

Giới thiệu Lan Nhân. Bích Nguyệt

Tổng số chương: 66 Chương và 5 phiên ngoại

Trên thế gian này thì Lan Nhân Bích Nguyệt là đóa hoa đẹp nhất.

Không những vậy mà Lan Nhân Bích Nguyệt còn là bảo vật chí tôn của võ lâm.

Đó đại biểu cho quyền lực cùng vinh hoa mà bất cứ người nào cũng mơ ước có được.

Đã từng có hai người, làm việc không màng đến danh lợi, lý tưởng của bọn họ, chớ đem Lan Nhân Bích Nguyệt kéo vào, đứng trên đỉnh giang sơn, nhìn xuống thiên hạ anh hào.

Một người,

Tiên diệp dục vi bích ảnh khuynh;

(Bích ảnh khuynh thành tựa tiên)

Một người,

Chích nguyệt bạn tiên vũ thế gian.

(nguyệt làm thân tiên đứng xem chuyện vui buồn nhân gian)

• Nội dung giới thiệu vắn tắt:

Lan Nhân Bích Nguyệt là thánh vật võ lâm chí tôn, có được nó, chẳng khác nào có được toàn bộ võ lâm.

Lan Tàn Âm (Lan Thất), là một người thề phải đạt được Lan Nhân Bích Nguyệt, nàng có dung mạo tuyệt thế cùng võ công khó lường, một đôi con ngươi xanh biếc lại làm nàng tăng thêm vài phần yêu tà.

Bởi từng trải qua thời gian trưởng thành khó khăn hung hiểm, nàng một thân nam trang, tà mị vô tình, vì vậy, trong chốn võ lâm xưng là “Bích Yêu”.

Minh Hoa Nghiêm (Minh Nhị), là đối thủ lớn nhất cùng Lan Thất tranh đoạt Lan Nhân Bích Nguyệt, hấn võ công cao thâm, đáng vẻ phiêu nhĩ tuấn kiệt, nhưng lại có danh hào đối nghịch tương đương với “Bích Yêu” – “Trích Tiên”.

Tiên và yêu hiển nhiên là hai phía đối lập.

Ninh Lăng, cùng Lan Thất vốn là quan hệ đính ước, hấn nhân hậu, thiện lương so sánh cùng Quách Tĩnh chỉ hơn không kém.

Cho nên, hấn cùng với Lan Thất là hai người ở hai thế giới khác nhau.

Kỳ thực, nói tới Minh Nhị, cũng giống như vậy

Trong quá trình tranh đoạt Lan Nhân Bích Nguyệt, giữa lúc Lan Thất cùng Minh Nhị đàm luận độc thủ nhân gian, lại dần dần phát hiện nội tâm cùng đối phương ẩn ý;

Mà Ninh Lăng “Thị nam tức kết nghĩa, thị nữ tức kết tóc, phi nam phi nữ tặc sinh tử gần nhau”* lời hứa khiến cho Lan Thất lòng lạnh như băng cũng không khỏi xao động.....

Hãy đợi xem Lan Nhân Bích Nguyệt cuối cùng花落 nhà ai, xem chuyện xưa về ba người là kết cục như thế nào.

(là nam thì kết nghĩa huynh đệ, là nữ thì kết nghĩa phu thê, không phải nam cũng không phải nữ thì cùng sống cùng chết, ở đây ý Ninh Lăng cho dù Lan Thất là ai đi nữa thì tấm lòng của NL vẫn không thay đổi)*

• Nhân vật:

+ Lan Tàn Âm

Còn gọi là “Lan Thất thiếu gia”

Biệt hiệu: Bích Yêu (yêu nghiệt)

Tuổi: 23(Năm 12 tuổi cùng Phượng Duệ cách biệt 11 năm)

Dung mạo: phi thường xinh đẹp, có một đôi mắt xanh độc nhất vô nhị

Thân phận: Chủ nhân của Lan Gia- Vân Châu, một trong võ lâm lục đại thế gia

Binh khí: Quạt Ngọc

Võ công: sư phụ bí ẩn, không sử dụng võ công truyền thừa từ Lan gia, sau biết được là Lê Hoa trùng -Đồng Vị Minh.

Người này tính yêu dị nói năng không có kị, hành sự bừa bãi không để ý chính tà, khiến nhiều người kinh sợ

+ Minh Hoa Nghiêm

Người đời xưng tụng “Minh Nhị công tử”

Biệt hiệu: Trích Tiên (giả tiên)

Tuổi: 25

Dung mạo: con người thanh nhã xuất trần như tiên

Thân phận: Đại thiếu chủ Minh Gia- Thiên Châu, một trong võ lâm lục đại thế gia

Bình khí: sáo tử trúc (*tử: tím*)

Võ công: thâm sâu khó lường, sử dụng tuyệt kỹ Minh gia “Vô Gian chỉ”

Người này ôn văn nho nhã, làm việc mang phong thái quân tử, nhiều người kính ngưỡng.

+ Ninh Lăng

Biệt hiệu: không có

Dung mạo: tuấn lãng

Thân phận: thiếu chủ Ninh gia, đệ tử phái Thiên Bích (sau này trở thành chưởng môn)

Võ công: cực kỳ tốt

Người này đặc biệt thiện lương trung hậu, đôi lúc khiến người khác dở khóc dở cười

+ Liệt Sĩ Phong

Tuổi: không rõ

Biệt hiệu: Liệt Tam gia

Dung mạo: tuấn lãng, mười phần anh khí

Thân phận: một người đam mê võ nghệ

Võ công: giỏi dị thường, thậm chí còn cao hơn Minh Nhị, Lan Thất

Hoa Phù Sơ, một trong hai đại mỹ nhân của võ lâm rất chung tình với hắn

• Các giáo phái và gia tộc chính:

Một giáo: Tùy giáo

Bốn phái: Thiên Bích, Phong Vụ, Thương Vân, Đào Lạc

Lục đại thế gia: Minh Gia- Thiên Châu, Lan Gia- Vân Châu, Thu Gia- Hoa Châu, Hoa Gia- Bạch Châu, Vũ Văn gia ở Nguyệt Châu, và Ninh gia ở Lan Châu

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Đoan phi lan nhân - đối thủ trời sinh - sơ phùng giang hà khởi như cầm

“Lan Nhân Bích Nguyệt” không đơn giản chỉ là ngọc lệnh, nó đại biểu cho toàn bộ quyền lực võ lâm, mà còn là tinh hoa do hai vị tiền nhân “Bạch Phong, Hắc Tử” để lại, là hắc bạch lưỡng đạo đồng thời tồn tại, tượng trưng cho toàn bộ võ lâm đoàn kết thành nhất thể. Thế nên, nhân tài cũng vì nó mà tìm đến.

Lần đầu gặp mặt bên dòng trường giang, dưới nắng chiều rực rỡ như gấm

Hoàng hôn, mặt trời lặn dần nhuộm phía tây thành một tầng sa mỏng đỏ ửng, đem trời, đem dải sông dài, đem núi cao cỏ cây bao bọc trong một màng ánh sáng rực rỡ tươi đẹp. Những đám mây chậm rãi thướt tha phản chiếu trên mặt, nước sông cùng bèo trôi rung động theo làn gió nhẹ, hình ảnh hòa quyện như bài ca cùng điệu múa, sóng gợn lăn tăn càng tạo thêm vẻ tráng lệ quyền rũ.

Một mảnh buồm trắng điểm chấm phá trên nền lụa mỏng, nhẹ nhàng phảng phất tựa như lui tới tuần tiểu để cho trời đất trong sạch, lại có vẻ hời hả giống như một mũi tên

bay qua mặt sông.

Người đi dọc bờ sông vừa ngẩng đầu không khỏi bị ráng chiều mỹ lệ của dòng sông mê hoặc, dừng chân, đưa mắt ngắm cánh buồm trắng kia. Gần thêm chút nữa, đầu thuyền là một thân ảnh vạm vỡ áo xanh đứng sừng sững hướng về khung cảnh sáng rọi kia, rõ ràng dứt khoát lại vô cùng cảm xúc, tựa như trời đất tràn đầy ánh sáng đẹp đẽ là vì hân mà sinh ra, như cây trúc xanh ngát đứng ngạo nghễ trong mưa bụi lất phất, tươi đẹp hoa lệ lại tăng thêm một phần thanh thoát, hoành hồn trong nháy mắt như bức tranh sống, người bên bờ sông chỉ cảm thấy như bị bỏ mặc lại nhân gian.

Thuyền nhẹ lướt qua trước mắt, người bên bờ sông kim lòng không đầu tư cười nhìn người áo xanh. Kỳ thật cách nhau rất xa, thân hình diện mạo lại mơ hồ không nhìn rõ, nhưng người bên bờ sông lại cảm thấy thân ảnh kia cười với hắn một cái. Một khắc đó, lòng hắn tràn đầy vui sướng, một đường một mối rồi nháy mắt tan biệt, ánh mắt đuổi theo thân ảnh kia, đuổi theo bóng thuyền, thẳng đến đêm tối buống xuống.

Giữa biển trời chiều mênh mông lất phất mưa bụi, người bên bờ sông lấy lại tinh thần, cảm thấy có chút hối hận, hối hận vừa rồi không lên tiếng cùng người trên thuyền chào hỏi, hối hận không cùng người trên thuyền quen biết, nếu cùng người họ kết bạn thật tốt, như vậy hắn sẽ có bằng hữu đầu tiên tính từ lúc gia nhập giang hồ đến giờ.

Nếu lần đó bọn họ quen biết, bọn họ có lẽ... sẽ ở một tình cảnh khác.

Rất nhiều năm sau, hắn vẫn luôn nghĩ như thế.

Đó, là lần đầu tiên Ninh Lăng nhìn thấy Lan Tàn Âm, trong khung cảnh trường giang nhuộm ánh chiều tà tươi đẹp, tựa hồ không phải cảnh nhân gian.

Đây cũng là lần đầu tiên Ninh Lăng bước vào giang hồ, năm đó hắn mười chín tuổi.

Từ lúc bốn tuổi lên núi Thiên Bích học tập võ nghệ, suốt mười lăm năm, đến ba tháng này mới xuống núi, mặc dù hàng năm phụ mẫu đều lên núi thăm hắn, nhưng dù sao hơn mười năm không về nhà, mấy năm nay ngày đêm bận tâm không phải là trở thành cây cao che trời, bảo tàng trong động, hay bảo kiếm, chỉ một lòng muốn ở bên phụ mẫu dốc sức hiếu kính họ, để họ vui vầy cùng con cháu, nhưng bất quá chỉ vừa về nhà mới một tháng, mẫu thân liền phải hắn đến Lan gia ở Vân Châu thực hiện chuyện quan trọng.

Nhớ tới chuyện quan trọng đó, khuôn mặt ngăm đen của Ninh Lăng không khỏi có chút nóng lên, lòng cũng không khỏi có chút xao động. Chính là..... Khi hắn vẫn còn phong trần một mối nửa kích động nửa lo sợ không yên tới Lan gia, quân sự lại nói cho hắn, chủ nhân vừa đi ra cửa, không rõ ngày về. Hắn nhất thời nửa là thất vọng lại là thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Ra khỏi Lan gia, hắn chợt nghĩ đã đến đây rồi cũng không nên trở về quá vội vã, dù sao thân thể phụ mẫu cũng tốt, không cần lo lắng, hắn hành tẩu giang hồ đi. Mẫu thân thường nói nam nhi nên tạo một phen sự nghiệp, ngày xưa các sư huynh đệ nói chuyện ra giang hồ cũng như mở cờ trong bụng, cho nên nhân dịp này hắn dạo chơi giang hồ một chuyến.

Tháng năm, Ngu thành.

Con đường phía tây thành không tính là náo nhiệt cũng không coi như hẻo lánh, có một toà nhà không tính thực phú quý nhưng là tuyệt không bán hàn. Cửa lớn sơn son thiếp vàng, trước cửa mặc dù không có sư tử đá, lại có hai gia đình đứng mãnh đứng gác.

Vượt trội hơn hẳn là vườn hoa rộng lớn, hành lang đúc bằng ngọc thạch, gấp khúc uốn lượn, một lầu đình ở giữa vườn hoa, rộng rãi thoáng đãng. Từng cây hoa tường vi được trồng bên cạnh, mỗi cây nở hoa như lửa tương xứng với kiến trúc đình, cách đó mấy trượng ở giữa hoa viên là hồ nước, trên mặt hồ là lá xanh ôm ấp hoa sen, lầu đình nhỏ nhỏ độc lập giữa hồ, màn sáo bốn phía vờn quanh, phất phơ theo gió.

“..... Đây là tin tức phía Vân Châu truyền đến.” Bên cạnh hồ, một nam tử trung niên mặc áo trắng đứng đối diện lầu đình ở giữ hồ bẩm báo, “Chuyện về Ngu Thành, đã theo ý ngài phân phó làm thỏa đáng.”

Ở nơi sâu sau màn trúc có bóng áo xanh mông lung.

“Thất thiếu còn có điều gì khác phân phó?” nam tử trung niên đứng bên cạnh hơi ngẩng đầu hỏi.

Lời nói của hắn vừa dứt, ngoài kia đã ầm ầm vang lên tiếng người ồn ào, ngay sau đó còn vang lên tiếng binh khí va chạm, nam tử trung niên nghe được không khỏi có chút so lắng, sợ sệt nhìn về phía lầu đình.

Trong đình yên tĩnh một lúc lâu, mới thân nhiên một câu: “Người tạm lui xuống đi.” Thanh âm cực thấp, nhưng lại động lòng người.

“Tuân mệnh.” Nam tử trung niên vội vàng lên tiếng trả lời rồi đi, nhưng chỉ mới đi tới trước cửa ra vào hoa viên, phanh! Cửa bị đẩy ra một cách thô bạo, sau đó lại bang bang vang hai tiếng, hai bóng người bay thẳng vào, ngã thật mạnh trên mặt đất.

Nam tử trung niên còn chưa kịp phản ứng lại, một thiếu niên anh tuấn đã bước nhanh vào, cất cao giọng nói: “Ta tìm chủ nhân nhà các người!” Một tay nắm ngân thương sáng loáng, một tay kéo một lão nhân đang rụt rè sợ hãi.

Nam tử trung niên tiến lên từng bước, ôm quyền nói: “Tạ hạ Niếp Trọng Viễn, xin thay mặt gia chủ, không biết các hạ vô cớ xâm nhập vào nơi này là vì lý do gì?”

“Người chính là chủ nhân nơi này? Ta là Ninh Lăng, ta tìm chính là người!” Thiếu niên có dung mạo cùng thanh âm giống như tên(1), cũng có tinh thần chính nghĩa hắc bạch phân minh theo tuổi của hắn, “Lạc Nhật Lâu là tổ nghiệp gia truyền của vị đại thúc này, các người vì sao phải cường đoạt? Còn đem lão nhân gia đuổi ra khỏi gia môn, khiến cho hắn lưu lạc đầu đường! Người..... Người..... Thật xấu hổ người đường đường nam tử hán, làm sao có thể khi dễ người già!” Ninh Lăng mặt mày cứng nhắc(2) nhìn Niếp Trọng Viễn, gương mặt anh tuấn mặt bởi vì tức giận cũng trở nên hồng.

Niếp Trọng Viễn nhướng mày, liếc mắt nhìn lão nhân kia một cái, lão nhân bị ánh mắt Niếp Trọng Viễn đảo qua, thân mình gầy gò co rụt lại, lạnh run trốn sau lưng Ninh Lăng. Ninh Lăng liếc mắt một cái nhìn thấy rõ ràng, lập tức con giận lại tăng thêm vài phần. Nói đến hành hiệp trượng nghĩa, là nên giúp đỡ kẻ yếu, trừng trị kẻ ác!

“Nhạc lão.....” chân Niếp Trọng Viễn di chuyển, muốn cùng lão nhân kia đối mặt.

“Người muốn làm gì?!” Ninh Lăng cũng hét lớn một tiếng, tiến lên che trước mặt lão nhân kia.

Niép Trọng Viễn đứng lại, nhìn Ninh Lăng, sau đó đưa tay vẫy một gia đình, thấp giọng phân phó vài câu, gia đình gật gù đầu xoay người rời đi.

Mà bên này, lão nhân giật nhẹ tay áo Ninh Lăng, nhỏ giọng nói: “Ninh thiếu hiệp, chúng ta. Vẫn là trở về thì tốt hơn.”

“Vì sao?” Ninh Lăng quay lại, liếc mắt nhìn lão nhân đầy một vẻ mặt nao núng, hiểu được, “Đại thúc, người đừng sợ, ta sẽ bảo vệ người, hôm nay nhất định thay người lấy lại công đạo!”

“Vẫn. Vẫn là quên đi thì tốt hơn.” Lão nhân liếc mắt nhìn Niép Trọng Viễn về mặt bình tĩnh, cúi đầu nói.

“Như thế nào có thể quên đi!” Ninh Lăng không đồng ý, “Bọn họ đoạt gia nghiệp của người, còn đem người đuổi ra đường cái, chuyện ác này sao có thể quên đi?! Đại thúc, người đừng sợ bọn họ, có ta ở đây, tuyệt không để cho bọn họ khi dễ người!”

“Nhưng là.” Lão nhân hèn nhát khiếp sợ như muốn nói cái gì.

Đúng lúc này, gia đình vừa mới rời đi kia vội vàng quay trở lại, trong tay đang cầm một cái hộp gỗ. Niép Trọng Viễn mở khóa, sau đó hướng về phía Ninh Lăng, ý bảo gia đình đưa cho hắn xem.

Ninh Lăng nhìn hộp gỗ được đưa tới trước mặt, có chút hồ nghi nhìn Niép Trọng Viễn.

“Ninh thiếu hiệp nhìn xem liền hiểu được.” Niép Trọng Viễn tâm bình khí hòa nói.

Ninh Lăng mở hộp gỗ, trong hộp là một xấp giấy tờ, cũ có mới có, hắn cầm tờ thứ nhất lên xem, đầu tiên là có chút không rõ ràng, sau đó dần dần hiểu được, thần sắc liền thay đổi.

Niép Trọng Viễn thấy rõ ràng, mỉm cười, nói: “Những giấy tờ này đều là giấy chuyển nhượng do Nhạc lão lúc túng tiền gán Lạc Nhật lâu cho ta để trả nợ, giấy trắng mực đen, thỉnh thiếu hiệp xem cho rõ ràng.”

“Người.” Ninh Lăng quay đầu nhìn về phía lão nhân đứng sau lưng, đã thấy hắn đầu cúi cúi đầu, thân mình rụt lại, thật là đáng thương, trong lòng nóng lên, quay đầu trừng mắt với Niép Trọng Viễn, “Cho dù có là thật sự nhất định cũng là người bịa đặt, Nhạc đại thúc kinh doanh một toà Lạc Nhật Lâu thịnh vượng đến thế, như thế nào có thể nợ người nhiều tiền như vậy!”

Niép Trọng Viễn thờ dài, hình như có chút bất đắc dĩ, đối với lão nhân đang cúi đầu trốn tránh kia, nói: “Nhạc lão, chẳng lẽ người không đem tình hình thực tế nói cho vị Ninh thiếu hiệp này rõ sao?”

“Nói. Nói chuyện gì.” Nhạc lão từng bước từng bước lui lại ra sau nói.

“Tình hình thực tế gì?” Ninh Lăng nhìn lão nhân lại nhìn Niép Trọng Viễn.

Niép Trọng Viễn nhìn lão nhân tựa hồ như chẳng còn gì để diễn tả nổi, lập tức đành phải nói: “Nhạc lão mê sắc đẹp lại ham bài bạc, sớm đã đem tài sản Nhạc gia tiêu phí sạch sẽ, không chỉ như thế, hắn còn lấy Lạc Nhật Lâu ra cầm để vay nợ, thiếu lâu Vũ Lâm cùng sông bạc Thái Phong hai mươi một vạn lá bạc, ngay cả Lạc Nhật lâu cũng không đủ để trả nợ.” Dứt lời hắn nhìn lòng mày Ninh Lăng chuyển động, cũng biết trong lòng hắn suy nghĩ cái gì, tiếp tục nói: “Thiếu hiệp nếu không tin lời nói của Niép mỗ là phiến diện, hoặc cảm thấy Niép mỗ bày ra chuyện này, thiếu hiệp nếu không ngại nên vào thành hỏi thăm xem, chuyện xưa của Nhạc lão ở trong thành truyền không phải là ít, giai nhân mà nhạc lão do háo sắc đánh cuộc cũng có một số, nếu không người hỏi Nhạc lão một chút cũng biết được.”

Ninh Lăng nghe được những lời nói này, không khỏi hướng Nhạc lão hỏi: “Đại thúc, hắn nói là thật sự?”

“Hắn. Hắn.” Khuôn mặt gầy còm già nua của Nhạc lão đỏ lên, như thế nào cũng không nói được một câu.

Niép Trọng Viễn nhìn hắn như vậy, trên mặt không khỏi biểu hiện tình cảm tiếc hận vạn phần, nói: “Vân Vu cô nương ở Vũ Lâm lâu diễm sắc khuynh thành người người ái mộ, mọi người đều biết một đêm là nghìn vàng muôn ngọc, người không có của cải không ai dám đi tìm nàng, nhưng Nhạc lão lại hàng đêm đứng chân qua khuê phòng của Vân Vu cô nương, dù là gia tài trăm vạn cũng đến thời điểm bị vét sạch. Mà sông bạc Thái Phong tuy là sản nghiệp của chủ nhân nhà Niép mỗ, nhưng Niép mỗ tuy nhiều lần khuyên bảo, Nhạc lão vẫn lưu luyến không đi, ai ngờ Nhạc lão chẳng những không nghe, trái lại càng đánh càng lớn, cứ thế nợ nần càng cao, Lạc Nhật lâu đi đến nguy cơ không thể kinh doanh phải đóng cửa. Niép mỗ không thể để yên như thế, đành phải mua lại Lạc Nhật lâu, chặt đứt ý nghĩ của Nhạc lão, cho hắn khỏi tiếp tục trầm mê, lại thay hắn giải quyết nợ nần ở lầu Hạ Vũ Lâm, mất khác cho hai trăm lá bạc, nếu hắn xài tiết kiệm một chút, mua ngôi nhà, mở một quán làm ăn nhỏ, tự bản thân cũng có thể yên ổn sống qua hơn một năm, ai ngờ hắn một ngày liền tiêu hết, còn. Ai!” Niép Trọng Viễn nói xong thờ dài tức giận thật lớn, thương tiếc lại bất đắc dĩ nhìn Nhạc lão.

Gương mặt già nua của Nhạc lão ngày càng đỏ, cả thân mình gầy trơ xương không khỏi run lên.

Ninh Lăng nghe xong toàn bộ lại nhìn dáng điệu của Nhạc lão, nhất thời hiểu được, không khỏi kinh sợ tránh ra.

Buổi trưa hôm nay, hắn mới vừa vào Ngu thành, lúc còn ở trên núi Thiên Bích từng nghe các sư huynh đề cập qua danh tiếng của Lạc Nhật lâu, cho nên tính đi nhăm nháp rượu Đoạn Hồng nổi tiếng thiên hạ một chút, nhưng ngay trước cửa lâu đã thấy một lão nhân già cả ngồi trên chiếu, trong miệng lầm ba lầm bầm cùng vẻ mặt héo úa bi thống, không khỏi nổi lên lòng trắc ẩn, tiến lên hỏi han. Lão nhân vừa thấy hắn tiến lại liền túm chặt một phen khóc lóc kể lể, lúc chưa xốt nói đến đoạn gia nghiệp bị đoạt đi đến lưu lạc khổn đầu đường, sau đến đau khổ vì bạn bè xa lánh, hắn mới vào giang hồ đầy ngập chính khí, vừa nghe xong không khỏi nổi trận lôi đình, lập tức kéo lão nhân đến Niép phủ muốn thay lão lấy lại công đạo, đến trước cửa Niép phủ, hai thủ vệ canh gác cũng không cho tiến vào, chỉ nói chủ nhân đang nghỉ ngơi vạn phần không thể quấy rầy, hắn thấy kiểu cách ghé mắt nhìn người kia, lửa giận không khỏi càng tăng thêm ba phần, lập tức ra tay giáo huấn hai câu nô tài, xông vào cửa, ai ngờ. Chân tướng lại là như vậy.

“Đại thúc, người. Người làm sao có thể gạt ta?” Ninh Lăng hung hãn trừng lớn mắt nhìn Nhạc lão.

“Ta. Ta không phải chỉ kể khổ với người thôi sao, ai ngờ. Ai ngờ người lại tưởng là thật, còn cứng rắn muốn lôi kéo ta đến Niép phủ.” Nhạc lão vừa nghe Ninh Lăng lên án, biện bạch nói, “Ta. Ta lại không muốn người tới.” Một câu chột dạ cuối cùng kia, âm thanh cực kỳ nhỏ.

“Nhưng người không nên nói dối với ta!” Ninh Lăng lớn tiếng nói.

Nhạc lão bị hấn rống một câu không khỏi rụt cổ, lui về phía sau vài bước, sợ một chường đánh đổ cửa lớn Niếp phủ sẽ đánh về phía chính mình, “Người. Người lớn tiếng như vậy làm chi?”

“Hóa giải hiểu lầm là tốt rồi.” Một bên Niếp Trọng Viễn cười ôn hòa, ngay sau đó lại nói tiếp “Thiếu hiệp cũng không cần tức giận, chính là sau này hành hiệp trượng nghĩa không nên nóng vội thì tốt hơn.”

“Ta. Ta.” Ninh Lăng nghe vậy nhất thời về mặt đỏ bừng, lần này không phải tức giận mà là xấu hổ.

Niếp Trọng Viễn phát tay ngăn lại, rộng lượng nói: “Thiếu hiệp cũng là có tấm lòng tốt, Niếp mỗ không trách.”

“Thực xin lỗi, ta đánh hỏng cửa lớn của các hạ, ta sẽ bồi thường, còn có. A, hai vị đại ca, thực xin lỗi, ta đánh các người, các người có thể đánh lại, cái kia. Các người nếu bị thương, chỗ ta có thuốc trị thương, là sự phụ cho ta, rất linh nghiệm, đây, cho các người.” Ninh Lăng không ngừng cúi đầu, lại xin lỗi, lại là bỏ tiền, lại kiếm thuốc, khuôn mặt ngăm đen tuấn tú đỏ hồng, khiến người khác nhìn thật muốn cười.

Niếp Trọng Viễn là người từng trải, sao lại nhìn không ra thiếu niên này chỉ như ghé con mới sinh thích hành hiệp trượng nghĩa, tấm lòng tuy là tốt, lại hơi lỗ mãng một chút, đang cân nhắc làm thế nào lại trêu chọc thêm chút nữa, lâu đình giữa hồ lại vọng đến tiếng gọi nhẹ : “Trọng Viễn.”

Thanh âm vừa phát ra, Ninh Lăng đang vội càng kiếm thuốc cùng Nhạc lão đành định bụng trốn đi không khỏi ngăn người một chút, chỉ cảm thấy âm thanh trong trẻo mị hoặc từ tai tiến nhập vào cốt tủy, Ninh Lăng tâm thần hoảng hốt, hai tay buông lỏng, đồ đạc đang cầm đều rơi trên mặt đất, nhưng lại không dám động dấy.

“Thất thiếu có gì phân phó?” Niếp Trọng Viễn liền xoay người về phía đình, thần thái cung kính.

Bóng áo xanh sau màn trúc di động, hình như có người đứng dậy tiến tới gần hơn, nhưng người sau màn lại vẫn không thấy rõ, mông mông lung lung hết sức câu dẫn người ta.

“Cũng chỉ là hiểu lầm, thuận tiện nên chiêu đãi Ninh thiếu hiệp. Vị Nhạc lão này tuổi tác cũng đã lớn, người cho thêm hai trăm lá bạc nữa tự mình sống qua ngày.” Bóng xanh sau màn thân nhiên phân phó.

“Đạ, xin tuân theo căn dặn của Thất thiếu.” Niếp Trọng Viễn khom người lĩnh mệnh, phân phó gia đình đi lấy hai trăm lá bạc đến, sau đó lại quay qua Ninh Lăng nói, “Ninh thiếu hiệp nếu không chê, xin cho Niếp mỗ thay mặt chủ nhân đãi khách?”

“Không. Không được.” Ninh Lăng giờ phút này xấu hổ đến hận không thể có hố mà chui xuống, thế nào còn dám lưu lại làm khách, “Ừm. Thật có lỗi, ta, ta đi trước, về sau có việc, các người nếu tìm ta, ta nhất định hỗ trợ.” Lưu lại những lời này, cũng không để ý đến mấy món đồ rơi trên mặt đất, hấn vội vàng xoay người đi, quay đầu lại nhìn Nhạc lão đang nhìn chằm chằm lâu đình giữa hồ, trong lòng không khỏi sinh chán ghét, kế tiếp không nói một tiếng liền rời đi.

Một lát sau, gia đình kia lấy lá bạc đến, Niếp Trọng Viễn đuổi Nhạc lão đi, trong đình lại trở về yên tĩnh.

“Trọng Viễn, chuyện này người xử lý không sai.” Thanh âm trong trẻo mị hoặc từ bóng xanh bên trong đình mang theo ý cười thân nhiên.

“Không dám.” Niếp Trọng Viễn ngăn lại nói, “Ít nhiều cũng nhờ Thất thiếu chỉ điểm ‘Đầu kỳ sở hảo’ (3), nếu không Trọng Viễn vẫn là hết đường xoay sở.”

“Ha ha. Đầu kỳ sở hảo.” Trong đình truyền đến tiếng cười nhẹ nhàng, “Mặc kệ như thế nào, lần này người làm việc bán thiếu rất vừa lòng, Lạc Nhật lâu kia cũng giao cho người trông nom đi.”

“Đạ tạ Thất thiếu.” Niếp Trọng Viễn vui vẻ, vội vàng khom người nói tạ ơn.

“Thật không hiểu được Nhạc lão nhân thân thể đã sắp nằm xuống dưới đất, lại si mê sắc đẹp như thế.” Trong đình lời nói Thất thiếu mang theo ý cười, “Thế nhân chính là trốn không khỏi hai chữ tài sắc.” Dứt lời bóng xanh trong đình chớp động, người nọ giống như lại nằm xuống.

Niếp Trọng Viễn do dự một lát, sau đó nói: “Lần này sự tình có thể thành công như thế, công của Vân Vu có thể nói là không nhỏ.”

“À?” Thất thiếu lười biếng ứng đáp một tiếng, sau đó thuận miệng hỏi, “Vân vu nàng gần đây có khỏe không?”

“Vân cô nương thân thể tốt lắm, chính là rất tường niệm Thất thiếu.” Niếp Trọng Viễn kiên trì nói. Nghĩ: Vân Vu a, người giúp ta một lần, giờ phút này ta liền cũng mạo hiểm trợ người một lần, được hay không được chỉ đành xem người trong lòng Thất thiếu có nặng hay không.

“Thật không.” Thất thiếu thân nhiên nói một câu, không vui không giận, chính là sau một lúc lâu lại nói một câu khiến cho Niếp Trọng Viễn mừng rỡ, “Đến Ngụ thành này cũng không có gì thú vị, ta đi gấp nàng đi.”

“Vậy thuộc hạ phải người đi thông cáo một tiếng.” Niếp Trọng Viễn vội vàng nói tiếp.

“Không cần.” Bóng xanh trong đình khẽ lay động, tựa như khoát tay áo, “Khi nào ta muốn sẽ đi, người làm việc của người đi.”

“Đạ.” Niếp Trọng Viễn cúi đầu, đang muốn xoay người rời đi, Thất thiếu lại gọi hấn.

“Hôm nay Ninh Lăng mà người nhìn thấy mặt mũi thuộc dạng gì?”

Niếp Trọng Viễn trầm ngâm một hồi, nói: “Xác nhận là đệ tử thiếu niên của môn phái nào đó vừa ra giang hồ, xem thần thái của hấn, võ công trụ cột thập phần vững chắc, nếu ở trên giang hồ rèn luyện lâu ngày tất sẽ thành đệ nhất nhân tài một phương, chính là giờ này vẫn chỉ thuộc loại ghé con ôm mộng, vẫn không đáng phải lo.”

“Ừm.” Thất thiếu tựa như đồng tình với cách nói của hấn, “Có thấy can thương(4) trong tay hấn?”

“Ngân thương? Chẳng lẽ. Hấn là người của Ninh gia?” Niếp Trọng Viễn cả kinh nói.

“Không sai, hẳn hẳn chính là người của Ninh gia ở Lan Châu.” Thất thiếu nói, chính là trong tiếng nói thanh mị kia ẩn ẩn mang một tia thú vị không đoán rõ được, “Các người về sau gặp hẳn nhớ rõ cần phải lấy lễ đối đãi, còn có……. Làm việc gì cũng nên có điểm kiêng kỵ.”

“Dạ.” Niếp Trọng Viễn đáp. Trong lòng đã có chút nghi hoặc, Ninh gia ở Lan Châu tuy là một trong võ lâm lục đại thế gia, nhưng Thất thiếu không phải là dạng sợ chuyện rắc rối, chỉ có phần kỳ lạ là tại sao giờ phút lại muốn trợ giúp Ninh Lăng kia?

“Nếu không còn việc gì, người lui đi.”

“Dạ.” Niếp Trọng Viễn lần này là thật sự lui xuống.

Đến khi trong đình chỉ còn lại một người, màn trúc nhẹ nhàng vén lên, một bóng áo xanh đi ra, tức khắc, cả khu vườn thanh nhã trở nên đẹp đẽ sáng sủa phi thường, đến hoa tường vi đang nở rộ xinh đẹp cũng phải xấu hổ mà úa tàn.

Người nọ nhìn thấy đồ Ninh Lăng làm rơi bên cạnh ao, nở nụ cười nhẹ, “Ninh Lăng sao……. Thật khéo trêu đùa người, chính là, ngày sau ở trong giang hồ một thời gian, còn có thể như thế sao?” Âm thanh cười khẽ lượn lờ biến mất, làm người ta sinh ra vô hạn hướng tới.

Hoàng hôn.

Trên đường cái Ngu thành, một thiếu niên tiêu sái đang cau mày nhíu mày, ánh mắt ngẫu nhiên liếc về phía một quán ăn, nuốt nuốt nước miếng sau đó thu hồi ánh mắt tiếp tục chậm rãi đi tiếp. Thiếu niên này đúng là Ninh Lăng, hẳn hoang mang rối loạn lao ra từ Niếp phủ, quên mất mấy thứ rơi trong sân, cứ thể hiện tại trên thân không còn một xu dính túi. Lúc cơm trưa, vừa nghe được tin tức do Nhạc lão nói, hẳn giận dữ muốn đến Niếp phủ lấy lại công đạo, căn bản đã quên ăn, mà giờ phút này, lại là thời gian cơm chiều, người đi đường vội vàng về nhà, một quán ăn bên đường đang truyền ra từng trận mùi thơm, làm cho bụng hắn hiện tại đang vườn không nhà trống càng trở nên sôi sục, lại thật sự không còn mặt mũi nào trở về Niếp phủ thu hồi lá bạc.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Không có tiền, liền không có cơm ăn, cũng không có nơi trú ngụ, lại càng không cần phải nói ngày sau phải bước chân vào giang hồ. Nhưng cho dù muốn về nhà cũng khó, nơi này lại không có người quen biết có thể mượn được, làm sao bây giờ đây?

Ninh Lăng vừa đi vừa phiền não.

“Vân Vu, Vân Vu, ta đến thăm nàng.”

Thanh âm thần bí giống như đã quen biết truyền vào tai, Ninh Lăng không tự chủ được hướng theo thanh âm mà nhìn, cách trước mặt mười bước có một lầu các, trên biển đề ba chữ lớn đỏ thắm “Vũ Lâm lâu”.

“Vân Vu, Vân Vu, ta đến thăm nàng.”

Thanh âm kia lại vang lên, nhẹ nhàng khơi gợi lòng người, Ninh Lăng kim lòng không đậu tiêu sái đi qua.

Lọt vào trong tầm mắt là đại sảnh rộng lớn, cả sảnh đường tràn ngập kim ngọc xa hoa rực rỡ, một thân ảnh màu vàng đứng yên ở giữa sảnh đường, hơi hơi ngửa đầu, tuy chỉ là bóng lưng, nhưng ngọc thụ lâm phong đã không đủ để hình dung.

Nam nữ đang đàn hát cười nói trong phòng đều dừng tay nhìn lại, trên mặt dờ ra biểu hiện mê mẩn si dại, mà một gian phòng trên lầu vội vàng *bang bang phanh* mở ra, mọi thân ảnh hồng hồng lục lục lam lam tím tím đều ủa ra, đầu chưa chải, áo chưa kịp mặc chỉnh tề, giày chưa kịp mang theo cùng với tiếng kêu thất thanh……. Những việc này đều hoàn toàn không được để ý.

“Thất thiếu! Đúng là Thất thiếu rồi!”

“Thất thiếu, rốt cục cũng được gặp lại Thất thiếu!”

“Thất thiếu, người rốt cục đã trở lại!”

“Thất thiếu……. Thất thiếu…….”

Cả sảnh đường âm thanh riu rít oanh oanh yến yến, lầu các chật kín tay áo cùng khăn lụa đỏ vẫy gọi, nhưng người nọ chỉ nghiêng đầu, ánh mắt nhẹ nhàng lướt qua, nhất thời cả sảnh đường yên tĩnh, sau đó là chỉ còn tiếng thờ khê khằng.

Lúc này một âm thanh êm ái tựa thiên tiên vang lên: “Thất thiếu…….”

Âm thanh mềm mại yếu ớt mang theo vô hạn tình ý, âm còn chưa tan mất, một thân ảnh màu xanh ngọc bích nhẹ nhàng phi xuống từ trên lan can sơn đỏ, giống như chim yến bay thẳng xuống.

“Á!” Người đứng đầy trong phòng kinh hô, có chút nhát gan nhắm mắt lại.

“Vân Vu.” Một tiếng gọi nhẹ nhàng như tình lang nửa đêm nằm mộng, lơ đãng nhưng cũng rất chân tình, người nào có thể không động tâm. Thân ảnh thon dài kia liền nhẹ nhàng bay lên, giữa không trung, duỗi tay ra liền đem giai nhân áo xanh ngọc bích ôm gọn vào lòng, tay áo vung trên không trung, giống như tiên hạ phàm tiêu sái chạm đất.

“Á!” Lúc này đây sảnh đường vang lên tiếng cảm thán, “Thất thiếu! Thất thiếu! Tiểu nữ cũng muốn!” Chúng giai nhân hận chính mình không thể là giai nhân được Thất thiếu tiếp ôm xuống đất.

Một ngón tay Thất thiếu nhẹ nhàng lay động, tiếng kêu lặng đi.

“Thất thiếu, người rốt cục đến gặp Vân Vu.” Mỹ nhân sắc đẹp khuynh thành kia ngửa đầu si ngốc nhìn người đang ôm mình, chìm đắm trong đôi mắt sóng sánh mênh mông kia.

Khuôn mặt nở nụ cười, hần nói: “Ta đến thăm nàng.”

“Người rốt cục đến rồi.” Vân Vu nhắm mắt tiến sát vào lòng hần, chỉ nguyện giờ phút này là trọn đời.

Nhất thời cả sảnh đường cực kỳ hân mộ cùng đổ kỵ.

“Đã lâu không nghe Vân Vu thổi tiêu, thực sự có chút tưởng nhớ.” Thất thiếu nhẹ nhàng ôm Vân Vu ôn nhu an ủi.

Vân Vu nghe vậy ngừng đầu, “Bích tiêu dạ dạ, duy đãi quân lai.”(5)

Thất thiếu đỡ nàng, tay phải duỗi ra, một cánh quạt ngọc trắng như nguyệt mờ ra, “Tiêu ngưng bích, nhân như ngọc, mạn nhân gian bất hóan thiên thượng nguyệt (6). Vân Vu liền vì bản thiếu thổi một khúc đi.”

“Được.” Vân vu dẫn hần lên lầu.

Lên đến lầu, Thất thiếu đột nhiên quay đầu, ánh mắt xa xa hướng về phía cửa.

Trong nháy mắt kia, Ninh Lăng chỉ nghe đến “Đông!”- một tiếng vang thật mạnh, thật lâu sau, hần mới phản ứng lại nhận ra đây là tiếng tim đập của chính mình.

Quạt ngọc nhẹ đưa, che môi cười, ánh mắt nhẹ nhàng chuyển động, người quay lưng lại đi lên lầu.

Một cái liếc mắt kia, là khoảng cách quá xa, mà thời gian quay đầu lại quá nhanh, Ninh Lăng không thấy rõ diện mạo người nọ, lại bị một đôi mắt kia khiến tâm thần lung lay.

Nghe nói nước ở Thiên hồ trên đỉnh núi Cửu Luân là nước trong sạch thanh tịnh nhất trên thế gian, là nước theo từ chín tầng trời rơi xuống.

Nghe nói hàn ngọc lệ Côn Ngô là ngọc tinh khiết nhất trên thế gian, là linh ngọc chìm dưới vực sâu trên chín đỉnh trời.

Thì phải là — Côn Ngô ngọc bích dưới đáy Thiên hồ núi Cửu Luân.

Còn nữa, cũng không chỉ là như thế.

Khi còn bé, đêm hè hóng gió, mẫu thân từng một bên phe phẩy quạt trúc một bên nói chuyện xưa cho hần nghe, chuyện xưa có rất nhiều yêu linh quý quái giấu mình trong rừng sâu núi cao, bọn họ thường thường chỉ cần liếc mắt người phạm một cái, sẽ đem hồn phách người đoạt đi, khiến người ta si ngốc hoặc vong mạng.

Cặp mắt xanh ngọc bích gọn sóng kia chiếm giữ một linh hồn độc lập, hơn nữa..... còn là một linh hồn yêu tà.

Ninh Lăng vừa mới vào giang hồ đối với hết thảy sự việc vẫn còn xa lạ, bởi vậy hần còn không biết một đôi mắt xanh ngọc như vậy là độc nhất vô nhị, hần cũng không thể đem đôi mắt xanh đó liên hệ với người danh chấn giang hồ kia.

“Ninh thiếu hiệp, Ninh thiếu hiệp!”

Đột nhiên nghe được tiếng kêu to, Ninh Lăng cả kinh, như ở trong mộng vừa tỉnh, mới phát giác đã nín thở hồi lâu, giờ phút này lồng ngực một trận đau đớn.

“Ninh thiếu hiệp, đây là Thất thiếu căn dặn nô tì giao cho người.” Một tiểu nha đầu bộ dáng tú lệ đưa cho hần một cái bọc bằng gấm.

“A? Cho ta?” Ninh Lăng ngạc nhiên tiếp nhận, mở ra vừa thấy, lúc này sừng sốt, đây không phải là những thứ mình đánh rơi ở Niếp phủ sao, túi tiền bình thuốc đều không thiếu thứ nào, nhưng lại nhiều hơn vài miếng vàng lá, đếm thử, không nhiều không ít vừa vặn bảy lá, trên lá hình như còn có khắc ấn ký gì.

“Ninh thiếu hiệp có thể đếm được rõ ràng, không thiếu thứ gì?” Đôi mắt tiểu nha đầu rơi trên người hần, nhìn thật cẩn thận, giống như đối với hần rất tò mò.

“Đây không phải của ta.” Ninh Lăng thành thật đem bảy lá vàng giao ra.

“Ồ, đây là Thất thiếu tặng người, người nhận đi.” Tiểu nha đầu cười đem lá vàng đưa lại.

“Thất thiếu?” Ninh Lăng nghi hoặc nói, tựa hồ chính mình chưa từng nhận thức một người như vậy.

Nhưng tiểu nha đầu không trả lời, chỉ nói: “Nhiệm vụ nô tì đã hoàn thành, thiếu hiệp xin cứ tự nhiên.” Dứt lời liền xoay người rời đi.

Lưu lại Ninh Lăng ngờ ngác đứng ở cửa cầm lá vàng trong tay, sau một lúc lâu hần hốt hoảng nhớ tới người đứng sau màn trúc ở Niếp phủ, nhớ rõ Niếp Trọng Viễn gọi hần Thất thiếu.

“Thì ra là hần.” Ninh Lăng chậm rãi xoay người, ôm bao gấm, nói không rõ ràng, “Thì ra hần là nam nhân.”

Chú thích:

1: Ninh Lăng tức là an tĩnh sáng sủa

2: theo bản gốc là “mặt mày boong boong”, Elle tra thì có nghĩa là tiếng kim loại chạm nhau, ko tìm dc từ nào thích hợp nên để như thế

3:Đầu kỳ sờ hảo: theo Elle hiểu là chuyện đồn đại bên ngoài, có ai hiểu thì góp ý giùm Elle hen

4: trường thương

5:Tiêu ng ọc hàng đêm ch i ch ở đ ọi quân v ươ ng đ ến nghe

6:Tiêu ngọc bích, người như ngọc, như trăng trên trời không bao giờ thay đổi

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 2: Thanh sam như hà

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Áo xanh tựa sen-

Tháng sáu, là lúc mặt trời chiếu rọi rực rỡ nhất.

Ninh Lăng đi được khoảng nửa ngày đường, ngắm trước nhìn sau, muốn tìm chỗ râm mát nghỉ ngơi một chút, thế nhưng đây là nơi đồng không mông quạnh(1), ngay cả một bóng cây cũng không có, đôi mắt trông chỉ có đồi núi trụi lủi cùng con đường khô nứt nẻ dưới ánh mặt trời chói chang, thật bất đắc dĩ. Chợt có tiếng đàn lọt vào tai, hần vừa nghe không khỏi tinh thần rung lên. Có âm thanh tất nhiên là có người, lại nói có người có khả năng có nhà, không bằng tiến đến phía trước xin chén nước uống, lại hướng người ta mua một ít lương khô, bụng thật rất đói rồi. Nghĩ như vậy, chân tự nhiên theo tiếng đàn mà đi.

Tiếng đàn kia cực nhỏ, Ninh Lăng còn đang lo lắng chưa tìm được, âm thanh liền đứt đoạn, lập tức thi triển khinh công, bay vút mà đi, sau khi bay một lúc lâu vẫn chưa thấy người, bay tiếp qua thêm một gò núi, trước mắt là một mảnh rừng cây xanh ngắt, trong rừng ẩn hiện một mái hiên, lòng không khỏi mừng rỡ, lập tức hướng rừng cây lao tới.

Lúc này đến gần hơn, tiếng đàn kia rõ ràng lọt vào tai, lần đầu tuy thật đơn giản, nhưng nghe vào lại thấy ý nhị vô cùng, cứ mỗi khúc sẽ có âm thanh “Đinh” vang cùng tiếng đàn, phảng phất như cùng tiếng đàn tương hỗ, lại có vẻ muốn cắt đứt, trong dung hòa ẩn chứa đột phá. Ninh Lăng nghe mỗi một tiếng, trong lòng nhảy dựng, không tự chủ được liền vận nội lực chống đỡ, ai ngờ, mới chỉ vận một chút công lực, khí huyết trong người đã dâng vùn vụt, cảm thấy ù tai hoa mắt. Nguy rồi, hần đột nhiên cả kinh, thấy nội công trong người đã không thể tự mình khống chế, đang lúc gian nguy, tiếng đàn kia bỗng dừng một chút, sau đó một âm thanh trong trẻo hòa nhã vang lên bên tai: “Tĩnh khí, ngừng vận công.”

Hần lập tức làm theo, quả nhiên nội công không hề rối loạn nữa, cảm giác ù tai choáng váng cũng dần dần biến mất, mà tiếng đàn lại tiếp tục chậm rãi mềm mại vang lên.

“Không nên làm người khác bị thương.” Thanh âm trong trẻo mơ hồ kia lại vang lên, giống như khuyên giải người nào đó.

Ninh Lăng nghe thấy không khỏi tò mò, giờ phút này hần đã hoàn toàn đem con đói khát quẳng lại sau lưng, theo hướng sâu trong rừng cây mà đi, muốn nhìn một chút là người phương nào đang gây đàn.

Sau rừng cây là một mảnh rừng trúc, xum xuê um tùm, xanh tươi thanh khiết, theo gió lay động, mọi oi bức khó chịu đều biến mất. Tiếng đàn kia như là thanh lọc, tiếng “Đinh” vẫn cách một đoạn vang lên, chẳng qua không hề khiến người ta tim đập rộn đập như trước nữa.

Xuyên qua rừng trúc, đột nhiên trước mắt sáng ngời.

Phía trước là vách núi cao mấy trượng, rêu xanh bao phủ, dòng nước tinh tế chảy xuống, theo vách đá rơi thẳng vào mặt hồ trong vắt, ven hồ khắp nơi là đá ngọc thạch, như bao bọc hoa sen ở bên trong, từng đóa hoa sen trắng như ngọc, bên hồ là một gian nhà gỗ cổ xưa, lịch sự tao nhã, một cây cầu nối bắc ra giữa hồ, ngay tại giữa hồ đây sen trắng là một tòa tiểu đình.

Ninh Lăng thấy được nơi như vậy liền cảm thấy lòng an tĩnh một cách kỳ diệu, tất cả đói khát mệt mỏi bỗng dung tan biến. Rảo bước, men theo bờ hồ, sau đó bước lên cầu nổi, nhắm thẳng giữa hồ đi đến. Nhìn từ phía ngoài và chỉ thấy lá sen xanh, đi vào mới biết này hồ cực lớn, đi khoảng thời gian một chén trà nhỏ, tiếng đàn đột ngột yên lặng, đưa mắt nhìn theo, trong tiểu đình bằng đá hai là nam tử đang ngồi đối diện nhau, một gầy đàn, một phóng dao.

Người ném dao đưa lưng về phía hần, quần áo màu đen, mặc dù không nhìn thấy mặt, nhưng tấm lưng kia lại tạo cảm giác vô song đơn độc, thủ nghệ ngang tàng, ngón tay bật mở, âm thanh “Đinh” lại phát ra. Người đánh đàn đối diện hần, đầu cúi xuống, áo xanh tựa hoa sen, mặt mày phiêu nhả tuấn dật, tóc đen như mực một nửa được buộc bởi thúc quan (2), một nửa buông thõng tự nhiên trên vai, toàn thân không một phụ tùng, mộc mạc tịnh (3) nhiên, như được lá sen ôm ấp, tựa hồ Trích Tiên.

Ninh Lăng không tự chủ được dừng bước cách đó khá xa, không dám quấy nhiễu, nhưng người đánh đàn áo xanh lại ngẩng đầu nhìn hần một cái, người giống Trích Tiên nhưng tựa hồ có vẻ nhân rồi? “Bên cạnh có trà cùng điểm tâm, huynh đài xin tự tiện.” Người áo xanh nhìn Ninh Lăng mỉm cười, làm như biết được Ninh Lăng một bụng đói khát.

Chính là nụ cười này, xua tan cõi lòng đầy kính sợ cùng khản trương của Ninh Lăng, giống như thấy sư huynh ôn nhu thân thiết nhà mình, hơn nữa nghe được âm thanh hòa ái dễ gần này liền biết được người này vừa nãy đã thay hần giải nguy, trong lòng không khỏi sinh ra hảo cảm. Nhìn bên cạnh, Trong đình rộng với lan can bao quanh là bàn đá, trên có ấm cùng chén trà, ở giữa còn có khay điểm tâm, không thể hoàn hảo hơn, vừa nhìn chỉ cảm thấy nước trong yết hầu không khỏi dâng lên, nuốt nuốt nước miếng, nhìn nhìn lại phía kia một người đánh đàn, một phóng dao, Ninh Lăng cũng bất chấp nói chuyện khách khí, đi vào thạch đình, trước pha ba chén trà uống cho vui con khát, sau đó liền lấy điểm tâm ở giữa bàn ăn, vừa ăn, một bên quan sát hai người.

Cả hai đều tuổi còn trẻ, ước chừng hai mươi ba, hai mươi bốn, giờ phút này hần nhìn vị trí người bắn dao ngồi bên cạnh, chỉ cảm thấy đường cong thân thể giống như đao tước (4), hoàn mỹ lại sắc bén, hần từ từ nhắm hai mắt, tựa như thế gian mọi sự vận vật đều tiêu tán như bụi bặm. Mà người đánh đàn cũng là tiện tay đàn đến khúc thoải mái, khi thì nhanh chóng khi thì nhẹ nhàng chậm chạp, không đẹp sao? “Nghỉ một chút thì sao?” Cũng không biết trải qua bao lâu, người áo xanh mở miệng nói.

Tuy là câu hỏi, nhưng tay đánh đàn cũng đã buông ra, tiếng đàn biến mất, tiếng đao phóng ra cũng dừng lại.

Người phóng đao mờ mắt, nhìn người đối diện :“Vì sao không thể một lần giải quyết trọn vẹn?”

Người áo xanh nhẹ nhàng cười, nói: “Huynh đã có địch thủ mới, chấp nhất làm gì.”

“Hừ!” Người cầm đao áo đen lạnh lùng hừ một tiếng, thật bất mãn, “Người cùng hán, một ngày nào đó ta nhất quyết phải phân định thắng bại.”

“Thì ra trên đời này còn có một người khác cũng khiến huynh không làm gì được.” Người mặc áo xanh lấy ra khăn tay lau huyền cầm.

Tay người áo đen chuyển động, đao kia liền trở lại vô, “Ta cũng cảm thấy kỳ quái, người cùng hán nói sao cũng là nhân vật nổi danh, như thế nào đến bây giờ lại chưa từng quen biết?”

Tay người áo xanh hơi ngừng lại, sau đó ngừng đầu cười thực chân thành với người áo đen, nói: “Thì ra là hán. Ai, nổi tiếng nhiều năm như thế, lại chưa có duyên gặp gỡ một lần, Hoa Nghiêm vẫn lấy làm đáng tiếc.”

Mắt người áo đen thoáng chốc hiện một tia lãnh đạm, giọng mỉa mai, “Hán cũng nói như vậy.”

“Hữu duyên thì sẽ gặp.” Người áo xanh bình tĩnh nói, quay đầu, trống không? Ninh Lăng nghe vậy mặt đỏ lên, đứng dậy ôm quyền nói: “Đa tạ công tử, Tại hạ..... Tại hạ ăn no, rất ngon.” Quả thật ăn rất ngon, trà kia vừa uống vào miệng đã mang hương vị thanh thuần, còn điểm tâm dù hán chưa từng ăn qua, chỉ cảm thấy so với điểm tâm đã từng ăn đều ngon miệng hơn, thật không hiểu là làm từ cái gì.

Công tử áo xanh lặng lẽ nhìn hán một cái, khẽ cười nói: “Huynh đài không cần khách khí. Tại hạ Minh Hoa Nghiêm, là chủ nhân nơi này, vị này là Liệt Sí Phong.” Ngón tay chỉ người mặc áo đen đối diện, đồng thời ôm quyền chấp tay, “Vừa rồi tiện tay chơi đùa, thiếu chút nữa ngộ thương đến huynh đài, thật là có lỗi.”

Minh Hoa Nghiêm, Liệt Sí Phong, hai cái tên này nếu đổi lại bất cứ người trên giang hồ nào nghe được đều lập tức sẽ nghiêm nghị cung kính, nhưng giờ phút này gặp là Ninh Lăng chỉ mới bước vào giang hồ lại một lần hồ đồ hành hiệp trượng nghĩa, cho nên hán chính là co quắp ôm quyền, cúi đầu, không dám nhìn vị công tử thanh nhã như sen kia

“Không..... Không cần khách khí, tại hạ..... Tại hạ gọi là Ninh Lăng, đi ngang qua nơi này, nghe được tiếng đàn nên tới đây, quấy rầy các vị, thực xin lỗi, tại hạ..... Tại hạ xin cáo từ.” Dứt lời xoay người bước đi, mới đi được vài bước, bỗng xoay người quay đầu, “Thực xin lỗi, tại hạ ăn đồ ăn của công tử còn chưa có trả tiền.” Nói xong từ trong lòng lấy ra túi tiền, nghĩ nghĩ, lấy ra một mảnh vàng lá đưa tới trước mặt Minh Hoa Nghiêm, “Chùng này..... Có đủ hay không?” Ánh mắt mờ tròn hỏi hán

Minh Hoa Nghiêm sững sờ, nhìn cặp mắt cặp bạch phân minh trước mặt hán, sau đó ha ha cười khê ra tiếng, “Huynh đài mau mau thu hồi, mấy thứ thô lậu này huynh đài thích chính là vinh hạnh của Hoa Nghiêm, không dám lấy tiền.”

“Như vậy..... Không được tốt lắm? Tại hạ vô duyên vô cớ ăn uống đồ của công tử, còn là đồ ngon như vậy.” Ninh Lăng trong lòng rất băn khoăn, nói xong lại đưa lá vàng trong tay về phía trước, Liệt Sí Phong mặc áo đen vừa liếc mắt nhìn, ánh mắt không khỏi ngưng đọng, sau đó quay đầu nhìn về phía Ninh Lăng.

Một cái liếc mắt kia khiến Ninh Lăng trên mặt phát lạnh, chỉ cảm thấy ánh mắt người này giống như lưỡi đao, mà người của hán, ngồi ở chỗ kia, cũng tựa như một thanh bảo đao ra khỏi vỏ, bộc lộ con người lạnh lùng, sắc sảo, bén nhọn, tay không tự giác mà run.

“Có thể gặp nhau đó là duyên, xem ra huynh đài cũng là người giang hồ, sao lại coi trọng những tục lệ này.” Minh Hoa Nghiêm nhẹ nhàng đưa tay đẩy đi lá vàng phía trước.

“Như vậy.....” Ninh Lăng nhìn lá vàng trong tay lại nhìn nhân vật tựa như Trích Tiên trước mặt, chợt thấy cử chỉ này của chính mình thật sự là không tôn trọng hán, rút tay lại, vừa thu hồi lại cảm thấy chính mình đang tạo ra rất nhiều chuyện, giống như rất luyến tiếc tiền bạc, nhất thời gương mặt nóng lên, tay cầm lá vàng không hẳn là lá đưa ra cũng không hẳn là rút lại.

Minh Hoa Nghiêm nhìn thiếu niên xấu hổ đầy mặt phía trước không khỏi cảm thấy rất thú vị, người tâm tư đơn giản thật thà như thế đúng là hiếm thấy.

“Nếu không, lần sau tại hạ mời công tử ăn cơm có được không?” Ninh Lăng suy nghĩ nửa ngày rốt cục nghĩ ra biện pháp tốt nhất, nhìn Minh Hoa Nghiêm thật khẩn thiết.

“Được.” Minh Hoa Nghiêm không chút nghĩ ngợi sáng khoái đáp ứng.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Ninh Lăng hắc hắc gãi đầu cười.

“Lá vàng này của người?” Một âm thanh lạnh lùng nhưng không chứa đựng tà ý vang tới

“A?” Ninh Lăng quay đầu nhìn về phía Liệt Sí Phong, theo ánh mắt hán nhìn lá vàng trong tay mình, thành thành thật thật đáp, “Lúc tại hạ ở Ngụ thành có một vị gọi là Thất thiếu tặng cho.”

Đôi mắt Liệt Sí Phong dường như hiện lên một chút tia sáng, sau đó từ đầu đến chân đánh giá kỹ Ninh Lăng một phen, lắc lắc đầu, giống như cảm thấy người như hán có thể được Thất thiếu tặng là không thể được, nói: “Người là người nào? Theo ai? Đi đâu? Làm gì?” Một bên truy hỏi, như chuyện đương nhiên, nếu đổi lại là người khác nhất định thấy thái độ người kia thật không có lễ nghi, sao có thể nghi vấn người khác như thế, chỉ có thể may mắn người hán hỏi là Ninh Lăng.

“Tại hạ là Ninh Lăng, từ Lan Châu đến, tại hạ vốn muốn đi Vân Châu tìm người, bởi vì không tìm được, cho nên tại hạ liền đi thăm thú chung quanh.” Ninh Lăng gãi đầu có chút ngượng ngùng cười cười, “Ừm..... Ngày xưa các sư huynh nói giang hồ có nhiều điều thú vị để xem lắm.....”

“Lan Châu? Vân châu?” lòng mảy Liệt Sí Phong chuyển động, “Người muốn tìm ai?”

“Mẫu thân muốn tại hạ đi tìm Tàn Tàn..... Âm.....” Nói đến đến cái tên kia, mặt Ninh Lăng lại nhin không được đỏ hồng, thanh âm cũng trở nên thấp hơn.

Liệt Sí Phong nghe vậy lòng mảy liền chớp động, lại liếc mắt đánh giá hán một cái, ánh mắt dừng lại trên ngân thương hán đang mang sau vai, sau đó không nhanh không chậm nói: “Tháng bảy, người đến Thu gia ở Hoa Châu hẳn là có thể gặp được.”

“A?” Ninh Lăng ngẩng đầu thật nhanh, trên mặt không dấu được vẻ kinh hi , “Đại hiệp nói. Lan Tàn Âm sao?”

“Ừ.” Liệt Sí Phong gật gù đầu.

“Lan Tàn Âm là ai?” Minh Hoa Nghiêm lại hỏi.

Liệt Sí Phong quay đầu nhìn Minh Hoa Nghiêm, trong mắt lại hiện lên vẻ mĩa mai, Minh Hoa Nghiêm đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, cười nói: “ ‘Lan Thất thiếu ’ danh chấn giang hồ, lại có rất ít người nhắc tới ‘Lan Tàn Âm’, trong giây lát thật đúng là nghĩ không ra.”

“Như vậy là. là ở Hoa châu sao.” Ninh Lăng đứng ở một bên nghe không nghe được những lời này buột mồm miệng, sau đó lại nhân ra bản thân thất thố, nhất thời mặt trở nên đỏ như thiêu đốt, “Minh. Minh công tử, Liệt đại hiệp, đa tạ các người, tại hạ xin cáo từ trước.” Dứt lời ôm quyền thi lễ, sau đó ngẩng đầu nhìn Minh Hoa Nghiêm lại nhìn Liệt Sí Phong, cười ngốc một cái, liền xoay người rời đi.

“Lá vàng kia người vẫn nên giữ lại, không nên xài bấy bạ.” Liệt Sí Phong nhìn theo bóng dáng Ninh Lăng đi vội vàng, bỏ theo một câu.

“Hử?” Ninh Lăng quay đầu, sau đó nghe lời gật đầu, “Được.”

Chờ đến lúc Ninh Lăng đi xa không còn thấy bóng dáng, Minh Hoa Nghiêm đứng dậy, tay vuốt nhẹ nhẹ một đoá sen trắng ngoài đình, khẽ cười nói: “Hắn gọi ta Minh công tử, lại gọi huynh Liệt đại hiệp, cũng thật có ý tứ.”

Một làn gió nhẹ lướt qua, một hồ sen trắng cùng lá xanh phất phơ khiêu vũ, áo xanh của người trong đình phiêu đảng nhẹ bay, phảng phất giống như tiên nhân vừa được sinh ra từ hoa sen, hương sen theo gió lượn lờ tản ra.

“Ninh Lăng sao, không biết là hán người nào?” Liệt Sí Phong lại nghi hoặc ở một bên.

Lúc này, một con chim từ trên không trung bay xuống, dừng trên vai Minh Hoa Nghiêm, đó là một con chim ưng trắng như tuyết.

Minh Hoa Nghiêm vươn tay, tuyết ưng liền đậu trên tay hắn, hắn từ trên chân tuyết ưng tháo xuống một ống trúc nhỏ, sau đó duỗi tay, tuyết ưng liền bay đi.

Từ trong ống trúc lấy ra một tờ giấy nhỏ, mở ra, đọc kỹ, gương mặt tĩnh lặng, không một tia gợn sóng.

“Ta đi.” Liệt Sí Phong sau khi suy nghĩ một hồi lâu cảm thấy không rõ ràng cũng đành thôi, đứng dậy, vung tay, đi ra hướng phía ngoài đình.

Minh Hoa Nghiêm quay đầu, trên mặt không rõ là mỉm cười hay là vui là buồn, ve vẩy mảnh giấy trong tay, “Bích Nguyệt tôn chủ Tùy Kinh Hàn đem Bích Nguyệt Hoa trả lại Anh Sơn Thủ Lệnh Cung.”

“Chuyện đó đầu liên quan gì tới ta.” Liệt Sí Phong đầu không quay lại, chân cũng không dừng.

“Người đứng đầu thoái vị nói như thế nào cũng là chuyện đại sự lớn trong chốn võ lâm, sao lại có thể không quan tâm.” Minh Hoa Nghiêm đứng sau lưng hắn cười ôn hòa đến mức thành khăn.

“Không có hứng thú.” Khi một câu cuối cùng rơi xuống, thân ảnh Liệt Sí Phong liền biến mất sau đám lá xanh ngát.

“Trên thế gian này thứ khiến huynh hứng thú chỉ có đạo thôi sao?” Minh Hoa Nghiêm nói với không gian chẳng còn một bóng người trước mặt.

Một lát sau, hắn cúi đầu nhìn tờ giấy trong tay, có thể nhận rồi hay không!?? Anh Hoa năm thứ bốn mươi bốn.

Chuyện lớn nhất khiến võ lâm rung động tất nhiên là về “Bích Nguyệt tôn chủ”, đồng thời cũng là “Tùy Giáo”, ma giáo giáo chủ Tùy Kinh Hàn, đem tượng “Bích Nguyệt Hoa” tượng trưng cho địa vị của hắn, trả trở về Anh Sơn Thủ Lệnh Cung. Hành động này thể hiện hắn chủ động rời khỏi ngôi vị võ lâm chí tôn của mình. Theo như đại hội võ lâm quy định, Lan Nhân, Bích Nguyệt cùng tiến cùng lui, “Lan Nhân lệnh chủ” Minh Không, người cùng hắn nắm nửa kia quyền lực của võ lâm, ngay thời khắc hắn trả lại Bích Nguyệt Hoa, mất đi quyền lực thống lĩnh bạch đạo.

Chuyện Bích Nguyệt Hoa trở lại Thủ Lệnh Cung như tảng đá lớn quăng xuống hồ nước, võ lâm nổi sóng ba đào, người người kinh sợ, cũng là người người kinh hi.

Lan Nhân Bích Nguyệt từ khi thống lĩnh giang hồ tới nay đã hơn một trăm sáu mươi năm, võ lâm chí tôn thay đổi một vị lại một vị, nhưng lại chưa có ai bì kịp với thế hệ đầu tiên nắm giữ Lan Nhân Bích Nguyệt, “Bạch Phong Hắc Túc”. Đến đời “Võ đế” Hàn Phác thứ hai, lại chưa từng có một vị nào tự động thoái lui. Bạch Phong Hắc Túc có thể biến mất trong những năm huy hoàng của họ, đó là đối với hai người bọn họ, vương vị chỉ như áo quần giày dép, phú quý chỉ thoáng qua như mây trôi, từ xưa đến nay quá phong vân loạn thế lại hiệu lệnh võ lâm quần hùng sau đó tiêu sái rồi đi chỉ có hai vị đó, mà Võ đế Hàn Phác thoái vị là đến lúc tuổi già, hẳn một người độc chường võ lâm ước chừng hai mươi năm.

Địa vị võ lâm chí tôn, nắm trong tay quyền lực sanh sát, thiên hạ anh hùng cúi đầu dưới chân, là tôn vinh đến nhường nào, con người ai có thể không động tâm? Vị trí Lan Nhân lệnh chủ, Bích Nguyệt tôn chủ cho tới bây giờ đều là mỗi người hướng tới, lấy mồ hôi và máu mà dựng nên, lấy tánh mạng mà đoạt được, lại có thể nào có nhân tài đoạt được vị trí này chỉ sau vài năm rồi tự động rút lui? Năm đó, Tùy Kinh Hàn vì đoạt Bích Nguyệt Hoa sao có thể không trải qua bao lần gian khổ, há có thể không từng phải đổ máu bị thương? Nhưng hắn vì sao chỉ đang tuổi trung niên lại có thể trả lại Bích Nguyệt Hoa?

Người người kinh ngạc sững sờ, cũng người người mừng rỡ dù không hiểu rõ.

Tuyển chọn người mới cho vị trí võ lâm chí tôn, chính mình sẽ có cơ hội!

Chẳng qua.

Người người là e ngại cùng suy nghĩ, Lan Nhân lệnh chủ Minh Không thật sự sẽ trả lại vị trí lệnh chủ của hắn sao? Hắn cam tâm buông tha cho sao? Hắn sẽ có hành động như thế nào? Dù sao, bao nhiêu thế thế trôi qua vẫn là vị trí liều chết mới có được.

Đang lúc toàn bộ nhân sĩ giang hồ tha hồ đoán già đoán non Minh Không có thể hay không chủ động buông tha vị trí lệnh chủ, Anh Sơn lại truyền ra tin tức: Lan Nhân Bích Nguyệt đã cùng nhau trở lại Thủ Lệnh Cung.

Khi tin tức này truyền ra, giang hồ sôi trào, quần hùng mừng rỡ.

Minh Không thật sự đem Lan Nhân Lệnh trả trở về Thủ Lệnh Cung?! Những người quan tâm lo lắng hẳn không trả lại cũng đã không còn.

Muốn theo đuổi vị trí đứng đầu võ lâm! Đó là phản ứng đầu tiên của mỗi người mỗi người nghe được tin tức.

Lúc này đây, nên đến phiên ta! Mỗi một người tự nhận bản thân là anh hào cái thế anh xoa tay đứng lên.

Anh sơn Lệnh Cung, giữa cục diện đó, quần anh bắt đầu hướng tới, lại là một phen gió nổi mây cuồng, lại là một phen sóng gió cuộn cuộn trở mình, lại không biết sẽ xuất hiện bao nhiêu anh hùng, lại không biết sẽ tắm bao nhiêu máu tươi.

Tại thời điểm đó, Lan Thất đang nửa nằm trên ghế quý phi, nếm thử rượu “Yên Túy” đáng giá ngàn vàng, thân nhiên nghe thuộc hạ bẩm báo.

Mà Ninh Lăng, ở một quán trọ gặp được một người, người nọ vì thường thức hẳn ý niệm chất phác, nói cho hẳn biết cái gì là võ lâm hưng vong, cái gì là giang hồ tang thương, cái gì là thay đổi bất ngờ, cái gì là nhân vật anh hùng.

Chính là, có trời mới biết được hẳn nhớ được bao nhiêu trong đầu.

Chú thích:

1: bản gốc là: 荒效野外: hoang hiệu dã ngoại, tức là cánh đồng hoang vu

2: thúc quan:

3: tịnh: trong sạch

4: đao tước:

- Cho Elle nói 1 chút về phần xưng hô của Ninh Lăng. Tại sao C1 Ninh Lăng lại xưng ta – ngươi với Niếp Trọng Viễn, phần này lại xưng tại hạ? Elle nghĩ tùy theo ngữ cảnh mà thay đổi nhân xưng cho hợp lý, trong C1 Ninh Lăng nghe được chuyện từ lão Nhạc, bắt bình nghĩ Niếp Trọng Viễn là người xấu, thậm chí còn đập hư cửa, đánh gia đình nhà người ta nên Elle để NL xưng ta. C2 mới đầu NL gặp Lan Tàn Âm cùng Liệt Sĩ Phong đã khớp ngay từ đầu rồi, nên Elle để tại hạ. Các chương sau Elle sẽ tiếp tục tùy theo ngữ cảnh để thay đổi nhân xưng. Nên note trước để mọi ng đọc khỏi bị thắc mắc. ^^

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Trường Thiên Bán Nhân như nguyệt

Tuy nói toàn thể giang hồ đều vì Lan Nhân Bích Nguyệt khiến cho tâm thần rung chuyển, hứa hẹn sẽ có rất nhiều người nóng lòng muốn thử sức, nhưng vẫn có một số người coi đó là chuyện bên lề hàng ngày, chỉ như dõi theo mây bay, hay thường thức trời thu nước biếc.

Đào mất liền đến tháng bảy, ngay từ đầu tháng, rất nhiều nhân sĩ giang hồ đều lục tục đến tề tụ Hoa Châu, mọi người đều hướng về phía núi Thiên Chi mà đi.

Từ xưa đến nay, núi Thiên Chi là nơi danh thắng tuyệt đẹp động lòng người, u tĩnh xanh ngắt tựa như tranh, hàng năm đều hấp dẫn rất nhiều du khách. Mà ở chân núi Thiên Chi, có một tòa “Trường Thiên sơn trang”, trang chủ Thu Trường Thiên lấy một bộ “Di Thiên chương” vang danh giang hồ, cũng có danh xưng nho nhã, chính là nói hần chẳng những võ công kiệt xuất, càng có đủ văn chương thơ phú, xứng là người đứng đầu bạch đạo ở Hoa châu.

Chẳng qua, giờ phút này những người đó đi hướng Trường Thiên Sơn trang, cũng là hướng về phía Di Thiên chương.

Lan Nhân Bích Nguyệt, người giang hồ đều biết là tín vật đại biểu cho võ lâm chí tôn, nhưng là, trước khi nó trở thành tín vật, nó là một cây hoa. Là tuyệt thế kỳ hoa do vị vua Phong Lan Tức tiên triều vì Phong quốc nữ vương Phong Tích Vân bỏ ra tám năm tâm huyết mới chế tạo được, nó chứng kiến một đoạn tình cảm khuyh thế, là một gốc thực vật duy nhất có thể lưu truyền lại đời sau. Chính là, năm đó ở lễ hội tạ hoa, đoá hoa trở thành tín vật là ngọc hoa được mài ra từ Tuyệt ngọc ở Thương Sơn cùng Mặc ngọc ở Cửu Luân, Lan Nhân Bích Nguyệt chân chính sớm đã theo Bạch Phong Hắc Tức rời đi và tuyệt tích hậu thế, hơn trăm năm qua, không biết có bao nhiêu người muốn trồng nên một gốc cây đó, vẫn tiếp tục bốn ba khổ cực trên con đường dài đằng đẵng.

Không giữa tháng bảy, những người trước hết đi đến Trường Thiên Sơn trang, là vì một loại hoa ở trong trang.

Hơn hai mươi năm trước, là lúc Thu Trường Thiên tài hoa xuất chúng cưới được thê tử xinh đẹp mỹ miều, hai người tài mạo như ngọc tình thâm ý trọng, từng khiến cho bao giang hồ nữ nhân ao ước ganh tỵ. Thu phu nhân cũng là người trong giang hồ, cũng hiểu biết về lai lịch của Lan Nhân Bích Nguyệt, đêm yến tiệc tân hôn lúc cùng phu quân thưởng hoa ngắm trăng, từng cảm thán thế gian nếu không gặp được Lan Nhân Bích Nguyệt thật sự, coi như trên đời này không còn ai có thể so sánh bằng Bạch Phong Hắc Tức. Thu Trường Thiên tự hỏi bản thân tình cảm đối với ái thê không thua gì tiền nhân, lập tức lập lời hứa, nhất định phải tạo ra một cây Lan Nhân Bích Nguyệt, lấy đó chứng tỏ cõi lòng.

Phong Lan Tức nuôi trồng tám năm, mới tạo ra một gốc Lan Nhân Bích Nguyệt có một không hai trên đời, mà Thu Trường Thiên trồng mười tám năm, rốt cục hẳn cũng trồng được một cây. Điều khiến người tiếc nuối là, hoa kia nở trễ chín năm, Thu phu nhân đã già từ nhân thế, hơn nữa hoa đó cũng không phải Lan Nhân Bích Nguyệt.

Lan Nhân Bích Nguyệt mặc dù không có người nào thấy qua được hình dáng, nhưng không nói cũng biết đó là một cây hắc bạch hoa có cùng chung gốc, hoa trắng nhụy đen, hoa đen nhụy trắng, cánh hoa cong tựa vầng trăng, phát ra ánh sáng rực rỡ đẹp đẽ, trong thanh lệ thoát tục hàm chứa ung dung trang nhã, như chính chủ nhân của nó.

Mà một gốc cây Thu Trường Thiên trồng được chỉ toàn một màu trắng, từ gốc tới ngọn chỉ có một đóa hoa, kỳ lạ lại ở chỗ đóa hoa, không giống như Lan Nhân Bích Nguyệt toàn bộ nở rộ như trăng rằm, lại có hình bán nguyệt, một mảnh tiếp một mảnh, cùng theo trên một vòng tròn, từng mảnh từng mảnh gắn bó, cuối cùng kết hợp thành một vòng trăng tròn.

Cây hoa đó sau này Thu Trường Thiên gọi là “Bán nhân”, một nửa như Lan Nhân, một nửa lương duyên, đã từng có thời kì tốt đẹp, nhưng cuối cùng cũng là kết cục cô đơn chiếu bóng.

Trong trường hợp đó, tuy không phải Lan Nhân Bích Nguyệt thật sự, nhưng tên tuổi của đóa “Bán nhân” độc đáo hiếm lạ này vẫn được lưu truyền, lại thêm Thu Trường Thiên vì si tình mà trồng một cây hoa, khiến cho không biết bao nhiêu nữ nhân cảm động trong lòng, có thể nói là danh hoa đứng thứ hai sau Lan Nhân Bích Nguyệt. Những người trong lòng muốn có, bản thân cũng muốn trồng được một cây, đặt trong nhà vừa để thưởng thức vừa là phô trương. Nói đến cũng là kỳ quái, Bán Nhân này mọc không quá năm ngày thì úa tàn, xác hoa rơi xuống như đá vùi trong đất, cho dù có người chăm bón vẫn không trưởng thành hơn, mà Bán Nhân ở Trường Thiên Sơn trang vẫn nở hoa hàng năm, như tuyết như nguyệt.

Cứ đến tháng bảy hàng năm, là thời kỳ Bán Nhân nở rộ, khi đó, toàn bộ Trường Thiên Sơn được bao bọc bởi hương hoa, cũng nhân dịp, mọi người thường đến làm thơ thưởng hoa. Nữ nhân giang hồ tuy là chỉ đề ý đến đào kiếm, nhưng vẫn có chút thích hoa thích hương, còn có chút học đòi văn vẻ, cũng có chút nề trọng thanh danh của Di Thiên chương, người đến người đi nối liền không dứt.

Cho dù ngay từ đầu chỉ vì Bán Nhân, nhưng về lâu về dài cũng từ từ thay đổi, nữ nhân giang hồ có yêu hoa cũng không thể nào bằng yêu võ, thông thường sau khi ngắm hoa xong cũng không vội rời đi, trái lại hướng phía Thu Trường Thiên lãnh giáo võ công, mà Thu Trường Thiên hào hiệp nho nhã, vô luận là văn hay võ đều nổi tiếng, những người đó chẳng những chưa từng thắng được quả một lần, trái lại mọi người đều toi tã ra về. Ngược lại có những người có lòng khiêm tốn muốn thỉnh giáo, bản thân Thu Trường Thiên là kỳ tài võ học cũng có phẩm đức, thẳng thắn nói ra ý định muốn học hỏi lẫn nhau, còn cô vũ hậu bối vứt bỏ thiên kiến (1) bề phái cùng nhau tỷ thí, học tập, không ít ngày sau võ công quả nhiên tiến bộ, đạt thành tựu không nhỏ, nhất thời mỗi người đều lấy chuyện đến Trường Thiên sơn trang làm vinh dự. Cứ thế sau này, vừa đến tháng bảy, sẽ có rất nhiều người tự động hướng Trường Thiên Sơn trang mà đi, thứ nhất là để ngắm tuyết thế kỳ hoa, thứ hai là nhờ tiền bối tỉ thí, chỉ điểm, mong cho võ học của bản thân được tiến bộ. Bảy tháng ở Trường Thiên, tất nhiên trở thành một sự kiện nhỏ trong chốn võ lâm, mặc dù không bị được với thanh thế lớn của đại hội võ lâm ở Anh Sơn khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, nhưng cũng là một loại lấy văn kết bạn nhân nhã cùng tự tại, chỉ thiếu một phần sát phạt cùng máu đổ.

Chẳng qua là hai năm gần đây, người đến Trường Thiên sơn trang lại nhiều hơn một phần tâm tư, thêm vào đó những người trẻ tuổi cũng tăng lên.

Anh hoa tháng bảy, năm thứ bốn mươi bốn.

Như năm trước, Trường Thiên sơn trang lại bình thường ngênh đón rất nhiều bằng hữu giang hồ. Mà dưới chân núi Thiên Chi, năm gần đây khách sạn tứ lâu lại mở thêm không ít, gần sát xung quanh sơn trang, hàng mưu cầu lợi nhuận, tháng bảy hàng năm đều nơi nơi đầy ngập khách, bọn tiểu nhị nhiều việc đến nỗi đầu óc choáng váng, các chương quầy đếm vàng đếm bạc cũng đến hoa cả mắt.

Phải biết rằng Trường Thiên sơn trang tuy là võ lâm thế gia, không thiếu tiền của áo cơm, nhưng nói đến chuyện hàng năm nhiều người giang hồ đến ở như vậy, Thu gia dù có gia sản lớn thế nào cũng không thể gánh vác nổi, cho nên Thu Trường Thiên viết một quy định: hoan nghênh Đến Trường Thiên sơn trang ngắm hoa luận võ, nhưng thỉnh tự gánh vác chỗ ăn chỗ ở. Vì vậy, trừ bỏ một số ít người được đích thân Thu Trường Thiên phát thiệp mời đến ở tại sơn trang, những người còn lại đều ở các khách sạn tứ lâu bên ngoài, mà Bán Nhân được trồng hơn một dặm xung quanh trang mọi người tha hồ thưởng thức, nhưng muốn vào trang đàm võ luận kiếm chỉ có độc một ngày mười sáu tháng bảy.

Rốt cục cũng đến ngày mười sáu tháng bảy, vừa tới giờ mẹo thì cửa chính Trường Thiên sơn trang đã mở toang, đại tổng quản của trang đã đứng ngay cửa, cung thỉnh các vị anh hùng giang hồ đi vào.

Theo quy định mỗi năm, giờ thìn bắt đầu tụ họp, khi đó Thu Trường Thiên sẽ cùng các bằng hữu giang hồ gặp mặt, có khi còn có thể mời một ít bạn hữu thân thiết của hẳn xuất hiện. Kỳ thật lại nói tiếp, võ lâm hội họp ở sơn trang cũng không phải nghiêm túc khấn trương như người ngoài nhìn vào, bất quá chỉ là mọi người cùng ngồi xuống đàm luận gần nhất mình vừa học hỏi thêm được cái gì, gặp phải vấn đề nan giải ở đâu, đối với võ học đỉnh cao có điều gì tâm đắc, sau đó sẽ cùng nhau tỷ thí, nghiệm chứng võ công của chính mình, mọi người cùng nhau tham khảo, giải quyết, chia sẻ. Mà Thu Trường Thiên cũng tuyệt không vì mình là hàng trưởng bối, ngôn ngữ ôn hòa, kiến thức quảng bác, vô luận là tiền bối hay hậu bối, vô luận nổi danh hay vô danh, vô luận võ công cao hay thấp, đều đối xử bình đẳng. Mà đối với bất kì nghi vấn nào do người khác đưa ra, hẳn liền chỉ điểm không một chút giấu diếm, nếu chính hắn cũng không hiểu được, hẳn sẽ thẳng thắn nói ra. Hắn cũng thường cùng mọi người chia sẻ với nhau, mà những chuyện này cũng không chỉ giới hạn trong võ học, chỉ cần là người hàng năm tham dự sẽ không quên năm Anh Hoa thứ bốn mươi bốn, hẳn đề trên một tấm bảng trúc cổ vũ mọi người cùng nhau chia sẻ.

Hôm nay, từ lúc giờ mẹo bắt đầu, những người giang hồ đến tham dự đều lục tục tiến vào trong trang, mọi người ai cũng mong muốn có thể chiếm được một vị trí tốt, để có thể nhìn gần một chút nghe rõ một chút, chờ cho mọi người tất cả đều vào trong trang, mắt vừa trông thấy đình viên, không khỏi âm thầm tán thưởng.

Đó là một đình viên cực kỳ lớn, có lương đình thủy tạ, các khối đá lớn làm thành núi giả, cùng hành lang tinh xảo gấp khúc nhiều hướng, nhưng thứ khiến người ngạc nhiên nhất chính là ở chỗ cái bàn kia. Bàn trúc trong nhà thủy tạ rung động theo gió, trong lương đình là bàn cùng ghế đá, trên bàn tiệc đã bày ra, bên cạnh là một cái bàn con con, dọc theo hành lang gấp khúc là vài cái ghế dài nhỏ, còn có Bán Nhân hoa tuyết trắng hờ hững ôm lấy lan can, Mái hiên cùng núi giả nhìn xa nhìn gần duyên dáng yêu kiều, nhất thời làm cho mọi người thấy hoa cả mắt lại là cảnh đẹp ý vui.

Mọi người đồng loạt ngồi xuống, lại lần nữa đảo mắt, lại là một phen cảnh tượng khác. Có thể là do khéo léo sắp xếp, hoặc là được ba, năm cây bao láy, hoặc là hai bên tương đối, hoặc một bên độc lập, được Bán Nhân xung quanh làm đẹp, tựa như trăng sáng, khiến cho từng người từng người đều có vẻ mặt kinh hi. Khoảnh khắc đó, các vị anh hùng tục tằng phóng khoáng trong chốn giang hồ cũng sinh ra cảm giác xuất trần nhả dật, phảng phất giống như đang ở giữa thảng, nguyệt ở giữa mọi người, như cơn gió nhẹ sớm tinh mơ khẽ thổi, mùi hương thoang thoảng lượn lờ, như ở giữa chốn thần tiên, mọi ý nghĩ lưỡng lự chần chờ đều tan biến, chỉ cảm thấy cứ tiếp tục như vậy, đình đài tương xứng với cảnh đẹp, khí phách tương ứng với nhau, nâng cốc chén, nói chuyện trời cao biển sâu, luận bàn đời người được mấy phần phong lưu, âu cũng là chuyện tốt đẹp nhất nhân gian.

Đây là do bàn tay người nào khéo léo tạo nên? Mỗi người đều như thế cảm thán.

Cứ nghĩ như năm vừa rồi, bất quá ở trong trang chỉ là chỗ ngồi bốn phía xung quanh một toà chính đường, chưa từng nổi bật giống như năm nay. Mọi người lại là vui lại là mừng, vui là vì sự bố trí khác biệt, may mắn là chính mình không bỏ lỡ, năm nay xác định phải hơn năm rồi.

Thời gian trôi qua không một tiếng động.

Ngay lúc ánh mặt trời toả ra ánh sáng vàng rực rỡ nhất, dát lên Bán Nhân một tầng điểm trang rực rỡ, giờ thìn đã gần đến, những người đến tham dự cơ bản cũng đã đến hết, cửa một hồi lâu cũng không còn người bước vào, lúc đại tổng quản đang muốn phân phó người khép cửa, lại thấy hai bóng người từ rất xa chạy như bay tiến lại.

“Đợi chút!”

Có người vừa chạy vừa kêu, không đến một lát sau, đã chạy đến cửa.

“May mắn. Vượt qua!” Trong đó một người chạy theo nói, mà người kia đang lau mồ hôi giúp hần nhìn nhóm gia đình cười xấu hổ, hồ hấp vũng vàng không một tia mệt nhọc, cho thấy người này thể lực, nội lực cao hơn người đứng bên cạnh.

“Hai vị thiếu hiệp.” Cảnh cửa đại tổng quản dẫn vài tên gia đình thi lễ.

“Đa tạ, đa tạ.” Người vịn cửa thở dốc một hồi rốt cục cũng đỡ nhiều, ngẩng đầu hướng về phía bọn họ cười sáng lạn, lộ ra hàm răng trắng, mi thô mắt to, mặt mũi không phải thực sự tuấn tú nhưng lại khiến người ta nhìn vào thư thái. Người đứng một bên tuổi có vẻ ít hơn một chút, tướng mạo khôi ngô, một đôi mắt hồ hắc bạch phân minh cực kỳ có anh khí.

“Không dám.” Vội vàng ôm quyền, đối với Thu gia cho dù là từ chủ nhân chó tới người ngoài đều cực lễ phép.

“Tại hạ Vũ Văn Lạc, vị này là huynh đệ kết nghĩa của ta, Ninh Lăng, chúng ta muốn tham gia ‘Bán nhân luận kiếm’ của Thu tiên bối, không biết có được hay chăng.” ngón tay Vũ Văn Lạc chỉ vào phía đình, ánh mắt cũng hướng về phía đó.

Bán nhân luận kiếm? Tổng quản cùng mấy gia đình sững sốt, mặc dù hàng năm đều rất nhiều người đến tham dự, lại chưa từng có người nào gọi như thế, chủ nhân mặc dù văn hay chữ tốt, nhưng cũng chưa bao giờ có ý nghĩ nào, Vũ Văn thiếu hiệp này lại là người đầu tiên đặt một cái tên, bất quá “Bán nhân luận kiếm” Người nghe vào cũng không tệ lắm.

“Phàm người tới tức là khách, Há có thể từ chối hay sao.” Tổng quản khoát tay chặn lại, thỉnh hai người đi vào.

“Nhị đệ, mau, chúng ta đi vào.” Vũ Văn Lạc lập tức kéo tay Ninh Lăng bước nhanh vào.

Vừa vào sân nhà, hai người cũng vì cảnh sắc người hoa tôn nhau trước mặt mà trầm trở tán thưởng.

“Đẹp, đẹp, đẹp, hoa là kỳ tuyệt, người là anh hùng, thật không phụ công mong đợi.” Vũ Văn Lạc liên tục trầm trở khen ngợi, “Ta lần này đến ‘Bán nhân luận kiếm’ quả không sai.”

Ở giữa sân chúng anh hùng nghe tiếng đồng loạt nhìn ra phía cửa, liền thấy hai thiếu niên xa lạ, không có gì đặc biệt khiến người chú ý, liếc mắt đánh giá một cái, liền lại cùng nhau quay đầu lại.

“Đại ca, tựa hồ đều ngồi đầy rồi.” Ninh Lăng bị ánh mắt mọi người đảo qua rất l không được tự nhiên, giương mắt đảo quanh sân vài lần, cũng không có chỗ trống.

“Ừ.” Vũ Văn Lạc mở lớn mắt quét một vòng, đột nhiên hai mắt sáng lên, “Nhị đệ, còn một chỗ ngồi tốt nhất mà.”

“Vậy sao?” Ninh lại vươn dài cổ nhìn xem, nhưng trong sân quả thật không còn chỗ trống, chỉ có chính giữa đình là chưa ai ngồi, nhưng mọi người không ai tới ngồi, nhất định là để lại cho chủ nhân.

“Đi theo ta.” Vũ Văn Lạc ngoắc ngoắc tay bước đi, Ninh Lăng mặc dù nghi hoặc nhưng cũng đi theo.

“Chỗ này không phải không có người sao, hơn nữa là nơi có tầm nhìn tốt nhất.” Vũ Văn Lạc phi thường đắc ý chỉ núi giả trước mặt.

“Nhưng chỗ này. Được không?” Ninh Lăng nhìn núi giả lại nhìn Vũ Văn Lạc.

“Đương nhiên được.” Vũ Văn Lạc gật đầu khẳng định, “Núi giả này nằm ở phía đông, hơn nữa chỉ dùng làm cảnh, cũng không phải rất cao, chúng ta ngồi phía trên sẽ xem được toàn bộ tình huống dưới kia, cũng sẽ không bị đặc biệt chú ý, thật tốt.”

“Nhưng là.” Ninh Lăng còn do dự.

Vũ Văn Lạc cũng đã một người nhảy lên núi giả, co chân ngồi xuống, nhìn nhìn chung quanh, quả nhiên là toàn bộ đình viên đều được nhìn rõ ràng, hướng Ninh Lăng vẫy tay: “Mau lên đây.”

Ninh Lăng thấy hần đã ngồi xuống liền nhảy lên núi giả, đưa mắt xung quanh, quả như theo như lời hần “Tầm nhìn tốt nhất”, chẳng những quần anh tụ họp trong sân nhìn thấy rõ ràng, mà xa gần Trường Thiên sơn trang cũng xem được một nửa.

“Ai nha, người đến đây cũng thật không ít, rất nhiều đều là người có tiếng trong võ lâm, khó trách mấy năm gần đây đều phải đem núi Thiên Chi cùng Anh Sơn đặt ngang hàng.” Vũ Văn Lạc cẩn thận quét mắt nhìn đông đảo anh hùng, không khỏi cảm thán.

“Đại ca đều nhận thức họ sao?” ánh mắt của Ninh Lăng nhất nhất nhìn theo một lượt mặt mũi các vị anh hùng, hần không nhận biết bất cứ người nào.

“Không biết.” ánh mắt Vũ Văn Lạc đảo qua mỗi một người liền thuận tiện đánh giá một phần.

“Vậy sao huynh biết đều là người có tiếng?”

“Chưa từng gặp nhưng đã từng nghe.” Vũ Văn Lạc quay đầu lờm hẩn một cái, “Ca ca như ta đã thể là phải soạn ra một bộ thiên cổ lưu truyền ‘ võ lâm thương hải sử’, há có thể không biết những người có tiếng tăm trong giang hồ? Chẳng những cần phải biết, mà phải thông thạo người ta xuất thân như thế nào, môn phái, thông thạo, cũng như võ công của bọn họ, cần nhắc tính cách từng người, nếu không làm sao có thể viết ra một bộ sử sách khiến người đời sau chỉ nhìn mà không thể chạm!”

“À.” Ninh Lăng gật gật đầu.

Ánh mắt Vũ Văn Lạc trở lại phía các nhân sĩ giang hồ, một bên từ trong lòng lấy ra giấy bút, nói: “Thân là đệ đệ của võ lâm đại sử gia tương lai lại đối chuyện của võ lâm không một chút hay biết thật là mất mặt, biết không? Cho nên cần thiết nhất bây giờ là ca ca bổ sung cho ngươi một ít kiến thức cơ bản trong giới giang hồ, đầu tiên là phải biết nhận thức người, lại nói tiếp.....” Đầu hẩn xoay trở về, “Nhị đệ, ca ca kiểm tra ngươi, nói cho ta nghe trong võ lâm có bao nhiêu danh môn đại phái?”

Vấn đề dễ dàng như vậy được đưa ra, dù là Ninh Lăng tư tưởng đơn giản cũng có chút đỏ mặt, “Đại ca, ta tuy rằng kinh nghiệm giang hồ không đủ, nhưng các môn phái giang hồ cũng có biết một chút.” Nói như thế nào hẩn cũng xuất thân từ núi Thiên Bích.

“Hỏi ngươi thì ngươi trả lời.” Vũ Văn Lạc lấy cán bút gõ lên trán Ninh Lăng, “Huynh tưởng như cha biết không, phải nghe lời ta nói.”

Ninh Lăng không khỏi gãi gãi đầu, sau đó thành thật trả lời: “Hiện nay võ lâm có tổng cộng một trăm bốn mươi bảy môn phái, nhưng đứng đầu là một giáo, bốn phái, sáu gia tộc hào thế.”

“Ừ.” Vũ Văn Lạc gật gật đầu, một bộ dáng như đang dạy dỗ trẻ con, “Kể ra xem”

“Một giáo là chỉ Tùy Giáo, Bốn phái là chỉ Thiên Bích, Phong Vụ, Thương Vân, Đào Lạc, sáu gia tộc là chỉ Thiên Châu Minh gia, Vân Châu Lan gia, Hoa Châu Thu gia, Bạch châu Hoa gia, Nguyệt Châu Vũ Văn gia, Lan Châu Trữ gia.” Ninh nô lệ sợ nếu nói sai, toàn bộ mười ngón tay sẽ bị gõ.

“Ừ, không sai, nói đúng.” Vũ Văn Lạc lại gật gật đầu, lấy cán bút đẩy cằm Ninh Lăng, đưa mặt mặt hẩn chuyển hướng giữa sân, “Hiện tại ca ca dạy cho ngươi nhận biết người, trong đình viện này mặc dù không quá rộng rãi, nhưng cơ hồ lại chứa toàn bộ thiên hạ anh hùng.” Trên khuôn mặt còn tính trẻ con là ánh mắt có vài phần cơ trí.

Vũ Văn đại ca đang muốn thật tốt dạy dỗ tiểu đệ Ninh gia về các danh nhân giang hồ, đình viên vốn đang hơi ồn ào đột nhiên yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều dồn về một hướng. Vũ Văn đại ca lấy chuyện ghi lại những sự kiện lớn nhỏ trong võ lâm làm nhiệm vụ của mình tất nhiên sẽ không vì một việc nhỏ mà mất đi sự chú ý, ánh mắt lập tức cũng hướng theo tầm mắt của mọi người, vừa trông thấy..... Hẩn lập tức sợ run như cây sậy, hẩn không thể nhanh chóng trốn đi, chính là giờ phút này trước mắt bao người lại không dám vọng động, nếu phạm vào điều kiêng kỵ của người nọ chỉ sợ là không có kết quả tốt, lập tức nhất đẩy Ninh Lăng ngồi che trước mặt hẩn, chỉ mong ánh mắt của người nọ không thu hẩn vào tầm.

Tiểu đệ Ninh gia hơi cứng người không rõ vì sao quay đầu nhìn Vũ Văn đại ca, không rõ vừa rồi đại ca còn chậm rãi mà nói đại tại sao trong chớp mắt bộ dạng liền thay đổi, nao núng như gặp phải thiên địch(2).

“Đại ca.....”

“Xuyt..... Đứng nói.” Vũ Văn đại ca vội vàng đưa tay bịt miệng tiểu đệ, nhỏ giọng nói, “Ngươi chần ta trong chốc lát, trăm ngàn không thể làm cho người ta nhìn thấy ta.”

Tiểu đệ Ninh gia mũi miệng bị che lại thật không thoải mái, lập tức liên tục gật đầu dùng ánh mắt ý bảo mau mau buông tay.

Vũ Văn Lạc buông tay ra, thân mình lui về tránh ở sau lưng Ninh Lăng, nhưng là hẩn đã chọn một chỗ ngồi “Tầm nhìn thật tốt”, nên bất luận kẻ nào chỉ cần hơi quay đầu, ngẩng lên đều thấy hai người ngồi trên núi già. Ninh Lăng thật ra rất ngạc nhiên nhìn về phía những người trong sân, không biết là người thế nào, lại có thể làm đại ca sợ hãi như thế.

Một hàng kia tổng cộng có năm người, đứng ngang hàng là hai bậc trưởng giả (3), đều khoảng trên dưới năm mươi tuổi, một người mặc áo trắng khí độ thanh nhã, ánh mắt bình thản lại hàm chứa thần khí không gian mà uy, một người râu dài ba cọng dáng lại rất gầy, mang phong phạm đại tông sư một phái, đi theo phía sau là ba người trẻ tuổi, một người hơi béo mặt đầy ý cười, một người dáng cao anh tuấn nhưng mặt đầy lãnh ngạo, người kia mặt mày thanh tú lại cúi đầu như có vẻ chứa đựng trầm tư. Năm người như vậy nhìn chỉ khiến trong lòng người ta sinh ra kính ý cùng hảo cảm, quyết không thể sợ hãi như Vũ Văn Lạc.

Năm người kia vừa vào đến, vô luận là già trẻ trong sân đều đứng dậy hướng hai vị trưởng giả ôm quyền thi lễ, cũng mỉm cười về phía ba vị nam tử trẻ tuổi, nhất thời liền có tiếng chào hỏi lẫn nhau, càng khiến cho hai người ngồi trên núi già trở nên phá lệ bất mắt. Chờ mọi người trở về chỗ ngồi, nam tử lãnh ngạo vừa mới vào đột nhiên xoay người, ánh mắt thẳng tắp quét về phía núi già, một khắc đó, Ninh Lăng chỉ cảm thấy giống bị tên bắn trúng, không dám động đậy.

Nam tử lãnh ngạo vươn tay, ngón trỏ ngoắc một cái.

Hẩn..... Kêu ta đi qua? Ninh Lăng tròn to mắt, chính mình không biết người kia mà.

Ngón trỏ lại ngoắc một cái.

Thật sự là kêu ta? Thân mình Ninh Lăng giật giật, không nghĩ sau lưng một đôi tay gắt gao nắm lấy hẩn, “Không nhìn thấy, không nhìn thấy, không nhìn thấy.....” Giống như đang tụng kinh.

“Vũ Văn Lạc!” Một thanh âm cảnh cáo vang lên, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía nam tử lãnh ngạo, sau đó lại theo ánh mắt hẩn nhìn về phía núi già.

Một tiếng này dọa Ninh Lăng giật mình, cũng hiểu được, thì ra là người ta kêu Vũ Văn đại ca.

“Ta sẽ bị huynh ấy lộ da mất.” Phía sau vang lên âm thanh ni non bi thảm của Vũ Văn Lạc, sau đó vạt áo được buông lỏng, người liền nhảy xuống núi già.

“Đại ca.....” Ninh Lăng do dự không biết có nên đi theo hay không.

“Xuống dưới đi.” Vũ Văn Lạc ừ ừ vẫy tay, sau đó từng bước hướng tiểu đình ở trung tâm đi đến.

Ninh Lăng thoáng nghĩ một chút, sau đó nhảy xuống núi giả đi theo sau Vũ Văn Lạc. Huynh đệ kết nghĩa là phải có nạn cùng chịu có phúc cùng hưởng.

“Đại ca.” Vũ Văn Lạc đi đến trước tiểu đình liền ngoan ngoãn hô một tiếng. Ninh Lăng ở phía sau là lấp bắp kinh hãi, đây là..... người này cư nhiên là đại ca của đại ca?! Một chút cũng không giống.

Nam tử lãnh ngạo trên mặt hiện một tia mỉm cười, đi tới trước người Vũ Văn Lạc, đưa tay vịn vai hắn, vô cùng thân thiết nói: “Ngũ đệ, ngươi cũng đến đây.” Cúi đầu là tỉnh tê rớt thêm một câu vào tai, “Đừng làm mất mặt Vũ Văn gia chúng ta, xong chuyện ta sẽ tìm đệ tính toán sổ sách!”

Vũ Văn Lạc vừa ngẩng đầu, vẻ mặt cười, lộ ra hàm răng trắng càng thêm có vẻ đáng yêu, xoay người đi tới tiểu đình, ôm quyền, xoay người, “Văn bối Vũ Văn Lạc xin thỉnh an Thu tiền bối, Nam tiền bối.”

“Đây là ngũ đệ nhà ta.” Nam tử lãnh ngạo cũng trở về trong đình.

“Nguyên lai là Vũ Văn gia ngũ công tử.” Vị trưởng giả gầy ốm phát ba cọng râu dài hơi gật đầu.

“Vũ Văn công tử không cần đa lễ.” Vị trưởng giả nho nhã như văn sĩ ôn hoà cười, ánh mắt lại nhìn Ninh Lăng đang đứng ngoài đình lo lắng, “Ngoài đình là bạn của ngươi sao?”

“Đó là Ninh Lăng huynh đệ kết nghĩa của văn bối, hần cùng văn bối giống nhau, do kính ngưỡng phong phạm của tiền bối, đặc biệt nhân cơ hội này đến bái kiến.” Vũ Văn Lạc nho nhã lễ độ đáp, quay đầu gọi Ninh Lăng, “Nhị đệ, vị này chính là Trường Thiên sơn trang Thu Trường Thiên, Thu tiền bối.” Ánh mắt chuyển về vị trưởng giả râu dài ba cọng “Vị này là Đào Lạc chương môn Nam Ngoạ Phong, Nam tiền bối.”

“Ninh Lăng chậm trễ chào hỏi hai vị tiền bối.” Ninh Lăng vội vàng hành lễ.

Nam Ngoạ Phong gật gật đầu, ánh mắt Thu Trường Thiên chuyển đến ngân thương sau lưng Ninh Lăng, thương kia so với trường thương ngắn hơn một chút, ước chừng bằng một trường kiếm.

“Ninh Mặc huynh gần đây có khoẻ không?”

“A.....” Ninh Lăng sững sốt, đáp, “Khỏe.” Người này nhận thức phụ thân?

“Ừ.” Thu Trường Thiên mỉm cười gật đầu.

Bên kia, Vũ Văn Lạc đã cùng ba vị nam tử trẻ tuổi khác chào hỏi.

“Thu Tang.” Thu Trường Thiên gọi tổng quản, “Chuyển chỗ ngồi cho hai vị công tử.”

“A..... Không cần, Thu tiền bối.” Vũ Văn Lạc vội vàng ngăn cản, “Văn bối tùy tiện ở đâu tìm một chỗ ngồi xuống là được rồi, không cần phiền toái tiền bối.” Muốn ta cùng ngồi một chỗ với các người, không phải giống như ngồi trên bàn châm sao.

“À.....” Thu Trường Thiên nhìn Vũ Văn Lạc, nhẹ nhàng cười cười, sau đó phân phó Thu Tang, “Ồ đàng núi giả kia.”

Vũ Văn Lạc vừa nghe rõ ràng thờ nhẹ một hơi, sau đó nhìn phía Vũ Văn gia đại công tử Vũ Văn Phong, “Đại ca, đệ đi trước.”

“Ừm.” Vũ Văn Phong gật đầu.

Vũ Văn Lạc lại hướng các vị trong đình gật đầu chào, sau đó mới đi ngoài đình, ý bảo Ninh Lăng đi theo hắn, đi đến phía dưới núi giả, bàn đã được dọn xong, trên bàn là bình trà có hai chén cùng với điểm tâm.

Hai người vừa ngồi xuống, giọng nói của Thu Trường Thiên đã vang lên: “Có thể được nhiều bằng hữu đến tụ hội như vậy, Thu mỗ thật cảm thấy vinh hạnh, thứ cho Thu mỗ ngu dốt, năm gần đây đối với võ học thượng thừa không có tiến bộ gì nhiều, cảm thấy thẹn khi gặp các vị.” Đang nói hơi dừng lại một chút, đã có người nói lên “Thu trang chủ khiêm tốn”, hần khoát tay, ánh mắt đảo qua đình viện, lại nói, “Nói cho cùng cũng có câu, trường giang sóng sau đè sóng trước, mà nay giang hồ lại xuất hiện rất nhiều thiếu niên anh kiệt, về sau gió nổi lên mây trời mình đều là bọn họ, chính là ngày thường khó được gặp nhau, hôm nay tề trang có thể tụ họp nhiều người như thế, Thu mỗ thật là vui mừng, thậm chí mong được thấy hơi hướm mới của giang hồ, không biết ý của chư vị như thế nào?”

Những lời này nói đơn giản một chút là: Hôm nay các vị tiền bối lớn tuổi đều rút lui về phía sau, để cho tuổi trẻ bước lên tỵ thí. Bởi vậy sau khi nói xong, những người trẻ tuổi nhất thời mắt đều lộ tia vui mừng. Phải biết rằng đến Trường Thiên Sơn trang có rất nhiều các lộ anh hùng hào kiệt, nếu có thể nhân lúc này đoạt giải nhất, cũng chẳng khác nào là cao thủ tuổi trẻ đầu tiên, là quang vinh đến thế nào!

“Tốt!”

Lập tức những người trẻ tuổi lớn tiếng hoan hô, những người thế hệ trước cũng không thể không nể mặt mũi mà đứng ra phân tranh, đều mỉm cười gật đầu.

Ánh mắt Thu Trường Thiên quét qua toàn bộ anh hào trong đình viện, trên mặt lộ vẻ mỉm cười, “Trước khi các anh hùng thiếu niên thi triển sở trường, Thu mỗ có vật này muốn mọi người cùng thưởng lãm”

“Văn bối đã tới chậm, không biết Thu tiền bối có thể nào cho văn bối cùng chia sẻ?” Một thanh âm bỗng nhiên từ phía ngoài truyền vào.

Chú Thích:

1/ Thiên kiến: định kiến lâu dài

2/ Thiên địch: kẻ địch trời sinh

3/ trường giả: trường bối, người cao tuổi

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Bích Yêu, Trích Tiên

Âm thanh kia, khiến cho mọi người nghĩ đến trăng đêm soi xuống mặt hồ yên tĩnh, gió mát trong trẻo, từng đợt từng đợt sóng gợn lăn tăn tạo nên mê hoặc đến trí mạng.

Sau đó, cửa trang mở rộng, người kia phảng phất tựa như chân không chạm đất, cười sảng mà tới.

Thức quan bằng vàng buộc lại tóc đen như lụa, đoạn gấm trắng phát phơ trên đầu vai, trường bào màu tím đậm, thân áo khẽ lay động, mi dài như mực, trên khuôn mặt ngọc khảm một đôi mắt màu ngọc bích thể gian hiếm có, vừa nhẹ nhàng chuyển động, trong lòng mọi người đều là nhảy dựng, nhanh chóng nảy lên một cổ sợ hãi không rõ nguyên nhân.

Người, đứng ở đằng kia, mỉm cười, quạt ngọc nhẹ nhàng thêu lại, ôm quyền thi lễ: “Văn bối Lan Thất bái kiến tiền bối.”

Toàn bộ Bán Nhân như tuyết như nguyệt trong sân, đều mang vẻ đẹp băng thanh ngọc khiết, nhưng chỉ trong nháy mắt, lại hình như có ngàn cây thước được tím đâm nỏ rộ, đẹp lộng lẫy thu hút ánh mắt mọi người.

Toàn bộ đình viên nín thở, bỗng nhiên thất thần.

Một lát sau, Ninh Lăng hoàn hồn, kéo ống tay áo Vũ Văn Lạc, chỉ vào mục tiêu mà mọi người thất thần nhìn chăm chú: “Hắn..... Hắn..... Là.....”

Chính là giờ phút này Vũ Văn Lạc lại không có thời gian để ý tới hắn.

Giấy, ngòi bút lông sồi loé sáng, đầu nhọn như kim, nhanh chóng chuyển động, trước mắt một hàng chữ nhỏ tinh tế: Anh Hoa ngày mười sáu tháng bảy, năm thứ bốn mươi bốn, lần đầu gặp mặt Lan Thất ở Trường Thiên sơn trang, đáng vẻ như hoa thu hút mọi anh hào.

“Đại ca, đệ biết người này.” Ninh Lăng kích động nói.

“Hả?” Lần này Vũ Văn Lạc cũng trở nên kích động, “Đệ thế nhưng biết được Lan Thất danh chấn giang hồ?!”

“Đệ ở Ngụ thành nhìn gặp qua, hắn còn tặng ta bảy miếng vàng lá!” hai mắt Ninh Lăng tỏa sáng.

“Cái gì?” Vũ Văn Lạc cũng hai mắt tỏa ánh sáng, “Hắn tặng ngươi vàng lá? Hắn cùng ngươi có quan hệ gì? Các ngươi làm sao mà biết nhau? Ngươi lúc ấy biết hắn là Lan Thất sao? Hắn cùng ngươi đã nói qua chuyện gì? Hắn có làm gì mạo phạm không? Hắn vì sao lại biết ngươi.....”

Liên tiếp những vấn đề này một lần hướng tiểu đệ Ninh gia mà hỏi.

“Đệ.....” tiểu đệ Ninh Gia miệng giật giật lại không nói, lần đầu cùng Lan Thất gặp nhau nên nói như thế nào nhỉ.

“Nói mau đi!” Vũ Văn Lạc thúc giục.

“Đệ..... Lan Thất rốt cuộc là loại người nào?” Ninh Lăng không trả lời thẳng vấn đề lại bày tỏ một nghi hoặc vẫn tồn tại ở trong lòng.

Vũ Văn Lạc trừng mắt nhìn hắn, sau đó vỗ cái gáy: “Ai da! Ta có thể nào lại hy vọng ở trên người người!”

“Đại ca.....”

“Xuyt, trước tiên khoan nói.” Một tay Vũ Văn Lạc chỉ về hướng tiểu đình.

“Thì ra là Thất thiếu, thật sự là khách hiếm khi đến chơi.” Thu Trường Thiên vẻ mặt tươi cười, đứng dậy ra tiểu đình nghênh đón.

Nam Ngọa Phong cũng đi ra khỏi tiểu đình, trên khuôn mặt khô gầy cũng nở ra một nụ cười: “Lão hủ cũng tưởng Thất thiếu không đến nhưng lại có thể đến.”

Quạt ngọc của Lan Thất khẽ lay động, chậm rãi nói: “Văn bối sớm đã nghe nói về sự kiện ở Trường Thiên, lâu nay vẫn nghĩ đến, lần này không mời mà tới, mong rằng tiền bối khoan lượng.”

“Thất thiếu khách khí, người có thể đến, Trường Thiên cảm thấy hân hạnh, xin mời.” Thu Trường Thiên khoát tay chặn lại, thỉnh Lan Thất vào trong đình ngồi xuống, mà Thu Tang lần này không cần phân phó sớm đã gọi người đưa ghế đến.

“Văn bối đa tạ.”

Ba người đang muốn vào đình, mà trong đình ba vị nam tử trẻ tuổi cũng đã sớm đứng dậy đón chào, ngoài trang bỗng truyền vào một thanh âm.

“Hoa Nghiêm tới chậm, không biết Thu tiền bối có thể cho văn bối vào trang tham dự hội họp chăng?”

Âm thanh này như là gió ngày xuân, mưa mùa hè, ôn hòa lại nhẹ nhàng khoan khoái.

“Là Minh Nhị công tử đến đây! Mau mời!” trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Thu Trường Thiên giờ phút này đã là vẻ mặt kinh hi, chẳng những là hân, mọi người trong sân đều đứng dậy, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía cửa.

Đập vào mắt đầu tiên là y phục màu xanh, sau đó là một thân hình thon dài thông thả đi tới, mặt mày phiêu nhả tuấn dật, trên môi một tia cười yếu ớt, vốn toàn bộ đỉnh viên là hương thơm của Bán Nhân, nhưng vì hân một đường đi tới, lại ả ả mang mùi hoa sen thoang thoảng đầu đây, ánh mắt nhẹ lướt, tựa như được ngăn cách bởi một tầng hơi nước? áo xanh phát phor, ôm quyền hành lễ, “Vãn bối Minh Hoa Nghiêm kính chào hai vị tiền bối.”

“Công tử không cần đa lễ.” Thu Trường Thiên vươn tay ra đỡ.

“Không thể tưởng được hôm nay ngay cả Minh Nhị công tử cũng đến đây, Trường Thiên huynh, mặt mũi của huynh thật lớn!” Nam Ngoạ Phong vuốt râu mỉm cười.

“Hôm nay có thể có được nhiều anh hùng hào kiệt đến dự như thế, Thu mỗ thật đúng là mừng rỡ.” Thu Trường Thiên liên tiếp vuốt cằm, “Đến đây, giới thiệu với các người một chút.” Xoay người trước giới thiệu Lan Thất, “Nhị công tử, vị này là Lan gia Thất thiếu. Thất thiếu, vị này là Minh gia Nhị công tử.”

Hai người tiến lên chào, bốn mắt nhìn nhau, đều tự cả kinh.

Đôi mắt màu ngọc bích sâu thẳm, lưu chuyển như sóng nước nhưng cũng là yêu tà câu hồn đoạt mệnh.

Đôi mắt sáng như sao, trong ôn nhu khôn cùng hàm chứa vô tâm vô tình cùng tàn lãnh.

“Bích Yêu!”

“Trích Tiên!”

Hai người vừa thốt ra, là một khắc xúc động không thể không chế tâm tình, đến lúc ý thức được bản thân nói cái gì, chỉ thấy toàn bộ người chung quanh đều kinh ngạc cùng ngơ ngẩn.

“Ồ, thì ra là Minh Nhị công tử, kính trọng đã lâu, kính trọng đã lâu.”

“Đại danh của Thất thiếu, như sấm bên tai.”

Mọi người vẫn còn đang kinh ngạc, hai người đã nói cười vui vẻ, mỗi người đều tiến thêm một bước, khiến người nghĩ đến bọn họ muốn bắt tay thân cận, nhưng tay đưa ra một nửa bỗng không dấu vết rút về.

“Hôm nay nhìn thấy Nhị công tử thật sự là tam sinh hữu hạnh.”

“Sao có thể, Hoa Nghiêm sớm đã rất ngưỡng mộ Thất thiếu.”

Hai người chấp tay chào, nhẹ liếc mắt một cái. Ừ, giống như đã từng quen biết, đặc biệt là thân thù, động tác thu tay lại thoát nhìn cũng giống như bản thân mình? Chẳng lẽ.....

Mà mọi người trong sân thấy bọn họ đối với lẫn nhau luyện tiếu như vậy, nghĩ những lời nói vừa rồi là nghe nhầm, kinh ngạc trôi qua đều tiến tới, người quen thì lên tiếng tiếp đón, người xa lạ lại vừa vắn kết bạn với hai người trẻ tuổi đứng đầu đương kim võ lâm. Chỉ có Vũ Văn Lạc chăm chú thực sự, vì một “võ lâm Thương Hải sử” sau này của hân, trong có ghi lại hai câu nói này, sau ngày ấy được xem là sâu sắc nhất, khắc họa lại hình tượng “Danh hào”!

Mà Thu Trường Thiên cùng Nam Ngoạ Phong, hai vị tiền bối đức cao vọng trọng cũng chỉ liếc mắt nhìn nhau, sau đó thoải mái cười, đem chuyện đó như người trẻ tuổi gặp được đối thủ có thực lực ngang hàng, ngay lúc bản thân phòng bị cùng kích động mà thốt ra “danh xưng” của đối phương, cũng không để ở trong lòng, ngược lại vì bọn họ giới thiệu ba nam tử trẻ tuổi ở trong đình.

“Đại ca, bọn họ.....” Ninh Lăng chỉ vào nơi mọi người đang vây lại ở trung tâm đình viên, khiêm tốn thỉnh giáo, “Bọn họ là người như thế nào? Sao mọi người lại coi trọng như thế?”

Tiểu đệ Ninh gia mặc dù không nhận thức nhiều đạo lý đối nhân xử thế, nhưng từ phản ứng của mọi người cũng nhìn ra được, phân lượng của hai người so với hai đại tông sư Thu Trường Thiên, Nam Ngoạ Phong chỉ có hơn chứ không kém.

“Hai da.” Vũ Văn Lạc nhìn Ninh Lăng thờ dài một hơi thật mạnh, “Uổng cho người xuất thân từ núi Thiên Bích, thuộc tứ đại môn phái, lại uổng người là thiếu chủ Ninh gia, một trong võ lâm lục đại thế gia, ngay cả những người có tiếng mà bất kì người nào miễn là người giang hồ, hễ nghe tiếng là biểu lộ cảm xúc cũng không biết, thật không hiểu nên nói người ra làm sao, may mắn..... May mắn người gặp được ta.”

“Đại ca.” tiểu đệ Ninh gia bị huynh trưởng nói đến mặt đỏ hồng, gãi đầu, “Sur phụ nói phải chuyên tâm tinh thần dốc lòng học võ, không nên vì những chuyện bên ngoài mà bị tác động, cho nên.....”

“Cho nên người nghe lời lão nhân kia nói xong liền chuyên tâm một lòng dốc sức học võ, cuối cùng từ đầu đến chân trở thành một cây đu đủ!” Vũ Văn Lạc vỗ vỗ đầu tiểu đệ, có cảm giác phần hân không thể rèn sắt không thành thép, “Thật sự là đứa nhỏ ngốc.”

“Đại ca, người còn chưa nói cho đệ biết.” Ninh Lăng lại gãi đầu, nhìn hai người chói mắt nhất ở giữa đình viên.

“Lan Thất, chủ nhân đương nhiệm của Lan gia Vân Châu.....” tay Vũ Văn Lạc chỉ người đang mặc áo tím

“A, Hân thuộc Lan gia ở Vân Châu.....” Ninh Lăng kinh hô.

“Câm miệng!” Vũ Văn đại ca bị ngắt lời thật mất hứng, “Khi ta đang nói chuyện không được xen vào!”

Miệng tiểu đệ Ninh gia hơi giật giật, cuối cùng dưới áp bách của Vũ Văn đại ca đành im miệng hạ mắt.

“Khụ khụ.” Vũ Văn đại ca trước thông cổ họng, sau đó về mặt nghiêm túc nói: “Trước kia mặc dù Lan gia trong võ lâm có danh tiếng, nhưng thật sự chiếm cứ vị trí quan trọng trong võ lâm phải nói đến thời điểm sau khi Lan Thất thiếu kế thừa vị trí chủ nhân. Lúc hán mười bốn tuổi, vượt mặt các vị tiền bối trực tiếp trở thành chủ nhân cao nhất Lan gia — từ trong tay ông nội hán tiếp nhận vị trí chủ nhân, về sau hàng thứ nhất trực hệ Lan gia lại có rất nhiều trưởng bối, hậu bối so với đó ít hơn rất nhiều, thật giống như đang đèn đường điều tàn, không so sánh bằng với sự thịnh vượng trước kia, nhưng trái lại, thể lực Lan gia lại dần dần lớn mạnh, đến hôm nay trở thành đại gia tộc đứng đầu võ lâm lục đại thế gia. Mà đối với việc người thuộc Lan gia càng ngày càng ít đi, giang hồ đồn đại là do hán giết, bất quá những lời đó cũng chỉ là đồn đại không đủ để tin, sự thật chân tướng thì còn đợi Vũ Văn đại gia ta vì mọi người điều tra rõ ràng. Nhưng, ta, thân là một sứ gia công chính, đối với hán cũng rất bội phục.”

Nghi một chút, Vũ Văn đại ca thấy Ninh tiểu đệ chăm chú thật sự rất rất hài lòng, tiếp tục nói: “Lan gia nói như thế nào cũng là võ lâm danh môn nổi tiếng gần trăm năm nay, chi họ xum xuê, gốc rễ lẫn lộn, gia đình họ vốn xuất thân chỉ là những người giản đơn, nhưng hán lại từ trong tay những phường lang sói đoạt lại vị trí gia chủ, nghĩ lại năm đó hán chỉ là đứa trẻ con mười bốn tuổi, ai da..... Lại càng không thể không nói thêm sau khi hán đảm nhận Lan gia đã làm ra nhiều chuyện chấn động giang hồ, nói tiếp thật sự là khiến người ta không rét mà run, Lan gia hôm nay xưng bá Vân Châu tuyệt đối là công lao của vị Lan Thất thiếu này.” Nói xong nhìn người đằng kia đang cười đến rạng rỡ, trong lòng cũng là căng thẳng.

“Thêm nữa, từ khi hán kế thừa địa vị, đến nay ước chừng cũng sáu, bảy năm, đã thành danh từ rất sớm, nhưng mấy năm trước cũng chỉ là nổi tiếng mà thôi, hán chính thức lộ diện giang hồ là chuyện của cách đây hai năm, Lan gia tuy thuộc chính đạo thế gia, nhưng vị Thất thiếu này làm việc vừa chính vừa tà, hơn nữa nghe đồn hán cùng với ma giáo có quan hệ dây mơ rễ má. Cuối cùng nói đến là dung mạo của hán, tuy là trên không có gì không thể xảy ra, nhưng lại có một đôi mắt xanh màu ngọc bích lộ ra yêu khí, cho nên người trong giang hồ đối với hán vừa kính vừa sợ, muốn thân cận lại không dám thân cận quá, thật sự là rất mâu thuẫn. Nhưng mà, nếu hán nguyện ý làm bằng hữu với ta, ta thật sự sẽ rất phấn khích.”

Vũ Văn Lạc sau khi nói một mạch, đưa tay cầm chén trà uống cho thông cổ họng, xem xét Ninh Lãng, “Hiện tại biết hán là ai rồi chưa?”

Ninh Lãng nhìn Lan Thất, lại nhìn Vũ Văn Lạc, sau đó gật gật đầu, “Võ lâm thế gia, chủ nhân lợi hại của Lan gia.”

“Ừ, tổng kết không sai.” Vũ Văn Lạc tỏ vẻ đắc ý vuốt cằm, đưa tay chỉ vào người mặc áo xanh như sen, nói: “Minh Nhị công tử, là thiếu chủ Thiên Châu Minh gia, nếu nói Lan Thất khiến cho người ta vừa kính vừa sợ, Minh Nhị được người vừa kính vừa yêu. Minh gia đã từng xuất hiện ba vị Lan Nhân lệnh chủ, hơn trăm năm trước lệnh chủ thứ nhất xuất thân cũng từ gia đình họ, địa vị trong chốn võ lâm tuyệt đối là số một, mà vị Minh Nhị công tử này thì..... Nên nói như thế nào bây giờ.....” Vũ Văn Lạc rút tay lại chống cằm, sau một lúc lâu cân nhắc, cuối cùng cảm thán một tiếng, “Có lẽ chỉ có danh hiệu mà nhân sĩ giang hồ tặng hán là có thể hình dung được, ‘Trích Tiên’, thần tiên lạc bước xuống trần gian, một người tựa thần tiên, người phạm như ta có thể dùng từ bậy bạ sao.”

Ninh Lãng nghe vậy không khỏi quay đầu nhìn lại, dung mạo xuất trần kia, có phải hay không? “Nói đến ngoại hiệu, Lan Thất thiếu..... Ha ha..... lại có một danh hiệu hoàn toàn bất đồng với Minh Nhị công tử, biết là gì không?” Vũ Văn Lạc cười hi hi đến mức thần bí.

Ninh Lãng lắc đầu.

“Bích Yêu!” Vũ Văn Lạc hạ giọng trầm trọng nói ra.

“Hà?” Ninh Lãng vừa nghe lại cảm thấy một chút bất bình.

“Ha ha..... Đường đường thuộc thế gia lại bị lấy ‘Yêu’ để gọi, đổi lại là người khác chắc chắn sẽ muốn bịt miệng người để khỏi truyền ra, nhưng Lan Thất thiếu

lại vui vẻ chấp nhận.” mắt Vũ Văn Lạc hiện lên ý cười, “Hán còn nói ‘tâm nguyện từ lúc sinh ra là có thể làm yêu thiên biến vạn hóa hồ phong hoán vũ, trường sinh bất tử hưởng hết nhân gian cực lạc!’”

“Nhưng mà.....”

“Nhưng theo ý người là danh hiệu này có ý lăng mạ sao?” Vũ Văn Lạc cướp lời Ninh Lãng.

Ninh Lãng gật đầu, không biết vì sao, trong lòng vạn phần không muốn người kia bị đòi nhục mạ gọi là yêu.

“Có thể đem bêu danh hóa thành mỹ danh mới là người tài ba không phải sao?” Vũ Văn Lạc cười dài lại nói tiếp, đem ánh mắt di chuyển về phía người với yêu danh mang theo tia tà khí như có như không. “Nhị đệ, người có nghĩ đến một ngày kia? chúng ta sẽ thấy chuyện lấy yêu danh làm vinh dự.” Lời nói cực kỳ nhẹ nhàng, nhưng hàm chứa ý của sự thật không dễ dàng phát hiện.

Mọi người ở giữa đình viên sau một màn chào hỏi, Lan Thất mở miệng nói trước: “Không biết Thu tiên bối hôm nay có vật gì trân quý muốn treo thưởng cho chúng vân bối?”

Thu Trường Thiên mỉm cười, nghiêng đầu ra ý cho Thu Tang đang đứng một bên, Thu Tang hiểu ý, vẫy tay một cái, liền xuất hiện ba gia đình tiến tới, người đầu tiên hai tay bưng một cái khay dài, phía trên phủ vải đỏ.

“Lan Nhân Bích Nguyệt đã trở lại Thủ Lệnh Cung, đại hội ở Anh Sơn sắp diễn ra, Thu mỗ lớn tuổi đã không thể làm được gì, nhưng đây chính là cơ hội để các thiếu niên anh hùng tỏ rõ tài năng, hôm nay nhân dịp có nhiều anh hùng tề tụ Trường Thiên, Thu mỗ nảy ra một ý tưởng, trước khi đại hội diễn ra muốn xem thử tư thái oai hùng của chúng hiệp.” Ánh mắt chậm rãi quét một vòng, thấy được hai người tuổi trẻ có ánh mắt sáng rạng, “Nên vật này coi như phần thưởng, mong chúng hiệp không chê cười.”

Dứt lời ý bảo người nhà gỡ mảnh vải đỏ lên, để mọi người có thể chiêm ngưỡng phần thưởng.

Gia đình đang cầm cái khay dài đem mảnh vải đỏ mở ra, chính là một tấm áo bào, mọi người cảm thấy kỳ quái, hai gia đình khác liền tiến lên mỗi người một bên, đứng ở trên bậc thềm, tay nâng lên, trong nháy mắt, mọi người liền cảm thán.

Áo bào kia vừa được mở ra, như thác nước nhẹ nhàng chảy xuống, toàn bộ một màu đen tuyền, vài đóa hoa tuyết trắng nhỏ bé dịu dàng bành bồng, ngay tức thì thu hút tầm nhìn của mọi người, một lát sau hoàn hồn, mới phát hiện đó là một tấm áo bào màu đen mềm mại như nước, vạt áo cùng váy dài là một vòng Bán Nhân hoa tinh xảo trắng như tuyết, nằm ngay gần trên áo ngoài là một đường kim tuyến chạy dọc, khiến cho áo vừa nhìn vào vừa thanh lịch lại vừa đẹp đẽ quý giá, trong đẹp đẽ quý giá lộ ra thần bí dụ hoặc, mọi người nhìn một hồi, lại ngạc nhiên phát hiện, tơ dệt nên áo bào lại chẳng thể phân biệt nổi trong ngoài, Bán Nhân hoa trên áo là trước sau như một, sau đó bọn họ lại khiếp sợ phát hiện, trên áo bào không thể phát hiện nổi một đường may, chẳng lẽ là thiên y vô phùng (1)?

“Áo này là do tiểu nữ dùng sợi tơ của Sơn ngọc Cửu Luân mà dệt nên.” Một tiếng bình thân giải thích của Thu Trường Thiên như đánh trúng vào lòng mọi người, khiến lòng ai nấy đều xao động.

Sợi tơ từ Sơn ngọc Cửu Luân là bảo vật hiếm có trên đời, nước lửa không phạm vào, quan trọng hơn là thật sự mềm dẻo, trừ phi là thần binh lợi khí (2), nếu không đao thương bất nhập, hơn nữa..... Đó là do Thu đại tiểu thư của Trường Thiên sơn trang tự tay dệt.....

“Áo này tiểu nữ gọi nó là ‘Thiên ti y’ (3), hôm nay ai có thể đoạt giải nhất, vật này chính là phần thưởng.”

Lời của Thu Trường Thiên vừa dứt, tâm thần của mọi người đều trở nên rõ ràng.

Đoạt giải nhất! Quan trọng là đoạt giải nhất!

Hơn nữa..... liên hệ đến lời nói của Thu Trường Thiên, thời khắc đó mọi người đều hiểu ra, lòng vốn đã xao động nay càng trở nên khẩn cấp hơn.

“Thì ra là như vậy, khó trách, khó trách a!” Vũ Văn Lạc nhìn được nghe được, không khỏi liên tục cảm thán.

“Khó trách cái gì?” Ninh Lăng còn vẫn còn vì một tấm thiên ti y mà kinh ngạc.

“Khó trách có nhiều cao thủ trẻ tuổi đến đây, hơn nữa đều là xuất sắc nhất các gia các phái.” Vũ Văn Lạc cảm khái đảo ánh mắt một lượt mấy người kia lần nữa.

Ninh Lăng nháy mắt vài cái, nghi hoặc nhìn Vũ Văn Lạc, không hiểu được ti y hôm nay cùng cao thủ các gia các phái có quan hệ gì.

“Không hiểu được?” Vũ Văn Lạc ngạo nghễ liếc mắt nhìn Ninh Lăng, đưa tay vỗ đầu hấn, “Ta cũng không chờ mong người có thể biết.”

“Đại ca.” Ninh Lăng kéo cánh tay trên đỉnh đầu mình ra.

“Vừa rồi những lời nói của Thu trang chủ có nghe rõ không?” Vũ Văn Lạc buông tha cho đầu hấn, nói, “Ý tứ kia nói trắng ra một chút chính là: Thu mẫu ta già rồi lười đi tranh giành Lan Nhân Bích Nguyệt, người tuổi trẻ các người cứ chém giết tranh giành lẫn nhau, bắt quá trước tiên ở Trường Thiên sơn trang này khoa tay múa chân một chút, cho ta xem thử cân lượng của mỗi người, ai xuất sắc nhất ta liền thưởng cho hấn một chút.”

“À, Cái này thì đệ biết, vừa rồi Thu trang chủ đã nói qua.”

“Trọng điểm ở phía sau.” Lòng mảy Vũ Văn Lạc nhíu lên, “Ti y ngày hôm nay là do hòn ngọc quý trên tay Thu trang chủ tự mình dệt, có hiểu không? Một người con gái sẽ vì ai mà dệt áo? Đương nhiên là vị hôn phu của nàng! Thu lão nhân nói chung chúng ta chọn con rể! Chẳng những là chọn con rể mà còn là chọn Lan Nhân lệnh chủ! Người con rể hôm nay đứng đầu Trường Thiên Sơn trang chính là võ lâm đế vương ngày mai!”

“Hả?” Ninh Lăng tròn mắt, rõ ràng chỉ là những người trẻ tuổi thì võ sao lại có nhiều ý tứ như vậy?

“Cho nên, người cứ nhìn những người đầy sân này đi, người nào lại không phải là thiếu hiệp đang có tiếng trên giang hồ hiện nay?!” Vũ Văn Lạc đưa tay một vòng, “Những người này ai lại không muốn làm Lan Nhân lệnh chủ? Nếu có thể được Trường Thiên sơn trang một trong lục đại thế gia hỗ trợ, có thể nói là đã chạm một tay đến Lan Nhân Lệnh!”

Vũ Văn Lạc ánh mắt chuyển đến thiên ti y, liền bày ra chút hâm mộ, “Và lại, Thu gia tiểu thư là mỹ nhân nổi danh trên giang hồ, ‘thu thủy Hoành Ba tuyệt vũ mi’ cũng không chỉ là lời nói suông, ta cũng thật muốn có thể lấy được một mỹ nhân như vậy rồi lại lên làm Lan Nhân lệnh chủ.”

“Vậy đại ca cũng đi luận võ không phải được rồi sao?” Ninh Lăng thực thành thật đề nghị.

“huhmm!” Vũ Văn Lạc cắn răng, “Ta mà có võ công giỏi như vậy thì tốt rồi!”

“Vậy.....”

“Vậy cái gì mà vậy, nhìn lại đi! Cũng chỉ có phần xem!” Vũ Văn Lạc cúi đầu có chút nhụt chí, “Hơn nữa dù ta có muốn lên, đại ca ta còn không đánh võ đầu ta..... Đứng rồi, ca ca ta là người của Vũ Văn thế gia người có biết không?”

“Hả?” Ninh Lăng kinh ngạc.

Vũ Văn Lạc vừa thấy hấn mang bộ dáng kia thật sự là hoàn toàn thất vọng rồi, “Ta vừa thấy ngân thương người mang trên vai liền biết người là người Ninh gia, đi chung với nhau gần một tháng, người lại không biết ta là người Vũ Văn gia?! Hơn nữa.....” Ngón tay chỉ Vũ Văn Phong hướng tiểu đình, “Người họ Vũ Văn có thể cùng Thu Trường Thiên ngồi chung là hạng người bình thường sao? Đầu óc người thực là quá thừa đi!”

“Họ Vũ Văn trong thiên hạ cũng không chỉ là một nhà, hơn nữa không nhất định chỉ có nhân tài Vũ Văn thế có thể ngồi chung với Thu trang chủ mà.” Câu nói này của Ninh Lăng thật ra lại là một câu thông minh, khiến Vũ Văn Lạc cứng miệng.

Vũ Văn Lạc nhìn Ninh Lăng, sau đó gật đầu, “Dưới sự anh minh dạy dỗ của ta người quả nhiên có tiến bộ. Đến đây, ta sẽ chỉ cho người nhận thức một số người.” Nói xong, ngón tay chỉ hướng tiểu đình, “Người da trắng hơi béo, vẻ mặt tươi cười ngồi ở bên cạnh đại ca ta là đại công tử Bạch Châu Hoa gia, Hoa Thanh Hòa, nhà hấn còn có một muội muội, cùng Thu tiểu thư nổi danh mỹ nhân, ‘Hoa ảnh Phù Sơ nãi thiên tư, thu thủy Hoành Ba tuyệt vũ mi’ (4) hai câu này nói đó là võ lâm hai đại mỹ nhân một nam một bắc — Hoa Phù Sơ cùng Thu Hoành Ba, Thu Hoành Ba ta vẫn chưa gặp qua, còn Hoa Phù Sơ.....” Nói đến đây, Vũ Văn Lạc nheo mắt, tựa như nhớ lại dung mạo Hoa gia tiểu thư, trên mặt một mang một mảnh tình cảm hướng tới, “Hoa Phù Sơ quả thật mang phong vận trời sinh!”

“À.” Đối với mỹ nhân Vũ Văn Lạc hướng tới không thôi, Ninh Lăng không có nhiều phản ứng lắm, chỉ về tiểu đình, “Vây, ngồi phía sau Nam tiền bái là ai?”

Vũ Văn Lạc vừa thấy người đó, lập tức nghiêm nét mặt nói: “Mai Hồng Minh, đệ tử chương môn Đào Lạc môn, người đừng tưởng hấn tướng mạo thanh tú trông giống thư sinh, thật ra là một nhân vật lợi hại, ta là thà rằng chọc tới đại ca của ta cũng muốn chọc người Đào Lạc môn!”

“Vì sao?”

““Thiên Bích kiếm, Thương Vân đao, Phong Vụ chuông, Đào Lạc khí” lời này nói đến là tứ đại môn phái đều có sở trường riêng, Đào Lạc môn lấy ám khí xung hùng giang hồ, so với đao kiếm quyền chưởng, ám khí là loại khó lòng phòng bị, hơn nữa ám khí Đào Lạc môn chuyên nhắm vào kỳ kinh bát mạch(5) của người ta, nhẹ thì tổn hại mấy thành công lực, nặng thì phế bỏ võ công hoặc mất đi tánh mạng, cho nên khiến tứ đại môn phái sợ hãi nhất không phải là Lan Nhân lệnh chủ phong thái như sao Bắc đẩu, mà là Đào Lạc môn xưa nay chỉ tự quét tuyết trước cửa nhà mình(6). Hơn nữa người đừng thấy một đám ám khí của bọn họ tên nào tên đó mang ý như thơ như hoạ, cái gì ‘Xuân Dạ Ti Vũ, Hạ Nhật Ánh Hà, Thu Phong Bạch Lộ, Đông Mai Trần Tuyết’(7), tên càng là dễ nghe càng độc ác.”

“Ồ.” Ninh Lăng tỏ vẻ nhớ kỹ.

“Người mặc áo đạo mặc dù không có gì khác lạ nhưng kỳ thực là nữ tử, Nam Lãnh Phi Tuyết, đại đệ tử của Thương Bằng Hàn, Người thân hình cao lớn có râu mép là Ngụy Lăng, đại đương gia của Hắc Vân trại, ở kia mặc một thân áo đỏ cầm một cây phát trần là ‘Phát trần hiệp’ Kim Khuyết Lâu.”

Chú Thích:

1: thiên y vô phùng: áo may không nhìn thấy đường chỉ

2: thần binh lợi khí: binh khí thần lợi hại

3: Thiên ti y: áo dệt nên bằng ngàn sợi tơ

4: Hoa ảnh Phù Sơ nổi thiên tư, thu thủy Hoàn Ba tuyết vũ mi: Phù Sơ trời sinh dung mạo như hoa, Hoàn Ba mắt long lanh tuyết đẹp như nước mùa thu

5: kỳ kinh bát mạch:

+ Sách ‘Trung Quốc Châm Cứu Học Khái Yếu’ ghi: “Kỳ Kinh Bát Mạch là 1 số thông lộ đặc thù nhằm điều tiết sự vận hành của khí huyết.”.- source from internet.

6: ý chỉ tự mình xử lý chuyện của mình

7: Xuân Dạ Ti Vũ, Hạ Nhật Ánh Hà, Thu Phong Bạch Lộ, Đông Mai Trần Tuyết: giọt mưa mùa xuân, ánh mặt trời ngày hè, gió thu trong trẻo, hoa mai mùa đông

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 5: Mỹ nhân tích hoa

-Mỹ nhân tiếc hoa-

Bên này Vũ Văn Lạc vội vàng vì Ninh Lăng giới thiệu nhân vật giang hồ, bên kia Thu Trường Thiên thì đang nói đến quy tắc tỷ thí.

“Lần này chính là dùng võ giao kết bằng hữu, cho nên Thu mỗ cũng không dựng lời dài gai, dùng khoảng cách hai trượng trước đình làm đài, mọi người khoa tay múa chân một chút, đến lúc thấy nên dừng thì thôi, muốn vãn chớ để tổn hại đến hoà khí, lại nhờ các vị ko làm hư hao hoa cỏ, cây cảnh, cùng đồ vật trong sân, những thứ này là một phen tâm huyết của tiểu nữ.”

Những lời này vừa dứt, một vài người dù không cảm thấy tận hứng lắm, nhưng có thể tưởng tượng được người như Thu Trường Thiên, đưa ra yêu cầu như vậy cũng là bình thường, lại nhìn đình viên lịch sự tao nhã xung quanh, nghĩ lại tất cả những thứ này đều được tạo ra từ chính tay Thu tiểu thư, các anh hùng không khỏi cảm thấy đồng ý.

“Tỷ thí có thể đấu văn cũng như đấu võ, tùy theo tâm ý của quý vị là tốt. Được rồi, Thu mỗ cũng không nên nói nhiều nữa, vị anh hùng nào có ý muốn đoạt danh hiệu ‘Đệ nhất nhân’ xin mời bước lên.”

Tiếng nói của Thu Trường Thiên vừa xong, có rất nhiều người muốn làm “đệ nhất nhân”, chính là..... Ánh mắt toàn bộ dời về phía chính giữa tiểu đình, cân nhắc đi cân nhắc lại cuối cùng vẫn là do dự, thế nên toàn đình viên lâm vào một mảnh lặng yên.

Sau một lúc lâu, rốt cục cũng có người đánh vỡ in lặng tự mình đứng ra, ôm quyền, có chút mong đợi nói:“Xin hỏi Thất thiếu cùng Nhị công tử có tham gia không?”

Một câu hỏi này là tiếng lòng của bao người, rốt cục có người đã hỏi ra, nhất thời toàn bộ ánh mắt đều đặt trên người mới nêu câu hỏi, sau đó lại tràn đầy hi vọng nhìn về phía hai người trong đình. Tuy nói thanh danh cùng võ công không nhất định là cao nhất, nhưng..... Nếu hai người này có thể không tham dự thì tốt hơn!

Thu Trường Thiên, Nam Ngọa Phong cũng mỉm cười nhìn về phía Lan Thất cùng Minh Nhị.

“À.....” quạt ngọc của Lan Thất lay động, đôi mắt ngọc bích đảo một vòng, mọi người trong sân cảm thấy hồn phách này lên một cái, có chút cảm giác bản thân không thể động đậy:“Hôm nay là dịp khó có được, lại thêm gặp Minh Nhị công tử, Lan Thất há có thể bỏ qua.”

Nhẹ nhàng băng quơ, thanh nhả mị hoặc người, chúng hiệp như mất hồn một lát, sau đó hiểu ra.

Ta đương nhiên sẽ tham dự, chính là ta không đặt các người ở trong mắt, đối thủ bất quá chỉ là một mình Minh Nhị mà thôi.

Đình viên vốn im lặng nhất thời nổi lên nhiều tiếng hừ lạnh, tiếng hừ lớn nhất lại xuất phát ngay trung tâm tiểu đình.

“Sao lại có thể, nên là Minh Nhị thừa cơ hội này thỉnh giáo chúng hiệp mới đúng.” Minh Nhị đứng dậy chấp tay, dáng vẻ thong dong tao nhã, ánh mắt nhìn chung quanh một vòng chúng hiệp, trên mặt thần nhiên tươi cười, mỗi người nhìn thấy lòng trở nên nhẹ nhàng.

Quả nhiên, yếu chính là không thể cùng so sánh với tiên! Giọng nói khiến chúng hiệp thật xuôi tai

Một thân ảnh lãnh ngạo đi ra khỏi tiểu đình.

“Vũ Văn Phong bắt tài, muốn thử làm đệ nhất nhân, hưởng các vị anh hùng thỉnh giáo.” Vũ Văn Phong ôm quyền, ánh mắt quét một vòng đình viên, sau đó dừng lại trên người Lan Thất, rồi đứng yên không chuyển động nữa.

Mọi người nín thở, Vũ Văn đại công tử đấu với Lan gia Thất thiếu, ai thắng ai thua?

“Ha ha.....” Lan Thất cười vui vẻ, quạt ngọc dao động, bả vai hơi nghiêng khiến dây lụa cột tóc nhẹ bay, phong lưu tà mị phóng đảng, “Lần này chân bước ra cửa thật không uống công, có thể chứng kiến Vũ Văn đại công tử tay trần quyết đấu thiên hạ anh hào, thật đúng là người lợi hại nhất xưa nay khó gặp! Hân hạnh hân hạnh, Lan Thất đúng là có phúc mới được nhìn thấy!”

Lời vừa nói ra, đôi mắt Vũ Văn Phong lộ vẻ ngạo khí nhất thời trở nên lạnh vài phần, mà chúng hiệp đứng đầy sân sau vài giây phút ngỡ ngàng trở nên kinh hi, còn có chút bất đầu cảm kích vừa rồi còn oán hận Bích Yêu.

“Đại ca lần này xem ra là chạy trời không khỏi nắng.” Vũ Văn Lạc đứng từ xa nhìn lại không khỏi thở dài.

“Vì sao?” Ninh Lăng nghi hoặc.

“Đại ca vốn là hươu Lan Thất thiếu đưa ra khiêu chiến, nhưng là Thất thiếu thoải mái một lời chẳng những đẩy đại ca ta đến thế tay không đối địch, còn là đến khi đánh bại hết tất cả các đối thủ hoặc là bị đánh bại.” Vũ Văn Lạc lo lắng.

“Thu tiền bồi vừa rồi cũng không có quy định không được dùng binh khí mà? Hơn nữa đại ca huynh cũng không cần nghe theo lời Lan..... Thất thiếu phân phó.” Ninh Lăng nói.

“Đại ca là người kiêu ngạo như vậy lẽ nào lại không đồng ý.” Vũ Văn Lạc quay sang hán liếc mắt một cái, sau đó quay đầu lại nhìn về phía Lan Thất đang tiêu sái phe phẩy quạt ở tiểu đình, “Người này kêu ‘Bích Yêu’ quả nhiên là có đạo lý.”

Ninh Lăng vừa nghe lời này không khỏi hơi mở miệng, có vẻ muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi

Vũ Văn Phong hung hăng liếc Lan Thất, sau đó quay người, ngạo nghễ nói: “Vũ Văn Phong lấy một đôi tay trần thỉnh giáo chúng anh hùng.”

Thu Trường Thiên cùng Nam Ngọa Phong vừa nghe lời ấy liếc nhau, đều tự nhủ mày, nhưng không nói gì.

Mà chúng hiệp vừa nghe xong, nhất thời vừa phấn vừa vui.

Người Vũ Văn Phong đúng là Vũ Văn thế gia đại công tử, người đứng là thiếu niên thành danh võ công rất cao, Xích Long tiên(1) của người đứng là tung hoành giang hồ không có địch thủ, nhưng người lại trước mặt mọi người khẩu xuất cuồng ngôn(2) dám tay không đối thiên hạ anh hùng chính là sai lầm lớn! Lan Thất có ngông cuồng cũng không giống như người kiêu ngạo tự mãn, còn biết có một đối thủ Minh Nhị, còn không có phát ngôn bừa bãi thiên hạ vô địch!

Một phen oán giận qua đi lại nhìn không được trở nên mừng thầm.

Xích Long tiên của Vũ Văn gia cũng không phải là dễ chọc, Vũ Văn Phong cũng không thể trêu vào, kiêu hoành(3) ngạo mạn dưới mắt không có ai, vừa ra giang hồ liền đắc tội không biết bao nhiêu người, hết lần này tới lần khác dựa vào võ công cao của bản thân, không biết bao nhiêu tiền bồi có danh tiếng cũng bị một roi quát vỡ mặt mũi cùng danh dự, nhưng lúc này hán lại dám lấy một đôi tay trần khiêu chiến với thiên hạ anh hào..... Hừ hừ, oán cừ thù mới bây giờ không báo thì đợi đến khi nào!

“Kim Khuyết Lâu cả gan, xin thỉnh giáo Vũ Văn công tử.”

Lúc mọi người vẫn còn đang lo lắng có nên hay không làm người đầu tiên khiêu chiến Vũ Văn Phong vẫn đang đủ mười thành công lực, một tiếng nói sang sảng vang lên, sau đó một nam tử cao gầy mặc áo đỏ đi về phía Vũ Văn Phong.

“Thì ra là ‘phật thủ tam thiên’(4) Kim đại hiệp.” Vũ Văn Phong đưa mắt, nhìn đối thủ đầu tiên.

“Đúng vậy.” Kim Khuyết Lâu nâng cây phát trần “Mong Vũ Văn công tử ra tay nể tình.”

“Người cùng ta hết sức mình đánh một trận là được rồi, nói lời khách sáo làm gì.” Vũ Văn Phong cười lạnh một tiếng nói.

“Xin mời.” Kim Khuyết Lâu đứng thẳng người.

“Để cho ta lĩnh giáo một chút ‘phật thủ tam thiên’ có thật có ba ngàn biến hóa không.”

Vũ Văn Phong vừa nói tay vừa đánh đòn đầu tiên, muốn bắt lấy cây phát trần trên tay Kim Khuyết Lâu, mặc dù tư thế nhìn nhẹ nhàng hời hợt, nhưng khi được nửa đường, tay kia chuyển nhanh như gió, trong nháy mắt đã đứng trước người Kim Khuyết Lâu, mắt thấy phát trần đã gần đến tay hán, thân hình màu đỏ xoay tròn, chân Kim Khuyết Lâu hơi nghiêng về một bên, thân mình lướt sang ngang khoảng một thước, khó khăn né tránh được bàn tay kia.

Tốt lắm! Một vài người khẽ kêu lên, một vài người lại toát mồ hôi lạnh, vừa rồi đối lại là chính mình, có thể đã tránh không khỏi.

phòng lay động.

“Liều Mạch, đằng trước thế nào rồi?” Giọng nói của thiếu nữ như nước chảy.

“Tiểu thư, chẳng những các vị thiếu hiệp nổi danh đến đây, còn có Minh Nhị công tử, Lan Thất thiếu cũng đến.” Âm điệu của Liều Mạch tuy rằng nhỏ nhẹ, nhưng không dấu được vui sướng cùng hưng phấn, “Bây giờ Vũ Văn công tử đang tay không quyết đấu với Ngụy Lăng, trại chủ Hắc Văn trại, trước đó đã thắng ‘phật thủ tam thiên’ Kim Khuyết Lâu.”

“Vậy à?” Lông mày như liễu nhẹ nâng.

“Nô tỳ vừa rồi nhìn rất kỹ càng, trong các cao thủ trẻ tuổi có rất nhiều người thân hình dung mạo thật không tệ chút nào, nhưng luận đến khí thế gia cảnh thì các công tử thế gia vẫn là tốt nhất, trừ Hoa gia đại công tử hơi béo một chút, các người khác đều là thiếu niên anh tuấn, mà nhất xuất sắc đó là Minh Nhị công tử cùng Lan Thất thiếu.” Nói đến hai người này, ánh mắt Liều Mạch sáng lên, “Đáng điệu của bọn họ..... diện mạo thật sự là..... Thật sự là..... Đẹp đến cực kỳ! Nô tỳ cũng không biết nói như thế nào, chỉ cảm thấy nhìn Minh Nhị công tử sẽ nghĩ đến thần tiên, nhìn Lan Thất thiếu liền cảm thấy linh hồn cũng không còn thuộc về chính mình nữa.”

“Ừm.....” Nghe Liều Mạch miêu tả, thiếu nữ áo xanh không khỏi cười băng quơ, đôi mắt long lánh như nước thu, tao nhã vô song, “Xem ra hai người đó không hổ với lời đồn, Có điều.....”

“Có điều cái gì?” Liều Mạch hỏi.

“Liệt Sí Phong chưa tới sao?” Thiếu nữ không trả lời, chỉ hỏi về người nổi danh còn lại.

“Liệt đại hiệp vẫn chưa tới.” Liều Mạch đáp, mắt nháy, “Chẳng lẽ tiểu thư chính là.....”

Không đợi Liều Mạch nói xong, thiếu nữ khoát tay ngăn lại câu tiếp theo, nói, “Ba người này chính là đương kim thiếu hiệp nổi danh nhất võ lâm hiện giờ, ai cũng phi phàn xuất sắc, chính là.....” Hơi hơi dừng một chút, mới cúi đầu nói, “Nhân vật như vậy làm vị hôn phu lại không thích hợp.”

“Hà? Vì sao?” Liều Mạch kinh ngạc, nhân vật như vậy người con gái nào lại không muốn được gả làm vợ.

Thiếu nữ mỉm cười lắc đầu không đáp, “Em vừa rồi nói Vũ Văn Phong tay không đối chiến là xảy ra chuyện gì? Vũ Văn gia vẫn lấy Xích Long tiên nổi danh giang hồ kia mà.”

“Chuyện đó là.....”

Liều Mạch đem chuyện vừa rồi chứng kiến ở đình viên kể lại một lần.

“Thì ra là như vậy.” Thiếu nữ âm thầm gật đầu, có phần chứa đựng tia thờ dãi, “Vũ Văn Phong thiếu niên thành danh, xác thực cũng là người không tệ, chính là quá mức vừa ngạo, không đủ ôn hòa nhã nhặn.”

“Tiểu thư, những người đó.....” Liều Mạch nhìn nàng, sau đó nhỏ giọng hỏi, “Tiểu thư hy vọng ai có thể lấy được ‘Thiên ti y’?”

“Chuyện này..... Phụ thân hẳn sẽ chọn được người tốt nhất.” Thiếu nữ nhẹ giọng nói.

“Tốt nhất?” Liều Mạch suy nghĩ một chút, “Hẳn là Minh Nhị công tử hoặc là Lan Thất thiếu.” Nghiêng đầu nhìn tiểu thư tướng mạo thanh lệ xinh đẹp, vì nàng mà cảm thấy vui sướng, “Hai người này tài mạo tuyệt luân, cùng tiểu thư chắc chắn là trời sinh.”

“Minh Nhị, Lan Thất sao?” Thiếu nữ đưa mắt về phía Bán Nhân hoa trái rộng triển núi.

Trong đình viên, sau một hồi tỷ thí, Vũ Văn Phong thắng Ngụy Lăng.

Ngụy lăng vừa xuống, lại có người bước lên.

“Đại ca, chẳng lẽ đại ca huynh muốn một mình độc chiến với nhiều người vậy sao?” Ninh Lăng nhìn Vũ Văn Phong, có chút lo lắng.

Một phen tỷ thí vừa rồi hoàn toàn không giống với trước đó, công phu của trại chủ Hắc Văn trại thuộc loại cường ngạnh, mỗi một chiêu đều chứa đựng uy lực, Vũ Văn Phong mặc dù nhìn như thoải mái tiếp được cuối cùng cũng thắng, nhưng nhìn hai thái dương hằn tóat ra mồ hôi là biết, vừa rồi hẳn cũng hao tổn khí lực, mà trong sân vẫn còn nhiều người như vậy, hẳn thật có thể tay không đấu đến cuối cùng? Thêm nữa, còn có hai người kia hoàn toàn không ai nhìn ra võ công cao thấp thế nào, Minh Nhị, Lan Thất!

“Con người hẳn chính là như vậy, thà rằng một nhòai mà chết trận quyết cũng không thừa nhận bản thân yếu thế.” Vũ Văn Lạc chăm chăm mực, sau đó tiếp tục ghi lại.

“Chẳng lẽ không có gì biện pháp sao?” Ninh Lăng lo lắng. Võ công của đối thủ kia so sánh cũng không thấp hơn Ngụy Lăng, Kim Khuyết Lâu, hơn nữa thân thủ cực kỳ linh hoạt, nơi chỉ có hai trọng, hẳn nhảy lên lại giống như ở sân rộng hai trăm trọng, bay lên trái hạ xuống phải, mọi người chỉ nhìn đã vạn phần hoa mắt chóng mặt, huống chi là Vũ Văn Phong đang cùng quyết đấu.

“Có một biện pháp.” Vũ Văn Lạc thả bút, mắt hướng về tiểu đình, “Có người võ công cao hơn đi lên đánh bại hắn, chẳng qua.....”

“Chẳng qua làm sao?” Ninh Lăng truy vấn.

“Ở trong này so sánh với hắn cao hơn cũng không nhiều lắm.” Vũ Văn Lạc liếc mắt nhìn chung quanh một lượt, sau đó ánh mắt trở lại tiểu đình, “Có hai người sẽ không đi lên, hai người còn lại là nếu đối phương bất động chính mình tuyệt không động.”

“Hà?” Ninh Lăng rồi cảm thấy không hiểu như thế ào.

Vũ Văn Lạc không để ý đến hắn, ánh mắt thâm trầm nhìn người trong tiểu đình, lại nói: “Còn có ba người võ công ngang hàng với hắn, nếu quyết đấu, với tính tình của đại

ca, phòng chừng không đến sinh tử cũng không phân được thắng bại, lên rồi thì càng tệ hơn.”

“Như vậy.....”

“Trước tiên hãy chờ xem” Ánh mắt Vũ Văn Lạc hướng đến trung tâm cuộc tỷ thí.

Bỗng nghe Vũ Văn Phong quát lạnh một tiếng, sau đó một bóng người rơi xuống, tỷ thí kết thúc, Vũ Văn Phong thắng.

Người mới vừa thua đi xuống, không đợi hắn nghỉ ngơi một lát, một người khác đã tiến lên, không giống hai người trước tay không, người này vác một thanh đại đao trên vai, thân thể to lớn như toà núi nhỏ, quắc mắt nhìn trùng trùng như kim cương lực sĩ trong miếu, uy phong lẫm lẫm.

“Thật sự là không xong” Vũ Văn Lạc vừa thấy không khỏi cười khổ kêu lên.

“Như thế nào? Chẳng lẽ người này võ công rất cao?” Ninh Lăng vội hỏi.

“Không phải” Vũ Văn Lạc lắc đầu, “‘Quý đầu đao’ Chu Đại tuy là cao thủ, luận võ công thì cách xa đại ca, chính là hắn trời sinh thân lực, đao kia nặng đến một trăm hai mươi cân, hơn nửa lực cánh tay..... Ai da, đại ca muốn thắng, phòng chừng cũng hao tổn sáu thành công lực.”

Lời Vũ Văn Lạc còn chưa dứt, hai người phía trước đã giao đấu, Vũ Văn Phong tay không nghiêng địch, mà Chu Đại vung đao như điên cuồng, mỗi một đao chém liền khiến trong sân nổi một trận gió mạnh, đến nỗi Bán Nhân hoa lay động không thôi, ở gần thì không phải gãy ngang cành thì là nguyên chậu hoa bị cuốn bay lên, Thu Trường Thiên nhìn thấy cũng nhíu mày.

“Tên ‘Quý đầu đao’ này làm loạn không ngừng, nên gọi ‘Diên đầu đao’ mới đúng, cái chuyện thương hại hoa như vậy cũng làm ra được.” Lại nghe Lan Thất thì thầm nói, thanh âm cực nhẹ, nhưng mọi người trong sân đều nghe được rành mạch, bao gồm hai người đang kịch chiến.

“Đến!” Chỉ nghe Chu Đại quát to một tiếng, đại đao quay càng mãnh liệt, nhất thời cuồng phong nổi lên, không biết bao nhiêu bông Bán Nhân cũng bị kéo theo quay tròn giữa không trung.

“Aiii, hoa do chính tay mỹ nhân chăm sóc sao có thể gãy xéo như vậy.”

Một tiếng khê khàng, Lan Thất thần nhiên đứng dậy, lại thần nhiên bước xuống tiểu đình, rõ ràng không phải đi đường vòng, từng bước một cực kỳ nhàn nhã hướng phía hai người đang đối chiến đi lại, tay của Vũ Văn Phong, đao của Chu Đại, đang lúc muốn hạ xuống bỗng nhiên ngưng lại, tựa như bị cái gì đó cản lại, cũng chỉ là một cái chớp mắt, tay đánh ra, đao chặt xuống, tay nằm ở chuôi đao, mà Lan Thất trong lúc đó đã xuyên qua hai người họ.

Động tác nàng thật thông thả, chờ nàng đi qua, những chậu hoa kia còn chưa rơi xuống đất, nhưng thấy hắn vừa đưa tay, một chậu đã dừng trên tay, tay lại nhấc, chậu hoa liền nhẹ nhàng bay trở về chỗ cũ, tiếp tục nhấc rồi đưa, toàn bộ các chậu hoa bị cuốn lên không trung đều trở về vị trí ban đầu, cuối cùng hắn lại xoay người đem tất cả Bán Nhân hoa bị đao chặt đứt nhặt lên.

Lúc tỷ thí vẫn đang diễn ra, chương lực đao phong lướt qua tay áo hắn, lại không tổn hại một mảy may, trong lòng ôm Bán Nhân, hắn lại thần nhiên đi trở về tiểu đình, ngồi xuống, bình yên vô sự.

“Àm”

Đó là đại đao chém vào tượng đá phát ra tiếng nổ.

Chu đại chặt vật nửa quỳ trên mặt đất, trong tay y cầm đại đao, sống đao chống đỡ, chân bước đến, Vũ Văn Phong trên cao nhìn xuống hắn.

“Phiền người đem những hoa này thả vào trong nước.”

Lúc toàn bộ người trong sân chú ý vào kết quả tỷ thí, Lan Thất hoàn toàn không thèm để tâm, chính là mang hoa trong tay đưa cho Thu Tang đang đứng trong đình.

Bị đôi mắt xanh biếc thăm sâu nhìn mình, Thu Tang không tự chủ được đi qua tiếp nhận Bán Nhân hoa.

Chú Thích:

1/ Tiên: rơi

2/ xuất khẩu cuồng ngôn: mở miệng nói lời ngông cuồng, tự đại

3/ kiêu hoành: ngang ngược, kiêu ngạo

4/ phật thủ tam thiên: phật ba ngàn tay

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Đối thủ trời sinh

“Vũ Văn Phong thỉnh giáo Thất thiếu!”

Âm thanh hàm chứa kiêu ngạo xen lẫn tức giận lạnh lạnh vang lên, Vũ Văn Phong đưa tay chỉ Lan Thất, không thèm nhìn đối thủ tiếp theo muốn khiêu chiến hắn đã đi tới nửa đường, toàn thân ngập tràn ánh mắt kinh ngạc, hai mắt hắn nhìn chòng chọc vào người trong tiểu đình vẫn đang cười nhẹ nhàng phong lưu kia.

Ánh mắt Lan Thất di chuyển về phía Vũ Văn Phong, nhướng mày, thân thể không động đậy, quạt ngọc lay động, trên mặt hiện lên ý cười thâm sâu, tựa ý cho hắn một cơ hội cuối cùng.

“Vũ Văn Phong thỉnh giáo Thất thiếu!” Âm thanh kiên định của Vũ Văn Phong lại vang lên, mắt không hề chớp nhìn Lan Thất.

Lan Thất đứng dậy, dáng vẻ cực kỳ tiêu sái, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, mà khi nàng dời bước đi xuống tiểu đình, đối thủ có ý định khiêu chiến với Vũ Văn Phong đang đứng ngốc ở đằng kia bỗng nhiên thấy lạnh cả người, không tự giác từng bước một lui về chỗ cũ.

Vũ Văn Phong thân đứng thẳng, lạnh lùng ngạo nghễ nhìn đối thủ đang đi tới.

“Lan Thất là kẻ tầm thường, lại được Vũ Văn đại công tử dành cho vài phần kính trọng tự mình chỉ tên, may mắn, may mắn.” Lan Thất tâm tình nhàn nhã như đang dạo chơi, thả bộ chậm rãi đi đến trước mặt Vũ Văn Phong, “Một phen tâm ý của đại công tử, Lan Thất há có thể không hồi báo……” Lời cuối nhẹ nhàng kéo dài tựa như sợi tơ ôm lấy tai, khiến người ta tập trung toàn bộ tinh thần lắng nghe.

“Đại công tử thẳng liên tiếp bốn trận, đã hao tổn không ít thể lực, Lan Thất há có thể chiếm tiện nghi, vì để cho công bằng……” quạt ngọc của Lan Thất đưa lên che môi cười yếu ớt, chỉ chừa một đôi mắt xanh, sóng đảo lưu chuyển, trong thời tiết tháng bảy khi mặt trời lên cao nhất như chảy ngang một dòng gió nước ngày xuân, tâm thần mọi người ngẩn ngơ một lúc, ngay cả Vũ Văn Phong một lòng căm tức đối với hắn, không khỏi cũng có thoáng thất thần.

Yêu nghiệt! Bao gồm Vũ Văn công tử, mọi người lúc đó đều nảy lên ý nghĩ này.

“Ta lấy một ngón tay ứng chiến, coi như biểu hiện một phen kính ý của ta đối với đại công tử.”

Nghe có vẻ mơ mơ màng màng xuôi tai, lại rõ ràng từng chữ lọt vào tai, mọi người trừng to mắt nhìn con người đang cười phong lưu kia, giống như không thể tin được những lời vừa mới nghe.

“Người……” Lửa giận vọt lên trong khoảnh khắc, toàn thân Vũ Văn Phong run run, hai mắt đỏ bừng, cắn răng gắt gao nhìn thẳng Lan Thất, “Người…… Lan Thất…… Người……”

Quạt ngọc từ tốn khép, môi hồng răng trắng, nhẹ nhàng chậm rãi nói ra: “Chẳng lẽ đại công tử vẫn thấy không công bằng?” Ngón trỏ thon dài nhẹ nhàng chuyển động, mắt xanh hơi hơi nhú, mọi người chỉ thấy ngàn vạn mị hoặc, Vũ Văn Phong lại nhìn được rãnh mạch trong đôi mắt kia một tia tà vọng cùng khinh miệt, “Nếu Lan Thất ngay cả một ngón tay cũng không được sử dụng, chẳng lẽ đại công tử chỉ cho phép Lan Thất dùng chân sao?” Mắt xanh khẽ rũ, tầm mắt hạ xuống phía dưới chân, Vũ Văn Phong rõ ràng cảm giác được ánh mắt khinh thường kia lướt qua người mình, như bụi dơ bám trên giấy.

“Không!” Vũ Văn Phong cắn răng đến bật máu, “Thiên hạ ai chẳng biết Thất thiếu võ công tuyệt thế, Vũ Văn Phong có thể được Thất thiếu dùng một ngón tay đã cảm thấy vinh hạnh, cảm kích không kịp, sao lại còn có thể vọng tưởng?”

“Ai nha, đại công tử thật khách khí.” Quạt ngọc mở ra, Lan Thất khẽ nghiêng vai cười.

Lan Thất, người rất khinh người! Vũ Văn Phong nắm chặt hai tay đang run lên từng đợt, “Xin Thất thiếu chỉ điểm!” Một câu còn chưa dứt, quyền đã tấn công như chớp, trực tiếp hướng đến khuôn mặt tươi cười đáng giận kia.

Chỉ là nhẹ nhàng một bước, quyền kia uy vũ như gió liền lướt qua sau gáy, thất bại.

“Công phu của đại công tử quả nhiên rất giỏi.” Một câu nhẹ nhàng băng quơ, ngón tay cũng nhẹ nhàng băng quơ điểm một cái lên cổ tay vùng quyền.

Rõ ràng thấy, rõ ràng nhanh chóng né tránh, rõ ràng cũng đã né tránh được, nhưng…… Cúi đầu nhìn kỹ tay phải, tay vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, nhìn không ra một vết thương nào, nhưng mà nguyên cả bàn tay là một trận đau đớn!

Ngẩng đầu, nhìn đối thủ trước mắt.

Người đứng ở kia, không hề di chuyển, quạt ngọc nhẹ nhàng lay động, mỉm cười như cũ, vô cùng thoải mái tiêu sái. Nhưng là Vũ Văn Phong ngao khí tận trời giờ khắc này cũng nhận ra rõ ràng, người đứng đối diện này đáng sợ đến mức nào! Có lẽ người khác nhìn từ ngoài vào chỉ là một quyền đơn giản trực tiếp, mà trên thực tế, một quyền đó, vì giận mà đánh ra, mười thành công lực, cũng là tốc độ nhanh nhất của hắn, bởi vì hắn đã hạ quyết tâm muốn một quyền đánh nát gương mặt khiến người sinh hận kia!

Nhưng người đứng đối diện…… Võ công cũng như cặp mắt xanh màu ngọc bích, là trên đời hiếm thấy!

Phong nhi, thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân(1), giang hồ không biết sâu bao nhiêu, cũng không biết ẩn tàng bao nhiêu cao thủ, con phải nhớ kỹ, làm người cần hiểu rõ bản thân, mọi sự không thể cậy mạnh. Lời nói thấm thía của phụ thân vang lên bên tai.

Nhưng…… Nhưng ta là Vũ Văn Phong! Vũ Văn Phong ta chưa bao giờ tỏ ra yếu kém trước mặt kẻ địch!

“Thất thiếu quả nhiên danh bất hư truyền.” Vũ Văn Phong ngưng thần tĩnh khí, ánh mắt bình tĩnh nhìn thẳng Lan Thất, đồng thời hai tay chậm rãi đưa tới.

“Không xong!” Ở đằng xa Vũ Văn Lạc vừa thấy bộ dáng Vũ Văn Phong không khỏi âm thầm lo lắng.

Võ Ninh Lăng tập trung toàn bộ tinh thần xem so đấu, nghe được lời hắn, di chuyển ánh mắt khỏi người Lan Thất, quay đầu nhìn: “Có chuyện gì?”

“Đại ca lần này chẳng lẽ thật sự muốn gục ở đây?” Vũ Văn Lạc thật sự lo lắng.

Ninh Lăng vừa nghe lời ấy không khỏi kinh hoàng, quay đầu lại nhìn hai người đang giằng co ở trung tâm đình viên.

Thân hình thon dài của Vũ Văn Phong tập trung vào Lan Thất, hai tay đưa trước ngực không động đậy, không giật không động, trấn định thông dong, dáng dấp cao thủ khí thế có phong phạm, càng khiến người ta kinh hãi là hai lòng bàn tay hần có vết đỏ đậm.

“Xích Tâm chương! Đại ca thể nhưng dùng chiêu này!” Vũ Văn Lạc vừa nhìn thấy đôi lòng bàn tay đỏ đậm kia không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Ninh Lăng giờ phút này cũng không khỏi biến sắc. Tuy nói hần đối với chuyện giang hồ không thông thạo rành rẽ, nhưng một đường võ học hần lại hiểu biết rất rõ ràng. Vũ Văn thể gia tung hoành giang hồ là Xích Long tiên, nhưng khiến giang hồ kinh sợ, tuyệt đối không truyền ra ngoài lại là “Xích Tâm chương”!

Lòng son không hối hận — đây là giang hồ trăm năm qua vẫn đối với Xích Tâm chương mà hình dung!(2)

Xích Tâm chương xuất ra, tuyệt không hối hận!

Mỗi một thời đại, Vũ Văn gia đều tuyển con cháu có tư chất thật tốt để truyền lại, hơn trăm năm qua, chỉ có hai người thật sự luyện thành, còn lại chỉ đạt đến một nửa là tối đa, nhưng dù cho chỉ là một nửa thành, Xích Tâm chương vẫn giữ cho Vũ Văn thể gia có được vị trí trên giang hồ trăm năm không ngã. Thế nhưng giờ phút này, Vũ Văn Phong lại xuất ra Xích Tâm chương mà từ khi hần tiến vào giang hồ cho tới nay vẫn chưa dùng qua. Người luyện thành Xích Tâm chương thật sự rất ít, vì thế cho đến nay chưa có ai trong chôn giang hồ chứng kiến qua, nghe đồn, đặc tính lúc luyện Xích Tâm chương là lòng bàn tay đỏ đậm, càng đến cuối thì màu đỏ càng nhạt dần, đến lúc luyện hoàn thành, lòng bàn tay chỉ còn một chút đỏ, đây cũng là lý do cho cái tên “Xích Tâm chương”. Hiện tại nhìn lòng bàn tay Vũ Văn Lạc đỏ ửng chừng khoảng một tấc, không còn nghi ngờ đã đạt đến nửa thành công phu.

“Khó trách các trưởng bối đối với đại ca kỳ vọng rất cao, huynh ấy thật sự là nhân vật xuất sắc nhất Vũ Văn gia.” Vũ Văn Lạc nắm chặt bút trong tay.

“Hần sẽ ứng phó như thế nào đây?” Ninh Lăng lo lắng là người kia

Lan Thất vẫn này giờ vẫn cười nhẹ, trong mắt hiện tia kinh ngạc, nhìn Vũ Văn Phong thu hồi tia khinh mạn.

“Đại công tử quả nhiên gia học sâu xa nhì.”

Một từ “nhì” còn chưa nói hết, mắt xanh lóe sáng, thân ảnh đột nhiên di chuyển, thần trí mọi người còn chưa tỉnh táo, liền thấy một chi mặc vân phá không(3) hướng Vũ Văn Phong mà đến.

Một chi kia như kiếm ngọc sinh ra từ gió! Một chi mạnh mẽ như sấm sét! Một chi ý đoạt mệnh câu hồn! Còn là một chi mạng phong tình độc sát vạn linh!

Người trong đình viên, thần trí sợ hãi mê muội, thân thể vì một chiêu đó mà kinh hoàng lui về đằng sau, cứ tưởng như là hướng về chính mình!

Khác đó, Minh Nhị im lặng. Vũ Văn Phong nhìn thấy một chi kinh tâm động phách kia, không khỏi thần hồn run lên, thân thể đã phản ứng trước đầu óc, hai tay chương đánh ra, dưới chân di động, nhưng cũng trúng một đòn, sau gáy đau đớn, cũng không thể nhúc nhích.

Đình viên một mảnh tĩnh lặng.

Mọi người ngơ ngác nhìn.

Một ngón tay thon dài cực kỳ xinh đẹp điểm ở giữa cổ họng Vũ Văn Phong.

Tay chương ra, cũng chỉ tới được nửa đường.

Thắng bại đã phân, chẳng qua chỉ là trong khoảnh khắc.

Vũ Văn Lạc nhìn Ninh Lăng một lát, sau đó gian nan thờ một cái, hỏi: “Hần như vậy có tính là đánh lên không?”

Câu này cũng là câu mà toàn bộ anh hào trong đình viên muốn hỏi.

Quá nhanh! Đánh lên cũng không nhanh như vậy! Chuyện chưa đánh đã xong không gọi là anh hùng!

“Đương nhiên không phải!” Ninh Lăng lập tức đáp.

Một câu này đối với đình viên đang im lặng thật vang dội, toàn bộ ánh mắt đều đổ về phía này, Lan Thất cũng hướng bên này tự nhiên nhìn qua, sau khi nhìn thấy Ninh Lăng, trong mắt hần hiện lên ý cười.

“Rõ ràng đại ca huynh đã động thủ trước.” một câu của Ninh Lăng cực nhẹ, ngay cả Vũ Văn Lạc ngồi bên cạnh cũng phải vênh lỗ tai mới nghe rõ.

“Đa tạ.” Lan Thất vung quạt, rút tay.

Vũ Văn Phong gắt gao nhìn chăm chăm Lan Thất, trong mắt có phẫn, có hận, có xấu hổ, có ảo não, còn có một tia kinh ngạc, sau một lúc lâu, mặt không chút thay đổi nói: “Đa tạ Thất thiếu ra tay lưu tình.” Sau đó thân hình di chuyển, đứng trước tiểu đình thi lễ, “Tiểu chủ đã bại trận, như vậy xin cáo từ.” Dứt lời cũng không đợi Thu Trường Thiên, Nam Ngọa Phong đáp lời liền xoay người rời đi.

Thu Trường Thiên đưa mắt ra ý với Thu Tang, Thu Tang hiểu được, liền đuổi theo.

Toàn bộ người trong đình viên giờ đây đã phục hồi tinh thần, nhìn theo bóng dáng Vũ Văn Phong nhanh chóng biến mất, lại quay đầu nhìn Lan Thất đang ung dung tiêu sái phe phẩy quạt ngọc, nhất thời toàn bộ trở nên trầm lặng.

Vừa rồi võ công của Vũ Văn Phong võ công ai có mắt đều thấy, nhưng người như vậy lại thua dưới một chiêu của Lan Thất, võ công người này..... Cao đến quỷ dị!

“Còn có anh hùng nào nguyện ý chỉ điểm?” ánh mắt Lan Thất chậm rãi đảo một vòng.

Không ai trả lời.

Lan Thất cực kỳ vừa lòng cười cười, ánh mắt dõi về phía tiểu đình, nhẹ nhàng đứng trên người Minh Nhị: “Nhị công tử, không bằng chúng ta tiện tay chơi đùa?”

Minh Hoa Nghiêm mỉm cười đứng dậy, “Thất thiếu đã yêu thích, không dám không theo.”

“Minh gia ‘Vô Gian chi’ thiên hạ không có thứ hai, Lan Thất lâu nay lòng hâm mộ, hôm nay nhất định phải kiến thức một phen.” Lan Thất nhẹ vung quạt ngọc, yêu tà cười nhạt.

“Giang hồ thuyết rằng, Thất thiếu không sử dụng tuyệt học Lan gia, sư phụ vẫn là một câu đố, Minh Nhị cũng thật không tránh khỏi tò mò.” Người như sen xanh đón gió, cười như hơi xuân thoáng qua.

Hai người đối lập gay gắt, mọi người trong đình viên phi thường kích động.

Minh gia Nhị công tử, Lan gia Thất thiếu cùng Liệt tam gia đứng cùng nhau tạo thành võ lâm tam công tử, là ba người xuất sắc trẻ tuổi hiện thời. Liệt tam gia Liệt Sĩ Phong yêu võ mê dao, chỉ cần nghe nói nơi nào có cao thủ liền muốn đến thử sức một lần, giang hồ nhiều người nhận ra, võ công đao pháp cũng có người hiểu biết, duy chỉ Minh Nhị cùng Lan Thất, thiếu niên thành danh, phong thái tuyệt luân, năm đó vừa ra giang hồ không biết khuynh đảo bao nhiêu cũng như áp đảo bao nhiêu người, nhưng hai người lại giống như phù dung sớm nở tối tàn, sau khi đại phóng hung quang lại yên lặng lui về, cực kỳ ít lộ diện, mặc dù thường có vài sự kiện truyền ra, nhưng giang hồ đối với võ công thân thủ hai người biết rất ít, đến gần hai năm nay họ mới đi lại giang hồ nhiều hơn, nhưng hai người hồ như không hề động thủ, ít ai có thể thấy được, mà số người may mắn ít ỏi thấy được, vì quá kinh động lại không thể nói rõ.

Cho nên võ công hai người, bị liệt vào chuyện thần bí nhất trên giang hồ.

Mà giờ phút này ở nơi đây, này hai người lại muốn phân cao thấp, há có thể nào không khiến người tò mò kinh động.

Nhất thời, tất cả mọi người hết sức chăm chú.

Cao thủ luận võ, có khí thế dũng mãnh như ngàn quân, có thể khiến thiên địa biến sắc, có trăm thức ngàn chiêu thay đổi đấu mấy ngày mấy đêm cũng khó phân thắng bại, có ngưng thần tĩnh khí không chút tạp niệm ngày đêm bất động chỉ vì đợi một chiêu trí mạng..... Có thể là loại quyết đấu không thể nói hết bằng lời, đến cuối cùng cũng không tránh khỏi một phen gió thổi mây bay nhiệt huyết sôi trào, nhưng là thế nào đi nữa, lại chẳng hề giống trước mặt.

“Không bằng xin mời Nhị công tử thi triển ‘Vô Gian chi’ một chút thì sao? Nếu có cơ hội được chính mắt nhìn thấy tuyệt học võ lâm, Lan Thất cam bái hạ phong.” (4) Lan Thất nâng tay thi lễ, dáng vẻ ngàn vạn không hổ với yêu danh của mình.

“Nghe nói Thất thiếu kỳ tài cao vọng tinh thông các tuyệt học thế gia, chưa ai từng gặp qua võ công chân chính, Minh Nhị nếu có thể nhìn thấy, nhất định là vô cùng vinh hạnh.” Minh Nhị ôm quyền đáp lễ tương xứng với phong phạm thần tiên.

“Dịp này nếu được Nhị công tử chỉ điểm một, hai, Lan Thất hẳn chính là được tăng thêm hiểu biết.”

“Lời ấy của Thất thiếu sai rồi, nên là Minh Nhị học hỏi kinh nghiệm từ Thất thiếu mới đúng.”

“Lan Thất thấp kém há có thể sánh với Nhị công tử.”

“Minh Nhị ngu dốt sao bì kịp Thất thiếu uyên bác.”

.....

Hai người một phen khiêm nhượng, lại khiến những người khác chờ đợi sốt ruột. Cứ nghĩ Lan Thất vừa rồi là cuồng vọng đến bao nhiêu, lại đối với Minh Nhị công tử khiêm nhượng cung kính, chẳng lẽ thật sự là tự biết không địch lại? Nhưng hãy nhìn về mặt kia, không hề có ý khiếp sợ nào. Vậy tại sao cứ đứng ở đây nói những lời vô nghĩa, muốn đấu thì nhanh động thủ đi! Còn Nhị công tử khí khái tiên phong đạo cốt, sao lại giống các cô các bà như thế!

“E hèm!”

“Hừm!”

“Khụ!”

Đình viên liên tiếp vang lên tiếng thở ngắn thở dài, mọi người chờ cực kỳ không kiên nhẫn, mà Vũ Văn Lạc tay cầm bút đến chảy mồ hôi, ánh mắt sáng rực nhìn thẳng hai người, chỉ sợ chính mình bỏ lỡ bất cứ tuyệt chiêu thiên cổ kỳ học nào mà hối hận đến suốt đời, nhưng hai người kia lại đứng ở đó khiêm nhượng lễ độ, thực hận không thể giáng mỗi người một chưởng cho xong.

Toàn bộ sân hình như chỉ có Thu Trường Thiên cùng Nam Ngọa Phong là vẫn còn bình tĩnh.

“Người với ta nếu mỗi chiêu mỗi thức đối chọi, có lẽ nhiều ngày cũng khó phân thắng bại.”

“Người khác cũng khó mà chờ nổi.”

“Tiểu thư Thu gia là mỹ nhân đương thời, đình viên lại do tay mỹ nhân bố trí, Lan Thất thật không đành lòng hủy hoại.”

“Đình viên này lịch sự tao nhã như tranh, nếu là hủy hoại thật đúng là đốt đàn nấu hạc.”

“Nhị công tử cùng ta thật sự là cùng nghĩ một hướng, không biết có cách nào để miễn đi một phen đấm đá dung tục này?”

“Nói như Thất thiếu gia, có lẽ đã có thượng sách, vậy đâu cần hỏi câu thứ hai.”

“Như vậy.....”

Hai người đối mặt, mỉm cười.

Mau mau ra tay đi! Mọi người thầm quát trong đầu, lại ngần ngại uy danh hai người không dám lên tiếng.

“Vậy chúng ta không rời khỏi phạm vi hai trượng này.”

“Người với ta ra chiêu không rời đối phương.”

Chỉ là nghe hai câu nhẹ nhàng, bỗng dưng, mọi người thấy hoa mắt, thân hình màu tím chớp động, bóng xanh nhanh chóng thay đổi, tức khắc, cảm thấy hình như cầu vồng chọc thủng mây, sương mù lượn lờ tràn ngập, hai bóng xanh tím trước mặt lần lượt thay đổi, không nhìn rõ là bóng người nào.

“Lấy thời gian một khắc làm giới hạn.”

Một câu này cả hai cùng nói, nhưng mọi người chẳng thể thấy rõ hai người, chỉ biết tay áo màu tím khuếch như mây che mặt trời là Lan Thất, áo xanh lay động tựa như sương mù trong không gian không là Minh Nhị, chân chuyển như tia chớp, như mũi tên bắn ra, thân hình di động thoăn thoắt như rồng như phượng, chiêu chiêu đánh ra tựa thủy triều.....

Mặt trời sáng rực ở trên cao, có gió thổi qua.

Mặc dù không thể thấy rõ, không thể lý giải, nhưng bóng dáng hai người nhẹ nhàng thần kỳ như đang chơi đùa.

Ngay tại khắc đó, mọi người mồ hôi chảy ròng ròng, hai mắt không dời đi được.

Không người nào dám tới gần hai trượng kia, cũng không ai dám bạo gan tiến lại gần hai thân ảnh kia.

Khí thế vô hình, vô cùng đáng sợ.

Ninh Lăng nín thở, Vũ Văn Lạc ngừng bút ngồi ngây ngốc, Hoa Thanh Hòa, Mai Hồng Minh mắt nhìn chăm chú, Thu Trường Thiên, Nam Ngọa Phong im lặng tập trung quan sát.

“Một khắc cũng sắp qua rồi.” Lan Thất cười thoang.

“Như vậy đây là cuối cùng.” Minh Nhị ôn hòa không nhiễm bụi trần.

Bóng tím như gió thổi, áo xanh tựa lá bay, tới gần, tách ra, sau đó gió ngừng, lá thôi rung động, hai người đứng đó, bình yên như lúc ban đầu.

Phù.....

Mọi người trong sân rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm, giảm bớt buồn bực khó chịu trong lòng, sau đó lại nổi lên nghi hoặc: Hai người này rốt cuộc ai thắng ai thua?

Như là muốn giải thích nghi hoặc của mọi người, chỉ nghe hai tiếng giòn tan vang lên, hình như có cái gì gãy, sau đó “Leng keng” hai tiếng, trăm ngọc rơi xuống đất, một phân thành hai, tiếp theo, liền thấy ngọc quan búi tóc tách ra làm đôi chậm rãi rơi xuống, tóc dài không có gì bó buộc tự động tản ra.

Tức thì, mọi người không khỏi đều trở nên ngây dại.

Vũ Văn Lạc cứ nhìn mãi, sau một lúc lâu, thì thào lẩm bẩm “Khó trách..... Khó trách người giang hồ vẫn nói Thu Hoành Ba cùng Hoa Phù Sơ không có ai là đệ nhất mỹ nhân, quả nhiên là có đạo lý.”

“Người đó mới là thứ nhất?” Giật mình hoàn hồn, Ninh Lăng hỏi.

“Chẳng lẽ ngươi không thấy được.” Ánh mắt Vũ Văn Lạc vẫn không thể dời khỏi người Lan Thất.

Ninh Lăng mở miệng, sau đó ánh mắt quay trở lại trên người Lan Thất, ngờ ngác nói: “Hắn là nam nhân.”

Mới Vũ Văn Lạc giật giật, cuối cùng nhịn xuống không nói, dù sao cũng chỉ là đồn đãi.

Mình gia “Vô Gian chi”, võ công thực sự của Lan Thất, vẫn như cũ không ai thấy được, Minh Nhị, Lan Thất trăm gài tóc gãy đôi, thức quan cũng rớt, trợn tỳ thí này không phân biệt được thắng bại, nhưng thời điểm này đã không còn ai quan tâm nữa.

Cũng là tóc dài xỏa tung ra, nhưng hai người lại khác biệt đến như vậy.

Áo xanh đón gió lồi lạc mà đứng, đó là tiên nhân xuất trần cùng an tĩnh tự nhiên.

Áo tím tung bay che mắt một nửa tầm nhìn, đó là yêu ma tà mị lại là độc dược khiến người chìm đắm mê muội.

Ánh mắt dừng lại trên người Minh Nhị, trong lòng nảy lên một cảm giác kính yêu, mà khi ánh mắt dừng trên người Lan Thất, đáy lòng mọi người đều sinh ra cảm giác run rẩy trầm luân.

Giây phút này, mọi người cho dù là nam hay nữ đều không thể dời ánh mắt đi, không tự chủ được nhớ đến lời đồn đãi kia.

Chú thích:

1/ thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân: núi cao còn có núi cao hơn

2/ Xích tâm: lòng son

3/ mặc vân phá không: xuyên mây chọc thủng không gian

4/ cam bài hạ phong: cam lòng nhận thua

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Đối tượng kết hôn

Lúc thần trí mọi người còn đang si dại, bỗng có một gia đình chạy băng qua đình viên, đi đến trước tiểu đình.

“Trang chủ, ngoài cửa có người xưng là từ Anh Sơn Thủ Lệnh cung đến cầu kiến.”

“Hà?” Thu Trường Thiên kinh ngạc đứng dậy, bước xuống bậc thềm, “Người nói người của Thủ Lệnh cung?”

“Dạ đúng, người nọ nói hẳn thuộc Thủ Lệnh cung, phụng mệnh tới đây.” Gia đình đáp.

“Mau mời vào.” Thu Trường Thiên vội nói.

Giờ phút này, chẳng những Thu Trường Thiên trong lòng ngạc nhiên nghi ngờ không rõ tại sao, trong lòng những người khác cũng buồn bực không thôi. Phải hiểu rằng người thuộc Thủ Lệnh cung chỉ có việc bảo vệ, hơn trăm năm qua chưa bao giờ bước ra khỏi Anh Sơn, cũng chẳng dính dáng đến chuyện trong chốn giang hồ, nhưng bây giờ lại phái người đến Trường Thiên sơn trang, đây là vì sao? Mọi người cũng không nghĩ người mới đến là vì hội họp ở Trường Thiên sơn trang, mặc kệ Thu Trường Thiên danh tiếng có lớn đến đâu, đối với người Thủ Lệnh Cung mà nói, cũng không có một chút ý nghĩa nào.

Lan Thất, Minh Nhị liếc nhau, sau đó đồng thời đi trở về tiểu đình.

Một người áo trắng đi qua đình viên tới trước mặt Thu Trường Thiên, ôm quyền thi lễ, hoàn toàn không nói gì nhiều, trực tiếp lấy từ trong lòng ra một phong thư, nói: “Tiểu nhân phụng lệnh cung chủ giao truyền thư cho Thu trang chủ.”

Thu Trường Thiên nhận thư.

“Thư đã đưa tới, xin cáo từ.” Người áo trắng liền ôm quyền, xoay người bước đi.

“Xin đừng bước.” Thu Trường Thiên vội vàng giữ lại, “Các hạ từ xa đến đây, chi bằng ở lại tệ trang nghỉ ngơi giây lát.”

Người áo trắng dừng lại xoay người, mặt không chút thay đổi nhìn Thu Trường Thiên, nói: “Tiểu nhân chỉ đến để truyền tin, những việc khác tuyệt đối không biết, trang chủ chỉ cần xem thư sẽ hiểu được ý cung chủ. Tiểu nhân còn phải trở về phục mệnh, đa tạ ý tốt của Thu trang chủ, cáo từ.” Dứt lời không hề dừng lại bước nhanh đi.

Mọi người trong đình viên thấy hẳn cự tuyệt, người khác cầu cũng cầu không được, không khỏi cảm thấy người của Thủ Lệnh Cung thật không biết tốt xấu, nhưng nhìn về mặt của người đó, không hiểu tại sao lại không dám mạo phạm xem thường, chỉ trơ mắt nhìn người rời đi.

“Không biết Thủ Lệnh Cung tại sao lại phá lệ trăm năm đến Trường Thiên sơn trang truyền tin?” Nam Ngọa Phong đi ra khỏi tiểu đình ngưng mảy nhìn thư trong tay Thu Trường Thiên.

“Đúng vậy.” Thu Trường Thiên cúi đầu nhìn phong thư, “Có lẽ trong thư có thể có đáp án.”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt mọi người tập trung vào lá thư trên tay Thu Trường Thiên, đều muốn biết được đáp án. Không biết tại thời điểm Lan Nhân Bích Nguyệt trở về Anh Sơn, ngay lúc quan trọng cần tuyên ra võ lâm lệnh chủ, Thủ Lệnh Cung tại sao lại chuyển thư đến cho Thu Trường Thiên? Mỗi người trong lòng không khỏi băn khoăn.

Thu Trường Thiên vốn tính sau khi kết thúc tỷ thí, trở về phòng mới đọc, nhưng hiện tại, thấy ánh mắt mọi người, trầm nghĩ, sau đó cười nói: “Không bằng bây giờ đọc xem thử, nếu là chuyện tốt chi bằng chia sẻ để các vị anh hùng cùng vui.”

Nói xong liền mở thư.

Mọi người trong đình viên mặc dù biết rõ không đọc được trong thư viết gì, nhưng cũng cố gắng vờ mở, nhìn tờ giấy viết thư lại nhìn Thu Trường Thiên, thấy sắc mặt Thu Trường Thiên bỗng nhiên biến đổi rất nhiều, ánh mắt mọi người trở nên căng thẳng.

“Trường Thiên huynh?” Nam Ngọa Phong nhìn thấy thần sắc của Thu Trường Thiên không khỏi lo lắng hỏi.

Thu Trường Thiên giương mắt nhìn Nam Ngọa Phong, ánh mắt chứa đựng nỗi khiếp sợ không thể tin nổi, tờ giấy trong tay cũng run lên, đưa cho Nam Ngọa Phong: “Thủ Lệnh Cung nói..... Lan Nhân Bích Nguyệt bị trộm mất!”

“Cái gì?!”

“Làm sao có thể như vậy?!”

“Chuyện đó là thật ư?”

“Hon trăm năm qua chưa từng có ai cướp được bất cứ thứ gì từ Thủ Lệnh cung. Chuyện này..... chuyện này cũng không phải là sự thật đi?”

“Lan Nhân Bích Nguyệt biến mất không thấy tăm hơi, vậy võ lâm đại hội ở Anh Sơn có tổ chức hay không?”

“Mất nó, vậy làm thế nào để chọn ra người đứng đầu võ lâm?”

.....

Đình viên trong thoáng chốc như bùng nổ, có hoảng loạn, cũng có phần nộ oán trách.

Lan Thất, Minh Nhị liếc nhau đánh giá, miệng đều nở nụ cười, chăm chú xen lẫn với tìm tòi nghiền ngẫm, lại từ trong mắt nhau tìm được đáp án phủ định, lòng âm thầm tự hỏi: Không phải người, vậy thì còn có thể là ai?

Nam Ngọa Phong đưa tay nhận thư, xem xong thờ dài một tiếng: “Chuyện này là sự thật, trong thư còn có dấu triện của Thủ Lệnh cung chủ, hơn nữa.....” Ngẩng đầu quét mắt chúng anh hùng trong sân, “Thủ Lệnh Cung còn nói thêm, đã phái người đến các gia các phái truyền tin, tin tưởng các chưong môn, gia chủ sau khi trở về cũng sẽ nhận được.”

“Lan Nhân Bích Nguyệt là tín vật võ lâm chí tôn, Thủ Lệnh Cung bảo vệ hơn trăm năm chưa bao giờ xảy ra chuyện gì, không thể tưởng được bây giờ.....” Nghĩ lại thật quá sức bất ngờ, Thu Trường Thiên cũng mất mát đi bình tĩnh, vẻ mặt vô cùng lo lắng. “Rốt cuộc là loại người nào, dám cả gan làm loạn khiêu chiến, đối địch với thiên hạ anh hùng?”

“Thủ Lệnh Cung thế mà lại để mất Lan Nhân Bích Nguyệt, thật không hiểu bọn họ bảo hộ làm sao!” Có người khịt mũi nói.

“Đúng vậy, ta bình thường ngay cả muốn đi vào Thủ Lệnh Cung cũng không cho, hừ hừ, bảo hộ kiểu đó, sao vẫn còn làm mất?” Có người khinh thường.

“Nói không chừng là trông coi rồi tự trộm!” Có bởi vì hoảng hốt nói loạn.

“Cũng không thể nói vậy, Thủ Lệnh Cung nếu muốn tự trộm, hơn trăm năm qua có rất nhiều cơ hội, không cần phải chờ tới tận bây giờ.” Có người công bằng nói.

“Cũng khó nói, nếu Cung chủ động tà niệm thì sao?” Có người thổi mũi lừa.

“Thủ Lệnh Cung làm mất chẳng lẽ không có ý định tìm về, chỉ định phát thư thông cáo thiên hạ võ lâm sao?”

“Đúng vậy, kiểu này thật quá đáng mà!”

.....

Nhất thời trong sân nổi lên tranh luận ồn ào, vốn dĩ là chuyện so đấu ban đầu giờ đã hoàn toàn bị quăng sang một bên, thiên ti y mặc dù trân quý, nhưng há có thể so sánh với báu vật võ lâm chí tôn.

Thu Trường Thiên nhìn cảnh tượng chung quang, đưa mắt trao đổi với Nam Ngọa Phong, sau đó ra ý bảo gia đình đang cảm thiên y ti lui ra sau.

“Các vị anh hùng.” Thu Trường Thiên cất cao giọng nói về phía toàn sân đang lộn xộn tranh chấp.

Mọi người ngậm miệng, đợi Thu Trường Thiên.

“Anh sơn mất đi vật lệnh là chuyện chung của toàn bộ võ lâm, Thủ Lệnh Cung đã gửi thư đi hắc bạch lưỡng đạo, cho mời mọi người ngày mười tháng tám tề tụ Anh Sơn, thiết nghĩ đến lúc đó Thủ Lệnh cung tự nhiên có lời giải thích. Lan Nhân Bích Nguyệt quan hệ đến an bình võ lâm, không phải chuyện nhỏ, hôm nay hội họp ở Trường Thiên tạm thời chấm dứt, xin các anh hùng trở về, nghe ngóng xung quang một chút, xem thử có tìm ra manh mối nào chăng, cũng nên thông báo với sư môn và các bằng hữu một tiếng, nghĩ xem có biện pháp gì có thể tìm được vật lệnh bị thất lạc, chúng ta ngày mười tháng tám lại gặp ở Anh Sơn, cùng nhau thương thảo chuyện này.”

Đình viên yên tĩnh một lát, sau đó phát biểu ý kiến, đại khái có cùng ý tưởng với lời của Thu Trường Thiên vừa nói ra.

Thu Trường Thiên nhìn trời, nói: “Cũng gần trưa rồi, xin mời các vị anh hùng ở Trường Thiên Sơn trang dùng cơm trưa, Thu mỗ có chuẩn bị một chút com đậm rượi nhạt, xin chúng anh chúng không chê cười.”

“Ý tốt của trang chủ, chúng ta nếu từ chối thì quá bất kính.”

Mọi người đều đồng ý cảm ơn.

Thu Trường Thiên phân phó gia đình chuẩn bị bàn ngay tại đình viên.

Bên kia Ninh Lăng cũng đứng ngồi không yên, thân thể liên tục hướng về phía tiểu đình.

Vũ Văn Lạc nhìn bộ dáng đó không khỏi thấy buồn cười, Ninh Lăng bị hấn cười có chút ngượng ngùng đứng lên, “Chờ một chút ăn com xong thì đi.....”

“Ta sợ bộ qua cơ hội sẽ khó có lại được, cho nên muốn đi kết bạn một chút?” Vũ Văn Lạc tự mình nói tiếp, “Minh Nhị Lan Thất, ừm, những nhân vật như thế ta cũng muốn kết bạn, đi thôi, giờ phút thiên thời địa lợi như bây giờ phải biết nắm bắt.” Dứt lời kéo theo Ninh Lăng đi về hướng tiểu đình.

Trong đình, Thu Trường Thiên thấy Vũ Văn Lạc kéo Ninh Lăng đi đến, vì bọn họ giới thiệu: “Hai vị này là Vũ Văn gia Vũ Văn Lạc, Ninh gia Ninh Lăng, Nhị công tử cùng Thất thiếu chủ là chưa gặp qua?”

Minh Nhị, Lan Thất đều đã buộc lại tóc, quay đầu nhìn về phía Vũ Văn Lạc và Ninh Lăng, mỉm cười có lễ.

Nhìn xa hai người đã xuất sắc không ai sánh kịp, hiện tại đứng gần, càng cảm thấy hai người khí độ phi phàm, lòng Vũ Văn Lạc kích động không thôi, đang nghĩ tới mở miệng đáp lời như thế nào, lại không ngờ Ninh Lăng đã mở miệng trước.

“Thất. Thất thiếu, Ngươi. Ngươi.” Đã mở miệng, nhưng cũng là vạ phần khó thốt ra.

“Hửm?” Mắt xanh trong suốt của Lan Thất mang ý cười nhìn hấn.

“Ta. Ta.” Ninh Lăng chỉ cảm thấy mặt nóng lên, muốn nói mà không nên lời.

Vũ Văn Lạc không thể nhìn nổi bộ dạng của huynh đệ mình, vỗ vai hấn: “Nam nhi đại trượng phu, có chuyện liền lớn tiếng nói ra, ấp a ấp úng chỉ khiến người ta chê cười!”

“Ngươi.” Ninh Lăng trương mở miệng, nói đến nửa đường lại nuốt ngược trở về.

“Ngươi muốn nói gì?” Mắt xanh sâu thẳm, tựa như là cổ vũ lại ẩn chứa mê hoặc.

“Ngươi. Ngươi.”

“Khụ! Có cái gì muốn nói thì nói rõ ràng đi!” Vũ Văn Lạc lay hấn.

“Ngươi có biết Lan Tàn Âm không?”

Một câu này thốt ra cũng thật là vang dội, mọi người nhìn về phía tiểu đình, một lát sau, “Ha ha ha ha.” Từng trận cười nổi lên.

Vũ Văn Lạc che mặt rên rĩ, trong lòng hối hận, sao có thể quan biết một đệ đệ ngu ngốc như thế.

Những người trong tiểu đình trong phút chốc cũng sững sốt, sau đó cũng cười nhẹ ra tiếng, chỉ có Ninh Lăng còn ngây ngốc đứng đó, không biết những người này đang cười cái gì.

“Ngươi chẳng lẽ không biết tục danh(1) của Thất Thiếu sao?” Coi như là vì tình kết bái huynh đệ, Vũ Văn Lạc đành phải cứu hấn.

“Không phải là Lan Thất sao?” Ninh Lăng đáp. Không phải mọi người đều gọi hấn như vậy sao?

“Ông trời.” Vũ Văn Lạc lại rên rĩ, sau đó hướng về phía Ninh Lăng lớn tiếng nói, “Thất là hấn ở Lan gia đứng hàng thứ bảy, tên của hấn vốn gọi là Lan Tàn Âm!”

“Hà?” Ninh Lăng ngẩn ngơ, sau đó kêu lên, “Làm sao có thể!”

“Vì sao không có khả năng?” Vũ Văn Lạc há miệng lộ ra nguyên một hàm răng, nhìn chăm chăm Ninh Lăng, bộ dáng y như muốn xông lên cắn cho hấn hai phát, “Lan gia Thất thiếu Lan Tàn Âm, trên giang hồ ai chẳng biết!”

“Làm sao có thể?” Ninh Lăng vì không tin, quay đầu nhìn Lan Thất, thấy quạt ngọc của nàng nhẹ nhàng phe phẩy, “Ngươi. Ngươi chính là Lan Tàn Âm?”

“Lan Thất thật sự gọi Lan Tàn Âm, điều này. Có gì không ổn sao?” về mặt Lan Thất hoang mang nhìn Ninh Lăng.

“Ngươi chính là Lan Tàn Âm? Ngươi chính là Lan Tàn Âm!” Y như bị sét đánh trúng, Ninh Lăng chỉ nàng, gương mặt vốn ngăm đen trở nên trắng bệch, về mặt hoảng sợ không tin nổi, “Điều này. Điều này sao có thể. Ngươi. Ta.”

“Như thế nào?” Vũ Văn Lạc thấy thần sắc kinh ngạc của Ninh Lăng muốn đỡ lấy hấn.

“Ngươi. Ngươi như thế nào lại là nam nhân?” Ninh Lăng kinh chấn hóa thành khóc thương, “Ngươi làm sao có thể là nam nhân?!”

Trong đôi mắt xanh của Lan Thất loé một tia sáng kỳ dị, sau đó đứng dậy đi về phía Ninh Lăng, Ninh Lăng không tự chủ được lui về phía sau mấy bước.

Hai tay mở ra, giống như không biết nói sao: “Lan Thất thật ra là nam, các hạ có điều gì bất mãn sao?”

Ninh Lăng nhìn người đứng trước mặt, áo tím mắt xanh, dung mạo mỹ lệ tuyệt luân, nhưng. Nhưng lại là nam nhân! Nhất thời trong lòng đủ loại cảm xúc, không rõ là cảm thấy thế nào, thì thào cúi đầu nói: “Ta. Ta là Ninh Lăng ở Lan Châu.” Nói đến đây thì người đã hiểu rõ chưa?

“Ninh Lăng. Lan Châu Ninh Lăng.” Lan Thất đọc tên hai lần, thanh âm trầm thấp, trong lòng Ninh Lăng sinh ra một cảm giác khác lạ không hiểu vì sao, nhưng nhìn trước mắt... trong đáy lòng là một nỗi khổ sở.

“À.” Lan Thất đột nhiên bình tĩnh, “Ta nhớ ra rồi!” Nói xong mắt xanh nhìn Ninh Lăng có vẻ như xem xét, Ninh Lăng bỗng nhiên cảm thấy nổi da gà, thấy nàng bước tới gần, không tự chủ liền lui về phía sau vài bước, vừa lui liền xuống khỏi tiểu đình, đứng ở dưới bậc thang.

Cách nhau một bậc thang, ánh mắt Lan Thất chuyển động, về mặt mỉa mai hoặc tươi cười, nhìn Ninh Lăng đứng dưới cứ như một lòng vui mừng hoan hỉ.

“Nguyên lai ngươi chính là.” Đang nói bỗng nhiên lại ngừng, đình viên vườn dài lổ lổ tai, Ninh Lăng lại trở nên hoảng hốt, trực giác muốn ngăn cản, cổ họng lại như trước đó nói không ra lời.

“Ngươi là đối tượng kết hôn kia nhì!”

Âm thanh trong trẻo này vừa rơi xuống, trong sân vang lên tiếng người ngã từ trên bàn xuống đất.

“Cái gì..... Cái gì.....” Vũ Văn Lạc trợn mắt hết cỡ, lú lười.

Thu Trường Thiên, Nam Ngọa Phong cũng ngỡ ngàng, tổn hại vài phần phong phạm sùng sư (2), nụ cười thân thiết của Hoa gia đại công tử cứng lại trên mặt, Mai Hồng Minh cũng ngẩng đầu lên thật gấp đánh vỡ vẻ mặt trầm tư.

Chỉ có Minh Nhị lông mi giật giật, vừa rồi hình như không nghe lắm?

Một câu này vừa nói ra dấy lên nghi vấn trong lòng mọi người.

Chỉ từng nghe qua vị hôn thê, vị hôn phu, vẫn chưa nghe nói qua đối tượng kết hôn, lại còn là giữa hai nam nhân với nhau..... Không, không, nhất định là nghe nhầm! Nhất định là nghe nhầm!

Mọi người vừa tự phủ định suy nghĩ trong lòng, lại rõ ràng nghe được một câu khác.

“Ninh Lăng, người đến gặp ta chắc không phải là vì hôn sự giữa hai chúng ta đúng không?”

“Bùm!” Có người té xuống.

“Người..... Ta..... Đều là nam, hôn ước này đương nhiên là không thể.....” Ninh Lăng lấp bắp còn chưa nói xong, Lan Thất lại cắt đứt lời hắn.

“Chẳng lẽ người muốn giải trừ hôn ước của chúng ta?” Về mặt bị thương không dám tin vào sự thật, “Chẳng lẽ người muốn vứt bỏ ta? Chẳng lẽ người thật sự muốn làm phượng bội tín? Hay là người đã có người khác trong lòng? Lan Thất mặc dù bất tài, nhưng dù sao nhiều năm qua vẫn thủ thân như ngọc chờ người đến, thế mà người nở lòng đối xử với ta như vậy, lương tâm người có thể yên ổn được không?”

Thủ thân như ngọc?

Có người trong đình viên bỗng nhớ đến những chuyện tình được lưu truyền trong giang hồ.

Có người ở âm thầm thờ dài: Bích Yêu, Bích Yêu, người này quả nhiên không gọi sai, quả thật chính là yêu nghiệt! Nếu không thì chính nhân quân tử nào lại có thể... nói ra những lời như thế này!

“Ta..... Ta không có.....” Ninh Lăng bị hấn chất vấn liên tiếp đến nỗi chóng váng.

“Ta biết là người không như thế.” Lan Thất vừa lòng gật gật đầu, mắt xanh nhú lại, dao động như sóng, “Người nói đi, chúng ta khi nào thành thân thì tốt đây?”

“Thành thân?” Ninh Lăng nghẹn trong cổ họng.

“Đúng vậy.” Lan Thất nhảy nháy mắt ngọc, “Người với ta cũng sớm đã đến tuổi kết hôn, hiện tại thật khó khăn mới gặp mặt, đương nhiên phải thành thân sớm một chút.”

Ninh Lăng mắc nghẹn trong cổ họng cực kỳ khó chịu, mở miệng hít vài ngụm không khí, nhân tiện nói ra suy nghĩ trong lòng: “Nam nhân với nam nhân làm sao có thể thành thân!”

“Vì sao không thể?” Lan Thất nhướn mi, “Hoàng triều có pháp luật nào cấm nam nhân thành thân với nam nhân?”

Mặc dù chuyện này không có văn bản quy định rõ ràng, nhưng là.....

“Từ xưa đến nay vốn không có loại sự tình này!” về mặt Ninh Lăng đỏ hồng.

“Vậy chúng ta liền làm người đầu tiên từ thủa khai thiên lập địa đến nay đi.” Lan Thất cười cười lơ đãng.

“Người..... Người.....” Ninh Lăng không còn gì để nói, chỉ nhìn Lan Thất, toàn bộ đầu óc là một đoàn rối loạn.

“Ninh Lăng, nếu không chúng ta hãy thành hôn hôm nay, vừa vặn lúc này có nhiều giang hồ bằng hữu như vậy, bót công chúng ta phải phát thiệp mời.” Lan Thất lại đề nghị.

“Hôm nay thành..... thân?” đầu óc Ninh Lăng giờ phút không chỉ rối loạn mà là muốn hôn mê.

“Đúng vậy, người cảm thấy như thế nào? Chúng ta là người giang hồ không chú trọng tục lễ, Thu trang chủ cùng Nam chương môn cùng gia đình hai chúng ta đều có giao tình, đề trường bối chủ trì hôn lễ là được, chúng ta ở ngay tại Trường Thiên sơn trang này bái đường đi.”

Lan Thất vừa nói vừa đi xuống bậc thềm, duỗi tay về hướng Ninh Lăng, Ninh Lăng tựa như bị bóng nhảy về phía sau, không biết là do nhảy quá mạnh hay dưới chân đứng không vững, “Phịch!” một tiếng liền té ngã trên mặt đất.

Mọi người vốn đang dờ khóc dờ cười không khỏi ha hả cười ầm lên.

Ninh Lăng thấy Lan Thất bước từng bước đến gần, lại thấy tất cả mọi người đang cười nhạo, vừa lo sợ lại còn xấu hổ đến chết đi được, hốc mắt nóng lên, lớn tiếng kêu: “Đại ca!”

“Hà?” Vũ Văn Lạc nguyên bản đang cả kinh thất thần bị một tiếng kêu hoảng hốt gọi trở về, liền đi qua đỡ hắn dậy, “Mau đứng lên, đây..... hôn sự này..... Đây..... Ừm.....” “Này” nửa ngày lại là “Này”, xoay người nhìn Lan Thất, lại nhìn chúng anh hùng trong đình viên đang cười, cũng không có biện pháp, thật sự không biết phải xử lý như thế nào, đành phải chuyển ánh mắt cầu xin giúp đỡ về phía Thu Trường Thiên, Nam Ngọa Phong, lấy phần thượng bọn họ là trưởng bối còn có giao hảo, chắc sẽ nói vài lời giúp đỡ?

Thu Trường Thiên, Nam Ngọa Phong nhìn nhau, chuyện Lan gia với Ninh gia có hôn ước bọn họ cũng không ngờ đến, nhưng thấy phản ứng của Ninh Lăng thì đúng là

chuyện thực, nhưng là..... Làm sao có thể hai nam nhi thành thân với nhau? Cho dù là chỉ phúc vi hôn, nhưng cả hai sinh ra đều là nam nhi? Lấy tuổi tác mà nói, bộ dáng của Lan Thất so với Ninh Lăng còn có vẻ lớn hơn hai, ba tuổi, nói chỉ phúc cũng không hợp lý lắm, vậy..... Hai người còn đang cân nhắc, Lan Thất lại mở miệng.

“Cứ nghĩ đến ta ngày đêm trông mong, người lại sợ ta như hổ..... Ai.....” Một tiếng thở dài yếu ớt, đỉnh viên trở thành âm đạm.

“Không phải..... Ta..... Ta.....” Ninh Lăng vừa thấy bộ dáng thương tâm của Lan Thất kia tức thì trở nên hoảng hốt.

“Ai.....” Lan Thất lại thở dài ai oán một tiếng, mặt xanh trở nên mờ mịt, liếc mắt nhìn Ninh Lăng một cái, rồi xoay người đi trở về, dây lụa màu trắng cột mái tóc dài từ đỉnh đầu đến chấm lưng, tóc đen như mực càng khiến cho tấm lưng kia đặc biệt thê lương.

Ninh Lăng cảm thấy trong ngực nóng lên, không khỏi bật thốt: “Ta không có! Người không cần phải khổ sở!”

Lan Thất dừng bước, thân thể hình như có chút run rẩy.

Ninh Lăng đi chuyển, tới gần hẳn hơn một chút, “Người đừng khổ sở mà, chuyện hôn ước này..... Ừm..... Chúng ta..... Chuyện này.....” Lấp ba lấp bắp, ấp a ấp úng, nhưng thấy Lan Thất đứng ở phía trước run rẩy còn nhiều hơn, lại trở nên hoảng hốt, lập tức nói ngay, “Chúng ta không cần giải trừ hôn ước là được!”

Một câu vừa bật ra, chính mình còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Lan Thất đứng trước mặt run càng thêm kịch liệt, sau đó một chuỗi cười to vang vọng khắp đình viên.

Vũ Văn Lạc lưng xoay người che mặt, thậm chí như không quen biết hẳn.

Mà lúc tiếng cười của Lan Thất vừa vang lên, tất cả mọi người mới phản ứng, sau đó đều cười ha hả, có vỗ bàn, có vỗ vai, có chỉ vào Ninh Lăng, có ôm bụng, có chùi nước mắt.....

Là đùa giỡn? Quả nhiên là đùa giỡn! Lan Thất thiếu vẫn phóng túng không câu nệ như vậy!

“Người..... Người.....” Chỉ duy nhất không cười là Ninh Lăng, trên mặt không rõ là xanh hay là đỏ, nhìn Lan Thất cười lớn nhất đang đứng trước mặt, xem chừng anh hào đứng đây đỉnh viên cười đến ngửa mặt lên trời, hẳn chỉ cảm thấy đây là một giấc mộng, một cơn ác mộng!

Chú Thích:

1/ tục danh: tên húy, tên thật

2/ sùng sư: tôn sư đức cao vọng trọng

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 8: Thu thủy Hoành Ba thiên vô sắc

Mắt biếc mùa thu khiến trời nhạt màu sắc

(Hoành Ba là tên của Thu Hoành Ba cũng có nghĩa là mắt long lanh)

Hoàng hôn buông xuống, một ngày náo nhiệt ở Trường Thiên sơn trang cũng đến lúc yên tĩnh, các lộ anh hùng đều trở về, mà Minh Hoa Nghiêm, Lan Tàn Âm, Ninh Lăng, Vũ Văn Lạc bốn người bị Thu Trường Thiên nhiệt tình giữ lại.

Trăng sáng dâng cao, sắc hoa vẫn không hoàn toàn bị bóng đêm che phủ, từng ngọn đèn ngọc lưu ly được treo lên, Thu Trường Thiên mở tiệc thưởng rượu ở Thanh Ba các, phái người đến Dư Các viện mời bốn người Minh, Lan, Ninh, Vũ Văn, đồng thời thỉnh Nam Ngọa Phong vẫn đang làm khách trong trang, Mai Hồng Minh, cũng như Hoa Thanh Hòa cùng ra tiếp, tất cả ngồi đầy một bàn.

Chủ kính rượu khách, khách kính rượu chủ, hậu bối hướng trưởng bối kính rượu..... Trải qua một hồi người ta khách sáo, bầu không khí cũng trở nên hòa hợp, gọi hiền chất một cách tự nhiên, kêu huynh gọi đệ cũng trở nên thật thân thiết, người không biết còn tưởng rằng là một nhà đoàn tụ.

“Thanh Hòa huynh, Hoa Nghiêm trước khi ra khỏi cửa đã được phụ mẫu dặn dò, nhất định phải đến Hoa gia tự mình cảm tạ huynh về chuyện lần trước. Lần đó Lục muội nhà ta nhờ huynh ra tay giúp đỡ mới được bình an, mọi người trên dưới ở Minh gia vô cùng cảm kích.” Minh Nhị tự mình rót thêm rượu cho Hoa Thanh Hòa, sau đó nâng ly kính, “Nhân cơ hội gặp nhau ở Trường Thiên sơn trang, Hoa Nghiêm liền mượn hoa hiến phật kính Thanh Hòa huynh một ly, coi như là biểu đạt tâm ý.”

“Không dám.” Hoa Thanh Hòa cũng nâng ly.

Hai người uống một hơi cạn sạch, đồng thời buông ly.

“Minh Lục cô nương thương thế đã tốt lên chưa?” Hoa Thanh Hòa thuận miệng hỏi.

“Đa tạ Thanh Hòa huynh quan tâm, thương thế Lục muội đã khỏi hẳn.” Minh Nhị cười vắn nhả.

“Việc đó là chuyện ta nên làm, bá phụ bá mẫu cùng Lục cô nương không cần để tâm, Thanh Hòa nếu có cơ hội chắc chắn sẽ đến bái phỏng.” Hoa Thanh Hòa mỉm cười, trên mặt tỏ vẻ khiêm tốn.

“Có lời này của Thanh Hòa huynh, Hoa Nghiê cũng yên tâm” Minh Nhị gật đầu, xoay chuyển ánh mắt, dừng trên người Mai Hồng Minh đang cúi đầu trầm tư, “Hồng Minh hiền đệ vẫn trầm mặc không nói gì, là do chuyện ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ mà lo lắng sao?”

Mai Hồng Minh ngẩng đầu lên, đôi mắt thanh tú nhìn chăm chăm Minh Nhị một lát, sau đó lại chuyển hướng đến Lan Thất, mở miệng: “Ta đang nghĩ, lấy thân thủ của người cùng Thất thiếu, nên dùng âm khí nào ở Đào Lạc môn chúng ta mới có thể xuất ra một kích thành công.”

“Hồng Minh!” Nam Ngọa Phong nghe được liền nghiêm mặt.

Minh Nhị lại không một chút hờn giận, y khẽ cười tao nhã: “Nam tiên bối, tầm lòng chuyên chú võ học của Hồng Minh huynh, Minh Nhị không thể sánh bằng, tương lai Đào Lạc môn chắc chắn sẽ rất sáng lạn.”

“Liệt(1) đồ há có thể so sánh với Nhị công tử.” mặt Nam Ngọa Phong dù vẫn nghiêm túc, nhưng trong lòng lại thật vui sướng.

“Sao có thể, Minh Nhị ngu dốt còn phải nhờ tiên bối chỉ điểm nhiều hơn.” Minh Nhị cũng chấp tay.

“Nói đến chỉ điểm võ học, lão phu không dám tự cao, lão phu chỉ là có chuyện đối với công tử có phần quan tâm.” Nam Ngọa Phong vuốt vuốt râu dài cười cao thâm

“Không biết tiên bối có chuyện gì?” Minh Nhị thực khiêm tốn hỏi.

“Nhị công tử nhân trung long phượng (2), không biết hay đã có công tước chi hoàng (3)?” Nam Ngọa Phong hỏi.

Lời này vừa hỏi ra, mọi người đang ngồi đều có vẻ mặt khác nhau.

Quạt ngọc của Lan Thất “Xoát!” hé ra, mắt ngọc hơi hơi nhú lại, Thu Trường Thiên mỉm cười từ tốn nhìn Minh Nhị, Hoa Thanh Hòa ngán người sau đó tiếp tục mỉm cười, Mai Hồng Minh nhìn nhìn sự phụ sau đó tiếp tục cúi đầu, mắt Vũ Văn Lạc sáng lên, Ninh Lăng mê mang nhìn Lan Thất.

“Minh Nhị chỉ là phàm phu tục tử, sao dám vọng tưởng thiên thượng phượng hoàng (4).” Minh Nhị hờ hững đáp, nhẹ nghiêng đầu

Nam Ngọa Phong, Thu Trường Thiên hai người nghe vậy liếc nhau, sau đó một vuốt râu vuốt cằm, một mỉm cười gật đầu.

“Nhị công tử là đáng nhân tài, lão phu nếu có nữ nhi thật muốn nhận làm con rể.” Nam Ngọa Phong đập bàn cười nói, xong quay đầu nhìn Thu Trường Thiên, “Nói đến nữ nhi, Trường Thiên huynh, sao không thấy Hoàng Ba? Khó có được nhiều anh hùng thiếu niên tụ họp như vậy, bọn họ bằng tuổi nhau tất nhiên hợp ý, nên để nó ra đây gặp gỡ một chút.”

Thu Trường Thiên liền hiểu ra, vỗ đùi nói: “Coi ta..... Thu tang, nhanh đi mời tiểu thư đến.”

“Dạ.”

Vài vị thiếu niên trẻ tuổi đang ngồi nghe nói có thể gặp được một trong hai đại mỹ nhân của võ lâm, Thu Hoàng Ba, không khỏi đều lộ vẻ mặt vui sướng “Thu thủy Hoàng Ba tuyệt vũ mĩ”, rốt cuộc sẽ xinh đẹp đến mức nào?

“Đình viên bố trí hôm nay thật khéo léo, nghe nói là từ bàn tay Thu tiểu thư, xem ra Thu tiểu thư chẳng những mỹ mạo hơn người, còn rất có tâm ý.” Lan Thất phe phẩy quạt ngọc cười nói.

“Thất thiếu tán thưởng rồi” Thu Trường Thiên mặt tràn đầy ý cười, “Tiểu nữ chỉ là thích đọc vài cuốn sách, hơn phân nửa việc bố trí ở Trường Thiên sơn trang đều từ tay nó mà ra, thật có phần vụng về, khiến cho các vị chê cười rồi.”

“Lan Thất mặc dù chưa đi dạo quanh Trường Thiên Sơn trang, nhưng ban ngày đã nhìn qua vài nơi, đều là lịch sự, tao nhã, thoát tục, dù thấy Thu tiểu thư quả thật lan tâm chi chất (5), Thu bá phụ cần gì phải khiêm tốn. Nghe nói tiểu thư vẫn chưa đính ước, không biết là ai sẽ được cái phúc đó.” Lan Thất vừa nói vừa liếc nhìn Minh Nhị một cái, ánh mắt mang ý sâu xa.

“Ha ha.....” Thu Trường Thiên cười vui vẻ, “Hoàng Ba xưa nay đều có chủ kiến riêng, cho nên chuyện chung thân đại sự, ta dù là phụ thân cũng tôn trọng ý kiến của nó, chỉ cần là nó vừa ý, ta chẳng có gì để nói.” Nói xong ánh mắt cũng nhìn về phía Minh Nhị.

Đang lúc nói chuyện, chợt có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, tiếp theo một một làn hương thơm nhẹ nhàng truyền đến, sau đó thân hình màu xanh như nước bước vào cửa, ngay lập tức, mấy ngọn đèn ngọc lưu ly đang ngồi sáng tựa như bị phủ một tầng hơi, trong nháy mắt trở nên mờ lung, ánh đèn lay động như làn nước nhu hòa khe khẽ gợn sóng, thân hình áo xanh kia y như lướt trên ngọn sóng mà đến.

“Hoàng Ba, mau tới đây.” Thu Trường Thiên gọi.

“Phụ thân, Nam bá phụ.” Thu Hoàng Ba nhẹ nhàng tiến đến.

“Hoàng Ba, phụ thân giới thiệu với con vài vị thiếu niên anh hùng. Vị này là Minh gia Nhị công tử Minh Hoa Nghiê, vị này là Lan gia Thất thiếu Lan Tàn Âm, đây là Hoa gia đại công tử Hoa Thanh Hòa, đây là Đào Lạc môn Mai Hồng Minh, đây là Vũ Văn gia Vũ Văn Lạc, còn đây là Ninh gia Ninh Lăng.” Thu Trường Thiên giới thiệu từng người.

Thu Hoàng Ba đưa mắt về mấy người đang ngồi, chống lại sáu đôi mắt bất động cũng khiến người kinh diễm, không xấu hổ không né tránh, trang nhã tự nhiên, thông dong thi lễ nói: “Hoàng Ba ra mắt các vị thể huynh (6).”

Mấy người đang ngồi đứng dậy đáp lễ.

Ánh mắt Thu Hoàng Ba chậm rãi lướt qua bọn họ, Thật sự đúng như lời cha nói “Thiếu niên anh hùng”, là nho nhã, khí độ xuất chúng khó có được, không một chút dung tục, mà nhất xuất sắc nhất là Minh Nhị công tử cùng Lan Thất thiếu, Chỉ là..... Thật không biết nói sao, lúc ánh mắt chạm phải Lan Thất trong lòng bỗng run lên, lại nảy sinh vài phần rét lạnh, nhưng nằng nề cảm giác được, cái người được xưng “Bích Yêu” này không có ác ý với nàng, đôi mắt xanh ngọc bích mê hoặc lòng người

nhìn nàng có vài phần thương thức, còn mang thêm ý cười khó hiểu.

“Hoành Ba, tằm ‘Thiên ti y’ con tự tay dệt hôm nay vẫn chưa được tặng.” Thu Trường Thiên ánh mắt chứa ý sâu xa nhìn nữ nhi, “Thứ nhất là do chuyện của ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ cắt đứt ngang, thứ hai là Hoa Nghiêm hiền chất cùng Thất thiếu tỷ thí vẫn chưa phân thắng bại.”

Một bên là “Hiền chất”, một bên là “Thất thiếu”, thân thiết xa cách đã phân chia rõ ràng. Vũ Văn Lạc âm thầm cười, quay đầu nhìn về phía Ninh Lăng, chỉ thấy hần nhìn chăm chăm Lan Thất, không khỏi có chút buồn cười lại có chút đồng tình, ánh mắt cũng dời về phía Lan Thất, từ trên xuống dưới đánh giá thật cẩn thận: Dung mạo này quả thật quá mức..... Ủ, ai da, không thể dùng những từ kia để chỉ nam nhi, nhưng lại thật sự không biết lấy cái gì để hình dung! Ánh mắt lại vòng vo đi chuyển trên cổ, mặt dù đã bị áo che. Tuy là thế, nhưng hãy nhìn ánh mắt, thần thái, mỗi tiếng nói cử chỉ đều là nam nhi tư thế oai hùng, không mang một dáng vẻ nữ nhi nào, không có khả năng là do nữ giả dạng.

“Hôm nay Hoành Ba dù không có mặt, nhưng cũng nghe người trong trang nói, Nhị công tử cùng Thất thiếu một phen tỷ thí tuy là ít ỏi, cũng đã khiến mọi người kinh chấn.” Thu Hoành Ba đến gần trước bàn, tự tay vì Minh Nhị, Lan Thất nâng cầm chén rượu trên bàn, tự mình rót một chén, sau đó nâng lên, “Hoành Ba chúc mừng hai vị, có thể gặp được đối thủ như thế.”

Một câu nằm ngoài dự đoán của mọi người, Lan Thất, Minh Nhị mắt lộ ra vẻ đặc sắc, nhìn Thu Hoành Ba một lát, sau đó đứng dậy, gơ chén lên cao, uống một hơi cạn sạch.

Minh Nhị buông chén, nhìn Thu Hoành Ba, nói: “‘Thu thủy Hoành Ba thiên vô sắc, tuệ mục lan tâm đoạt toàn cơ’.” (9) Minh Nhị khẽ thì thầm.

Lời vừa thốt ra khiến mọi người kinh ngạc, sao là nói sai rồi? Theo bọn họ thấy, như thế còn chưa đủ để hình dung vẻ đẹp này.

“Hẳn nên là ‘Thu thủy Hoành Ba thiên vô sắc, tuệ mục lan tâm đoạt toàn cơ’.” (9) Minh Nhị khẽ thì thầm.

Thu Hoành Ba trong lòng chấn động, đôi mắt trong suốt vẫn đang trốn tránh rồi cuộc cũng nhìn về phía Minh Nhị, lúc chạm phải đôi mắt mông lung như sương mù kia, tức khắc thời gian lưu chuyển, vùn vụt rồi cũng chỉ là như thế, nàng hoàng hôn sớm tối năm này tháng nọ chỉ đợi một ánh mắt đó, nhưng dù cho thiên son vạn thủy, hồng trần vạn tượng (10), nàng vẫn luôn mong mỏi kỳ vọng.

“Ừm, nói không sai, Hoành Ba rất hợp với câu này.” Nam Ngọa Phong vuốt râu khen, nhìn Minh Nhị, lại nhìn Thu Hoành Ba, thật đúng là một đôi người ngọc.

“Quả thật.” Mấy người đang ngồi cũng gật đầu đồng ý.

Thu Hoành Ba mỉm cười, con mắt sáng nhu hòa gọn sóng, trong đó tràn ngập ngàn ngàn phong tình vạn chủng, mọi người trông thấy đều âm thầm tán thưởng ‘Thu thủy Hoành Ba tuyệt vũ mĩ’ thật đúng là danh xứng với thực!

“Hoành Ba từng nghe qua Nhị công tử tinh thông thư pháp, không biết có thể cầu một bản có được không?” đôi mắt mướt mùa thu sáng lnh lnh nhìn thẳng Minh Nhị.

Người trên bàn tiệc nghe câu này của Thu Hoành Ba không khỏi có chút suy sụp, chỉ có Lan Thất trên môi cười, bất giác không để ý quay đầu, thấy ánh mắt Ninh Lăng lập tức mắt xanh nháy một cái, cười càng thêm tươi, mặt Ninh Lăng tức khắc đỏ rực.

Mà Thu Trường Thiên nhìn nữ nhi, ngay lập tức hiểu ra, trao đổi ánh mắt với Nam Ngọa Phong, hai người vừa lòng mỉm cười.

“Nếu tiểu thư không chê, Minh Nhị sao còn có thể nói gì hơn.” Minh Nhị mỉm cười đáp.

“Thu Tang, mau mang giấy bút.” Thu Trường Thiên lập tức phân phó.

Phút chốc, người đã mang đến án thư, trải giấy lên bàn, mài mực.

Minh Nhị đi đến bàn, cầm lấy bút chấm chấm mực, hỏi: “Không biết tiểu thư muốn chữ gì?”

“Xin theo ý Nhị công tử.” Thu Hoành Ba chuyển cái chặn giấy trên trang giấy trắng.

Ánh mắt Minh Nhị lướt qua người Thu Hoành Ba, thấy giai sắc vô song, ánh mắt ẩn chứa trí tuệ, người như vậy, tài như vậy, phẩm hạnh như vậy, còn có thể cầu gì hơn?

Bút hạ xuống, tức khắc long xà bay ra.

Mọi người đều đứng dậy, cầm chén rượu đứng trước bàn, Lan Thất nhìn trên giấy, buột miệng ngâm: “Tây phương hữu giai nhân, giáo nhược bạch nhật quang. Bị phục tiêm la y, tả hữu bội song hoàng.....”

Chỉ có Ninh Lăng tinh thần hoảng hốt ngồi trên ghế, Vũ Văn Lạc đứng bên cạnh hần.

“Đệ đừng nhìn, có nhìn nữa hần vẫn cứ là nam nhân.” Vũ Văn Lạc thấy ánh mắt Ninh Lăng đuổi theo Lan Thất không khỏi thờ dãi.

“Đệ biết.” Ninh Lăng uể oải cúi đầu.

“Nhà đệ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lại có thể xảy ra chuyện nam nhân đánh ước nam nhân.” Vũ Văn Lạc hỏi.

“Đệ không biết.” Ninh Lăng ngẩng đầu, trong ánh mắt tràn đầy khổ não mê mang, “Đệ trước đó vẫn ở trên núi Thiên Bích, năm nay mới xuống núi về nhà, về nhà còn chưa đến một tháng, mẫu thân liền nói việc hôn nhân với đệ, là Văn Châu Lan gia Lan Tần Âm, bảo đệ đến Lan gia mang con dâu về.”

“Phụt!” Vũ Văn Lạc nhin không được cười ra tiếng, nhìn chăm chăm gương mặt mang vẻ trẻ con của Ninh Lăng, “Dem con dâu mang về nhà? Ha ha..... Bộ dạng này của đệ làm sao mang về nhà?”

Bị Vũ Văn Lạc cười, tâm tình uể oải của Ninh Lăng lại thêm vài phần ảo não, gào lên: “Mẫu thân chính là nói với đệ như vậy.”

“Vậy bây giờ đệ định làm gì?” Vũ Văn Lạc chỉ Lan Thất, “Đó là nam nhân mà.”

“Không biết.” Ninh Lăng phiền não, “Nếu là huynh, sẽ làm sao?”

“Huynh?” Vũ Văn Lạc chỉ vào mình, sau đó vung tay lên, cực kỳ tiêu sái, “Đương nhiên là giải trừ hôn ước!”

“Nhưng là, ban ngày.” Ninh Lăng nhớ tới bộ dáng ưu thương của Lan Thất ban ngày không khỏi cảm thấy khó xử.

“Ngốc quá!” Vũ Văn Lạc gõ đầu Ninh Lăng, “Hắn chỉ là trêu chọc đệ, đệ vẫn còn nghĩ là thật.”

“Trêu chọc đệ?” Ninh Lăng mặt trắng bệch, sau đó nháy mắt lại trở nên đồ bưng, “Hắn. Hắn. Lại có thể lấy việc này ra vui đùa!”

“Ai kêu đệ ngốc!” Vũ Văn Lạc đảo mắt, “Nam nhân đương nhiên không thể thành thân với nam nhân, hắn sao lại không biết, huống hồ chuyện tình cảm của hắn lưu truyền giang hồ, cũng không yêu thích đoạn tay áo chi phích (7). Ban ngày hắn cũng đã đạt được mục đích rồi, chuyện giải trừ hôn ước chỉ là sớm hay muộn.”

“Hừ!” Ninh Lăng bỗng nhiên đứng dậy, “Đệ phải đến nói chuyện với hắn ngay.”

“Chậm đã.” Vũ Văn Lạc vội vàng giữ chặt hắn, “Đệ cũng không coi thử đây là trường hợp gì. Theo như huynh nghĩ, việc này không thể lơ đãng, đệ cần tìm một thời cơ thích hợp, rồi cùng hắn nói chuyện cho rõ ràng, hỏi chuyện đính ước năm đó rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì. Huynh mặc dù không hiểu rõ về Lan gia mã, nhưng dạng thể gia như thế này đa số là có con gái, có lẽ đệ thực sự đã cùng với vị tiểu thư nào đó ở Lan gia đính ước, chỉ sai tên, nếu chuyện là như vậy, hắn là anh em rể với đệ, cũng không thể đắc tội. Mặt khác đệ nên viết thư về nhà hỏi rõ cha mẹ mình đã xảy ra chuyện gì, đến lúc đó hãy quyết định, dù sao cùng Lan gia kết thân.” Vũ Văn Lạc nhìn về phía người yêu và nhiếp hôn kia, trong mắt lộ ra vẻ cẩn thận, “Đệ nghĩ xem với thể lực hiện nay của Lan gia trên giang hồ, nhìn vị gia chủ lợi hại các đời của Lan gia kia, thật đúng là chuyện người trên giang hồ chỉ cầu mà không thể gặp, cho nên đệ cần hành sự cẩn thận một chút.”

Vũ Văn Lạc nói nhiều lời như vậy, đổi lấy lại chính là ánh mắt không hiểu của Ninh Lăng, hắn gãi gãi đầu, nói: “Đại ca nói thật phức tạp, khiến đầu đệ rất chóng váng. Nhưng dù sao đệ cũng nghe lời đại ca, bây giờ không nói, đến lúc một mình tìm hắn nói chuyện. Mẫu thân nói với đệ là đính ước cùng Lan Tàn Âm, đương nhiên chính là hắn, cho nên giải trừ hôn ước là được, những cái còn lại đối với đệ không quan trọng.”

Vũ Văn Lạc trở mắt nhìn hắn, sau một lúc lâu phun ra một câu: “Ý nghĩ đơn giản quả nhiên là phúc.”

“Chữ tốt!”

Bên này Ninh Lăng giải quyết chuyện phức tạp của hắn, bên kia Minh Nhị cũng viết xong chữ.

“Chữ đẹp thơ hay!”

Xem xong chữ của Minh Nhị, Thu Trường Thiên khen thưởng.

“Thỉnh tiểu thư xin vui lòng nhận cho.” Minh Nhị đưa bức tự cho Thu Hoành Ba.

Thu Hoành Ba tiếp nhận, trên gờ giấy trắng là lời viết chữ thảo (8), bừa bãi không cố kỵ, lại không giấu được hào hiệp, trong rồng bay phượng múa hàm chứa thanh nhã tự nhiên, bộ dáng ẩn hiện không dấu vết, còn có vẻ thư thả không thể nói ra lời, quả nhiên là chữ như người. Mà thơ:

Phượng tây hữu giai nhân, giáo nhược bạch nhật quang.

Bị phục tiêm la y, tà hữu bội song hoàng.

Từ dung diệu tư mĩ, thuận phong chấn vi mang.

Đăng cao điều sở tư, cử duệ đương triều dương.

Ký nhan vân tiêu gian, huy tự lãng hư tường.

Phiêu phiêu hoảng hốt trung, lưu phán cố ngã bàng.

Duyệt dịch vị giao tiếp, ngộ ngôn dụng cảm thương. (10)

Bài thơ tán thưởng về đẹp của nàng, lại ẩn chứa một phần quý trọng. Trong lòng dâng lên vị ngọt ngào, trên mặt một phần tỏa sáng, ngược mắt nhìn người đối diện, thon dài hùng vĩ, như ngọc thạch, từng tấc.

“Nhị công tử tặng chữ, Hoành Ba không biết phải báo đáp thế nào, xin lấy ‘Thiên ti y’ đền đáp, mong rằng không bị ghét bỏ.” Thu Hoành Ba dịu dàng nhìn Minh Nhị.

Sau đó liền có một nha hoàn xinh đẹp mang ‘Thiên ti y’ tiến vào, ánh mắt tò mò vui sướng đánh giá Minh Nhị.

Minh Nhị nhìn ánh mắt Thu Trường Thiên, lại nhìn Thu Hoành Ba, mỉm cười ôm quyền: “Minh Nhị từ chối thì bất kính.”

Những người trẻ tuổi khác mang về mặt hâm mộ.

Chuyện này chỉ đơn giản là tặng chữ đền áo.

“Tài từ giai nhân, thật là tài từ giai nhân.”

Vài người vẫn còn đang nghĩ vậy, đã có người nói trắng ra.

Lan Thất phe phẩy quạt trắng, ánh mắt lưu chuyển trên người Minh Nhị cùng Thu Hoành Ba, trên mặt hình như đang cười, “Nhị công tử là nhân tài như thế, ta vốn tính già

cửu muội nhà ta cho công tử, ai ngờ..... Ai da, Thu tiểu thư dung mạo tuyệt thế kiêm thêm lan tâm huệ chất, cửu muội nhà ta thật là không sánh bằng.” Lời này nói ra nửa thật nửa giả.

“Ha ha..... Thật thiếu cứ nói đùa.” Thu Trường Thiên cười nói, “Hôm nay là cơ hội khó được, đến, đến, chúng ta lại uống vài chén. Thu tang, mang hũ ‘Thanh Diệp Lan Sinh’ đến đây, tối nay ta muốn cùng các hiền chất uống say một hồi.”

Chú thích:

1/Liệt: kém (liệt đồ ý chỉ đồ đệ yếu kém)

2/ nhân trung long phượng: rồng phượng trong biển người

3/ cộng tường chi hoàng: ý chỉ đối tượng kết hôn

4/ thiên thượng phượng hoàng: phượng hoàng trên trời

5/ lan tâm chi chất: tâm hồn như lan

6/ thể huy nh: xưng hô lễ pháp với người lớn tuổi hơn

7/ đoạn tay áo chi phích: nam x nam

8/ lối chữ thảo: Lối chữ thảo b ắt chước múa ki ếm, qu ần què o, th ô th á p, kh ô ng c ó v ẻ thanh tao, gọi là l ối chữ đề thơ.

9/ Thu thủy Hoành Ba thiên vô sắc, tuệ mục lan tâm đoạt toàn cơ:Hoành Ba như nước mùa thu khiến trời nhạt màu, tâm lan trí tuệ vượt sao bắc đẩu.

10/ Thiên sơn vạn thủy, hồng trần vạn trượng: Trời cao vực sâu, hồng trần dài dằng dặc

11/ bài gốc tiếng trung:

西方有佳人，皎若日光。

被服 纈罗衣，左右珮双 璫。

修容耀姿美，顺风振微芒。

登高眺所思，举袂当朝阳。

寄 颜云霄间，挥袖凌虚翔。

飘飘恍惚中，流 盼顾我傍。

悦 怩未交接，晤言用感 伤。

Phương tây có giai nhân, sáng sục như ánh mặt trời

Áo choàng tơ mềm mại, lưng dắt đôi nửa ngọc bích

Tư thái ung dung, sắc đẹp rạng ngời

Nhìn xa rộng hiểu thấu suốt, hương thơm lan toả theo tay áo khẽ phất

Đang lúc trời xanh biển rộng, xoay mình chao lượn tựa cánh chim

Trong ngơ ngẩn bỗng xúc động, ta cố mắt dõi theo

Vui mừng tiếp nối đến, gặp mặt bỗng cảm thương

— Bài này Elle chỉ hiểu được một vài ý nên không edit- để nguyên từ Hán Việt.Phần trên là Elle type lại những từ mà Elle cảm nhận.

Bạn đang đọc truyện Lan Nhân. Bích Nguyệt được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 9: Trên Đỉnh Anh Sơn - Thị gia phi gia

— Nhà không phải nhà—

Một phen chén thù chén tạc cho đến mãi giờ Tuất mới kết thúc, rượu nồng ý tẫn, khách chủ ai nấy đều vui vẻ.

Ninh Lăng đỡ Vũ Văn Lạc có phần ngã ngà say trở về nơi hai người ở.

“Thật sự rất có ý tứ!” Vũ Văn Lạc vừa vào đến phòng liền thốt lên, chân bước tuy lao đảo, nhưng lại hoàn toàn tỉnh táo.

“Có ý tứ chuyện gì?” Ninh Lăng rót cho hắn một ly trà.

“Những người đó.” Vũ Văn Lạc ngồi xuống ghế, tay cầm ly trà Ninh Lăng đưa cho hắn, nhìn nước trà sóng sánh trong chén, “Thu Trường Thiên tuy nói không màng danh lợi lại muốn tìm con rể có thể làm ‘Lan Nhân lệnh chủ’, Nam Ngoa Phong vốn cũng là người thanh cao nhưng có thâm giao với Thu Trường Thiên hơn mười năm đương nhiên hỗ trợ hắn, Hoa Thanh Hòa từ đầu đến cuối kín đáo mà cực kỳ có ý dẫu giếm, Mai hồng Minh không để ý đến những chuyện khác lại là người tâm chí kiên định, mà Minh Nhị, Lan Thất. Ha ha, bọn họ mới là lợi hại nhất, ở Trường Thiên Sơn trang giao thủ hai hiệp, chẳng phân biệt được thắng bại.”

“Đầu có, bọn họ chỉ mới giao thủ một lần thôi.” Ninh Lăng uống một ngụm trà, thanh dịu mát lòng, hợp ý uống thêm một ngụm nữa. Rượu thật sự uống không ngon như trà.

“Còn có một lần là vô hình.” Ánh mắt Vũ Văn Lạc đảo nhìn hư không, tựa như nơi đó đang có ai đó so chiêu, “Vị trí con rể Thu gia này có rất nhiều người muốn ngồi lên, nhưng xuất sắc như Lan Thất, cũng chỉ có ba, bốn phần cơ hội, bởi vì còn có các thế gia công tử khác, lại còn có một Minh Nhị. Mà đối với chuyện Lan Thất bị mọi người gọi là ‘Bích Yêu’, ta nghĩ Thu Trường Thiên, Thu Hoành Ba càng muốn tuyển chọn ‘Trích Tiên’ Minh Nhị người người kính ngưỡng hơn, yêu tà khó dò cùng ôn nhã xuất trần đương nhiên là người sau dễ dàng được tin cậy. Cho nên ban ngày lúc người tiền lên hỏi, Lan Thất quyết đoán, nhân cơ hội thừa nhận việc hôn sự với người, trước mặt mọi người trở thành một trò khôi hài, nhưng sau lưng trò khôi hài này lại chứng minh một chuyện thật, là lực đại thế gia- Lan gia, Ninh gia quan hệ thâm sâu không hề đơn giản, để có thể nói chuyện đàm hôn luận giá tuyệt đối là tình nghĩa thâm hậu, lại nói tiếp, trên giang hồ ai không biết Ninh gia cùng núi Thiển Bích đồng khí liên chi(1) đâu, thân thiết với Ninh gia cũng như thân thiết với núi Thiển Bích.”

“À.” mảy Ninh Lăng giãn ra.

“Lan Thất này tư duy nhanh nhẹn gặp chuyện quyết đoán, thật sự không phải là lợi hại bình thường.” tay Vũ Văn Lạc di chuyển chén trà ở giữa bàn, “Mà Minh Nhị kia lại là vô hình chế địch.”

Ninh Lăng há miệng ngáp một cái, hỏi: “Nói vậy nghĩa là sao?”

Vũ Văn Lạc hớp một ngụm trà, mới nói: “Trong buổi tiệc hân nhấc tới chuyện Hoa Thanh Hòa cứu Minh Lục cô nương, bên ngoài là tỏ vẻ cảm ơn, lại ngầm tiết lộ Lục cô nương đối với Hoa Thanh Hòa có ý, phụ mẫu Minh gia cũng bằng lòng, người nghĩ Thu Trường Thiên là loại người như thế nào, sao có thể không hiểu rõ, nếu là người của Minh gia nhắm đến hẳn đương nhiên sẽ không đoạt đi, lại thấy Hoa Thanh Hòa quan tâm đến Lục cô nương, có thể trong lòng cũng có ý, tất nhiên càng không đem con gái hứa hẹn cho hắn. Mà một câu nói của Mai Hồng Minh mặc dù khiến cho người khác nghĩ hắn tính tình trẻ con, nhưng đồng thời cũng hiểu rõ, hắn đối với đạo lý đối nhân xử thế khó có thể ứng biến, sau này trình độ võ công có thể sẽ rất giỏi, nhưng lại không phải là nhân tài có thể thống lĩnh quần hùng giang hồ. Thu Trường Thiên có danh xưng ‘Nho hiệp’, tài hoa rất cao, giao thiệp bạn bè trải rộng khắp, người như hắn sẽ thích giao thiệp với Minh Nhị.”

“À.” Ninh Lăng lại lên tiếng, trong lòng thầm nghĩ muốn lên giường đi ngủ, lại thấy Vũ Văn Lạc tinh thần phấn chấn miệng tuôn không ngừng, tựa như muốn đốt đuốc nói chuyện xuyên đêm, không khỏi ngáp liên tục, muốn nói hắn mau nói cho xong đi.

“Sau đó Thu Hoành Ba đến, nhan sắc bậc ấy nam nhân nào lại có thể không động lòng, cho nên mới có chuyện tặng chữ, tặng áo kia, dù chưa ai nói rõ, nhưng mọi người đều hiểu rõ đó là tín vật định tình.” Vũ Văn Lạc càng nói ánh mắt càng toả sáng. “Lan Thất mặc dù mất cơ hội, lại không muốn để yên cho bọn họ, một Lan gia cứu muội ngầm châm vào lòng Thu Hoành Ba: Minh Nhị công tử nhân tài như vậy có cô gái nào không thích, nam nhân ba vợ bốn nàng hầu cũng coi như chuyện bình thường. Ha ha. Đúng là đàm tiếu giết địch mà. Ha ha.” Nói xong hắn liền cười rộ lên, “Thật sự là rất có ý tứ, cư nhiên lại có nhiều nhân tài xuất sắc như vậy, có thể nổi bật hơn chuyện ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ mất tích, giang hồ lại nổi một hồi phong vân, ông trời sinh ta ra quả có ý trọng dụng, chính là để cho ta tới chứng kiến một đoạn lịch sử này!”

Ninh Lăng cũng không để ý một phen hưng phấn của Vũ Văn Lạc, thật sự khốn khổ, đứng dậy đi về phía giường, “Đại ca, đã khuya rồi, ngủ đi, ngày mai nói sau.”

“Ngày này, huynh này giờ nói nhiều như vậy đệ nghe có hiểu không?” Vũ Văn Lạc đứng dậy truy vấn.

“Ừ, nghe xong rồi, không phải ý nói Minh Nhị công tử cùng Lan Thất thiếu gia là đối thủ ngang tài sao, Thu tiểu thư kia đã sớm nhắc đến.” Ninh Lăng khoát tay bò lên giường.

“Chuyện này không phải chỉ đơn giản như vậy.” Vũ Văn Lạc kéo hắn, “Minh Nhị, Lan Thất hai người kia huynh nhìn bề ngoài không nắm bắt được, một xuất trần thoát tục lại để ý việc phàm trần, một thân yêu tà vị trí lại ở danh môn, đệ về sau phải cẩn thận một chút, đặc biệt là với Lan Thất.”

“Ừm.” Ninh Lăng híp mắt lên tiếng, sau đó trở mình, không lâu liền truyền đến tiếng hít thở đều đều, dĩ nhiên là ngủ rồi.

“Ngày này!” Vũ Văn Lạc lay hắn, không có nửa chữ đáp lại, “Ai da, quên đi, ngủ.” Dứt lời đẩy Ninh Lăng ra, rồi ngã xuống, đắp chăn, chỉ chốc lát sau cũng chìm vào mộng đẹp.

Ngày thứ hai, hai người đều dậy muộn, mặt trời bên ngoài đã lên cao tự lúc nào.

“Hai vị hiền chất ngủ ngon giấc không?” Thu Trường Thiên mỉm cười hỏi, “Tôi hôm qua mọi người đều uống hơi quá chén, cho nên ta phân phó bọn hạ nhân không làm phiền các người, để các người có thể ngủ thêm một chút.”

Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng vừa vào phòng sớm đã thấy mọi người đang ngồi, chỉ có hai người bọn họ đến trễ, không khỏi đều tự đổ mặt.

“Vấn bối tham ngủ, khiến tiền bối đợi lâu.” Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng vội áy náy nói.

“Không có việc gì, mau tới đây ăn cơm đi.” Thu Trường Thiên tiếp đón hai người bọn họ.

“Ninh thế huynh đêm qua chắc là gặp mộng đẹp?”

Ninh Lăng vừa muốn ngồi xuống nghe được câu hỏi của Lan Thất, không biết có phải là trong lòng hoảng hốt khiến cho chân động toàn thân, không chế lực đạo không tốt, rắc! Cái ghế gãy tan ngã xuống, hần ngồi xồm trên mặt đất.

Vài người trong sảnh ngẩn ra, sau đó Lan Thất dẫn đầu cười to ra tiếng, tiếp theo Hoa Thanh Hòa, Mai Hồng Minh lần lượt bật cười, Thu Trường Thiên, Nam Ngọa Phong cũng buồn cười, Minh Nhị cũng là vẻ mặt tươi cười, mọi người nhìn Ninh Lăng ngồi trên mặt đất vừa đồng tình lại buồn cười, còn Vũ Văn Lạc là vẻ mặt dờ khóc dở cười.

“Thu Tang, nhanh đi đổi ghế khác đến.” Thu Trường Thiên vội vàng phản phó, lại thân thiết hỏi Ninh Lăng “Hiện chất ngã có sao không?”

“Không có việc gì, không có việc gì.” Ninh Lăng bật người lên, nhìn Lan Thất đang cười, lòng buồn bực không hiểu nguyên do, xoay đầu.

“Ai nha, đều do Lan Thất liều lĩnh, dọa thế huynh.” Lan Thất khép quạt ngọc, mỉm cười hữu lễ, nói, “Thế huynh đại nhân đại lượng, đừng trách móc.”

Một phen xin lỗi này khiến Ninh Lăng tay chân luống cuống, vội vàng ôm quyền đáp lễ, “Không có việc gì, không có việc gì.”

Lan Thất nường mi, nhìn Ninh Lăng, môi khẽ nhếch, hiện ý cười sâu xa.

Rất nhanh sau đó, Thu Tang đã mang ghế ra, mọi người ngồi vào bàn, im lặng ăn hết buổi sáng.

Cơm nước qua đi, lại đến Thanh Ba các phẩm trà, nói chuyện phiếm.

Nói chuyện trong chốc lát, đầu tiên là Lan Thất đứng dậy cáo từ, nói đại hội ở Anh Sơn sắp đến, muốn trở về nhà an bài một số việc.

Tiếp theo Minh Nhị cũng cáo từ, nói “Lan Nhân Bích Nguyệt” bị trộm đi là chuyện kỳ quái, hần muốn đi bá phong vài vị bằng hữu, xem xem có tìm được manh mối nào không, sau đó thẳng hướng Anh Sơn, chờ đại hội kết thúc trở về Minh gia, trước hết muốn nói rõ cho cha mẹ việc “Lan Nhân Bích Nguyệt”, thêm nữa là về việc nhận được nhiều ưu đãi từ Thu bá phụ, cũng muốn bày tỏ với cha mẹ, vì họ là bạn lâu năm với Thu bá phụ, nhất định phải đến Trường Thiên sơn trang thăm hỏi.

Vũ Văn Lạc một vừa nghe, thầm nghĩ: Người sao không trực tiếp nói rõ là muốn cha mẹ đến Thu gia cầu hôn, ở đây ai chẳng biết người cùng Thu tiểu thư có tình ý.

Mà Ninh Lăng thấy Lan Thất, Minh Nhị một trước một sau rồi đi không khỏi nóng vội đứng lên, chuyện đính ước kia hần vẫn chưa nói rõ ràng với Lan Thất, nhưng trước mặt mọi người đuổi theo thì không lễ phép, nhất thời như kiến bò trên chảo nóng, ngồi cũng không được, đứng cũng không xong.

Vũ Văn Lạc thấy bộ dạng của Ninh Lăng tất nhiên không thể không hiểu, nhìn mấy người còn lại, bọn họ chắc là muốn cùng nhau kết bạn đi đến Anh Sơn trước, lập tức kéo Ninh Lăng đứng dậy, nói: “Hai vị tiền bối, chúng vân bối cũng xin cáo từ trước.”

“Hai vị hiền chất sao lại gấp gáp như vậy? Không bằng ở lại trang thêm vài ngày, sau đó cùng chúng ta cùng đi Anh Sơn.” Thu Trường Thiên vội vàng giữ lại.

Nếu đi cùng các người thì thật là không được tự do thoải mái. Vũ Văn Lạc trong lòng thầm nghĩ, trên mặt là vẻ chân thành, nói: “Cháu cùng Lăng đệ muốn đi trước, thời gian cũng không gấp gáp, muốn chậm rãi mà đi, vừa ngắm phong cảnh ven đường, tiện đà thu nhập kiến thức giang hồ.”

“Như vậy không phải là không hay.” Nam Ngọa Phong gật đầu, “Người trẻ tuổi muốn tôi luyện, cần trải qua nhiều gian khổ mới trưởng thành được.”

“Nếu Nam huynh cũng nói thế, cứ như vậy đi.” Thu Trường Thiên không trì kéo nữa.

“Vân bối xin bái biệt hai vị tiền bối cùng các vị thế huynh.” Vũ Văn Lạc kéo Ninh Lăng thì lễ.

Ra khỏi Trường Thiên sơn trang, hai người đi về hướng bắc.

Hoa Châu Hoàng triều ở phía nam, mà Anh Sơn nằm ở bình nguyên giữa Hoàng Triều, đi bộ, lấy công phu tốc độ của Vũ Văn Lạc cùng Ninh Lăng, khoảng chừng hai mươi ngày đổ lại, mà bây giờ đại hội còn cách một tháng, bọn họ thật sự không cần vội vã, dọc theo đường đi, thấy nơi hay cảnh đẹp thuận tiện dừng lại, vừa nghỉ ngơi lại ngắm cảnh, một công đôi việc.

Nhà nhem tối, hai người đến địa phận Đạt thành, bên ngoài Đạt thành là một con sông, mặc dù không phải sông lớn, nhưng nước từ trên nguồn đổ xuống cuộn cuộn, nguồn nước dồi dào, chưa từng thiếu hụt, bồi đắp Hoa châu.

“Đừng nhìn nữa, cảnh sông có đẹp cũng không quan trọng bằng tìm chỗ nghỉ ngơi. Đi nhanh một chút, không thì cửa thành đóng mát, huynh không muốn ngủ đầu đường” Vũ Văn Lạc thúc giục.

Chân Ninh Lăng không ngừng, ánh mắt lại nhìn chăm chú một chiếc thuyền lớn bên bờ sông, bỗng nhớ đến ngày đó, cũng một con sông dài, cũng dưới ánh tà dương buổi chiều, một chiếc thuyền tựa chiếc lá xẹt qua, từng có bóng áo xanh thướt nhìn như cánh nhạn, khi đó hần đã tiếc nuối không hỏi thăm kết bạn, bây giờ nghĩ kỹ lại, thân ảnh mong lung kia lại vô cùng rõ ràng, ngày đó, hần nhìn thấy không phải là Lan Thất sao, trừ bỏ hần, thế gian này còn ai có phong tư như thế.

“Thì ra..... Chính là hần.....” Ninh Lăng thì thào nói.

“Hần cái gì? Đi mau.” Vũ Văn Lạc lại thúc giục.

“Ừm” Ninh Lăng hoàn hồn, đuổi kịp bước Vũ Văn Lạc.

Hai người đi một đoạn, sắp vượt qua thuyền kia, bỗng một người trên thuyền đi xuống.

“Hai vị công tử.”

Hai người bọn họ thăm dò nhìn người nọ, đó là một chàng trai anh tuấn trẻ tuổi.

“Vị huynh đài có chuyện gì?” Vũ Văn Lạc nghi hoặc hỏi. Bọn họ thật sự không quen biết nhiều người lắm, cũng không rõ là có đắc tội với ai không.

“Chủ nhân nhà ta cho mời.” Chàng trai trẻ tuổi đáp thật ôn hòa.

“Chủ nhân nhà người?” Vũ Văn Lạc đánh giá hẳn, “Hẳn tại sao lại mời chúng ta? Có việc gì sao? Chúng ta quen biết hẳn ư?”

“Chủ nhân nhà ta họ Lan.” Đối với mấy vấn đề của Vũ Văn Lạc, chàng trai trẻ tuổi chỉ trả lời một câu, nhưng chỉ cần một cũng đủ.

“Lan?” ánh mắt Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng đồng thời sáng lên, thăm nghĩ, chẳng lẽ là Lan Thất?

“Vâng, mời hai vị đi theo tại hạ.” Chàng trai trẻ tuổi không đợi hai người họ trả lời đã đi trước dẫn đường, tựa như biết bọn họ chắc chắn sẽ đi theo.

Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng liếc nhau, sau đó đi theo chàng trai trẻ tuổi lên thuyền.

Vừa tiến vào khoang thuyền, hai người trong khoảnh khắc vì sự hoa lệ quý giá trên thuyền mà trở mắt, gia tộc bọn họ đều là võ lâm thế gia, đều xuất thân phú quý, nhưng bây giờ nhìn sự bài trí trên thuyền, cảm thấy hình như tất cả những gì gia tộc mình có cũng chẳng có gì đáng giá, hơn nữa chẳng những là phú quý hoa lệ khiến người khiếp sợ, mỗi một vật trong thuyền đều mang vẻ trang nhã độc đáo, càng thể hiện ý vị không thể nói bằng lời.

Một cô gái xinh đẹp dâng trà, nói: “Hai vị công tử xin đợi một lát, chủ nhân nhà ta đang chỉnh đốn trang phục, một thoáng sẽ ra.”

Chỉnh đốn trang phục? Hai người ngẩn ngơ nhìn nhau, chẳng lẽ Lan Thất vì gặp bọn họ cũng cần phải chỉnh đốn trang phục một phen sao?

Hai người nhấp nhấp trà thơm, ừm, mùi vị thơm ngát thuần khiết, nhẹ nhàng đánh tan cơn khát, lại đánh giá một phen bài bố trong khoang thuyền, sau đó nhìn về phía chàng trai, cô gái xinh đẹp thêm vài lần, im lặng không nói gì.

Đúng lúc này, một tiếng động thanh thúy như ngọc va chạm vào nhau truyền tới, hai người không khỏi cùng quay đầu lại, bức rèm che được vén lên, một thân ảnh màu xanh lục nhạt nhẹ nhàng tiến vào, hai người chỉ vừa liếc mắt một cái, tức khắc mắt hoa, thần trí bay bổng, hồn si phách lạc, không biết đang ở phương nào, không biết là ngày hay đêm.

Ánh nắng chiều đỏ dài qua ô cửa sổ đang mở, trên bục đá bằng ngọc lưu ly sát vách là một viên dạ minh châu lớn như ngón tay cái, cảnh trí trong khoang được bày bố rực rỡ diễm lệ, tầng tầng lớp lớp ánh sáng phát ra từ châu ngọc, với sự bố trí hoa lệ kia, khoang thuyền vốn đã sặc sỡ loá mắt, nhưng hết thảy cũng chẳng thể nào bì được nửa điểm tao nhã của dung nhan thuần khiết, màu áo xanh biếc đó, trong đôi mắt trong xanh như nước suối trong vắt chảy ra, vạn vật đều trở nên âm đạm không ánh sáng, đối với dung nhan như ngọc không cần một chút điểm trang, dù là thiên địa còn luân cũng trở nên không còn màu sắc.

Không rõ là trải qua bao lâu, hai người giặt mình hoàn hồn, lại đến lúc hai người đối diện với đôi mắt xanh như ngọc bích độc nhất vô nhị thế gian, hồn phách bay lên lần nữa.

“Người. Người.” Ninh Lăng líu lưỡi chỉ người nọ.

Tóc đen mượt như suối, trăm vàng cài tóc, thân hình yếu diệu, quần áo xanh lục, thật sự là một người con gái, nhưng bất cứ người con gái nào sao có thể có được đôi con ngươi xanh lục độc nhất vô nhị kia, khuôn mặt này sao có thể giống Lan Thất như thế.

“Ninh thế huynh nhanh như vậy đã quên Lan Thất sao?” Lan Thất cười trong vắt.

“Người. Người. Người là nữ?” Ninh Lăng cảm thấy choáng váng, đầu óc tựa như không còn là của chính mình, trái tim đập nhanh đến nỗi muốn phá tan lồng ngực mà bật ra.

“Ta đương nhiên là nữ, chẳng lẽ các người thấy ta không giống nữ sao?” Lan Thất vung tay áo dài, thân thể nhẹ nhàng xoay tròn, tựa như tất cả hoa trong trời đất đều nở rộ trong thời khắc này.

Nhìn dáng người nhỏ nhắn không chỗ nào không phù hợp, lại nhìn dung nhan khiến cho tiên hoa cũng xấu hổ đỏ k, thật không hiểu được trên đời này sẽ có cô gái nào so với nàng càng giống nữ hơn. Vũ Văn Lạc thở dài trong lòng.

“Người là nữ. Người thật là nữ.” Ninh Lăng thì thào nhớ kỹ, không biết là ngạc nhiên nghi ngờ hay quá mừng rỡ không thể tin được thế gian lại có chuyện tốt đẹp đến nhường này.

“Ta là nữ.” quạt ngọc Lan Thất khẽ mở ra, che khuôn mặt cười yếu diệu, chỉ chừa đôi con ngươi ngọc bích, sóng đào mênh mông, mị hoặc mê ly.

Động tác đó, Lan Thất nếu là nam nhi làm vậy cũng thật quá mức, khi đó tư thế oai hùng phong lưu, nhưng giờ phút này, nhất cử nhất động, khuôn mặt, nụ cười, đều là một cô gái quyến rũ phong tình.

Đúng là nữ, Vũ Văn Lạc nghĩ như vậy, lại cảm thấy nơi này tỏa ra một làn khí yêu tà, thì ra là. Ánh mắt đột nhiên đối diện với đôi con ngươi ngọc bích của Lan Thất, nhất thời chấn động trong lòng, vội vàng hạ ánh mắt, không dám nhìn thêm.

“Hai vị thế huynh hình như vẫn chưa dùng bữa tối đúng không?” Lan Thất phân phó một nam một nữ trong thuyền, “Mau mang rượu và thức ăn đã chuẩn bị đến.”

Rất nhanh, trong khoang thuyền đã bố trí tiệc rượu, tràn đầy mỹ vị, Lan Thất tươi tắn nói cười tiếp đãi khách, nhưng Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng hai người không đánh đồ rượu thì cũng là làm rót chén đưa, liên tiếp nhìn nhau, như đang hỏi đối phương: Là nằm mộng sao?

Đêm đó, bọn họ ngủ lại trên thuyền, trong khoang thuyền hoa mỹ là kinh hi, kinh nghi đến nửa đêm, sau đó vì quá mệt mỏi mới mơ màng ngủ thiếp đi.

Ngày thứ hai sáng sớm đã tỉnh lại, lúc dùng bữa sáng, Lan Thất ước hẹn cùng bọn họ gặp lại ở Dịch thành phía trước, nàng còn có một việc cần phải xử lý, để bọn họ đi trước, sau khi nàng hoàn tất công việc, sẽ đến Dịch thành tìm bọn họ, rồi cùng nhau tiến Anh Sơn. Đối với đề nghị của nàng, Ninh Lăng đương nhiên miêng thì đáp ứng trong lòng tràn đầy niềm vui.

Vì thế sau khi xong bữa sáng, hai người lại lần nữa rời thuyền ra đi.

Đi được một đoạn khá xa, Ninh Lăng rốt cuộc nhìn không được, đột ngột nắm tay Vũ Văn Lạc thật chặt, dùng sức lay: “Đại ca! Đại ca! Nàng là nữ! Nàng là nữ!”

“Đau! Đau!” Vũ Văn Lạc vội vàng hắt tay hắt ra, “Ta biết nàng là nữ.”

“Nàng là nữ! Nàng là nữ! Đại ca, nàng là nữ!” Ninh Lăng lao ra ôm một thân cây, dùng sức lắc lắc, nhất thời khiến lá rụng xung quanh, “Đại ca, nàng là nữ!”

Vũ Văn Lạc đảo mắt mặc kệ, về phần hắt, chạy loạn từa như một chú khỉ.

“Đại ca, đại ca, Lan Thất chính là Lan Tàn Âm, Lan Tàn Âm là nữ nhân, nàng là.....”

“Nàng là thê tử của đệ.” Vũ Văn Lạc không đợi hắt nói xong liền tiếp lời, nhìn bộ dáng hắt, nghĩ tới lời đồn đãi kia, không khỏi sinh ra lo lắng

“Hi hi.....” Ninh Lăng cười ngây ngô, mắt hồ sáng rỡ trong suốt nhìn Vũ Văn Lạc, “Đại ca, đệ thật cao hứng!”

Tự hôm qua nhìn thấy Lan Thất mặc quần áo nữ đến nay, Ninh Lăng vẫn như đang phiêu diêu trong mộng, nhưng ngay lúc này, ánh mặt trời rọi khắp mọi nơi, trời cao đất rộng sáng sủa vô cùng, đến bây giờ hắt mới cảm thấy đây là sự thật! Chuyện Lan Thất là nữ khiến hắt giật mình tỉnh giấc, lại là Lan Tàn Âm cùng hắt có hôn ước! Trong lồng ngực ngập tràn hưng phấn, ngọt ngào, toàn thân tựa đang lơ lửng bay bổng, hắt giờ phút này có thể nhảy chạm đỉnh trời, hắt giờ phút này có thể hái được trăng sao!

Bộ dáng cao hứng của hắt, Vũ Văn Lạc càng nhìn càng thêm lo, lời đồn đãi kia trên giang hồ cũng đã lưu truyền từ lâu, chi có con chim ngốc không rõ chuyện giang hồ này là không biết, nhưng mà..... Có nên nói cho hắt biết hay không? Hiện tại nói với hắt, thì chẳng khác gì nên một tảng đá xuống đóa hoa tươi đang nở rộ, nhưng nếu không nói với hắt, sau này hắt biết, hơn nữa chuyện đồn đãi kia nếu là chuyện thật, lại khác nào hoa đang nở mà trời đổ một trận tuyết lớn!

Thêm vào đó hắt không tin Lan Thất hôm qua mặc nữ trang gặp Ninh Lăng là vì có tình nghĩa, nguyên nhân thực sự sợ chi là dùng việc hôn ước khó hiểu giữ chân Ninh gia cùng núi Thiên Bích! Ai nha, vẫn nên nói cho hắt đi, ai kêu hắt là huynh trưởng kết nghĩa của Ninh Lăng, hắt không giúp tên đó, còn ai có thể vì tên đó mà suy nghĩ bây giờ.

“Khụ khụ.” Vũ Văn Lạc khẽ hắng giọng, “Ninh Lăng, huynh có chút chuyện cần nói với đệ.”

“Chuyện gì?” Ninh Lăng đang nhảy nhót đằng trước nghe tiếng quay đầu, “Đại ca muốn nói với đệ chuyện gì?”

Đối diện với ánh mắt đơn thuần thiện lương kia, Vũ Văn Lạc bỗng nhiên cảm thấy chính mình có thể hay không biến thành tội nhân, nếu sau này lời đồn đãi kia là chuyện tốt, hắt có làm hại Ninh Lăng không, khiến cho Ninh Lăng lầm lẫn?

“Đại ca?”

“Ninh Lăng.” Mặc kệ, ít nhất cần cho hắt biết lời đồn kia, chuyện sau nói sau, Vũ Văn Lạc đá gánh nặng dư thừa trong đầu qua một bên, “Trên giang hồ từ lâu lưu truyền một lời đồn, đệ có biết không?”

“Đồn đãi? Đồn đãi thế nào?” Ninh Lăng quả nhiên truy hỏi.

Vũ Văn Lạc nhìn Ninh Lăng, nói rõ ràng từng chữ: “Đồn đãi chính là: Lan Thất lúc nam lúc nữ, thân phận thật sự không ai biết rõ, âm thầm bị liệt vào chuyện bí mật đứng đầu trên giang hồ.”

“Hử?” Ninh Lăng mở to hai mắt nhìn Vũ Văn Lạc, tựa hồ không rõ hắt nói gì.

Vũ Văn Lạc cắn răng một cái, nói rõ ràng hơn: “Đệ đừng chỉ nhìn hôm qua Lan Thất mặc đồ nữ gặp đệ, chuyện này không thể chứng minh hắt là nữ. Khi hắt mang nam trang, không ai cho rằng hắt là nữ nhân, cũng tương tự, hắt mang nữ trang, cũng không ai cho rằng nàng là nam, mà Lan Thất, tùy theo bản thân lúc ấy mà thừa nhận thân phận, cho nên từ lúc vào giang hồ tới nay, thiên hạ không ai biết được thân phận thực sự của hắt, nghe nói hình như Lan gia cũng không ai biết được.”

Ninh Lăng không nhảy nữa, chính là nghi hoặc mờ mịt nhìn Vũ Văn Lạc, y như gặp phải nan đề khó giải nhất thiên hạ: “Đại ca là nói nàng cũng có thể là nam?”

Vũ Văn Lạc gật đầu.

Về mặt Ninh Lăng không có phản ứng gì nhiều, y chính là nghi hoặc mê mang nhìn Vũ Văn Lạc, “Đại ca, nàng làm sao có thể là nam, thiên hạ làm sao có thể có ... đẹp..... Người nam nào đẹp đến vậy.”

Vũ Văn Lạc trầm than thở trong lòng, quả nhiên, lún sâu quá rồi.

Chú Thích:

1/ Đồng khí liên chi: gần bó nói liền

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Kẻ thù gặp lại đặc biệt thân thiết

Con thuyền kia vẫn đậu nguyên một chỗ cạnh bờ sông, Lan Thất nhẹ vén ống tay áo, cánh tay được băng bó kỹ càng đã nhuộm một màu đỏ thẫm.

“Chủ nhân, mũi tên kia đã tẩm loại độc gì, sao có thể lợi hại như vậy?” giọng nói của cô gái xinh đẹp mang chiều hướng run rẩy.

“Chuyện đó coi bộ phải hỏi người tặng ta mũi tên này.” Lan Thất vẫn mỉm cười như cũ, y như cánh tay đang bị thương chảy máu không phải là của chính mình, “Độc này chưa từng gặp qua, ngay cả ‘Phật tâm đan’ cũng không có hiệu quả, xem ra thật là lợi hại.”

“Máu hồ như không thể ngừng chảy.” chàng trai anh tuấn nhìn miệng vết thương, “Dù sao cũng may không phải là chảy máu đen, xem ra độc cũng đã được thanh trừ.”

“Ừm, Lan Lung (1), người đi lấy bình ‘Tứ Phủ tán’ lại đây.” Lan Thất tháo toàn bộ vải băng.

“Dạ.” Cô gái đáp.

“Lan Đồng, bên kia có truyền tin tức gì đến không?” Lan Thất lại hỏi.

“Lần đầu tiên thất bại.” chàng trai — Lan Đồng nhúu chặt mi.

“Quả nhiên.” Lan Thất hiểu rõ cười cười, cánh tay không bị thương với lấy một viên minh châu trên vách tường ngắm nghía, mắt ngọc phản chiếu ánh sáng ngọc châu trở nên mềm mại, hồ hững nói, “Đề cho bọn họ đi, nếu chuyện hoàn thành, mấy thứ trong bảo tàng của Lan gia cứ lấy.” Tay nhẹ nắm, lại mở ra, lòng bàn tay là bụi phấn, nhẹ nhàng thổi một hơi, trong thoáng chốc đã bay hết.

“Dạ.” Lan Đồng khẽ cúi đầu.

“Chủ nhân, xin thoa thuốc.” Lan Lung cầm thuốc mang tới.

“Ừm.” Lan Thất miễn cưỡng trả lời, vươn cánh tay, thân thể lười biếng dựa vào thành ghế, mắt ngọc có vẻ lơ đãng liếc Lan Lung, Lan Đồng, “Phía Vân Châu thế nào rồi?”

Lan Đồng trầm mặc một lát mới nói: “Không có việc gì đặc biệt.”

“Phải không?” Mắt ngọc khẽ hạ xuống, lặng lẽ nhìn Lan Lung thoa thuốc, “Nghe nói lão Cửu bị thương, là thật sao?”

Tay Lan Đồng đang vòng quanh bụng hơi siết lại, nói: “Cửu tiểu thư bị thương sau lưng.”

“Hừm.” Lan Thất cực kỳ thân nhiên, ngón tay gõ gõ mặt bàn, “Nếu muốn đã thương nên đã thương trước ngực hoặc sau gáy, dù sao có giữ cũng chẳng được ích lợi gì, các người lại..... Ta sẽ không cho thêm cơ hội thứ hai, sai lầm một lần vậy là đủ rồi.”

Lan Đồng, Lan Lung run lên, sau đó cúi đầu: “Dạ.”

“Đi thôi.” Lan Thất nhìn cánh tay đã băng bó hoàn hảo.

“Dạ.”

Mà ngay tại lúc này, ở một gian phòng trang nhã trong khách sạn, Minh Nhị nhìn vết thương trên vai do đao gây ra nhúu mảy.

“Công tử.” Cửa bị đẩy ra, một người thanh niên thân hình hơi gầy, ánh mắt sáng ngời bước vào.

“Thế nào?” Minh Nhị quay đầu nhìn về phía người nọ, gương mặt khôi phục nụ cười thanh nhã.

“Điều tra không ra manh mối, những người đó tựa hồ chưa có tới, cũng không đi đến đó.” Người thanh niên đáp.

“À?” Minh Nhị thoáng trầm ngâm, sau đó nói với người thanh niên, “Không cần tiếp tục tra xét.”

“Công tử?”

“Ta nghĩ..... Ta đã biết là do ai.” Minh Nhị có vẻ hơi do dự, rồi lại nở nụ cười lạnh nhạt, “Ở đây không còn việc gì nữa, người lui đi.”

“Công tử, nếu đã biết là ai, vậy thỉnh người nói cho thuộc hạ biết, lấy đó để đề phòng.” Người thanh niên nói.

“Không cần.” âm điệu Minh Nhị tuy ôn nhã nhưng kiên định, “Người lui xuống làm việc của người đi.”

“Dạ.” Người thanh niên lui ra.

“Minh Anh.” Người thanh niên đang chuẩn bị đi ra khỏi cửa, Minh Nhị gọi, “Bảo Minh Lạc vào đây một lát.”

“Dạ.” Minh Anh đáp.

Sau khi Minh Anh lui ra, trong phòng im ắng, Minh Nhị nhìn vết thương trên vai, tươi cười cũng giảm bớt.

Đi hết ba ngày đường, Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng rốt cuộc tới được Dịch Thành.

Hai người giờ phút này mới nhớ ra, Lan Thất không nói gặp ở nơi nào trong thành, Dịch thành lớn như vậy, chạy đi đâu tìm Lan Thất bây giờ? Đứng trên đường cái, người nhìn ta, ta nhìn người, cũng là mù mờ.

“Bằng không, trước hết chúng ta tìm chỗ bình dân nào đó dừng chân?” Vũ Văn Lạc đề nghị.

“Được.” Ninh Lăng gật đầu.

Hai người nhìn ngắm chung quanh, phía trước không phải là một khách sạn sao, lập tức liền hướng về phía đó mà đi, nhưng chỉ mới được vài bước, có người hỏi hà đi đến, nhanh chóng tới trước mặt hai người, gọi bọn họ: “Xin hỏi hai vị có phải là Vũ Văn công tử cùng Ninh công tử?”

Hai người dừng bước, nhìn người này, không quen.

“Có chuyện gì?” Vũ Văn Lạc mở miệng, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

“Chủ nhân nhà ta cho mời hai vị.” Người nọ đáp.

“Chủ nhân nhà người họ Lan?” Vũ Văn Lạc còn chưa kịp lên tiếng, Ninh Lăng đã mở miệng trước.

“Đúng.” Người nọ gật đầu.

Ninh Lăng mặt mày vui vẻ, Vũ Văn Lạc vội vàng hỏi: “Chủ nhân nhà người đang ở đâu?”

“Xin mời hai vị đi cùng tiểu nhân.”

Người nọ đi trước dẫn đường, hai người đi theo hắn, ước chừng nửa khắc, gặp một con đường lớn thật hoa lệ, hai bên cửa hàng tấp nập, dòng người như nước.

Người nọ dẫn bọn họ vào một tòa lầu, lên lầu hai, đến trước một nơi treo bảng “Hạ Lan các” thì dừng lại, bên trong vắng vắng tiếng đàn. “Chủ nhân ngay tại bên trong, mời hai vị vào.” Người nọ nói xong đẩy cửa cho bọn họ, bản thân lại không đi vào.

Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng bước vào trong phòng, âm thanh trở nên rõ ràng hơn, cửa cũng được đóng lại.

“Mộng hư không, chim quyền hót không thể ra tiếng, ngọc đá lạnh lẽo không dấu tích...”(2)

Tơ tỳ bà chuyển như mưa rơi, một người con gái hoà theo bằng tiếng ca yêu kiều trong vắt.

Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng hai mặt nhìn nhau, sau một lúc lâu, đánh bạo hướng về gian phòng có tiếng ca đi đến, cách một bình phong, bên trong còn có một gian phòng, đẩy cửa, đầu tiên là cảm thấy rực rỡ chói mắt, một lúc sau, hai người mới nhìn rõ tình cảnh trong phòng.

Căn phòng mang vẻ lịch sự tao nhã, ở giữa đặt một bàn tròn, trên bàn là thức ăn rượu ngon, cách bàn khoảng ba bước về phía bên trái, một thiếu phụ trung niên ngồi trên ghế dài, tay ôm tỳ bà, một cô gái khác bộ dạng thanh tú, khoảng chừng hai mươi tám tuổi đứng cạnh bên hát khúc du dương.

“..... Từng ngày qua, hận càng thêm sâu.....”

Mà ngồi dựa trên ghế mềm gần cửa sổ, Lan Thất một thân nam trang màu vàng nhạt, mắt nhắm hờ, tựa như đang mê mẩn trong lời ca, ánh nắng rực rỡ theo ô cửa sổ tràn vào, ôm lấy toàn bộ thân thể, mặc dù là rực rỡ chói lọi, nhưng bao quanh thân nàng lại khiến cho người ra cảm thấy kiêng kỵ xen lẫn mê hoặc.

“..... Hoa sen cũng khóc hai hàng lệ hồng”

Tiếng ca rồi cũng kết thúc, Lan Thất trầm mặc, ánh dương sáng rọi trong nháy mắt trở nên tối sầm.

“Bài hát hay, ca tốt.”

“Đa tạ công tử khen ngợi.” Hai nàng cúi người hành lễ.

Lan Thất xoay người di chuyển ánh mắt về phía Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng đang đứng ngốc cạnh cửa, môi nở nụ cười: “Các người cuối cùng cũng tới.” Đứng dậy, đi đến trước bàn, “Mất công ta đã chuẩn bị thức ăn từ sớm, thế mà đợi hoài không thấy.”

“Chúng ta không biết làm thế nào để tìm được người.” Vũ Văn Lạc lấy lại tinh thần nói.

“À, là do ta sơ sẩy, đã quên nói địa điểm.” Lan Thất cười, “Đứng cạnh cửa làm gì, mau đến đây, không thì mọi thứ cũng nguội lạnh mất.”

Hai người vội vàng đi qua, ngồi xuống.

“Các người thích nghe ca khúc như thế nào?” Lan Thất lại hỏi, “Ngón đàn tỳ bà của đại nương vô cùng điêu luyện, cô nương kia người không những đẹp, ca còn rất ngọt ngào.” Nói xong ánh mắt hướng về phía hai người nữ kia, mang theo vẻ phong lưu.

Vũ Văn Lạc cùng nhìn theo, quả nhiên, hai người đó vừa bị ánh mắt của Lan Thất lướt qua, trên mặt ửng một tầng mây hồng. Lập tức nói: “Chúng tiểu nữ đối với những thứ này vẫn chưa thông thạo, Thất thiếu thích là tốt rồi.”

“Là vậy sao..... Vậy thì quên đi, các người lui ra.” Lan Thất vẫy tay ý bảo hai người ra ngoài.

“Dạ.” Hai nàng thối lui.

Lúc trong phòng chỉ còn ba người, Ninh Lăng nhìn Lan Thất, vẻ mặt mê mẩn xen lẫn hoang mang: “Người hiện tại là nữ giả nam sao?”

“Ha ha.....” Lan Thất nghe vậy cười khẽ, mở quạt ngọc, mắt xanh tà nghệ nhìn Ninh Lăng, “Lan Thất vốn là nam nhi, sao có thể gọi là giả.”

“Nhưng mà, ngày đó người nói người là nữ!” Ninh Lăng trầm trọng nói.

“Ngày đó Lan Thất là nữ nhi, nhưng hiện tại Lan Thất là nam nhi.” Lan Thất vẫn nói cười thong dong như cũ, không hề mang một chút khó xử.

“Con người làm sao lại có thể phút trước là nam, phút sau là nữ!” Ninh Lăng kêu lên, ánh mắt nhìn chăm chăm Lan Thất, trong đầu xẹt qua tia sáng, “Chẳng lẽ.....”

Lan Thất nhú mày.

“Chẳng lẽ người đúng như lời giang hồ đồn đại, là yêu quái biến hình, cho nên vừa là nam vừa là nữ!” Ninh Lăng thốt ra.

“Hừm?” Mắt ngọc của Lan Thất chớp chớp, rồi không nhịn được cười to, “Ha ha ha..... Trời ạ, Ninh Lăng, Ninh Lăng, đời này lại có một người như người..... Ha ha.....”

Ai da..... Vũ Văn Lạc len lén thở dài.

“Người..... Người nếu là nam nhân, vậy việc hôn nhân giữa chúng ta.....” Ninh Lăng bị Lan Thất cười đến mặt đỏ tai hồng, nhưng vẫn cố chuyện muốn nói ra.

“Thế huynh yên tâm, Lan Thất sẽ cưới người.” Lan Thất lập tức tiếp lời.

“Cưới..... Cưới..... Ta.....” Ninh Lăng lắp bắp, hoảng sợ trừng mắt thật to, “Người thật sự là nam?”

“Đương nhiên.” Lan Thất gật đầu, sau đó đột nhiên dựa sát vào Ninh Lăng, Ninh Lăng vội vàng ngửa ra sau, tránh khỏi khuôn mặt đẹp đẽ yêu mị kia, Lan Thất lại từng bước ép sát, cuối cùng áp vào tai hắn, quý dị thấp giọng nói, “Chẳng lẽ..... Thế huynh muốn ta cởi hết quần áo cho người xem?”

“Rầm!” Quá mức kinh hoàng, Ninh Lăng ngã phịch xuống, gáy dội mạnh trên nền đất, đau đến mức muốn chảy nước mắt, tuy là như thế, hắn vẫn hươ mạnh tay, liên tục kêu lên: “Người không cần thoát ý! Người không cần thoát ý!”

Lan Thất nhìn xuống Ninh Lăng, ngẩn người, một lát sau hắn ngửa đầu cười to, “Ha ha ha..... Ta thật sự chưa bao giờ gặp qua mà..... Ha ha ha.....”

Vũ Văn Lạc lại thở dài, sau đó đỡ Ninh Lăng đứng dậy, “Ăn com đi, đường còn rất dài, ăn no mới có sức đi tiếp.”

“Ha ha.....” Lan Thất vẫn còn cười, mắt xanh nhìn lướt về phía Vũ Văn Lạc, xẹt qua một tia kỳ quái.

Bữa com này đối với Ninh Lăng thực sự không rõ là mùi vị như thế nào, đối với Lan Thất mà nói trước nay chưa từng ăn vui vẻ như vậy, còn với Vũ Văn Lạc chẳng qua là thờ dài thêm vài tiếng. Dù sao đi nữa, ba người ăn cũng ăn xong, no cũng no rồi. Nghi ngơi một lát, Vũ Văn Lạc đề nghị, không bằng ngay lúc đó khởi hành, Quân thành cách Dịch thành không xa, chỉ cần đi nửa ngày đã đến, buổi tối bọn họ có thể nghỉ chân tại Quân thành.

Lan Thất từ chối cho ý kiến, vén màn, ba người ra khỏi “Hạm Lan các”, vừa bước ra khỏi cửa, căn phòng cạnh bên cũng vang lên tiếng mở cửa, một người bước ra, mọi người đứng ở hành lang nhìn nhau một lát, sau đó trên mặt mỗi người là kinh ngạc, vui mừng, cùng ý vị sâu xa lần lượt hiện ra.

“Thì ra là Minh Nhị công tử.” Vũ Văn Lạc dẫn đầu chào hỏi.

“Nhị công tử đã ăn com ở đây?” Ninh Lăng vui sướng hỏi.

“Thật trùng hợp.” Mắt ngọc của Lan Thất nhướng lên.

“Thật là có duyên.” Minh Nhị áo như sen xanh, không vương một hạt bụi nhỏ.

“Nhị công tử sao chỉ có một mình? Sớm biết Nhị công tử ở ngay cách vách, chúng ta đã có thể ngồi một bàn cùng uống rượu rồi.” Lan Thất vừa nói vừa thân thiết kéo tay Minh Nhị, chẳng qua bàn tay vươn rất cao, có vẻ như muốn dừng lại trên vai phải Minh Nhị.

“Minh Nhị vừa tiễn bằng hữu xong muốn đi Anh Sơn, lại không ngờ lại có cơ hội gặp các vị ở nơi này.” Minh Nhị cũng vươn tay muốn cùng nắm với Lan Thất, chẳng qua lúc duỗi đến, hình như muốn cầm lấy cánh tay Lan Thất.

Sau đó, rất tự nhiên, tay hướng trên vai có một bàn tay giữ lấy, tay hướng về phía cánh tay cũng có một bàn tay nắm lại, bốn tay cùng nắm, hai người tựa như bạn lâu năm tình thâm nghĩa trọng gặp nhau, nhưng ngay khoảnh khắc đó cả hai đồng thời chấn động, ngừng đầu, bốn mắt nhìn nhau, sấm sét giáng qua, nhiều năm trước, một màn đã từng quen biết này hiện lên trong đầu.

“Thì ra là người!” Sắc mặt cả hai người thay đổi trong thoáng chốc.

Thì ra là người!

Minh Nhị đang cười như gió xuân trở nên lạnh nhạt vài phần, Lan Thất cười trong trẻo như nước cũng mang theo vài tia lạnh lẽo.

“Có chuyện gì vậy?” Ninh Lăng kinh ngạc nhìn hai người thân thiết nói nói cười cười, chỉ bắt tay thôi mà sao lại lâu như vậy? Làm thế nào đã trở nên thân thiết như thế, giống như vụ giao đấu ở Trường Thiên sơn trang chưa từng xảy ra.

Vũ Văn Lạc nhìn về phía tay đang nắm, trán nổi gân xanh, vội vàng lên tiếng: “Nếu Nhị công tử cũng muốn đi Anh Sơn, Có muốn đồng hành với chúng ta không?”

“Ừm..... Được vậy thật tốt.” Minh Nhị đáp, “Chỉ không biết Thất thiếu có đồng ý hay chăng?”

“Lan Thất cầu còn không được nữa là.” Lan Thất cười đáp, “Dọc theo đường đi còn có thể nhân dịp này lãnh giáo vài chiêu với Nhị công tử.”

Hai người cuối cùng cũng buông ra, rũ ống tay áo, che đi bàn tay bị biến dạng.

Như thế cũng không tệ, người ở ngay một bên.....

Hai người nhìn đối phương, cười ôn nhu điềm đạm lại chứa đựng thâm ý.

Vì thế bốn người cùng đi chung một đường.

Trên đường đi, Ninh Lăng đánh đánh đuổi năm nhóm cướp đường, cứu một bác gái muốn thắt cổ, đem tất cả lá vàng lá bạc trong người tặng hết cho người dân ở một thôn trang nghèo khó, lại chữa cho một cô nương bị gãy chân, còn giúp một cụ ông đào giếng..... Việc thiện, nghĩa cử làm được coi như cũng không ít.

Mà mỗi khi Ninh Lăng làm như vậy, Lan Thất sẽ đứng một bên quan sát, cười cười, ngẫu nhiên sẽ nói một câu: Có một hay không, làm vậy có gì hay? Mỹ nhân có thể lấy thân báo đáp ư? Bác gái kia có nhận người làm con không? Mỗi một lần, không có ngoại lệ, đối với một câu trêu đùa ngắn ngủn của Lan Thất, sẽ khiến cho Ninh Lăng về mặt đỏ bừng, không nói gì mà chống đỡ rồi chấm dứt.

Mình Nhị thì cực kỳ tán thưởng hành động của Ninh Lăng, khen hần tâm địa thuần lương, khen hần có lòng hiệp nghĩa, nói hần có phong phạm hào hiệp..... Mỗi một lần, đối với sự ca ngợi của Minh Nhị, Ninh Lăng cũng có vẻ mặt đỏ bừng tương tự, rồi cũng lấy im lặng chống đỡ mà chấm dứt câu chuyện, vẫn còn một điểm khác: Ninh Lăng cảm thấy có chút không rõ lý do. Rõ ràng chính mình làm chuyện tốt, nhưng tại sao trước mặt vị Nhị công tử này lại cảm thấy mình thấp bé như vậy? Cảm giác như là tất cả những chuyện tốt đều do một mình Nhị công tử làm, bản thân mình chỉ là chân chạy vặt của người ta.

Về phần Vũ Văn Lạc, trừ mỗi lúc ngẫu nhiên giúp đỡ Ninh Lăng, đa số thời gian còn lại lúi ra một quyền võ thật dày, vừa mềm vừa dẻo không rõ là được làm nên từ chất liệu gì, bút chạy như tia chớp trên giấy, ánh mắt khi thì dừng lại trên ba người kia, khi thì sâu sắc nhìn về phía chân trời cao mênh mông đằng xa, trên khuôn mặt có vẻ non trẻ lại có ánh mắt cơ trí thành thục, khiến Minh Nhị, Lan Thất cũng không dám khinh thường.

Một ngày nọ, bốn người đến dưới chân núi Mông. Núi Mông là giao điểm giữa Vân châu, Hoa châu, Ngọc châu, nó không cao, so với núi Thiên Mang cao ngất thiên hạ, độ cao của nó ngay cả một phần mười cũng chưa tới, nhưng nó lại là dài núi dài nhất Hoàng triều, đi từ đông sang tây tổng cộng khoảng một ngàn sáu trăm dặm, qua khỏi núi Mông, bọn họ sẽ tiến vào địa phận Kỳ Châu, Anh Sơn nằm ở bình nguyên phía tây Kỳ Châu.

Khi đó đang là giữa trưa, mặt trời lên cao đến đỉnh, bốn người nghỉ ngơi một lúc dưới chân núi, ăn xong lương khô, uống xong nước, liền bắt đầu leo núi, hy vọng tới lúc trời tối có thể đến được Kỳ Châu, tìm một khách sạn tắm rửa sạch sẽ, ăn gì ngon một chút, ngủ một giấc thật no. Đã nhiều ngày qua, dọc theo đường đi đều là rừng núi hoang vu, ăn gió nằm sương. Bốn người họ mặc dù đều có tập võ, luyện các loại võ công lớn nhỏ không biết đã chịu bao nhiêu cực khổ rồi, Ninh Lăng từ nhỏ lại sinh hoạt trên núi Thiên Bích, nói chung cũng không ngại cuộc sống như vậy, chỉ có điều mấy người họ dù sao cũng xuất thân thế gia, dù không có chuyện ngày ngày cầm y ngọc thực, nhưng ít ra cũng là nhà ngói, cơm nóng dẻo, nhiều ngày như thế này thật sự là không quen. Bất quá khiến người ngạc nhiên lại chính là Lan Thất, nhìn nàng ăn mặc hoa mỹ, vốn tưởng rằng là người đề ý nhất những chuyện như vậy, ai ngờ đối với chuyện uống nước suối, ăn thức ăn thôn dã lại chưa từng nhăn mặt, nhàu mày dù chỉ một chút, ngược lại so với người khác càng thành thạo, thản nhiên hơn.

Vừa đi được khoảng một khắc, có tiếng kim loại va chạm vang đến thật chói tai, bốn người dừng chân, nghiêng tai lắng nghe tiếng người nói đứt quãng theo gió đưa tới

“Là đại ca!” Vũ Văn Lạc là người đầu tiên kêu lên, chân thoát một cái, đã nhanh chóng phi tới nơi phát ra tiếng ồn ào.

“Đại ca!” Ninh Lăng cũng đuổi theo.

Minh Nhị, Lan Thất nhìn hai người chạy xa, liếc mắt nhìn đối phương.

“Giang hồ thật không bao giờ bình yên.” Minh Nhị cảm thán.

Lan Thất ve vẩy quạt ngọc: “Nhị công tử tựa tiên nhân xuất trần, chắc hẳn là sẽ đề tâm đến những chuyện bất bình.”

“Có Thất thiếu ở đây, không dám chiếm đoạt danh hiệu.” Minh Nhị mỉm cười.

“Nhị công tử quá đề mắt rồi, Lan Thất há có thể sánh với Nhị công tử, dù sao cũng mang danh yêu tà, không muốn làm chuyện ngu xuẩn chẳng có lợi ích gì với bản thân.” Quạt ngọc của Lan Thất phe phẩy rất tiêu sái.

“Thất thiếu sao có thể nói vậy, Ninh Lăng nhân hậu có lòng hiệp nghĩa, làm việc gì cũng chân thành dốc hết sức, như thế nào lại là chuyện ngu xuẩn.” Ánh mắt Minh Nhị mờ mịt che dấu tâm tư, mà gương mặt đang mỉm cười kia lại một vẻ hoàn toàn chân thành, “Huống chi Thất thiếu thân là đối tượng kết hôn, chắc chắn sẽ tương trợ, không phải sao?”

“Ai da.....” Lan Thất khép quạt, lắc đầu oán thán, “Ninh Lăng sao có thể so với mỹ nhân Hoàn Ba của Nhị công tử, người kia thật sự là sắc đẹp vô song tuệ chất lan tâm.”

Ninh Lăng sao lại có thể so sánh với Thu Hoàn Ba? Da đầu Minh Nhị cảm thấy tê rần, chân lui về phía sau từng bước, nói: “Người với ta cũng đi xem thử sự tình như thế nào? Không biết Vũ Văn đại công tử hôm nay lại gây ra chuyện lớn gì khiến giang hồ khiếp sợ đây.”

“Cũng tốt.” Mắt ngọc của Lan Thất chợt lóe, gật đầu.

Hai người động chân một cái, nhẹ nhàng di chuyển, thoáng chốc đã đuổi kịp Vũ Văn Lạc và Ninh Lăng.

Chú thích:

1/ *Lan Lung*: Nguyên văn là 兰珑 : phiên âm là Lan Long, chữ 珑 là giản thể của 矇: lòng ở đây có nghĩa là ánh sáng yếu ớt, mờ mờ ảo ảo, Elle mạn phép đổi lại thành Lung.

2/ “Mộng giác vân bình không, đồ quyền thanh yết cách liêm long, ngọc lăng bạc hạnh khứ vô tung...”

... Nhất nhật nhật, hận trọng trọng...

“... Lệ giới liên tai lưỡng tuyền hồng.”

Nguyên văn:

“ 梦 觉 云 屏 空 , 杜 鹃 声 咽 隔 帘 栊 , 玉 郎 薄 幸 去 无 踪 ..

... 一 日 日 , 恨 重 重 ..

.. 泪 界 莲 腮 两 线 红 .”

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Cái gì gọi là chính tà

Phi thân khoáng chừng bốn, năm dặm, phía rừng cây trước mặt vang lên tiếng binh khí va chạm rõ mồn một, trong rừng bóng người thấp thoáng, tiếng người nói cũng trở nên rõ ràng.

“Vũ Văn Phong, người bình thường vẫn giết người Tùy giáo, hôm nay rơi vào tay ta, đúng là ông trời có mắt.”

“Phi! Ác nhân ma giáo, ta chỉ hận ngày thường giết vẫn chưa đủ!”

“Thật sự là đại ca!” Vũ Văn Lạc nghe được rõ ràng, chân tăng tốc, một phen vọt vào trong rừng cây.

Trong rừng, Vũ Văn Phong độc một người đối chọi sáu gã mặc áo trắng, Xích Long tiên trong tay múa điên cuồng tựa long xà, chiêu chiêu tàn nhẫn, nhưng sáu người đối địch kia cũng là cao thủ, chẳng những công thủ có thứ tự, phối hợp ăn ý, đại đao như tuyết, kiếm bén như băng, đem Vũ Văn Phong vây quanh ở giữa, đi không thể, công không ra, rõ ràng đang ở thế hạ phong, mà ngoài vòng tròn lại còn có sáu người vây quanh, mặc dù chỉ đứng yên nhìn, nhưng hãy nhìn bộ dáng kia, rõ ràng là chuẩn bị tùy thời gia nhập công kích.

“Ma giáo quả thật chỉ biết dùng thủ đoạn thấp hèn, nếu dám đơn đả độc đấu (1), ta chắc chắn đưa một đám các người đi gặp Diêm Vương!” Tuy nói là bị bao vây đang ở thế bất lợi, Vũ Văn Phong vẫn miệng mồm sắc bén.

“Người Tùy giáo chúng ta làm việc chỉ theo bốn chữ” Tùy tâm sở dục”(2), không giống những kẻ như các người tự xưng là anh hùng hảo hán.” Một người trong đám người áo trắng giống như kẻ cầm đầu, nói đáp lễ, “Có thể thoải mái giết người nhanh hơn một chút, chúng ta việc gì phải bỏ dễ câu khó.”

“Hừ! Bì ôi!” Vũ Văn Phong miệng dứt lời nhưng tay không lơ lửng, mỗi một chiêu thức đều đoạt mệnh tàn nhẫn.

Thủ lĩnh Tùy giáo kia mắt thoáng thấy bóng người tiến vào rừng, lại nhìn Vũ Văn Phong càng đánh càng hung hãn, vung tay: “Tốc chiến tốc thắng!”

Nhất thời năm người vây quanh ở ngoài vòng tròn cũng tham chiến, Vũ Văn Phong gặp tình huống hiểm nghèo, trong chớp mắt, trên vai, trên lưng đều trúng đao, khắp người từng mảng đỏ tươi.

“Đại ca!” Vũ Văn Lạc vừa mới vào rừng, thấy huynh trưởng bị thương không khỏi kêu lên sợ hãi, “Đệ đến giúp huynh!” lắc thân mình, đánh về người của Tùy giáo.

“Ngu ngốc! Đệ tới làm gì! Còn không mau đi!” Vũ Văn Phong giờ phút này đã bị cao thủ Tùy Giáo bay vây công đánh không có khả năng đánh trả, rơi dài vung động, nhưng cũng là trái phải khó chống đỡ, đã biết hôm nay sợ khó thoát khỏi cái chết, không nghĩ tới giờ phút này lại thấy đệ đệ lao tới, tâm trạng hoảng hốt, buông lỏng tay, chớp mắt trên lưng lại trúng thêm một kiếm.

“Đại ca, mấy người bọn họ lấy đông hiếp ít, đệ đương nhiên phải giúp huynh!” Bút bạc trong tay Vũ Văn Lạc vung lên, thẳng hướng đến hai tay của một gã Tùy giáo đứng gần nhất, khí thế mãnh liệt, cao thủ kia lắc mình tránh thoát, Vũ Văn Lạc liền mượn cơ hội này, nhanh chóng phi đến bên cạnh Vũ Văn Phong, cùng huynh trưởng tựa lưng đối địch.

“Đệ.....” Giờ phút này Vũ Văn Phong chính là vừa sợ vừa giận lại lo lắng.

Ngày đó hắn giận dữ lao ra khỏi Trường Thiên sơn trang, mặc dù Thu Trường Thiên phái Thu Tang cực lực giữ lại, nhưng hắn tuyệt không còn mặt mũi nào ở lại, cho nên vẫn đi, vốn định về nhà tiếp tục khổ luyện võ công, ngày khác tìm Lan Thất một phen rửa nhục, ai ngờ trên đường đi nghe được tin “Lan Nhân Bích Nguyệt” bị trộm mất, Thủ Lệnh Cung lần đầu bước vào giang hồ, mời mọi người tụ họp Anh Sơn bàn bạc chuyện tìm về, vì thế hắn tạm thời không trở lại nhà, muốn đến Anh Sơn nhìn xem tình huống hiện nay.

Không ngờ bị ma giáo theo dõi trả thù đến tận đây, đối mặt nhiều người như vậy, người Tùy giáo lại giết người không cần phân rõ phải trái, hắn tự biết hôm nay chạy trời không khỏi nắng, nhưng Vũ Văn Phong hắn muốn một cái chết có ý nghĩa, hắn không phải là người bỏ tay nghề nhẽo chịu trôi, liều chết cũng phải giết lại vài tên ác nhân ma giáo, vậy mà sau đó Vũ Văn Lạc đến đây, còn không tự lượng sức mình muốn giúp hắn, cái này không phải là tự dâng lên tánh mạng sao! Hắn bình thường mặc dù không thích đệ đệ võ công yếu kém, không làm việc đáng hoàng lại hay làm mất mặt Vũ Văn thế gia, nhưng dù sao vẫn là huynh đệ máu mủ tình thâm, nếu liên lụy đến hắn, sau này thật không thể an tâm!

“Đệ..... đệ đi mau!” Roi dài của Vũ Văn Phong vung lên, cản lại một tên Tùy giáo, quát, “Ta không cần kẻ ngốc quân, đi mau!”

“Đại ca.....” Một lòng tốt muốn xông đến giúp hắn vẫn bị kêu “ngu ngốc”, tuy bình thường bị hắn gọi như thế nhiều rồi, nhưng ngay tại lúc này Vũ Văn Lạc lại cảm thấy tủi thân, kêu hắn đi cũng không thể đi, “Đệ là đệ ruột của huynh, sao có thể bỏ mặc huynh mà đi!” Lời còn chưa kịp dứt, “Á!” Hét thảm một tiếng, tay trái của hắn trúng phải một kiếm.

“Đại ca!” Ninh Lăng vừa thấy Vũ Văn Lạc bị thương không khỏi lo lắng vạn phần, “Chúng ta nhanh đến hỗ trợ!”

Lời vừa rơi xuống, hần liền xông đến nơi hiểm yếu, nhưng chân vừa mới nhấc, một cây quạt ngọc đã chặn lại trước mặt, tai nghe được tiếng Lan Thất “Chậm!”, không khỏi quay đầu: “Có chuyện gì? Đại ca bị thương rồi, chúng ta nhanh đến giúp bọn hần.”

“Chuyện đánh đánh giết giết này hần có lý do của nó, lỡ như giết nhầm tất không thể cứu vãn trở lại được.” Lan Thất không nhanh không chậm nói.

“Người không nghe thấy những lời bọn họ vừa nói sao? Những người này đều là người ma giáo, từ xưa đến nay chính tà là hai phía đối lập, chúng ta đương nhiên phải giúp Vũ Văn đại ca.” Ninh Lăng vội la lên.

“Cái gì là chính? Cái gì lại là tà?” Lan Thất tà nghệ nhìn vòng vây bên kia.

“Hà?” Ninh Lăng không thể tưởng được thời khắc này Lan Thất lại hỏi hần loại vấn đề như thế, hần thầm nghĩ nhanh nhanh một chút đến giúp đỡ đại ca, lập tức đáp, “Đương nhiên làm chuyện tốt là chính, làm chuyện xấu đó là tà.”

“Vậy người lại như thế nào giải thích bọn họ ai làm chuyện tốt, ai làm chuyện xấu?” Lan Thất dương quạt chia chia bên kia.

“Đám người Tùy giáo muốn giết Vũ Văn đại ca, đương nhiên là lỗi của Tùy giáo.”

Ninh Lăng chân muốn đi, Lan Thất thu lại quạt ngọc chắn trước mặt hần.

“Nhưng là người cũng đã nghe rồi, Vũ Văn đại công tử cũng giết không ít người Tùy giáo, hần sao có thể gọi là người tốt? Cho nên người của Tùy giáo muốn giết hần là hợp tình hợp lý.”

Ninh Lăng nghe thấy lời Lan thất, ngây người, nói: “Bọn họ người nhiều như vậy, một mình Vũ Văn đại ca sẽ không thể đấu lại.”

“Chuyện này cũng có thể hiểu được.” Mắt ngọc của Lan Thất đảo một vòng, “Bọn họ một người đánh không lại Vũ Văn Phong, nếu đánh cũng chỉ mất công uống phí tánh mạng, cho nên mới tụ tập nhiều cao thủ, giống như dân chúng, một mình không thể chuyển một khối đá lớn, rất nhiều người cùng nhau mới có thể, đạo lý này ta nghĩ người cũng biết đúng không? Bởi vậy cũng không thể nói là lỗi của người Tùy giáo.”

“Lời nói của vị công tử này thật hợp ý ta.” Thủ lĩnh Tùy giáo đứng bên kia nghe được đoạn đối thoại không khỏi nhìn về phía Lan Thất, vẻ mặt tán thưởng, “Lấy sự nhanh nhạy của công tử, nếu gia nhập Tùy giáo chúng ta thật rất có tiền đồ.”

“A, đa tạ thưởng thức.” Lan Thất lắc lắc quạt ngọc tràn trề phong độ.

Thủ lĩnh Tùy giáo đối diện đôi mắt xanh kia không khỏi ngẩn ra, ngây người một lát, quay đầu, vẻ mặt kinh nghi.

“Ta……” Ninh Lăng mê mang nhìn Lan Thất, sau đó quay đầu nhìn về phía Vũ Văn huynh đệ bị bao vây ở giữa, ánh mắt dần dần trở nên sáng tỏ, kiên định, “Ta chỉ biết ta muốn giúp đại ca, bởi vì hần là người tốt!”

Dứt lời không hề để ý tới Lan Thất, động thân, bay như tia chớp, tay rút ngân thương chém xuống, sử dụng tựa như kiếm, mũi thương lạnh bạc mang khí thế khó có thể chống đỡ, chỉ cần một chiêu đã đánh lui một người, tay phải vung lên, tựa như chưởng thức lại giống như quyền pháp, từng chiêu đẩy lui từng người một, nháy mắt đã đến bên cạnh Vũ Văn huynh đệ.

“Công phu tốt!” Thủ lĩnh Tùy giáo kia không khỏi thốt lên lời tán thưởng.

“Ồ?” Lan Thất, Minh Nhị đều ngạc nhiên, không thể tưởng được Ninh Lăng thoát nhìn có vẻ ngốc nghếch, công phu lại cao hơn dự liệu, Vũ Văn huynh đệ được hần tương trợ, nhất thời có dịp thờ vài hồi, tinh thần phấn chấn, ra chiêu có lực hơn, thật nhanh bắt ra mấy người, xu thế có thể thoát được vòng vây.

Thủ lĩnh Tùy giáo nhìn một lát, nhú mày, nói: “Nước chảy bèo trôi.”

Lời vừa mới nói ra, mấy cao thủ Tùy giáo đang vây đánh động chân di chuyển, y như hợp lại thành trận pháp nào đó, tiếp đó tình hình này sinh biến đổi lớn, vốn đám cao thủ Tùy giáo lúc đầu kịch liệt công kích lại thay đổi cách tấn công, trở nên trì hoãn chậm chạp, ba người Ninh Lăng nhanh chóng tấn công, lại chiêu chiêu thất bại, đám người Tùy giáo tựa như dòng nước chảy, không hề gắng sức, hợp rồi lại chia, lúc ba người Ninh Lăng vừa ngừng tay một chút, bọn họ lại hóa thành dòng nước xiết lập tức đổ ập đến, chỉ trong một chốc, đã khiến Ninh Lăng ba người bọn họ luống cuống tay chân.

Lan Thất đứng một bên cười cười: “Nhị công tử cảm thấy như thế nào chính, cái gì lại là tà?”

Minh Nhị cũng cười cười: “Thất thiếu cảm thấy như thế nào hiệp, như thế nào nghĩa?”

Hai người liếc nhau, nụ cười thoáng quá lại trở nên sâu sắc, đuôi mày khóe mắt đầy ý giễu cợt

Lan Thất nghiêng đầu liếc về phía bên kia, khóe miệng nhếch lên: “Nhị công tử chẳng lẽ không ra tay cứu giúp?”

“Thân là người trong hiệp đạo, gặp phải ma giáo cần quấy, sao có thể không ra tay.” Minh Nhị tao nhã cười nói, dứt lời xoay người bước đi, nói, “Vũ Văn huynh chớ hoảng sợ, Minh Nhị cứu người!” Thanh âm ôn nhuận trong trẻo, đáng đi tao nhã thông dong, rừng cây như có một làn gió xuân thổi qua, thủ lĩnh Tùy giáo đứng bên kia cũng không khỏi thầm khen trong lòng sao lại có con người đẹp đến như vậy!

“Cút! Bàn công tử thà chết cũng không cần người cứu!” Chỉ nghe Vũ Văn Phong gầm lên giận dữ, roi dài trong tay vung càng trở nên điên cuồng.

“Minh Nhị tuy không phải thánh hiền, nhưng sao có thấy chết mà không cứu được.” Minh Nhị cũng không tức giận, y hướng phía bên kia mà đi.

“Không cần người từ bi! Cút ngay cho ta!” Vũ Văn Phong rống giận càng to, nhưng rõ ràng là không đủ hơi, có lẽ khí lực đã cạn kiệt, thế mà càng nói mãnh liệt, “Minh Hoa Nghiêm! Nếu muốn ta chịu ơn của người, Vũ Văn Phong ta thà rằng tự sát còn hơn!”

“Chuyện này.....” Minh Nhị dừng chân, tỏ ra do dự.

“Vũ Văn đại ca?”

“Đại ca?”

Ninh Lăng khó hiểu, Vũ Văn Lạc cũng vì hành động này của Vũ Văn Phong khiến trở nên hồ đồ. Tuy nói là có Ninh Lăng gia nhập, hơn nữa võ công cao hơn tướng trượng, nhưng mười một tên Tùy Giáo thật sự là cao thủ, vô luận chiêu thức hay là công lực đều có thể cùng nhau nhập lại làm một, hơn nữa bọn họ vận dụng trận pháp phối hợp lẫn nhau, ba người bọn họ bây giờ thật sự đã khó có thể chống đỡ, Minh Nhị công tử chịu ra tay tương trợ, là chuyện không thể nào tốt hơn, sao Vũ Văn Phong cứ ngoan cố muốn bức bách Minh Nhị?

“Giả Tiên chính là giả nhân giả nghĩa, biết rõ nói như vậy đại công tử kiểu ngạo kia sẽ cự tuyệt.” Lan Thất lẩm bẩm. Giương mắt nhìn chiến cuộc, bất quá chỉ trong một thoáng, trên Vũ Văn Lạc lại thêm vài vết thương, Vũ Văn Phong lại càng không cần phải nói, Ninh Lăng mấy lần sượt chút bị chém đến, lông mày nhíu chặt.

“Ninh Lăng, ngươi muốn ta giúp ngươi sao?” Nàng thân nhiên hỏi.

“Muốn!” Ninh Lăng đáp lại thật lớn.

Lan Thất mỉm cười, chân bước đi, hướng đến bên kia.

“Ngươi muốn ra tay?” Thủ lĩnh Tùy giáo vừa thấy Lan Thất hành động liền vội hỏi.

“Ừm” Lan Thất thoáng liếc qua tên thủ lĩnh Tùy giáo.

Tên thủ lĩnh nhìn nàng một lát, giống như ở suy ngẫm gì đó, sau đó lên tiếng: “Dừng tay!”

Lời này ngoài dự tính của mọi người, nhưng những người Tùy giáo vẫn dừng tay, nhảy ra khỏi vòng. Vũ Văn huynh đệ ở trong vòng vây đầy vết thương bi thảm, Ninh Lăng thở dốc không thôi, nhưng cả ba đều kinh ngạc lẫn nghi ngờ nhìn đám người Tùy giáo, Minh Nhị, Lan Thất cũng có chút nghi hoặc nhìn tên thủ lĩnh, theo lý mà nói, theo tính cách xưa nay của Tùy giáo, bọn họ sao có thể chủ động dừng tay?

“Nể mặt ngươi, hôm nay tạm thời buông tha hấn.” ánh mắt tên thủ lĩnh dừng lại trên người Lan Thất, nói chính xác hơn là dừng lại trên đôi mắt xanh biếc, xâu thắm như u đàm kia.

“À?” Lan Thất rũ mắt cười.

“Đi.” Thủ lĩnh Tùy giáo không nói nhiều nữa, vung tay lên, dẫn theo người của hấn rời đi, trong nháy mắt liền biến mất không còn bóng dáng.

Mà mấy người trong rừng, toàn bộ đem ánh mắt chuyển về phía Lan Thất, Lan Thất lại nhìn theo hướng những người Tùy giáo đi, lắc lắc quạt ngọc, cười đến tà mị tự đắc: “Không ngờ Lan Thất ta lại có mặt mũi đến vậy, ngay cả Tùy giáo hay là bọn họ cũng nể ta một mặt.”

“Ngươi..... Uống cho ngươi thân là người của bạch đạo thế gia, lại đi làm bạn với ma giáo! Trách không được người người nói ngươi yêu nghiệt!” Vũ Văn Phong tròn mắt chỉ trích.

“Gi? Ta sao lại làm bạn với bọn họ?” Lan Thất nhướng mi, tà nghệ hướng phía Vũ Văn Phong.

“Nếu không phải..... Bọn họ..... Sao có thể nói là vì nể mặt ngươi?!” Vũ Văn Phong thở hào hển nói, dưới chân mềm nhũn, đặt mông ngồi xuống đất.

“Nói thật, bản thiếu cảm thấy làm bạn cùng Tùy Giáo so với ngươi tự tôn kiêu ngạo, tự đại không biết lượng sức mình, Vũ Văn công tử, còn tốt hơn.” Lan Thất cười nhạo một tiếng, phe phẩy quạt ngọc bước đi thong thả khoan thai, “Lan Thất ta vốn là được xưng là ‘Bích Yêu’, cùng ‘Ma giáo’ làm bạn thì có sao? Yêu ma vốn là là một nhà thôi, Vũ Văn đại công tử ngươi có năng lực làm khó dễ được ta à?”

“Ngươi.....”

“Đại ca, thương thế của huynh thế nào?” Vũ Văn Lạc vội vàng cắt ngang cuộc đối thoại, tập tễnh đi đến trước mặt Vũ Văn Phong, kỳ thật hấn cũng bị thương nhiều nơi, trên người hai huynh đệ giờ phút này đều thấm đỏ.

“Đại ca, huynh cũng bị thương.” Ninh Lăng thì quan tâm Vũ Văn Lạc.

“Không có việc gì, đều là bị thương ngoài da thịt, không chạm phải gân cốt.” Vũ Văn Lạc nhăn mặt hít một hơi nói. Kỳ thật trong lòng rất muốn khóc. Rất đau! Đau muốn chết đi được! Nhưng nếu đứng trước mặt đại ca rơi nước mắt, phỏng chừng sẽ bị hấn lột da rút gân.

“Mau ngồi xuống, để xem miệng vết thương cho huynh.” Ninh Lăng vội vàng đỡ lấy hấn.

“Chỗ ta có thuốc Kim Sang.” Minh Nhị nói, đến bên cạnh Vũ Văn Phong, “Vũ Văn huynh, Minh Nhị thay ngươi xem chỗ bị thương.”

“Vũ Văn gia chúng ta cũng có thuốc, không cần lòng tốt của các ngươi!” Dứt lời ánh mắt nhân tiện trừng Lan Thất một cái, sau đó nhắm mắt điều tức, không để ý tới người khác.

“Đại ca.....” Vũ Văn Lạc có chút bất đắc dĩ thở dài, nhìn Lan Thất lại nhìn Minh Nhị, trong lòng càng trầm thờ dài một tiếng, cả hai đều ở đây, khó trách hấn phản ứng lớn như vậy.

“Vậy dùng thuốc của đệ tử thương đi, là ‘Tứ Phủ tán’ khi xuống núi sư phụ cho đệ.” Ninh Lăng nhỏ giọng nói.

“‘Tứ Phủ tán’?” mắt Vũ Văn Lạc sáng lên, Vũ Văn Phong cũng phải mở mắt ra.

“Từ phủ tán” Cùng “Phật Tâm đan” là độc môn bí được nguyên thủy do Hàn Phác của Phong Vực phái lưu lại, “Từ phủ tán” là linh dược ngoại thương, còn “Phật Tâm đan” là thánh phẩm giải độc, ngàn vàng khó cầu, người giang hồ dù ngày ngày cầu mong nhưng cơ hội có được cực kỳ nhỏ bé, không thể tưởng được Ninh Lăng lại có được loại thuốc tiên cứu người này, hỏi làm sao Vũ Văn Lạc sợ đau, sợ chịu khổ lại không vừa mừng vừa sợ.

“Ừ.” Ninh Lăng gật đầu, từ trong lòng lấy ra một lọ thuốc.

Vũ Văn Lạc tiếp nhận mở nắp ngửi ngửi, vui sướng nói: “Thật đúng là ‘Từ phủ tán’, tốt quá, ta không cần phải chịu đau lâu.”

“Vô dụng.” Vũ Văn Phong hừ mũi một tiếng, hắn xem thường nhất bộ dạng này của đệ đệ, rõ ràng là người võ lâm thế gia, lại bởi vì sợ chịu khổ mà lười luyện võ, cứ thế mãi cũng chỉ mang thân thủ hạng hai, thật sự làm mất mặt Vũ Văn gia! “Người làm sao có thể có ‘Từ phủ tán’?” Lần này hỏi Ninh Lăng.

“Đại ca, Ninh Lăng xuất thân từ núi Thiên Bích, có được là chuyện hiển nhiên.” Vũ Văn Lạc thay Ninh Lăng trả lời.

Thiên Bích, Phong Vực hai phái bởi vì nguyên nhân sâu xa từ người sáng lập, hơn trăm năm qua giao tình rất tốt, là hai cột trụ lớn chống trời của võ lâm, người Thiên Bích có được thuốc tiên độc môn của Phong Vực phái cũng chẳng có gì kỳ quái.

Vũ Văn Lạc nhìn một thân quần áo bị đao kiếm cắt tung tóe, lập tức còi ra, để tiện việc bôi thuốc, chỉ là lúc vừa muốn đưa tay còi áo trong, đột ngột nhớ đến một chuyện, sau đó ngẩng đầu nhìn Lan Thất, người này nam nữ không thể biết rõ, không biết có nên tránh một chút hay không.

Lan Thất nhấc tay, quạt ngọc che khuất nửa khuôn mặt, đôi mắt xanh ngọc bích mê hoặc nhìn Vũ Văn Lạc, ma mị nói: “Vũ Văn thế huynh muốn Lan Thất giúp bôi thuốc sao?”

Ách! Lúc này đây là Vũ Văn Lạc mặt đỏ, vội vàng cúi đầu: “Không cần, không cần.”

“Ha ha……” Lan Thất cười khê, phía trên quạt ngọc, mắt ngọc gọn nước mê hoặc người.

“Đại ca, đệ bôi thuốc cho huynh.” Ninh Lăng kéo áo Vũ Văn Lạc xuống, lấy thuốc thoa lên chỗ bị thương.

Bên kia, Minh Nhị từ từ đến gần Vũ Văn Phong, ngồi xổm xuống trước người hắn, ôn hòa nói: “Vũ Văn huynh, người chảy máu rất nhiều, nếu không bôi thuốc, chỉ sợ thương thế càng nặng.”

“Không……”

Vũ Văn Phong muốn mở miệng, Minh Nhị nhấc tay, đặt trên vai hắn, khiến hắn không thể động đậy nửa phần, há mồm, lại cảm giác cơ miệng cứng ngắt, làm thế nào cũng không thể lên tiếng.

Minh Nhị thực ôn nhã cười, nói: “Vũ Văn huynh không nên cậy mạnh vẫn tốt hơn, tuy nói thân ở giang hồ không sợ đồ máu không sợ đau, nhưng thân thể là do cha mẹ ban phát, nên quý trọng luyện tức.”

Cười tươi như vậy, giọng điệu như vậy, người khác nhìn vào sẽ cảm thấy tựa như gió xuân hạnh phúc, nhưng ở trong mắt Vũ Văn Phong là chán ghét đến cực điểm, không thích đến thế nào cũng chẳng thể phản kháng, phản bác, chỉ có thể chịu bị bài bố, trong bụng là một con tức giận không thể bùng phát, lại cứ gặp phải Lan Thất không chịu buông tha, gặp hòa thích đồ thêm dầu.

“Vũ Văn đại công tử sao so với các bà thím còn nói nhiều hơn, bôi thuốc còn đợi người khác dỗ dành.” Lan Thất phe phẩy quạt ngọc thông thả đi đến trước mặt Vũ Văn Phong, hơi khom lưng, nhìn xuống hắn, “Có thể được ‘Trích Tiên’ Minh Nhị công tử hậu hạ, người không biết trên giang hồ này sẽ có bao nhiêu người hâm mộ người sao?”

Vũ Văn Phong đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén hơn cả lưỡi đao.

“Ái da, uống cho một mảnh chân tình của Minh Nhị công tử, nhìn miệng vết thương máu chảy đầm đìa, hẳn là đau đớn lắm, thật sự là đáng sợ mà.” Lan Thất vừa nói vừa lắc đầu, trong ánh mắt không che dấu tiếc hận, thương hại cùng khinh thị, “Ái da, bọn người Tùy giáo này quả thực tàn nhẫn, dám động đao động kiếm trên người Vũ Văn thế gia đại công tử, dám khiến công tử thương tích đầy mình, quá đáng ghét đi mà.”

Vũ Văn Phong hai mắt gắt gao nhìn thẳng Lan Thất, trong miệng bỗng nhiên thấy ngọt, một tia máu tươi từ khóe miệng chảy xuống.

“Hả?” Lan Thất cả kinh, khuyên giải nói, “Đại công tử, Tùy giáo mặc dù khó ưa, nhưng người cũng đừng quá mức tức giận, để bản thân bị thương cũng không tốt. Lần sau gặp phải, Lan Thất giúp người xả con tức.”

“Phụt!” Vũ Văn Phong phun ra một ngụm máu, oán hận trừng mắt liếc Lan Thất một cái, trước mặt bỗng trở nên tối sầm, liền té xỉu trên mặt đất.

“Vũ Văn huynh!” Minh Nhị giúp hắn bôi thuốc không khỏi cả kinh, nâng Vũ Văn Phong dậy, đưa tay đặt trên mạch hắn.

“Đại ca!”

“Vũ Văn đại ca!”

Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng cũng chạy vội tới.

“Không cần hoảng sợ, chỉ tạm thời ngắt đi thôi.” Minh Nhị an ủi nói, giúp đỡ Vũ Văn Phong tựa vào một thân cây.

“Ái da, thân thể đại công tử hẳn rất hư nhược rồi, lại còn chảy nhiều máu như vậy.” Lan Thất thờ dài.

“Thất thiếu!” Vũ Văn Lạc kêu to.

“Hả?” Lan Thất quay đầu, mắt xanh tà nghệ hắn.

Một cái liếc mắt đó khiến lòng Vũ Văn Lạc phát lạnh, lời muốn nói đột nhiên không nói nên lời. Vừa rồi những lời Lan Thất nói hắn nghe được rõ ràng, mỗi một câu đều là châm chọc huynh trưởng, hắn nghe cũng không thoải mái, huống chi cuối cùng khiến huynh trưởng tức giận đến học máu ngất xỉu đi, dù cho tính tình có tốt cũng nhịn không được, một cơn tức giận vừa bùng lên gặp phải ánh mắt Lan Thất tức khắc tan biến thành bụi.

Một cái liếc mắt đó, rất lạnh!

“Đại ca của ta là người tâm cao khí ngạo, đối với Thất thiếu có nhiều điều mạo phạm, mong rằng Thất thiếu nể mặt ta, đừng so đo.” Vũ Văn Lạc nhìn chăm chú Lan Thất.

“Hừm?” Lan Thất nghiêng đầu, mắt ngọc nhìn Vũ Văn Lạc, thăm thẳm tựa vực sâu, như muốn hút đi hồn phách của người khác, “Vũ Văn Lạc người là loại người nào, ta sao phải có nể mặt?”

“Vũ Văn Lạc rất muốn làm bằng hữu của Thất thiếu.” Vũ Văn Lạc ánh mắt không lùi đối mặt Lan Thất.

“À?” Lan Thất nhếch môi, “Nếu ta muốn Vũ Văn Phong và người một trong hai người phải chết, người nguyện ý để ta giết người hay người giết đại ca mình?”

“Hà?” Vũ Văn Lạc trợn mắt.

“Ha ha..... Nói đùa.” Quạt ngọc đưa lên che miệng cười, sau đó Lan Thất xoay người bỏ đi.

Chú thích:

1/ *đ ơn đ à đ ọc đ ầu: đầu tay đôi*

2/ *Tùy tâm sở dục: Chỉ làm theo ý thích*

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Hoạ Tĩnh

-Yêu tình gây họa-

“Bôi thuốc rồi vẫn tốt hơn.” Minh Nhị bôi thuốc xong, nhìn mí mắt Vũ Văn Phong động đậy, biết hắn sắp tỉnh lại, liền vươn tay điểm huyệt ngũ của hắn “Để cho hắn ngủ một giấc, nghỉ ngơi trong chốc lát.”

“Đa tạ Nhị công tử.” Vũ Văn Lạc dùng ống tay áo lau đi vết máu trên mặt huynh trưởng.

“Ta bôi cho hắn là thuốc Kim Sang của Minh gia, hiệu quả có thể không bằng ‘Tứ Phù tán’.” Minh Nhị ngồi xuống dưới tàng cây, “Hy vọng sau khi hắn tỉnh lại không trách ta nhiều chuyện.”

“Làm sao có thể, đại ca không phải là người không biết tốt xấu.” Vũ Văn Lạc chặn lời, ngồi xuống bên cạnh hắn.

Minh Nhị liếc hắn một cái, cười cười: “Ta có ý bôi thuốc của Minh gia cho hắn, muốn để hắn đau thêm vài ngày.”

“Hà?” Vũ Văn Lạc ngẩn ngơ.

“Ha ha.....” Minh Nhị cười khẽ ra tiếng.

“Ha ha.....” Vũ Văn Lạc cũng cười, “Thì ra Nhị công tử cũng biết nói giỡn.”

“Nếu người và đại ca người thật sự chỉ được chọn một, người sẽ lựa chọn thế nào?” Minh Nhị đột ngột hỏi.

Vũ Văn Lạc giương mắt nhìn hắn, trên khuôn mặt tuấn nhã xuất trần là nụ cười đậm nhạt, không có biểu hiện gì khác, cúi đầu, sau một lúc lâu buồn bã nói: “Lưu lại đại ca.”

“Ồ.” Nụ cười nhân nhật của Minh Nhị vẫn như cũ, không tán thưởng cũng không châm chọc.

“Đại ca là hy vọng của Vũ Văn gia, nếu chết đi, sẽ có rất nhiều rất nhiều người thương tâm.” Tầm mắt Vũ Văn Lạc chăm chú vào đám cỏ dưới chân, “Ta chết, cũng chẳng có mấy ai buồn lòng.”

Minh Nhị nhìn thiếu niên đang cúi đầu bên cạnh mình, bị bóng cây che đi không thấy rõ nét mặt, nhưng vẫn cảm thụ được nỗi buồn bã cùng cô đơn.

“Hy vọng của Vũ Văn gia hắn nên đặt trên người người.”

“Hà?” Vũ Văn Lạc ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Minh Nhị, tưởng bản thân vừa rồi nghe lầm?

“Có lẽ bản chất tập võ trời cho người không bằng được đại ca mình, nhưng là.....” Minh Nhị đưa tay vỗ vỗ đầu hắn, “Theo ý ta, chỗ này vượt xa đại ca người.”

“Ta?” Vũ Văn Lạc không thể tin được.

“Lan Thất thiếu là loại người nào, hấn đối xử với người cùng đại ca người, tại sao cách biệt một trời một vực.”

“Minh đại ca.....” hốc mắt Vũ Văn Lạc nóng lên, mũi cay cay.

Tự lúc hấn được sinh ra đến này, chưa từng có ai nói những lời như vậy với hấn, cũng chưa từng có người để hấn vào mắt.

Vũ Văn thế gia chi họ xum xuê, con cháu làm nên chuyện lớn có rất nhiều, đại ca hấn, Vũ Văn Phong, tất nhiên được cha mẹ, trưởng bối, thân thích đặt tương lai Vũ Văn gia trên vai, mà hấn chỉ là một đứa con nhỏ bé, không đáng kể, còn chuyện khiến người khác thất vọng. Hấn không ganh tỵ với đại ca, nhưng không muốn bị so sánh, nhiều năm trôi qua, hấn đối với sự coi thường, thương hại, ánh mắt xem nhẹ, đều chỉ cười cho qua, vui mừng tự tại làm chính bản thân hấn.

Nhưng hiện tại, một câu ngắn ngủn của Minh Nhị công tử, thậm chí còn có thể nói là từ người xa lạ, lại khiến hấn này sinh cảm giác buồn tủi, lòng chua xót, khổ sở..... giây phút này thật phức tạp, không hiểu sao rất muốn khóc.

Thì ra, hấn vẫn hy vọng có người để hấn vào mắt.

“A..... Gọi ta ‘Minh đại ca’ sao?” Minh Nhị nhẹ nhàng cười.

Vũ Văn Lạc vịn phần ngực ngừng cúi đầu.

“Đừng ngại.” Minh Nhị ôn hòa nói, “Minh gia huynh đệ tỷ muội rất nhiều, nhiều thêm cũng chẳng sao.”

Lan Thất phe phẩy quạt ngọc thuận chân bước đi, bất tri bất giác đã ra khỏi rừng cây, trước mặt là sườn dốc, nhiều mỏm đá lồi chồm nằm dọc theo sườn núi, nhìn xuống thêm một chút nữa, là cây cối rậm rạp, thẳng đến phía cuối chân núi Mông.

Núi Mông còn chưa đi leo được nửa đường, mà cách đỉnh giang hồ lại là bao xa?

Mất nhú lại, ngẩng đầu nhìn lên, là quang ánh sáng chói lóa. Đưa tay lấy quạt ngọc che bớt một góc nhìn, liền thấy rõ một mảnh rừng qua khoảng không xanh lam.

Nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng phía sau, cũng không quay đầu, hỏi: “Ninh Lăng, nếu trên đời này ta và người chỉ có một người được sống, người lựa chọn thế nào?”

Yên tĩnh thoáng qua trong chớp lát, sau đó thanh âm phía sau truyền đến nhẹ nhàng nhưng chắc chắn: “Người sống.”

“À.....” Lan Thất cười khê, thu tay lại, ánh mặt trời nhảy mất chiếu thẳng vào mắt thật chói chang, nheo lại hai mắt, môi vẽ thành một hình cung, thân nhiên nói, “Thật dễ dàng.”

“Ta..... Lan..... Lan.....”

Lan Thất xoay người, mắt xanh nheo lại nhìn Ninh Lăng, hỏi: “Người gọi ta ‘Lan Lan’?”

“Không phải.” Ninh Lăng lập tức đáp, “Ta là..... Ta là.....” mắt nhìn đôi con ngươi xanh biếc yêu dị, trong phút chốc nói không ra lời. Chẳng qua hấn thấy người đó một mình bước đi, không tự chủ được cũng đi theo, muốn gọi, lại không biết phải mở lời như thế nào.

Lan Tàn Âm? Hình như quá xa lạ.

Lan Thất? Xét thân phận bọn họ cũng không thích hợp lắm.

Tàn Âm? Có phải hay không có hơi quá..... Thân thiết?

Vì thế chẳng biết làm sao để mở đầu.

Lan Thất nhảy nhót mắt ngọc, nói: “Họ ‘Lan’ trong thiên hạ nhiều lắm, nếu có người nào khác họ ‘Lan’ hay trong tên có chữ ‘Lan’, còn tưởng người sẽ gọi y, ta sẽ chẳng cao hứng chút nào.”

“Vậy gọi người..... như thế nào?” Ninh Lăng trông mong nhìn nàng.

“Không bằng.....” Lan Thất lắc lắc quạt ngọc, đến gần hai bước, áp sát vào tai hấn, nhẹ nhàng mang theo quý mị, nói, “Người gọi ta ‘Âm Âm’ đi, như vậy mới có vẻ chúng ta là đối tượng kết hôn thân mật.”

Ách! Mặt Ninh Lăng lập tức trở nên đỏ bừng, thân thể nhanh chóng thoái lui về phía sau, ngây ngốc nhìn Lan Thất, lập lại: “Âm Âm?” Gọi một nam nhân là “Âm Âm”?

“Đúng rồi.” Lan Thất gật đầu, “Ta đồng ý cho người gọi ta ‘Âm Âm’, đây là vinh dự duy nhất trong thiên hạ đó.”

Âm Âm? So với chuyện kêu “Tàn Âm” không phải còn thân thiết hơn sao? Ninh Lăng mặt nóng như bị lửa thiêu.

“Gọi một tiếng cho ta nghe thử.” Lan Thất đến gần từng bước.

Ninh Lăng lui về phía sau, khó xử nhìn Lan Thất.

“Gọi đi, Ninh Lăng, trên đời này chúng ta là ‘Đối tượng kết hôn’ thân mật nhất.” Lan Thất lại tiến từng bước.

Ninh Lăng càng vội vàng lui về phía sau hơn, “Chuyện đó..... Chuyện đó.....”

Lan Thất nhìn Ninh Lăng xấu hổ quần bách, bộ dáng hoảng loạn không khỏi cười vui: “Ha ha..... Ninh Lăng, có đối tượng kết hôn như người thật sự rất thú vị. Người cần phải nhớ kỹ, ta còn chờ người gọi đó.” Dứt lời cười đi trở về, bỏ mặc Ninh Lăng đứng ngơ ngác ở chỗ cũ, sau một lúc lâu mới tỉnh ngộ lại bị Lan Thất trêu chọc.

Sau khi nghỉ ngơi, năm người một lần nữa ra đi, Vũ Văn Phong quả thật bị thương rất nhiều nơi, mặc dù không phạm phải gân cốt, nhưng đều da tróc thịt bong, không tiện đi lại, liền do Ninh Lăng, Minh Nhị thay phiên công đi, Vũ Văn Phong không chịu làm người vô năng, Minh Nhị công tử liền lạnh lẽo đi kèm huyệt đạo hắn. Vũ Văn Lạc bị thương nhẹ hơn tự mình đi, Lan Thất có lúc sẽ nẩy lên lòng tốt đỡ hắn một phen, nhưng một đường đi này, chuyện nặng làm được nhiều nhất chính là trêu chọc Vũ Văn đại công tử, hay là đùa cợt Ninh Lăng một chút, khiến hai người biến thành mặt mày đỏ bừng, một là tức giận, một là xấu hổ, một đường đi thế nhưng cực kỳ náo nhiệt.

Vì liên quan đến việc có người bị thương, tiến trình cũng chậm bớt, theo dự tính là lúc hoàng hôn đến địa phận Kỳ Châu, nhưng mãi giờ Tuất năm người mới đến được, cũng may dưới chân núi có một trấn nhỏ, năm người tìm một khách sạn thuê năm gian phòng, gọi tiểu nhị đem đồ ăn, nước ấm đến từng phòng, ăn thức ăn nóng hổi, tắm rửa sạch sẽ thoải mái, mấy người liền đổ xuống giường nằm ngủ. Dù là đại hiệp thân mang tuyệt kỹ cũng là người, mọi người ai cũng mệt mỏi rồi.

Ngày thứ hai, năm người không vội vã lên đường, lo ngại cho vết thương của Vũ Văn huynh đệ, quyết định nghỉ ngơi tại đây ba ngày, dù sao thời gian cũng còn nhiều. Sau khi cùng nhau ăn xong bữa sáng, Vũ Văn huynh đệ không tiện đi đứng, ở lại khách sạn dưỡng thương, Lan Thất nói muốn đi dạo xung quanh trấn nhỏ, lôi kéo Ninh Lăng đi cùng, Ninh Lăng lại kéo Minh Nhị theo.

Hoàng triều đế quốc hiện tại thật sự là giai đoạn thái bình thịnh vượng, cho nên mặc dù chỉ là một trấn nhỏ, nhưng cũng tương đối dư dả, trung tâm trấn lại càng thêm náo nhiệt, có vài con tư đường thật dài, nhà cửa, cửa hàng xen lẫn nhau, già trẻ lớn bé trên đường ai nấy tràn đầy một vẻ yên ổn an vui.

Ba người chậm rãi thả bộ, nhìn ngắm các cửa hàng, người đi đường, mà người đi đường thì lại nhìn bọn hắn.

Phía trước hai người đi song song, một quần áo màu xanh thanh nhã tinh khiết như sen, một áo dài tím thẫm tà mị tuyệt đẹp như hoa yêu, xem áo xanh khiến người quên đi ưu buồn trần thế, nhìn áo tím khiến người bay mất hồn phách, chắc chắn là loại người không thuộc về trần nhỏ như thế này, mà thiếu niên áo xanh đi theo phía sau, mặt mũi mặc dù không bằng hai người phía trước, nhưng ánh mắt tỏa ra một sự trong sáng khó ai bì kịp, khiến người khác nhìn vào dễ dàng có cảm giác thanh thản. Ba người như vậy lại đang đi dạo chung quanh một trấn nhỏ đơn giản, những người dân bình dị ở trong trấn sao có thể không ngoái nhìn.

Đi một chút ngừng một chút, sau khi dạo được một lát, Lan Thất dừng bước ở trước cửa một túp lều, trên lầu là tiếng người ồn ã, có thể thấy được làm ăn rất phát đạt.

“Đói bụng rồi, chúng ta ăn cơm trưa ở đây đi.” Nói xong xoay lại nghiêng đầu nhìn hai người.

Minh Nhị cười không phản đối, Ninh Lăng liên tục gật đầu, vì thế ba người vào túp lều, ngay lập tức liền có một tiểu nhị lạnh lẽo chạy đến đón, ở giữa sảnh lớn khách khứa đã ngồi chật kín, ba người được đưa lên lầu hai, ngồi ở một bàn ngay cạnh cửa sổ, ném thử chút đồ ăn, bình phẩm trà thơm tiểu nhị vừa mang đến, rồi ngẩng đầu tùy ý quét mắt nhìn xung quanh một lượt.

Mà vừa ngẩng đầu lên lại chạm phải nhiều ánh mắt của người khác, si mê, ái mộ cùng căm giận, đồ kị.

So với sảnh đường dưới lầu khách ngồi đông đúc, khách khứa trên lầu không nhiều lắm, chỉ bốn bàn có người ngồi, tất nhiên có vẻ im ắng hơn. Bàn phía đối diện có bốn người, phân biệt hai nam hai nữ, nam anh tuấn, nữ xinh đẹp, đều trẻ tuổi, trang phục hoa lệ, vừa nhìn đã biết xuất thân phú quý, ánh mắt như thiêu đốt đó là từ bàn kia hướng lại.

Đối với ánh mắt này, Minh Nhị nhìn mà như không thấy, Ninh Lăng nẫu mực cúi đầu uống trà, Lan Thất khẽ nhếch môi, ánh mắt đặt trên người Ninh Lăng, Minh Nhị, liếc mắt một cái, quạt ngọc được mở ra, nói: “Nhị công tử, người nhìn xem, phía đối diện có hai vị cô nương dung mạo như liễu như đào kia, đúng là thật khó có được.”

Minh Nhị bị kêu tên đành phải buông chén trà, phối hợp ngẩng đầu nhìn về phía đối diện, sau đó vuốt cằm nói: “Ý Thất thiếu, là hai vị cô nương dung mạo như liễu như đào kia, đúng là thật khó có được.”

Lời hai người vừa nói ra, mặt hai vị cô nương xa lạ đối diện nổi lên một tầng mây đỏ, là ngượng ngùng lẫn với vui mừng gục đầu xuống, mà hai gã thanh niên thì hừ lạnh hai tiếng, ánh mắt hung hãn sắc bén nhìn chòng chọc Lan Thất, Minh Nhị.

Lan Thất đối với ánh mắt đầy địch ý của hai người thanh niên coi như không thấy, phe phẩy quạt ngọc, dáng vẻ tự nhiên, “Nhị công tử, có câu ‘Yêu điều thực nữ, quân tử hảo cầu’, người ta hai người đến nay chưa lập gia đình, mà hiện nay lại vừa vận gặp phải hai vị cô nương xinh đẹp này, không phải lại là ‘Thiên lý nhân duyên nhất tuyến khiên’ (1) đó sao, không bằng chúng ta một người cầu một vị về nhà thì thế nào?”

“Khụ khụ.....” Ninh Lăng miệng đang uống một ngụm trà nghẹn không nuốt được

Minh Nhị tay vừa nâng chén trà quan sát kỹ mới thấy cũng run lên, sau đó trên mặt nở một nụ cười yếu ớt bất đắc dĩ phối hợp: “Thất thiếu quả nhiên phong lưu đa tình.”

“Cũng chỉ là vì hoa đẹp say lòng người thôi.” Lan Thất miệng mỉm cười mắt phong lưu, ánh mắt dừng lại trên người hai cô gái kia. Hai người một xướng một đáp có vài phần đường đột, hai cô gái kia mặc dù có chút xấu hổ buồn bực nhưng vẫn ngẩng đầu lên nhìn về phía hai người, lúc ánh mắt vừa chạm tới, ba phần buồn bực kia nhảy mất biến mất, trở thành bốn phần xấu hổ sáu phần ngọt ngào, chỉ có điều hai người thanh niên ở bên cạnh thực sự tức giận.

“Rầm!” Chàng trai mặc áo gấm màu bạc đánh một chưởng xuống bàn, đột nhiên bật dậy, giận dữ trừng mắt Lan Thất, Minh Nhị, “Làm càn! Dám nói lời cợt nhả sư muội ta!”

“Nhị công tử.” Lan Thất lắc lắc quạt ngọc.

“Ừm.” Minh Nhị nâng chén trà, sau đó hớp một ngụm.

Lan Thất cầm quạt ngọc chỉ về phía bàn đối diện, nói: “Người xem hai đóa hoa tươi xinh đẹp như thế, ở bên cạnh lại cố tình có hai đồng phản trâu hôi thối đến tận trời xộc vào mắt mũi người khác.” Nói xong lắc đầu liên tục.

Phản trâu? Ngụm trà vẫn còn trong miệng Minh Nhị không bao giờ thơm nữa, nuốt cũng không được, không nuốt cũng không xong.

“Người?!” Một chàng trai khác mặc áo gấm màu xanh cũng vỗ bàn đứng dậy, trừng mắt căm tức, “Người chán sống rồi à?!”

“Ninh Lăng.” Lan Thất không thèm để ý người đang kêu gào kia, lấy quạt gõ gõ trên người Ninh Lăng đang vùi đầu uống trà của mình.

“Hừm?” Ninh Lăng ngẩng đầu nghi hoặc nhìn hắn.

“Người mặc áo xanh thật là dễ nhìn, rõ thật là anh tuấn bất phàm.” Lan Thất gật gù khen, “Đúng là trời sinh thành công, chà đạp, chà đạp.”

“Hà?” Tuy rằng nghe Lan Thất ca ngợi, mặt Ninh Lăng lần này lại không đỏ, nhìn Lan Thất đang cười vui trước mặt, rồi nhìn về phía đối diện. Đã trở thành giận dữ sát khí đáng sợ!

Minh Nhị dời mắt về phía ngoài cửa sổ, lọt vào trong tầm mắt là một gốc cây cao, xanh um tươi tốt, trong lòng cảm thấy thả lỏng hơn, nuốt xuống ngụm trà trong miệng.

Đối với sự khiêu khích của Lan Thất, chàng trai áo xanh kia sao có thể bỏ qua, nhanh chóng đã văng ghế ra đi tới, đứng trước bàn của bọn họ, không hề nói một câu, ở trên cao nhìn thẳng xuống Lan Thất, nâng tay, sau đó ngọt đánh úp một chưởng xuống mặt bàn, mười phần lực, thế chưởng như gió.

Lúc đó, Lan Thất một tay phe phẩy quạt ngọc, một tay bưng chén cúi đầu thưởng thức trà, cứ như không hề nhìn thấy người đứng cạnh bàn, mà Ninh Lăng hai tay đang cầm chén trà ngờ ngác nhìn chàng trai áo xanh đột nhiên chạy tới chỗ bọn họ chưa kịp phản ứng lại, chỉ có Minh Nhị cầm cái chén trong tay phóng ra.

Chưởng và chén trà cùng nhau dừng lại trên mặt bàn.

Chưởng dừng lại, nổ lớn một tiếng.

Chén dừng lại, lặng yên không tiếng động.

Bàn, không động đậy.

Minh Nhị lạnh nhạt nhướng mắt về phía người áo xanh.

Về mặt chàng trai áo xanh lập tức thay đổi, khiếp sợ không nói nên lời nhìn Minh Nhị. Những lời khiêu khích của Lan Thất làm hắn tức giận không nhịn được, nhưng hắn vốn xuất thân danh môn chính phái, dù sao đi nữa cũng không thể làm mấy việc dùng võ hiếp đáp người, mà thấy bộ dạng Lan Thất, Minh Nhị, có thể nói được bọn họ là mấy công tử nhà giàu, lúc đầu chỉ muốn ra oai đập vỡ cái bàn, hù dọa họ một chút, ai ngờ. Một chưởng này, bàn gỗ chẳng tồn tại một giây, mà tay hắn sau đó từ ngón tay đến lòng bàn tay, lan ra cổ tay, đều có cảm giác không ổn! Không phải tê dại không có cảm giác, mà theo từ cổ tay trở xuống đã không còn cảm thấy như bình thường nữa rồi!

“Sur huynh?” Ba người ngồi đối diện nhìn ra sự tình kỳ quái, lên tiếng gọi.

“Người.” Nam tử áo xanh kinh hoàng, nghi ngờ không hiểu nổi nhìn Minh Nhị. Người này là ai? Một chưởng vừa rồi hắn đã dùng đến năm thành công lực, chắc chắn có thể đánh nát cái bàn gỗ, nhưng chỉ một cái chén do người này bắn ra, đã hóa giải chưởng đó không còn dấu vết.

“Vị thiếu hiệp này, bằng hữu của tại hạ thường này thích nói đùa, hôm nay lại gặp hai vị cô nương xinh đẹp như hoa, trong lòng này lên ngưỡng mộ trên đầu hai câu, xin hãy thông cảm” Minh Nhị nhìn hắn mỉm cười, ngôn ngữ ôn hòa, nho nhã lễ độ.

“Ta.” Chàng trai áo xanh nhìn nụ cười nhẹ nhàng của Minh Nhị. Có làm sao cũng không thể nói ra những lời khó nghe.

Minh Nhị chấp tay về phía bàn đối diện, “Hy vọng các vị cô nương cùng thiếu hiệp độ lượng, rộng rãi bao dung.”

“Thiếu hiệp mời uống một ly trà.”

Minh Nhị đưa một chén trà đến tay trên mặt bàn của chàng trai áo xanh, hắn cảm thấy một luồng hơi nóng theo ngón tay chảy vào cổ tay, trong nháy mắt, bàn tay khôi phục cảm giác. Cầm chén trà lên uống một hơi cạn sạch, rồi oán hận trừng mắt Lan Thất một lần nữa, đi ngược trở về, sau đó mơ hồ nghe tiếng sư muội nhỏ giọng trách cứ sư huynh lỗ mãng.

“Ai da.” Lan Thất phe phẩy quạt thở dài, “Ồ trán nhỏ nhảm chán như thế này, thật vất vả mới kiếm được chuyện thú vị.”

Minh Nhị tự mình rót trà đầy chén, thản nhiên nói: “Thất thiếu thích chơi đùa không cần hại cá trong chậu là được rồi.”

Lan Thất khép quạt, nhìn Minh Nhị, có phần buồn bã tủi thân: “Nhị công tử, đối với Lan Thất bạn hữu tức là có chuyện vui cùng hưởng thụ, thấy chỗ hẻo lánh thế này hai ta lại cùng gặp người đẹp, y như sách nói tài tử giai nhân gặp nhau, muốn tạo nên một đoạn giai thoại phong lưu, người sao lại chà đạp tâm lòng của ta chứ.”

Minh Nhị bình thản liếc Lan Thất, “Những chuyện tình cảm phong lưu này rất hợp với những người như Thất Thiếu, Minh Nhị sẽ không tranh giành danh hiệu này.”

“Ai da, người với ta cùng kết bạn đi chung đường, tất nhiên gặp chuyện gì cũng phải cùng tiến cùng lùi.” Lan Thất xòe quạt, rất chân thành nhìn Minh Nhị.

“Trước mặt đối tượng kết hôn mà lại có những hành động này, Thất thiếu chẳng phải quá không tôn trọng người khác sao?” ánh mắt Minh Nhị đổ về phía Ninh Lăng.

“Ồ?” Lan Thất vì câu nói của Minh Nhị nên dừng lại, quay đầu chuyển hướng Ninh Lăng.

Ninh Lăng bị Minh Nhị nhìn, cảm thấy thật sự có chút cảm giác tủi thân, nhưng vừa bị ánh mắt của Lan Thất đảo đến, lại là vạn phần khản trương.

“Ninh Lăng.” Lan Thất gọi một tiếng, chậm rãi di chuyển thân mình gần về phía Ninh Lăng.

Ninh Lăng vội vàng né lui sau, không đợi Lan Thất mở miệng liền nói trước: “Ta thấy bọn họ không phải người xấu, người có thể.” Dừng một chút, không biết nên nói tiếp thế nào, vốn định nói “Người không nên trên chộc bọn họ”, nhưng sợ nói thẳng ra thì không chứa mặt mũi cho Lan Thất.

“Hà?” Lan Thất nháy mắt.

Ninh Lăng nhìn bốn người ngồi phía đối diện, người làm sư huynh nhiệt tình gấp thức ăn cho sư muội, mà sư muội lại thỉnh thoảng chốc chốc liếc mắt về phía bên này, “Vừa rồi tuy hấn nổi giận, nhưng không hề ra tay đánh người, chỉ là vỗ bàn thôi, nên hấn cũng không phải là người xấu, thêm vào đó hấn nổi giận bởi vì do thật lòng thích sư muội mình, người. Người cũng đừng nên giận hấn trừng người.”

“Người thật sự biết rõ nhì.” Lan Thất đảo mắt nhìn xung quanh, dừng lại phía đối diện, lại bắt gặp ánh mắt giận dữ đồ kị của hai người sư huynh, trên môi nhếch lên một nụ cười khê, “Thích sư muội sao. Ha ha.” Nụ cười đó dẫn dụ ánh mắt các vị khách khác nhìn lại, chạm phải khuôn mặt đẹp đến yêu tà với đôi mắt ngọc xanh biếc, lòng không khỏi sinh ra cảm giác vừa nóng vừa lạnh chẳng rõ ràng.

“Người. Người muốn làm cái gì?” Ninh Lăng bật thốt.

“Nghĩ đến một trò chơi rất vui.” Lan Thất cười đặc biệt sung sướng.

Mí mắt Minh Nhị giật giật. Yêu tình gây họa!

Chú thích:

1/ Thiên lý nhân duyên nhất tuyến khiên: Nhân duyên xa ngàn dặm gặp gỡ nhau

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Chiếc trâm thú vị

Ba người dừng bữa xong trở về khách sạn, Lan Thất, Minh Nhị nói cảm thấy hơi mệt muốn trở về phòng, Ninh Lăng thì đến phòng của Vũ Văn Lạc tìm hấn nói chuyện.

Còn chưa kịp gõ, đã thấy cửa phòng mở ra, Vũ Văn Phong nhanh chóng bước ra ngoài, gương mặt có vẻ tức giận, rồi bước về phòng của chính mình ở ngay bên cạnh.

Ninh Lăng thấy Vũ Văn Lạc trong phòng, liền đóng cửa lại, đi tới bên cạnh hấn ngồi xuống, hỏi: “Đại ca, có chuyện gì với Vũ Văn đại ca vậy?”

Vũ Văn Lạc thả lỏng thân thể, nói: “Huynh ấy nói muốn tự mình đi, không cần đi cùng Nhị công tử, Thất thiếu.”

“Hà?” Ninh Lăng kinh ngạc, “Vì sao? Huynh đồng ý rồi ư?”

“Huynh đương nhiên không đồng ý, thương thể cũng chưa tốt mấy, mà hấn không rõ đã kết bao nhiêu thù oán, lỡ như nửa đường gặp người đến trả thù, huynh chẳng phải sẽ chết cùng hấn sao.” Vũ Văn Lạc rụt cổ, “Còn về phần nguyên nhân, khụ, còn không phải là vì mấy chuyện hư danh kia sao.”

“Hơ?” Ninh Lăng nghi hoặc.

Vũ Văn Lạc lật hai chén trà đang nằm úp trên khay ra, nói: “Đệ đã từng nghe chuyện thiên hạ đồn đại về ‘Tứ công tử’ vào giai đoạn cuối của tiền triều chưa?”

“Chuyện này đệ có biết.” Ninh Lăng gật đầu.

Vũ Văn Lạc nhàu mày nhìn hấn, nói tiếp: “Đến đệ cũng biết, xem ra chuyện về ‘Tứ công tử’ thật đúng là danh truyền thiên cổ.”

“Bọn họ hành động vì thiên hạ, thiên hạ tất nhớ kỹ bọn họ.” Nhớ tới cổ nhân hơn trăm năm trước, lòng Ninh Lăng tràn đầy kính ngưỡng.

“Ừ.” Vũ Văn Lạc cũng đồng cảm gật đầu, “Vị hoàng đế đầu tiên của Hoàng triều kiến quốc mở mang bờ cõi, khiến cho đất nước cường mạnh nhất từ xưa đến nay, Ngọc Vô Duyên sau khi phủ trợ hấn bình định thiên hạ không màng danh lợi cũng rời đi, Phong Lan Tứ, Phong Tứ một người hai thân phận, người trước vì cảm thương thiên hạ sinh linh tự mình buông bỏ vương vị, chẳng màng nửa mảnh giang sơn, người sau thống nhất vô lâm trăm năm an bình, những người như vậy quả thật hiếm có.”

“Vũ Văn đại ca tức giận thì có liên quan gì đến mấy người họ?” Ninh Lăng khó hiểu.

“Còn không phải bởi vì danh hào ‘Tứ công tử’ này sao.” Vũ Văn Lạc cảm thấy không đồng ý, “Có lẽ là xuất phát từ sự kính trọng yêu mến đối với những người đi trước, xưa nay vô lâm thường thích bình chọn những người trẻ tuổi xuất sắc, gọi là ‘Vô lâm tứ công tử’. Hoa gia đại công tử, Đào Lạc Mai Hồng Minh, Liệt gia tam gia Liệt Sĩ Phong, lại thêm đại ca, từng được cùng nhau gọi là ‘Vô lâm tứ công tử’, nhưng chỉ hai năm nay Minh Nhị, Lan Thất xuất hiện trong giang hồ, danh tiếng nổi lên, vì thế ‘Tứ công tử’ lần nữa được sắp xếp lại, mặc dù chỉ là những chuyện nói bên lề, nhưng lại chỉ chọn Nhị công tử, Thất thiếu cùng Liệt tam gia, tất cả những người khác đều hoàn toàn bị gạch ra, nói rằng do không bì kịp ba người này nên không thể đặt cùng nhau, đây chính là lý do tại sao chỉ chọn ra ‘Vô lâm Tam công tử’! Ai da.” Vũ Văn Lạc thở ra một hơi dài, “Chuyện như thế, đệ nói thử xem, đại ca huynh có thể nào không tức không hận? Huống chi tính tình hấn kiêu ngạo như vậy, cho nên đối với Nhị công tử, Thất thiếu hấn sao có thể có biểu hiện vui vẻ, làm sao chịu được ân huệ này, càng khỏi nói đến chuyện cùng đi một đường.”

“Điều này.” Ninh Lăng nghĩ ngợi, theo tính cách Vũ Văn Phong mà nói, quả thật là chuyện khó có thể làm được, “Vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ Vũ Văn đại ca ngày mai muốn một mình ra đi?”

“À. Không đâu.” Vũ Văn Lạc có chút giáo hoạt cười cười, “Cái gọi là mời đi không bằng khích tướng, huynh chỉ nói một câu ‘Chẳng lẽ đại ca sợ Nhị công tử và Thất thiếu’, hấn liền ngoan ngoãn đáp ứng cùng đi Anh Sơn.”

“Dễ dàng như vậy thôi?” Ninh Lăng ngạc nhiên, Vũ Văn đại ca lợi hại như vậy lại chịu nghe lời.

“Hơn nữa huynh còn nói, nếu hấn không cùng đi với huynh, huynh liền đem chuyện hấn bị thương tuyên cáo giang hồ, ha ha.....” Vũ Văn Lạc cười cực kỳ đắc ý, “Nếu để cả giang hồ đều biết hấn chịu ơn Nhị công tử, Thất thiếu, phỏng chừng hấn thà rằng thất cổ tự sát.”

“Hấn là đại ca huynh, Huynh làm như vậy..... Hấn nếu.....”

Vũ Văn Lạc trừng Ninh Lăng, “Huynh từ nhỏ đã bị hấn khi dễ!” Ý là, ta bây giờ thừa dịp hấn bị thương để trả thù cũng chả có gì quá đáng.

“Ách.....” Ninh Lăng không nói gì, chỉ âm thầm tự hỏi: Ta như thế nào từ nhỏ lại không bị các sư huynh khi dễ?

Buổi chiều ngày hôm đó, Lan Thất không hề bước chân ra khỏi phòng.

Đến lúc trời sắp chuyển tối, Ninh Lăng và Vũ Văn Lạc nghỉ ngơi cũng đã nửa ngày đi ra khỏi phòng thả lỏng gân cốt, thấy Vũ Văn Phong đang ngồi trên lan can của hành lang dài, nhìn về phía mặt trời với những tia sáng cuối ngày đang từ từ lặn xuống sau dãy núi, hai người không tự giác cũng đi đến phía trước, bên cạnh lại có một cánh cửa vừa mở, Minh Nhị đi ra, thấy ba người bọn họ liền nở nụ cười, không nói một lời, cùng nhau hướng về phía lan can, nhìn ánh sáng tịch dương hồng rực, nhìn núi xanh tươi đẹp lúc chiều tàn, nghe tiếng chim kêu gọi đàn, quả thật yên tĩnh hài hòa.

Một tiếng “Két”, lại thêm một cánh cửa phòng được mở ra, mấy người xoay đầu nhìn lại, vốn là đầu thu nắng hoàng hôn âm đạm, trong nháy mắt xuân lại tràn về, hàng ngàn hàng vạn đoá thược dược tím đua nhau khoe nở, vô cùng đẹp đẽ.

“Ồ, đều ở đây hết.”

Âm thanh đó cực kỳ nhẹ nhàng, cực kỳ trong trẻo lại mang theo cảm giác khiến người mê đắm, nụ cười thoáng qua lập tức lặn át vẻ đẹp buổi hoàng hôn. Rất nhiều năm sau đó, cảnh tượng này vẫn rất dễ dàng được khơi gợi lại, nhớ lại một màu áo tím thâm kìa, nhớ lại đôi mắt xanh như ngọc bích đó, nhớ đến hình ảnh xinh đẹp kiều diễm vô tận tằm mình giữa biển nắng chiều.

“Người..... Người lại trở thành nữ.” Ninh Lăng trừng mắt nhìn Lan Thất một thân áo tím như hoa thược dược tạc ra từ ngọc.

Vũ Văn Lạc cũng cảnh giác nhìn Lan Thất, rồi nhìn huynh trưởng đứng bên cạnh, chỉ sợ nàng lại nảy ra ý định gì mới để sửa trị huynh trưởng mình, may mắn Lan Thất vẫn chưa chú ý bên này, mà huynh trưởng sau khi liếc mắt một cái cũng nhanh chóng xoay đầu đi, nhìn về phía núi xa, tựa như chưa từng gặp qua Lan Thất.

Biểu cảm của Minh Nhị vẫn bình thường, đánh giá cao thấp Lan Thất một phen, nói: “Thất thiếu quả nhiên thật may mắn, một thân lại kiếm luôn cả âm dương.”

“Ai da, sao có thể so với Nhị công tử thân thể như tiên hạ phàm.” Lan Thất vẫn cười nghe nhàng như thường, tay cầm quạt ngọc, chậm rãi đi về hướng hành lang, dáng người nhỏ dài, bước chân nhẹ nhàng, thân thái cực kỳ tao nhã. Nghiêng đầu, mắt xanh trong suốt dịu dàng dừng trên người Ninh Lăng, “Ninh Lăng, ngươi có thích ta như thế này không?”

Tím Ninh Lăng lác một nhịp, trong nháy mắt mặt chuyển thành hồng, “Ta..... Ta.....”

Lan Thất mở quạt ngọc, đứng dưới ba bậc cấp trông mong ngược nhìn lên, khẽ che khuất môi, che khuất mũi, che khuất một nửa dung nhan, chỉ chừa lại một đôi con ngươi xanh biếc mà mỹ nổi bật trên nền áo tím, chăm chú sâu sắc nhìn Ninh Lăng, nhẹ nhàng hỏi: “Người thích không?”

Hồn phách ngay lúc đó bị cặp mắt xanh nắm giữ, Ninh Lăng ngây ngốc nhìn hấn, nói: “Ta thích.”

Ai da! Vũ Văn Lạc nhìn Ninh Lăng, thầm thở dài trong bụng, nhưng nói gì thì nói..... đưa mắt về người đẹp như yêu đến khó tin kia, cũng cảm thấy có phần thương hại hấn.

“Ừ, ta cũng thích nghe người trả lời như vậy.” Lan Thất ngẩng đầu hé môi cười, xoay người, mắt ngọc nhìn về phía Minh Nhị. “Nhị công tử, người xem, ánh hoàng hôn chiều nay thật đẹp, chỉ bằng chúng ta ra ngoài dạo một chút?”

Minh Nhị kinh ngạc nhũn mày, sau đó thân nhiên cười nói: “Thất thiếu có hứng như vậy thật tốt, người tục tằn như Minh Nhị không nên quấy rầy thì hơn.”

“Nhị công tử không đi ư?” Lan Thất nghiêng đầu.

“Minh Nhị không đi.” Minh Nhị đáp lại nhẹ nhàng nhưng thẳng thắn.

“Một đường đến Anh Sơn cũng thật là xa quá.” Lan Thất xúc cảm lắc lắc quạt ngọc, mắt xanh ngọc bích loang loáng chuyển động lại có phần quý dị, đặc biệt thâm trầm nhìn Minh Nhị, “Cũng không biết tới đây có thể có những ngày bình dị nhàn nhã ngắm cảnh nắng chiều hoàng hôn hay không nữa.”

“Ừm, lời nói của Thất thiếu thật có lý.” Minh Nhị nghe vậy vuốt cằm, “Nếu đã là cảnh khó có được, vậy cùng nhau đi ngắm hoàng hôn của núi Mông đi.”

“Nhị công tử quả nhiên thật biết thời thế.” Lan Thất xếp quạt ngọc đánh một cái vào lòng bàn tay, biểu lộ tán thưởng.

“Đó cũng là do nhà húng của Thất thiếu đánh động.” Minh Nhị vạ phần khiêm tốn.

“Vậy chúng ta đi.” Lan Thất vừa lòng gật đầu, chân cất bước, chỉ đi hai bước bỗng dừng lại, quay đầu nói, “Nhị công tử, Lan Thất rõ ràng là nữ nhi, người lại cứ luôn gọi ‘Thất thiếu’, sẽ khiến nhiều người hiểu lầm, không bằng người gọi ta.....” Mắt ngọc liếc Ninh Lăng, chậm rãi nói, “Gọi ta ‘Âm Âm’ thì sao?” Dứt lời bước đi, không để ý đến sắc mặt của những người còn lại ở phía sau.

Vũ Văn Phong đứng xoay lưng lại không rõ có biểu cảm gì, Vũ Văn Lạc thì mang vẻ mặt kinh hãi nhìn bóng áo tím đang đi xa dần.

Khóe miệng Minh Nhị hơi hơi run rẩy, âm thầm nắm chặt tay, sau đó vẫn mang vẻ mặt tự nhiên đi theo.

Ninh Lăng đứng cạnh lan can, ngơ ngác nhìn hai người đi xa, nhớ lại ánh mắt vừa rồi của Lan Thất, rõ ràng trong cặp mắt xanh đó là đùa giỡn, trêu chọc.

Trước mắt đối tượng kết hôn lại có những hành động như thế, Thất thiếu có phải hay không cũng thật không tôn trọng người khác?

Lời nói lúc ban trưa của Minh Nhị vang lên trong đầu, tựa như một quyền đánh vào lòng hấn thật mạnh, đau đớn buồn bực.

“Ninh Lăng.” Vũ Văn Lạc vươn tay vỗ nhẹ lên vai hấn.

“Tôn trọng một người, trước hết phải để người đó vào trong mắt không phải sao?” Ninh Lăng trầm ngâm nói.

“Ninh Lăng, đệ sao thế?” Vũ Văn Lạc lo lắng hỏi.

Ninh Lăng hoàn hồn, nghiêng đầu nhìn Vũ Văn Lạc, hỏi: “Đại ca, huynh nói xem nàng rốt cuộc là nam hay nữ đây?”

Vũ Văn Lạc không nói gì, chỉ có điều lúc nhìn thấy ánh mắt Ninh Lăng, trong lòng không khỏi cảm thấy trầm tư.

Lúc Minh Nhị, Lan Thất vừa ra khỏi khách sạn, thấy tiểu nhị đang đánh đuổi hai tên ăn mày, một già một bé.

“Đại gia, xin hãy bỏ thí một chút, đứa bé này đã ba ngày nay chưa được ăn gì rồi.” Lão ăn mày tay cầm một cái chén mè, tay kia nắm tay đứa bé đáng thương nhỏ giọng thảm thiết cầu xin.

“Cút ngay! Đừng làm bẩn nơi này!” Tiểu nhị quát lên, sợ đụng phải bẩn tay, nên liên tục nhấc chân đá hai người, khiến hai người gầy gò như cây củi lão đảo té ngã, đen bẩn đến nỗi không phân biệt được là màu gì, cái chén trên tay cũng rơi xuống vỡ tan thành từng mảnh.

Minh Nhị chưa kịp phản ứng, đã nghe được tiếng gió quét qua bên cạnh, “Bốp!” Một bàn tay giáng xuống thật mạnh trên mặt tiểu nhị.

“Ai……” Tiểu nhị lập tức quay đầu, lại nhất thời ngất người, quên đau quên tức, chỉ đứng há to miệng ngây ngốc nhìn.

“Muốn ta chém ngươi thành chó hai chân sao?” Cặp mắt xanh kia bây giờ lạnh lẽo tựa hồ băng.

Tiểu nhị đứng nhìn si mê, không phản ứng.

Lan Thất nhíu mày, tay áo vung lên, “Cút!” Thân thể tiểu nhị kia ngay lập tức bị quăng lên không trung, rầm một tiếng ngã xa cách đó mấy trượng, vì đau nhức khiến cho hấn tỉnh ra, đứng dậy, nhìn hai người trước cửa không dám làm bậy.

Minh Nhị đỡ một già một bé dậy, lấy từ trong ống tay áo một mảnh vàng lá đưa cho ông lão, chỉ vào cửa chính, “Quang minh chính đại vào đó ăn chút gì đi.”

“Đa tạ công…… Công tử, đa tạ công tử, đa tạ công tử.” Ông lão rơi nước mắt liên tục cúi đầu tạ ơn.

Minh Nhị nghiêng người lễ phép tránh, quay đầu nhìn về phía Lan Thất. Lan Thất sững sờ, ngay lập tức trở lại bình thường, cười nói: “Ai da, chẳng phải là vì tiểu nhị kia khi dễ người già sao, Lan Thất thân là người trong hiệp đạo, sao có thể khoanh tay đứng nhìn.” Nói xong mắt ngọc vẫn nhìn Minh Nhị, từ đầu đến cuối cũng chưa từng liếc mắt đến một già một bé kia.

Minh Nhị cảm giác lời này thật là quen tai, đang muốn trả lời, bỗng nghe Lan Thất ồ một tiếng nhìn về phía trước, tự nhiên cũng dõi mắt theo, liền thấy có bốn người đứng cách đó hai trượng, chính là mấy người sư huynh muội gặp phải lúc ăn trưa, vốn tính đến đây tìm chỗ ngủ trọ, nhưng bây giờ ánh mắt của sư muội lại vui mừng dừng trên người mình, ánh mắt của sư huynh lại kinh ngạc khó tin nhìn Lan Thất. Minh Nhị nhíu mày, bản thân thể mà lại tự dưng mình đến cửa.

Lan Thất mắt xanh như nước, chậm chậm đảo qua bốn người, tiếp theo nín ống tay áo Minh Nhị, ngọt ngào mềm mại gọi một tiếng: “Minh…… Lang.”

Thân thể Minh Nhị run lên, bỗng nhiên cảm thấy trời đang đầu thu trong nháy mắt trở thành mùa đông giá rét.

“Minh lang, chàng xem xem, cây trăm từ ngọc trên tóc vị cô nương kia thật đẹp.” Lan Thất lắc lắc ống tay áo Minh Nhị, quạt chỉ về trăm ngọc trên tóc vị cô nương mặc áo hồng phấn đằng kia, trên mặt biểu lộ niềm yêu thích, hăm mộ.

Minh Nhị không nói không rằng vuốt lại tay áo, nhìn về phía vị sư muội mặc áo hồng phấn, rồi lại nhìn Lan Thất với dáng vẻ một cô nương quen được chiều chuộng: “Nàng thật sự thích cây trăm từ ngọc kia?” Thấy Lan Thất quay đầu nhìn lại, cố gắng nặn ra một nụ cười, ghé cạnh tai nàng, nhỏ giọng nói, “Chắc không phải có sở thích bề gãy trăm đầu nh?”

“Ai da, Minh lang chàng thật sự đúng là người tri âm trong lòng em.” Lan Thất đưa quạt ngọc, nâng lên che mặt nửa khuôn mặt, nở một nụ cười điên đảo chứng sinh.

Minh Nhị phối hợp, nhã nhặn cười, hỏi: “Có còn muốn đi xem hoàng hôn núi Mông không?”

Lan Thất giả bộ nhìn sắc trời, nói: “Ai da, thời gian cũng không còn sớm nữa, đã qua giờ Thân rồi, chúng ta cũng nên ăn cơm chiều.” Dứt lời, mắt ngọc đảo một vòng trên người hai vị sư huynh, lưu lại một nụ cười câu hồn nhàn nhạt, xoay người đi trở về.

Minh Nhị vuốt cằm thản nhiên nhìn bốn người kia, sau đó cũng xoay người đi.

Trên tầng cao, Ninh Lăng, Vũ Văn huynh đệ thu hết một màn này vào tầm mắt, mỗi người một tâm tư.

Ngày thứ hai, sau khi Ninh Lăng xuống tầng dưới ăn sáng, đã thấy Minh Nhị, Lan Thất, Vũ Văn huynh đệ sớm ngồi cùng một bàn, mấy món đồ ăn sáng cũng đã được bày ra.

“Ninh Lăng, mọi người đang chờ đệ.” Vũ Văn Lạc mở lời.

Ninh Lăng đi đến, “Mọi người hôm nay dậy thật sớm.”

“Đêm qua không bị cái gì quý quái quỷ rầy, ngủ rất ngon, cho nên rời giường sớm hơn.” Minh Nhị vừa ăn cháo vừa nói.

Nghe được lời này, Vũ Văn Lạc quái dị nhìn hần một cái, quay đầu nhìn nhìn Lan Thất.

Lan Thất đang thưởng thức hai cây trâm tử ngọc trên tay, mặt vẫn không ngừng cười, khóe môi mang vài phần thú vị, nghe được lời này, cũng chỉ thản nhiên nhướn mắt liếc Minh Nhị một cái.

Ninh Lăng vừa thấy hai cây trâm tử ngọc trên tay Lan Thất, không khỏi ngẩn ngơ.

“Ninh Lăng, người thấy trâm tử ngọc này có phải đẹp hay không?” Lan Thất cười khanh khách hỏi hần.

Ánh mắt Ninh Lăng vẫn chăm chú vào trâm ngọc, miệng giật giật, như thế nào cũng chẳng thể thốt lên từ “Xinh đẹp”, càng không thể hỏi nên câu “Làm sao có được nó”.

Cầu thang lại vang lên tiếng chân người đi xuống, mấy người ngừng đầu, thấy hai đôi sư huynh muội ngày hôm trước, đi được một nửa, liền thấy năm người đang ngồi ở dưới, tất nhiên cũng thấy được hai cây trâm tử ngọc trong tay Lan Thất, sắc mặt bốn người lập tức thay đổi, hai vị sư huynh tròn mắt nhìn nhau, về mặt mang theo mấy phần buồn bực, hai vị sư muội mắt nhìn thẳng sư huynh, thần sắc phức tạp, phiền muộn, oán, hận, giận dỗi đều đủ cả.

Lan Thất nhìn bốn người nở nụ cười, chuyển ánh mắt về phía Minh Nhị, một tay đưa đẩy hai cây trâm, tay kia lắc lắc bả vai hần, nũng nịu hỏi: “Minh lang, chàng thử nhìn xem hai cây trâm tử ngọc này em cài thế nào mới đẹp?”

Ngay giây phút đó, ánh mắt hai vị sư huynh khẩn trương nhìn thẳng Minh Nhị, hai vị sư muội cũng có chút ghen tỵ nhìn tay kia của Lan Thất.

Minh Nhị đang cầm chén cháo, đưa mắt nhìn lướt qua bàn tay nhỏ xinh đẹp như ngọc đúc, rồi lại lướt qua móng tay óng ánh trong suốt như nước, không có độc, xem ra lời hứa hẹn hôm qua là thật, không có chuyện quý quái gì xảy ra, không có tầng tầng lớp lớp mưu kế, một đường đi chung này có thể có được “Lòng thanh thần”.

Minh Nhị lập tức mỉm cười, cực kỳ dịu dàng nhã nhặn, đôi mắt mơ màng chuyển chú đặt trên người Lan Thất “Một thân áo tím thôi cũng đủ khiến nàng đẹp đến không lời nào kể xiết, đâu cần thiết phải dệt hoa trên gấm(1)”

Lời này vừa nói ra, Vũ Văn huynh đệ cứng họng trợn trừng mắt, Ninh Lăng ngạc nhiên không thôi, ngay cả Lan Thất cũng sững sốt, như không dự đoán được Minh Nhị có thể nói ra một câu như vậy, nhưng chỉ trong chớp mắt, nàng cười như hoa rộ nở, ngọt ngào nói: “Minh lang thật khéo dỗ người ta.”

“Hừ!” Vài tiếng hừ lạnh, sư huynh cau giận nhìn Minh Nhị, sư muội cắn răng chua chát nhìn Lan Thất.

“Minh lang, làm gì với hai cây trâm ngọc này bây giờ?” bàn tay nhỏ nhắn của Lan Thất cầm trâm ngọc hỏi Minh Nhị.

Minh Nhị đưa tay vén sợi tóc nàng rơi lệch, đa tình thông dong, “Lần sau ta chọn cho nàng một cây trâm ngọc màu xanh, có thể mới xứng được với ánh mắt trên đời chi một của nàng.”

Có bóng người vút qua sảnh đường, là hai sư muội tông cửa xông ra, mà hai sư huynh, vẫn mang ánh mắt không muốn xa rời nhìn Lan Thất.

Lan Thất đảo mắt ngọc, tựa hồ nước mùa xuân say lòng người, “VẬY em ném trâm này đi.”

Lúc bấy giờ, sư huynh cũng đứng không nổi, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, dậm chân một cái, đuổi theo hướng sư muội.

Lúc người đã đi xa, Lan Thất nhin không được gục đầu xuống bàn cười ha hả: “Ha ha.....”

Minh Nhị hơi nhú mảy, nhìn Lan Thất vẫn cười mãi không thôi, hỏi một câu: “Thất thiếu chơi có vui không.”

“Ha ha..... Chơi vui cực kỳ.” Lan Thất nhẹ nhàng động tay, hai cây trâm tử ngọc gãy thành bốn đoạn.

“Đoán chừng bọn ghọ chỉ mới vào giang hồ, vẫn còn non nớt.” Vũ Văn Lạc lăm bảm nhìn ra cửa. Nếu không nhận ra Lan Thất là ai, ít nhất cũng nên biết về đôi mắt xanh độc nhất vô nhị kia, trước khi ra khỏi sư môn chẳng lẽ không được dặn dò gì sao, không hiểu rằng chọc vạ địch cũng không nên chọc trúng Bích Yêu?

“Ninh Lăng.” Lan Thất quay đầu, “Đây là “thích” theo như lời người nói, thật sự là thứ đáng buồn cười.”

“Chẳng lẽ người vì vậy nên mới..... mới làm như thế?” Ninh Lăng khiếp sợ nhìn nàng.

“Đúng rồi.” Lan Thất đáp một cách sáng khoái, trong đôi mắt xanh tràn đầy vẻ yêu tà, tùy hứng, “Ta vẫn tưởng là có trò chơi thật vui, ai ngờ lại không thể chịu đựng nổi một đòn, ai da, thật thất vọng.”

“Người..... Người sao có thể như vậy!” Mặt Ninh Lăng đỏ hồng, mắt nổi lên lửa giận.

“Gi chứ? Người nhìn thật mất hứng.” Lan Thất nhú đôi mắt ngọc, rồi nhẹ nhàng thản nhiên liếc Ninh Lăng, một cảm giác lạnh lẽo tràn qua lòng hần, không biết là do đâu, bỗng cảm giác Lan Thất đang ngồi trước mặt trở nên xa xôi, xa đến không thể với tới.

Lan Thất khề động, mấy đoạn ngọc vỡ đang nắm trong lòng bàn tay rơi xuống mặt bàn phát ra tiếng đing đang, “Sư huynh thật lòng thích sư muội, thích đến mức không thèm liếc mắt nhìn người khác, thích đến nỗi sư muội nhìn ai liền thấy ghen tỵ, nhưng mà.....” Hai ngón tay nhặt lên một đoạn trâm gãy vuốt ve chơi đùa, bực phần nhẹ bay xuống, chỉ khoảng nửa khắc, đoạn trâm gãy kia đã hoàn toàn hóa thành bụi nằm tro tro trên bàn, “Như thế thì có là gì?” Lan Thất lại nhặt thêm một đoạn trâm nữa chơi đùa, nhìn bụi rơi là tả, hồ hững nói, “Nguyên nhân chẳng qua là chưa gặp thứ tốt nhất mà thôi, còn chưa nói là chỉ về đẹp bên ngoài đã khiến bọn chúng mê muội thần trí!”

Ninh Lăng nhất thời không nói gì.

Ánh mắt Lan Thất lại thoáng rơi trên người Minh Nhị mang vẻ mặt tự nhiên, “Không phải sư muội kia cũng vì Minh Nhị công tử mà động tình sao, Nhị công tử hình như cũng đâu có làm chuyện gì quá đáng.”

Ninh Lăng nhìn về phía Minh Nhị, Minh Nhị đang mức cháo cho mọi người, bắt gặp ánh mắt Ninh Lăng, ngược mắt nhìn hấn một cái, ánh mắt kia âm áp, thanh cao không thuộc về trần thế, cho dù có là ai cũng nảy sinh cảm tình.

“Ninh Lăng.” Mắt xanh sâu thẳm nhìn hấn, không ai có thể biết rõ được trong đó chứa đựng nhưng gì, “Thứ gọi là chung tình thật ra rất nông cạn, chẳng qua cũng chỉ là dục vọng trong chốc lát mà thôi, như chúng ta thấy hoa đào xinh đẹp, mẫu đơn quyến rũ, trên đời này không có gì tồn tại mãi mãi cùng trời đất, càng không có chuyện một lòng không thay đổi!” Dứt lời, đưa tay vỗ lên đầu Ninh Lăng, “Xem ra ta đối xử với đối tượng kết hôn như người thật tốt, kinh nghiệm giang hồ như thế này cũng tự mình truyền thụ.” Mắt xanh dụ hoặc, cười tươi một vẻ yêu tà, là Lan Thất khiến người vừa thương vừa sợ.

“Ta..... Ta không.....” Ta sẽ không đối xử với người như vậy. Ninh Lăng muốn nói thế, nhưng đối diện với cặp mắt xanh nhìn không chạm đáy, hấn chẳng thể nói nên lời.

Đúng lúc này, một người từ hướng cửa đi vào, dáng người bình thường, khuôn mặt bình thường, bước đến trước mặt Lan Thất, thi lễ, nói: “Thất thiếu, xe ngựa người giao phó đã được chuẩn bị tốt, đang đợi ở ngoài.”

“Tốt.” Lan Thất gật đầu, phát tay áo đứng dậy, “Đi bộ lâu cũng có chút mệt, không bằng chúng ta ngồi xe ngựa đi, thuận tiện cho Vũ Văn công tử dưỡng thương.” Mắt xanh tà liếc Vũ Văn Phong, sau đó bước về phía cửa.

“Đại ca, chúng ta đi lấy hành lý.” Vũ Văn Lạc vội vàng lôi kéo huynh trưởng chạy lên lầu, không để cho hấn có cơ hội từ chối, một bên gọi Ninh Lăng, “Đệ cũng mau thu dọn đi.”

Chỉ có Minh Nhị vẫn ngồi yên trên ghế, ánh mắt nhìn về phía cửa đã trống người, tựa như nhìn thứ gì mà người khác không chạm đến được, môi chậm rãi nở một nụ cười nhàn nhạt.

Chú thích:

1/Dệt hoa trên gấm: làm việc không cần thiết

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 14: Hoa ảnh Phù Sơ đoạt thiên vận

-Phù Sơ người tựa như hoa khiến đất trời lặng tiếng-

Không có hành lý gì đáng kể, chẳng qua cũng chỉ vền vện vài bộ quần áo, Ninh Lăng đang dồn mọi thứ vào một cái bọc thì cửa phòng bị đẩy ra, Vũ Văn Lạc đi vào.

“Ninh Lăng.”

“Ừ?” Ninh Lăng nghe tiếng gọi ngẩng đầu.

“Đệ.....” Vũ Văn Lạc đắn đo không rõ nên bắt đầu từ đâu.

“Đại ca, huynh muốn nói gì?” Ninh Lăng nhìn Vũ Văn Lạc dường như đang khó mở lời.

Vũ Văn Lạc ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt hắc bạch phân minh của Ninh Lăng, quyết tâm, nói: “Ninh Lăng, đệ..... Hãy trở thành người thân của Thất thiếu đi, trở thành huynh đệ tỷ muội hay trở thành bằng hữu đều tốt cả.”

“Hử?” Ninh Lăng nghi hoặc nhìn Vũ Văn Lạc.

“Ninh Lăng, Lan Thất là người hoàn toàn trái ngược với đệ, hấn cách đệ rất xa xôi.” Trong giọng nói Vũ Văn Lạc không che dấu được tiếng thờ dài, “Một đường đi cùng nhau, ít hay nhiều đệ cũng đã thấy rồi, trên thế gian này, con người, sự việc đối với hấn, chẳng qua là thứ dễ hấn chơi đùa, người như vậy, tâm tính rất sâu, không phải người khác muốn là có thể nắm bắt được, đây là lời thật, đệ cũng cảm thấy như vậy đúng không.” Tay vỗ vai hấn, “Ninh Lăng, huynh không muốn sau này đệ phải đau lòng.”

Ninh Lăng không trả lời, chỉ mở tròn mắt chăm chú nhìn Vũ Văn Lạc, vẻ mặt có vẻ mơ màng cũng có vẻ ngần ngại, tựa hồ không hiểu gì hết mà cũng giống như đã hoàn toàn rõ ràng.

“Ninh Lăng, chúng ta tuy rằng là huynh đệ kết nghĩa, nhưng trong lòng huynh, đệ thân thiết như huynh đệ ruột thịt, huynh cũng hy vọng đệ cảm thấy như vậy.” Vũ Văn Lạc rất chân thành nhìn Ninh Lăng, “Ở trong lòng đệ, sự đời chỉ có tốt chứ không xấu, đơn giản như vậy cũng thật hay, người đơn giản sẽ sống hạnh phúc.”

Xe ngựa rất lớn, được kéo bằng bốn con tuấn mã thân đồi thẫm. Vừa lên xe, đã thấy Lan Thất thay đổi nam trang nghiêng người tựa lưng ngồi trên ghế, ở bên trong xe ngựa rất rộng, cũng rất thoải mái, ở giữa có lối đi nhỏ, hai bên và chính giữa là ghế dài cao ngang đầu gối đặt đối diện nhau, nệm ghế dày bằng gấm, trên mặt nệm thêu hình trúc, mỗi ghế dài đặt một bàn vuông nhỏ chia đôi hai ghế thành bốn phần, trên bàn còn đặt sẵn trà nước, điểm tâm và trái cây. Lan Thất chiếm chỗ ngồi ở giữa, Vũ Văn huynh đệ ngồi bên phải, Minh Nhị, Ninh Lăng liền ngồi bên trái, vừa vận mỗi người một chỗ.

Vì không cần phải đi vội vã, cho nên xe ngựa không nhanh không chậm di chuyển, tốc độ ổn định, cửa sổ nhỏ được mở ra, màn trúc thả xuống, màn thông khí che trần xe, mấy người hoặc ngồi hoặc nằm, thật là thoải mái, mà cơm nước đến giờ có người đưa, trà cùng điểm tâm không ngừng nghỉ, Vũ Văn Lạc thầm khen mình thông minh, đi theo Lan Thất đúng thật là chính xác, chuyện ăn ngủ đều có người chăm chút thỏa đáng, bản thân không cần phải bận tâm.

Minh Nhị một đường khoanh chân nhắm mắt ngồi lặng yên, Ninh Lăng khi thì ngậy ngốc nhìn về nơi nào đó, khi nằm thả tay chân ngủ say sưa, Lan Thất hiếm có khi không trêu chọc người khác, vẫn nghiêng người dựa lưng, nhắm mắt, có vẻ ngủ nhưng cũng giống không ngủ, càng khó tin là Vũ Văn Phong đối với hai người hẳn cực kỳ chán ghét lại kiên nhẫn không nói một tiếng. nếu không ngồi tĩnh khí thì cũng nhắm mắt ngủ, dọc theo đường đi cảm thấy nhàn rỗi chán đường chỉ có một mình Vũ Văn Lạc. Tiếp diễn như vậy, chỉ có một trò đếm từng ngày trôi qua, ban ngày nằm trên xe ngựa đi chậm rì rì, buổi tối tìm khách sạn nghỉ ngơi, ngày hôm sau lại tiếp tục đi.

Thật là yên bình nhưng vô vị mà. Vũ Văn Lạc hai tay chấp cây bút cảm thán. Nhưng mà trông mong xảy ra chuyện làm gì, chỉ bằng hẳn ghi lại nhật ký ăn uống ngủ nghỉ hằng ngày của hai đối tượng được toàn bộ võ lâm chú ý, Minh Nhị và Lan Thất?

Đang lúc Vũ Văn Lạc nhắm chán đến cùng cực, bỗng nghe tiếng ngựa hí bên ngoài, xa phu “Hu!” một tiếng. Xe ngựa ngừng, sau đó một có tiếng người vang lên mười phần có lực “Tiếp tục chạy đi, đừng nói nhìn thấy ta!” Tiếp theo cửa xe vang một tiếng “Dát” mở ra, một người thân hình cao lớn tiến vào, đưa tay đóng cửa xe.

Năm người bên trong xe tròn mắt, nhìn vị khách không mời mà đến, rồi cùng ngẩn ra, thì ra là quen biết cả.

“Thất thiếu.” Xa phu ở ngoài cửa gọi, nghĩ đến người này hành động quá nhanh, phòng chừng xa phu cũng chưa phản ứng kịp, bây giờ hẳn đang hối hận không thôi, Thất thiếu không tha thứ cho người phạm sai lầm.

“Người đánh xe đi.” Lan Thất thân nhiên phân phó một câu.

“Dạ.” Xa phu bên ngoài đáp một tiếng, sau đó xe ngựa tiếp tục chạy đi.

Lan Thất từ trên ghế ngồi dậy, mắt xanh rực rỡ trong trẻo nhìn người mặc áo đen vừa xông vào xe với vẻ hoảng sợ, giọng điệu thoải mái sung sướng: “Ai da da, đây không phải là Liệt tam gia sao, thật khó có cơ hội nhìn thấy dáng điệu này của người, người như thế này là đang trốn ai vậy, thiên hạ này ai lợi hại đến mức khiến người sợ như thế này, bình thường không phải người nghe tiếng người ta tự mình tìm đến cửa sao, hôm nay gặp phải nhân vật lợi hại cỡ nào khiến người phải trốn tránh?”

Vị khách không mời mà đến này chính là Liệt tam gia Liệt Sĩ Phong, hẳn đoán mất liếc Minh Nhị một cái, nhếch khóe môi coi như chào hỏi, hờ hững đảo qua Ninh Lăng, tạm dừng một lát xem như quen biết, lại nhìn liếc mắt về phía Vũ Văn huynh đệ, có vẻ không nhận ra gật gật đầu, xem như chào, sau đó đi đến ghế dài Lan Thất đang ngồi, đem cái bàn con dờ ra giữa, không chút khách khí ngồi xuống, công khai chiếm một nửa vị trí.

Vũ Văn Lạc tức thì kính nể không thôi nhìn Liệt Sĩ Phong, thiên hạ này dù là Minh Nhị công tử cũng không dám làm vậy, thế mà hắn lại có thể hợp tình hợp lý chiếm mất một nửa giang sơn của Lan Thất! Lợi hại lợi hại! Bội phục bội phục!

Tiếng vỗ ngựa mơ hồ vọng từ xa đến, Liệt Sĩ Phong nhướng mày, ngẩng đầu nhìn mấy người trong xe, Vũ Văn Phong khép mắt xuống lần nữa, ánh mắt Vũ Văn Lạc sáng ngời nhìn thẳng chính mình y như phát hiện vật gì hiếm có, Ninh Lăng có chút ngớ ngẩn chưa lấy lại tinh thần nhìn, Minh Nhị nhắm mắt nghỉ ngơi, hẳn nhìn chằm chằm Minh Nhị một lát, môi gật gật, sau đó quay đầu, nhìn Lan Thất, nói: “Ta không ở đây.”

Lan Thất nháy mắt mấy cái, “Người muốn ta giúp người đối phó?”

Liệt Sĩ Phong không nói, lạnh lùng chăm chú nhìn Lan Thất, có vẻ như chuyện đó là hiển nhiên

“Nợ ta một lần ân tình đó.” Lan Thất cười vui vẻ, mắt xanh lộ vẻ đắc ý, tính kế.

“Hừ!” Liệt Sĩ Phong hừ mũi một tiếng không nói lời nào. Đương nhiên là hắn biết rõ chỉ có Minh Nhị mới thật sự gặp nạn giúp đỡ, nhưng Lan Thất đang có mặt tại đây, sao có thể để người khác thoải mái đắc ý, chẳng bằng trực tiếp nhờ hắn cho xong.

Tiếng vỗ ngựa dần dần trở nên lớn hơn, sau đó nghe xa phu “Hu!” một tiếng gấp gáp, xe ngựa lại dừng.

“Hai vị cô nương, vì sao lại chặn đường?” Bên ngoài vang lên câu hỏi của xa phu

Mắt ngọc của Lan Thất sáng lên, tràn đầy hứng thú nhìn thẳng Liệt Sĩ Phong, hạ giọng nói: “Thì ra là cô nương? A..... Liệt tam gia à, chẳng lẽ người gây họa phong lưu ở đâu?”

Liệt Sĩ Phong liếc mắt Lan Thất, miệng thốt ra hai từ ngắn ngủn: “Đuổi đi.”

“Vừa rồi người có nhìn thấy một người cao lớn áo đen đi ngang qua không?” Ngoài xe vang lên câu hỏi của một người con gái, giọng điệu rõ ràng trong trẻo, chắc chắn là một cô nương lạnh lệ.

“Ha ha..... Ta đi xem xem.” Lan Thất đứng dậy, mở một bên cửa, đi ra ngoài xe, liền thấy hai con tuấn mã màu đen sừng sững, đứng giữa đường chặn xe ngựa, hai cô gái tuổi còn trẻ ngồi trên lưng ngựa, nằngnừa thấy liền nở nụ cười, “Không thể tưởng được, không thể tưởng được, nơi đồng không mông quạnh lại gặp mỹ nhân như thế này, đúng là trời xanh ban phúc.” Nói xong, quạt ngọc mở ra, nhẹ nhàng đưa, một đôi mắt ngọc thăm sâu nhìn hai người con gái.

Hai người không nghĩ đi ra khỏi xe là một công tử trẻ tuổi tuấn mã đến hộp hồn người như vậy, áo tím quạt ngọc phong độ tuyệt luân, khiến cho chốn hoang dã tựa như có hoa bùng nở, ánh mắt chuyên chú nhìn chính mình, như mang mười phần tình ý, trong lòng không khỏi có chút xao động, thầm nghĩ nếu có được một đôi mắt xanh biếc thăm sâu ân tình như thế cùng hướng về một phương, thật sự là hạnh phúc trên cõi đời, không biết người con gái nào sẽ có được mối duyên đó, đôi mắt xanh biếc như vậy thật sự là hiếm thấy trên thế gian..... Mắt xanh ngọc bích..... Hai người gật mình thất kinh, trừng lớn mắt nhìn người đang đứng cạnh xe ngựa như mặt trời xuống núi, đôi mắt kia so sánh với ngọc bích còn trong suốt đẹp đẽ hơn, quạt bạch ngọc đang đưa lay động, quanh thân bao trùm khí yêu tà..... Là hắn!

“Thì ra là Thất thiếu, có duyên gặp mặt.” Hai nàng khôi phục thần trí.

“Có thể gặp được hai mỹ nhân, bản thiếu mới thực sự cảm thấy vinh hạnh.” Lan Thất cười phong lưu phóng khoáng, hất ngón tay bắn một viên đạn về phía cửa xe, “Mỹ nhân như thế này, bỏ qua thật đáng tiếc, các người đều ra đây đi, so với câu ‘Thu thủy Hoành Ba tuyệt vũ mĩ’ không hề thua kém chút nào.”

Người đầu tiên trong xe nghe được liền di chuyển là Vũ Văn Lạc, hai mắt sáng ngời, sau đó bức bách huynh trưởng, lại kéo Ninh Lăng, “Chúng ta đi nhìn xem.” Vừa nói ánh mắt cũng nhìn về phía Minh Nhị, Minh Nhị mở mắt ra, đối diện với ánh mắt chờ đợi của Vũ Văn Lạc, cười nhẹ.

Bốn người mở cửa xe bước ra ngoài, ánh mắt vừa thấy hai người con gái trên ngựa, trong lòng cũng đồng ý với câu kia “So với câu ‘Thu thủy Hoành Ba tuyệt vũ mi’ không hề thua kém chút nào”.

Hai cô gái đang ngồi trên lưng ngựa bộ dạng ước chừng mười bảy, mười tám tuổi, một người mặc trang phục màu đỏ gọn gàng, mười phần tươi đẹp sống động, mặt mày sáng sủa, vừa nhìn đã biết là một cô gái lanh lẹ, mà bên cạnh là một người mặc trang phục hồng nhạt, mày thanh mắt tú thân thể linh động, khiến cho bọn họ nghĩ đến một câu — phong vận tự nhiên, mấy ngày trước ở chân núi Mông gặp sư muội áo hồng kia cũng rất đẹp, nhưng bây giờ gặp nàng, cảm giác khác nhau một trời một vực, tựa như hoa băng vài lụa cấm trong bình so sánh với cây đào mơn mơn xanh tươi giữa đất trời.

“Thì ra là nàng ấy.” Vũ Văn Lạc thốt lên.

Một câu không lớn không nhỏ, chỉ vừa đủ cho mọi người ở đây nghe rõ ràng, hai người con gái nhìn về phía hấn, ngẩn ra, sau đó cô gái mặc áo hồng nhạt nhìn hấn nở nụ cười, tựa hoa đào tháng ba, “Thì ra là hai vị thể huynh Vũ Văn gia.” Tiếng nói dịu dàng nhỏ nhẹ, giống như từng giọt từng giọt rót xuống, cảm giác động lòng nói không nên lời.

“Phù Sơ sao lại ở đây?” trên gương mặt lãnh ngạo của Vũ Văn Phong cũng hiện vẻ ngạc nhiên.

“Vũ Văn đại công tử, thì ra người ở đây.” Người con gái mặc áo đỏ nhìn thấy Vũ Văn Phong cười thật vui vẻ, “Em cùng tiểu thư đang đuổi theo Liệt tam gia, ai ngờ nháy mắt đã không thấy tăm hơi, đại công tử vừa rồi có nhìn thấy Liệt tam gia đi ngang không?” Thì ra là một đôi chủ tớ, chẳng qua nhìn bên ngoài, càng giống một đôi tỷ muội đẹp như hoa hơn.

“Các người đang đuổi theo Liệt tam gia?” Vũ Văn Phong hơi nhíu mày, “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Hấn.....”

“Dung Nguyệt.”

Cô gái mặc áo hồng nhìn sang người mặc áo đỏ, nàng ngay lập tức ngừng nói.

“Phù Sơ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Vũ Văn Phong truy vấn.

Cô gái mặc áo hồng nhìn về phía Vũ Văn Phong, sau đó dịu dàng nhỏ giọng: “Cũng không phải là chuyện gì quan trọng, chẳng qua là Liệt tam gia trộm mất một thứ của muội.”

“Cái gì?” Vũ Văn Lạc ngạc nhiên hô lên, tỏ vẻ không thể tin nổi nhìn cô gái mặc áo hồng: “Liệt tam gia trộm đồ của muội? Hấn lại có thể trộm đồ của người ta ư?!”

Tin rằng lời này là câu những người còn lại cũng muốn hỏi, cô gái áo đỏ nhíu nhíu mày, trợn to mắt nhìn tiểu thư của chính mình.

“Hoa ảnh Phù Sơ nãi thiên tử” quả đúng là phong vận vô song.” Lúc mọi người còn đang ngỡ ngàng vì kinh ngạc, Lan Thất bỗng nhiên mở lời khen, “Phúc phận của bản thiếu gần đây quả là nhiều, diện kiến Hoành Ba tuyệt sắc, bây giờ lại được trông thấy phong vận của Phù Sơ, chắc chắn, ông trời đối xử với bản thiếu cũng thật rộng rãi.”

Hoa Phù Sơ đảo mắt về phía Lan Thất mang vẻ đẹp tuyệt luân đến tà mị, rồi lại nhìn Minh Nhị đứng cạnh bên thư thái tựa thần tiên, trong khoảnh khắc cảm thấy rung động, âm thầm trấn định tinh thần, mỉm cười nói: “Phù Sơ hôm nay có thể gặp được Thất thiếu cùng Minh Nhị công tử, mới thật sự là tam sinh hữu hạnh.”

“A, thì ra người chính là Minh Nhị công tử.” Dung Nguyệt mặc áo đỏ mờ sáng mắt, nhìn thẳng Minh Nhị, “Giang hồ đồn đãi nói người tựa Trích Tiên giáng thế, hôm nay gặp được đúng là không nói ngoa.”

“Minh Nhị chỉ là một người thô lỗ, giang hồ tán thưởng, khiến hai vị cô nương chê cười rồi.” Minh Nhị chấp tay, nho nhã cười nói.

“Nếu người không xứng với danh hiệu ‘Trích Tiên’, vậy trên đời này không người thứ hai nào có thể xứng nổi.” Dung Nguyệt sáng khoái tiếp lời.

“Dung Nguyệt cô nương.” Lan Thất lắc lắc quạt ngọc, ngắt lời, “Chẳng lẽ Lan Thất so với Nhị công tử thua kém nhiều vậy sao? Không thể nào có được một tiên hào nào khác ư?”

Ánh mắt Dung Nguyệt chăm chú trên người Lan Thất, sau đó nói: “Thất thiếu vẫn thích hợp nhất với danh hiệu ‘Bích Yêu’, cũng tương tự, trên đời này tuyệt đối không có người thứ hai xứng với danh này.”

“Ha ha.....” Lan Thất cười ra tiếng, “Dung Nguyệt cô nương nói chuyện thực sự ý tứ, chỉ là.....” Quạt ngọc đưa lên che miệng, mắt xanh loang loáng chuyển động, tỉ mỉ nhìn quý mị, “Nếu cho người chọn giữa Nhị công tử và bản thiếu, người thích người nào hơn?”

Bị đôi mắt xanh thăm hun hút độc nhất vô nhị trên đời nhìn, Dung Nguyệt khẽ nuốt nước miếng, thân thể đang ở trên lưng ngựa không tự chủ hơi co rụt lại: “Nói thật, ta tuyệt đối sẽ chọn Nhị công tử, tuyệt đối không dám thích Thất thiếu.”

“Hà? Vì sao?” Nghe vậy Lan Thất nhíu mày, bộ dáng buồn bã, “Chẳng lẽ bản thiếu thật sự kém Nhị công tử đến thế ư?”

“Không phải.” Dung Nguyệt lại nuốt nước miếng, “Thất thiếu không có bất kỳ điểm nào thua kém Nhị công tử, chính là ta..... Ta nhìn người liền cảm thấy sợ, sợ một ngày nào đó không để ý đã chìm sâu xuống địa ngục, sau đó vạn kiếp không thể siêu sinh.”

“A?” Lan Thất sùng sốt, sau đó chỉ quạt ngọc về phía Dung Nguyệt cười ha hả, “Ha ha ha..... Người khá lắm..... Ha ha ha..... Thật sự rất khá..... Bản thiếu lần đầu tiên bị người khác nói như vậy, ha ha ha.....”

“Dung Nguyệt xưa nay nói chuyện không để ý trước sau, mong rằng Thất thiếu rộng lòng.” Hoa Phù Sơ nhẹ nhàng nói.

“Lại nói tiếp.....” Lan Thất thu quạt, tươi cười cũng tắt, trên khuôn mặt kia mang theo ba phần lạnh lẽo, tựa như không để Dung Nguyệt vào mắt, “Những loại yêu ma tinh linh quý quái xưa nay có oán tặc báo, một chuyện nhỏ sẽ hoàn trả lại gấp trăm lần.”

“Không thể nào?” Dung Nguyệt hoảng sợ thốt lên, mở to mắt nhìn Lan Thất, “Người sẽ không chỉ vì mấy câu như thế mà trả thù ta chứ?”

“Dung Nguyệt.” Hoa Phù Sơ gọi khẽ một tiếng, ánh mắt lại đặt trên người Lan Thất, “Thất thiếu là người thế nào, sao có thể chấp nhặt với em, người ta chẳng qua chỉ nói giỡn với em thôi, không cần phải kinh ngạc như vậy.”

Lan Thất nhướn mắt, mắt chậm rãi lướt qua Hoa Phù Sơ, sau đó lại lần nữa bày ra bộ dáng tươi cười, nói: “Bắc đoạt thiên tư, nam tuyệt vũ mĩ, quả nhiên không sai, xứng đáng với dung nhan bậc này.”

Hoa Phù Sơ nghe vậy không tỏ ra bộ dáng khách sáo, chỉ cười nhẹ nhàng, tựa như là chuyện đương nhiên nên tiếp nhận, đảo mắt, dừng lại ở Ninh Lăng, thái độ có vẻ thắc mắc, nói: “Vị thiếu hiệp này Phù Sơ vẫn chưa gặp qua, xin hỏi là?”

“Ta là Thiên Bích sơn, Ninh Lăng.” Ninh Lăng bị ánh mắt trong sáng của Hoa Phù Sơ nhìn, không khỏi có chút bối rối.

“Thiên Bích..... Vậy là người Ninh gia ở Lan Châu sao?” Hoa Phù Sơ nhỏ giọng hỏi.

“Đúng.” Ninh Lăng gật đầu.

Hoa Phù Sơ khẽ cười nói: “Hoa, Ninh hai nhà cũng coi như thế giao, Phù Sơ đường đột, gọi một tiếng ‘Thế huynh’ không biết có được chăng?”

“Được..... Được.” Ninh Lăng đỏ mặt, có cảm giác không quen khi bị một cô gái xinh đẹp như vậy nhìn mình.

“Vậy xin hỏi thế huynh vừa rồi có gặp một nam tử mặc áo đen đi ngang qua không? Có biết được hắn đi về phía nào không?” Hoa Phù Sơ tiếp tục hỏi.

“Ha ha.....”

Hoa Phù Sơ vừa hỏi xong, Ninh Lăng còn chưa kịp trả lời liền nghe tiếng cười của Lan Thất, quạt ngọc nhẹ nhàng phe phẩy, hơi ngửa đầu, ánh mắt trời rơi vào mắt ngọc, tựa như ánh sáng chiếu lên hồ nước xanh biếc, phản xạ một dải ánh sáng nhiều màu, “Phù Sơ cô nương nếu muốn tìm Liệt tam gia, không bằng đồng hành với chúng ta đi Anh Sơn, lần này ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ mắt tích, toàn võ lâm chú ý, nghĩ chắc thế nào Liệt tam gia cũng đi đến trước, cô nương đến Anh Sơn tự nhiên có thể tìm được, lại nói, cô nương cùng với vị Ninh thế huynh này xem ra rất hợp ý nhau, cùng đi tất có nhiều cơ hội ở chung, mà bản thiếu lại có mỹ nhân một đường làm bạn, tất nhiên là chuyện vui cực kỳ, coi như một tiền mừng nhiều chim.”

“Thất thiếu nói cũng có một phần không đúng.” Minh Nhị đứng bên cạnh đột nhiên nói.

“Hả?” Mắt xanh lấp lánh nhìn Minh Nhị.

Minh Nhị liếc trả Lan Thất một cái, sắc mặt tĩnh lặng, sau đó chuyển tầm nhìn về phía Hoa Phù Sơ, vô cùng nho nhã nói: “Liệt tam gia xưa nay độc lai độc vãng (1), không hỏi thế sự chỉ cầu vô đạo, không nhất định sẽ đến Anh Sơn, chẳng qua ở đại hội Trường Thiên sơn trang vừa rồi Hoa đại công tử cũng có mặt, lại thêm đang cùng đi với Thu tiên bối hướng đến Anh Sơn, nếu Phù Sơ cô nương đi cùng chúng ta đến Anh Sơn có khả năng gặp mặt huynh trưởng.”

Hoa Phù Sơ bắt gặp ánh nhìn của Minh Nhị, không tránh khỏi ngẩn ngơ, Lan Thất một cặp mắt ngọc xanh biếc độc nhất trên đời, nhưng ánh mắt của Minh Nhị công tử này cũng có một không hai. Đôi mắt mênh mang ẩn chứa vẻ dịu dàng, lại phủ thêm một tầng sương mù mơ màng mang theo vẻ xuất trần không thuộc về thế gian, cảm giác như cách xa trăm núi nghìn sông, chẳng trách người đời gọi hắn “Trích tiên“, thật đúng là xa xôi như tiên ở nơi nào

“Đúng rồi, Phù Sơ cô nương, nếu Liệt tam gia trộm đi đồ của cô, vậy hãy cùng chúng ta đi Anh Sơn, đến lúc đó nhân dịp nói chuyện ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ đồng thời nói ra chuyện này, cầu anh hùng thiên hạ giúp cô tìm kiếm Liệt tam gia, lúc đó hẳn dù có trốn tận chân trời góc biển cũng có thể tìm được.” Lan Thất liếc Minh Nhị, sau đó mỉm cười nhìn Hoa Phù Sơ.

“Không được.” Ánh mắt Hoa Phù Sơ bình tĩnh nhìn về phía xe ngựa một lát, sau đó chậm chạp di dời ánh mắt, “Chỉ là thứ mà Liệt tam gia lấy của Phù Sơ rất quan trọng, Phù Sơ nhất định phải nhanh chóng tìm được người, nên không thể đi cùng các vị thế huynh, mong rằng thứ lỗi.”

“Vậy thì thật tiếc.” Lan Thất thở dài ảo não, “Cứ tưởng sẽ được đi cùng với hai vị mỹ nhân, như vậy đường đi có dài cũng sẽ vui vẻ hơn.”

“Một khi đã như vậy, chúng ta sẽ không làm lỡ chuyện của cô nương, có duyên thì gặp lại.” Minh Nhị tao nhã ôm quyền thi lễ, xong xoay người mở cửa xe nói với đám người của Lan Thất, “Chúng ta cũng nên đi thôi, vừa rồi trên đường đi nghỉ ngơi cũng nhiều, lãng phí thời gian không ít, đại hội sắp diễn ra, không nên đến muộn thì hay hơn.”

Nhìn vào bên trong khi cửa xe được mở ra, vừa thấy liền rõ ràng ngay, trừ bỏ ghế dài, bàn gỗ, cùng mấy mâm bánh trái thì chẳng có gì khác. Hoa Phù Sơ tất nhiên nhìn thấy, giọng nói nhỏ nhẹ có pha chút tức giận: “Phù Sơ có việc muốn nhờ các vị thế huynh.”

“Chuyện gì?” Vũ Văn Phong nhướn mày. Nói thật, đối với vị thế muội nổi danh xinh đẹp trong chốn giang hồ này, từ trước tới giờ hắn vẫn kính nhi viễn chi.(2)

Hoa Phù Sơ nắm dây cương, chậm rãi nói: “Xin phiền các vị thế huynh giúp Phù Sơ ở trong võ lâm để ý giùm, cũng truyền ra một chuyện, nếu ai có thể giúp ta tìm được Liệt tam gia, muội sẽ gả Dung Nguyệt cho hắn.”

Mấy người đứng gần xe ngựa giật mình, ai nấy ngạc nhiên, thú vị, nghiêng ngả nhìn Hoa Phù Sơ, vị mỹ nhân này lời nói nhẹ nhàng như mua phỉn mùa thu, nhưng những lời thốt ra khỏi miệng lại khiến người ngạc nhiên không hiểu nổi.

“Tiểu..... Tiểu thư, người sao có thể nói ra những lời này!” Dung Nguyệt cũng không đồng ý, “Nếu người tìm được Liệt tam gia là một lão già tám mươi tuổi ngay cả răng cũng rụng hết, chẳng lẽ người cũng muốn đem em gả đi sao?”

“Người giang hồ coi trọng nhất là chữ tín, nếu thật sự đúng là một lão già tìm được Liệt tam gia, ta đương nhiên sẽ gả em cho hắn.” Hoa Phù Sơ trả lời bình thản.

“Người..... Người.....” Dung Nguyệt cuống quýt, nhanh chóng nói với Vũ Văn Phong, “Vũ Văn đại công tử, người phải nhanh chóng tìm ra Liệt tam gia, em không muốn bị gả cho một lão già!”

Lời vừa nói ra, mọi người sững sốt, sau đó nghe tiếng cười “ha ha” vang lên, Lan Thất vung vẩy quạt ngọc, mắt xanh chuyển động nghiền ngẫm trên người Dung Nguyệt, Vũ Văn Phong, hai người này bị hấp đề ý, trong lòng bỗng cảm thấy sợ hãi.

“Thất thiếu, sao ngươi lại nhìn ta như vậy?” Dung Nguyệt chịu không nổi ánh mắt kia.

“Dung Nguyệt cô nương xinh đẹp như hoa, không bằng bản thiếu tự mình đi tìm Liệt tam gia, sau đó cô nương gả cho ta thì sao?” Lan Thất mặt mang ý cười, một vẻ thâm tình nhìn Dung Nguyệt.

“Ta..... Tiểu thư, chúng ta mau đuổi theo Liệt tam gia đi.” Dung Nguyệt giờ roi ngựa lên, trong nháy mắt đã chạy mất.

Hoa Phù Sơ nhìn Lan Thất phong lưu không kềm chế được, lại chuyển mắt về phía Vũ Văn Phong lãnh ngạo như muôn thuở, cười đậm đậm, “Phù Sơ xin cáo từ trước.” Tay vỗ nhẹ đầu ngựa, con ngựa liền cất vó, thoáng chốc cũng biến mất không còn tăm hơi.

Chú thích:

1/ độc lai độc vãng: chỉ thích hành động một mình

2/ Kính nhi viễn chi: đứng từ xa nhìn chứ không dám lại gần, ý tôn trọng

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 15: Liệt Tam

“Chẳng lẽ gả cho bản thiếu đáng sợ vậy sao?” Lan Thất nhìn theo hướng đôi chủ tớ Hoa gia khuất bóng, vẻ mặt đầy phiền muộn.

“Thất thiếu.” Vũ Văn Lạc lên tiếng gọi chuyển hướng tầm nhìn của nàng, “Chẳng lẽ ngươi quên bản thân đã đính hôn rồi ư?”

Ánh mắt Lan Thất lấp loáng nhìn qua Ninh Lăng, “Ai da, nhất thời bị mỹ nhân làm mờ mắt, thiếu chút nữa thì quên, Ninh Lăng, ngươi sẽ không vì chuyện này mà giận bản thiếu chứ?”

“Ồ?” Ninh Lăng ngay lúc đó chẳng biết nên phản ứng làm sao.

“Nói thế nào đi nữa, đối tượng kết hôn như chúng ta cũng chỉ vừa gặp gỡ chưa lâu, trong một thời gian ngắn thích ứng không kịp thì cũng là điều dễ hiểu, Ninh Lăng, chẳng lẽ ngươi thật sự giận bản thiếu ư?” Lan Thất vô tội nhìn Ninh Lăng.

“Ta không tức giận.” Ninh Lăng lúc này vừa nghe được lập tức trả lời.

“A.....” Lan Thất thu quạt ngọc đánh một cái vào bàn tay, cười hài lòng: “Bản thiếu đã biết chỉ có Ninh Lăng tốt nhất, sao có thể là người bụng dạ hẹp hòi được.”

Đối tượng kết hôn đứng trước mặt mình trên đầu tán tỉnh người khác, nếu tức giận thì trở thành người bụng dạ hẹp hòi? Vũ Văn Lạc không nói gì.

“Chúng ta cũng nên đi thôi.” Minh Nhị vào xe ngựa đầu tiên.

“Vũ Văn đại công tử, ngươi không nhanh chóng đi tìm người sao? Dung Nguyệt cô nương đang chờ đó?” mục tiêu của Lan Thất chuyển về phía Vũ Văn Phong.

Câu trả lời của Vũ Văn Phong là xoay người chui vào xe. Một đường cùng đi với nhau, hẳn biết rằng bản thân mình dù có động thủ hay đấu khẩu cũng không đấu nổi với Lan Thất, cho nên áp dụng kế sách đối phó có mắt như không thấy, có tai như điếc, cũng nhờ vậy không phải lặp lại tình trạng bị chọc tức đến hộc máu.

Lan Thất cũng chẳng lấy đó mà phiền lòng, cười cười vào lại trong xe.

Ninh Lăng vẫn còn đứng đó kinh ngạc, trong đầu vang lên lời nói ban nãy của vị Dung Nguyệt cô nương kia.

..... Tuyệt đối không dám thích Thất thiếu..... sợ một ngày nào đó không để ý chìm sâu xuống địa ngục..... vạn kiếp không thể siêu sinh.....

“Vạn kiếp không thể siêu sinh sao?” Ninh Lăng lầm bầm.

“Đệ nói gì?” Vũ Văn Lạc không nghe rõ, hỏi thúc hần, “Mau vào thôi, phải lên đường rồi.”

“Ừ.” Ninh Lăng hoàn hồn.

Vào trong xe, đã thấy Lan Thất đứng nhìn ghế của mình, mà Liệt Sĩ Phong hồi nãy không thấy đâu đang nằm dài ra ngủ trên đó, mấy chuyện khác đều bị hấp gạt qua một bên.

“Không phải vừa rồi hần không có trong này sao?” Ninh Lăng kỳ quái nhìn Liệt Sĩ Phong.

Đối với những suy nghĩ đơn giản của Ninh Lăng, Vũ Văn Lạc thấy nhiều cũng đã quen, chỉ chỉ lên phía trần xe, giải thích: “Công phu thần lẫn.”

“À.” Ninh Lăng hiểu được.

“Liệt Sí Phong.” Lan Thất ngọc lấy quạt chọc chọc vào người đang nằm ngủ, “Đứng dậy cho bản thiếu.”

“Đừng gây âm ỹ, ta đã không ngủ vài ngày rồi.” Liệt Sí Phong chậm chạp hé mắt, xua tay.

“Người chiếm hết chỗ, bản thiếu ngồi thế nào?” Lan Thất nhếch mày, quạt ngọc mang theo vài phần lực.

Thân thể cao to của Liệt Sí Phong di chuyển, chừa lại một chỗ, “Nằm, ngồi tùy người.”

Khóc mất Lan Thất không ngừng cau lại, tay giơ lên, quạt ngọc nhìn có vẻ nhẹ nhàng đập xuống vai Liệt Sí Phong, lại khiến Liệt Tam gia hét lớn một tiếng, cuối cùng cũng chịu mở mắt.

“Xe này là của bản thiếu, ghế cũng của bản thiếu.” Lan Thất cao giọng.

“Người muốn đấu với ta một trận ngay bây giờ sao?” Liệt Sí Phong lạnh lùng hỏi.

Lan Thất trừng đôi mắt xanh, không nói một lời

Liệt Sí Phong hoàn toàn mở mắt, ánh nhìn như lưỡi dao, trừng Lan Thất, hoàn toàn chẳng giống một người đã không ngủ vài ngày, “Cùng người đốc hết toàn lực so đấu một trận, đây là một trong hai chuyện mà Liệt Sí Phong ta đến nay vẫn chưa thể hoàn thành.”

“Lại là chuyện này.” Lan Thất rên rỉ thu quạt.

“Không thể đấu thì đừng âm ỹ.” Liệt Sí Phong đơn giản nói một câu, tiếp tục nhắm mắt

“Liệt Sí Phong!” Lan Thất cắn răng nhìn người đang thoải mái nằm trên ghế dài, “Lan Thất ta sao lại quen biết người chứ?!”

Người trên ghế nhắm mắt không thèm động đậy.

Mà hiện tại, Vũ Văn Lạc đã không còn chỉ là đơn giản bội phục Liệt Sí Phong thôi, chính là sùng bái hần! Người luôn khiến mọi người bó tay chịu thua như Thất thiếu cũng có người khiến nàng không thể chịu nổi? Liệt Sí Phong, người thật sự quá được đi!

Lan Thất xoay người, ánh mắt chăm chú vào Ninh Lăng, khẽ nhếch một, một cười một nụ cười lạnh ân tía quý quyết khiến người nổi da gà: “Ninh Lăng, chúng ta là đối tượng kết hôn, ngồi cùng nhau cũng chẳng sao.”

“Ồ?” Ninh Lăng vẫn còn ở phía cửa xe toàn thân cứng đờ.

“Ninh Lăng ngồi cùng ta là tốt rồi.” Vũ Văn Lạc kéo Ninh Lăng ngồi xuống bên cạnh hần.

“Ừ.” Lan Thất vừa lòng gật gật đầu, thoải mái ngồi xuống chỗ Ninh Lăng.

Xe ngựa chuyển động, cuối cùng cũng khởi hành lần nữa, Vũ Văn Lạc vội vàng lấy giấy bút từ trong người ra, ghi lại những gì tai nghe mắt thấy khi này, Ninh Lăng nghiêm túc ngồi bên cạnh hần, Vũ Văn Phong nhắm mắt, Minh Nhị rót một chén trà thơm, Lan Thất đưa tay nhón một món điểm tâm trên bàn bỏ vào miệng, trong xe một mảnh hài hòa yên tĩnh.

Một lát sau, trong xe bỗng vang lên một chuỗi tiếng vang cực kỳ không hài hòa, Vũ Văn huynh đệ, Ninh Lăng nghe không cảm thấy có gì lạ, chỉ có Minh Nhị và Lan Thất lúc nghe được thì kinh ngạc, Minh Nhị dò xét liếc mắt một cái rồi lại tiếp tục uống trà của mình, Lan Thất mang vẻ mặt khó tin, thì thào: “Hần. Hần lại có thể ngứa?!”

“Chuyện này có gì đâu, một đường huynh khác của ta còn gây lợi hại hơn, lúc hần ngủ ngay cả một khoảng sân cũng chấn động, đứng cách đó bốn năm dặm nghe như sấm bên tai.” Vũ Văn Lạc phản đối.

“Đúng vậy, trước kia ngủ chung với các sư huynh ở trên núi, đêm nào cũng nghe tiếng ngứa.” Ninh Lăng cũng lên tiếng.

“Nhưng mà. Hần lại dám ngứa trên xe bản thiếu, dám ngứa ngay trước mặt bản thiếu!” Lan Thất nhắc chân đá vào đùi Liệt Sí Phong, “Tĩnh lại cho ta!”

Liệt Sí Phong vẫn không nhúc nhích, tiếng ngứa như sấm rền.

“Liệt Sí Phong!” Lan Thất lại tung một cước.

Người trên ghế vẫn không nhúc nhích, ngủ một cách ngon lành.

Lan Thất day trán rên rỉ: “Thật ồn ào!”

“Lòng yên tĩnh tâm hồn cũng tĩnh.” Một bên Minh Nhị buông chén trà.

Lan Thất chán nản tựa vào cái bàn con ngăn cách nàng với Minh Nhị, “Nhị công tử, chẳng lẽ người cũng ngứa? Nếu vậy sẽ phá vỡ hình tượng tiên nhân của người mất.”

“Minh Nhị không có thói quen này.” Minh Nhị thản nhiên đáp.

“Nam nhân bình thường ngủ đều ngứa cả.” Vũ Văn Lạc thăm dò nói với Lan Thất, “Chẳng lẽ Thất thiếu chưa từng ngứa bao giờ?”

“Đương nhiên không!” Lan Thất ngồi thẳng dậy, “Xoạt!” mở quạt ngọc, vẻ mặt nghiêm nghị, “Bản thiếu đáng vẻ phong lưu phóng khoáng sao có thể làm chuyện mất mặt như thế!”

“Hộc hộc..... Hộc hộc.....” Tiếng ngáy của Liệt Sí Phong thật là có tiết tấu.

“Trời ạ.....” Lan Thất đưa hai tay che tai trông thật khổ sở.

Vũ Văn Lạc nhìn chăm chú nhìn Lan Thất, sau đó quay đầu hỏi: “Ninh Lăng, người ngủ có ngáy không?”

Lan Thất nghe được, mắt ngọc lấp tức trừng Ninh Lăng: “Ninh Lăng, nếu người ngáy, bản thiếu sẽ từ người ngay lập tức!”

“Ta không ngáy.” Ninh Lăng lắc đầu ngay lập tức.

“Nhưng hân ngáy!” Lan Thất chia quạt về phía Liệt Sí Phong, sau đó ôm đầu tựa vào bàn nhỏ, “Chẳng lẽ đi đường cứ phải nghe hân ngáy hay sao?”

Minh Nhị gõ gõ đầu ngón tay trên thành chén trà, nói có vẻ tò mò: “Không biết huyết ngủ, huyết cầm có ảnh hưởng đến chuyện ngáy hay không nhỉ?”

Hân vừa nói xong, Lan Thất ngẩng phắt lên, quạt ngọc vurun ra, nhanh như tia chớp điểm hai cái trên người Liệt Sí Phong, ngay tức khắc, tiếng ngáy như sấm dừng lại.

“Vẫn là Nhị công tử có biện pháp.” Lan Thất xoay xoay quạt ngọc trong tay.

“Chuyện này.....” Minh Nhị công tử có chút không đành lòng, “Trong lúc người khác ngủ ngon lại điểm huyết, hình như là chuyện hơi thất đức?”

Lan Thất nhú mắt ngọc, trong lòng thầm mắng một tiếng “Giả Tiên!”, trên mặt một vẻ ngây thơ, “Không phải Nhị công tử chỉ cho bản thiếu sao?”

“Ta chỉ tự hỏi mà thôi.” Minh Nhị công tử cũng thật vô tội.

“Bản thiếu chính là làm theo lời Minh Nhị công tử.” Lan Thất càng ngây thơ hơn.

Mắt Vũ Văn Lạc hết trừng rồi lại trừng, cuối cùng gượng gượng lăm mồm nuốt xuống được lời muốn vọt ra khỏi miệng “Đối trá!”, cúi đầu, tiếp tục bận rộn với ‘Vô Lâm Thương Hải Sứ’.

Vũ Văn Phong đại công tử tiếp tục việc ngồi yên của hân, đối với hết thảy những chuyện đang xảy ra coi như không nghe không thấy

Ninh Lăng cũng khoanh chân ngồi yên, tu luyện nội công.

Xe ngựa hướng về phương bắc, thêm một Liệt Sí Phong nữa cũng coi như không có, từ ngày ấy hân nằm xuống ngủ vẫn chưa tỉnh lại, không ăn uống không động đậy, nếu không nghe được hơi thở thì thật giống một người chết. Có lúc Ninh Lăng lo lắng chuyện Lan Thất điểm huyết ngủ của hân khiến cho hân bất tỉnh luôn, có ý định nhân những lần Lan Thất không có trên xe giải huyết, sợ rằng để lâu không giải khiến cho máu không lưu thông nguy hại sau này, nhưng mà thủ pháp độc môn của Lan Thất hân không cách nào giải nổi, sau đó cũng lại là Minh Nhị nhắc tay, giải, nhưng Liệt Sí Phong vẫn ngủ yên như cũ, ngay cả tiếng ngáy cũng không có. Vũ Văn Lạc không nhịn nổi tò mò, thử dùng nhiều cách kêu, lay, nủ, hay đập vào người cũng không được, mọi biện pháp đều tổn công vô ích, cuối cùng chỉ vì một câu của Minh Nhị công tử “Nội công tâm pháp Liệt gia độc đáo” rồi thôi.

Cứ tiếp diễn như thế năm ngày, vào một buổi trưa lúc ai nấy thiêu thiêu ngủ, Liệt Sí Phong bỗng nhiên mở mắt.

“A, người cuối cùng cũng tỉnh.” Ninh Lăng là người phát hiện đầu tiên, không dấu được vui mừng kêu lên, rốt cục cũng thờ phào nhẹ nhõm, chẳng cần phải lo lắng người này sẽ ngủ luôn không tỉnh lại.

Liệt Sí Phong đảo mắt qua phía Ninh Lăng, nhẹ gật đầu, xem như đáp tạ Ninh Lăng đã quan tâm, rồi vươn tay cướp lấy chén trà Lan Thất đang cầm, ngửa đầu uống một hơi, đưa cái chén không ra ý bảo rót thêm, hân ngủ lâu như vậy nên khát nước.

Lan Thất trợn mắt, mỉm cười, cười đến cực kỳ ôn hòa, từ trong ống tay áo lấy ra một bình sứ bằng bạch ngọc: “Có thể được hầu hạ ngài đây là do phúc khí tu luyện từ kiếp trước, cho nên bình ‘Hoàng tuyền thủy’ thiên hạ vô song này xin mời tam gia uống.” Dứt lời, mở nắp bình muốn rót vào cái chén không.

Hoàng tuyền thủy? Vũ Văn Lạc rung mình một cái, một tia sáng xẹt qua đầu óc mơ màng, người chưa tỉnh cũng tỉnh hân. Đó là độc được chết người!

Liệt Sí Phong rút tay, tránh bình “Hoàng tuyền thủy” kia, ánh mắt nhìn Lan Thất, lạnh lùng bình thản phun ra mấy chữ: “Yêu tính khó sửa.” Nói xong hươ tay trên không trung, bình trà trên bàn của Minh Nhị và Lan Thất bay vào tay hân, nhẹ nhàng không tiếng động.

“Nội công của Liệt huynh lại tiến bộ rồi.” Minh Nhị thần nhiên bình luận.

“Liệt đại ca.” Vũ Văn Lạc thân thiết gọi một tiếng, khỏi cần làm quen dài dòng, hân đã tự động coi người này là huynh trưởng, phải biết rằng đâu có dễ gặp được người khiến cho Thất thiếu e ngại, người lợi hại thế này không nhân cơ hội tạo mối quen hệ thì uống công cha mẹ sinh ra hân thông minh lanh lẹ.

Liệt Sí Phong ngóanh mặt uống trà.

Vũ Văn Lạc không để bụng, nhích lại gần hân, về mặt đầy hiếu kỳ: “Đại ca, tiểu đệ có một chuyện không rõ.”

Đối với lời Vũ Văn Lạc, Liệt Sí Phong coi như không có, uống hết trà, nhìn thẳng Minh Nhị, “Nhị công tử, chúng ta đấu một trận thì sao?”

“Liệt huynh muốn tìm cao thủ tỷ thí, nếu đến Anh Sơn chắc hân sẽ được thỏa lòng.” Minh Nhị cũng coi như không thấy ánh mắt cổ chấp của Liệt Sí Phong.

“Ta nói là người.” Liệt Sí Phong không nháy mắt lấy một lần.

Minh Nhị thoáng liếc phía Lan Thất, nói: “Trước đó không lâu chúng ta mới cầm đao hợp tấu cùng nhau, chỉ bằng nhân dịp này Liệt huynh cùng Thất thiếu khoa tay múa chân một chút, lần trước ở Trường Thiên Sơn trang, tiểu đệ tuy được thỉnh giáo vài chiêu với Thất thiếu, nhưng cảm giác vẫn như muối bỏ biển.”

Liệt Sĩ Phong vừa nghe lời này, mắt càng sáng hơn, nhìn thẳng Lan Thất, “Chúng ta tỷ thí một hồi.”

“Không có hứng thú.” Lan Thất bình thản khoát tay.

“Liệt đại ca.” Vũ Văn Lạc không ngừng cố gắng, “Phù Sơ cô nương nói người trộm đồ của nàng, không biết đó là thứ gì có thể lọt vào mắt xanh của đại ca, chúng ta đối với chuyện này thực sự rất có hứng thú.”

Liệt Sĩ Phong vẫn không thêm đề ý như cũ, chuyển ánh mắt qua phía Vũ Văn Phong đang ngồi nhắm mắt, trầm ngâm một lát, Vũ Văn Phong tựa như cảm giác được tia nhìn của hắn, mở mắt ra, đối diện với ánh mắt lợi hại đó.

“Năm năm sau ‘Xích Tâm chương’ của người hắn đã luyện thành, đến lúc đó chúng ta tỷ thí một hồi.”

“Được.” Vũ Văn Phong sáng khoái đáp.

Liệt Sĩ Phong lại thay đổi hướng nhìn, lần này dừng trên người Ninh Lăng, đánh giá một lát, hàng lông mày rậm hơi giật giật.

Ninh Lăng bị bị hắn nhìn như thế có cảm giác không tự nhiên. Người này ngồi trong chiếc xe nhỏ hẹp, lại giống như một thanh bảo đao, khí thế bén nhọn, khiến người không rét mà run, càng khỏi cần nói đến ánh mắt, yên tĩnh lạnh rét, tựa như lột da bóc xương, xem xét hắn từ trong ra ngoài.

“Mười năm là được.” Liệt Sĩ Phong bình thản nói.

Lời vừa nói xong, Ninh Lăng ngu ngơ không hiểu, Vũ Văn Phong nhìn qua, Minh Nhị cười nhẹ, Lan Thất phe phẩy quạt ngọc ánh mắt thâm sâu.

“Liệt đại ca, chuyện bọn họ so đấu với người là chuyện năm, mười năm sau, chuyện hiện tại chúng ta nhắc đến, là người lấy đi thứ gì của Phù Sơ cô nương vậy?” Dù bị phốt lờ, Vũ Văn Lạc không một chút tức giận.

Liệt Sĩ Phong cuối cùng cũng nhìn Vũ Văn Lạc, Vũ Văn Lạc khẩn trương, hết sức chăm chú lắng nghe.

“Tư chất thường thường, tay chân vô dụng, một đường học võ, cả đời hạ bại hai.” Liệt Sĩ Phong đánh giá không chút khách khí.

“Liệt đại ca, ta không phải hỏi người về võ công của ta, là hỏi người chuyện Phù Sơ cô nương.” Vũ Văn Lạc rất muốn đánh một chương vào đầu Liệt Sĩ Phong, chỉ là không có gan.

“Vũ Văn thế huynh, người làm gì cứ mãi truy hỏi Liệt Tam gia, không bằng hỏi bản thiếu, bản thiếu biết hắn đã trộm thứ gì của Phù Sơ cô nương.” Lan Thất phía đối diện cười nói.

“Hả, là cái gì?” Vũ Văn Lạc lập tức quay đầu.

“Người nghĩ lại thử xem.” Lan Thất hướng mắt xanh quý dị nhìn Liệt Sĩ Phong, cười tà, “Chuyện quan trọng giữa một người con gái xinh đẹp và một chàng trai chưa kết hôn là chuyện gì, chẳng những tự mình theo đuổi không bỏ, còn muốn truyền khắp thiên hạ, người thử nói xem vật đó là thứ gì?”

“Là.....” Trộm tâm—hai chữ tồn tại trong lòng Vũ Văn Lạc đã thật lâu, là miêu tả trung thực nhất, nhưng sợ ánh mắt lạnh như băng của người bên kia, hắn đành ngậm trong cổ họng, mong chờ Lan Thất nói ra đáp án, để hắn được thở phào nhẹ nhõm.

“Yêu đương vụng trộm!” Lan Thất rõ ràng lưu loát phun ra mấy chữ.

Ngay lập tức trong xe là một mảnh lặng thinh, chỉ nghe tiếng thờ dốc, Liệt Sĩ Phong, Vũ Văn Lạc, Vũ Văn Phong, Ninh Lăng, Minh Nhị tất cả đều trừng mắt nhìn Lan Thất.

“Khụ khụ..... Khụ khụ.....” Vũ Văn Lạc bỗng nhiên ho kinh thiên động địa

Ninh Lăng hoàn hồn, vội vàng vỗ lưng Vũ Văn Lạc: “Đại ca, huynh làm sao vậy?”

“Khụ khụ.....” Vũ Văn Lạc ho khụ khụ, mắt đỏ bừng chảy nước mắt. Ô ô..... Hắn chẳng bị gì hết, chỉ là cổ họng như nghẹn phải thứ gì không thờ được.

“Ừm, Thất thiếu không biết là ‘Trộm tâm’ lịch sự tao nhã hơn sao?” Một lát sau, Minh Nhị nhẹ nhàng mở miệng.

“Không, ‘Yêu đương vụng trộm’ chính xác hơn nhiều.” Lan Thất hươ tay tuyệt đối không chịu sửa, “Người không thấy Vũ Văn thế huynh ho kinh thiên động địa sao, chắc hẳn vì một đoạn giai thoại này của Liệt huynh khiến hắn cả đời khó quên.”

Ta đúng là cả đời khó quên, ở chung với Lan Thất người nhiều ngày, ta thế nào cũng sẽ gặp một ngày hơi ỏi như thế! Điểm này ta cũng sẽ nhớ kỹ. Vũ Văn Lạc chảy nước mắt âm thầm tự nhủ.

Liệt Sĩ Phong trợn mắt nhìn Lan Thất một lát, sau đó thờ ra bình thường, không đáng so đo, vừa quay đầu, đã thấy Vũ Văn Lạc cúi đầu trên bàn gỗ viết viết, tựa như ghi lại chuyện gì, không khỏi nheo mắt, “Người đang làm gì?”

Tiếng nói lạnh lùng khiến tay Vũ Văn Lạc run lên, suýt chút nữa đánh rơi bút.

“Ai da, Liệt huynh.....” Lan Thất dài giọng gọi, tốt bụng giải thích, “Người vẫn chưa biết đúng không, vì Vũ Văn thế huynh này lấy chuyện ghi lại những sự kiện lớn nhỏ trong võ lâm làm nhiệm vụ của mình, ý muốn viết ra một bộ sử sách của võ lâm, đương nhiên giờ đây đang trung thực miêu tả lại một đoạn giai thoại ‘Yêu đương vụng trộm’ thiên cổ của Phù Sơ cô nương cùng Liệt huynh xuống, để đời sau chiêm ngưỡng.”

“Hủy đi.” Liệt Sĩ Phong rất đơn giản ra lệnh, còn vờn tay ra.

“Ồi chào!” Lan Thất đưa quạt cản lại, “Mấy chữ ‘Yêu đương vụng trộm’ này là xuất phát từ miệng bản thiếu mà ra, bản thiếu thích được lưu danh thiên cổ, không thể hủy

được.”

“Liệt huynh, Minh Nhị cũng hiểu được đây là một đoạn giai thoại anh hùng mỹ nhân, hẳn nên để cho đời sau được biết, Liệt huynh ngoại trừ đao và võ ra, còn có tình.” Minh Nhị cũng thành khẩn, vẫn nhã nói.

Liệt Sĩ Phong nhìn hai người vẻ mặt tươi cười, lại nhìn Vũ Văn Lạc khẩn trương ôm lấy giấy bút, còn có Vũ Văn Phong, Ninh Lăng canh chừng hẳn đột ngột làm khó, rút tay, ánh mắt nhìn Vũ Văn Lạc, lạnh lẽo, “Hạng ba.”

Chỉ chốc lát đã từ hạng hai rút xuống hạng ba.

Ta không phải! Vũ Văn Lạc hô hoán trong bụng.

Hắn biết Liệt Sĩ Phong đã coi hắn như mấy văn sĩ viết bậy viết bạ, Vũ Văn Lạc hẳn phải là võ lâm sử gia, không phải văn nhân yếu đuối, hẳn không viết những thứ nông cạn vô vị. Nhưng..... Hắn không dám nói ra, bởi vì bên cạnh có Minh Nhị, Lan Thất nhìn chăm chăm, bọn họ nhất định là muốn hắn nhớ kỹ mấy chữ ‘Yêu đương vụng trộm’. Ô ô..... Vũ Văn Lạc cảm thấy thật tủi thân.

“Ta đi.” Liệt Sĩ Phong đứng dậy. Ngủ no rồi, lại thoát khỏi Hoa Phù Sơ khó chơi, nếu Minh Nhị, Lan Thất không cùng hắn múa may thi triển võ công, vậy không cần thiết phải ở đây, cùng một nơi với mấy người lằng nhằng này, mệt! Thà rằng đi nơi nào đó kiếm cao thủ so đấu một hồi cho thống khoái.

“Ai da, Liệt huynh, nơi đây cách Anh Sơn đã không còn bao xa, cùng đi với chúng ta thôi, tiện thể cho chúng anh hùng chiêm ngưỡng phong thái của ‘Sĩ Nhật thần đao’” Lan Thất đuổi chân chặn lại.

“Không có hứng thú.” Liệt Sĩ Phong đáp lại bằng câu nói trước đó của Lan Thất.

Lan Thất nháy mắt mấy cái, sau đó quay đầu nhìn về phía Minh Nhị, ánh mắt giao nhau, nháy một cái, cùng trao đổi một nụ cười.

“Liệt huynh, ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ mất tích là đại sự, chúng ta đều là phần tử của võ lâm cũng nên tận tâm tận lực.” Minh Nhị ôn hòa khuyên bảo, “Nghe nói chương môn Phong Vụ phái đã phát ấn tín chương môn kêu gọi toàn bộ đệ tử trong phái rải rác khắp thiên hạ điều tra việc này, hành vi này là tấm gương cho hậu bối chúng ta, mà hội họp Anh Sơn lần này chương môn Phong Vụ phái chắc hẳn sẽ có mặt, lúc đó chúng ta sẽ có dịp được chiêm ngưỡng phong thái của người.”

“Chương môn Phong Vụ phái?” Lan Thất nhướn mi, “Chính là ‘Lan Nhân lệnh chủ’ vừa rồi, Minh Không, Minh đại hiệp sao?”

“Ừ, chính là vị Minh đại hiệp này.” Minh Nhị gật đầu “ ‘Bích Lạc Phú’ coi như là tuyệt học đệ nhất võ lâm, là bí mật không truyền ra ngoài của Phong Vụ phái, hơn trăm năm qua cũng chỉ có bốn vị luyện thành, vị Minh đại hiệp là một trong bốn.”

Chân Liệt Sĩ Phong đang nhấc lên thì dừng lại

“Ai da, vậy vị Minh đại hiệp này khác nào là người có võ công thiên hạ đệ nhất?” Lan Thất tràn đầy kinh ngạc, ái mộ.

Liệt Sĩ Phong hạ chân xuống.

“Có thể nói như vậy.” Minh Nhị gật đầu, “Nghe nói vị Minh đại hiệp này thường hay chỉ dẫn cho hậu bối, đến lúc đó Minh Nhị nhất định phải xin thỉnh giáo người một phen.”

Đôi con ngươi lạnh nhạt của Liệt Sĩ Phong lóe sáng.

“Đúng rồi, Liệt huynh, lần này Anh Sơn đại hội, lệnh huynh — Thương Vân trang chủ Liệt Sĩ Đường hẳn cũng đến nhỉ?” Lan Thất đột nhiên quay đầu hỏi Liệt Sĩ Phong.

Nghe vậy, Liệt Sĩ Phong cau mày, chân lại dậm bước.

“Chuyện lớn như vậy, Thương Vân trang chủ đương nhiên cũng sẽ đi.” Minh Nhị lại nói tiếp, “Hơn nữa nghe nói lần này Thiên Bích sơn phái đi chương môn đệ tử.”

“Hả?” Lan Thất đảo mắt, nhìn Ninh Lăng, “Ninh Lăng, nghe nói chương môn sư huynh của người chỉ mới ba mươi tuổi, đã học xong bốn mươi tám trong tám mươi một bộ kiếm pháp của Thiên Bích phái, có phải là sự thật không?”

“À..... Lúc ta xuống núi, sư huynh đã luyện được năm mươi bộ.” Ninh Lăng thành thật đáp.

“Năm mươi bộ?” Lần này Vũ Văn Lạc mở to hai mắt, không dám tin nhìn Ninh Lăng, “Chương môn sư huynh của đệ là người thế nào? Lại có thể hành hội được năm mươi bộ kiếm pháp, người bình thường chỉ học mười bộ đã coi như là thiên phú dị bẩm rồi!”

Liệt Sĩ Phong lại hạ chân, ánh mắt chuyển qua Ninh Lăng.

“Sư phụ nói sư huynh là thiên tài đồng thời cũng là ngu ngốc.” Ninh Lăng ngây ngốc gãi đầu, tựa hồ đối với chuyện nói sư huynh “ngu ngốc” có chút ngượng ngùng, “Huynh ấy ngoại trừ chuyện học kiếm pháp ra thì không còn biết gì khác, những võ công khác cũng không học được, ngay cả khinh công, nội công.”

“Nhưng không có nội lực thì các chiêu thức võ công đâu có lợi ích gì.” Vũ Văn Lạc trong giây phút bóp cổ tay thở dài. Nếu không có nội lực cùng khinh công hỗ trợ, thì dù chiêu kiếm cao diệu tới đâu cũng không chịu nổi một đòn võ thuật.

“Cho nên sư phụ truyền cho sư huynh mười năm công lực, lại mỗi năm năm cho sư huynh ăn một viên ‘Phượng y đan’, nếu tính không sai sư huynh đã có bốn mươi năm công lực.” Ninh Lăng nói. Có nội lực đương nhiên sẽ sử dụng được khinh công.

“Cái gì?! Chẳng những truyền công lực lại còn cho hắn ăn ‘Phượng y đan’?!” Vũ Văn Lạc bây giờ thật quá ganh tỵ. “Phượng y đan” là thứ quý báu cỡ nào, còn hơn cả ‘Thương Nhai đan’, là linh đan diệu dược có công hiệu cải tử hoàn sinh!

“Sư huynh là cao thủ đứng nhất ở núi Thiên Bích, sư phụ nói nếu chỉ bàn về kiếm pháp, người cũng không phải là đối thủ của sư huynh.” Thái độ Ninh Lăng có chút kiêu

hành.

“Sur huynh người cũng sẽ đến Anh Sơn?” Liệt Sí Phong đột nhiên lên tiếng.

“Chắc hẳn là vậy.” Ninh Lăng đáp, “Mấy năm gần đây sư phụ đã không còn để ý đến những chuyện bên ngoài, mọi chuyện lớn nhỏ đều do sư huynh lo liệu.”

“Nhân tiện, bản thiếu đột nhiên nhớ tới một chuyện.” Lan Thất bỗng nhiên nói.

“Thất thiếu nhớ tới chuyện gì?” Minh Nhị hỏi rất thú vị.

“Các người nói thử xem, Phù Sơ cô nương tìm không được Liệt huynh, có khả năng cũng đến Anh Sơn coi nào nhiệt không?” Lan Thất chớp chớp mắt xanh, vẻ mặt hài nghị nhìn Liệt Sí Phong

Liệt Sí Phong trán nổi gân xanh.

“Có khả năng đi, cũng có thể không.” Minh Nhị cười trong trêu.

Liệt Sí Phong ngồi phịch xuống ghế dài, đôi con ngươi sáng lạnh như sao liếc nhìn Lan Thất, Minh Nhị đang cười, nói: “Các người thật sự rất ăn ý.”

Ngay tức khắc, nụ cười trên mặt Lan Thất, Minh Nhị cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Tề tựu Anh Sơn

Chạng vạng tối ngày tám tháng tám, đoàn người Lan Thất cuối cùng cũng đến Hịch thành dưới chân Anh Sơn

Hơn trăm năm trước vào cuối thời Đông triều, tuyên hịch dưới chân Anh Sơn, nữ vương Phong quốc, Phong Tích Vân từng dẫn Phong Vân kỳ cùng đại tướng quân Đông triều nắm cầm vệ quân, Quân Thủ Phóng, kịch liệt chiến đấu một hồi, lúc đó nơi này chỉ là một mảnh hoang vu không bóng người, nhiễm đỏ máu chiến sĩ ngã xuống, vùi lấp hồn thiêng hải cốt của vô số anh linh, là nơi thê lương bi thống, nhưng hơn trăm năm sau, đã là một tòa thành nhỏ hưng thịnh phồn vinh- Hịch thành

“Từ bây giờ trở đi đại hội Anh Sơn mới bắt đầu, bản thiếu đi trước gặp mặt một số bằng hữu, các vị thể huynh xin cứ tự nhiên, chúng ta gặp lại trên núi.”

Vào Hịch thành, vừa mới xuống xe ngựa liền có kiệu êm xuất hiện đón Lan Thất.

“Nhị công tử, đại tiểu thư phải chúng ta đến đón ngài.”

Lan Thất mới vừa đi, lại có một kiệu khác đến.

“Vậy Minh Nhị tạm thời từ biệt các vị.” Minh Nhị cũng chấp tay chào tạm biệt.

Còn lại Vũ Văn huynh đệ, Ninh Lăng đối mặt nhìn nhau, trong lòng thầm nhủ hai người kia cũng thật là quá vô tình rồi, đã trải qua bao nhiêu ngày cùng đồng hành, thế mà bây giờ bỏ mặc mọi người lại đi một mình.

“Trước hết chúng ta nên đi tìm khách sạn, Liệt đại ca chúng ta cũng……” Vũ Văn Lạc vừa nói vừa trung cầu ý kiến Liệt Sí Phong, ai ngờ vừa quay đầu lại, cũng không thấy bóng dáng Liệt Sí Phong đâu, “Ừa? Người đâu?”

“Sao có thể trong thoáng chốc đã không còn tăm hơi?” Ninh Lăng cũng thấy kỳ quái.

Ba người đứng trên đường cái nhìn trái nhìn phải, vẫn không tìm thấy bóng Liệt Sí Phong đâu, đang lúc đang thất vọng thì có một nhóm người phía trước mặt đi đến, dẫn đầu là một người đàn ông đứng tuổi cực kỳ uy nghiêm, Vũ Văn huynh đệ vừa nhìn thấy, không khỏi tràn ra cảm giác vừa vui vừa buồn.

Người đàn ông trung niên cùng những người đi theo sau nhìn thấy bọn họ, cũng có vẻ ngạc nhiên, “Hai đứa con hóa ra cũng ở đây.”

Vũ Văn huynh đệ tiến lên, cùng nhau khom mình hành lễ: “Phụ thân.”

Ninh Lăng ở phía sau nhìn thấy một màn này, thầm nghĩ: Thì ra là phụ thân của đại ca, đáng vẻ thật giống Vũ Văn Phong đại ca, so với đại ca lại không.

“Ừ.” Người đứng đầu gia tộc Vũ Văn, Vũ Văn Lâm Đông gật đầu, “Các con đến đây từ hướng nào? Phong nhi, ta nghe nói con ở Trường Thiên sơn trang rất thất lễ, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

“Phụ thân, chuyện này để nói ra cũng khá dài, không bằng trước hết chúng ta tìm một khách sạn, con rất đói bụng.” Vũ Văn Lạc giành phần nói.

“Con chỉ có biết ăn thôi, ăn bao nhiêu cũng chẳng tiến bộ!” Vũ Văn Lâm Đông trợn mắt.

“Quả thật rất đói bụng mà.” Vũ Văn Lạc cúi đầu thăm thẳm.

Vũ Văn Phong liếc mắt nhìn đệ đệ mình, nói: “Ngũ đệ kỳ này ra giang hồ rèn luyện cũng có không ít tiến bộ, Minh Nhị công tử, Lan Thất thiếu, Liệt Tam gia đều trở thành bằng hữu của nó, phụ thân nên cao hứng mới phải.”

“Thế sao?” Vũ Văn Lâm Đông vừa nghe lộ vẻ ngạc nhiên, đưa con nhỏ bé vỗ công thấp kém này của hắn có thể kết bạn với Minh Nhị, Lan Thất, Liệt Tam những nhân vật trẻ tuổi đứng đầu, không khỏi khen ngợi gật gật đầu, chuyển dời ánh mắt, dừng trên người Ninh Lăng “Vị này là?”

“Hắn là đệ đệ kết nghĩa của con, người của Thiên Bích, thiếu chủ Ninh gia ở Lan Châu, Ninh Lăng” Vũ Văn Lạc vội vàng giới thiệu, nói hết cùng một lúc cho rõ ràng, đỡ mắt công phụ thân lại hỏi.

“Ninh Lăng bái kiến Vũ Văn thế bá.” Ninh Lăng tiến lên chào.

“Ừ, không cần đa lễ.” Vũ Văn Lâm Đông nhìn kỹ Ninh Lăng, sau đó lại gật đầu, nói, “Lạc nhi, vị đệ đệ này của con mạnh hơn con nhiều.”

“Thật không?” Vũ Văn Lạc nghe vậy rất cao hứng, khó có cơ hội phụ thân khen ngợi bằng hữu của hắn.

“Phụ thân, sắc trời không còn sớm nữa, trước hết nên tìm một khách sạn để nghỉ chân.” Vũ Văn Phong nói. Nhiều người thế này đứng ở trên đường lớn thật dễ khiến người ta chú ý.

“Ừ.” Vũ Văn Lâm Đông vuốt cằm

Mấy người tìm một khách sạn mượn vài gian phòng, xuống dưới sảnh đường gọi một bàn thức ăn, lấp đầy bụng đói. Ngồi chính giữa, Vũ Văn Lâm Đông hỏi Vũ Văn Phong những việc ở Trường Thiên sơn trang, Vũ Văn Phong chỉ nói do học nghệ không bằng người thừa dưới tay Lan Thất, còn về sự thất lễ ở Trường Thiên sơn trang, ngày khác sẽ nhận tội với Thu tiền bối. Lúc hỏi Vũ Văn Lạc, cũng một câu trả lời đơn giản, nói sau khi rời nhà gặp Ninh Lăng hợp ý liền kết làm huynh đệ, sau lại nghe nói về chuyện “Lan Nhân Bích Nguyệt” bị đánh cắp, liền cùng nhau đến Anh Sơn xem nào nhiệt, trên đường thật khéo gặp Lan Thất, Minh Nhị, Liệt Tam, được Lan Thất chiếu cố cùng nhau ngồi xe ngựa đến đây, đến Hịch thành mỗi người một việc thì chia tay. Về chuyện Tùy Giáo tìm Vũ Văn Phong trả thù, hắn thấy đại ca một chữ cũng không nói nên cũng im lặng.

Ăn xong bữa, trời cũng nhuộm tối, Vũ Văn Lâm Đông gọi Vũ Văn Phong vào phòng ông, tựa như vẫn còn nhiều điều cần nói, Vũ Văn Lạc thấy bản thân không bị kêu vào thật là thoải mái, trước đó đã mượn một gian phòng lớn ở cùng Ninh Lăng, bây giờ hai người trở về phòng, tắm nước ấm sạch sẽ, ngã ra giường lớn, nhắm mắt ngủ một giấc thật ngon, thế nhưng lại trần trụi không thể ngủ được.

“Ninh Lăng, chúng ta nói chuyện đi.” Vũ Văn Lạc nói vào trọng điểm.

“Được.” Ninh Lăng nhồm dậy khoanh chân ngồi trên giường.

Vũ Văn Lạc vừa nói xong với tay lấy ấm trà trên chiếc bàn con đặt đầu giường, sau đó cũng khoanh chân ngồi trên giường uống nước.

“Đại ca, trước kia huynh đã từng tới Anh Sơn?” Ninh Lăng hỏi.

“Không có.” Vũ Văn Lạc đáp, nghiêng ấm rót hai chén trà, “Đây là lần đầu tiên huynh tham gia đại hội Anh Sơn, bắt đầu từ bây giờ các lộ anh hùng võ lâm sẽ đến đây tập hợp, chắc chắn so với lần trước ở Trường Thiên sơn trang sẽ đồ sộ hơn nhiều.”

“Đúng vậy, có lẽ ngày kia sẽ gặp được các sư huynh.” Ninh Lăng nghĩ đến chỉ một vài ngày nữa được gặp lại các sư huynh, trong lòng không khỏi vui mừng.

“Đúng rồi, Ninh Lăng, huynh súyt chút nữa thì có chuyện quên không hỏi đệ.” Vũ Văn Lạc đưa cho hắn một chén trà.

“Đại ca muốn hỏi cái gì?” Ninh Lăng tiếp nhận trà hỏi.

“Vô lâm đồn đại, rằng Ninh gia các người và người sáng lập nên Thiên Bích phái đều xuất thân từ tiền triều, đó là thật sao?” Vũ Văn Lạc vừa hỏi vừa lấy giấy bút ra, bất cứ giây phút nào cũng không quên nhiệm vụ quan trọng của mình.

Ninh Lăng xưa nay không nghĩ nhiều cũng lặng im một lát, mới nhẹ nhàng đáp: “Cũng có thể nói như vậy.”

“Thật sao?” Mắt Vũ Văn Lạc sáng rực lên, chăm chú gât gao nhìn Ninh Lăng.

“Nhà đệ có một cây gia phả, mỗi một người sau khi sinh ra đều được ghi tên trong đó, được mỗi đời gia chủ cất giữ. Phụ thân đưa đệ lên núi Thiên Bích học nghệ khi đệ vừa bốn tuổi, trước khi rời nhà người cho đệ xem gia phả, chỉ vào cái tên đầu tiên đệ đệ nhận biết, là ba chữ ‘Ninh Tịnh Hải’. Phụ thân nói, mỗi một người con cháu Ninh gia đều phải biết gốc gác của mình từ đâu.”

“A, huynh biết người đó là ai rồi!” Vũ Văn Lạc hưng phấn kêu lên, “Người là một trong bảy người khai sáng Đông triều, sau được Thủy Đế phong làm vua Ninh Quốc.”

Sự liên hệ đó khiến Vũ Văn Lạc cực kỳ hưng phấn, Ninh Lăng lại thực bình thản, “Ừm, tổ sư ông tuy là công thần khai quốc của Đông triều, nhưng hơn hai trăm năm trước trong một lễ tế trời, một vị tổ tiên khác lại là phản thần của Đông triều, người mang quân sát phạt muốn lật ngôi trở thành hoàng đế, sau bị Cảnh đế tập kích, đại quân lục quốc trấn áp, vị tổ tiên đó cuối cùng tự sát vong mạng, Ninh quốc bị các quốc gia khác phân chia không còn tồn tại nữa, cả bộ tộc Ninh thị bị chém đầu, chỉ có một số ít đào thoát được.” Nói đến chuyện cũ bi thảm của gia tộc mình, Ninh Lăng thường ngày khờ khạo sắc mặt cũng trở nên trầm hơn.

“Chuyện này huynh cũng biết, sử sách có ghi lại.” Vũ Văn Lạc nói, lay lay cánh tay Ninh Lăng, “Sau đó thế nào, Ninh gia tại sao gia nhập vô lâm?”

“Những người của Ninh thị trốn thoát đều là tội nhân, tất nhiên phải thay tên đổi họ, cứ thế trải qua mấy chục năm, đến những năm cuối của Đông triều, một đôi huynh đệ hậu nhân Ninh thị trở thành thủ hạ của Phong Lan Tức, vua Phong quốc, đại ca gọi Nhâm Mặc Vũ, đệ đệ kêu Nhâm Mặc Văn, huynh đệ hai người vốn muốn trợ Tức vương bình định loạn thế nhất thống giang sơn, một phen tạo nên công danh sự nghiệp, ai ngờ mất thấy một nửa non sông đã nằm trong tay, Tức vương lại thoái vị quy ẩn, chí lớn thất bại, nhưng không muốn thờ hai chủ, đối với chuyện thiên hạ thuộc về ai cũng không quan tâm nữa, sau được Tức vương an bài cho ở lại núi Thiên Bích.” Ninh Lăng nói tới đây thì ngừng lại.

“Chuyện này huynh biết, hai người huynh đệ này chính là quân sư của Tức vương, Nhâm Mặc Vũ, cùng một trong bốn tướng ‘Mặc Văn tướng quân’ Nhâm Mặc Văn, hai người đều là danh nhân nổi danh sử sách.” Vũ Văn Lạc sáng rỡ nhìn Ninh Lăng. Thì ra anh em kết nghĩa của hắn có gốc gác lớn như thế, tổ tiên đều là nhân vật lẫy lừng lưu danh sử sách! “Sau đó thì sao? Nói mau đi.”

“Đại ca, đệ khát, cho đệ uống miếng nước trước đã.” Ninh Lăng ửng ực uống cạn chén trà.

“Uống xong rồi, nói mau.” Vũ Văn Lạc nhìn trông mong nhìn Ninh Lăng.

“Ừ.” Ninh Lăng tiếp tục nói, “Sau khi triều đại mới được lập ra, huynh đệ bọn họ không cần phải dấu giếm tổ họ nữa, đệ đệ Nhâm Mặc Vân khôi phục nguyên họ trở về nơi đầu tiên của thị tộc — Ninh quốc trước kia — hiện tại là Lan Châu, ở đó cưới vợ sinh con, mãi cho đến tận hôm nay là Ninh gia chúng ta. Mà ca ca Nhâm Mặc Vũ nói rằng họ ‘Nhâm’ đã bảo vệ họ bao nhiêu năm, thế nên không sửa họ, dùng tên cũ lấy đó tỏ lòng, thêm nữa mong ước cả đời của người đã tan thành mây khói, nản lòng thoái chí không muốn trở lại chốn cũ, càng chẳng màng những chuyện thiên hạ, người ở lại núi Thiên Bích. Núi Thiên Bích vốn là hành cung nghỉ ngơi của vương thất Phong quốc, bảo vệ nơi đây là đệ nhất dũng sĩ của Phong quốc nữ vương, Chiết Dịch, hai người họ ở lại núi Thiên Bích, thực hiện bốn phận bề tôi, hơn nữa do quan hệ của Phong Tức song vương, nên bọn họ trở thành bằng hữu tốt. Chiết Dịch một thân võ công khó người có được, lại thu nhận rất nhiều đồ đệ, Nhâm Mặc Vũ vốn có tài trị quốc nhưng không nơi dụng võ, do đó giúp đỡ Chiết Dịch dạy dỗ đồ đệ, dần dần, hình thành nên Thiên Bích phái.” Nói xong nhanh tay rót cho mình thêm một chén trà.

“Thì ra Ninh gia và Thiên Bích phái là từ đó mà ra.” Vũ Văn Lạc bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Khó trách hơn trăm năm qua Ninh gia, Thiên Bích luôn cùng tiến cùng lùi tựa như một nhà, thật ra chính xác là một nhà.”

“Đúng vậy.” Ninh Lăng uống thêm một ngụm nước mới nói, “Con cháu Ninh thị đều được đưa đến núi Thiên Bích học nghệ, cứ như thế tiếp diễn, cho nên tình thân vẫn kéo dài mãi.”

Vũ Văn Lạc vội vàng ghi xuống, lại hỏi: “Ồi chao, đệ nói thử xem tại sao Lan Thất thiếu và Minh Nhị công tử nhất định cứ phải kéo Liệt Tam gia đến Anh Sơn?”

Ninh Lăng ngẫm nghĩ, nói: “Bởi vì ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ bị trộm đi, bọn họ hy vọng Liệt Tam gia cũng có thể góp một phần sức lực.”

Vũ Văn Lạc nghe vậy ngẩng đầu liếc nhìn Ninh Lăng một cái, lắc đầu, “Cũng chỉ có đệ mới có thể nghĩ như vậy.”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Ninh Lăng nghi hoặc. Không phải Liệt Tam gia vì nghĩa cử của các vị tiền bối, vì những lời lẽ khẩn thiết của Minh Nhị mà đổi ý sao?

Vũ Văn Lạc ghi xong, đem giấy bút cất đi, phản bác: “Huynh xem chừng, chẳng bằng nói rằng Thất thiếu cùng Nhị công tử muốn thấy bộ dáng khó xử của Liệt Tam gia.”

“Hả?” Ninh Lăng trừng mắt, cảm thấy không tin.

Vũ Văn Lạc lắc đầu, thờ dãi một hồi, “Đúng là đầu óc đơn giản.” Sau một lúc lâu, lại hỏi, “Đệ thử nói Nhị công tử là người như thế nào?”

Ninh Lăng nghĩ ngợi một chút, mới nói: “Người tốt.”

“Chỉ đơn giản như vậy?” Lúc này Vũ Văn Lạc tròn mắt.

“Nhị công tử là người tốt mà.” Ninh Lăng gật đầu khẳng định, “Hắn đối với ai cũng tốt, việc gì cũng lấy nhân nghĩa làm đầu, thật sự là một người rất tốt. Hơn nữa lúc còn ở núi Mông, Vũ Văn Phong đại ca đối xử với hắn như vậy, hắn không những không giận ra tay giúp đỡ, còn chữa thương cho đại ca, cho dù lời của Thất thiếu có khó nghe ra sao, hắn vẫn đều thông dong lấy lễ đối xử, đúng thật là người có lòng rộng lượng.”

Vũ Văn Lạc nghe vậy cũng liên tục gật đầu, “Đúng như thế, chỉ là.....”

“Chỉ là cái gì?” Ninh Lăng có chút khó hiểu nhìn về mặt Vũ Văn Lạc.

“Từ cử chỉ đến hành động, hắn quả thực chính là người khiến tất cả thiên hạ ngưỡng mộ, người người đều hy vọng bản thân được như hắn. Là dòng dõi thế gia, với dáng vẻ tuấn mỹ xuất trần, có võ công tuyệt đỉnh, đầu óc thông minh, còn có phong phạm của một người đứng đầu có thể thấu phục lòng người.....” Vũ Văn Lạc chuyển ánh mắt xa xăm qua người Ninh Lăng, “Ninh Lăng, đệ cũng là người rất tốt, huynh vừa nhìn đệ thì đã hiểu rõ, nhưng với Nhị công tử dù có tập trung như thế nào cũng không rõ ràng được, hắn quả hoàn mỹ, ngược lại khiến người khác có cảm giác không thực.”

“Không thực?” Ninh Lăng mơ màng không rõ, “Hắn thật sự đang tồn tại mà, hơn nữa còn cùng chúng ta đi một quãng đường dài như thế, chúng ta ai nấy rõ ràng chạm được hắn, chính là một người bằng xương bằng thịt mà.”

“Không phải ý này!” Vũ Văn Lạc thất bại gục đầu, “Nói chuyện với đệ đúng là nước đổ đầu vịt.”

“Đại ca.....”

“Quên đi, ngủ thôi.”

Đêm nay ở Hịch thành, vẫn còn nhiều người chưa ngủ.

Ở nơi nào đó phía nam thành, có ánh sáng đèn hắt qua khung cửa sổ, dưới ánh đèn, Lan Thất đang tỉ mỉ giờ từng trang sách, cách đó khoảng ba bước là một người đang đứng khom lưng.

“Lan Vĩ, nửa năm nay, ngươi làm việc cũng không tệ.” Lan Thất xem xong buông sổ sách xuống.

Lan Vĩ thào thờ phào nhẹ nhõm một hơi, nói: “Theo lời Thất Thiếu căn dặn, không dám thất trách.”

“Ừm.” Lan Thất gật đầu, mở quạt ngọc, tầm nhìn đặt trên người Lan Vĩ, “Ngươi là người ở cùng bản thiếu lâu nhất, tất hiểu được nguyên tắc của bản thiếu, hoàn thành việc tốt được ban thưởng, làm sai việc.....” Từ cuối cùng chậm rãi kéo dài, không đi đến kết thúc chỉ cười nhẹ một tiếng, một lát sau mới nói tiếp, “Lần này Lan Mẫn theo bản thiếu ra ngoài, tới đây để nâng ta ở đây giúp ngươi một tay.”

Lan Vĩ nghe vậy bất thành linh ngẩng đầu, vui mừng, kinh ngạc không dám tin nhìn chủ nhân, “Thất thiếu!”

Lan Thất tựa như không thấy được dáng vẻ kích động của Lan Vĩ, nhẹ buông quạt ngọc cầm lấy chén trà trên bàn, thổi một lá trà đang nổi trên mặt nước, chậm rãi hóp một ngụm, sau đó nhẹ nhàng mở miệng: “Nghe nói lão ngũ đã tới Hịch thành?”

Lan Vĩ cả kinh trong lòng, giây phút vừa vui mừng hơn hồ vừa rồi lập tức tan biến, đứng thẳng thân, nhìn Lan Thất, thông thả lại bình tĩnh: “Lan Vĩ cho tới bây giờ chỉ có một chủ nhân, là Thất thiếu.”

“À.....” Lan Thất nhẹ nhàng cười, mắt ngọc khẽ chuyển mang ý cười thoáng qua, “Cũng chỉ là hỏi người một chút, sao lại khẩn trương như vậy.”

“Thất thiếu.” Lan Vĩ hất tà áo qua một bên quỳ gối xuống đất, “Sáu năm trước Lan Vĩ đã nguyện trung thành với Thất thiếu, cả đời này cũng không thay đổi.”

“Lan Vĩ.” Lan Thất bỏ chén trà sang một bên, vươn tay nâng Lan Vĩ, “Đứng lên.”

Lan Vĩ đứng dậy.

“Bản thiếu dùng người sẽ không nghi ngờ người.” Lan Thất cười tà, mắt ngọc lại hiện vẻ trêu đùa, “Chẳng qua, bản thiếu không thích người tự cho mình đúng có ý che dấu, hiểu không?” Từ “Hiểu không” này lại mang theo ý lạnh.

“Đã biết.” Lan Vĩ cúi đầu.

“Ừm” Lan Thất vừa lòng gật đầu.

Trong phòng im lặng một thoáng, Lan Vĩ cúi đầu đứng, Lan Thất ngồi trên ghế tay nắm quạt ngọc, mắt xanh nhìn ngọn đèn trước mặt, sau một lúc không tự giác buông một câu: “Chỉ còn có vài người sao vẫn không chịu an phận, cứ phải đuổi tận giết tuyệt mới chịu thông minh ra sao.”

Tiếng nói kia rất nhẹ, nhẹ đến mức rất dịu dàng, nhưng lại khiến cho Lan Vĩ vốn tàn lãnh vô tình cũng phải rung mình. Theo người đó sáu năm, các loại thù đoạn gì hẳn lại chưa tận mắt thấy qua, đứa nhỏ ngày trước không phải một đường đâm lên máu tươi mới có thể ngồi nhân nhả trước mặt hẳn bây giờ sao? Máu kia nếu không rơi xuống, đứa nhỏ đó sao có thể sống sót được.

“Lan Vĩ.”

“Dạ.” Lan Vĩ vội vàng hoàn hồn.

“Ngày mai đến phòng kế toán lấy ba ngàn lá vàng, nếu Lan Mân ở lại đây, đương nhiên cần phải lo liệu một vài thứ.” Lan Thất thản nhiên cười nói.

Ngay tại lúc này, Lan Vĩ chắc chắn cực kỳ sung sướng, sâu sắc cảm tạ, “Đa tạ Thất thiếu thành toàn.”

“Không cần cảm ơn.” Lan Thất khoát tay không lăm để ý lắm, “Bản thiếu cũng không phải làm việc thiện, đây chẳng qua là trả công cho người.”

Lan Vĩ cảm kích trong lòng, nhưng cũng không nói nhiều nữa.

“Ngày mai.....” Lan Thất lại mở miệng.

“Những gì Thất thiếu căn dặn đã được chuẩn bị chu đáo.” Lan Vĩ tiếp lời nói.

“Không.” Lan Thất lắc đầu.

Lan Vĩ nghi hoặc nhìn hắn.

“Tạm thời không hành động.” Lan Thất xoay chuyển ánh mắt, “Bản thiếu có dự tính khác.”

“Vậy.....” Lan Vĩ dù nghi hoặc trong lòng nhưng không dám hỏi nhiều.

“Chờ sau khi bản thiếu xuống núi rồi nói tiếp.” Lan Thất chậm rãi mở quạt, khoe miệng về một nụ cười quý dị, “Lần này bản thiếu gặp một đối thủ rất thú vị, cần tiếp hấn chơi đùa một phen.”

“Lan Vĩ xin nghe theo sự căn dặn của Thất thiếu.”

“Ừ, không còn chuyện gì nữa, người lui xuống đi.” Lan Thất khoát tay.

“Dạ.” Lan Vĩ lui ra.

Tiếng bước chân của Lan Vĩ càng lúc càng xa, sau đó cả tòa nhà chìm trong một khoảng không gian im ắng, trong phòng, Lan Thất hươu đầu ngón tay phác họa hình ảnh một cây quạt, dưới ánh đèn, mắt xanh lóe tia sáng nhân nhật, tựa như biển sâu lúc đêm tối, vô cùng đẹp đẽ lại mang theo hung hiểm khó lường.

“Anh sơn sao..... Sẽ rất thú vị đây, ha ha.....” lời nói hòa tiếng cười lặng lẽ tan ra trong đêm.

Ở một trang viện rộng lớn nào đó phía tây thành, đèn đuốc sáng rực.

Một bàn tiệc rượu phong phú, người hầu hạ đứng đợi xung quanh, một vị thiếu phụ dung mạo bình thường, khí chất đoan trang ngồi ở vị trí chủ nhân, vị trí khác là Minh Nhị công tử tuần nhã xuất trần.

“Rượu và thức ăn này là đặc biệt chuẩn bị riêng vì Nhị đệ, có hợp khẩu vị không?” Thiếu phụ vì Minh Nhị rót đầy một chén rượu.

“Đa tạ đại tỷ.” Minh Nhị tao nhã nói lời cảm tạ.

“Người trong nhà sao còn khách khí như vậy.” Minh gia đại tiểu thư Minh Duyệt Từ liếc Minh Nhị oán trách.

Minh Nhị cười cười, “Đại tỷ dạo này sống tốt không?”

“Cũng không tệ lắm.” Minh Duyệt Từ buông bầu rượu, tay cầm đũa gấp thức ăn cho Minh Nhị, “Tỷ tỷ có một đệ đệ như đệ, Tà gia chỉ còn thiếu điều cung phụng tỷ như Bồ Tát.”

“Vậy là tốt rồi.” Minh Nhị nâng chén nhấp một ngụm rượu.

Minh Duyệt Từ nhướn mi nhìn hần, chậm rãi nói: “Biết được tỷ sống tốt coi như bớt một gánh nặng?”

Minh Nhị nghe vậy nhướn mày nhìn nàng, vẻ mặt tỏ ra khó hiểu.

Minh Duyệt Từ cười nhẹ, “Tỷ thật là may mắn, vì tỷ và đệ cùng một mẫu thân sinh ra, may mắn trước khi mẫu thân qua đời cầu xin đệ một lời hứa, cho nên tỷ mới có được phần phúc ngày hôm nay.”

Minh Nhị kinh ngạc chớp đôi mi dài đen thẫm như mực, “Đại tỷ sao lại nói lời này? Tỷ và đệ là do mẫu thân sinh ra, tiểu đệ ta đương nhiên phải bảo vệ tỷ.”

Minh Duyệt Từ lắc đầu, nhìn Minh Nhị vừa muốn cười lại chực muốn khóc, “Hoa Nghiêm, đệ là người vô tình nhất trên đời này.”

Minh Nhị có chút bất đắc dĩ nhìn tỷ ruột của mình, “Đại tỷ đây là trách tiểu đệ quá lâu không đến thăm tỷ sao?”

“Ha ha……” Minh Duyệt Từ ngửa đầu cười rộ lên, “Hoa Nghiêm à…… Cũng chỉ có nhân tài như đệ mới có thể thân nhiên sống ở Hoa gia thôi.”

“Đại tỷ sau khi xuất giá cũng chưa trở lại nhà mẹ đẻ lần nào, người ở nhà cũng rất nhớ mong.” Minh Nhị tỷ tỷ, trên mặt là vẻ ôn nhu.

“Nhớ mong? Thật đúng là trò cười cho thiên hạ.” Minh Duyệt Từ cười lạnh một tiếng, “Minh gia, đời này của tỷ không bao giờ muốn trở lại nơi đó nữa.”

Minh Nhị cũng chỉ cười nhạt, không nói nhiều nữa, chuyên chú ăn cơm, dù sao đi nữa, cũng đã rất lâu rồi chưa từng được thoải mái ăn cơm như thế này.

Minh Duyệt Từ nhìn đệ đệ ngồi trước mặt mang danh “Trích Tiên”, nhìn hần ăn cơm, nhìn hần gấp đồ ăn, nhìn hần uống rượu…… Từ một sợi tóc đến một chéo áo, đều bình tĩnh tao nhã xuất trần như thế. Nàng với hần đúng là tỷ đệ cùng cha cùng mẹ sao? Khiến người khác nhìn vào thật khó tin tưởng được, bởi bọn họ…… cách nhau xa vời vợi.

“Minh gia vẫn náo nhiệt như trước sao?” Minh Duyệt Từ bỗng mở miệng nói, trên mặt mang theo ý giễu cợt, “Vẫn náo nhiệt như một phường ca kịch?”

Minh Nhị nuốt miếng cơm cuối cùng xuống, lại húp một ngụm canh, sau đó thông dong buông bát đũa, nhìn trưởng tỷ ôn hòa cười, “Trong nhà vẫn rất náo nhiệt, phụ thân thích ngắm trăng lại cho chúng ta thêm một vị thập bát đệ, chỉ tiếc hai ngày đã không qua khỏi.”

“Vậy sao?” Minh Duyệt Từ khẽ nhếch mày, “Chỉ hai ngày? Cũng không được sống đến quá mười ngày sao?”

“Ai, đáng thương thật.” Minh Nhị thật lòng thở dài một tiếng, vẻ mặt thương hận nuối tiếc, “Vất vả lắm mới có thêm một người thân, lại chỉ có hai ngày…… Ai!”

“Còn chưa đủ.” Minh Duyệt Từ cũng lắc đầu, “Nếu đổi lại tỷ, ngay từ đầu sẽ không để nó xuất hiện.” Mất gian tà, nhìn Minh Nhị, “Nếu đổi lại Nhị đệ, đệ thấy thế nào?”

“Tiểu đệ đương nhiên hy vọng trong nhà càng nhiều người càng tốt.” Minh Nhị cười hiền lành, “Những năm gần đây, người trong nhà càng lúc càng ít đi, thật vắng lặng.”

“Ít người, thì không còn náo loạn, chơi đùa cũng bớt phần vui vẻ, đúng không?” Minh Duyệt Từ cười khanh khách nhìn chằm chằm đệ đệ.

Minh Nhị không nói, sương mù trong đôi mắt mênh mông sâu thẳm càng dày đặc, nụ cười trên mặt cũng dịu lại.

“Núi Anh Sơn có rất nhiều người, hần sẽ có trò hay nhỉ?” Minh Duyệt Từ thay hần rót thêm rượu.

Minh Nhị nâng chén rượu, chậm rãi đưa tới bên môi, sau đó lại chậm rãi buông, nói: “Chuyện trên Anh Sơn đại tỷ không nên để tâm.”

“Humm?” Minh Duyệt Từ chớp mắt.

“Bởi vì……” Minh Nhị chuyển hai tay vào cầm cái chén, gương mặt nở một nụ cười thân nhiên nhàn nhã, “Gặp được một người rất thú vị, lúc này…… có lẽ là thời điểm chơi đùa vui vẻ nhất trước nay chưa từng có.”

Ngày thứ hai, là một ngày bình yên. Vũ Văn Lạc đứng với Ninh Lăng ở cửa sổ phòng trọ, nhìn người đi đường rong ruổi qua lại. Nhân dịp đại hội ở Anh Sơn, có thể nói rằng chỉ cần vơ một cái sẽ được một nắm lớn các võ lâm cao thủ đến Hịch thành, tùy tiện đi trên đường cũng sẽ gặp được một nhân vật danh tiếng vang dội giang hồ, Vũ Văn Lạc liền đứng ở cửa sổ chỉ vào mỗi người đi ngang qua, giới thiệu từng người cho Ninh Lăng biết, nhân tiện giảng giải cho hần về các cổ tích giang hồ và kỳ nhân dị sĩ, ngày trời đi cũng không quá nhàm chán.

Ngày mười tháng tám.

Ngày đó, Hịch thành thức dậy rất sớm, từ lúc trời vẫn tờ mờ sáng, trên đường đã có rất nhiều người qua lại, bọn họ đều hướng về một nơi — cửa Tây — mà đi, hướng đó là Anh Sơn.

Nhóm của Vũ Văn gia không cần phải dậy sớm như vậy, Vũ Văn gia đường đường là một trong lục đại thế gia, trên đỉnh Anh Sơn tất có người để lại một ghế cho bọn họ, họ chỉ cần đến đúng giờ là được, bởi vậy khi họ chuẩn bị xong xuôi rồi khỏi cửa khách sạn, những phần tử võ lâm trong Hịch thành cơ bản ra đi hết phần nửa.

Ra khỏi cửa Tây của Hịch thành, đứng dưới chân Anh Sơn vọng lên, chỉ thấy tầng tầng cây cối, xanh có, vàng có, đỏ có, nhìn không thấy được đỉnh núi, càng khó nói

đến Thủ Lệnh cung.

Vũ Văn Lạc nhìn cảnh sắc, nói: “Nghe nói trước kia, Anh Sơn vốn được kêu là Lạc Anh Sơn, cỏ cây không sinh trưởng nổi, hoàn toàn bị bao phủ bởi bùn đất, đá nhọn, địa hình rất kỳ quái, nhìn từ xa đồ lại hình dáng giống những cánh hoa, bởi vậy mới được gọi là ‘Lạc Anh’. Mà ngày nay nơi người người tụ hội lại ngập cây cỏ bao phủ. Thời gian có lẽ là thứ vạn năng duy nhất trên thế gian này, nó có khả năng khiến tất cả mọi thứ biến đổi.”

“Đi nhanh lên, đừng có đứng ở đó cả ngày xúc động lung tung.” Vũ Văn Phong lướt qua hần đuôi kịp phụ thân.

“Thì ra Anh Sơn cũng không cao lắm.” Ninh Lăng ở phía sau lại nói, “Núi Thiên Bích của chúng ta so ra lại cao hơn rất nhiều.”

Anh Sơn mà thiên hạ vô lâm hướng tới, thì ra cũng chẳng cao lớn hùng vĩ, cũng không phải phong cảnh tráng lệ, chỉ là một ngọn núi cao bình thường.

“Người ta thường nói ‘Núi không cao, vì tiên mà nên danh.’ Vũ Văn Lạc vừa đi vừa nói, “Trong mắt người vô lâm, Anh Sơn chẳng khác nào Thiên Mang Sơn, là ‘Vương sơn’ to lớn trong lòng mỗi người tuyệt không thể lay chuyển!”

“Ừ.” Ninh Lăng đối với chuyện này có vẻ không để ý, ngoảnh đầu về phía sau, vừa đi vừa quay đầu nhìn.

“Đệ đang ngóng cái gì?” Vũ Văn Lạc nhìn hần.

“Đệ.....” Mặt Ninh Lăng bỗng nhiên thấy nóng, “Hần..... Không thấy bọn họ.”

“Đệ nói mấy người Thất thiếu cùng Nhị công tử?” Vũ Văn Lạc nhìn về phía sau, “Có lẽ sớm đã đi rồi, hoặc vẫn chưa đi.”

“À.” Ninh Lăng quay đầu.

“Ninh Lăng, chuyện của bọn họ đệ không nên quan tâm quá.” Vũ Văn Lạc cảm thấy cần thiết phải nhắc nhở huynh đệ kết nghĩa thật thà chất phác của mình, “Chính bọn họ đều tự biết quyết định, đệ chỉ cần quan tâm mình là được.”

“Ừm?” Ninh Lăng chớp chớp mắt.

“Ai da, thôi quên đi.” Vũ Văn Lạc thở dài, cảm thấy sau khi quen biết Ninh Lăng hần cũng trở thành một lão già, “Đệ cứ như vậy, Lan Thất sẽ cảm thấy không đành lòng sao? Chúng ta đi đi.”

“Ừ.” Ninh Lăng rào nhanh bước đuôi kịp, thấy mấy người Vũ Văn Phong cách trước mặt khá xa, “Đại ca, chúng ta nhanh lên một chút, mấy người thế bá đi xa rồi.”

“Đừng nóng vội.” Vũ Văn Lạc giữ chặt tay Ninh Lăng, chớp đôi mắt, cười đắc ý, “Là do huynh có ý.”

“Ừa? Vì sao?” Ninh Lăng nhìn Vũ Văn Lạc.

“Ngốc, nếu cùng tới đỉnh núi, cha huynh là người nào chứ? Gia chủ của một trong lục đại thế gia, khi đó chắc chắn có rất nhiều người đến chào hỏi, lúc đó hần người sẽ giới thiệu ‘Khuyển tử’ của mình với người khác, tiếp theo huynh sẽ được các vô lâm nhân sĩ chiêm ngưỡng, cảm giác đó mà dễ chịu được sao?” Vũ Văn Lạc mặt nhăn cái mũi nói, “Cho nên đi cách xa một chút, không cùng đi với nhóm của người, tìm một góc tốt coi náo nhiệt là được rồi.”

“Như vậy cũng hay.” Ninh Lăng ngẫm lại cũng có lý, hần cũng không thích bị nhiều người sấm soi, “Chỉ có điều nếu mấy người họ không thấy chúng ta sẽ không đi tìm sao?”

“Yên tâm, cha có đại ca ở cạnh bên, làm sao nhớ tới huynh được.” Vũ Văn Lạc chẳng hề để ý nói.

“À.” Ninh Lăng gật đầu không nói nữa.

“Còn có, một lát nữa trên đỉnh núi, nếu mấy người Thất Thiếu không gọi chúng ta, cũng không nên chủ động tiến đến chào hỏi, biết không?” Vũ Văn Lạc dặn dò hần.

“Tại sao lại như thế?” Ninh Lăng khó hiểu. Cùng nhau đồng hành lâu như vậy, mọi người ở chung coi như là bạn, bằng hữu gặp lại sao không thể chào một tiếng? Hơn nữa Lan Thất còn là.....

“Người trên Anh Sơn rất nhiều.” Vũ Văn Lạc hừ mũi, “Chẳng lẽ đệ muốn một màn ở Trường Thiên sơn trang lập lại lần nữa? Người như Thất Thiếu có chuyện gì lại không dám làm, phỏng chừng làm những điều người khác không dám lại khiến hần càng thêm vui vẻ.”

Ninh Lăng rung mình một cái.

“Đệ ngắm lại một đường đi chung, người bị hần đùa bỡn còn chưa đủ sao?” Vũ Văn Lạc liếc liếc hần, “Đệ muốn cho khắp thiên hạ.....”

“Đệ không quen hần!” Ninh Lăng nhanh chóng xua tay tỏ rõ thái độ.

“Biết là tốt rồi.” Vũ Văn Lạc gật gật đầu, tiếp tục lên núi.

Ninh Lăng đi theo hần, vươn tay chạm vào ngân thương đeo sau lưng, mẫu thân nói ngân thương là tín vật đính thân tổ tuyền của Ninh gia, nhưng mà.....

Đùa giỡn, chẳng qua là đùa giỡn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Hiện lộ phong thái

Giờ Thìn, Vũ Văn Lạc và Ninh Lăng rốt cuộc cũng đặt chân đến đỉnh núi.

Anh Sơn tựa như một đóa hoa nằm vương giả giữa bình nguyên, cánh hoa tỏa ra lớp lớp, ở ngay trung tâm đóa hoa là một hồ nước trong vắt, phản chiếu bầu trời xanh thẳm, giữa mặt hồ xanh biếc là một núi đá xanh đen nhỏ nhỏ đứng sừng sững. Ngay bên hồ, một tòa cung điện lấy màu trắng đen làm chủ đạo với vàng, son hỗ trợ bao bọc chung quanh bờ, kết cấu đơn giản, lại chạm trổ rất cầu kỳ tráng lệ, khiến người nhìn vào có cảm giác trang trọng lẫn uy nghiêm. Mà trên đỉnh ngọn núi nhỏ đứng giữa hồ là một tòa điện, từ xa nhìn lại, mặc dù có vẻ không lớn lắm lại mang theo khí thế áp người, tựa như một vị vương giả cao cao tại thượng đứng đó bao quát xuống thiên hạ núi sông.

Lúc đó là lúc mặt trời lên giữa đỉnh trời, vạn vật tắm mình trong ánh sáng.

“Đây là Thủ Lệnh cung ư.” Vũ Văn Lạc đứng trên đỉnh một cánh hoa, mở lớn mắt nhìn nơi thánh địa vô lâm.

“Thật sự đúng là Anh Sơn Thủ Lệnh cung.” Ninh Lăng cũng cảm thấy rung động.

Anh Sơn không mang vẻ cao lớn hùng vĩ như Thiên Bích, Thủ Lệnh cung kia cũng không rộng lớn hoa lệ bằng Thiên Bích cung, nhưng lại có một cảm giác oai phong vĩ ngạn chỉ mình nó có được.

Vũ Văn Lạc đảo mắt một vòng đánh giá tình hình xung quanh, sau đó nhìn không được buột miệng tán thưởng: “Anh Sơn quả thật bình thường, nhưng lại ẩn chứa muôn vàn khí thế, hồ nước này, cung điện kia, ngọn núi, cây cối..... Mọi thứ bình thường đến vậy, nhưng hợp lại cùng nhau, lại mang khí thế bùng bùng cùng với thanh nhâ tú lệ, chỉ mới nhìn qua thôi cũng đã nhận thấy sự bất phàm của ‘Bạch Phong Hắc Tức’!”

“Đúng vậy.” Ninh Lăng tiếp lời, “Đại ca, trước đó dù chưa lần nào đặt chân lên Anh Sơn, đệ vẫn cảm thấy không hiểu lắm, tại sao ngọn núi này lại là thánh địa trong lòng vô lâm thiên hạ.”

“Ừ.” Vũ Văn Lạc gật đầu tỏ vẻ đồng cảm, “Vì sao không phải là dãy Thương Mang cao đệ nhất núi sông? Lại vì sao không phải thiên hạ đệ nhất hung hiểm Thiên Bích? Giang sơn Hoàng triều trải dài vạn dặm có bao nhiêu danh lam thắng cảnh, núi non hùng vĩ cao hơn Anh Sơn, nhưng ngay lúc này chân đứng tại đây, huynh cuối cùng cũng hiểu được.”

“Hơn nữa.....” Ninh Lăng trầm ngâm

“Hơn nữa cái gì?” Vũ Văn Lạc quay đầu hỏi hẩn.

“Nơi này nhìn lâu có cảm giác kỳ lạ.” Ninh Lăng cố suy nghĩ từ ngữ biểu đạt, muốn nói ra cảm xúc trong lòng, “Lòng cảm thấy khiếp sợ, lại cảm thấy lồng ngực như được khai mở nhiều hơn, nhưng bên cạnh đó..... tựa hồ cũng là đau lòng, không, không phải đau lòng, mà là.....” Ninh Lăng nghĩ mãi, cuối cùng ảo não nhìn Vũ Văn Lạc, “Không biết nói như thế nào, chính là rất thoải mái lại rất không thoải mái, ôi chao, cũng không phải thoải mái cùng không thoải mái, mà là.....”

“Huynh biết trong lòng đệ là loại cảm giác gì.” Vũ Văn Lạc ngắt lời hẩn, quay đầu, nhìn phía Thủ Lệnh Cung đơn giản mà khí thế, “Là một loại kính sợ, đẩy lên ý chí chiến đấu, bùng bùng lại ngập tràn bi thương.....”

“Đúng, đúng, chính là loại cảm giác như đại ca vừa nói.” Ninh Lăng không ngừng gật đầu tán thành.

“Bởi nơi này là chốn cao nhất mà toàn bộ vô lâm hướng đến.” Vũ Văn Lạc vươn tay chỉ về phía xa, “Thủ Lệnh Cung bảo hộ tín vật vô lâm chí tôn, mà hướng trên cao kia của Thủ Lệnh Cung..... Nhìn thấy không, tòa điện trên ngọn núi ở giữa hồ, nơi đó mới là chốn thánh địa trong thánh địa — Vì Nguyệt cung — theo sau đòi ‘Bạch Phong Hắc Tức’ tới nay, là nơi ở của vô lâm đế chủ, hơn trăm năm qua trừ vô lâm đế chủ chẳng có ai được phép bước vào! Hơn nữa.....” Vũ Văn Lạc khoanh tay, ánh mắt chuyển hướng phương xa, nhìn xuyên qua ngọn núi tầng tầng lớp lớp, “Hơn trăm năm trước, một trận chiến giữa Phong vương cùng Quân Thủ Phóng ở núi Lạc Anh, nơi này phủ lấp hơn tám vạn nhân mạng, tằm liệm hơn tám vạn hồn thiêu chiến sĩ, thể lương đến vậy, cho nên chúng ta kính sợ, cho nên trong lòng chúng ta dâng trào ý chí chiến đấu, cho nên chúng ta cảm thấy sâu nảo bi tráng.....”

“Cho nên mới nói Anh Sơn là chốn tụ hợp thần khí linh thiêng, cũng bởi vậy ‘Bạch Phong Hắc Tức’ mới chọn nơi đây làm vô lâm thánh địa.” Nghĩ đến chuyện của người đi trước, lòng Ninh Lăng nảy lên cảm thán.

“Ừ.” Vũ Văn Lạc nhìn về phía anh hào vô lâm, “Bọn họ lấy ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ khiến vô lâm an ổn trăm năm, đến tận ngày nay có bao nhiêu người sùng kính họ như thế, linh hồn họ cũng được an ủi, chỉ là.....”

Ninh Lăng lẳng lặng chờ đợi.

“Vô lâm hôm nay chẳng còn là lúc xưa.” Vũ Văn Lạc cuối cùng chỉ buông một câu than thở.

“Hôm qua đã trôi đi chẳng thể vãn hồi, hôm nay đến cứ thế tự nhiên.” Ninh Lăng bỗng nhiên nói một câu thật sâu sắc.

“Hà?” Vũ Văn Lạc ngạc nhiên nhìn Ninh Lăng.

Ninh Lăng đỏ mặt, giải thích: “Đây là lời đại sư huynh rất thích nói, đệ ở trên núi thường hay nghe nên nhớ rõ.”

“À.” Vũ Văn Lạc cũng không giễu cợt hẩn, “Đệ có thể nhớ rõ, hơn nữa còn hiểu ra thật là hiếm thấy.”

Mặt Ninh Lăng ửng hồng, “Đại ca, vô lâm hôm nay đương nhiên không còn giống như xưa, con người đều sẽ thay đổi, nhưng đệ nghĩ, hai vị tiên bối, ừm, không đúng, rất nhiều vị tiên bối để lại vô lâm cho chúng ta hôm nay, hậu bối chúng ta tất sẽ phải kế thừa, trừ ác vi thiện, hành hiệp trọng nghĩa, chúng ta nhất định sẽ kế thừa.”

Vũ Văn Lạc kinh ngạc nhìn hẩn một lát, sau đó cười nói: “Kỳ thật có đôi khi đệ cũng không ngốc mấy.”

“Đại ca, huynh. Huynh đừng nên mãi chê cười đệ!” Ninh Lăng bối rối.

“Ta không chê cười đệ.” Sắc mặt Vũ Văn Lạc nghiêm túc, ngay sau đó lại nhe răng cười ha hả, “Ngày thường đệ luôn ngốc chuyện này chuyện kia, đột ngột lại trở nên thông minh thế này, thật khiến cho người ta ngạc nhiên.”

“Đệ.” Ninh Lăng càng trở nên lúng túng hơn.

“Thôi được rồi, chúng ta tìm nơi tốt nghỉ chân đi.” Vũ Văn Lạc khoát tay, xem như buông tha cho hắn, quay đầu bắt đầu đánh giá toàn cảnh xung quanh Thủ Lệnh cung.

Phía trước Thủ Lệnh Cung là một quảng sân rộng với sức chứa mấy ngàn người, nối Thủ Lệnh cung với toàn bộ sân bởi từng hành lang uốn tròn, ở hành lang giữa là hơn mười ghế dựa lớn đang nằm ngay ngắn. Thời điểm này ở giữa sân rộng đã có rất nhiều anh hào tụ tập, mà cha con Vũ Văn Lâm Đông vừa đến, thật đúng như lời Vũ Văn Lạc nói qua, đang bị đàn anh vây quanh tiếp đón hàn huyên nói chuyện, Vũ Văn Lâm Đông mặt mày hồng hào chuyện trò vui vẻ, cho thấy tâm trạng mười phần vui sướng thoải mái, cũng nhận ra rõ ràng Vũ Văn Phong đứng giữa đám người đang vây quanh mình, tư thế oai hùng lãnh ngạo, thần thái sáng khoái, đứng bên cạnh Vũ Văn Lâm Đông, quả đúng hổ phụ hổ tử, nếu thay thế thành Vũ Văn Lạc, thật ra mà nói là hổ phụ cùng khuyển tử.

“Đi theo huynh, tìm một chỗ tốt.” Vũ Văn Lạc lôi kéo Ninh Lăng.

Ninh Lăng đi theo hắn đi qua khoảng sân rộng lớn, bước trên hành lang gấp khúc, rẽ trái rồi đi thêm một đoạn nữa, thấy một hành lang khác dẫn ra một tiểu đình nhỏ, nơi này cách sân lớn kia một đoạn, nhưng đứng ở trong đình vẫn có thể bao quát hết tất cả những diễn biến ngoài kia, thêm vào đó tất cả mọi người đã tụ tập ở kia rồi, nơi này hoá ra lại rất yên tĩnh.

“Đại hội cũng chuẩn bị mở màn rồi, những võ lâm cao thủ kia ai nấy nói chuyện đều hào sảng, chúng ta cũng không cần bận tâm, mà những chuyện chúng ta nói cũng không ai nghe được, tốt thật.” Vũ Văn Lạc vừa nói vừa ngồi xuống lan can, “Chúng ta võ công thấp, ‘người nhỏ lời nhẹ’, chỉ cần tập trung xem nào nhiệt là được rồi.”

“Ừ.”

Hai người ngồi trên lan can nhìn về phía dải sân rộng bên kia, theo thời gian cũng nhận ra vài vị có mặt mũi vừa đến, sân kia quả thật rất rộng, ở giữa đã kín người không còn chỗ trống, giang hồ hào kiệt cũng lấp đầy hai bên trái phải, nhưng bọn họ tự động đứng phân ra làm hai chừa lại một đường ở giữa lấy Thủ Lệnh Cung làm điểm chính.

“Quả là phân chia hắc bạch rõ ràng.” Vũ Văn Lạc lên tiếng đồng thời lôi giấy bút từ trong người ra, chuẩn bị sẵn sàng ghi xuống sự kiện ngày hôm nay của võ lâm.

“Cái gì hắc bạch phân minh.” Ninh Lăng hướng về phía trước nhìn tìm hiểu.

“Đệ nhìn xem, bên trái quảng trường đều là người trong bạch đạo, bên phải lại là hắc đạo, đây chẳng gọi là hắc bạch phân minh đó sao.” Vũ Văn Lạc chỉ tay về phía sân rộng, sau đó lại chỉ về hướng hành lang, “Lại nhìn về phía dãy ghế đằng kia, đệ có thấy cái ở giữa cao hơn một chút không, hai bên trái phải lại để ngang hàng. Có thể khẳng định chỗ ngồi ở giữa là của Thủ Lệnh cung chủ, hai bên trái phải chính là chỗ ngồi của các đại nhân vật hắc bạch lưỡng đạo, ví dụ như tứ phái hay lục đại thế gia.”

“À.” Ninh Lăng nhìn qua, thật vậy, “Nếu đại sư huynh đến, xem chừng phụ thân đệ sẽ không.”

Vũ Văn Lạc quay đầu nhìn hắn, “Thiên Bích, Ninh gia quả thực đúng là một nhà, chuyện võ lâm đại sự như thế này chỉ một bên đến cùng được.”

“Sư phụ nói, cha đệ là người lười biếng nhất từ các đời Ninh gia truyền lại đến nay, việc người chịu khó nhất trên đời là bỏ ra thời gian năm ngày xin cưới mẫu thân.” Ninh Lăng có chút ngượng ngùng cười cười, “Sư phụ còn nói, trước kia con cháu Ninh gia lên núi học nghệ thông thường cũng phải sau mười tuổi, chỉ có đệ bốn tuổi đã lên Thiên Bích, tất cả cũng bởi phụ thân lười dạy dỗ.”

Vũ Văn Lạc nghe xong ngạc nhiên nhìn Ninh Lăng, “Cha đệ đúng là một người thú vị.”

“Đại ca, mấy người Thu tiên bối đến rồi.” Ninh Lăng bỗng nhiên chỉ về phía khoáng sân. Bên kia Thu Trường Thiên, Nam Ngọa Phong dẫn Hoa Thanh Hòa, Mai Hồng Minh, tất cả cùng đến, tiếp đó thấy phụ tử Vũ Văn ra nghênh đón, các anh hùng trong bạch đạo cũng tiến tới vây lấy.

“Đáng tiếc Thu tiểu thư không tới.” Vũ Văn Lạc cảm thấy có chút tiếc nuối không thể gặp được võ lâm đại mỹ nữ.

“A, đại sư huynh đến!” Ninh Lăng bỗng nhiên kích động vỗ vai Vũ Văn Lạc.

“A? Thật sao?” Mặt Vũ Văn Lạc vội vàng rời khỏi nhóm người Thu Trường Thiên.

“Bên kia, mặc áo đen.” Ninh Lăng chỉ cho hắn xem, “Còn có tam sư huynh, ngũ sư huynh.”

Vũ Văn Lạc nhìn về phía bên kia, sau đó nghi ngờ quay đầu nhìn Ninh Lăng, “Ý đệ là nói đến ba người mặc áo đạo màu đen kia sao?”

“Đúng vậy.” Ninh Lăng gật đầu.

Vũ Văn Lạc lại nhìn nhìn về phía ba người, sau đó quay đầu trừng mắt, “Bọn họ sao có thể là đạo sĩ?”

“Bọn họ từ nhỏ đã xuất gia mà.” Ninh Lăng cũng nhìn Vũ Văn Lạc một cách kỳ quái, “Chẳng lẽ huynh không biết Thiên Bích phái có xuất gia đệ tử và tục gia đệ tử?”

“Không biết.” Vũ Văn Lạc gật đầu như thể đương nhiên.

“Nhưng mà.” Không phải người tự xưng là giang hồ vạn sự thông sao? Sao lại không biết được. Ninh Lăng dù có nghĩ những lời này trong đầu cũng không mở miệng nói ra

“Vì sao Thiên Bích phái lại có đệ tử xuất gia?” Vũ Văn Lạc vô cùng khó hiểu.

“Đó là bởi vì tổ sư Nhâm Mộc Vũ xuất gia làm đạo sĩ, do đó đệ tử của người cũng xuất gia theo, sau đó truyền thừa xuống dưới, Thiên Bích phái liền có hai loại xuất gia và tục gia đệ tử, chỉ là người xuất gia ít hơn, thêm vào đó họ rất hiếm khi xuống núi, xa lánh trần thế, chỉ dốc lòng tu hành nghiên cứu võ đạo, cũng bởi vậy xuất gia đệ tử tuy ít, nhưng từ trước đến nay đều là những người có tu vi cao nhất ở Thiên Bích, bao nhiêu năm nay tiếp nhận vị trí trưởng môn cũng là xuất gia đệ tử chiếm đa số.” Ninh Lăng giải thích.

“Thì ra là như thế.” Vũ Văn Lạc búng tỉnh đại ngộ, tựa như tự mình giả thích cho mình, “Bởi vì xuất gia đệ tử ít ra giang hồ, cho nên trên giang hồ cũng hiếm ai nhắc tới chuyện Thiên Bích phái có xuất gia đệ tử, vì thế ын mới không hề hay biết.”

“Ừ.” Ninh Lăng cho rằng đây cũng chính là nguyên nhân, “Thiên Bích phái ngoại trừ trưởng môn còn có một vị trưởng lệnh cung chủ, trước đó là do được tuyển lựa từ những người xuất sắc nhất trong các tục gia đệ tử để đảm đương, phàm là những chuyện lớn nhỏ trên giang hồ, trưởng môn đều phải trưởng lệnh cung chủ ra mặt, cho nên trên giang hồ rất nhiều người lầm tưởng lệnh cung chủ thành trưởng môn.”

“À, ra còn vì nguyên nhân này.” Vũ Văn Lạc hiểu ra, song song ghi xuống, để cho giang hồ sau này đỡ phải hiểu lầm.

“Lần này đại sư huynh lại chịu rồi nui, đệ thật sự cũng rất thất vọng.” Ninh Lăng lại nhìn các sư huynh nói.

Vũ Văn Lạc bây giờ mới quan sát kỹ ba vị sư huynh núi Thiên Bích kia, một lát sau có vẻ tiếc hận nói: “Đáng tiếc, đáng tiếc, thấy bọn họ đều tuổi trẻ anh khí, tư thế oai hùng, thế mà lại xuất gia làm đạo sĩ!”

“Bọn họ từ nhỏ đã xuất gia.” Ninh Lăng lại giải thích.

“À, là do còn nhỏ không biết chuyện nên bị lừa.” Vũ Văn Lạc lại càng tiếc hận.

“Không phải.” Ninh Lăng lại phải vì sư môn giải thích, “Môn quy Thiên Bích có một quy định, xuất gia đệ tử vẫn có thể hoàn tục, nhưng các sư huynh nói thế tục nhiều nhưng, xuất gia vẫn thoải mái tự tại hơn.”

“Ồ, thì ra là do rất có tuệ căn.” Vũ Văn Lạc vội vàng sửa miệng.

Bọn họ vừa nói xong, khoảng sân bên kia bỗng lâm vào yên tĩnh, ánh mắt mọi người chăm chú về phía trước, một số người còn có vẻ do dự thối lui về phía sau. Do sân kia cách một hành lang dài, ở vị trí bọn họ đã khó nhìn được, lại thêm bị nhiều người ngăn cản tầm mắt, không rõ là người phương nào vừa đến lại có thể khiến cho quần hùng có phản ứng như vậy. Sau một lúc lâu, nhìn thấy đám người mới đến bước vào giữa sân, dẫn đầu là một cô gái mang mạng che mặt, mặc dù không thấy dung mạo nhưng thân hình yếu diệu, dáng vẻ ngàn vạn, phía sau có sáu người đi theo, một trong những người đó có một người là tay thủ lĩnh Tùy giáo trước đó đã trả thù Vũ Văn Phong ở núi Mông, bọn họ mắt không chớp lấy một cái, thông thả ung dung đi bằng qua đám người, bước lên hành lang gấp khúc, tiếp đó cô gái dẫn đầu ung dung ngồi xuống ghế, sáu người còn lại lập tức đứng sau lưng nàng.

“Chẳng lẽ là giáo chủ Tùy Giáo?” Vũ Văn Lạc vừa thấy nàng ngồi vào ghế đầu tiên bên phải liền trở nên kích động, nếu Thủ Lệnh Cung chủ ngồi ở chính giữa, như vậy người ngồi đầu tiên bên trái ngay cạnh người chỉ có thể là bạch đạo đệ nhất phái, trưởng môn Phong Vụ, thế nên bên phải tất nhiên là người đứng đầu Tùy Giáo, “Không đúng, đương nhiệm giáo chủ Tùy Giáo là Tùy Khánh Hàn, hẳn là nam mã.”

“Vậy cô gái đó là ai?” Ninh Lăng đương nhiên lại càng không biết.

“A..... Có thể phó giáo chủ của bọn họ.” Vũ Văn Lạc đoán.

Ngay lúc đó, quần hùng ở giữa sân bỗng trở nên xôn xao hẳn lên, nhìn bộ dạng hơn hờ, ai nấy đều mang vẻ tươi cười.

Lần này đến lại là ai? Vũ Văn Lạc hết sức chăm chú nhìn về phía sân.

Chẳng lẽ là Lan..... Minh Nhị? Ninh Lăng cũng trở nên khẩn trương mà chẳng rõ vì sao.

Hai bóng người nối đuôi nhau xuất hiện, đi trước là một vị thư sinh khoảng ba mươi đôi, áo bào trắng thuần khiết, không có mây kiếm mất sáng, ngũ quan cực kỳ bình thường, nhưng vẻ mặt lại sáng như mặt trời, khó phân định tuổi tác, một đôi con ngươi thông dong lảng động như đã trải qua hết phù hoa cuộc đời, Thu Trường Thiên vốn đáng vẻ đường đường, khí chất nhàn nhã, nhưng vừa thấy thư sinh này, lại cảm thấy Thu Trường Thiên chỉ thường thôi. Mà người đi đằng sau hẳn, Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng vừa thấy liền kêu sợ hãi thốt lên: “Lan Thát?!”

Người nọ một thân áo trắng, sạch sẽ không vương bận, nhưng mặt mũi, dáng người kia lại rõ ràng chính là Lan Thát! Lan Thát thiếu một thân yêu dị sao lại có khí chất trong trẻo như thế?! Hơn nữa còn ngoan ngoãn theo sau người khác như vậy, hành vi nhỏ nhẹ, ánh mắt khiêm tốn..... Không đúng!

Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng quay đầu nhìn nhau, phát hiện sự khiếp sợ trong mắt đối phương: Mắt người kia không phải màu xanh! Người kia không có cặp mắt xanh ngọc độc nhất vô nhị của Lan Thát!

Hai người lại hướng tầm nhìn trở lại người nọ, một lần nữa nhìn cho rõ ràng, ánh mắt người nọ là màu đen, là một màu đen thuần túy không chút tạp chất.

Một đám anh hào bạch đạo kéo ra tiếp đón, phía hắc đạo cũng chỉ nhìn qua, Mấy người Thu Trường Thiên, Vũ Văn Lâm Đông, Nam Ngọa Phong tươi cười chào hỏi thư sinh kia, một tiếng kêu lớn vang lên: “Minh chương môn! Minh đại hiệp!”

“Thì ra là trưởng môn Phong Vụ phái.” Vũ Văn Lạc nghe được mọi người kêu to đột nhiên búng tỏ, vẻ mặt đầy kính trọng nhìn vị thư sinh kia, “Khí độ như vậy cũng chỉ người mới đó.”

“Nhìn thật là trẻ.” Ninh Lăng nhìn người gần như đứng đầu võ lâm, trưởng môn Phong Vụ phái.

“Nhìn bộ dáng quả thật trẻ tuổi.” Vũ Văn Lạc gật đầu, “Nhưng người thành danh trên giang hồ cũng đã hơn hai mươi năm rồi, tuổi tác so với Thu thể bá chắc cũng không cách là bao.”

Bên kia mấy người Thu Trường Thiên sau khi chào hỏi Minh Không, tất cả đều mang vẻ mặt kinh ngạc, nghi hoặc nhìn người trẻ tuổi đi theo sau, bọn họ đương nhiên cũng nhận ra người này không phải Lan Thát, nhưng gương mặt thật sự quá giống. Mà tên thủ lĩnh Tùy giáo ngày trước ở núi Mông cũng thấy ngạc nhiên về dung mạo

người này, cúi đầu bên tai người con gái che mặt nói khẽ vài câu, tiếp theo liền thấy nàng cũng nhìn qua hướng đó.

“Văn bối đệ tử Phong Vụ, Phụng Duệ, ra mắt các vị tiền bối.” Người nọ rút cục ngẩng đầu, đôi mắt đen thuần ngược nhìn mọi người, lúc đó, không riêng gì mấy người Thu Trường Thiên đứng ngay trước mặt, mà Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng cách đó khá xa cũng thấy ngực bỗng cứng lại, tựa như rơi xuống vực sâu không thấy đáy, đen sâu tới tận mức tuyệt vọng.

Phụng Duệ chấp tay thi lễ rồi lẳng lặng đứng sau Minh Không, chẳng hề nhìn một ai trong đám người xung quanh, những người ở đó phàm chỉ gặp qua hay có quan hệ với Lan Thất đều muốn hỏi xem hẳn cùng Lan Thất có quan hệ gì không, nhưng làm sao cũng chẳng thể mở lời.

“Phụng Duệ vẫn luôn chuyên tâm rèn luyện, lần này xuống núi bước vào giang hồ, sau này nhờ mọi người chiếu cố nhiều hơn.” Minh Không hướng mọi người cười nói.

“Minh đại hiệp khách khí rồi.” Mọi người ôm quyền, ánh mắt vẫn đặt trên mặt Phụng Duệ, hẳn vẫn thế, hờ hững không hề có hành động nào.

“Phụng Duệ.” Một nam tử mặc áo đạo màu đen, diện mạo lương thiện tiến tới gọi một tiếng.

Phụng Duệ nâng mắt nhìn qua, khóe miệng khẽ nhếch cong lên, coi như một nụ cười, “Nhâm Khởi.”

“Ra đại sư huynh của đệ quen biết hẳn.” Vũ Văn Lạc kêu lên.

“Đại sư huynh năm năm trước có ghé qua Phong Vụ phái, có khả năng bọn họ quen biết trong lúc đó.” Ninh Lăng nói, “Chẳng qua là chưa từng nghe đại sư huynh nhắc đến hẳn bao giờ.”

“Vậy sao?” Vũ Văn Lạc thấy khó hiểu, ánh mắt bỗng nhiên lại bị một người hấp dẫn, “Ninh Lăng, mau nhìn người đó, biết là ai không?”

Một người thân hình cao lớn hiên ngang bước đến, ngũ quan kiên nghị như được điêu khắc, vẻ mặt cực kỳ lạnh lùng, đi theo sau là mấy tên tùy tùng.

“Nhất định là đại ca của Liệt tam gia.” Ninh Lăng vừa thấy người nọ nói luôn.

“Đúng, hai người bọn họ vừa nhìn đã biết là huynh đệ.” Vũ Văn Lạc gật đầu, vẻ mặt hưng phấn, “Trưởng môn Thiên Vân trang, Liệt Sí Đường cũng đến rồi, Anh Sơn hôm nay thật sự là thời điểm gió mưa vẫn vũ long hồ tề tụ.”

“Minh Nhị công tử vẫn còn chưa tới.” Ninh Lăng lại nói.

Vũ Văn Lạc quay đầu liếc hẳn, “Đệ thật sự quan tâm là tại sao Thất thiếu vẫn chưa tới chứ gì?”

Ninh Lăng bị Vũ Văn Lạc nói toạc ra tâm sự trong lòng không tránh khỏi đỏ mặt cúi đầu.

Vũ Văn Lạc nhìn bộ dạng này của hẳn liền nhủ mày, tiếp theo lại thăm thở dài một hơi, “Yên tâm đi, nơi nào nhiệt như vậy hẳn sao có thể không đến được.”

Sau đó vẫn còn rất nhiều anh hào hắc bạch lưỡng đạo lũ lượt kéo đến, khiến Ninh Lăng nhìn theo không kịp, Vũ Văn Lạc thì cực kỳ phấn khởi, bút múa lia lịa không nghỉ một giây. Giờ Thìn đến gần, mọi người ở khoảng sân rộng vừa chào hỏi vừa nhường chỗ cho nhau, ghé dựa trên hành lang cũng dần dần được lấp đầy bởi chủ nhân của nó.

Vũ Văn Lạc lần lượt rảo mắt nhìn chi tiết chủ nhân của từng cái ghế, những người ngồi trên đó chính là người có võ công cao nhất một phương, bọn họ có thể cao cao tại thượng nhìn thẳng xuống những người đang đứng dưới sân, mà những người dưới đó lại một lòng sùng bái kính trọng ngẩn nhìn lên. “Đề đòi lấy một chỗ ngồi này, không biết bọn họ đã trả giá đắt bao nhiêu?” Hẳn thì thầm.

“Cái gì?” Lời nói của Vũ Văn Lạc rất nhỏ, Ninh Lăng không nghe được.

“Ai da, Nhị công tử, đừng nói chúng ta lại đến muộn rồi chứ?”

Đang lúc chúng anh hào coi như đã yên ổn, một tiếng nói trong vất dục hoặc bỗng từ đâu truyền lại, tựa tiếng đàn huyền bí lay động cõi lòng người nghe.

“Chẳng phải Thất thiếu bảo rằng cảnh trí trên đường rất đẹp nên muốn đi chậm một chút sao?” Một giọng nói khác trong trẻo nhưng gió xuân lướt qua mặt nước cũng vang lên, lại đem tâm tình mọi người đang xao động trở nên yên tĩnh trong nháy mắt.

“Chẳng lẽ không phải bởi Nhị công tử một đường nhả luận khiến chúng ta lưu luyến không rời sao?” Giọng nói thanh mị kia hỏi ngược lại.

“Các người lại nhải hết một chặng đường rồi còn chưa đủ hả?” Lại một giọng nói lạnh lùng khác nhập cuộc.

Sau đó ba bóng người đi tới, mọi người trong sân quay đầu nhìn lại, không khỏi liên tục sợ hãi thở vẫn than dài, thật là những người xuất sắc!

Đó là ba gã nam tử tuổi trẻ, người bên trái quần xanh áo xanh mộc mạc như sen, mặt mũi tựa ngọc đúc, luôn luôn mỉm cười, đôi mắt sáng lấp lánh như phủ một tầng sương, mày cao khí chất nhanh nhả, không nhiễm nửa hạt bụi trần; Ở giữa là áo bào dài tím đậm, mày đen như mực họa, mắt như hồ xanh thăm, quạt ngọc khẽ khàng lay động, phong vận tuyệt thế, lại mang một thân tà mị mê hoặc thiên địa; Bên phải là người mặc áo đen, mày kiếm mắt sáng, dung như điêu khắc, lưng đeo bảo đao, quanh thân một cỗ nhuệ khí chẳng ai dám khinh thường. Ba người thần khí, phong thái hoàn toàn bất đồng lại đi cùng nhau, thoang thoảng đã chèn ép hào khí quần hùng đang tụ tập.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Thủ Lệnh cung chủ

“Ra họ ước hẹn cùng nhau đến.” Ninh Lăng nói.

“Ước hẹn?” Vũ Văn Lạc rùng mình một cái, “Chẳng bằng nói thẳng trên đường đi không may chạm mặt, ngại ánh mắt người khác nhìn vào nên bọn họ không thể không ‘Vui mừng’ đồng hành.” Một đường đi chung đó, hẳn phỏng chừng bọn họ cũng đã trải qua một hồi minh tranh ám đấu, tuy rằng đời này có rất nhiều người tài trí tương đương dẫn đến kính nể nhau rồi trở thành bạn hữu, nhưng cũng có những người vừa trông thấy mặt nhau đã sinh ra chán ghét, nếu không tại sao đời lại có hai từ “Thiên địch”.

Thời điểm đó, mọi người trong sân đều nhìn về phía ba người, có tán thưởng, có vui mừng, có khinh thường, có hờ hững, có phiền muộn ganh ghét..... trong đầu mọi người đều chứa đầy suy nghĩ tính toán.

“Anh hùng xuất thiếu niên, giang sơn lại xuất hiện nhân tài rồi.” Ở phía trên, Minh Không nhìn ba người dưới sân như hạc giữa bầy gà buông lời tán thưởng.

Thu Trường Thiên vuốt cằm tỏ vẻ đồng cảm, “Về sau giang hồ là của bọn hần.”

“Ba người này liệt vào võ lâm Tam công tử, bây giờ tận mắt nhìn thấy, thật sự là những người thực sự có thể gánh vác trách nhiệm lớn.” Nam Ngoa Phong cũng cảm khái nói.

Lời này của ông vừa thốt ra, Vũ Văn Lâm Đông đứng bên cạnh mặt trở nên biến sắc, Thu Trường Thiên thấy được, nói tiếp: “Giang hồ hôm nay không thể so sánh với thời chúng ta, những người tuổi trẻ này đều là tinh hoa trong các nhân tài, các ngài xem xem, Anh Sơn đại hội lần này mỗi gia mỗi phái ai nấy đều phái ra người kế thừa chức trưởng môn hay gia chủ đời tiếp theo, nghĩ lại xưa kia lúc chúng ta từng này tuổi vẫn còn lăn lộn giang hồ, mà bọn hần bây giờ đã tạo được chỗ đứng cho mình, như đại công tử nhà Lâm Đông huynh đây, một cây Xích Long tiên tung hoành giang hồ, khỏi nói thêm chuyện Xích Tâm chương cũng gần luyện thành, thật sự khiến cho mấy người già chúng ta không phục cũng không được.”

Tuôn ra một hơi khiến Vũ Văn Lâm Đông đắc chí tràn lên mặt, “Trường Thiên huynh khen không đúng rồi, chẳng qua chỉ là sóng sau xô sóng trước mà thôi, bọn trẻ bây giờ xuất sắc như thế, lớp già chúng ta thôi lui cũng cam tâm.”

Vũ Văn Phong đứng sau lưng Vũ Văn Lâm Đông, gương mặt vẫn một vẻ lãnh ngạo như cũ, biểu tình không vui chẳng buồn, ánh mắt hướng về phía trước, lại không dừng ở bất kỳ điểm nào. Mà Phụng Duệ ở sau lưng Minh Không này giờ, gương mặt trở thành xám ngắt như tro tàn, tròng lớn đôi mắt nhìn chăm chăm Lan Thất. Từ lúc Lan Thất xuất hiện, mấy người Tùy Giáo đều nhìn qua, sau đó tự nhìn nhau gật đầu.

“Quả nhiên là rất náo nhiệt.” Lan Thất cười dài quét mắt nhìn quãng sân rộng, mà phàm là người nào bị ánh mắt xanh biếc kia đảo qua, đều bối rối tránh khỏi tầm nhìn hần.

“Tại hạ Minh gia Minh Hoa Nghiêm, bái kiến các vị võ lâm đồng đạo, tiền bối.” Minh Nhị mỉm cười ôm quyền, ánh mắt chậm rãi đảo qua bốn phía, tao nhã mà khản thiết, khiến người khác có cảm giác hành động này là thi lễ với riêng bản thân mình

“Thì ra là ‘Trích Tiên’ Minh Nhị công tử.” Có người thán phục kêu lên. Quả nhiên xuất trần như tiên.

“Nhị công tử đã lâu không gặp.”

“Nhị công tử khỏe.”

Vài người quen biết tiến tới ôm quyền chào hỏi.

“A.” Lan Thất quạt ngọc che môi, cúi đầu cười nói, “Nhị công tử thật sự là danh gia phong phạm nổi tiếng, lễ nghi chu đáo khiến người người cảm động.”

“Sao lại thế được, chỉ là Minh Nhị từ nhỏ được tiếp nhận gia giáo, đối xử với người khác không thể vô lễ.” Minh Nhị mỉm cười thấp giọng đáp lại.

Quạt ngọc đang để trên môi Lan Thất bỗng nhiên cứng đờ. Dám ám chỉ bản thiếu không có gia giáo! Thu quạt, hai tay ôm quyền, nhìn phía chúng anh hùng, thi lễ xung quanh, tuyệt đối thành khẩn cùng phong độ tiêu sái, “Bản thiếu Lan gia Lan Tàn Âm, đứng hàng thứ bảy trong nhà, nếu chư vị võ lâm đồng đạo, tiền bối không chê xin gọi tại hạ một tiếng ‘Lan Thất’ là được, bản thiếu từ lâu đã mong ngóng đến đại hội Anh Sơn, hôm nay có vinh hạnh được tham gia sự kiện này cũng như thấy được phong thái của các vị anh hùng, trong lòng hân hoan không dứt, ngày sau mong rằng các vị giang hồ đồng đạo chiếu cố nhiều hơn.”

“Ra hần chính là ‘Bích Yêu’ Lan Thất!” Có người kinh ngạc cảm thán. Đời này có người lại có được đôi con ngươi xanh biếc như vậy sao?

“Không dám, không dám, Thất thiếu gần đây khỏe không?” Người nhận biết vội vàng ôm quyền chào hỏi, sợ chậm một chút sẽ đắc tội phải vị Lan Thất thiếu yêu tính khó dò này.

“Hân hạnh gặp mặt Thất thiếu.” Có người lo sợ không yên đáp lễ. Nguy rồi, hôm nay Lan Thất thiếu bỗng nhiên hữu lễ như vậy, chẳng biết là sẽ có cái bẫy nào đây?

“Hai đứa nhỏ này thật thú vị.” Minh không ở trên hành lang nhìn phía hai người dưới kia cười nói, xoay chuyển ánh mắt, rơi xuống trên người Liệt Sĩ Phong.

Liệt Sĩ Phong liếc mắt nhìn Minh Nhị, Lan Thất lễ nghi chu đáo nói nói cười cười, lạnh lùng hừ mũi một tiếng lớn, nhấc bước, chẳng buồn để ý hai người đó nữa, xuyên thẳng qua dải sân rộng về phía hành lang gấp khúc, coi chúng anh hào như chuyện vật bên lề đường chẳng đáng để tâm.

Có người tức giận, có người kinh ngạc, có người nghi hoặc. Ai vậy? Dám kiêu ngạo đến như thế!

Ở trên hành lang đặt tổng cộng hai mươi một ghế dựa, giữa là một cái lớn nhất.

Ghế thứ nhất bên phải là cô gái dẫn đầu Tùy Giáo, thứ hai là Ngụy Lăng, trại chủ Hắc Vân trại, thứ ba là chủ nhân Thông Thiên cốc, cốc chủ Thân Lãnh, người ngồi vị trí thứ tư là Đồng Du, lâu chủ Thần Dạ lâu, Kỳ Nhan- môn chủ Kỳ môn chiếm vị trí thứ năm, vị trí thứ sáu là Đoàn Dao bang chủ Tân Giám, thứ bảy là các chủ Cửu Thiên các Giang Cửu Thiên, ngồi ở ghế thứ tám là Mi Như Đại, cung chủ Bách Nghiên cung, thứ chín là đạo tặc Ngải Vô Ảnh, Diệu Thủ Không Phi Nhi chiếm ghế thứ mười.

Mà ghế đầu tiên bên trái tất nhiên là Minh Không, trưởng môn Phong Vụ phái, Thu Trường Thiên ngồi ghế thứ hai, thứ ba Nam Ngọa Phong, thứ tư là Vũ Văn Lâm Đông, đại đệ tử Thiên Bích, Nhậm Khởi thứ năm, thứ sáu Liệt Sĩ Đường trang chủ Thiên Văn Trang, thứ bảy, thứ tám vẫn đang bỏ trống, Hoa Thanh Hòa ngồi ghế thứ chín, ghế thứ mười vẫn chưa ai ngồi.

Các đệ tử, tùy từng mỗi trưởng môn, gia chủ mang đến thì đứng phía sau lưng họ.

Liệt Sĩ Phong đi thẳng đến ghế thứ mười, hiên ngang ngồi xuống.

“Sĩ Phong.” Liệt Sĩ Đường lên tiếng gọi tiểu đệ, ánh mắt ra ý cho hắn rằng chỗ đó chẳng phải dành cho hắn, đứng bên người đại ca đi.

“Không ai ngồi.” Liệt Sĩ Phong buông một câu ngắn gọn, tiếp theo khoanh tay nhắm mắt lại, chẳng màng tới người khác.

“Sĩ Phong!” Liệt sĩ đường gọi lần nữa.

“Liệt trang chủ.” Nhậm Khởi ngồi bên cạnh hắn nhẹ nhàng lên tiếng, “Ninh bá phụ sẽ không đến, cứ để cho Liệt nhị hiệp ngồi ở đó cũng tốt, chẳng qua là một cái ghế mà thôi.”

Liệt Sĩ Đường trừng mắt nhìn Liệt Sĩ Phong lần nữa, sau đó vuốt cằm nhìn về phía Nhậm Khởi, tỏ vẻ cảm ơn.

“Ninh Lăng.” Vũ Văn Lạc ở trong tiểu đình, sau khi đánh giá các đại nhân vật ngồi đằng kia mới mở miệng lên tiếng.

“Ừm.” Tầm mắt Ninh Lăng vẫn chưa trở về.

“Bên kia có một chỗ là dành cho đệ.” Vũ Văn Lạc chia chia về phía hành lang, “Sút chút nữa quên mất chuyện đệ là thiếu chủ Ninh gia, cha đệ không đến, đệ chính là đại biểu của Ninh gia.”

“Đúng.” Ninh Lăng thuận miệng ừ một tiếng.

Vũ Văn Lạc không lấy làm hài lòng mấy với phản ứng này, quay qua nhìn hắn, bắt gặp ánh mắt hắn vẫn đặt phía đằng kia, nhìn dõi theo, là nụ cười phong lưu nhàn nhạt của Lan Thất, liền giương tay lên phát một cái vào đầu Minh Lăng.

“Ui..... Đau.” Ninh Lăng xoa xoa đầu quay ngược lại, “Đại ca, sao huynh lại đánh đệ?”

“Huynh đang xem thử có thể đánh cho đệ tỉnh trí ra không” Vũ Văn Lạc tức giận nói.

Lan Thất, Minh Nhị sau khi được chúng anh hùng chào đón, cũng đi về phía hành lang, lúc hai người tới vừa đủ gần để có thể nhìn rõ mặt từng người, Lan Thất ngẩn ra, Minh Nhị kinh ngạc. Mà những người ngồi phía trên hành lang chưa từng gặp Lan Thất bao giờ cũng giật mình, vừa đưa mắt nhìn nàng vừa nhìn phía Phụng Duệ.

“Ca ca.”

Một tiếng vô cùng dịu dàng mềm mọng, nhưng lọt vào tai từng người trong sân rõ ràng rành mạch, đôi mắt xanh thăm trong suốt nhìn hắn, tựa như trên đời này chỉ có mình hắn tồn tại, chú tâm đến thiết tha nhường này, với biểu hiện dịu dàng thanh khiết mà chưa từng có ai chứng kiến từ Lan Thất.

Thì ra hai người họ là huynh đệ, chẳng trách lại giống nhau đến thế. Giờ phút đó, có người cảm thán trong lòng, ra Lan Thất cũng có biểu hiện như vậy đối với một người. Trong phúc chốc bao nhiêu người bỗng trào lên cảm giác hâm mộ.

Nhưng Phụng Duệ ngược lại không tình cảm đáp lời đệ đệ của mình như mọi người mong đợi, gương mặt hắn trở nên trắng bệch như giấy, mắt xám một màu tuyệt vọng thất bại nhìn Lan Thất, hắn chỉ im lìm run rẩy khắp mấy đôi môi, thân thể hình như cũng run theo, cứ như thể một tiếng “ca ca” kia là thanh kiếm sắc bén nhất trên đời xuyên ngang qua bụng, rạch tim cắt phế!

Hình dáng bên ngoài của Phụng Duệ và Lan thất quá giống nhau cũng khiến cho nhiều người nghĩ họ là người thân, nhưng ngay tại lúc này Lan Thất tự mình thừa nhận, lại làm nhiều người kinh hoàng tiếc nuối. Ai nấy đều kinh ngạc giật mình nhận ra nhìn về Lan Thất cùng Phụng Duệ, ngay đến cả Liệt Sĩ Phong cả đôi chi đặt tâm trí vào chuyện võ công, người duy nhất bình tĩnh trong số toàn bộ anh hào ở đây chỉ có một mình Minh Không, đôi mắt vẫn bình lặng Lan Thất như nhìn về nơi xa xăm nào đó, mang theo tia thờ dài khe khẽ.

“Phụng Duệ? Tàn Âm? Ôi chào, ta sớm nên nghĩ ra mới phải!” Vũ Văn Lạc vỗ tay cái chát.

“Nghĩ tới chuyện gì?” Ninh Lăng vẫn còn kinh ngạc chưa kịp hoàn hồn.

“Nghe nói hơn trăm năm trước có một vị danh ca nổi tiếng, tên là Phụng Tề Ngô, ngón đàn tỳ bà của nàng vô cùng điêu luyện, một trong những khúc nổi tiếng nhất là “Phụng Duệ Tàn Âm”, do Phụng Tề Ngô cảm thán về cuộc đời mình mà phổ ra.” Vũ Văn Lạc phấn khởi giải thích, “Huynh vừa nghe tên liền nghĩ đến chuyện họ là huynh đệ, tên hai người hắn là được đặt ra dựa trên khúc tỳ bà này, bọn họ giống nhau đến thế nên chắc là song sinh, chỉ có điều.....” Hắn tạm ngừng lại một chút, có vẻ thắc mắc nhìn Ninh Lăng, tựa như muốn tìm ta câu trả lời trên người Ninh Lăng, “Thất thiếu có một ca ca song sinh giống mình đến vậy, tại sao Lan gia chưa bao giờ nhắc đến, trên giang hồ cũng chưa từng ai đề cập qua?”

“Đừng nhìn đệ, đệ cũng chưa bao giờ nghe nói đến.” Ninh Lăng nhanh chóng lắc đầu phủ nhận, “Cha mẹ cũng chưa từng nhắc chuyện này với đệ bao giờ.”

“Vậy sao?” Vũ Văn Lạc lại nhìn về phía hành lang nơi có Lan Thất, Phụng Duệ, “Chuyện này thật là kỳ lạ.”

Lúc bọn họ đang nói chuyện, hai người Minh Nhị, Lan Thất đã chào hỏi xong đám người Minh Không, sau đó đi đến vị trí thứ bảy, tám vẫn còn đang trống, tất nhiên là vị trí vốn có của hai nhà Minh, Lan.

Chưa ngồi xuống, Minh Nhị khiêm nhường, “Mời Thất thiếu.”

Lan Thất “Xoát!” mở quạt ngọc, liếc xéo Minh Nhị, cười, “Nhị công tử cũng mời.” Dứt lời tiến tới ngồi ở vị trí thứ bảy.

Minh Nhị cười cười, ngồi xuống ghế thứ tám.

Đến tận đây, các lộ anh hùng hào kiệt tham dự đại hội võ lâm về cơ bản đã góp mặt đông đủ, chỉ còn đợi người chủ trì đại hội- Thủ Lệnh cung chủ.

Lan Thất nhìn một vòng chung quanh, bắt gặp ánh mắt nghiên cứu từ phía mấy người Tùy giáo, cười một cái, rồi tiếp tục tự nhiên nhìn những nơi khác.

Tầm mắt của Minh Nhị lại đặt trên người Phụng Duệ đứng sau lưng Minh Không, từ khi chạm phải Lan Thất, gương mặt hắn xám như tro tàn, đến bây giờ vẫn như vậy, ánh mắt không hồn nhìn về phía trước, bộ dáng thất hồn lạc phách. “Không thể tưởng tượng nổi Thất thiếu lại còn có một vị ca ca, nếu như không có ánh mắt này, ai ai cũng nghĩ là cùng một người.” Hắn cười mỉm.

“Song sinh giống nhau cũng chẳng có gì lạ.” Lan Thất thân nhiên đáp lại, “Chúng ta từ nhỏ đã xa nhau, chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ có ngày gặp lại, bình thường chẳng ai nhắc đến, tất nhiên là không nhiều người biết rõ.”

“Hửm?” Minh Nhị quay lại nhìn Lan Thất, “Tại sao lại cách xa từ nhỏ? Người ta vẫn nói tình cảm của song sinh rất bền chặt, không muốn xa cách mới đúng.”

Lan Thất quay đầu, mắt xanh nhìn Minh Nhị, “Nhị công tử quan tâm thế này ngược lại khiến bản thiếu có chút lo sợ không yên.”

“Chúng ta cũng đã kết bạn một thời gian, quan tâm nhau là điều dễ hiểu.” Minh Nhị tươi cười hiền hòa.

“Bản thiếu cảm động vô cùng.” Lan Thất mắt ngọc lấp lánh, môi thoáng mỉm cười, “Nghe nói lệnh tôn cưới mười hai vị phu nhân, Nhị công tử huynh đệ tỷ muội đề huề, không biết chúng sống hòa thuận chăng?”

“Đa tạ Thất thiếu quan tâm, Minh gia mặc dù con cháu đông đảo, nhưng huynh đệ tỷ muội ai nấy đều thân thiết.” Minh Nhị cười nhẹ như thường.

“Thật đúng là chuyện hiếm có.” Lan Thất lời ra vui mừng, ý theo duyên tiếc.

Hai người cười nói vui vẻ, thái độ thân thiết, ngồi cạnh bên nhau, giống như một đôi ngọc bội, rạng rỡ chói lọi, khiến người ngưỡng mộ không dời được tầm mắt.

“Ra tiền, yêu ngồi cạnh nhau lại bất ngờ thế này, thật là cảnh đẹp ý vui.” Vũ Văn Lạc cảm thán buông một câu. Lời nói ra một lúc lâu, vẫn chẳng nghe Ninh Lăng ừ hừ đáp gì, không tránh khỏi thắc mắc quay đầu nhìn qua, quả nhiên thấy hắn mang theo vẻ mất mát nhìn Lan Thất. Vũ Văn Lạc vốn muốn đánh cho hắn thêm một cái vào đầu, bỗng nhiên nghĩ lại, không rõ lý do tại sao lòng trở nên mềm nhũn, không đành lòng, ngậm miệng vùi đầu ghi ghi chép chép.

Hắn và Phụng Duệ là song sinh, Phụng Duệ là nam tử, vậy hắn..... vậy chẳng phải hắn là..... Phải chăng là nàng? Hắn mẫu thân sẽ không lập đỉnh ước cho hắn cùng nam tử? Hắn..... Nàng..... Nàng sao có thể chẳng màng liếc về phía hắn một lần..... Nàng sao có thể đến nhìn cũng không nhìn..... lúc Ninh Lăng đang chau mày ủ dột, lại không ngờ Lan Thất quay đầu về phía bên này, mắt chạm mắt, Ninh Lăng hốt hoảng, giật mình cả kinh, xem chút đụng vào Vũ Văn Lạc bên cạnh. Lan Thất mỉm cười, sau đó lại quay lại đầu đi, khiến Ninh Lăng cảm thấy toàn thân như trút được gánh nặng, thối mái nói không nên lời.

“Hôm nay có được vinh hạnh võ lâm đồng đạo tề tụ Anh Sơn, Thủ Lệnh Cung vô cùng cảm kích.”

Trong thoáng chốc, một giọng nói cao vút truyền ra, khiến mọi người ngẩng đầu trông đợi, giọng nói đó không rõ là phát ra từ hướng nào, cứ như truyền đến từ bốn phương tám hướng, mạnh mẽ vang dội, từ tai truyền vào lòng người, thế nhưng không hề khiến người nghe có cảm giác khó chịu.

“Thủ Lệnh cung chủ cuối cùng cũng xuất hiện.” Vũ Văn Lạc mở to hai mắt, cứ như thể sợ bỏ lỡ cảnh này, “Không biết người này hình dáng ra sao?”

Cánh cửa cung phía sau hành lang chậm chậm mở ra, từ hướng cửa vừa mở, những người đang có mặt cảm thấy như bị một luồng khí lạnh đánh úp, tập trung tầm nhìn vào cửa cung. Cánh cửa cuối cùng cũng được mở rộng ra hoàn toàn, từ ngoài nhìn vào, mờ ảo tranh tối tranh sáng, nhìn mãi cũng không bắt được điểm cuối cùng, một bóng người từ nơi mờ tối bay ra im lìm không tiếng động, người nọ dù đã chạm đất, thế nhưng vẫn khiến người xem vương vấn cảm giác bồng bềnh, không khí im ắng, đến khi bóng người đó đi đến chỗ ánh sáng chiếu rõ rành, mọi người đều trợn mắt há hốc mồm kinh ngạc không thôi!

Đó là một thiếu niên vóc dáng khoảng chừng mười ba, mười bốn tuổi, làn da tái nhợt nhạt, mái tóc đen buông ngang bờ vai, lẳng lẳng đứng thẳng, đối diện với hơn một ngàn ánh mắt của anh hào tề tụ trong sân, thiếu niên điềm tĩnh nghiêm mình, trong ánh mắt hình như lại thoáng qua vẻ chán chường hờ hững.

Lúc đó, người đứng trong sân trên dưới im lặng như tờ.

Đây là Thủ Lệnh Cung cung chủ sao? Mọi người tự hỏi lòng mình.

“Đây là Thủ Lệnh cung- cung chủ sao?”

Lại không ngờ nổi thật sự có người thốt ra khỏi miệng, ở trong bầu không khí đang tĩnh lặng, một câu hỏi không tự chủ đó vô cùng vang dội, đánh gãy không khí trầm mặc, mọi người tìm theo giọng nói, thấy rõ hai thiếu niên trẻ tuổi ở một tiểu đình phía xa.

Vũ Văn Lạc quá mức khiếp sợ lẫn lộn, lại khiến quần hùng dồn chú ý vào mình, không tránh khỏi cảm thấy bối rối, may mắn mọi người chỉ liếc mắt nhìn bọn họ rồi lại quay trở về, đánh giá mở xé người thiếu niên mới xuất hiện, thật không thể ngờ nổi người này chính là Thủ Lệnh cung chủ thần bí, chính là Thủ Lệnh cung cung chủ hơn trăm năm nay bảo vệ “Lan Nhân Bích Nguyệt”!

Cho dù Anh Sơn đã trải qua bao cuộc đại hội võ lâm, mỗi một đại hội võ lâm để chủ điều tiếp nhân tín vật chí tôn “Lan Nhân Bích Nguyệt” từ Thủ Lệnh cung, thậm chí một số võ lâm để chủ còn ở lại Vi Nguyệt cung phía trên Thủ Lệnh cung, nhưng hơn trăm năm qua Thủ Lệnh cung chủ chưa bao giờ lộ diện với đời dù chỉ một lần, ra ngoài lo việc chỉ có người của Thủ Lệnh cung, là bọn họ phụng mệnh, là bọn họ phụng dưỡng võ lâm để chủ. Mà Thủ Lệnh Cung cung chủ, họ rốt cuộc là ai, bộ dáng họ cuối cùng như thế nào, hơn trăm năm nay chưa từng có người chứng kiến. Cho nên hình dáng của Thủ Lệnh cung chủ được liệt vào một trong những chuyện thần bí nhất võ lâm.

Thế nhân tất nhiên cũng rõ ràng một điều, võ công của Thủ Lệnh cung chủ tuyệt đối cao cường, so với các võ lâm để chủ trước kia, chắc chắn cao hơn chứ không thể kém hơn, hơn trăm năm qua, chưa từng có một ai có thể đánh cắp “Lan Nhân Bích Nguyệt” ra khỏi Thủ Lệnh cung, bao nhiêu người có ý định gây rối đến đây đều bỏ

mạng là sự chứng minh rõ ràng nhất. Chỉ là điều mà bọn họ không bao giờ ngờ tới, Thủ Lệnh Cung chủ chỉ trông giống một đứa trẻ hơn mười tuổi!

Thiếu niên kia tiến tới đứng giữa hàng lang, đối diện với đàn anh tụ tập trong sân, chấp tay, “Lão phu Thích Thập Nhị, cung chủ đời thứ mười hai của Thủ Lệnh cung, đã hơn bốn mươi năm nay bảo hộ ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’, đến tận hôm nay mới có cơ hội gặp mặt anh hùng võ lâm đồng đạo, may mắn.”

Lời vừa dứt, tức khi khiến hơn một ngàn võ lâm hào kiệt đang có mặt chấn động!

Lão phu? Hơn bốn mươi năm? Người nào người nấy đều mang vẻ mặt không thể nào tin nổi nhìn vị cung chủ đời thứ mười hai của Thủ Lệnh cung.

“Chuyện này..... không phải là sự thật chứ? Bảo hộ hơn bốn mươi năm? Vậy tuổi của người là bao nhiêu chứ?” Vũ Văn Lạc nhìn Thích Thập Nhị đáng vẻ như thiếu niên mà thì thào trong miệng.

“Chẳng lẽ đời này thật sự có chuyện trường sinh bất lão?” Mặt Ninh Lăng cũng tràn đầy kinh ngạc.

Thích Thập Nhị có vẻ không mấy để ý đến sự kinh ngạc chấn động của mọi người, tiếp tục nói: “Lan Nhân Bích Nguyệt’ bị trộm đi là do lão phu bảo hộ bất lực, sau khi thánh lệnh được tìm trở về lão phu sẽ lấy cái chết tạ tội, hôm nay mọi người ở đây đều có thể làm chứng”

Câu này vừa nói xong, mọi người lại hết hồn. Tuy rất nhiều người trong lòng nghi hoặc, âm thầm chỉ trích về chuyện thánh lệnh bị trộm đi, cũng có những người không hề có ý tốt, lại không hề ngờ tới chuyện trước khi mọi người làm khó dễ đã tự mình muốn lấy cái chết tạ tội, chuyện nghiêm trọng như thế lại khẳng khái nói ra một cách nhẹ nhàng bằng quơ, hoàn toàn chẳng giống như nói về sinh tử của bản thân, thế nên chuyện về danh dự của Thủ Lệnh cung, bọn họ căn bản chẳng dám hoài nghi.

“Ai nha, ông chết đi thì tiếc lắm.” Lan Thất lâm bẩm, “Bản thiếu lần đầu tiên thấy một gương mặt không già đi như vậy, ít nhất nên đem công phu kỳ diệu này truyền lại cho bản thiếu rồi chết cũng không muộn.”

Tiếng nói của nàng rất nhỏ, nhưng hiển nhiên chẳng thềm có ý che giấu, cho nên người ngồi một bên nàng là Minh Nhị tất nhiên nghe rõ mồn một, mắt liếc sang nhìn Lan Thất, mang theo vài phần trêu chọc, “Thất thiếu để ý đến dung nhan như thế, lại khiến Minh Nhị bất ngờ, vốn tưởng rằng chỉ có các cô gái mới sợ già đi.”

Lan Thất nháy nháy mắt ngọc, vô cùng ngây thơ nhìn lại Minh Nhị, “Bản thiếu dung nhan tuấn mỹ tuyệt luân, khắp thiên hạ này chẳng ai bì kịp, nếu sau này già đi, chẳng lẽ không phải khiến người thiên hạ đau lòng thương tâm sao.”

Minh Nhị mỉm miệng đang mỉm cười bỗng run lên một chút, gương mặt đẹp đến yêu tà kia lại gằn trong gang tấc, bỗng thấy cực kỳ chóng mặt, rồi lại cảm giác vô cùng tức nuối. Quay đầu dò mắt, tập trung ánh nhìn lên Thủ Lệnh cung chủ không già ở bên kia.

“Thủ Lệnh Cung hôm nay cho mời võ lâm đồng đạo tụ hội Anh Sơn, chính là có ý mong muốn mọi người có thể hợp sức giúp một tay, tìm về thánh lệnh đẹp an võ lâm.” Thích Thập Nhị lại nói, “Bối vậy, hôm nay chỉ bàn việc này, không nói đến chuyện khác, mong rằng chúng anh hùng mở lòng đón sức.”

Mọi người ngẫm đi nghĩ lại, cũng là chuyện hợp tình hợp lý, tuy việc truy cứu trách nhiệm của Thủ Lệnh cung là cần thiết, nhưng chuyện tìm về lại thánh lệnh võ lâm còn quan trọng hơn. Trong phút chốc chuyện này được bàn tán ồn ào sôi nổi, nào là “Lan Nhân Bích Nguyệt” cuối cùng do ai đánh cắp, vì sao muốn đánh cắp, hiện đang lưu lạc về đâu..... trên dưới trước sau trở nên náo nhiệt.

“Chư vị.”

Đang lúc người người không ngừng nghị luận, một giọng nói bình thản vang lên, trong giây phút mọi người dừng lại, đồng loạt xoay đầu nhìn về hướng phát ra tiếng nói.

Ở phía trên hành lang, Minh Không đứng thẳng, nhìn chúng anh hùng dưới sân, “Chư vị đồng đạo, thánh lệnh bị trộm, chúng ta đều là phần tử võ lâm tất nhiên có nhiệm vụ phải tìm lại, chuyện tìm kiếm thánh lệnh là chuyện cấp bách không thời, nhưng hiện tại nếu mọi người không có manh mối cuối cùng cũng chỉ là lãng phí tâm huyết, nhân lực, do vậy xin mọi người tạm thời im lặng bình tĩnh, mời Thích cung chủ mô tả chi tiết những sự việc xảy ra ngày hôm đó, xét lại thử xem từ đó có phát hiện đầu mối gì không.” Nói đoạn xoay người hướng Thích Thập Nhị, “Thích cung chủ thấy sao?”

“Ừ.” Thích Thập Nhị nhẹ nhàng gật đầu.

“Minh đại hiệp nói rất đúng, chúng ta xin nghe theo ông.” Sau khi câu này vang lên, mảnh sân chìm vào một khoảng im ắng.

“Không hổ là người đứng đầu võ lâm, tiếng nói quả có trọng lượng.” Vũ Văn Lạc liên tục tán thưởng bội phục.

“Vị Thích cung chủ này thật sự là người lớn tuổi sao?” Ninh Lăng quan tâm vấn đề khác, “Tại sao hơn trăm năm qua Thủ Lệnh cung chủ chưa từng tiếp xúc với người đời? Ông ta tại sao lại có thể giữ được hình dáng của một thiếu niên chỉ hơn mười tuổi? Là do uống thuốc hay luyện công phu gì sao?”

“Huynh cũng rất muốn biết.” Vũ Văn Lạc liên tục gật đầu, “Đề nhìn xem, thoát nhìn ông ấy còn nhỏ tuổi hơn chúng ta, lại chẳng chặc tự nhận ‘lão phu’, nghe qua thật đúng không mấy tự nhiên.”

“Hôm đó vào lúc chạng vạng tối ngày mười hai tháng bảy.....”

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Võng Nhiên chương

Chạng vạng tối ngày mười hai tháng bảy.....”

Thích Thập Nhị chậm rãi mở lời, rồi bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt xa xăm hướng về phương nào đó, hai tay chấp ở sau lưng, mãi hồi lâu vẫn không nói thêm tiếng nào, người đứng trong sân đợi một hồi vẫn không thấy ông mở miệng, bắt đầu trở nên buồn bực thiếu kiên nhẫn, muốn lên tiếng than phiền, nhưng nhìn về phía mấy người trưởng môn gia chủ vô cùng bình tĩnh nhẫn nại chờ đợi Thích Thập Nhị, liền nuốt lại sự tức tối sắp trào lên yết hầu.

Vũ Văn Lạc vừa nghe không khỏi âm thầm cảm thán, mười hai tháng bảy thánh lệnh bị mất, mười sáu tháng bảy người của Thủ Lệnh cung đã có mặt ở Trường Thiên sơn trang, hành động rất nhanh nhạy, người Thủ Lệnh cung thật sự là thần nhân!

“Chuyện đêm đó nói ra thật sự chẳng có gì hay ho, Thủ Lệnh Cung mất ba trăm năm mười sáu người, mà bọn chúng, Nếu nói trộm, chẳng thả nói thẳng là cướp đoạt, bọn chúng vì cướp “Lan Nhân Bích Nguyệt” trả giá đại giới bằng năm trăm hai mươi bảy nhân mạng”

Tiếng nói của Thích Thập Nhị vô cùng bình thản, không hề có bất cứ cảm xúc hỗn loạn nào, tầm mắt ông chẳng đặt trên người ai, gương mặt không một biểu tình mà kể lại.

Nhưng trong khoảng thời gian đó, ai nấy lòng đều run lên, im lặng bao trùm toàn bộ không gian rộng cũng như cả Thủ Lệnh cung

Ba trăm năm mười sáu. Năm trăm hai mươi bảy. Tổng cộng là tám trăm tám mươi ba tánh mạng! Chỉ vền vẹn trong một đêm!

Đêm đó tại Anh Sơn này, Thủ Lệnh Cung thật sự đã xảy ra điều gì bọn họ không thể nào biết rõ ràng được, nhưng, Chắc chắn là thảm thiết, là đẫm máu, là tàn khốc cùng cực!

Hơn trăm năm qua, Anh Sơn Thủ Lệnh Cung vững vàng trong lòng anh hùng võ lâm, là nơi so với hoàng cung còn nghiêm ngặt hơn, so với tường đồng vách sắt còn vững chãi hơn, thế nhưng, lại có người dùng năm trăm hai mươi bảy tánh mạng cướp đi đồ do Thủ Lệnh cung bảo vệ, cướp đi mất thánh vật võ lâm!

Hơn trăm năm. chính xác là một trăm ba mươi năm qua, tự lúc “Vô đế” Hãn Phác tạ thế, Thủ Lệnh Cung thủ hộ “Lan Nhân Bích Nguyệt” đã ngót ngét một trăm ba mươi năm! Trong khoảng thời gian đó biết bao nhiêu người nảy sinh lòng tham, có bao nhiêu người lên núi hồng mưu đồ chiếm đoạt, những người đó có người tháo chạy có người bỏ mạng, hết thấy đều nhận lấy kết cục thảm bại. Để bảo vệ được thánh lệnh, bao nhiêu năm qua Thủ Lệnh cung đã phải trả giá những gì? Xưa nay chưa từng người nào trong võ lâm nghĩ tới chuyện này, chưa một người nghĩ quá sâu xa, tựa như những chuyện Thủ Lệnh cung đã và đang làm là điều hiển nhiên, bọn họ chưa từng cảm thấy đã lợi dụng qua, nhưng chính lúc này, một trăm ba mươi sáu tánh mạng được thốt ra từ miệng Thủ Lệnh cung chủ, bọn họ bỗng nhiên mới nhớ tới, mới rõ ràng cảm nhận được, Thủ Lệnh cung trải qua từng ấy vất vả, bị thương, đổ xuống bao nhiêu máu tươi, hy sinh bao nhiêu nhân mạng!

Nhưng cho dù bọn họ trả bằng ba trăm năm mười sáu tánh mạng, cuối cùng thứ mà trăm năm nay bọn họ bảo vệ vẫn bị cướp đi, như vậy cảm giác của bọn họ bây giờ sẽ ra sao?

“Đợi sau khi thánh lệnh được tìm về lão phu sẽ lấy cái chết đền bồi tội.”

Thủ Lệnh Cung cung chủ đã nói như vậy với chúng anh hùng võ lâm. Nhưng muốn tạ tội, là với anh hùng võ lâm hay với các âm hồn táng thân tại Anh Sơn?

Ngay lúc này, ai nấy nói không nên lời.

“Vô công, độc được bọn họ sử dụng chưa từng được thấy qua cũng như nghe đến.” Thích Thập Nhị lại mở miệng, ánh mắt vẫn không hề đặt trên bất cứ người nào, nhìn về hư không xa xa, “Bọn họ để lại năm trăm hai mươi bảy thi thể, chúng ta đã kiểm tra tỉ mỉ không sót một chi tiết, chẳng hề có bất cứ dấu vết nào đặc biệt, toàn bộ đều là người xa lạ, hơn nữa còn là những cao thủ hạng nhất.”

Ánh mắt Thích Thập Nhị thoáng nhìn về phía người trong sân, rồi quay trở lại hư không, “Thủ Lệnh cung mặc dù không dính dáng đến chuyện giang hồ, nhưng đối với võ công của các môn các phái, phạm những nơi có danh khí, cao thủ có thực lực đều biết rõ tường tận, cho dù là thần y, linh đan diệu dược hay độc được chết người, chỉ cần đã từng xuất hiện, Thủ Lệnh cung tất sẽ có ghi chép về nó, nhưng đối với những người xuất hiện đêm đó, vô công, độc được bọn họ sử dụng chưa bao giờ xuất hiện trong võ lâm”

“Nếu nói như vậy, chẳng phải không hề có manh mối nào sao?” Minh Không nhìn Thích Thập Nhị.

“Có.” Thích Thập Nhị quay đầu, mắt cuối cùng cũng đặt trên một người nào đó, “Nhưng manh mối kia không rõ là do bọn họ vô tình hay cố ý lưu lại.”

“Vậy sao? Đó là cái gì?” Minh Không hỏi.

Thích Thập Nhị đưa tay vẫy một cái, một người thuộc Thủ Lệnh cung tiến tới, tay nâng một khối ngọc bích ước chừng một thước vuông, đi thẳng đến dâng ngọc cho Thích Thập Nhị sau đó thối lui. Thích Thập Nhị nhìn ngọc bích trong tay một lát, sau đó đưa cho Minh Không.

Minh Không tiếp nhận, đây là một khối ngọc đẹp đẽ hạng nhất, xanh biếc không vướng tạp chất, vừa chạm vào đã cảm thấy mát rượi, trơn bóng trong suốt, đủ chứng minh phẩm chất rất cao, giá trị phi phàm. Ông ta quan sát chăm chú một hồi lâu, đến lúc vừa nhìn thấy góc dưới bên trái, gương mặt bỗng thay đổi nhìn chăm chăm khối ngọc trong tay mình.

“Minh đại hiệp đã phát hiện điều gì ư?” đám người Thu Trường Thiên thấy biểu hiện ông thay đổi liền lên tiếng hỏi.

Minh Không gật đầu, tay chuyển ngọc bích đưa cho Thu Trường Thiên, Thu Trường Thiên vừa nhìn cũng thay đổi sắc mặt, trầm ngâm một lát, rồi đưa cho Nam Ngoa Phong. Truyền đi một hồi, lúc ngọc bích rơi vào tay Lan Thất, nàng nhìn khối ngọc trong trẻo này không khỏi lấy làm vui vẻ, “Thật là rất đẹp, bản thiếu thích.” Ngón tay sờ sờ nắn nắn, quay đầu nhìn Minh Nhị, “Nhị công tử thường mang ngọc quan cài tóc, khối ngọc đẹp nhường này nếu điêu khắc thành ngọc quan để Nhị công tử mang trên đầu, hẳn phù hợp với phong phạm của Nhị công tử.” Dứt lời đưa cho Minh Nhị.

Ngọc quan? Người chung quanh nghe thấy không khỏi phì cười.

Minh Nhị tiếp nhận ngọc bích, liếc nhìn Lan Thất, khẽ cười mang biểu cảm có phần bất đắc dĩ, như người lớn chẳng nể hà trò đùa của trẻ con. Vì thế, mọi người nhìn vào cảm giác Minh Nhị công tử này thật sự là người rất có phong phạm, còn Thất thiếu quả yêu tà tùy hứng, mở miệng không cần quan tâm tới chuyện gì.

Ánh mắt Minh Nhị ngưng đọng phía dưới bên trái của miếng ngọc, Lan Thất nhẹ nhàng dựa qua, quạt ngọc che môi cười nói: “Có phải rất thú vị hay không?”

Liếc xéo Lan Thất một cái, Minh Nhị chẳng nói chẳng rằng đem ngọc bích đưa cho Hoa Thanh Hòa, Hoa Thanh Hòa xem xong vốn muốn chuyển cho Liệt Sĩ Phong, nhưng ngại làm phiền Liệt tam gia đang nhắm mắt nghỉ ngơi, không một chút hứng thú đến những chuyện bên ngoài, khiến Hoa gia đại công tử đành phải đưa cho người nhà đứng sau lưng mình, ra hiệu họ đưa cho những người ngồi phía bên phải của hành lang.

Minh Không từ lúc nhìn qua khối ngọc về mặt vẫn mang một mảnh nghiêm trọng, mày nhíu chặt lắm vào trầm tư, mà người từng xem qua khối ngọc cũng không khỏi lấy làm kinh ngạc, muốn lên tiếng đặt câu hỏi, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Minh Không lại không thốt lên được lời nào.

Khối ngọc bích kia từ hành lang chuyển xuống cho mọi người ở trong sân, những người đó lại không có tính nhẫn nại như các trưởng môn gia chủ, từng đám từng đám không nhịn nổi bắt đầu bàn luận, quảng sân rộng bắt đầu nổi lên tiếng rù rì, ông ong như bầy ong ra khỏi tổ.

Lan Thất thấy khối ngọc bích bị truyền từ tay người này sang người khác không khỏi buồn lòng tiếc nuối, “Ngọc tốt như thế này lại bị một đám người sờ tới sờ lui, thật uổng phí.”

Minh Nhị cười nhẹ, nói: “Thất thiếu vì một khối ngọc mà đau lòng đến như vậy, thật sự muốn lấy nó tạc ngọc quan sao?” Nói xong nhìn vào mắt xanh của Lan Thất, “Nói đến chuyện này, ngọc bích kia quả tôn lên đôi mắt của Thất thiếu.”

Già tiên! Đồ già tiên có thù tất báo! Nhưng Lan Thất thiếu nàng lại là người nào chứ, há có thể bị đẩy xuống thế hạ phong sao, quạt ngọc vung vẩy, hờ hững nở một nụ cười, ánh sáng phản chiếu rực rỡ lên người nàng tựa như toàn bộ xuân sắc trong thiên địa đều tập trung vào một nơi, “Ngọc quan thì không mấy hứng thú, nhưng nếu có trăm ngọc quả thật là hạnh phúc.” Nói xong thân thể khẽ ngã về phía Minh Nhị, nghiêng đầu, tiếng cười vui vẻ chỉ có hai người nghe được, “Nhớ lại hình như Nhị công tử muốn tặng bản thiếu một cây trăm ngọc bích, chẳng bằng hiện tại Nhị công tử giữ lời dùng khối ngọc bích kia để một cây trăm nhỉ?”

Minh Nhị nhanh nhẹn về một nụ cười đến gió xuân cũng chẳng tươi mát bằng, âm thanh nhẹ nhàng điềm điềm chỉ mỗi mình Lan Thất nghe thấy, “Nam giới tặng người khác trăm cái, từ cổ chí kim chỉ có đối với tình nhân hoặc thê tử, mấy chuyện phong lưu đào hoa hay đoạn tay áo Minh Nhị không hề có hứng thú, chẳng lẽ Thất thiếu.....”

Nói đến đây bỏ lơ lưng chừng, mặc dù lời chưa dứt cũng như chưa bày tỏ rõ ý kiến. Lan Thất bỗng rùng mình một cái. Phong lưu đào hoa? Đoạn tay áo? Thê tử? Vợ chồng? Với người này ư? Mắt xanh trừng ngược lại gương mặt không nhiễm bụi trần hiện gần sát trong gang tấc, hình như có gió rét thổi qua, trong nháy mắt thân thể rút lui một khoảng cách, liếc mắt nhìn đi nơi khác, chính là về phía đứa trẻ thật thà đang ngồi trong tiểu đình đằng kia, hít một hơi liền hồi phục vẻ thông thông nhàn nhàn, “Nhị công tử thân là Trích Tiên, chẳng lẽ cũng để ý mấy quy củ, ánh mắt thế tục sao?”

Minh Nhị cũng nhìn về Vũ Văn Lạc và Ninh Lăng đang ở trong tiểu đình, dời mắt về lại chạm phải ánh nhìn kia, khẽ gật đầu cười cười, không nói thêm lời nào.

Phía dưới bên trái khối ngọc ẩn hiện nửa đầu bàn tay nhàn nhạt, rõ nhất là ngón cái và ngón giữa, chưởng ấn lạ kỳ, bình thường nếu người ta in lại chưởng ấn, dù nông hay sâu, thường in lại nguyên cả bàn tay, mà chưởng ấn này lại vô cùng mờ nhạt, chỉ có đầu ngón tay, chỉ hiện rõ lóng tay, bàn tay cùng các rãnh trên ngón tay, từ trên xuống dưới sáu phần nhập lại rồi chia ra, vừa nhìn vào tựa như ba chuỗi hạt nhập lại, nhưng chưởng này nếu đánh trên thân người nào đó, hẳn cũng chỉ để lại dấu vết nhẹ, tựa như thân thể mang vết bầm hình nửa đoá hoa mai vậy thôi!

Có người không biết lên tiếng nghi hoặc: “Đây là cái gì?”

Có người hiểu ra khiếp sợ mở lời: “Tại sao có thể như vậy?”

Nguyên một quảng sân là âm thanh xì xào bàn tán không dứt.

Vũ Văn Lạc lúc này thật vô cùng hối hận, tiểu đình này thì yên tĩnh thật đấy, nhưng khối ngọc bích kia được chuyển đi chuyển lại trong sân, lại chẳng một ai nhớ đến chuyện cho hai người bọn hắn xem.

“Rốt cuộc trên ngọc kia có cái gì?” Ninh Lăng nhện không nổi đặt câu hỏi.

“Huynh mà biết thì hay rồi.” Vũ Văn Lạc bĩu môi, “Chờ một lát đi, xem bọn hắn nói như thế nào.”

Thật lâu sau, Minh Không rốt cuộc đứng dậy, vươn tay ra hiệu, trong không gian khắc quảng sân lâm vào im lặng nhìn ông chờ đợi.

“Hắn chư vị đều đã nhìn rõ chưởng ấn trên khối ngọc.” Giọng nói minh không âm vang mà bình thản, người người ai nấy đều nghe rõ ràng, “Có lẽ một vài người cũng đã nhận ra ấn đó là do chưởng pháp gì lưu lại.”

“Minh đại hiệp, chẳng lẽ chuyện này là sự thật?” Có người nhện không được lên tiếng.

“Là thật, có thể để lại chưởng ấn như thế này, chỉ có “Võng Nhiên chưởng”- võ công độc môn của Phong Vụ phái.” Minh Không đáp.

“Cái gì?!” Tất cả mọi người chấn động kinh ngạc.

Chưởng ấn lưu lại kia là độc môn của Phong Vụ phái “Võng Nhiên chưởng”? Nói vậy..... Chẳng lẽ là nói “Lan Nhân Bích Nguyệt” do Phong Vụ phái cướp đi? Nhưng mà..... nghĩ đi nghĩ lại thì không đúng, “Lan Nhân lệnh” là do Minh trưởng môn tự mình trả lại Thủ Lệnh cung, ông ta sao có thể phái người ra tay cướp đoạt, điều này thật không hợp tình lý. Thêm vào đó, Phong Vụ là môn phái đứng đầu võ lâm, thiên hạ không ai không kính nể sùng bái, thật sự lại cần phải đoạt đi “Lan Nhân Bích Nguyệt” sao? Có tất yếu trả giá bằng tánh mạng của năm trăm hai mươi bảy cao thủ hay chăng? Lại nói tiếp, Minh đại hiệp không phải là hạng người như thế!

“Nhưng Phong Vụ phái tuyệt đối không gây ra chuyện này.” Một câu này của Minh Không ngập tràn khí phách, rõ ràng bình thản khiến người nghe không thể hoài nghi.

“Vậy rốt lại chuyện cướp đoạt là do ai gây nên? Tạo sao lại biết được võ công độc môn của Phong Vụ phái?” Tiếng nói trong trẻo rõ ràng vang lên, “Phóng mắt khắp giang hồ, người có thực lực cướp đi thánh lệnh từ Thủ Lệnh cung thật không nhiều lắm, nhưng nói đi nói lại, Phong Vụ phái thật sự có khả năng này.” Đôi mắt trong suốt của cô gái che mặt thủ lĩnh đám người tùy giáo nhìn qua Minh Không, mặt dù không nhìn thấy rõ khuôn mặt của nàng, những nàng rõ ràng là đang cười, “Minh trưởng môn có thể giải đáp nghi hoặc của ta được không?”

“Đúng vậy, Minh đại hiệp, tại sao trên khối ngọc này lại có ấn của “Võng Nhiên chưởng”? Có người cũng đặt câu hỏi.

“Quan trọng là, nếu đây là võ công độc môn của Phong Vụ phái, tất người trong giang hồ không thể nào có được, lưu lại chưởng ấn hẳn là người của Phong Vụ!” Cũng

có người cho là như vậy.

“Chẳng lẽ Phong Vụ phải có đệ tử mang ý đồ?” Có người đoán.

“Lại nói, Phong Vụ là môn phái đứng đầu võ lâm, ngoại trừ họ, trong các môn các phái chúng ta đây ai có khả năng phái ra năm trăm hai mươi bảy cao thủ hạng nhất?” Có người nhân cơ hội phát tiết oán giận.

.....

Đối mặt với mọi nghị luận cũng như suy đoán của mọi người, Minh Không cau mày, không nói một lời, lẳng lặng nhìn, lẳng lặng nghe.

“Chư vị.” Thu Trường Thiên đứng dậy.

Quảng sân tạm thời lắng xuống.

“Có phải là do Phong Vụ phải cướp hay không, tin rằng trong lòng mọi người đều rất rõ ràng.” Thu Trường Thiên hắng giọng nói, “Tại sao trên ngọc lại in dấu “Võng Nhiên chương”, hẳn Minh đại hiệp đối với chuyện này tất rõ ràng hơn chúng ta, nếu không ngại xin hãy lắng nghe lời Minh đại hiệp nói trước, sau đó tiếp tục luận bàn cũng không muộn.”

Nam Ngọa Phong cũng đứng dậy, nói: “Chư vị đồng đạo, danh dự trăm năm của Phong Vụ phải không phải chỉ nói không, Minh đại hiệp làm người thế nào trong lòng mọi người hẳn cũng có nhận định, cho nên xin tạm dừng võng đoán. Hơn nữa, trên giang hồ này, môn phái có thể chọn ra năm trăm hai mươi bảy cao thủ hạng nhất cũng không chỉ riêng Phong Vụ phải.” Ánh mắt ông ta đảo một vòng Tùy giáo, rồi lại nhìn Nhâm Khởi, “Thiên Bích và Tùy giáo đều là hai môn phái lớn trên giang hồ, họ cũng có thể từ trong môn phái mình tìm ra năm trăm hai mươi bảy cao thủ. Lại nữa, năm trăm hai mươi bảy cao thủ chết trên Anh Sơn này, nếu Phong Vụ, Thiên Bích, Tùy giáo trong một khoảng thời gian ngắn mất đi nhiều cao thủ như vậy, liệu chúng ta có thể không hề hay biết gì không?”

Mọi người nghe được đều cảm thấy rất có lý.

“Minh đại hiệp, ông thử nói xem tại sao khối ngọc này lại có dấu của chương ấn độc môn Phong Vụ phải?” Có người dẫn đầu đặt câu hỏi.

“Minh đại hiệp, “Võng Nhiên chương” này thật sự chỉ có Phong Vụ phải mới biết thôi sao?” Cũng có người hỏi.

Khối ngọc bích kia đã được người của Thủ Lệnh cung mang trở lại, Minh Không đưa tay tiếp nhận ngọc bích, ngón tay vuốt ve chương ấn tựa nửa đoá hoa mai kia, sau đó mờ mờ tỏ tỏ từng tiếng một: “Chương ấn này quả thật là “Võng Nhiên chương” của Phong Vụ phải, bộ chương pháp này từ khi môn phái thành lập tới nay chỉ truyền cho đệ tử của Phong Vụ.”

“Hà?” Mọi người lại lâm vào kinh ngạc không thôi. Nếu đã nói như vậy, chẳng lẽ chuyện này thật sự do người của Phong Vụ gây ra?

“Khi này lúc vừa nhìn thấy chương ấn này, trong lòng Minh mỗ cũng lấy làm vô cùng kinh ngạc.” Minh Không lại tiếp tục nói, “Sau suy nghĩ kỹ lại một chút, liền nhớ tới một câu chuyện cũ của Vân trưởng môn đời trước, có lẽ sẽ giải đáp câu hỏi cho mọi chuyện, cũng có thể giải thích được tại sao năm trăm thi thể lưu lại chúng ta chưa từng gặp qua.”

“Là chuyện gì?” Có người truy vấn.

“Minh đại hiệp xin ông hãy nói nhanh lên.” Có người gấp gáp hối thúc.

Minh Không khoát tay, ra ý bảo mọi người khoan hãy nóng vội, rồi chậm rãi nói như trước, “Trưởng môn đời thứ tư của tệ phái, Vân Triều Nãi, anh tài hiếm có thiên chất cực cao, là người thứ hai sau tổ sư luyện thành “Bích Lạc phủ”, bộ pháp “Võng Nhiên chương” này là do người sáng tạo mà nên. Một năm nọ nhân dịp người đi ngao du gặp được một người thiếu niên họ Vân, Vân trưởng môn đối với người đó vừa gặp như đã quen thân, vô cùng hợp ý, lại thêm thiếu niên đó cũng cùng họ Vân, vì thế liền cùng người đó kết làm huynh đệ, lấy bộ “Võng Nhiên chương” người tự nghĩ ra làm lễ, truyền lại cho người thiếu niên.”

“À.....” Có người hiểu ra. Thì ra trên đời này ngoại trừ Phong Vụ phải, còn có người khác biết được “Võng Nhiên chương”.

“Nếu nói vậy, chuyện cướp đoạt này là do hậu nhân của thiếu niên họ Vân kia làm?” Có người đặt câu hỏi.

“Đệ tử Phong Vụ chúng ta tuyệt đối không bao giờ có hàng động bất kính với Anh Sơn Thủ Lệnh cung hay với thánh lệnh.” Giọng điệu của Minh Không kiên định, “Nhưng chuyện này có phải do hậu nhân của thiếu niên họ Vân kia gây nên hay không, cũng cần phải kiểm chứng mới biết được, chúng ta cũng không thể đoán già đoán non.”

“Vậy Minh đại hiệp có biết được lai lịch của thiếu niên họ Vân kia không?” Nam Ngọa Phong hỏi.

“Trong bản viết tay do Vân trưởng môn để lại đề cập qua vị Vân thiếu niên này đến từ Đông Hải đảo, còn lại để trống không có gì khác.” Trong câu nói của Minh Không có pha lẫn ý thờ dãi. Ông ta cũng muốn biết nhiều điều hơn.

“Đông Hải đảo?” Tất cả đồng loạt sùng sốt.

Đó là một hòn đảo nhỏ nằm ngoài biển Đông Hải, mặc dù là chuyện mỗi người đều hay, nhưng hầu như chẳng ai đi đến đó bao giờ, chỉ biết rằng hòn đảo kia tựa như thế ngoại tiên đảo, ngăn cách trần thế, không cùng người khác lui tới. Cũng đã từng có người muốn đến đó kiểm tra xem thử, nhưng đều đi không trở về, nghe nói là bỏ mình ngoài biển lớn, lại nghe nói là đã ở lại đảo tiên, nhưng tất cả đều là phỏng đoán, chẳng một ai trở về để chứng thực, bởi vì lý do đó, Đông Hải đảo trong lòng những người ở Hoàng triều, là một nơi bí ẩn và đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Chủ nhân thánh lệnh

“Chẳng lẽ thánh lệnh là do người ở Đông Hải cướp mất?” Có người giật mình bừng tỉnh, không kèm được thốt lên.

“Lẽ nào bọn chúng muốn dụ chúng ta đến Đông Hải đảo để đoạt thánh lệnh về?” Một vài người lại cảm thấy hưng phấn, dù sao bọn họ cũng chưa đến Đông Hải bao giờ!

“Vì lý do gì mà Đông Hải đảo lại cướp thánh lệnh?” Có người thắc mắc khó hiểu

“Đông Hải đảo đâu có liên quan gì tới chúng ta.” Có người nghi ngờ.

“Đông. Minh. Đảo.” Thích Thập Nhị thốt ra từng từ một, đoạn quay đầu nhìn Minh Không, “Đa tạ Minh chương môn.”

Minh Không rõ ràng nhận thấy được trong ánh mắt hồ hững kia phủ ngập hận cừu, vội hỏi: “Thích cung chủ, mặc dù ‘Võng Nhiên chương’ thật sự có truyền lại cho người thiếu niên họ Văn kia, nhưng cũng không thể nào chắc chắn hoàn toàn là do bọn họ gây nên, chúng ta.”

“Lòng từ ái của Minh chương môn lão phu hiểu được, nhưng nếu không phải do Đông Hải đảo, tất không thể nào xuất hiện nhiều cao thủ hạng nhất không rõ lai lịch như vậy được.” Thích Thập Nhị cắt ngang lời ông ta, chìa ngón tay về phía quảng sân, “Hiện tại có thể nói toàn bộ võ lâm đã tụ tập lại đây, nhưng đứng ngay tại đây, mặc võ công trăm năm danh tiếng hay dù là thân thủ thuộc hạng nhất lưu cũng khó chạm được vào thánh lệnh, tuy nói ra có chút bất kính, dù Phong Vụ phải có dùng toàn lực muốn đoạt đi thánh lệnh, Thủ Lệnh Cung vẫn tự tin có thể bảo hộ được. Nếu không phải bọn người đó xông đến bắt ngờ, nếu không phải bọn chúng mang thân võ công quái dị, nếu không do bọn chúng sử dụng độc dược hiểm ác, Thủ Lệnh Cung sao có thể.” Ông đột nhiên trở nên im lặng, mười ngón tay bấu chặt vào da thịt, trên gương mặt không thay đổi mọi khi cuối cùng cũng trào lên một tia cảm xúc, như tất cả bi phần, thống hận khắc những vết khắc sâu hằn trên gương mặt

Vóc dáng của Thích Thập Nhị nhìn bề ngoài chỉ khoảng mười ba, mười bốn tuổi, nhưng khi khuôn mặt lạnh lùng trước kia đột nhiên vỡ òa ra, lộ rõ cảm xúc bi ai đau đớn, tựa như một đứa bé bỗng nhận ra bản thân là trẻ mồ côi, lại nghĩ tới chuyện trong một đêm Thủ Lệnh cung táng ba trăm mạng người, rõ ràng là máu tanh thê thiết không thể hình dung cho hết được, nhất thời, nhiều người hầu như đã quên mất thân phận cũng như tuổi tác của ông, lòng bỗng nảy sinh hai loại thương cảm đối lập. Minh Không đứng một bên nhìn không được vờn bàn tay muốn đặt lên vai ông, ôn tồn lên tiếng: “Thích cung chủ.”

Từ xa nhìn lại, tựa như một người lớn đang an ủi dỗ dành đứa bé con. Thích Thập Nhị khẽ lách người tránh khỏi cử chỉ của Minh không, ngẩng đầu có chút đùa cợt nhìn Minh Không, “Minh chương môn, lão phu năm nay cũng đã ngót nghét bảy mươi bốn tuổi.” Ý là so với người hãn lớn hơn rất nhiều.

Lời nói vô cùng vang dội, toàn sân ngay lập tức ngán người im tiếng, sau đó “Phụt!”, có người cười ra tiếng, men theo mà nhìn, là Lan Thất đứng đưa quạt ngọc hồ hững che môi, rúc rích cười mãi không ngừng.

Minh Không không hổ thân là chương môn, sau phút giây sững sốt, thông dong cười, sau hướng Thích Thập Nhị ôm quyền thi lễ “Thật có lỗi.”

Thích Thập Nhị thần nhiên gật đầu, rồi hướng phía chúng anh hào, hắng giọng nói: “Hôm nay các vị có mặt ở nơi này, một là Thủ Lệnh cung vì chuyện thánh lệnh bị cướp mất mà thỉnh tội trước võ lâm đồng đạo, hai là muốn nhờ các vị hợp lực để cùng nhau tìm ra manh mối. Hiện được sự giúp đỡ của Minh chương môn, chuyện thánh lệnh bị mất cùng Đông Hải đảo có liên hệ đã trở thành xác thực, một vài ngày nữa Thủ Lệnh cung sẽ lên đường đến Đông Hải đảo, việc này tất phải được điều tra cho rõ ràng, thánh lệnh cần phải được tìm về để có một câu trả lời cho võ lâm.”

Lời của Thích Thập Nhị vừa dứt đã có người lên tiếng, “Theo như ý của Thích cung chủ vừa nói ra, Thủ Lệnh cung muốn đi trước tìm lại thánh lệnh?” Mọi người nhìn qua, đó là đạo tặc độc hành Ngải Vô Ảnh.

“Thủ Lệnh Cung để mất thánh lệnh, tất nhiên cần đi tìm trở về, đây là trách nhiệm của Thủ Lệnh Cung.” Thích Thập Nhị đáp.

Ngải Vô Ảnh gật gù, rồi quay mặt về hướng toàn sân, chấp tay lên tiếng: “Chư vị đồng đạo, mặc dù Thủ Lệnh cung thất trách để mất thánh lệnh đáng lên án, nhưng hơn trăm năm qua, Thủ Lệnh không nói một lời lăng lự bảo vệ thánh lệnh là công lao lớn cỡ nào? Chẳng lẽ chuyện đêm đó thánh lệnh mất là điều họ mong muốn sao, họ trả giá hơn ba trăm tính mạng ra để bảo hộ, còn ngần ngại điều gì nữa.” Nói đến đây anh ta dừng lại một lúc, về mặt nhuốm vẻ nghiêm trọng, đưa tay lên vuốt mặt, rồi lại cất cao giọng nói, “Chẳng lẽ đường đường là nam tử hán như chúng ta lại để một mình Thủ Lệnh cung đi đến Đông Hải đảo đây rầy nguy hiểm sao? ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ vốn là thánh vật của toàn bộ võ lâm, trách nhiệm bảo vệ là do toàn bộ võ lâm, cho nên việc đi tìm lại nó cũng là việc võ lâm chúng ta nên làm!”

Tiếng nói của Ngải Vô Ảnh vang dội, nghiêm túc mà để lại dấu ấn trong lòng từng người, trong một chốc vang lên không ít tiếng nói nhiệt huyết đáp lại: “Ngải đại hiệp nói có lý! Không nên để một mình Thủ Lệnh Cung đi tìm thánh lệnh, tất cả chúng ta đều nên đi!”

“Đúng thế, ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ là thánh vật của toàn võ lâm chúng ta, chúng ta nên bỏ ra một phần sức lực!”

“Hơn trăm năm qua Thủ Lệnh cung đã vì võ lâm mà trả giá rất nhiều, chúng ta không nên để bọn họ một mình đi Đông Hải đảo, chúng ta cũng nên đi!”

“Đúng, tất cả chúng ta cùng đi, Đông Hải đảo dù là nơi đáng sợ như thế nào, chúng ta cũng phải đến để đòi lại công đạo!”

“Đông Hải đảo dám cướp đi thánh lệnh, chẳng khác nào đánh thẳng một bạt tai vào mặt anh hùng võ lâm chúng ta, há có thể im lặng không đánh trả?!”

“Đúng thế, chúng ta sao có thể ngồi yên nuốt nghẹn uất ức được!”

...

Những lời của Ngải Vô Ảnh đánh trúng trọng điểm, chúng anh hùng trong toàn sân ai ấy đều tỏ vẻ phần nộ xúc động, tất cả đều muốn đến Đông Hải đảo, Thu Trường Thiên cùng Nam Ngọa Phong đứng trên hành lang liên tục vuốt cằm, vì một khắc toàn bộ võ lâm chung sức một lòng mà cảm thấy vui mừng.

“Nhiều người như vậy, tất cả đều đi sao?” Giữa chừng, một âm thanh trong trẻo đồng dạng vang lên, cô gái che mặt bên phía Tùy giáo đứng dậy, “Mọi người đồng lòng như thế là phúc của võ lâm, nhưng nhiều người thế này chẳng lẽ như bầy ong vỡ tổ ào ào chạy đến Đông Hải đảo sao? Mà ngay cả Đông Hải đảo ở đâu hiện chúng ta

vẫn chưa biết được.”

“Vị tỷ tỷ này nói chuyện thật có lý.” Bách Nghiên cùng chủ Mi Như Đại đứng dậy, đôi con ngươi quyền rũ quét một vòng chúng anh hào, trong khoảnh khắc khiến cho không ít người xao động tâm tư. “Đồng Hải đảo ở ngoài đại dương xa xôi, không phải nơi chúng ta muốn đến là đến, chúng ta nhiều người như thế đi thuyền đến đó, hẳn cần rất nhiều thuyền mới chở hết được. Lại nữa, chúng ta chín người mười ý, e rằng chưa kịp tới Đồng Hải đảo, trên đường đi không biết sẽ xảy ra chuyện gì rồi.”

“Lần này hẳn là náo nhiệt lắm đây.” Vũ Văn Lạc vừa nghe hết lời cô ta, buột miệng thán thỉ.

“Thường nghe nói người thuộc hắc đạo tâm địa không tốt, nhưng hôm nay nhìn thấy, bọn họ cũng không phải như vậy.” Ninh Lăng lại mang cảm xúc khác, “Huỳnh xem xem, Ngải đại hiệp là người đầu tiên đứng dậy nói một câu công đạo, còn hai vị cô nương kia cũng rất có lòng đề xuất ý kiến.”

Vũ Văn Lạc tay đang cầm bút liền dừng lại một chút, rồi vươn lên gõ đầu Ninh Lăng, “Người ta nói gì đề cũng tin sao? Cứ chờ mà xem đi. Hơn nữa hai cô gái kia cũng chẳng phải cô nương gì cả đâu, ta đoán với tuổi tác của họ làm bác đệ cũng còn được.”

Ninh Lăng sờ sờ đầu ngón ngón không hiểu lắm nhìn Vũ Văn Lạc.

“Mi cùng chủ nói rất đúng.” Các chủ Cửu Thiên các Giang Cửu Thiên cũng đứng dậy, “Lần đi Đồng Hải đảo này, thứ nhất con đường phía trước không rõ ngắn dài bao xa, thứ hai nhiều người cùng đi như thế, nên ngồi chung một thuyền hay là mỗi người ai lo thân người nấy? Nếu như cùng đi, trên đường mỗi người đều có chủ ý riêng, không khỏi phát sinh mâu thuẫn, bởi vậy chúng ta nên cùng nhau tính toán cẩn thận.”

Lời của Giang Cửu Thiên vừa thốt lên, mọi người nhất thời hiểu được, nhìn nhau trao đổi ánh mắt, toàn sân trong phút chốc lại bắt đầu xôn xao.

Trên hành lang, Minh Nhị và Lan Thất liếc nhau trao đổi một nụ cười. Trò hay mở màn rồi.

“Minh đại hiệp, ngài cảm thấy sao?” Thu Trường Thiên nhẹ nhàng hỏi Minh Không.

Minh Không nhìn chúng anh hào toàn sân, sau đó lạnh nhạt nói: “Nhiều người đi như vậy hẳn nên chọn một người dẫn đầu, chỉ là.....” Đang nói bỗng ngừng lại.

“Chỉ là cái gì?” Thu Trường Thiên hỏi.

“Chỉ là không dễ dàng.” Minh Không buông một câu mờ昧.

Thu Trường Thiên nghe được cái hiểu cái không, muốn hỏi lại, nhưng nhìn vẻ mặt Minh Không biểu hiện không muốn nói gì thêm nữa, lập tức dừng đại, thối lui nhìn qua phía Nam Ngọa Phong, Vũ Văn Lâm Đông, bắt đầu cùng bọn họ thương lượng.

Sau một lúc lâu, trong khi chúng anh hào dưới dân vẫn ồn ào náo nhiệt bàn luận, các vị trưởng môn gia chủ phía trên cũng đã đưa ra chủ ý.

“Chư vị.” Thu Trường Thiên hắng giọng, “Những lời vừa rồi của các vị đồng đạo rất đúng, chuyện này đi Đồng Hải hiểm họa khó dò, người của chúng ta lại rất nhiều, cần thiết phải tuyển ra một người làm thủ lĩnh. Hôm nay mọi người tề tụ Anh Sơn, tất cả đều là giang hồ hào kiệt, vốn nói nhiều không bằng hành động, vì thế hôm nay chúng ta tại đây tuyển ra một vị thủ lĩnh, dẫn dắt mọi người cùng đi tìm về thánh lệnh.” Nói xong quay đầu nhìn qua cô gái che mặt bên phải hành lang, “Tùy Giáo chủ nghĩ như thế nào?”

Cô gái cười khanh khách, nói: “Thiếp thân Tùy Khinh Trần, phó giáo chủ Tùy giáo, danh ‘Tùy Giáo chủ’ chỉ dành gọi giáo chủ người, Thu trang chủ chứ nên gọi sai.” Nói xong đôi mắt như hồ thu thoáng nhìn Lan Thất, sau trở lại trên người Thu Trường Thiên, yêu kiều mềm mại mở miệng, “Nếu để cho ta nói, ta thấy còn cần tuyển ra thủ lĩnh làm gì, trực tiếp chọn ra chủ nhân thánh lệnh là được, sau đó để võ lâm tôn lệnh chủ dẫn dắt chúng ta đi san bằng Đồng Hải đảo nghênh đón thánh lệnh trở về, chuyện này coi như lập uy nêu cao tên tuổi, lại có cơ hội đánh giá võ công của tân lệnh chủ, tính ra thật đúng là chuyện tốt.”

Tùy Khinh Trần thốt ra lời này, trong lòng mỗi người đều nảy sinh ý vui mừng, cảm thấy thật là có đạo lý, nếu muốn chọn, chẳng thà trực tiếp tuyển ra võ lâm lệnh chủ. Cũng có một số người âm thầm tự nhủ: Nếu không có chuyện Tùy giáo các người không rõ nguyên do mang “Bích Nguyệt Hoa” trả về Thủ Lệnh Cung, khiến Minh chương môn thoái vị trả lại “Lan Nhân Lệnh”, “Lan Nhân Bích Nguyệt” kia há có thể bị cướp đi sao?!

“Tuyển chọn võ lâm lệnh chủ?” Thu Trường Thiên không ngờ Tùy Khinh Trần sẽ nói ra những lời này nên lâm vào sững sờ, “Chuyện này..... Thánh lệnh hiện tại không có.....”

“Thu trang chủ, hiện tại toàn bộ giang hồ ai mà chẳng biết thánh lệnh không có ở đây.” Tùy Khinh Trần cắt ngang lời ông ta, “Chúng ta cứ y như trước kia tuyển ra “Bích Nguyệt tôn chủ” và “Lan Nhân lệnh chủ”, sau đó để bọn họ thống lĩnh võ lâm dẫn dắt chúng ta đi đoạt lại thánh lệnh, chuyện này so với tuyển ra một vị thủ lĩnh chẳng phải danh chính ngôn thuận hơn sao?”

“Đúng, lời của Tùy phó giáo chủ rất chính xác.” Cốc chủ Thông Thiên cốc hợp ý vỗ tay ba cái, “Lão đây ngoại trừ tiếng nói của “Bích Nguyệt tôn chủ” ra, lời từ miệng người khác đều thối lắm, các ngươi có tuyển ra thủ lĩnh gì đi nữa cũng đừng mong sai khiến lão!”

“Đúng đúng đúng, nên tuyển võ lâm lệnh chủ đi!” Có người liền lên tiếng phôi hợp.

“Hay là, không cần tuyển ra thủ lĩnh gì cả, dù sao mọi người đều muốn chọn lệnh chủ tôn chủ, không bằng tuyển bây giờ, dù sao mọi người cũng góp mặt đông đủ.”

“Tuyển ra lệnh chủ tôn chủ, để bọn họ lãnh đạo chúng ta, chuyện này cũng khiến chúng ta tâm phục khẩu phục.”

Cả toàn sân tiếng tiếp tiếng, lời tiếp lời vô cùng ồn ã, ai mà không muốn làm võ lâm lệnh chủ chứ, mà dù cho không thể làm được, xem một hồi náo nhiệt cũng tốt rồi.

Mấy người Thu Trường Thiên nhìn qua phía Minh Không và Thích Thập Nhị.

Thích Thập Nhị và Minh Không trao đổi ánh mắt, một lát sau, Minh Không nhẹ nhàng vuốt cằm, Thích Thập Nhị khẽ gật đầu.

“Nếu chư vị đồng đạo đều mong muốn như thế, Vậy hôm nay đây theo quy tắc cũ tuyển ra “Bích Nguyệt tôn chủ” và “Lan Nhân lệnh chủ”.” Thích Thập Nhị lên tiếng,

sau đó khoát tay, mười mấy người mặc áo trắng từ phía trong Thủ Lệnh cung tiến ra, nối đuôi nhau đi xuống phía sân bên dưới, trong tay mỗi người đều cầm cọc dài.

“Ai ngờ có thể nhìn thấy đại hội Anh Sơn diễn ra, thật sự quá may mắn đi.” Vũ Văn Lạc trong tiểu đình bấy giờ cực kỳ kích động, “Chút nữa đây sẽ xuất hiện “Bích Nguyệt tôn chủ” và “Lan Nhân lệnh chủ” mới, mà ta còn được tận mắt chứng kiến, thật tốt quá!” Vừa nói xong liền đem ánh mắt nóng bỏng hướng qua mấy người, Lan Thất, Minh Nhị, Liệt Tam, Phương Duệ, Nhâm Khôi, Liệt Sĩ Đường, trong mấy người bọn họ hẳn sẽ có một người là “Lan Nhân lệnh chủ”.

Người của Thủ Lệnh cung mời quần hùng dạt lui về phía sau một khoảng, cách hành lang khoảng năm trượng bắt đầu hạ cọc, các cây cọc dài được cắm xuống, theo thứ tự mà xếp xếp như tạo thành một bức tường cách trở đám người, khoảng trống bên trong tất nhiên trở thành lối dài.

Anh hào võ lâm, bây giờ đây lấy võ nói chuyện.

Võ lâm lệnh chủ có đức hạnh là điều cần thiết, nhưng quan trọng hơn, người đó phải có một thân võ công áp đảo quần hùng!

Chỉ sau một chốc, từ phía trong thủ lệnh cung lại xuất hiện người tay bưng một hộp gỗ màu đen đi ra, đến ngay giữa khoảnh hành lang thì dừng lại, mở ra hộp gỗ, lộ ra một mảnh lụa màu trắng được gấp gọn ghẽ, mà chúng anh hào vừa liếc nhìn thấy mảnh lụa này ngay lập tức lâm vào khản trương, tất cả đều vô cùng chăm chú.

“Biết đó là gì không?” Vũ Văn Lạc hỏi Ninh Lăng ở một bên.

“Không biết.” Ninh Lăng lắc đầu.

Hai mắt Vũ Văn Lạc sáng rực, “Mảnh lụa kia có ghi tên tuổi của những người sẽ tham gia tỷ thí hôm nay, phàm là những tên không nằm trên đó, dù thanh danh người đó vang dội tới đâu, võ công lợi hại ra sao, cũng không thể tham gia.”

“Hà? Tại sao lại như vậy? Vì sao dù là người có tên tuổi hay võ công cao cường lại không thể tham dự?” Ninh Lăng hỏi.

Vũ Văn Lạc liền giải thích: “Tuy rằng võ lâm chia ra hắc bạch lưỡng đạo, người bạch đạo thân tại danh môn chính phái, làm bất cứ việc gì cũng phải lấy quang minh lỗi lạc, hiệp nghĩa làm cái cơ bản, là hắc đạo mặc dù hành sự không được mấy sáng sủa, nhưng dù cho hỗn loạn thế nào đi nữa, cũng đều có giới hạn, nguyên tắc riêng, không thể ‘vô đạo vô nghĩa’, đây chính là chuẩn mực quy tắc ở giang hồ. Nếu người tâng tận thiên lương đức hạnh bại hoại, tên người tuyệt đối không được nằm trong danh sách, còn tất cả những người trong đó đều là người được Thủ Lệnh cung chấp nhận, cũng tương tự với chuyện họ có tư cách tham tuyển.”

“Người có tên có thể tham gia, không có lại không thể, như thế... những người không có tên trên đó chẳng phải sẽ cảm thấy không phục sao?” Ninh Lăng mặc dù đơn thuần, cũng hiểu rằng không phải người nào nghe thấy chuyện này cũng sẽ chịu để yên.

“Trong lòng không phục tất nhiên là có, nhưng họ tuyệt đối không dám nghi ngờ Thủ Lệnh cung.” Vũ Văn Lạc nói, gương mặt hiện lên vẻ kính nể, “Thủ Lệnh cung không can thiệp vào sự tình giang hồ, chỉ ở trên Anh Sơn bảo vệ ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’, cho nên quyền lợi, danh dự, tiền tài mấy thứ này không lung lạc được bọn họ, xưa nay bọn họ vẫn duy trì thanh danh công chính, toàn võ lâm ai nấy tôn trọng kính phục, mà hơn một trăm năm nay, bao nhiêu vị võ lâm lệnh chủ cũng đủ chứng minh sự thanh chính của Thủ Lệnh cung. Đến một trăm ba mươi năm..... là khó khăn đến nhường nào!”

Vũ Văn Lạc chuyển ánh mắt về phía vị Thủ Lệnh cung chủ với bộ dáng thiếu niên, nội tâm ông chắc hẳn cũng đã mệt mỏi già cỗi lắm rồi. Thời gian hơn trăm năm qua, bỏ công bỏ sức, không một lời oán than, không một câu hối hận, chẳng có bất kì đòi hỏi nào, chỉ một mực bảo vệ “Lan Nhân Bích Nguyệt”, là nghị lực, là bền lòng đến mức độ nào! Trên Anh Sơn này, bọn họ trả giá bằng máu tươi và sinh mạng chính mình, động lực nào có thể nâng đỡ tinh thần họ như thế? Có lẽ rằng Thủ Lệnh cung mới chính là điều thần bí nhất võ lâm, chính họ mới là những con người... đệ nhất võ lâm!

Thích Thập Nhị cầm lấy mảnh lụa trắng, tiến lên mấy bước, hướng về phía chúng anh hùng: “Lần này vốn không tính tuyển chọn võ lâm lệnh chủ, cho nên mấy vị đồng đạo vốn làm trọng tài không có đến, hiện đi mời lại không tiện lắm, bởi vậy.....” Ông nhìn về phía Minh Không, lại nhìn Tùy Khinh Trần, sau khi hai người ra hiệu đồng ý, lại giơ giọng: “Đại hội hôm nay sẽ do lão phu, Minh trưởng môn cùng Tùy phó giáo chủ làm trọng tài, không biết các vị đồng đạo có gì dị nghị hay không?”

Lời vừa nói xong, mọi người chỉ có vẻ tự hỏi một lát liền lên tiếng đáp “Được!”. Ba vị trọng tài, Thủ Lệnh cung vốn trung lập, Tùy Khinh Trần có vị thế cao nhất trong những người thuộc hắc đạo ở đây, cô ta làm trọng tài coi như sẽ không tham gia tranh giành, đối với điểm này dù là hắc đạo hay bạch đạo đều không có dị nghị gì, mà Minh Không là lệnh chủ đời trước nên sẽ không tham gia cuộc đấu, ông ta hành tẩu giang hồ đã hơn hai mươi năm, luận nhân phẩm tính cách, người trong hắc đạo cũng không thể lấy ra bất cứ điều gì để bắt bẻ, tất là một con người cô cùng công chính, cho nên ba người đó làm trọng tài là thỏa đáng nhất.

Thích Thập Nhị thấy mọi người đều đồng ý, lập tức gạt đầu. Sau đó người của Thủ Lệnh cung bắt đầu đọc tên viết trên mảnh lụa.

“Thiên Bích sơn Nhâm Khôi, Thần Dạ lâu Đồng Du, Minh gia Minh Hoa Nghiêm, Kì môn Kì Nhan, Lan gia Lan Tàn Âm, Thông Thiên cốc Thân Linh.....”

Một loạt tên được đọc ra, toàn sân im ắng lắng lắng nghe, có người khi nghe được tên mình liền tỏ vẻ vui mừng không thôi.

Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng cũng im lặng nghe, nghe một hồi, hai người không khỏi lấy làm ngạc nhiên nhìn nhau, tên chúng ta thế mà cũng có sao?!

“Đại ca, nhiều người thế này, nếu mọi người đều tỷ thí, chẳng phải cần đến cả tháng sao?” Ninh Lăng càng nghe càng trợn to mắt.

“Thật sự không phải là mất quá nhiều thời gian, lần kéo dài lâu nhất là đợt tuyển chọn võ lâm lệnh chủ đời thứ ba, lần đó mất hết mười hai ngày, cuối cùng Minh Trinh tiên bối cùng Giang Độ Vân tiên bối hai người không phân thắng bại, quần hùng không còn cách nào khác, liền cùng lúc tôn vinh hai người, đây cũng chính là nguyên nhân ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ được chia làm hai, ngoài ‘Lan Nhân lệnh chủ’ cùng ‘Bích Nguyệt tôn chủ’ đời thứ nhất ra. Mà lần nhanh nhất chỉ mất có một ngày, đó là lần tranh võ lâm đế chủ đời thứ hai, Võ đế “Hàn Phác” một kiếm quét ngang quần hùng, dễ dàng liền đi lên ngôi vị chí tôn, thật sự rất uy phong!” Vũ Văn Lạc nói đến đây nhin không được bày ra biểu cảm kính nể.

“Vậy lần này liệu sẽ mất bao lâu?” Ninh Lăng đối với chuyện cũ của tiền nhân có vẻ không mấy quan tâm.

“Lâu thì khoảng mười ngày, ngắn thì một hai ngày, khó mà nói.” Vũ Văn Lạc nói, hỏi ngược lại, “Ninh Lăng, trên đó cũng có tên đệ, đệ có tham gia không?”

“Sẽ không.” Ninh Lăng lập tức lắc đầu, “Đệ không hề nghĩ đến chuyện làm lệnh chủ tôn chủ gì cả.”

“Thì cũng đúng thôi.” Vũ Văn Lạc chuyển hai tay bắt giữa cán bút, “Tuy rằng danh sách Thủ Lệnh cung tuyên bố rất dài, nhưng không phải người nào cũng tham gia. Mấy

người võ công thấp kém hẳn sẽ không làm mấy việc chẳng tự lượng sức, có người vốn trong lòng đã không muốn tranh giành vị trí đó, mà cũng có người như huynh với đệ, võ công vừa thấp kém lại không có lòng tranh giành, tự nhiên sẽ không tham gia. Cho nên những người thực sự sẽ tham gia là những người võ công cao cường, sau lưng còn có môn phái, thế lực gia tộc giúp đỡ, đương nhiên, cũng sẽ có vài người một người một ngựa xông ra, hơn nữa còn là dựa vào võ công để đi lên vị trí chí tôn.”

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 21: LY PHƯƠNG ĐIỂM SẮC - Hàn Mi tranh đấu

Sau khi tất cả tên trên tấm lụa đã được xướng hết, Thích Thập Nhị háng giọng mở lời: “Giang hồ hào kiệt sáng khoải thẳng tắp, lấy đao kiếm giao hữu, dùng võ học giao lưu, không cần phải cầu nệ gượng ép, xin các vị cứ đem hết võ học bản thân phổ diễn cho mọi người cùng xem, cũng coi như đây là cơ hội để chúng ta cùng lĩnh giáo học hỏi lẫn nhau.” Nói xong quay người, trở lại vị trí chính giữa của mình ở hành lang dài, mấy người Minh Không, Tùy Khinh Trần, Thu Trường Thiên cũng lần lượt ngồi xuống.

Trong nhất thời một màn im lặng bao trùm toàn sân, chẳng mấy chốc sau liền có một thân hình nhảy ra phía trước, người nọ dáng người trầm thấp vẻ mặt hung hãn, ôm quyền chào hết bốn phía, rồi nói: “Tại hạ Đàm Khánh, ra mặt đầu tiên coi như “phao ngọc dẫn chuyên”, xin thỉnh giáo mọi người.”

Hắn nói vừa xong, từng trận cười lớn nổi lên, có người la lớn “Là “phao chuyên dẫn ngọc” (1), đã không đọc sách thì không cần phải khoe chữ”, bầu không khí bỗng trở nên sôi nổi hẳn lên.

Đàm Khánh bị mọi người trêu ghẹo, hi hi cười gượng mấy tiếng, “Tại hạ vốn thô lỗ, bốn chữ đó khó lắm mới biết được, xin mọi người đừng cười ta, chỉ có điều mong muốn được chỉ giáo là thật lòng.”

“Được, ta đây so đấu một trận với ngươi.” Một người nhảy ra nói.

“Bắt đầu rồi, đã đến lúc quần hùng võ lâm tranh tài.” Vũ Văn Lạc xiết chặt lấy cán bút, hận bản thân không thể mọc ra thêm một đôi mắt nữa, một xem xét diễn biến tình hình tỷ thí trong sân, đôi còn lại có thể chăm chú dò xét gương mặt, biểu cảm, hành động của từng người một, “Ta quả thật được sinh ra đúng thời đại, có thể nhìn thấy nhiều anh hùng như vậy, lại chính mắt xem võ công của họ, ta thật là may mắn quá đi!”

Hai người giữa sân đã bắt đầu động chân động tay, người một đánh ta một đám võ cùng kịch liệt.

Ninh Lăng nghe được những lời nói hưng phấn vừa rồi, nhin không được góp lời: “Hơn trăm năm qua đại hội tỷ võ đã diễn ra rất nhiều lần ở Anh Sơn, mỗi một lần đều có rất nhiều người tỷ thí như thế, ai nấy đều lấy võ so thắng bại, đây đâu phải là chuyện mới xảy ra lần đầu.”

Vũ Văn Lạc nhướng mắt liếc một cái, ngạo nghễ nhìn Ninh Lăng, “Đầu gối như đệ sao có thể hiểu được tâm trạng bây giờ của huynh.”

Ninh Lăng ngậm miệng, không hề nói thêm một lời nào nữa.

Vũ Văn Lạc tiếp tục quan sát diễn biến ở giữa sân, vừa nhìn cho kỹ từng chiêu từng thức vừa đánh giá: “Võ công hai người này thật ra cũng không tệ lắm, chỉ là lần trước chứng kiến Nhị công tử và Thất thiếu tỷ thí ở Trường Thiên Sơn trang, bây giờ xem lại chỉ cảm giác như họ đang chơi đùa.”

Ở phía trên hành lang, Lan Thất chỉ đánh mắt một lần về tình hình so đấu ở giữa sân, sau đó quay đầu nhìn phía Liệt Sí Phong, vẫn bắt gặp hân hân với bộ dạng nhắm mắt ngủ như cũ, không khỏi than thở: “Minh huynh, Hoàn Ba, mỹ nhân Thu gia chưa đến đã đành, sao mỹ nhân Hoa gia, Phù Sơ, cũng không đến nhỉ? Ở đây nhìn khắp lượt cũng chỉ có đàn ông trai tráng, thật chẳng có chút thú vị nào, nếu như có mặt hai vị tuyệt sắc kia, Anh Sơn này hẳn sẽ tăng thêm bao nhiêu là tao nhã.”

Minh Nhị cũng liếc về phía Liệt Sí Phong, cười cười nói: “Liệt huynh hiện ở đây, Phù Sơ cô nương hẳn là sẽ đến, có lẽ hơi muộn, chắc vẫn đang trên đường.”

Liệt Sí Phong mở mắt trợn trừng, chống tay ngồi dậy, lạnh lùng nhìn Minh Nhị, Lan Thất, vẻ mặt biểu hiện đang cố gắng kiềm chế lắm.

Lan Thất thấy hân trợn mắt, cười dài: “Ai da da, Liệt huynh, ngươi đã tỉnh rồi sao, ngươi nhìn xem luận võ đã bắt đầu từ hồi nào, thế mà từ nãy tới giờ ngươi cứ nhắm tịt, để lỡ mất một màn thi đấu đầy phấn khích của các vị đại hiệp thì thật là hối tiếc đó.”

“Đúng rồi, Liệt huynh là người đam mê võ học, làm sao có thể để tuột mất cơ hội hiếm có này được.” Minh Nhị đồng cảm sâu sắc.

Liệt Sí Phong nhìn hai người từ trên xuống dưới, nói: “Nếu bây giờ hai người tỷ thí, ta nhất định từ đầu tới cuối không chớp mắt lấy một cái.” Nói xong lại nhắm mắt chẳng thèm bận tâm tới hai người đó nữa.

Tên này thật là ghim hoài trong bụng không chịu quên mà. Lan Thất, Minh Nhị âm thầm thở dài một hơi trong lòng, ánh mắt gặp nhau, tự cười, chỉnh lại vạt áo ngồi ngay ngắn. Liệt Sí Phong cái tên võ sĩ luôn luôn để bụng này..... Hừ, đúng thật là kinh địch!

Nhâm Khôi nghe thấy bên này nói cười không tránh khỏi cũng đưa mắt nhìn qua vài lần, thầm nhủ ba người này thật rất thú vị, vừa giống bạn lại giống địch, cảm giác bất đồng nhưng khí thế lại tương đương, trong lòng không rõ lúc nào đã sinh ra hảo cảm, tự bảo đến lúc đại hội kết thúc, nhất định phải đến làm quen kết bạn một phen. Chuyển mắt một chút, thấy tiểu sư đệ Ninh Lăng ở ngai đình nhỏ đằng kia, vui mừng trong lòng nhưng thấy hiện tại không tiện đi đến mặt gặp ôn chuyện, liền cười cười từ bỏ ý định. Quay đầu, ánh mắt lại bắt gặp Phương Duệ đang đứng sau lưng Minh Không đang ngo ngoe ngấn mắt hờn.

Hắn và Phương Duệ tính ra cũng là quen biết, hai phái luôn luôn giao hảo tốt, từng có lần sư phụ phái hắn tới Phong Vụ tu tập cũng chừng nửa năm, đó là lúc hắn quen biết Phương Duệ. Phương Duệ bình thường trầm mặc kiệm lời, vui buồn không hiện rõ, luôn luôn im lặng như nước, anh ta không thích giao thiệp nhiều, gặp người cũng không muốn kết bạn, lâu dần mới thấy được, anh ta xử thế luôn hòa hữm, gặp chuyện không bao giờ sợ hãi, có thể nói rằng bộ dạng thất thần này chưa bao giờ xuất hiện. Nhìn anh ta một lúc lâu, sẽ phát hiện đôi lúc anh ta liếc qua Lan Thất một vài lần, nhưng đại đa số thời gian vẫn là nhìn về phía trước mặt như mờ mịt, như xa xăm.

Anh ta là huynh đệ với Lan Thất, vì sao anh ta chưa từng nhắc đến bao giờ, vì sao lại có phản ứng kỳ lạ như thế?

Trên hành lang có người tập trung quan sát tỷ thí, có âm thầm suy tư, có tính toán trong lòng, thật im lặng.

Mà tương phản, dưới sân là một tràng cực kỳ náo nhiệt.

Từng đợt trầm trồ khen ngợi lẫn với cổ vũ. Người giương đại đao, ta có bảo kiếm, người tung chưởng như gió lốc, ta ra quyền như mãnh hổ, người lẹ làng nhanh nhạy như hâu, ta nhẹ tựa lông tơ, người chiêu chiêu liên hoàn, ta thức thức cuộn cuộn như sóng lớn.

Dưới quảng sân các lộ anh hào ra sức phô diễn khả năng, một người đánh bại đối thủ lại bị đối thủ kế tiếp đánh bại, một người vừa xuống, một lại tiến lên. Dù cho đao sáng, kiếm bén, chưởng như gió quyền như hổ, người đấu vui sướng thích ý, người xem kích thích không thôi!

Sự luân phiên tỷ thí không dứt này, so sánh với Lan Thất là Minh Nhị, Vũ Văn Lạc hiểu rõ vẫn còn kém xa lắm, nhưng hẳn chỉ cần ngồi đây xem thôi cũng tràn đầy kích động trong lòng rồi. Mặc dù lần trước đã được tận mắt nhìn thấy sự kiện ở Trường Thiên sơn trang, nhưng bây giờ ở Thủ Lệnh cung này mới thật sự gọi là võ lâm đại hội, đây mới là chân chính là quần hùng tỷ thí.

Trường Thiên sơn trang tao nhã như họa, sao có thể sánh bằng Anh Sơn Thủ Lệnh cung hùng vĩ tráng khí, những quần hùng tới đây hôm nay coi như là toàn bộ võ lâm, bọn họ tụ lại nơi này, cho dù võ công cao hay thấp đều dốc hết một lòng thi triển võ học bình sinh, cố gắng hết sức mình vươn đến mục tiêu, thắng cũng tốt, bại cũng hay, coi như là tỏ rõ bản sắc nam nhi!

Lại chấm dứt thêm một hồi tỷ thí, người thắng là “Phật thủ tam thiên” Kim Khuyết Lâu, người tiếp theo lên khiêu chiến với y là người khiến quần hùng vừa kinh ngạc lẫn hưng phấn; đó là một vị mỹ nhân, một thân áo đạo không dấu nổi dung mạo như băng như sương, chính là Phi Tuyết quán Thương Bằng Hàn.

Kim Khuyết Lâu vừa rồi tư thế vẫn còn đang oai hùng bất phàm, vừa trông thấy Thương Bằng Hàn, khí thế liền vơi đi một nửa. “Nàng. Nàng cũng muốn tranh. Võ lâm lệnh chủ sao?” Dáng người hẳn cao gầy, mặt mày tuấn tú, vốn là một nam nhi khiến nữ nhân nhìn vào ái mộ, thế mà bây giờ nói năng lắp bắp đứt quãng, bộ dáng anh hùng bỗng ỉu xiu, mọi người trong sân nhìn thấy hẳn nhụt chí nam nhi, một vài nữ hiệp nhìn không được cười ra tiếng, nhìn hẳn trêu chọc.

“Ta Thương Bằng Hàn, muốn ở nơi này xem thử võ công của Phi Tuyết quán đứng thứ mấy trong chốn võ lâm.” Thương Bằng Hàn lạnh lùng nói.

Những lời nàng nói ra thật sự có lý, mỗi một lần đại hội Anh Sơn diễn ra, không chỉ là tranh đoạt vị trí đế chủ võ lâm, đồng thời còn là tranh vị trí, bài danh, xếp hạng của các môn phái. Cao nhất mạnh nhất chẳng những là võ lâm đế chủ, đồng thời mà còn là người đệ nhất, mà những người thua cuộc, sau cuộc đấu lại phân ra vị trí cao thấp, cho nên dù biết rằng tranh không được vị trí đế chủ bọn họ vẫn cứ sấn tới, bọn họ tranh là danh vị võ lâm.

“Ta. Ta không tranh với nàng, ta chịu thua.” Kim Khuyết Lâu liếc mắt nhìn Thương Bằng Hàn về không dứt ra được, sau đó chậm rãi xoay người tỏ ý muốn đi ra.

“Chậm đã!” Thương Bằng Hàn kêu lên, “Người dám khinh thường Phi Tuyết quán của chúng ta?!”

“Không có.” Kim Khuyết Lâu vội vàng đáp.

“Vậy phải chăng khinh thường Thương Bằng Hàn ta là một cô gái?” Thương Bằng Hàn nhíu chặt đôi mày.

“Ta không có.” Kim Khuyết Lâu nhanh chóng đáp lại.

“Vậy tại sao người không tỷ thí với ta?” Gương mặt Thương Bằng Hàn vốn đã lạnh lùng, nay như quét thêm một tầng sương rét, “Phi Tuyết quán chúng ta mặc dù tất cả đều là nữ, nhưng chúng ta cũng không phải là phường nhu nhược, cần người khác phải nhún nhường! Ta Thương Bằng Hàn, với thanh kiếm trong tay muốn thử sức một lần, thắng thì thắng, thua thì thua, tất sẽ tự làm tự chịu!” Dứt lời, trường kiếm ra khỏi vỏ, chỉ thẳng Kim Khuyết Lâu, “Xuất chiêu đi.”

“Thế thì. Được rồi.” Kim Khuyết Lâu nâng phát trần trong tay, “Vậy nàng cẩn thận một chút.”

Lời này của hắn vừa nói xong, đã dẫn đến tiếng cười nhạo trong sân, mang theo mấy lời xì xầm “Kim Khuyết Lâu này thật đúng là người biết thương hương tiếc ngọc, đau lòng phụ nữ tới mức độ này”.

Thương Bằng Hàn sao có thể không nghe thấy chứ, lòng sinh ra chán ghét, trường kiếm trong tay run lên, kiếm thế cực nhanh thẳng hướng ngực Kim Khuyết Lâu mà đâm đến

Kim Khuyết Lâu vội vàng lách mình né tránh, đồng thời phát trần trong tay quán lấy kiếm của Thương Bằng Hàn, Thương Bằng Hàn liền nhanh chóng chuyển hướng kiếm nhắm thẳng bà vai hắn, Kim Khuyết Lâu xoay thất lưng một cái tránh thoát một chiêu này, dưới chân di chuyển, thân người đã tới phía bên phải Thương Bằng Hàn, cô tay vung lên, ba ngàn sợi tơ liền hướng đến cổ tay cầm kiếm của nàng, nhưng xuất chiêu đến nửa đường, bỗng nhiên nhớ lại loại tơ này được làm cực kỳ tỉ mỉ, nhìn có vẻ mềm mại, thật ra lại sắc bén dị thường, nếu nó quán lấy cổ tay của Thương Bằng Hàn, nếu làm nàng bị thương. Vừa nghĩ đến chuyện này, lòng bỗng nhiên cứng ngắc, cổ tay liền dừng lại. Nhưng cao thủ so chiêu, ai lại dư thời gian để cho người suy nghĩ miên man, chỉ trong giây phút tay hắn chậm lại, kiếm của Thương Bằng Hàn đã đặt trên cổ hắn trong chớp mắt.

“Hừ!” Thương Bằng Hàn lạnh lùng liếc hắn, lộ vẻ khinh thường xen chán ghét.

“Ta. Thua.” Kim Khuyết Lâu nhẹ nhàng nói.

Cũng chỉ một lát thôi, cũng chỉ trong hai chiêu đã phân định thắng bại, không khỏi làm cho những người trước đó bại dưới tay hắn sinh ra buồn bực.

“Này này, Kim đại hiệp, đừng nói người coi trọng cô gái này nên cố ý nhường đấy chứ?!” Có người la lên chất vấn. Vừa rồi so chiêu cùng hắn anh hùng khí khái bao nhiêu, giờ phút này nhìn lại nhu nhược như râu tôm.

“Ai nha, là do người ta thương hương tiếc ngọc thôi, người da dày thịt thô như thế, dù có bị chém trăm đao cũng chả có ai thêm đau lòng.” Có người vui sướng khi người gặp họa.

Thương Bằng Hàn nghe xong, gương mặt lạnh lùng như cứng lại thêm vài phần.

Kim Khuyết Lâu cũng làm mặt lạnh nhìn phía người nọ, nói: “Kim mỗ bị đánh bại là do bản thân Kim mỗ không đủ khả năng, vị này thấy không phục xin hãy đánh với Thương cô nương một trận là được rồi.” Nói xong xoay người lui ra.

Thương Bằng Hàn nghe được lời này của hắn, sắc mặt giãn ra đôi chút, liếc mắt nhìn bóng lưng hắn một lần, sau đó hướng về phía quần hùng, hắng giọng nói: “Phi Tuyết quán Thương Bằng Hàn xin thỉnh giáo các vị đồng đạo!”

Mọi người trong sân nghe thấy cảm thấy lòng rục rịch, thiết nghĩ một cô gái thon nhỏ như thế thì có năng lực gì, muốn đánh bại nàng ta không phải là dễ dàng sao, chỉ là ... đánh bại một người như thế lại chẳng đem về được thanh danh gì tốt, ngược lại nhiều khi còn phản tác dụng mang tiếng khi dễ phụ nữ, vì thế có vài phần do dự, mà cũng có khinh thường không thèm động thủ, cho rằng vừa rồi hoàn toàn là dựa vào Kim Khuyết Lâu nhường cho, nếu không sao có thể đứng ở nơi đó nói ầu ầu nói tả.

Đang lúc mọi người do dự thoái thác, một giọng nói yêu kiều mỉa mai vang lên: “Thương muội muội võ công cao cường, tỷ tỷ đây rất lấy làm vui mừng, không bằng tỷ muội chúng ta thân thiết so một phen.” Sau đó bóng người chợt lóe, một dáng người thướt tha xuất hiện giữa sân, chính là cung chủ Bách Nghiên cung Mi Như Đại.

Mọi người vừa thấy, nhất thời trước mắt sáng ngời. Dung mạo hai cô gái kia so với hoa còn đẹp hơn, một lạnh lùng một nóng bỏng, một thanh nhã một mỉa mai, mỗi người một vẻ, khiến không ít người đứng ngoài thần hồn như say.

Trên đời này có nam nhi vừa gặp đã như bằng hữu, cũng có rất nhiều cô gái vừa mới biết đã quen thân như tỷ muội, nhưng là cũng không phải toàn bộ. Có một số người vừa thấy mặt đã sinh ra chán ghét, lại có người vừa quen đã cảm thấy đồ kỳ, nhất là mỹ nhân gặp phải mỹ nhân, hẳn là không có cảm giác tốt đẹp gì.

Chúng anh hào bị hai cô gái xinh đẹp này khiến cho khuynh đảo, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của họ nhìn đối phương, lòng giống như có gió lạnh thổi qua. Một người yêu yêu mỉa mai bộ dáng khinh thường đối phương, một người thanh cao kiêu ngạo không đặt người kia ở trong mắt, chỉ cần liếc mắt một cái, cả hai đều đã xem đối phương là địch.

“Muội muội ngày thường xinh đẹp, nếu lần này động tay động chân khiến muội muội bị thương, tỷ tỷ ta sẽ đau lòng không thôi.” Mi Như Đại vô cùng dịu dàng.

Thương Bằng Hàn nghe vậy cười lạnh một tiếng, nói: “Bách Nghiên Cung người ở phía Bắc, Phi Tuyết quán ta ở phương Nam, ta họ Thương, người họ Mi, ai là tỷ muội với người. Nếu đã đến Anh Sơn này, muốn thì ra tay so đấu, không cần làm nhảm dông dài vô nghĩa.”

“Thiên hạ võ lâm là một nhà, muội muội sao lại nghĩ như thế.” Mi Như Đại nghe xong cũng không tức giận, cười dài một nụ, nâng cổ tay trắng bóc, rút từ trên tóc xuống một cây trâm dài, “Nếu muội muội đã không muốn nhiều lời, vậy tỷ tỷ ta cũng sẽ không khách khí.” Một chữ “khí” vẫn còn ngân trong miệng chưa dứt, người đã động, một tia kim quang lóe lên, đâm thẳng vào mắt Thương Bằng Hàn.

Thương Bằng Hàn nhanh chóng lui về phía sau, đầu lách qua một bên, thấy rõ cây trâm, cũng giơ lên trường kiếm chia thẳng vào hai mắt Mi Như Đại, thế kiếm sắc nhọn hung hiểm, cũng vô cùng ngoan tuyệt mau lẹ, Mi Như Đại gấp tay thu lại trâm, “Đỉnh” - một thanh âm vang lên, là trâm cài đựng phải trường kiếm, đầu trâm được điều khắc một bông hoa mai, trường kiếm chính là chạm giữa hai cánh hoa, Thương Bằng Hàn nhẹ nhú mảy, trường kiếm thuận thế đâm tới, chém gãy cánh hoa, hướng thẳng tới đôi mắt của Mi Như Đại.

“Có qua có lại mới toại lòng nhau.” Mi Như Đại cười khanh khách, lệ làng uốn éo, dưới chân lướt ngang, phát ra lực, lại nhẹ nhàng nhảy, thân nhanh chóng di chuyển tới gần Thương Bằng Hàn, trâm cài trong tay thẳng chỉ giữa trán đối phương. Thương Bằng Hàn thấy thế vội vàng thu kiếm chống đỡ, lại một tiếng “Đỉnh” vang vọng, trường kiếm chống lại trâm cài, tránh khỏi đòn công kích, trực thẳng ngay đóa hoa mai.

“Công phu muội muội thật tốt.” Mi Như Đại cười đến yêu kiều, Thương Bằng Hàn cảm thấy một cổ áp lực từ đầu trâm truyền đến, nhanh chóng vận công chống đỡ, “Rắc” một tiếng, hình như là âm thanh cái gì nứt vỡ, mọi người đang buồn bực, chỉ thấy Thương Bằng Hàn nhăn mặt rên lên, ngay sau đó lại là một tiếng kêu thê thiết, máu tươi phụt ra, Mi Như Đại nhanh chóng thối lui, để lại một mình Thương Bằng Hàn đứng một mình ở chỗ kia ôm mắt, trên gương mặt đẹp như tuyết là một đường vết thương dài đầm máu.

“Thương cô nương!” Kim Khuyết Lâu phi thân đến, vươn tay ra nhưng e ngại không dám chạm vào nàng, thấy được trên mặt nàng là vết thương dài chừng ba tấc, da tróc thịt bong, máu chảy không ngừng, nhất thời lòng vừa đau đớn vừa cuồng quyết, “Nàng. Nàng làm sao rồi? Có phải là đau lắm hay không?”

“Mất của ta.” Thương Bằng Hàn ném trường kiếm xuống đất, hai tay bưng lấy mắt, về mặt vô cùng thống khổ.

“Người. Người là yêu nữ, dám ra tay thâm độc như thế! Người mau đưa thuốc giải ra!” Kim Khuyết Lâu giận dữ cảm tức nhìn Mi Như Đại.

“Vị huynh đệ này, lời người nói không đúng rồi.” Mi Như Đại kiều miểu tà nghệ liếc nhìn Kim Khuyết Lâu, xoay qua xoay lại thương thức trâm cài trong tay mình, nhụy hoa tròn ở giữa những cánh hoa bây giờ nứt ra một đường nhỏ, “Ta nào sử dụng độc thủ gì chứ. Tỷ tỷ ta sinh có được vài phần dung nhan, bình thường luôn sợ hãi ngộ ngộ gặp phải đạo tặc hám sắc, trời lại sinh ra ta tính tình vốn nhu nhược, không có vũ khí làm sao có thể đối chọi lại với nam nhân mấy người, cho nên đành phải để một giọt “Thảo Thào thủy” trong trâm cài tùy thân, nguyên là để bảo vệ chính mình, ai ngờ muội muội Thương gia lại không vừa mắt cây trâm này, ba lần bảy lượt xông tới muốn phá hủy trâm, lại thực không may độc rơi vào mắt, chuyện này sao lại trách ta được.” Dứt lời vô cùng tủi thân lau khóe mắt, “Chuyện này mọi người ở đây ai cũng thấy, có phải ta cố ý để nó rơi vào mắt muội muội đâu.”

Mọi người nghe thấy, lòng cảm thấy người này thật độc ác, đối với những thủ đoạn ngoan tuyệt của nữ nhân, xem ra nam nhân còn kém xa.

“Thảo thảo thủy” này là một loại độc dạng nước, chạm vào da đã đau lắm rồi, huống hồ là đôi mắt yếu ớt, phòng chừng đôi mắt của Thương gia tiểu mỹ nhân này tám phần coi như bị hủy hoại, hơn nữa trên mặt còn bị thương. Như vậy đại khái gương mặt như hoa coi như bị tàn phá! Sự đồ kỵ của đàn bà, haizz Rất nhiều người cảm thán trong lòng.

“Người. Người.” Kim Khuyết Lâu bị nàng nói một phen tức giận nghẹn lời, “Người còn nói không phải cố ý, vết thương trên mặt nàng thì sao?!”

“Cái đó thì.” Mi Như Đại thoáng đưa mắt nhìn gương mặt chảy máu đầm đìa của Thương Bằng Hàn, trong lòng thật là thoải mái, trên mặt lại cố tình mang vẻ áy náy, “Thương muội muội bị ‘Thảo thảo thủy’ rơi trúng liền hét to một tiếng, dọa ta sợ tới mức run tay, không cần thận vung trâm, chuyện này. Cũng không phải cố ý, nếu không phải do tự bản thân Thương muội muội.”

“Này, người rõ ràng là vài lần cố ý dẫn dụ Thương cô nương đánh vào trâm cài của mình, nhiều người ở đây đều nhìn thấy, sao người còn có thể nói dối!” Lời của Mi Như Đại bị một giọng nói vô cùng trong sáng cắt đứt, mọi người tìm theo giọng nói, chỉ thấy một thiếu niên tuấn tú ở phía tiểu đình hướng cuối hành lang dài, đó mặt lón

gọng “ ‘Thoán thảo thủy’ trong tâm cái của ngươi khiến mắt Thương cô nương không nhìn thấy được, thế mà ngươi còn không chịu dừng tay, ngược lại còn tạo thêm trên mặt người ta một vết thương lớn như thế, tâm địa ngươi thật quá độc ác!”

Nào có ai trong sân này lại không rõ dụng ý của Mi Như Đại, ngoại trừ Kim Nguyệt Lâu, không một người nói ra, đây là là nhận thức chung của tất cả mọi người, phạm là hành tẩu trong giang hồ, cho dù là bạch đạo hay hắc đạo, ngày thường hành động vẫn phải giữ lại ba phần cảm tình, người nào lại không có vài phần tâm tư mờ ám, đâu cần phải xé tạc tâm màn kia ra khiến cho người khác bối rối, nhưng bây giờ người thiếu niên này chẳng cần nề mặt gì nói thẳng ra, có người trong lòng kêu to thống khoái, cũng có người không chấp nhận.

“Vị tiểu huynh đệ này,” Mi Như Đại chớp chớp mắt, thần sắc vẫn như cũ, vẻ cười duyên đáng vô tội, “Ngươi muốn bênh vực kẻ yếu hay sao? Cao thủ luận võ thiên biến vạn hóa, ta sao có thể tính toán tất cả, hết thảy đều là trùng hợp, ngươi cũng không nên ngậm máu phun người nha, đối với Thương muội muội ta đau lòng còn không hết, sao nhẫn tâm khiến nàng bị thương chứ.”

“Nói chuyện với ngươi thật khiến người ta càng thêm chán ghét!” Ninh Lăng vừa nghe những lời càng trở nên giận dữ, “Sao ngươi có thể xấu xa như thế! Làm chuyện vậy đã không thừa nhận còn đổ tội cho người khác, ngươi. ngươi đúng là người đàn bà xấu xa!”

Mi Như Đại dù tu luyện lâu ngày da mặt đã trở nên dày lắm rồi, nhưng giờ đây không khỏi cũng biến sắc. Giang hồ hỗn tạp, người nào chẳng tu luyện thành tinh, gặp người nói tiếng người, gặp quý nói chuyện ma quý, hôm nay gặp đúng cái tên lỗ mãng như thế này, không lường được nên chẳng biết đáp lại như thế nào, cứ như thế mặt đối mặt, nhìn chung quanh lại thấy bao nhiêu gương mặt vui sướng khi người gặp họa, trong lòng tức giận không thôi.

Mặt nàng ta nghiêm chỉnh, nói: “Nếu tiểu huynh đệ có chút bản lĩnh, không ngại cùng đến chỉ giáo một hai.”

“Hừ, đàn bà xấu xa như ngươi, ta mới không thèm sợ!” Ninh Lăng chuyển chân nhảy đến phía trước, lên xuống hai lần, đã dừng lại ở giữa sân, hành động của hắn quá nhanh khiến cho Vũ Văn Lạc muốn níu lại dận dỏ vài câu cũng không được, chỉ có thể âm thầm cầu nguyện tiểu đệ mình không gặp phải người ra tay quá tàn độc.

Chú thích:

1: phao chuyên dẫn ngọc: 抛砖引玉: ý là hàng tép riu ra trước

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Anh Sơn kinh động

Ninh Lăng dù đã tiến ra giữa sân nhưng vẫn chưa động thủ, ngược lại đi đến trước mặt Kim Nguyệt Lâu và Thương Bằng Hàn, từ trong lòng lấy ra hai cái bình sứ, đưa cho Kim Nguyệt Lâu: “Đây là Tử Phù tán, có thể trị trạng trên mặt, còn đây là Phật Tâm đan, ngươi hòa với nước trong cho Thương cô nương rửa mặt.”

“Cái gì? Tử Phù tán? Phật Tâm đan?” Kim Nguyệt Lâu chấn động, đây chính là thuốc quý ngàn vàng khó tìm, hần. hần lại có thể một lần cho cả hai loại mà còn là cả cả bình, là nằm mơ sao?

“Đúng vậy.” Ninh Lăng cảm thấy thắc mắc người này sao lại có vẻ chần chờ chưa chịu trị thương, “Sự phụ cho ta mỗi loại năm bình, bây giờ đưa hai bình này cho ngươi đi.”

Lúc hần nói ra những lời trên, mọi người đang có mặt vừa ghen ghét vừa đổ kị, người bình thường cầu một viên còn khó, hần. thế mà lại có tới năm bình! Không những thế còn tùy tiện lấy ra tặng người, quả thực. Quả thực làm người ta tức giận a!

“Rất. Đa tạ thiếu hiệp! Đa tạ thiếu hiệp!” Kim Nguyệt Lâu vội vàng nói lời cảm tạ, một phen nhận lấy.

Hần không biết thiếu niên này, nhưng Tử Phù tán cùng Phật Tâm đan là linh dược độc môn của Phong Vụ phái, thiếu niên này không cùng đến đây với Minh Không, nghĩ đến cũng không phải đệ tử Phong Vụ, chính là có thể có được nhiều linh dược như vậy, tất là đệ tử danh môn thế gia, hơn nữa đôi mắt hắc bạch phân minh chưa nhiễm một tia hồng trần dơ bẩn, có thể thấy được tâm địa thuần khiết lương thiện, sẽ không lo thuốc này sẽ có vấn đề.

“Không cần cảm tạ.” Ninh Lăng bị người cảm ơn có chút bối rối không tự nhiên, gãi gãi đầu, thấy Thương Bằng Hàn nhìn đau cần rằng không rên một tiếng, đôi môi đã trở nên sưng tấy, trên mặt máu chảy không ngừng, khó tránh khỏi cảm thấy lo lắng, “Ngươi nhanh chóng giúp đỡ Thương cô nương chữa trị, để lâu không tốt đâu.”

“Ừ.” Kim Nguyệt Lâu giúp đỡ Thương Bằng Hàn rồi đi, trước đó còn không quên giận dữ trừng Mi Như Đại một cái.

“Tiểu huynh đệ, ngươi là đệ tử phái nào?” Mi Như Đại nghi hoặc nhìn vị thiếu niên chưa thoát tính trẻ con trước mắt, ánh mắt đảo qua, thấy thanh ngân thương hần đeo trên vai, trong lòng ước chừng có vài phần nhận ra.

“Ta là Ninh gia Ninh Lăng, cũng là đệ tử Thiên Bích phái.” Ninh Lăng mắt hồ trừng lớn nhìn Mi Như Đại, con giận trong lòng còn sót lại chưa tiêu, “Ngươi ngoan độc như vậy, làm sao có thể làm võ lâm lệnh chủ thống lĩnh giang hồ!”

Thì ra là Ninh gia và là đệ tử Thiên Bích phái, khó trách có nhiều linh dược như vậy. Mọi người bừng tỉnh đại ngộ.

“Ha ha.” Mi Như Đại cười rộ lên xinh đẹp, “Thế tiểu huynh đệ cảm thấy ai có thể làm được?”

“Đương nhiên là người tốt mới có thể làm!” Ninh Lăng không chút do dự đáp.

“Phải vậy chăng?” Mi Như Đại đảo đôi mắt đẹp, “Vậy để ta xem thử tiểu huynh đệ ngươi có tư cách làm người đứng đầu võ lâm hay không!” Dứt lời tay lại rút thêm một cây trâm trên tóc xuống, mỗi tay nắm một cây, về mặt tươi cười nhìn Ninh Lăng, “Tiểu huynh đệ xuống tay nể tình nha.”

“Hừ, ta chỉ là muốn đánh bại ngươi, khiến người không thể làm người đứng đầu võ lâm, còn lại sẽ không làm người bị thương.” Ninh Lăng ăn ngay nói thật.

Ồ trong sân không ít người thầm nhủ trong đầu, đứa nhỏ này có phải đầu óc không được bình thường không? Chuyện cao thủ so chiêu sao có thể cam đoan không bị thương đến cọng lông sợi tóc, đến mắt cá tánh mạng còn xảy ra được, hần lại nói không đá thương người, hần là quá ngu ngốc, hay ngược lại là võ công quá cao đây? Ngươi không đá thương người, nhưng người ta cứ muốn đá thương ngươi đấy!

“Ha ha.....” Mi Như Đại trên mặt cười đến là vui vẻ, trong lòng lại nghiền răng, đồ tiểu tử không biết trời cao đất rộng, “Tiểu huynh đệ đã nói như vậy, ta an tâm rồi.”

Ninh Lăng rút thương cầm trên tay, đường đường chính chính thi lễ, nhẹ nhàng một chữ “Mời.”

Một tiếng “Mời” thực khiến nhiều người buồn cười, rõ ràng nhìn hần tuổi còn nhỏ, lại lễ nghi chu đáo, làm người khác nhìn vào như thấy một “ông cụ non” thật là có chuyện hay để xem rồi.

Mi Như Đại mỉm môi, cũng nói “Mời”, nhưng chỉ là trêu chọc.

“Ngươi là nữ, ngươi động thủ trước.” Ninh Lăng đứng sẵn tư thế, nói.

Haizzz! Đã có người thờ dài, Chẳng lẽ..... đệ tử Thiên Bích sơn dạy dỗ ra đều thành như vậy sao? Gia giáo quá sức tốt khiến người dờ khóc dờ cười.

Trên hành lang, Minh Không, Thu Trường Thiên cùng mọi người đứng đầu thấy ngôn hành cử chỉ của thiếu niên vô cùng vui vẻ, Nhâm Khởi cảm thấy kiêu ngạo không thôi, Lan Thất quạt ngọc nghiêng nghiêng che mặt, nhưng nhìn vào cặp mắt ngọc bích xanh như nước thấy rõ nàng đang cười, Minh Nhị, Hoa Thanh Hòa cũng một vẻ cười cười chờ đợi. Lại có một số người trên hành lang mang vẻ mặt vừa buồn cười vừa không thể đợi được.

“Vậy ta không khách khí.” Mi Như Đại dứt lời, hai trâm cài đã đâm thẳng Ninh Lăng, một phía cổ họng, một nhắm vào ngực, chiêu xuất ra vừa nhanh vừa ngoan tuyệt, nhất thời có người âm thầm cảm thấy lo lắng cho Ninh Lăng.

Ninh Lăng nhìn vậy không chút hoang mang lo lắng lấy ngân thương dựng thẳng chống đỡ trước người, vô cùng đơn giản, nhưng lại mang khí thể hiên ngang như núi cao, Mi Như Đại cảm thấy đường tấn công bị phong tỏa, liền nhanh chóng đổi chiêu, ngân thương Ninh Lăng lại thuận thế đuổi theo, hướng về phía vai trái của Mi Như Đại, kim quang lóe lên, hai cây trâm của Mi Như Đại bắt chéo cùng nhau ngăn chặn ngân thương.

Tất cả mọi người đứng chung quanh quan sát tỷ thí vô cùng chăm chú, chỉ thấy ngân thương lúc nhẹ nhàng khi uy vũ, bên cạnh đó còn có thể sử dụng tựa như kiếm, trâm cài nhẹ nhàng linh động, khi đâm khi chọc, người xem hoa cả mắt. Ai nấy âm thầm tự nhủ, Mi Như Đại tính ra cũng có vài phần bản lĩnh thực sự, chẳng trách nàng ta là người thống lĩnh chúng nương tử Bách Nghiên cung, mà Ninh Lăng kia, không ngờ lại càng khiến người ta kinh ngạc, tuổi nhỏ như thế nhưng võ công lại cao hơn tưởng tượng rất nhiều, so với một nhân vật thành danh như Mi Như Đại không thua kém là bao.

Điều mà mọi người cùng thấy tất thấy chỉ là bề ngoài, Mi Như Đại đang cùng giao đấu với Minh Lăng trong lòng kinh hoàng không thôi, chiêu thức võ công thiếu niên này sử dụng thoát nhìn hết sức bình thường, nhưng chiêu nào chiêu nấy vừa vặn hợp lúc, mỗi lần chạm phải ngân thương của hần, trâm cài trong tay nàng ta chực muốn bay đi, dù thấy hần bản lĩnh thâm hậu, không phải những cao thủ bình thường có thể sánh được, bản thân mình cũng là cao thủ một phương, lẽ nào hôm nay lại bại dưới tay tên tiểu tử mới ra đời này?

“Tiểu huynh đệ, đánh lâu như vậy có mệt không?” Âm thanh mềm mại khiến người nghe run rẩy, tươi cười mỉa hoặc đến tận xương, trong quảng sân không thiếu người vì đó mà rung động. “Tiểu huynh đệ, chúng ta nghỉ một lát được không?” Ánh mắt dịu dàng đưa đẩy, khiến tâm thần người đối diện như mê như say, không kèm chế được.

Mỉ thuật! Có người thầm tình ngộ.

Ninh Lăng một chiêu “Vấn quân vô lộ” đang nhắm thẳng trước ngực Mi Như Đại đột nhiên thấy hoa mắt, Mi Như Đại bỗng nhiên trở thành Lan Thất, mỉm cười đứng đó, khuôn mặt dịu dàng như hoa, lòng hần chấn động mạnh, vội vàng đổi thế thu chiêu trở về, chỉ trong một chớp mắt bỗng thấy cánh tay đau buốt, Mi Như Đại lại hiện ra trước mắt, trâm cài lâm kiếm, nhắm gáy mà đâm, hần liền nhanh chóng xoay chuyển ngân thương, đột nhiên lại thấy Lan Thất đẹp đẽ trong suốt như ngọc, mỗi tay nắm một cây trâm, đôi mắt xanh thăm tựa như có hàng vạn điều muốn cùng hần thổ lộ, mà ngân thương trong tay mình lại sắp đâm trúng người ta, liền cuống quýt xoay tay, ngân thương đi nửa đường liền quay ngược lại tự đâm vào mình, ngay lúc đó lồng ngực bỗng nhiên đau nhói, thần trí trở nên không rõ ràng, hình như hần mơ hồ nghe được tiếng la lớn của đại sư huynh, tam sư huynh, ngũ sư huynh, sau đó cảm thấy vai được đỡ lên, tựa như có ai nâng thân thể mình, lại hình như nghe được tiếng nói của Lan Thất.....

Giây phút ngày đó, sau có người nhớ lại, chỉ bật lên một câu: Thế gian này không có người nào khinh công nhanh bằng Lan gia Thất Thiếu!

Chuyện Ninh Lăng dùng thương tự tổn hại bản thân, cùng cảnh Mi Như Đại dùng trâm tấn công hần chẳng qua chỉ trong một cái chớp mắt, những người có mặt trên hành lang còn chưa kịp dứt tiếng gọi nhẹ, bản thân vẫn chưa kịp đứng lên, đã thấy bóng áo tím lóe ngang mắt, vừa nhìn lại thì người đã đứng ở kia, một tay đỡ Ninh Lăng, còn Mi Như Đại lại ngã văng xa mấy trượng.

“Lan..... Lan..... Ta sẽ không để ngươi bị thương.....”

Lan Thất đỡ lấy Ninh Lăng toàn thân vô lực, tai nghe thấy mấy tiếng thều thào vô nghĩa của hần, chỉ là thoáng qua, rồi rạc tới nỗi ban đầu vốn không nghe được là gì, thế mà không hiểu tại sao, trái tim vốn cứng rắn như sắt đá lại mềm đi một ít, run rẩy một ít, đầu óc bỗng chốc mờ mịt, không rõ là cảm giác gì kéo đến.

“Lan..... Thất thiếu.” Mi Như Đại giọng bỏ lên, khước miệng ri một tia máu, đôi mắt đẹp giờ nhìn Lan Thất lạnh lẽo, “Ta và vị thiếu hiệp này tỷ thí vẫn chưa chấm dứt, ngươi lại đột nhiên ra tay khiến ta bị thương, như vậy không đúng với quy củ đại hội!” Nàng đường đường là người của Bách Nghiên cung, lại bị một người không mấy ai biết đến chỉ một chiêu phát tay áo liền không đứng dậy nổi, dù sao hôm nay mặt mũi cũng mất sạch rồi, nhưng dù sao đi nữa cũng không thể để người khác muốn làm gì thì làm

“Tiểu sư đệ!”

“Ninh Lăng!”

Lúc này Vũ Văn Lạc, Nhâm Khởi cùng tam sư huynh, ngũ sư huynh phái Thiên Bích vội vàng chạy tới, nhìn thấy Ninh Lăng hai mắt nhắm nghiền không hay biết chuyện gì xảy ra, lòng không khỏi cảm thấy cuồng cuồng.

“Lão yêu bà nhà ngươi, ngươi đã dùng thủ đoạn độc ác gì khiến cho Ninh Lăng biến thành như vậy?!” Vũ Văn Lạc phẫn hận trừng mắt với Mi Như Đại.

Một tiếng “lão yêu bà” này chính xác đã phạm vào kiêng kỵ của Mi Như Đại. Phải biết rằng trời sinh phụ nữ vốn thích chưng diện, không thể nào chấp nhận được người khác nói nàng ta đã già còn xấu. Thật ra Mi Như Đại năm nay tuy gần bốn mươi, nhưng tu vi thâm hậu lại cộng thêm ngày ngày bảo dưỡng đúng cách, bởi vậy thoạt nhìn bộ dáng bên ngoài chỉ khoảng quá hai mươi, thường đã hiếm người khen tặng lắm rồi, bây giờ Vũ Văn Lạc lại dám đứng trước mặt vô lâm mắng nàng ta là lão yêu bà, ngay lập tức lửa giận trong lòng cao thêm ba trượng, miệng tuy vẫn còn rì rầu nhưng cười vô cùng xinh đẹp, cực kỳ dịu dàng nói: “Trâm cài của ta thoa ‘Hóa Vật tán’, chẳng phải là độc được gì, sẽ không khiến hấn mất mạng, chỉ có điều.....” Liếc thấy vẻ mặt khấn trương căng thẳng của Nhâm Khởi, Vũ Văn Lạc, cảm thấy sung sướng, “Chỉ có điều sẽ khiến hấn cảm thấy buồn ngủ, sau khi ngủ nửa canh giờ sẽ khiến hấn mất đi toàn bộ công lực.”

“Ngươi..... Ngươi thật ác độc!” Vũ Văn Lạc trở nên giận dữ, nắm chặt tay chực muốn xông tới.

“Vị thiếu hiệp này!” Nhâm Khởi vội vàng giữ chặt hấn, “Chúng ta nên ưu tiên việc cứu Ninh Lăng.” Nói xong nhìn về phía Mi Như Đại, không giận không hờn nói, “Mi cung chủ, xin hãy cho chúng tôi thuốc giải.”

“Ha ha ha.....” Mi Như Đại cười một tràng dài, “Không có thuốc giải.”

Nhâm Khởi vừa nghe xong, sắc mặt ngay lập tức thay đổi.

“Còn cần giải được của ả làm gì, không phải các người có ‘Phật Tâm đan’ sao?” Vũ Văn Lạc ngăn chặn cơn tức giận bùng lên, nhắc nhở Nhâm Khởi khuôn mặt vốn ung dung tự tại giờ đã chuyển thành hoang mang.

“‘Phật tâm đan’ là linh dược giải trăm độc, nhưng ‘Hóa vật tán’ không phải độc được, có dùng nhiều cũng vô dụng thôi.” Một câu nhẹ như gió của Mi Như Đại thổi tan hy vọng của bọn họ.

“Ngươi..... Nếu Ninh Lăng thực sự xảy ra chuyện gì, ta nhất định..... Ta nhất định.....”

Giờ khắc này nhớ đến đứa trẻ không có khuyết điểm gia giáo vô cùng tốt kia, Vũ Văn Lạc oán hận muốn phun ra mấy câu ngoan độc, lại ngại ngừng lời lẽ tàn nhẫn hèn hạ, chần chờ mãi một hồi lâu cũng chẳng nói nổi một câu khiến đối phương nghe xong run rẩy.

Sắc mặt của Nhâm Khởi càng lúc càng trắng, ánh mắt nhìn về phía Ninh Lăng, nhất thời là đau xót lẫn hối hận, đau lòng vì tiểu sư đệ hiền lương như thế, hối hận vừa rồi không ngăn cản tiểu sư đệ đối mặt với người đàn bà hiểm ác này.

“Này, lão yêu bà, tiểu sư đệ ta nếu xảy ra chuyện gì, ta sẽ trả lại ngươi gấp mười.” Tam sư huynh Tạ Mạt tay đặt lên thanh kiếm bên hông.

“Tam sư huynh.” Ngũ sư huynh Tống Tuyên cũng mở miệng tiếp lời tựa như hai người đang nói chuyện phiếm, “Nếu lão yêu bà này không giao ra giải dược, chúng ta liền lột lấy da mặt của ả ta, sau này tiểu sư đệ muốn luyện phi đao lấy đó làm bia ngắm.”

Mi Như Đại đổi sắc mặt, cắn chặt răng.

Lúc này, mọi người trong sân mới hết cho rằng đệ tử núi Thiên Bích dạy dỗ ra ai nấy đều là những người thành thật lương thiện.

“Để ta xem thử.” Một tiếng nói điềm đạm nhẹ nhàng truyền đến, tựa như gió xuân thoáng lướt qua, lọt vào tai khiến nôn nóng trong lòng ngay lập tức vơi đi, quay đầu, thấy Minh Nhị không biết khi nào đã đến, phía sau còn có Hoa Thanh Hòa, Thu Trường Thiên, Nam Ngọa Phong.

Lan Thất làm đề Minh Nhị đỡ lấy Minh Lăng, từng bước một tiến về phía trước, đứng ngay trước mặt Mi Như Đại, từ trên xuống dưới một phen đánh giá vị cung chủ Bách Nghiên cung, tuy bộ dáng có phần chật vật nhưng vẫn kiêu ngạo như cũ, nhanh chóng nở một nụ cười, ôn tồn khen: “Có được vinh hạnh nhìn thấy phong vận của Mi cung chủ, bản thiếu vô cùng vui mừng.”

Nụ cười kia, giống như gió xuân phơi phới, ba ngàn đóa đào hoa nở rộ, ngàn phong lưu vạn tạo nhả đều cát bụi trong đó, chứng anh hào, nữ kiệt nhìn thấy đều tâm hồn say mê lẫn kinh hãi không thốt nên lời!

Mi Như Đại vốn là tuyệt sắc, một thân xinh đẹp này khiến người không đủ kiên định nhìn thấy cũng trở nên tâm thần bất định, nhưng bây giờ nhìn lại nàng ta, lại có cảm giác không hơn nổi một ả thôn phụ miền núi, huống hồ là chỉ sánh với một nữ phong lưu của người kia. Người kia tuy là nam, nhưng một thân yêu mị hấp dẫn nam nữ, già trẻ lớn bé, dù hoặc khiến người mê man đến cảm thấy sợ hãi..... sợ đã trầm luân là vạn kiếp bất phục!

“Thất thiếu áp đảo mỹ nhân thiên hạ, dung mạo thô tục như ta đây sao có thể lọt vào mắt chứ.” Mi Như Đại cũng mềm mại đáng yêu cười.

“Thủ đoạn của Mi cung chủ, bản thiếu vô cùng bội phục thưởng thức, mỹ nhân xinh đẹp thế này tung hoành giang hồ, so với nam nhân càng ác càng mạnh mới hay.” Lan Thất mở quạt ngọc, vô cùng thông thả tiêu sái.

“Đa tạ Thất thiếu thưởng thức.” Mi Như Đại nghiêng đầu cười trong trêu, nhưng mắt nhìn Lan Thất lại mang vẻ cảnh giác, không hiểu được đôi mắt kia sao chẳng mang một chút hờn giận thù hằn gì, hơn thế nữa còn có một chút ý tán thưởng..... Không phải mình làm bằng hữu hấn bị thương ư? Sao lại có thái độ này?

Hai người nói cười oanh oanh yến yến, cảm giác tựa như vừa gặp đã quen thân, Vũ Văn Lạc đứng nhìn vô cùng chướng mắt, người bị thương là đối tượng kết hôn của người đó! “Thất thiếu, lão yêu bà này dùng thủ đoạn tàn độc như thế khiến Ninh Lăng bị thương, ngươi sao lại.....”

Lan Thất khép quạt, hươu hươu trước mặt Vũ Văn Lạc, ý bảo im miệng, đoạn nàng quay đầu nhìn Mi Như Đại, “Thế gian này thắng làm vua thua làm giặc, huống hồ kẻ trong hắc đạo chỉ có mạnh mới có thể sinh tồn, cho nên việc ngươi làm bản thiếu hiểu được.” Nàng đập đập quạt ngọc vào lòng bàn tay, mắt xanh chuyển sóng, Mi Như Đại bỗng nhiên cảm thấy cả người lạnh ngắt. “Chẳng qua.....” Nghiêng đầu nhìn về phía Ninh Lăng vẫn đang hôn mê bất tỉnh, “Người như hấn ngươi vừa liếc mắt đã nhìn thấu, lại xuất chiêu ngoan tuyệt như vậy, bản thiếu thật không thích đâu.”

Bản thiếu thật không thích đâu. Lời vừa vang đến tai Mi Như Đại, Nàng ta cảm thấy đáng sợ như lời nguyên rủa của sứ giả câu hồn! Người vừa nói ra những lời này vẫn nhẹ nhàng cười, vẫn quyến rũ phong lưu mà cực bình thản: “Bản thiếu vốn vẫn thích câu này ‘Người kính ta một thước, ta kính người một trượng, người khi ta một phần, ta hoàn trả gấp trăm lần!’, cho nên, nể mặt người cũng có tên tuổi trong võ lâm, bản thiếu ra một chiêu, người tiếp được, từ nay về sau chuyện này bỏ qua, không tiếp được, sau này hãy nghe tới tên bản thiếu phải tránh xa trăm dặm”

“Người!” Bình sinh là lần đầu tiên bị người khác khinh thường đến vậy, nhưng đối diện với đôi mắt xanh biếc sâu thẳm như thế, nàng ta không tránh khỏi lấy làm sợ hãi. Trông mắt đảo nhanh, hồi phục nụ cười trong trẻo: “Thất thiếu làm vậy vốn trái với quy củ võ lâm đại hội, ta đã thắng vị Ninh Lăng thiếu hiệp này, tất hoan nghênh người tiếp theo khiếu chiến, nhưng hành động vừa rồi của Thất Thiếu đã khiến người mất đi tư cách, cho nên.”

“Mi cung chủ.” Lan Thất lên tiếng chặn lời Mi Như Đại, cũng đồng thời đánh tan tính toán của ả, “Võ lâm đại hội lần tới bản thiếu sẽ lại tham gia, nhưng còn người. Bản thiếu lại muốn người vĩnh viễn không thể!”

“Người đừng khinh người quá đáng!” Mi Như Đại đột ngột thay đổi sắc mặt.

“Chỉ một chiêu.” Lan Thất cười dài nhìn nàng ta, tay trái nhẹ nhàng nâng lên.

Mi Như Đại trong phút chốc căng người lên đề phòng.

Trăm ngàn anh hào trong sân đều nhìn thấy rõ ràng, tay kia chậm rãi vươn ra, cực kỳ mềm mại đa tình, trắng tựa hoa lê nở ra từ tuyết nhẹ nhàng bay, trong thanh khiết đẹp đẽ khôn cùng mang theo hơi lạnh thấm vào xương tủy.

Minh Không ở trên hành lang vừa nhìn thấy chiêu này liền thay đổi sắc mặt, con người mờ lớn, tựa như không dám tin, lại tựa như vô cùng sung sướng.

Trước Thủ Lệnh cung, tất cả mọi người có mặt đều ngạc nhiên nhìn chăm chú vào Lan Thất, con người yêu dị kia xuất chiêu vô cùng dứt khoát lạnh lùng, hết thảy đều nhìn vào cánh tay kia, thế mà trong nháy mắt mục tiêu của mọi người bỗng nhiên biến mất, tai lại nghe một tiếng hét thảm thiết của Mi Như Đại, dụi mắt nhìn cho kỹ, chỉ thấy Lan Thất đứng yên một chỗ, mỉm cười đón gió, Mi Như Đại nằm trên mặt đất, toàn thân run rẩy không ngừng.

Một chiêu vừa rồi là như thế nào? Mọi người cùng nhau tự hỏi trong lòng.

Lan Thất thiếu vừa rồi. Một chiêu kia rốt cuộc là sao? Trong lòng mọi người chấn động.

Có lẽ trên Anh Sơn chỉ một mình Minh Không thấy rõ, tay ông ta run rẩy vịn vào thành ghế, trong ánh mắt lộ vẻ kích động.

Trên hành lang, Liệt Sí Phong đã sớm mở mắt từ hồi nào, ánh nhìn nóng rực, hưng phấn chòng chọc vào Lan Thất.

“Người. Người. phé võ công của ta!” Mi Như Đại thở hồng hộc chậm chạp ngẩng đầu, oán độc không thôi nhìn về phía Lan Thất. Nàng ta vừa ngẩng đầu, toàn thân bỗng ồ lên kinh ngạc, vốn là khuôn mặt xinh đẹp, bây giờ lại như có cháy khô nứt, gương mặt vàng vọt tiêu tụy, không tìm đâu ra vẻ phong tình tuyệt diệu vừa rồi.

Lan Thất lại mở quạt ngọc, nụ cười điềm đạm tựa hồ thu, nhưng lời nói ra khỏi miệng lại khiến người nghe run sợ, “Bản thiếu còn chặt đứt bốn đường gân mạch của người, đời này người khỏi nghĩ tới việc động võ.”

“Vì sao?” Mi Như Đại đau đớn thốt lên.

Vào lúc đó, Minh Nhị lẳng lặng đứng dậy.

“Thế nào rồi?” Vũ Văn Lạc, Nhâm Khôi lo lắng hỏi. Lan Thất cũng không khỏi xoay đầu nhìn.

Minh Nhị lắc đầu, “Thuốc gì cũng vô dụng.”

“Cái gì?” Nhâm Khôi, Vũ Văn Lạc kêu lên.

Minh Nhị nhìn mấy người bọn hắn, lại quay Ninh Lăng, trầm ngâm một thoáng, nói: “Nay chỉ có một biện pháp, tìm một chỗ yên tĩnh, ta giúp hắn bức được tính ra.”

Hắn lời này vừa nói ra, mọi người giật mình hiểu được, đúng rồi, “Vô Gian ch” của Minh Nhị, ngay cả kịch độc, nội khí còn bức ra được, huống chi chính là một chút được tính!

“Thật tốt quá, tiểu sư đệ có thể cứu được!” Nhâm Khôi lau đi mồ hôi lạnh trên trán. Nếu tiểu sư đệ xảy ra chuyện gì ngay trước mắt hắn, không cần đến sư môn trừng phạt, bản thân hắn cảm thấy chắc cũng chỉ còn đường thất cổ tự vẫn!

“Ai da, người ngốc quả nhiên cũng có chút phúc phận.” Tạ Mạt, Tống Tuyên liếc nhìn nhau rồi thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

“Thủ Lệnh cung vốn không để người ngoài vào, chúng ta nên đi hướng sau hành lang, cách đây xa một chút sẽ yên tĩnh hơn.” Vũ Văn Lạc vội vàng đề nghị.

“Được.” Minh Nhị nhắc tay, gọn gàng nâng Ninh Lăng, sau đó nói, “Một mình ta đi là được, nhiều người không tiện mấy, các người cứ ở đây là tốt rồi.” Dứt lời hai tay cùng nâng, đỡ lấy Ninh Lăng đi về phía khác của hành lang, chúng anh hào nhìn theo hân thông dong rời đi, áo xanh phiêu động, thanh nhả xuất trần.

Lan Thất quay đầu hướng Mi Như Đại, thấy nàng ta vẫn nhìn mình vẻ không cam lòng, quạt ngọc trên tay lắc lắc, che một nửa khóe môi, mắt xanh quý dị nhìn Mi Như Đại, chậm rãi cúi đầu, lời nói như gió thoảng nhưng cả quảng sân đều nghe rõ, “Bởi vì Ninh Lăng là đối tượng kết hôn của bản thiếu mà.”

Tòa sân yên lặng, là yên lặng từ trước tới giờ chưa từng có.

Rồi chỉ trong nháy mắt không khí trở nên náo nhiệt, có tiếng ho khan kịch liệt, đó là mấy người lần trước không đến Trường Thiên sơn tranh bị lời này gây sặc, còn có một vài âm thanh thờ dài bất đắc dĩ, đó là những người lần trước có mặt đã lãnh giáo qua Thất Thiếu cuồng ngôn vọng ngữ đến thế nào, có một số lại hét lớn “Là nghe lầm sao”, cũng có một vài người thều thào “Ông trời ời”.....

Ngay đến cả Mi Như Đại cũng mang một vẻ ngơ ngẩn không hiểu nổi, tròn mắt cứng lưỡi nhìn Lan Thất.

Nhâm Khởi, Tạ Mạt, Tổng Tuyên tròn đến muốn rớt hai con ngươi ra khỏi tròng, không dám tin trừng trừng Lan Thất. Tiểu sư đệ đánh thân với hắn? Bọn họ sao lại không biết?

Nhưng lúc đó Lan Thất lại khép quạt ngọc, tiêu sái xoay người, đi ngược trở về hành lang, hoàn toàn mặc kệ tất cả mọi người ở đây vì một lời của nàng mà vẫn chưa thôi kinh sợ.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Sí Nhật thần thoại

Trước khi mọi người kịp giật mình hoàn hồn trở lại, Mi Như Đại đã lặng lẽ dẫn chúng đệ từ Bách Nghiên cung rời khỏi nơi này, chẳng một ai vì sự ra đi của nàng ta mà tiếc nuối, vô lâm là chốn của những kẻ mạnh nói chuyện, thật sự mà nói, trong đáy lòng mọi người ở đây có phần cảm ơn nàng ta, giúp bọn họ bớt đi một đối thủ mạnh — Lan Thất thiếu!

Lại có người đi tới giữa sân, lại có người tiến ra khiêu chiến, một đợt tỷ thí mới bắt đầu, chỉ có điều một chiêu vừa này Thất Thiếu xuất ra quá mức chấn động lòng người, giữa sân cho dù so đấu kịch liệt, cũng khiến người nhìn vào cảm thấy thiếu mất ba phần sức mạnh. Cục diện này kéo dài mãi cho đến khi lâu chủ Dạ Thần lâu Đồng Du ra tay mới thay đổi, chỉ một chiêu kiếm của hắn, liền khiến toàn trường khiếp sợ, người xuất kiếm nhanh trong giang hồ tính ra rất nhiều, nhưng chưa ai thấy được người nào nhanh đến mức như vậy!

Nhâm Khởi ở trên hành lang liền đứng dậy, hắn vốn là người yêu kiếm, bây giờ lại gặp gỡ một cao thủ tuyệt thế sử dụng kiếm, sao có thể kềm chế được cảm giác xúc động.

Mọi người trong sân thấy hắn đứng dậy, không ngăn nổi chờ mong hưng phấn dâng trào. Phong Vụ là môn phái đứng đầu vô lâm, nhưng Thiên Bích phái lại dẫn đầu về kiếm pháp, kiếm có hồn, chiêu thức kỳ ảo, không môn phái nào trong vô lâm có thể sánh được. Mà Nhâm Khởi này, người đời đồn đại hắn là thiên tài học kiếm hiếm có nhất tự khi Thiên Bích lập phái đến nay, chỉ mới ba mươi tuổi đã lĩnh hội hơn năm mươi loại kiếm pháp, trong vô lâm người như vậy tuyệt không có người thứ hai, hắn và Đồng Du, hai vị cao thủ kiếm thuật giao đấu há có thể khiến người ta không kích động.

“Thiên Bích Nhâm Khởi xin Đồng lâu chủ chỉ giáo.” Nhâm Khởi đối diện Dạ Thần lâu lâu chủ mà thi lễ.

“Không dám.” Đồng Du ôm quyền đáp lễ. Tuổi tác hắn nhìn bề ngoài không chênh lệch mấy so với Nhâm Khởi, thân hình hơi gầy, hai mắt có thần.

“Mời.” Cả hai hiển nhiên đều là người lịch sự, Sau một tiếng “mời”, hai thanh kiếm cùng lúc được rút ra, mọi người nhanh chóng tập trung tinh thần, chăm chú xem không dám rời mắt đi đâu.

Nhìn trong sân so đấu, mới bắt đầu còn có thể thấy được chiêu số, Đồng Du mỗi một chiêu xuất ra nhanh như ánh chớp, ẩn hiện như gió, khiến người ta khó lòng phòng bị, mà Nhâm Khởi chiêu chiêu đều nhẹ nhàng như nước chảy, lại luôn luôn kịp thời ngăn chặn sự công kích của Đồng Du. Càng xem về sau, nhìn Đồng Du chỉ thấy được bóng dáng bay tới bay lui, mắt thường đã không còn nhìn thấy được kiếm của hắn, chỉ thấy được ánh kiếm chớp lóe, lóng lánh đẹp mắt, kiếm khí tỏa bốn phía, mọi người không khỏi lo lắng lui về phía sau né tránh, một đám nín thở tĩnh khí. Còn đối thủ Nhâm Khởi lại vô cùng nhàn nhã nhẹ nhàng di chuyển, mỗi một chiêu mỗi một thức tựa như chỉ là thuận tay xuất ra, lại có vẻ như đang tập luyện diễn kiếm, lưu loát sinh động như mây bay nước chảy, không một sơ hở.

Chỉ một lát sau, một vài người quan sát đã nhìn rõ trong lòng, có người xem hoài không rõ, một vài người vuốt cằm liên tục, có người sợ hãi than thở, ngay lúc đó, bỗng một tiếng nói vang lên “Ta thua!”, ánh kiếm ngừng lại, Đồng Du, Nhâm Khởi mỗi người một phương, nhìn kỹ, bình khí không tổn hao gì, thân không vết thương.

Chuyện này..... Là ai thua? Tiếng nói vừa rồi.....

“Các hạ vượt xa ta, Đồng mỗ nhận thua.” Đồng Du đoan đoan chính chính ôm quyền.

“Là Đồng lâu chủ nhượng bộ.” Nhâm Khởi ôm kiếm đáp lễ.

Trong sân không ít mọi người lấy làm kinh ngạc, căn bản còn chưa phân thắng bại, sao Đồng Du lại chịu thua? Có mấy người không kềm được thốt lên: “Đồng lâu chủ, so đấu vẫn chưa xong sao ngươi vội nhận thua? Chuyện này không phải làm hắc đạo chúng ta mất mặt sao!”

“Vị Đồng lâu chủ này kiếm pháp cô vùng nhanh nhạy, hiếm có giang hồ, cũng coi như là một bậc anh hùng.” Thu Trường Thiên ở trên hành lang thốt lời khen, “Hiếm có là hắn vốn xuất thân hắc đạo nhưng lòng nghĩa khí, vô cùng hào sảng khảng khái, ngày sau nhất định ngẩng cao đầu.”

“Ừm.” Minh Không gật đầu, “Kiếm pháp của hắn không tệ, nhưng vẫn chưa đạt đến cảnh giới cao nhất, luận đến cảnh giới phong phạm, Nhâm sư đệ đã từng bước đặt chân lên cảnh giới cao.”

“Đúng vậy.” Nam Ngọa Phong cũng khen, “Thiên Bích phái lại xuất hiện kỳ tài.”

Đồng Du đã đi ngược trở lại hành lang không cần nhìn về bất cứ phía nào dù là khen ngợi hay nhểch móc, chậm rãi đem kiếm tra lại vào vỏ. Không phân thắng bại sao..... Khẽ hạ ánh mắt, trên thân kiếm xuất hiện một đường nứt nhỏ, đây..... Rõ ràng đã bị đánh bại, hơn thế nữa, bản thân dù đã xuất ra toàn lực, lại hoàn toàn không cảm giác được đối phương mạnh yếu thế nào..... Thật sự là một con người đáng sợ!

Mọi người còn chưa kịp dứt kinh ngạc đã lâm vào chấn động, chỉ thấy một người từ trên hành lang bước xuống, dáng người vạm vỡ cao lớn, ngũ quan hoàn mỹ sắc bén như đao, ánh mắt凛冽 mà sáng rực, chỉ là bước đi thôi đã mang khí thế áp người, không ai khác chính là Tam gia Thương Văn trang, Liệt Sí Phong.

“Ta so chiêu với ngươi.” Liệt Sĩ Phong bước đến trước mặt Nhâm Khởi.

Nhâm Khởi nhẹ nhàng chuyển, ngẩng đầu nhìn hán một lượt, mỉm cười, nói: “Hay lắm.”

“Ta là Liệt Sĩ Phong, ngươi là người có kiếm pháp cao nhất mà từ trước tới nay ta gặp được.” Liệt Sĩ Phong thanh âm trầm có lực, từng lời nói ra như dừng lại trong lòng, vang vọng không thời.

“Ta Nhâm Khởi, các hạ khen quá lời rồi.” Nhâm Khởi mỉm cười như trước, không vui sướng không kiêu căng.

Ánh mắt Liệt Sĩ Phong biểu hiện sự tán thưởng, người đứng trước mặt mới thật là người chân chính tu luyện võ học, đã đạt đến cảnh giới “lòng thanh thân như nước” mà bao nhiêu người khác khó chạm đến! Hán lui về phía sau ba bước, lúc hai người đứng cách đối phương tám một trượng, hán cúi đầu từ trên lưng xuống, rồi vươn tay trái, nói: “Mời!”

Nhâm Khởi cũng nâng tay phải lên, rồi giương kiếm lên ngang ngực, “Mời.”

Liệt Sĩ Phong mắt nhìn thanh đao đang cầm trong tay, chậm rãi từ tốn rút đao ra khỏi vỏ, giờ phút đó, mọi người trong sân liềm cảm giác được một luồng áp lực nặng nề lạnh lẽo đánh úp lại, tựa như núi cao sập xuống, mà dưới chân là vực sâu không đáy, người người đều mang cảm giác không hô hấp được, sợ hãi không rõ nguyên do!

Đao, hoàn toàn rời vỏ, thân đao bình thường chẳng có gì đặc biệt, Liệt Sĩ Phong đột ngột ngừng mảy nhìn về phía trước, nhất thời có mấy người không kềm được “Á!” lên một tiếng, chỉ là một ánh mắt, lại tựa hùng sư ngẩng đầu, kéo theo khí thế vương giả không người địch nổi ập đến, những người công lực thấp kém đã không trụ vững được mà run rẩy đầu gối, đành phải từng bước khó khăn lui về phía sau.

“Thật khí phách.” Vũ Văn Phong từ đầu đến cuối luôn giữ im lặng không kềm được buột miệng khen, ngay lúc này, vì một câu mà Liệt Sĩ Phong trước đây từng nói với hán “Năm năm sau. Ngươi và ta tỷ thí một phen” mà lòng cảm thấy vinh hạnh, hào khí dâng tràn.

Nhâm Khởi vẫn thong dong như cũ, chỉ là trong ánh mắt chăm chú tập trung trên người Liệt Sĩ Phong ánh một tia kỳ quái.

Tay phải Liệt Sĩ Phong từ tốn nâng thanh đao, chậm rãi giương ra, người dù đứng cách xa vẫn cảm thấy được phong thái mãnh liệt, mũi đao sắc nhọn, lòng bất giác sinh ra cảm giác sợ hãi, con người này. Quá mạnh mẽ đáng sợ! Nếu thật sự phải động thủ với hán. Ánh mắt chuyển qua Nhâm Kỳ, vẫn một bộ lạnh nhạt thân nhiên, không khỏi dâng lên mấy phần kính trọng, người kia cũng là một người mạnh mẽ như vậy.

“Ta nhận thua.” Nhâm Khởi bỗng nhiên nâng kiếm cúi đầu, bình thân nhưng vô cùng chân thành nói.

“Cái gì?!” Mọi người nhìn không được hô ra tiếng. Trận này. vẫn chưa bắt đầu mà?

Liệt Sĩ Phong chỉ bình tĩnh nhìn Nhâm Khởi, tựa như là lẽ đương nhiên, lại có vẻ như đang chờ đợi lời giải thích từ hán.

Nhâm Kỳ tra kiếm vào vỏ, nhìn Liệt Sĩ Phong chậm rãi nói: “Nếu chúng ta bây giờ so đấu, dù là mấy ngày mấy đêm cũng không phân được thắng bại, ngươi muốn phải phân định ra thắng bại mới chịu dừng sao? Cho dù bị thương hay mất mạng cũng chẳng tiếc?”

Liệt Sĩ Phong gật đầu.

“Thì đó.” Nhâm Khởi chỉ cười nhạt, “Ta tuyệt không phải là người bởi vì thắng bại mà đã thương người hoặc để mất mạng, ta không có chấp với chuyện thắng thua như ngươi, như vậy so ra ta thua.” Hán nhìn Liệt Sĩ Phong đứng sừng sững bất động như núi, “Lại nói thêm, bản về khí thế ta cũng không bằng ngươi, cho nên chỉ cần nhìn qua cũng đã biết kết quả, tội gì phải lãng phí thời gian công sức cho một hồi so đấu.”

Liệt Sĩ Phong sau một lúc nhìn chằm chằm Nhâm Khởi, trên mặt dù vẫn mang một bộ lạnh lùng không biểu tình, nhưng trong lòng gào thét không thôi: Tại sao cứ gặp phải mấy tên kỳ quái như vậy chứ! Minh Nhị cũng vậy, Lan Thất cũng vậy, hiện tại ngay đến Nhâm Khởi cũng đi chung một đường, vất vả lắm mới gặp được đối thủ có thực lực ngang bằng để so đấu mà!

“Tại hạ cáo lui.” Nhâm Khởi ôm quyền thi lễ, sau đó xoay người đi trở về hành lang.

Giữa sân chỉ còn độc một mình Liệt Sĩ Phong, đối thủ đi mất rồi, cho nên ánh mắt hán dời về phía trăm ngàn anh hào trong sân. Nếu đã đến Anh Sơn, vậy toàn bộ anh tài võ lâm đều tụ lại đây, thế nào lại không tìm được một đối thủ.

Bị một ánh mắt của Liệt Sĩ Phong lướt qua, có người sợ hãi lui về phía sau, cũng có một số ưỡn ngực tiến tới. Đã tới đây rồi thì cũng nên đánh một trận, thân ở giang hồ, chỉ cầu một chuyện vui sướng, được so đấu với một cao thủ tuyệt thế vốn là giấc mộng của mỗi người luyện võ!

Cho nên, Liệt Sĩ Phong có rất nhiều đối thủ.

Hắc Vân trại chủ Ngụy Lăng vung trường tiên múa một điệu long xà, Liệt Sĩ Phong một đao như trời giáng sấm sét, chặt đứt đầu rồng đuôi rắn.

Đoàn Đào bang chủ Tân Giám Bách phi đao như cầu vồng tuyết, Liệt Sĩ Phong một đao tung hoành, cầu vồng vỡ tan rơi rụng như mưa.

Đào Lạc môn Mai Hồng Minh ám khí mưa cuồng gió giạt, Liệt Sĩ Phong đại đao xoay tròn, cuốn ngàn vạn ám tiễn vào tay.

Thông Thiên Cốc chủ Thân Linh nội công hùng hậu khí nuốt núi sông, Liệt Sĩ Phong đao khí tung hoành, khiến địch bại trận cách xa mười trượng.

.....

Tới sau khi Hoa Thanh Hòa cũng bị đánh bại, quảng sân đã trở nên yên tĩnh không có lấy một tiếng động, gió nhẹ nhàng lướt qua, cây cối khẽ lay động, cánh hoa là tả lìa cành, những tiếng động nhỏ đến như thế, mà người người lại nghe được rõ ràng. Ai ai cũng chăm chú vào cái người đang đứng sừng sững giữa sân kia, đã giao chiến với nhiều cao thủ như vậy, nhưng thân hình hán vẫn vững vàng, ánh mắt sáng rực, hơi thở không hề gấp gáp, y như một vị thần không biết đến mệt mỏi là gì, áo đen như thiết, tựa một tòa núi hùng vĩ đồ sộ.

Ngày đó, trước Thủ Lệnh cung ở Anh Sơn, Liệt Sĩ Phong một người một đao độc chiến bốn mươi bảy cao thủ nổi danh, vô địch dũng mãnh phi thường, giang hồ, lại có thêm một thần thoại mới!

“Liệt huynh đứng là đại hiền thân uy nha.” Minh Nhị trở lại chỗ ngồi, việc đầu tiên là nhìn thấy tình cảnh đó.

Mấy người trên hành lang dò ánh mắt đến chỗ hấn, sắc mặt trắng nhợt đi, trán cũng lấm tấm mồ hôi, hấn vừa rồi đã hao tổn không ít công lực.

“Đa tạ Minh Nhị công tử.” Nhâm Khởi vội vàng ôm quyền nói lời cảm tạ.

Minh Nhị thoáng khua tay ý bảo không cần phải nói lời khách sáo.

Trong ngôi đình nhỏ, Vũ Văn Lạc nhìn Ninh Lăng, véo mặt hấn, hỏi: “Không sao chứ?”

Ninh Lăng gãi đầu, thành thật nở một nụ cười.

Liệt Sĩ Phong đảo mắt nhìn chung quanh, đối đối thủ tiếp theo, nhưng không một ai tiến lên nữa, tất cả mọi người cúi đầu nín thở.

Ánh mắt hấn lại dò về phía hành lang.

Hầu hết mọi người ở đó đã bại dưới đao của hấn, nhưng phía bên phải. Ánh mắt chọc thẳng Lan Thất, trùng trùng không chớp lấy một cái.

Lan Thất phe phẩy quạt cười cười, vô cùng tiếu rề nói: “Liệt huynh, bản thiếu hôm nay đã mất tư cách luận võ.”

Khóe miệng Liệt Sĩ Phong hơi nhếch lên một chút, ánh mắt lại chuyển sang Minh Nhị.

Minh Nhị áy náy tỏ vẻ có lỗi, cười một cách ôn hòa: “Liệt huynh quyết phân thắng bại cùng Minh Nhị ngay tại lúc này ư?”

Mắt Liệt Sĩ Phong hiện lên một tia ảo não, ánh mắt chuyển, nhìn về phía Minh Không.

Minh Không cười cười, vô cùng hiểu biết mà cự tuyệt. Ông cùng với Thích Thập Nhị, Tùy Kinh Trần là trọng tài, tuyệt đối không tham dự tỷ thí, người trẻ tuổi này lại nhìn về phía ông, khiến ông cảm thấy thực thích thú.

Liệt Sĩ Phong lại nhìn Phượng Duệ đứng phía sau ông, nhưng Phượng Duệ chẳng thèm liếc lấy hấn một cái, chỉ hồ hững đứng đó, lại nhìn hướng Thu Trường Thiên, Nam Ngọa Phong, nhận lại một cái mỉm cười khéo léo từ chối.

Nếu đứng ở kia là một người khác, có lẽ Vũ Văn Lâm Đông, Thu Trường Thiên, Nam Ngọa Phong có lẽ sẽ thử một lần, nhưng vừa rồi. Bọn họ đã rõ ràng nhìn thấy đao pháp của Liệt Sĩ Phong, mười năm danh tiếng không phải dễ dàng có được, ai lại đi hủy hoại trong chốc lát!

Đáng tiếc. Thu Trường Thiên nghĩ tới Minh Nhị, Vũ Văn Lâm Đông nghĩ tới Vũ Văn Phong, Nam Ngọa Phong nghĩ tới Mai Hồng Minh, ai da, thật không ngờ Liệt Sĩ Phong lợi hại như vậy, tình thế hôm nay. Ai da!

Liệt Sĩ Phong lại chuyển ánh mắt về phía quảng sân, cũng chỉ nhận lại được một mảnh lạnh ngắt như tờ.

“Đại ca, như vậy, liệu Tam gia có phải đã trở thành võ lâm lệnh chủ mới hay không?” Mặc dù vừa rồi Ninh Lăng không được xem so đấu, nhưng tình hình bây giờ chỉ cần liếc sơ cũng hiểu rõ.

“Có thể nói như vậy.” Vũ Văn Lạc gật đầu, “Chẳng qua khó mà nói là, theo như thông lệ trước đây, sau khi mọi người đã tỷ thí xong, từ trong hai bên hắc, bạch chọn ra mười người võ công cao nhất, sau đó hai mươi người này sẽ được phân làm hai tổ tỷ thí một lần nữa, hai người cuối cùng còn lại chính là “Lan Nhân lệnh chủ” và “Bích Nguyệt tôn chủ”, nhưng giờ đây.”

“Liệt tam gia công phu thật cao.” Một giọng nói vô cùng dịu dàng vang lên trong không khí im ắng, tiếp đó một bóng hồng nhạt tựa cánh hoa đào nhẹ nhàng lướt đến, mềm mại dừng trước mặt Liệt Sĩ Phong.

Mọi người vừa thấy, nhất thời trở nên ngậm ngẩn, thảm nhù, là tiên nữ giáng trần sao?

Liệt Sĩ Phong một mình độc đấu trăm ngàn đối thủ cũng chẳng hề biến sắc, vừa thấy người tới, trong phút chốc mày nhăn nhúm lại.

“Hoa Phù Sơ muốn nhờ Liệt Tam gia chỉ điểm vài chiêu, mong rằng Tam gia đừng ghét bỏ.” Người mà chúng anh hào vừa nhìn thấy đúng là Hoa Phù Sơ, một trong hai đại mỹ nhân của võ lâm. Nàng váy hồng nhạt, eo uyển chuyển như liễu, mặt mày như vẽ, phong vận thiên thành, môi nở nụ cười tựa hoa nhài vừa nở rộ, một đám anh hùng hào kiệt trông thấy, con người như muốn rút ra khỏi trùng.

Ra đây là “Hoa ảnh Phù Sơ nãi thiên tư” Hoa Phù Sơ, quả là quốc sắc thiên hương! Mỗi người cảm thán trong lòng.

Hoa Thanh Hòa trên hành lang bốn chồn đứng ngồi không yên, Liệt Sĩ Phong lợi hại thế nào bản thân hấn đã tự mình lãnh giáo qua rồi, muội muội bảo bối nhà mình không thể bị thương ở đây được, vốn đang muốn đứng dậy chạy đến đón muội muội, Minh Nhị quay đầu cười với hấn, nói: “Thanh Hòa huynh đừng vội, Liệt huynh hấn sao lại khiến muội muội huynh bị thương được.”

Hoa Thanh Hòa suy nghĩ lại, Liệt Sĩ Phong là bậc nam nhi tráng khí, hấn sẽ không khi dễ thiếu nữ, liền ngồi xuống ngay ngắn, muốn xem xem muội muội nhà hấn chạy tới nơi này định làm cái gì.

Liệt Sĩ Phong cau mày nhìn vị mỹ nhân khiến vạn người yên mến đứng trước mắt, càng nhìn càng thấy đau cả đầu.

“Luận võ Anh Sơn nếu thắng sẽ là võ lâm lệnh chủ, nhưng Phù Sơ chỉ là một người con gái, há có thể làm người đứng đầu võ lâm, cho nên chúng ta thay đổi phần thưởng một chút.” Hoa Phù Sơ chẳng màng Liệt Sĩ Phong đáp ứng hay không, cất lời êm ái, bộ dáng bé nhỏ yếu điệu khiến trăm ngàn anh hào nhìn thấy đều muốn cúi đầu dưới váy để nàng sai khiến.

Hoa Phù Sơ kia tựa như dùng âm thanh dịu dàng nhất, đôi mắt thăm sâu hướng về phía Liệt Sí Phong, sau đó chậm rãi nở một nụ cười, hình như một đóa sen vừa nở đầu đây, yêu kiều không sao kể xiết. Nàng nhẹ nhàng mở miệng, tiếng nói nhẹ như gió lướt qua cành liễu, truyền thẳng vào tai từng người trong sân, “Muội luận võ cùng huynh, nếu muội thua, muội gả cho huynh, nếu huynh thua, huynh lấy muội.”

Cả sân tĩnh lặng, tất cả mọi người sợ đến ngáy người.

“Ông trời ơi.” Vũ Văn Lạc thì thào, “Bây giờ hẳn tất cả đàn ông, nam nhi ở đây đều muốn trở thành Liệt Sí Phong, ngay đến huynh cũng muốn.”

“Đệ không muốn.” Ninh Lăng sửa lời hắn.

Vũ Văn Lạc lườm hắn một cái, mặc kệ.

Trời ban điềm phúc! Tuyệt đối là do công đức tổ tiên ở trên cao để lại!

Kinh ngạc qua đi, tất cả mọi người chòng chọc nhìn Liệt Sí Phong bằng con mắt ghen ghét, đố kỵ, cái này mà gọi là luận võ gì chứ, đây là mỹ nhân tự mình dâng hiến còn gì! Còn là mỹ nhân đẹp như tiên giáng trần! Có người hâm mộ đến đỏ mắt, có người ghen ghét đến nổi trong lòng trào lên cảm giác chua xót, có người còn oán hận cha mẹ mình sao trước đây không sinh mình ra là Liệt Sí Phong!

Trời ạ, võ lâm có mỗi hai vị tuyệt thế mỹ nhân bây giờ mất một! Sẽ trở thành vợ người khác.....

“Ta từ chối.” Một âm thanh trầm đục lạnh lùng vang lên.

Mọi người kinh ngạc tới mức sứt cần phải lùi, nhất thời nước mắt lưng tròng, vừa nhìn đau vừa cố gắng trừng lớn mắt nhìn xem. Vừa rồi chắc là nghe lầm? Sau đó tất cả các ánh mắt đồng loạt đổ dồn về một nam một nữ ở giữa sân, nam anh tuấn kiệt xuất khí độ phi phàm, nữ dịu dàng như nước thanh khiết tuyệt thế, thật đúng là một đôi người ngọc trời sinh a.....

“Tam gia từ chối luận võ vùng Phù Sơ, là do khinh thường Phù Sơ sao?” Hoa Phù Sơ sắc mặt chẳng hề biến động, nụ cười vẫn tươi tắn như hoa

Thế mà lại..... Thật sự từ chối sao?! Mọi người giờ phút này trợn to đến nứt cả mắt, bức bối phần nộ đến muốn học máu! Chuyện tốt trăm ngàn anh hào cầu cũng không có, thế mà Liệt Sí Phong hẳn lại dám cự tuyệt!

Cái gì gọi là trơ như khúc gỗ? chính là Liệt Sí Phong!

Cái gì gọi là không hiểu chuyện phong tình? chính là Liệt Sí Phong!

Cái tên nào đang hưởng phúc mà không biết phúc? chính là Liệt Sí Phong!

Mỹ nhân như vậy..... Hẳn lại nhìn không vừa mắt sao?

“Ai da, mỹ nhân như thế ngay cả bản thiếu vừa thấy đã xao động, Liệt huynh thế nhưng lại cự tuyệt, tim của hắn không phải bằng đá, hẳn là từ băng tạo thành, Hoa thể huynh người nói có phải hay không.” Lan Thất phe phẩy quạt ngọc thờ dài một hồi, quay đầu nhìn phía Hoa Thanh Hòa.

“Khụ.” Hoa Thanh Hòa cười gượng một tiếng, không đáp lời, khuôn mặt hòa nhã giờ cứng đờ. Muội muội nhà mình đứng trước võ lâm thiên hạ cầu hôn cũng đã đủ làm hắn giật mình rồi, nhưng còn giật mình hơn là bị từ chối, con gái bảo bối quý giá nhất của Hoa gia bọn họ, cô gái đẹp nhất võ lâm thế mà lại bị cự tuyệt rồi, Liệt Sí Phong..... Người thật sự là quá không biết điều đi!

Liệt Sí Phong liếc Hoa Phù Sơ một cái, thần sắc lạnh như băng, “Cô nương nên bỏ cuộc về nhà đi.”

Hoa Phù Sơ chẳng có vẻ gì là bị sự lãnh đạm của Liệt Sí Phong lay động, vẫn dịu dàng điềm đạm mở miệng, “Liệt Tam gia không luận võ cùng Phù Sơ, như vậy coi như là thua nha.”

Thua thì cười muội..... Mọi người nhớ tới câu này, đỏ đôn ánh mắt lên người Liệt Sí Phong, đợi chờ xem hắn sẽ đáp lại như thế nào.

Cặp mày rậm của Liệt Sí Phong cau lại, ánh mặt biểu hiện khó có thể kiên nhẫn được nữa, “Cô nương đừng ép ta.”

“Ép huynh?” Đôi mi thanh tú khẽ nhướng lên, vẻ mặt, giọng nói vẫn là một bộ ôn nhu mà chân thành “Từ Bạch Châu đến Nam Châu, lại từ Nam Châu đến Thiên Châu, rồi một mạch từ Thiên Châu đến Anh Sơn, muội một đường theo bóng huynh, huynh lại né tránh muội như rắn rết, Hoa Phù Sơ muội khiến người ta chán ghét vậy sao?” Đôi mắt xanh ngập nước buồn bã nhìn Liệt Sí Phong, mang theo một chút tủi thân, “Nếu huynh không như vậy, muội sẽ làm những chuyện như thế này sao? Hoa Phù Sơ muội thích Liệt Sí Phong huynh, cho nên muội muốn gả cho huynh, chuyện này có gì không đúng?” Lời này là hỏi Liệt Sí Phong, nhưng đôi mắt đẹp lại quét một vòng quần hùng, coi như hỏi ý kiến mọi người.

Nàng thế nhưng lại..... Đứng trước mặt tất cả mọi người thẳng thắn bày tỏ tâm ý?! Mọi người dù thâm sợ hãi trong lòng, nhưng vẫn bội phục không thôi, trong thoáng chốc lòng đã đứng về phía Hoa Phù Sơ, âm thầm oán trách Liệt Sí Phong, được mỹ nhân thích, là chuyện may mắn đến cỡ nào chứ, vậy là hắn dám xử sự như thế, thật là ngu ngốc quá đáng!

Liệt Sí Phong chậm rãi nâng thanh đao vẫn cầm trên tay, mọi người trở nên khẩn trương, hẳn đồng ý luận võ sao? Nghĩ như vậy thờ dài nhẹ nhõm một hồi, sau đó lại dâng lên một cảm giác không thể diễn tả bằng lời

“Chẳng cần phân biệt thắng bại, phân sống chết là được.” Liệt Sí Phong nhìn Hoa Phù Sơ lạnh lùng thốt lời, “Chết rồi thì hoàn toàn rảnh chuyện.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn dịu dàng của Hoa Phù Sơ cuối cùng vỡ ra, hiện một nỗi đau đến tận xương cốt.

“Cô nương thích, đó là chuyện của cô nương, chỉ cần đừng xuất hiện ở trước mặt Liệt mỗ, cho dù là thích trăm năm, ngàn năm, vạn năm cũng chẳng can hệ gì đến ta.” Liệt Sí Phong đao nâng ngang ngực, lạnh lùng vô tình hơn cả băng đá rét nhất thế gian, “Sự dây dưa của cô chỉ làm cho Liệt mỗ cảm thấy phiền phức, cho nên bây

giờ một là cô tự mình buông bỏ, không thì quyết đấu một trận sống chết với ta.” Hắn giơ tay lên, thanh đao loá sáng trên không trung, ánh mắt lạnh lẽ không tình cảm, là cao ngạo đến thế, là lãnh khốc đến thế, “Trong lòng, trong mắt Liệt Sĩ Phong chỉ có đao và võ, những thứ khác ta không muốn dính vào!”

“Sĩ Phong!” Liệt sĩ đường ngồi không yên, lớn tiếng quát. Đệ đệ mình trước mặt bao nhiêu người đối xử với một cô nương chung tình như vậy, không đơn giản chỉ là vô tình vô nghĩa với bất kỳ ai, mà đây là con gái của một gia đình võ lâm thế gia, hành động như vậy chẳng phải khiến hai nhà khó xử với nhau sao.

“Liệt Sĩ Phong!” Lại thêm một vị ca ca cũng không thể ngồi yên mà nhìn được, Hoa Thanh Hòa đứng phắt dậy, búng người, nhảy xuống giữa sân, khuôn mặt luôn hoà nhã vui vẻ giờ đã ngập lửa giận, “Muội muội ta đối với người một trái tim thật lòng, người lại nói như thế, người là người sao?!”

Liệt Sĩ Phong chỉ lạnh lùng quay đầu lại liếc Hoa Thanh Hoà, một cái liếc mắt toả ra sự lãnh lẽo và sát khí khiến thân thể Hoa Thanh Hoà đông cứng không thốt thêm được lời nào nữa. “Cô nương vẫn còn muốn so đấu sao?”

Hoa Phù Sơ ngây ngốc nhìn hần một hồi lâu, trong khoảng khắc im lìm dòng nước mắt lạnh lẽo rơi xuống, khuôn mặt như hoa nở một nụ cười đến tê buốt lòng, nhẹ nhàng nói: “Thì ra huynh ghét muội đến thế.” Giọng nói kia nhẹ nhàng êm ái, nhưng có cảm giác chỉ cần khẽ chạm vào sẽ vỡ oà ra, tiêu tan không để lại dấu vết nào trên thể gian này.

Nàng bây giờ mới thật sự hiểu được, người đứng trước mặt dù là người hiếm có trên thế gian, là phu quân trong mộng của không biết bao nhiêu người con gái, nhưng hần không cần. Hần không cần nàng, không muốn trái tim nàng, không đòi hỏi tình yêu của nàng, không cần đến tất thảy những thứ mà mọi người trên đời này mong cầu, hần chỉ cần đao, chỉ yêu võ.

Nàng là tiểu thư Hoa gia luôn luôn đón nhận được ngàn vạn yêu chiều, là mỹ nhân khiến không biết bao nhiêu anh hào võ lâm mê mẩn, nhưng nàng chỉ chung tình với hần, nàng từng nghĩ chỉ cần nàng là..... Chỉ cần nàng là Hoa Phù Sơ, chỉ cần nàng thích ai, người đó hần phải vạn phần vui sướng đón nhận, thế mà..... Suy nghĩ của nàng trước đó sớm đã sai rồi, trái tim cũng đã đặt sai chỗ, những tưởng khi hần trốn tránh chỉ là thủ đoạn lấy lùi làm tiến, như một trò chơi trốn tìm chẳng truy thiếp đuổi, nàng vẫn tự huyễn hoặc cho rằng bản thân mình đứng dựa vào đến vui vẻ quên hết mọi sự, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện trên đời lại có người từ chối nàng!

Chẳng cần phân thắng bại, chỉ phân sống chết! Hần phiền chán đến nỗi muốn giương đao đoạt mệnh nàng!

Thì ra..... Thì ra..... Chuyện cuối cùng trở thành như vậy, ha ha ha.....

Hoa Phù Sơ bỗng nhiên cười rộ lên, tiếng cười trong nước mắt khiến toàn bộ thân thể nàng run theo, nhưng ánh mắt của nàng vẫn nhìn Liệt Sĩ Phong, nhìn đôi mắt lạnh lùng đối diện mình, nhìn khuôn mặt hồ hững kia, càng nhìn mắt càng đau, càng nhìn lòng càng rướm máu, càng nhìn nước mắt càng rơi không ngừng nghỉ, càng nhìn cõi lòng càng như chực tan ra từng mảnh, càng nhìn..... càng mong ước cả cuộc đời này không bao giờ nhìn thấy nữa!

“Phù Sơ.....” Hoa Thanh Hòa lo lắng nhìn muội muội, vươn tay tới gần gương mặt đang lệ tuôn không ngừng, dịu dàng an ủi, “Muội đừng đau lòng, con người chúng ta như thế chúng ta không màng, trở về nhà rồi, ca ca tìm cho muội một phu quân tốt nhất thế gian.”

“Tiểu thư.” Dung Nguyệt từ đầu đến giờ vẫn nghe theo căn dặn tránh trong đám người chạy tới, muốn đứng bên cạnh tiểu thư luôn đối xử với nàng như tỷ muội, giờ đang tan nát cõi lòng, trong bụng lửa giận ngùn ngụt không ức chế được, ngắt đầu tròng Liệt Sĩ Phong “Sao người lại làm tiểu thư nhà ta khóc! Người không phải là đàn ông người khi dễ phụ nữ!”

Liệt Sĩ Phong không thèm để ý, gương mặt vẫn không hề thay đổi nhìn Hoa Phù Sơ, khiến cho cô gái đẹp như phù dung lại đau lòng đến vậy, trong lòng hần dịu xuống, mang theo chút cảm giác có lỗi, nhưng rồi cũng tan biến sau một giây thoáng qua mà thôi. Những gì hần theo đuổi, vốn đã xác định ngay từ đầu, chắc chắn không phải là điều trước mắt.

“Ca ca, muội không sao.” Hoa Phù Sơ nhẹ gạt tay của Hoa Thanh Hòa trên mặt mình, đỡ lấy Dung Nguyệt, “Dung Nguyệt, chúng ta về nhà.”

“Đạ được.” Dung Nguyệt vội vàng đáp ứng.

Chúng anh hào nhìn bóng hai nàng rời đi, thật là thương tiếc, không ngừng oán thán, nhưng khi ánh mắt nhìn về người cao lớn như núi kia, lại không thể trách được, lòng lại mang cảm giác kính trọng. Có thể thẳng thắn một đường cự tuyệt mỹ nhân tuyệt thế như vậy, khẳng định rằng ở đây không phải ai cũng làm được, mà có tâm chí một lòng hướng đến mục tiêu như thế, ở đây cũng không có ai lớn tiếng tuyên bố bản thân cũng có thể làm tương tự.

Nên, hần quá ngu ngốc, hay là quá thông minh đây?

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Đại hội kết thúc

Những người trên hành lang xem hết một màn này, trong lòng tự cân nhắc một phen. Thần thái Minh Không xẹt qua vẻ hốt hoảng, tựa như nhớ tới một đoạn chuyện cũ nào đó, Phượng Duệ rốt cục cũng nhìn Liệt Sĩ Phong, gương mặt bỗng nở một nụ cười kỳ quái, đám người Thu Trường Thiên lắc đầu thờ dài nặng nề, Lan Thất lúc này lại không hề trêu đùa nữa, chỉ cười nhẹ nhàng buông một câu “Mỹ nhân có dũng khí nhưng lang quân lại vô tình”, Minh Nhị chen một câu “Tâm sự của Liệt huynh chúng ta sao có thể hiểu được”.

Trên hành lang vừa là tán thưởng lại đan xen than thở.

Thích Thập Nhị đứng lên, mở lời: “Tỷ thí hôm nay dừng lại ở đây, Liệt Sĩ Phong thắng, còn có ai muốn tiến lên khiêu chiến hay không?”

Quảng trường một mảnh im lặng. Những người hôm nay đến đây đều là những anh hùng chiếm cứ một phương, bản thân mỗi người nhìn vào cũng hiểu được, cái cảnh vừa rồi Liệt Sĩ Phong độc chiến mười mấy cao thủ đều xem trọn vẹn, đã tự biết không phải đối thủ, tội tình gì lại đi mua dây buộc mình.

Thích Thập Nhị đợi một lúc lâu, thấy không ai đáp lại, lại nói: “Nếu không còn người nào tiến lên, như vậy kết quả cuộc luận võ hôm nay là Liệt Sĩ Phong.”

“Chậm đã.” Liệt Sĩ Phong bỗng nhiên cất lời Thích Thập Nhị, “Tại hạ hôm nay sở dĩ tham dự tỷ thí, mục đích là cùng các cao thủ ganh đua võ học, những chuyện khác không liên quan đến ta.”

Mọi người lại một phen sững sốt, đến nỗi Thích Thập Nhị cũng không tránh khỏi nhú mày. Những chuyện khác không liên quan tới ta? Chẳng lẽ ý của hắn là..... Ngồi vị võ lâm đế chủ này hắn cũng chẳng để trong mắt? Hắn đánh thắng tất cả những người này, nhưng lại tuyệt không muốn bước lên ngôi vị võ lâm đế chủ?

“Liệt thiếu hiệp nói lời ấy là có ý gì?” Thích Thập Nhị quyết định hỏi cho rõ ràng

“Liệt mổ suốt đời theo đuổi võ học chuyên sâu, hôm nay có thể cùng các cao thủ ganh đua cao thấp, đã coi như đạt được nguyện vọng, còn lại, ta chẳng màng.” Liệt Sĩ Phong giải thích.

Đứng trước sắc đẹp không mấy may rung động có thể hiểu được, nhưng đây là ngôi vị võ lâm chí tôn người người mơ ước, hắn lại có thể từ chối sao?!

Quảng sân trở nên náo nhiệt. Có hưng phấn, nghĩ đến bản thân vẫn còn cơ hội. Có vui mừng, giang hồ lại có bậc nam nhi đáng quý như vậy. Có phẫn nộ, đem chúng hào kiệt toàn bộ đánh bại lại nhẹ nhàng bằng quơ một câu “ta chẳng màng”, như vậy hắn đặt toàn bộ võ lâm ở đâu? Cũng có người không nói gì cả, võ lâm đại hội ngày hôm nay, những chuyện ngoài dự đoán mọi người xảy ra cũng nhiều rồi. Này cảm khái, này thờ dài, này tức giận, này vui sướng trộn lẫn với nhau tạo thành một đám hỗn loạn, không khí nóng lên, người nào người nấy đều kích động.

Thích Thập Nhị, Tùy Kinh Trần, Minh Không cũng ngạc nhiên, hắn không ngờ tới chuyện Liệt Sĩ Phong đánh bại nhiều cao thủ như vậy chỉ để ganh đua cao thấp, chứ không phải vì để vị chí tôn. Tuy nói ngày mai sẽ cần đánh giá thêm lần nữa, nhưng mọi người ở đây xem qua cũng hiểu được, Liệt Sĩ Phong đã là “Lan Nhân lệnh chủ”! Nhưng mà hắn.....

Lan Thất, Minh Nhị trao đổi một ánh mắt, thoáng cười nhẹ.

“Vị Liệt thiếu hiệp này, người có lòng yêu võ học ta có thể thông cảm, nhưng hành động này của người đặt võ lâm đồng đạo ở đâu? Đối với người Anh Sơn đại hội chỉ là trò đùa thôi ư?” Người mở miệng đầu tiên là Tùy Kinh Trần, nàng thốt tha đứng dậy, bước xuống một bậc thang, nhìn quần anh đứng chung quanh, “Hôm nay người một người một dao trần phục quần hùng, nếu là chuyện hơn trăm năm trước, không còn nghi ngờ gì nữa người đã trở thành võ lâm đế chủ. Mỗi người đến đây đều đã khổ tu nhiều năm ròng mong chạm vào võ lâm thánh vị, bản thân khổ luyện một thân võ công, là để một ngày kia tích đủ tài cán đứng đầu quần hùng, nhưng người sau khi đánh bại bọn họ, chỉ buông một câu ‘Ta chỉ chỉ muốn phân cao thấp còn lại không để ý tới’ phui áo bỏ đi, thử hỏi, một thân nam nhi ngay cả chữ tín và trách nhiệm của bản thân còn không thể tự gánh vác, người có tư cách theo đuổi võ học đến cảnh giới tối cao sao?”

“Đúng! Nói rất hay!” Rất nhiều người trong sân đồng ý với những lời này.

Trên hành lang mọi người cũng vuốt cằm gật gù, mặc dù đều bị võ công, đao pháp của Liệt Sĩ Phong thuyết phục, nhưng cử chỉ của hắn đối với võ lâm chúng hiệp quá mức tùy hứng, đối với đại hội quá mức bất kính.

“Hiện nay đứng đầu võ lâm phân ra ‘Lan Nhân lệnh chủ’ cùng ‘Bích Nguyệt tôn chủ’, là do từ trước tới nay chưa một ai có thể chiến thắng đến cuối cùng, hắc bạch lưỡng đạo luôn luôn là đối thủ ngang bằng lực lượng, bắt đắ dĩ mới đưa ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ một phân thành hai, hiện tại mới xuất hiện cao thủ có thể đánh bại tất cả mọi người, khiến tất cả phản phục, đây đúng là hy vọng bấy nay của của võ lâm đồng đạo trong thiên hạ, trải qua hơn trăm năm võ lâm cuối cùng cũng xuất hiện đế chủ, cuối cùng có thể hy vọng võ lâm quy về một mối.” Tùy Kinh Trần khẽ thờ dài, thất vọng nói tiếp, “Bao nhiêu người trông đợi vào người, nhưng người chỉ phẩy tay áo bỏ đi, đây không phải là không thêm quan tâm tới mong mỏi của võ lâm đồng đạo sao? Nếu người mang danh đứng đầu bỏ đi rồi, vậy những người như chúng ta giờ phải làm sao? Ai nấy đều là kẻ bại dưới tay người, thì sau ai chịu lép về ai? Chẳng lẽ người muốn Anh Sơn này dấy một hồi gió tanh mưa máu sao?”

Những lời của Tùy Kinh Trần nói ra, có thể nói có tình có lý, vừa nhu vừa cương, trong mềm mại ẩn dấu kim nhọn, mọi người đồng ý đều gật đầu, không đồng ý chỉ hừ trong lòng một tiếng, lại không nói một tiếng nào, đợi xem Liệt Sĩ Phong ứng phó làm sao, cũng chờ xem Tùy Giáo xưa nay vốn tùy hứng làm bậy là trong hồ lô đựng thuốc gì.

Liệt Sĩ Phong trầm ngâm, một lát sau, hắn ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía hành lang gấp khúc, “Như vậy các người hãy tìm một người đến đánh bại ta đi.”

Tùy Kinh Trần nghe vậy cau đôi mày liễu, “Liệt thiếu hiệp nói thế không phải cố ý khiến chúng ta khó xử sao, có thể đầu đầu đã bại dưới đao người, chúng ta biết đi đâu tìm ra một người mạnh hơn người chứ.”

Chúng hiệp cảm hận trong lòng, nếu chính mình có thể đánh bại Liệt Sĩ Phong thì tốt rồi, vậy có thể làm võ lâm đế chủ, chỉ là..... Nhìn nam tử mặc áo đen kia, ý nghĩ trong lòng thoáng chốc tiêu tan, ai da!

“Có người đó.” Liệt Sĩ Phong hướng ánh nhìn trực thẳng vào người Lan Thất, Minh Nhị, “Là Lan Thất thiếu cùng Minh Nhị công tử, ta đã tỷ thí với bọn họ mấy lần, nhưng chưa bao giờ phân ra thắng bại, ta Liệt Sĩ Phong tập võ đến nay, tự hỏi cũng có chút tu vi, nhưng không cách nào biết được võ công bọn họ sâu cạn thế nào, cho nên.....” Hắn đem ánh mắt dời về phía chính giữa hành lang, nhìn về phía Tùy Kinh Trần, Minh Không, Thích Thập Nhị, “Cho nên khả năng của bọn họ có thể còn vượt cả ta, chỉ cần một trong hai người đánh với ta một trận là được rồi, đây cũng chính là mục đích lớn nhất mà ta tới Anh Sơn lần này.”

Mọi người nghe vậy không khỏi kinh ngạc lẫn than thở, kinh ngạc là Lan Thất, Minh Nhị võ công cao đến nỗi khiến Liệt Sĩ Phong một thân càn quét quần hùng đề cao đến như thế, than thở là Liệt Sĩ Phong đến mỗi giây mỗi phút đều không quên chuyện tỷ thí cùng cao thủ, việc võ lâm đế chủ cơ bản hắn không để trong đầu.

Tùy Kinh Trần, Minh Không, Thích Thập Nhị đưa mắt trao đổi, sau đó lại nhìn về phía Lan Thất, Minh Nhị, một người võ cùng tiêu dao phe phẩy quạt ngọc, một người sắc mặt hơi trắng xanh đáng vẻ ưu nhã, thấy mọi người đều nhìn về phía chính mình, Lan Thất khép quạt ngọc, nói: “Vừa rồi bản thiếu nhất thời vô ý làm trái quy tắc đại hội, do vậy đã đánh mất tư cách tỷ thí cùng Liệt huynh, ai da da, ngại quá, ngại quá.” Nói xong võ công bất đắc dĩ lắc đầu thờ dài, dáng điệu vô cùng tiếc hận. Mà Minh Nhị đứng dậy ôm quyền tạ ơn nói: “Vừa rồi vì giúp Ninh thế huynh giải trừ được tính đã hao tổn không ít nội lực, bây giờ dù có ra xuất chiến, Liệt huynh nếu thắng hẳn cũng sẽ thấy không thỏa mãn.”

Mọi người nghe thấy đều hiểu rõ, rằng hai người kia không muốn, cũng không thể tỷ thí cùng Liệt Sĩ Phong, chuyển ánh nhìn qua, liền thấy khuôn mặt nghiêm nghị của nam tử mặc áo đen hình như lạnh hơn mấy phần, trong con ngươi sáng như sao còn phùng lên hai ngọn lửa.

Vậy phải làm sao bây giờ? Tất cả mọi người trước Thủ Lệnh cùng đều suy nghĩ về vấn đề này, cho nên nguyên một quảng sân ồn ào náo động, trên hành lang, ba vị trọng tài nhìn nhau suy nghĩ, nhiều nhóm châu đầu ghé tai trao đổi ý kiến, nhân nhả nhất là Liệt Sí Phong đứng ngao nghể giữa sân, Lan Thất tiêu sái phe phẩy quạt, Minh Nhị ngồi nhàn hạ, còn có Vũ Văn Lạc cùng Ninh Lăng ở tiểu đình xem náo nhiệt.

Quảng sân, chỉ một vấn đề mà muôn ngàn ý kiến.

Vừa rồi những lời Tùy Khinh Trần nói ra cũng không có gì sai, Liệt Sí Phong là người duy nhất hơn trăm năm qua độc chiến quần hùng mà không bại trận, tôn hấn lên vị trí đề chủ hấn là chuyện đương nhiên, thế nhưng hấn lại không muốn làm! Như vậy chỉ còn cách phải thi đấu lại, đây là biện pháp mỗi người đều nghĩ qua. Nhưng mà, hôm nay coi như không được rồi, những người tham gia tỷ thí đều đã hao tổn công lực, bọn họ khẳng định sẽ không đồng ý quyết đấu lần nữa, thêm vào đó thời gian cũng không còn sớm, cho nên chỉ còn cách dời lại ngày mai, mà ngày mai..... Minh Nhị sẽ khôi phục công lực, lại nói, nếu là một lần nữa bắt đầu, Lan Thất thiếu cũng có cơ hội, bọn họ được Liệt Sí Phong coi trọng như thế, võ công cao đến đâu không cần nghĩ nhiều cũng đã rõ, ngày mai bản thân đừng hòng mơ đến! Cho nên càng nghĩ, càng không có một biện pháp nào có lợi cho mình.

Lại qua sau một lúc lâu, chẳng một người nào đưa ra được biện pháp gì, Lan Thất gõ gõ quạt ngọc vào thành ghế, Minh Nhị đứng dậy.

“Minh tiền bối, Thích cung chủ, Tùy phó giáo chủ.” Minh Nhị trước hết thi lễ với ba người, tiếp đó ôm quyền hướng phía quần hùng, “Các vị võ lâm tiền bối cùng đồng đạo, tại hạ Minh gia Minh Hoa Nghiêm, có mấy lời muốn nói, không biết có lọt tai mọi người hay chăng?”

Mọi người đưa mắt nhìn lại, thấy người nọ áo tựa sen xanh, đón gió mà đứng, phiêu bồng nhả dật nói không nên lời, trong lòng bỗng nhiên thấy vui vẻ, lập tức đáp lời: “Nhị công tử xin cứ nói.”

Minh Nhị lại đưa mắt nhìn về phía ba người Minh Không, thấy ba người vuốt cằm đồng ý, mới chậm rãi mở miệng: “Chúng ta hôm nay tụ tập ở đây, mục đích vốn là vì tìm về thánh lệnh, không phải là vì vị trí võ lâm đề chủ. Sở dĩ muốn chọn người đứng đầu võ lâm, là để có người dẫn dắt quần hùng, có thể tập trung toàn lực của chúng ta, tránh khả năng chúng ta bị phân tán rời rạc, không chung một lòng, vì lợi ích của toàn võ lâm mà mưu tính, khỏi rơi vào trường hợp tự mình hại mình.” Giọng hấn trong suốt hòa nhã, lọt vào tai khiến người nghe cảm giác như gió thổi qua lộc xuân, ai nấy đều mang cảm giác vừa thoải mái lại vô cùng có lý.

“Đồng Hải đảo ở phía ngoài biển Đông Hải kia, đối với chúng ta mà nói, là một nơi hoàn toàn xa lạ, hấn mọi người cũng rõ sẽ có những hung hiểm không lường trước được, càng đừng nói đến chuyện bọn họ cướp đi thánh lệnh vốn đã có lòng gây hấn, chúng ta muốn đi đến đó chắc sẽ bị ngăn trở hoặc có bấy đón chờ. Cho nên đề dẫn dắt được mọi người, chẳng những cần có võ công cao tuyệt, càng cần phải có uy đức, có khả năng khiến mọi người nể phục đồng lòng, tài trí mưu lược, nhìn xa trông rộng đề đối kháng với địch cũng là điều không thể thiếu.” Minh Nhị tiếp tục nói, ánh mắt quét về phía quảng sân, mang vẻ mệnh mang xuất trần thuộc về nơi nào xa lắm. “Nói đến tất cả những điều này tự hỏi ở đây ai trong số chúng ta làm được? Bởi vậy tại hạ cho rằng, so với chuyện vội vội vàng vàng tuyển ra võ lâm lệnh chủ, chi bằng mời các vị tiền bối đức cao vọng trọng đứng ra làm chủ thì hay hơn.” Nói xong quay đầu nhìn về các vị trưởng môn gia chủ ngồi trên hành lang, “Các tiền bối đã trải qua bao nhiêu năm mưa gió trên giang hồ, không biết đã gặp qua bao nhiêu gian nguy hiểm trở, kinh nghiệm và cách hành xử của bọn họ so với đám văn bối chúng ta cách nhau một trời một vực, có bọn họ dẫn dắt mọi người, nhưng hành động nguy hiểm không đáng có sẽ giảm được đáng kể.”

Mọi người nghe xong, không tránh khỏi âm thầm gật đầu.

Minh Nhị lại chuyển ánh nhìn về phía Liệt Sí Phong đang đứng trầm mặc không nói lời nào ở giữa sân, mỉm cười, nói: “Võ công của Liệt huynh tất cả mọi người có mắt đều thấy được, nhưng tâm trí của Liệt huynh chỉ dốc vào võ học, nếu mọi người vẫn buộc hấn lên làm võ lâm đề chủ, e rằng không những là khiến hấn khó xử mà còn khiến chính mình khó xử, cho nên chuyện hôm nay, nếu tất cả không ngại cứ coi như là một dịp trao đổi võ học, chờ đến khi thánh lệnh được tìm về, mọi người lại tụ tập ở Anh Sơn, đến lúc đó nghiêm túc tỷ thí tuyển chọn ra người đứng đầu vẫn không muộn.”

Lời này vừa nói xong, mọi người ngẫm lại, cũng thật có đạo lý, thánh lệnh vẫn chưa tìm về, cho dù có tuyển ra lệnh chủ cũng có vẻ như hữu danh vô thực, hơn nữa, nếu như..... Thánh lệnh một đi không trở lại..... xui xẻo, xui xẻo!

Minh Nhị đảo một vòng ánh mắt, trong lòng từng người bỗng sinh ra một loại cảm giác như nhau, tựa hồ ánh mắt ản một tầng sương mù kia là dành cho bản thân mình, không tự chủ được liền nguyện thần phục ánh mắt này.

“Sau khi lệnh chủ mới được tuyển ra, cũng cần một thời gian sau mới có thể khiến mọi người tin phục, nhưng mà.....” Minh Nhị nhìn về phía Minh Không, “Đương kim võ lâm luận về võ công danh vọng ai có thể sánh được Minh tiền bối, ai lại không nể trọng kính phục?” Lại chuyển ánh mắt nhìn hướng Tùy Khinh Trần, “Tùy Giáo từ lúc lập ra đứng đầu hắc đạo đã trăm năm, người nào không theo?” Lại nhìn hướng Thu Trường Thiên “Tài đức của Thu tiền bối võ lâm không ai không biết, hàng năm Trường Thiên sơn trang lại hấp dẫn không biết bao nhiêu võ lâm đồng đạo?” Ánh mắt lại quay lại quảng trường, tiếng thờ dài khe khẽ, “Chúng ta rõ ràng đã có những người dẫn đầu tốt nhất, vì sao còn muốn bỏ gần cầu xa? Chuyện quan trọng hàng đầu bây giờ là tìm về thánh vật ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’, hà tất ở đây tranh cãi nháo nhào? Võ lâm đề chủ là khát vọng của mọi người, nhưng sự an bình của võ lâm cũng là trách nhiệm của tất cả chúng ta!”

Những lời được nói ra, khiến không ít người hồ thẹn cúi đầu, tuy cũng có người không cam lòng, nhưng không thể không thừa nhận những lời hấn nói rất có lý

Minh Không nhìn chàng thanh niên trẻ tuổi đứng mỉm cười đón gió kia, nhẹ nhàng thờ dài một tiếng.

“Minh huynh vì có gì lại thờ dài?” Thu Trường Thiên bên cạnh hấn nhỏ giọng hỏi.

“Ta là đang cảm thán, giang hồ này có không ít người phong thái long phượng.” Minh Không nói.

“Ừm, đây là phúc của giang hồ.” Thu Trường Thiên rất vui sướng.

Lại không biết rằng Minh Không còn một câu tiếp theo vẫn chưa nói ra, long phượng kia đều chói mắt bắt phàm, giang hồ nhỏ nhỏ này sao có thể cất chứa bọn họ? Bọn họ chỉ cần tùy ý một phen, giang hồ này rồi không biết sẽ gặp phải song gió ba đào mãnh liệt cỡ nào!

Đại hội Anh Sơn rồi cuối cùng cũng kết thúc, trong lịch sử võ lâm là trường hợp thứ hai chỉ diễn ra trong thời gian ngắn ngủi, mất đúng một ngày, cũng là đại hội duy nhất không tuyển ra võ lâm đề chủ.

Lúc này đây, việc khiến võ lâm chấn động nhất là vị “Sí Nhật thần đao” Liệt Sí Phong kia từ chới ngồi lên vị trí lệnh chủ võ lâm.

Chuyện còn lại khiến người người bàn tán không ngớt là về một trong hai đại mỹ nhân võ lâm, Hoa Phù Sơ, mang một tấm chung tình đến tìm Liệt Sí Phong nhưng cuối cùng ôm cõi lòng tan nát trở về.

Khiến người kinh hãi nhất lại chính là một chiêu duy nhất khiến người mất đi võ công, gân mạch đứt đoạn của ‘Bích Yêu’ Lan Thất thiếu.

Để người than thở không thôi là áo xanh đậm mặc mờ lờn thấu phục lòng người “Trích Tiên” Minh Nhị công tử.

Cuối cùng đại hội đi đến quyết định, trước hết hắc bạch phân ra hai nhóm đầu tiên cùng nhau thắng tiến Đông Hải, nhóm đầu tiên của bạch đạo do Thu Trường Thiên thống lĩnh, nhóm thứ hai Minh Không dẫn dắt, nhóm đầu hắc đạo do Tùy giáo chỉ huy, nhóm thứ hai là Cửu Thiên các Giang Cửu Thiên nắm đầu, mà Thủ Lệnh Cung chia thành bốn nhóm theo mỗi bên rồi bên.

Việc tiếp theo, người nào thuộc nhóm đầu, người nào thuộc nhóm sau, còn phải đợi việc sắp xếp thuyền bè ổn thỏa, đợi khi mọi việc thỏa đáng, sắc trời cũng nhuộm tối.

Trong sân đại đa số anh hào nữ hiệp cũng đã lục tục kéo đi gần hết, chỉ còn một vài người chần chờ lưu lại nói chuyện phiếm, bàn tán về một số tình hình xảy ra mới đây, hầu hết các vị trưởng môn gia chủ ngồi phía trên hành lang vẫn còn, như Minh Không, Thích Thập Nhị, Thu Trường Thiên, Nam Ngoại Phong tụ tại một nơi, phòng là đang thương lượng việc rồi bên.

Liệt Sĩ Phong đến cạnh bên Lan Thất, Minh Nhị, lạnh lùng nói: “Ngày mai ta muốn thoả sức một phen.”

Lan Thất chớp chớp mắt xanh, nói: “Liệt huynh, người nghĩ thử coi chúng ta còn trẻ thế này, muốn phân thắng bại ngày nào chẳng được.”

Minh Nhị cười nói: “Liệt huynh chẳng lẽ không muốn phân cao thấp lúc ta đang có phong độ tốt nhất sao?”

Liệt Sĩ Phong vừa nghe xong quả nhiên liền sáng mắt, sau đó gật đầu, “Ta chờ.” Nói xong liền xoay người bỏ đi, mặc kệ Hoa Thanh Hòa tức tối sau lưng, cũng chẳng màng đến huynh trưởng mình là Liệt Sĩ Đường đang gọi, người vừa mới xoay, đã biết mắt không thấy tầm hơi.

“Cuối cùng ta cũng hiểu.” Vũ Văn Lạc bỗng nhiên thì thào, nhìn Liệt Tam, Lan Thất, Minh Nhị đứng một nơi, cuối cùng hắn cùng lờ mờ nhận ra.

Thủ Lệnh Cung triệu tập thiên hạ võ lâm quy tụ Anh Sơn, là chỗ đứng cao nhất võ lâm, há có người nào lại không có lòng dành lấy vị trí cao nhất, thế nên bọn họ mới kéo Liệt Sĩ Phong tới, vốn quen biết đã lâu, bọn họ sao không hiểu được Liệt Sĩ Phong mê dao si võ, gặp gỡ bao nhiêu cao thủ như vậy sao chịu được tay chân ngứa ngáy, hiểu được với võ công của Liệt Sĩ Phong cuối cùng sẽ trở thành người đứng đầu, bọn họ lại càng rõ ràng hơn chuyện Liệt Sĩ Phong nhất quyết sẽ từ chối vị trí võ lâm đế chủ. Cái mà bọn họ muốn chính là cục diện bấy giờ, rần rần đầu!

Cho nên hai người họ vì cứu Ninh Lăng mà mất đi cơ hội luận võ, cứu người có lẽ là nửa thật nửa giả, nhưng lại chính là sự thật khiến bọn họ đứng ra một bên, lại còn nhận được danh tiếng tốt. Nguyên nhân đơn giản là ... hiện tại bọn họ không muốn tranh quyền võ lâm đế chủ, bởi họ không nắm chắc được mười phần sẽ thắng được đối phương, mà bọn họ muốn làm chủ nhân độc nhất của “Lan Nhân Bích Nguyệt”, tuyệt không muốn để người khác phân chia một nửa giang sơn! Cho nên chỉ cần khiến cho võ lâm đại hội lần này nháo nháo một phen, sau đó Chờ đến đại hội tiếp theo, lúc đó lại nhất quyết một trận thắng bại! Hơn nữa, lần này đi tìm thánh vật hung hiểm khó lường, có lẽ đối thủ sẽ một đi không trở lại cũng nên.

“Tâm kế thật thâm sâu.” Vũ Văn Lạc nhẹ nhàng thì thào, ánh mắt không rời hai người kia.

Sau khi đã suy nghĩ thông suốt mọi chuyện, trong lòng Vũ Văn Lạc không một chút phản cảm, ngược lại với hai người đó lại nảy sinh thán phục. Hắn sinh ra vào những năm Hoàng triều đương thịnh thế, nghĩ đến chuyện không chính mắt nhìn thấy những nhân vật anh hùng thời loạn lạc khuấy mây đảo mưa đã không biết tiếc hận bao nhiêu lần, nhưng giờ đây, hắn cảm thấy trời sinh ra và trao cho hắn trách nhiệm không nhỏ, có lẽ chính là phải hắn đến ghi lại câu chuyện của hai người! Hai con người như thế, dung mạo, tài hoa, tâm trí, võ công, gia thế tất cả đều ngang tầm ngang sức, bọn họ sẽ tranh đấu như thế nào? Mà giang hồ tới đây liệu sẽ mây cuồng gió giật ra sao?

Hắn mong chờ, hắn sẽ từng chữ từng chữ một ghi lại không một chút bỏ sót.

“Đại ca, huynh nói gì vậy?” Ninh Lăng chỉ nghe loáng thoáng Vũ Văn Lạc lẩm bảm gì đó trong miệng nhưng không hiểu chút gì.

Vũ Văn Lạc quay đầu nhìn Ninh Lăng, con người đơn giản như thế này không cần phải suy nghĩ đến mấy chuyện phức tạp thì tốt hơn. Lập tức nói: “Không có gì, chỉ là có một chút cảm thán hôm nay gặp được rất nhiều cao thủ.”

Ánh mắt dời về phía quảng sân đã trống trải, người đã từng đứng nơi đó.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Đường đệ

“Tiểu sư đệ.” Tới tận lúc này, Nhâm Khởi mới có thể đến nhìn tiểu sư đệ nhà mình một cái, “Đệ thế nào rồi? vừa nãy thật sự là hù chết sư huynh rồi, ủa, sao mà gầy đi thế này, dạo gần đây gặp phải chuyện khó khăn gì sao?” Hắn một phen xem xét từ trên xuống dưới vị tiểu sư đệ mình không gặp mấy tháng, phát hiện y gầy đi không ít, không khỏi lấy làm lo lắng.

“Tiểu sư đệ, đệ chắc ổn rồi nhì.” Tạ Mạt, Tống Tuyên cũng đi tới hỏi thăm.

“Đại sư huynh, tam sư huynh, ngũ sư huynh.” Ninh Lăng gặp lại các vị sư huynh vốn gần gũi thân thiết hơn cha mẹ, thấy bọn họ quan tâm hỏi han như thế, nhất thời lòng trào cảm giác tủi thân, mắt bỗng thấy cay cay.

“Sao vậy?” Nhâm Khởi thấy hành động của hắn cảm thấy hơi khó hiểu, “Tiểu sư đệ, sao vậy? Huynh thấy đệ chẳng những gầy đi nhiều, tựa hồ còn có nhiều chuyện phiền não, nào, nói với sư huynh, sư huynh giúp đệ giải quyết.” Nói đoạn vươn tay vỗ vỗ bả vai tiểu sư đệ.

Mà Tạ Mạt, Tống Tuyên quay đầu nhìn nhau hỏi đối phương, bộ dáng tiểu sư đệ thế này là muốn khóc sao? Chẳng lẽ người khi dễ hán? Không đúng, từ lúc tiểu sư đệ xuống núi tới giờ, đây là lần đầu tiên hai người gặp lại hán mã.

“Đại sư huynh.....” Hốc mắt Ninh Lăng càng lúc càng cay, một giọt nước mắt không nhịn được trào ra, rồi tự nhiên bao nhiêu tủi thân trong lòng ập tới cùng một lượt, bỏ nhào vào lòng đại sư huynh, khóc rống lên, “Đại sư huynh..... Đại sư huynh.....”

“Tiểu sư đệ, này..... Đệ sao thế?” Nhâm Khởi ôm Ninh Lăng đang khóc trong lòng trở nên luống cuống tay chân, “Đừng khóc nữa, nào nào, nói cho sư huynh biết chuyện gì xảy ra, sư huynh nhất định giúp đệ.” Trong trí nhớ, tiểu sư đệ của hán chẳng hề hay khóc, trừ một lần tam sư đệ bắt thỏ hoang hán phóng sinh về nướng ăn, còn một lần kia ngũ sư đệ chế nhạo hán đãi dầm, lại một lần lục sư đệ đoạt ngân thương hán mang không rời, thêm một lần nhị sư đệ lừa hán ăn hoàng liên..... Ai nha, cẩn thận nghĩ đi nghĩ lại, tiểu sư đệ này thực sự dễ khóc.

Ninh Lăng một phen khóc rống dọa đến Vũ Văn Lạc đang đứng bên cạnh, cũng dẫn tới nhiều ánh mắt còn lại ở quảng sân chú ý.

Tạ Mạt, Tống Tuyên đứng tránh ra một khoảng, tiểu sư đệ mỗi lần khóc thật vô cùng lợi hại, xa một chút thì tốt hơn, đỡ phải dính một thân toàn nước mắt nước mũi.

“Đại sư huynh.....” Ninh Lăng ngẩng đầu, chỉ vào Lan Thất, “Mẫu thân nói với đệ về việc đính thân với Lan Tàn Âm, nhưng người đó rốt cuộc là nam hay nữ?” Cứ mỗi lần nghĩ tới cuộc hôn nhân này, lại gợi đến một đường trải qua bao nhiêu sự trêu chọc của Lan Thất, không khỏi cảm thấy đau lòng, khóc càng lớn hơn, “Hu Hu Hu Hu..... Đại sư huynh, hán cuối cùng là nam hay nữ?”

Ở trên hành lang, hiển nhiên Lan Thất cũng không ngờ tới Ninh Lăng sẽ có hành động như thế, kinh ngạc qua đi, rồi cười phá lên một cách thú vị.

“Chuyện này.....” Nhâm Khởi cảm thấy nhức đầu, quay đầu nhìn về phía Lan Thất, “Chuyện này, xem ra có vẻ là nam.”

“Nhưng mà..... đôi khi hán lại là nữ!” Ninh Lăng lớn tiếng phản bác.

“Cái này thì.....” Nhâm Khởi lại nhìn về phía Lan Thất, thấy người nọ thân thể cao dài như ngọc, nhìn tới nhìn lui thể nào cũng vẫn là nam nhi, “Tiểu sư đệ, rốt cuộc chuyện Ninh sư thẩm định thân cho đệ là như thế nào? Vị Lan Thất thiếu này là nam nhi mà.”

Ninh Lăng khóc rống: “Lúc hán thay đổi y phục nữ giới thì là nữ, ngay chính đại ca cũng nói là nữ mà.”

Vũ Văn Lạc cảm thấy oan uổng, sao trách nhiệm bây giờ lại đổ lên trên đầu mình rồi, chuyện này rõ ràng là do Lan Thất khi nam lúc nữ khiến người bị mê muội.

“Hà?” Nhâm Khởi đau đầu, ánh mắt liếc Lan Thất một cái, sau đó liền chuyển hướng về phía Phượng Duệ, hán ta là huynh trưởng ruột thịt của Lan Thất, hán rằng phải biết rõ.

Chống lại ánh mắt dò hỏi của Nhâm Khởi, Phượng Duệ cứng đờ, tay chậm rãi di chuyển, mắt nhìn qua Lan Thất, mắt xanh ngọc bích thân nhiên nhìn lại hán một cái, nở một nụ cười như thường lệ, nhưng ánh mắt lại khiến cõi lòng Phượng Duệ co rút, tựa như chất vẩn, người muốn ruồng bỏ ta thêm một lần nữa hay sao?

Hán nhắm mắt, vẻ mặt trở nên tái nhợt, đau đớn, khổ sở, tựa như có ai cầm dao rạch từng nhát trong tim, Nhâm Khởi nhẹ thở dài một tiếng từ bỏ ý định.

“Đại sư huynh.” Ninh Lăng vẫn còn đang ghen ngào.

Nhâm Khởi thật vô cùng đắc dĩ, tất nhiên không có khả năng đứng trước mặt mọi người lột quần áo của Lan Thất để xem rõ thực hư, vì thế đành phải quay sang hỏi nhân vật chính: “Thất thiếu, người là nam hay nữ?”

Lan Thất phe phẩy quạt ngọc, tất nhiên tràn đầy phong độ, “Bản thiếu là nam nhi chí chí, lời này của Nhâm thiếu trưởng môn chẳng phải là ô nhục bản thiếu sao.”

“Tốt.” Nhâm Khởi nghe thấy đáp án thờ phào nhẹ nhõm một hơi, đỡ lấy Ninh Lăng trong lòng, “Tiểu sư đệ, đệ cũng nghe được rồi, hán đã thừa nhận hán là nam nhi, ở đây có nhiều người làm chứng như vậy, nên đệ không cần vì việc hôn nhân mà phiền não nữa”

Vũ Văn Lạc đứng ở một bên nghe xong tròn tròn mắt, chẳng lẽ sư đệ có việc gì khó khăn đều phải đợi sư huynh? Còn Nhâm đại sư huynh, người chưa thấy một màn ở Trường Thiên sơn trang đó thôi, chưa được chứng kiến bộ dáng Lan Thất khi mặc trang phục nữ, nếu việc vốn dễ giải quyết như thế thì cần có sư huynh như người ra mặt sao, nghĩa huynh như ta cũng sớm nên từ chức rồi!

“Bây giờ hán thừa nhận bản thân là nam, nhưng tới lúc thay đổi trang phục nữ lại sẽ nhận mình là nữ.” Ninh Lăng vẫn thương tâm không dứt.

“Làm sao có thể, đã là nam nhi thì mặc nữ trang vào cũng không đẹp được, nhìn một cái liền biết là nam nhân rồi.” Nhâm Khởi nói một cách đương nhiên.

“Không phải mà, hán mặc nữ trang cũng rất đẹp.” Ninh Lăng lại kêu lên, “Đại sư huynh, hán rốt cuộc là nam hay là nữ?”

Nhâm Khởi ngẩng lên, cảm thấy thái dương hơi đau, sau đó xoay đầu, hướng về Lan Thất nói: “Thất thiếu, người đã là thân nam tử, như vậy cùng tiểu sư đệ..... ở ùm..... Cũng không thể có kết quả gì, ta thân là đại sư huynh hán, thay hán làm chủ giải trừ việc..... ùm..... Việc hôn nhân này.”

“Khó mà làm được.” Lan Thất “bụp” một cái, gấp lại quạt ngọc, “Ninh Lăng lúc trước ở Trường Thiên sơn trang đã từng đứng trước mặt đồng đạo quần hùng phản đối việc giải trừ hôn ước, đối với bản thiếu là tấm lòng trung trinh như một, vĩnh viễn không ruồng bỏ, cho nên bản thiếu sao có thể làm ra chuyện vô tình như vậy, đương nhiên cũng muốn chung tình đối xử với hán.”

Lời này nếu mà nam đối với nữ hoặc nữ với nam, tất là tình thâm ý trọng khiến người ta kính nể, chỉ là bây giờ, trong trường hợp một nam đối với một nam khác, nhất thời khiến cho các anh hùng hào kiệt còn rãi rác trong sân chưa kịp rời đi rung mình á khẩu.

Cái này..... có phải là trường hợp đoạn tay áo long dương chi phích như trong truyền thuyết không? Mà khi ánh mắt đến bóng áo tím yêu tà đẹp đẽ hoặc nhân kia, một đám đều rối loạn tinh thần, thậm chí đến lời đồn đãi nọ, khi nam lúc nữ..... Bích Yêu..... Quả nhiên là yêu nghiệt mê hoặc người!

Thu Trường Thiên, Nam Ngoại Phong sớm đã chứng kiến một hồi kia ở Trường Thiên sơn trang, cho nên mày chỉ run rẩy một chút, sau đó quay đầu đi, chuyện nhà người khác mình không nên xen vào. Mà Minh Không lại là lần đầu tiên gặp mặt Lan Thất, lần đầu tiên chứng kiến lời nói cử chỉ của Bích Yêu, có chút kỳ dị, quay đầu nhìn

Phượng Duệ mặt trở nên trắng bệch, rồi ánh nhìn lại mang theo chút thương tiếc trở về người Lan Thất.

Tạ Mạt, Tổng Tuyên nhìn mọi người, lại nhìn Lan Thất, cảm thấy việc này vô cùng khó giải quyết, không nên dính vào thì tốt hơn, người xưa vẫn nói im lặng là vàng đấy thôi.

Hôm nay là lần đầu tiên Nhâm Khởi lĩnh giáo phong thái của Bích Yêu, hẳn không giống Hoa Thanh Hòa, Mai Hồng Minh vốn đã chuẩn bị tinh thần, cũng chẳng giống Minh Không sớm xem mọi chuyện nhẹ như mây trời, hẳn chính là một chàng thanh niên chưa tới ngưỡng ba mươi, là một người trẻ tuổi ít khi xuống núi tiếp xúc mọi người, hẳn nhiên đối với Bích Yêu tất không có biện pháp nào, chỉ có thể trợn mắt cứng miệng nhìn Lan Thất thiếu nói những lời vô cùng khàng khải, sau đó nhìn qua tiểu sư đệ, chuyện này..... nên giải quyết thế nào mới tốt đây?

Vẫn là Minh Nhị một lòng hảo tâm, hòa nhã nói: “Nhâm huynh, việc hôn nhân là cho cha mẹ định ước, vẫn nên để cha mẹ giải quyết thì hợp lý hơn.”

“À? Đúng, đúng, đúng.” Nhâm Khởi liên tục gật đầu, “Tiểu sư đệ, chẳng bằng chúng ta trở về tìm sự phụ, thúc phụ và thăm thăm đi.”

“Oa..... Đại sư huynh, huynh cũng không giúp đệ.” Ninh Lăng lại gào lên khóc, năm nay hẳn chỉ mới là một cậu trai mười chín tuổi. Đại sư huynh vạn năng lại không phải vạn năng, mọi người nghĩ thử xem hẳn sao lại không đau lòng được chứ, nghĩ tới Lan Thất, trong lòng vừa đau vừa khổ, nhớ lại đoạn đường đồng hành chịu bao nhiêu truỵ lạc, tui thân cùng lúc trào lên, bây giờ không nhào vào đại sư huynh ở bên cạnh hơn mười năm khóc cho thoả thì biết tới bao giờ?

Lan Thất đứng ở bên kia phe phẩy quạt ngọc nhìn Nhâm Khởi đang đồ dành Ninh Lăng khóc hu hu, nhất thời về mặt một thoáng hoảng hốt, tay đang đưa quạt ngọc cũng từ từ dừng lại, sau như đột nhiên tỉnh táo, gấp quạt, hướng mọi người ôm quyền, nói: “Bản thiếu xin cáo từ, ngày thuyền rời bến hẹn cùng các vị tị hợp Anh Châu.” Dứt lời xoay người tiêu sái rời đi.

Ánh mắt Phượng Duệ đứng sau lưng Minh Không gắt gao đuổi theo bóng Lan Thất, trong mắt lại trào lên nỗi trống rỗng tuyệt vọng. Tùy Kinh Trần nhìn Phượng Duệ, rồi hướng về Lan Thất ở phía xa, nhẹ nhàng tay xoa thái dương, trong mắt hiện ánh lên một tia cười nhẹ.

Lan Thất một mình xuống núi, chân bước rất nhanh, thoáng chốc đã tới chân núi, đột nhiên có một bóng người xẹt tới, chính tên thủ lĩnh Tùy giáo ngày trước gặp ở núi Mông, hẳn bước lại gần, đoạn cung kính thi lễ, nói: “Thất thiếu, giáo chủ nhà ta cho mời.”

Lan Thất hơi ngưng mảy, sau đó phe phẩy quạt cười nói: “Không biết Tùy Giáo chủ tìm bản thiếu có chuyện gì?”

“Thất thiếu đi gặp liền rõ, tại hạ có thể cam đoan, giáo chủ tuyệt không có ác ý.” Người nọ nói.

“Vậy sao?” Lan Thất nháy mắt mấy cái, “Vậy dẫn đường đi.”

“Vâng, mời theo đi tại hạ.” Người nọ kính cẩn dẫn đường đi trước.

Lan Thất đi theo sau hẳn, vòng vo qua mấy gò núi, liền thấy Tùy Kinh Trần đứng cạnh rừng cây.

“Không biết Tùy giáo chủ tìm bản thiếu chuyện gì?” Lan Thất lắc lắc quạt ngọc mở miệng hỏi.

Tùy Kinh Trần nhìn chăm chú Lan Thất một lúc lâu, sau đó đưa tay gỡ tấm lụa mỏng che mặt, lộ ra khuôn mặt tuy không còn mấy trẻ trung nhưng cực kỳ xinh đẹp, dịu dàng nói: “Người hẳn là nên gọi ta một tiếng Ngủ đi.”

“Hửm?” Lan Thất nhướng nhướng mày, về mặt vừa là nghi hoặc vừa trêu đùa.

“Ta nghĩ trong lòng ngươi chắc đã biết rõ ràng rồi.” Tùy Kinh Trần chậm rãi mang khăn lên che mặt.

Lan Thất không đáp, chính là cười hi hi nói: “Tùy Giáo chủ, Tùy Kinh Trần, Kinh Trần, Tùy gia mỹ nhân, mấy kiểu xưng hô này ngươi muốn chọn cái nào?” Cười xong phất một câu còn lạnh bạc hơn, “Bản thiếu không có người thân.”

“Ngươi.....” Tùy Kinh Trần hiển nhiên cảm thấy tức giận, nhưng chạm phải đôi mắt xanh mờ mịt quý dị kia, bỗng nhiên hụt hơi, chỉ có thể nhẹ nhàng thờ dài, nói, “Ngươi như thế này cũng không trách được.”

Lan Thất chỉ đáp lại bằng một nụ cười tà mị.

Sau một lúc lâu, Tùy Kinh Trần mới nói: “Ta đến, là muốn nói cho ngươi biết, khi nào muốn, thì cứ đến Tùy giáo.”

“À?” Lan Thất lại lần nữa nhướng mày.

“Đại ca nói ngươi là người thừa kế tốt nhất, hẳn chọn ngươi, tất cả giáo đồ Tùy giáo cũng chọn ngươi.” Ánh mắt Tùy Kinh Trần chăm chú đặt vào Lan Thất, miệng khẽ mỉm cười, “Người như ngươi, thật sự là vô cùng hợp với tính cách của Tùy giáo chúng ta.”

“Phải không?” Lan Thất hơi cong khóe môi.

“Ý mà ta nói là, bất cứ khi nào muốn cứ tới tìm ta.” Tùy Kinh Trần dứt lời lại nhìn Lan Thất một lần nữa, không nán ná thêm xoay người rời đi, những người thuộc Tùy giáo vốn ẩn thân ở chung quanh cũng thoáng một cái biến mất sạch không chút tăm hơi.

Lan Thất còn lại một mình cạnh bia rừng, hai tay mân mê thương thức quạt ngọc, một lát sau, miệng về một nụ cười kỳ dị, chậm rãi nói: “Tùy Giáo..... A..... Đúng là một khối thịt béo đây.” Tươi cười đột nhiên nhạt hẳn, mắt xanh nhũn lại, “Vị này muốn gấp gờ bản thiếu, sao lại không hiện thân nhỉ.”

Phía sau truyền đến tiếng vang, Lan Thất xoay người, đồng thời ngăn ra.

Người này chính là Phượng Duệ, nhưng khuôn mặt hẳn đối diện nhìn Lan Thất lại trắng bệch, môi run run, tựa như muốn nói điều gì mà lại không tài nào mở miệng được.

“Thì ra lại là ca ca nha.” Lan Thất cực kỳ bình thản tươi cười mở quạt, “Chúng ta đã lâu lắm không gặp, hôm nay có cơ hội, ta thật vô cùng vui mừng.”

Gương mặt Phụng Duệ đã trắng như tờ giấy, ánh mắt càng lúc càng hằn sâu nỗi đau đớn tuyệt vọng.

Ninh Lăng khóc no nê rồi cũng tỉnh táo trở lại, ngẩng đầu nhìn lên, đột nhiên mới chợt nhớ ra nơi này vốn không phải Thiên Bích mà là Anh Sơn, nhất thời vừa vừa xấu hổ vừa quần bách, chỉ muốn kiếm cái lỗ nào mà chui xuống cho rồi. Còn Vũ Văn Lạc thấy mấy người Thu Trường Thiên cùng phụ thân hần vẫn còn ở lại thương nghị, bụng bảo dạ lúc này đây không đi thì còn đợi tới bao giờ, lập tức kéo Ninh Lăng, cùng Nhâm Kỳ nhẹ nhàng nói “Chúng ta đi trước, hẹn gặp nhau ở dưới chân núi” Chân sai bước, Ninh Lăng vừa vận được toại nguyện. Hiện tại Nhâm Khôi là đại diện cho phái Thiên Bích, vẫn còn có nhiều chuyện cần thương thảo với đám người của Minh Không, đành phải để tiểu sư đệ đi trước, sau đó lại gặp ở Hịch Thành.

Vũ Văn Lạc lôi kéo Ninh Lăng băng qua quảng sân, nói lúc lên núi đã đi bằng đường chính, chỉ bằng lúc xuống núi thử tìm đường khác, có thể ngắm được phong cảnh đẹp, thuận tiện tránh bớt vài người cũng xuống núi như mình, Ninh Lăng không có ý kiến gì, hai người lập tức vừa đi vừa nói chuyện, mới đi một đoạn ngắn, đã thấy đằng xa kia là bóng dáng của Minh Nhị, có thể thấy được hần cũng như mình muốn tránh người, liền rào nhanh bước tiến tới, Minh Nhị lại bỗng nhiên quay đầu, đưa ngón trỏ lên, ý bảo bọn họ không nên tạo ra tiếng động. Lập tức hai người ngoan ngoãn dùng khinh công vô cùng nhẹ nhàng, lặng lẽ đuổi kịp Minh Nhị, vòng vo một hồi, liền thấy Lan Thất ở phía trước, nghe được tiếng nói của nàng cứ tưởng mình bị bại lộ hành tung, ngờ đâu phía trước lại xuất hiện thêm một người, rõ ràng chính là người có tướng mạo cực kỳ giống như Lan Thất, Phụng Duệ.

“Ca ca sao không nói lời nào?” Lan Thất nghi hoặc nhìn Phụng Duệ, “Sắc mặt ca ca tái xanh như vậy, là do thân mình không chịu nổi gánh nặng nên suy yếu, hay là ban đêm bị quý quá nhiều ngủ không được?”

Lời này cũng thật độc! Phía sau Vũ Văn Lạc nghe được thầm nghĩ.

Phụng Duệ như trước không đáp lời, chỉ một mực nhìn Lan Thất.

Lan Thất lại cười, nói: “Nếu thân thể ca ca không khỏe, vậy trở về nhà đi, hiện ta đây đã là người đứng đầu Lan gia, ca ca muốn ăn cái gì, muốn dùng cái gì cứ việc nói, chúng ta là anh em sinh đôi, cùng nhau ở trong bụng mẹ lâu như vậy, nay những thứ ta có ca ca cũng có.”

Phụng Duệ sắc mặt càng trắng, trắng đến chực tan biến.

“Ai da, ca ca một câu cũng không muốn nói, thật sự là khiến cho ta chán nản buồn bã mà.” Lan Thất thành thành thật thật thở dài, “Nghĩ đến chuyện ca ca gặp ta cũng không mấy vui vẻ, thôi thì cứ vậy đi, không cần nói thêm nữa, ca ca nếu khi nào muốn về nhà, thì cứ trở về.” Dứt lời chân đang muốn bước đi, bỗng quay đầu, cười nói, “Ca ca có còn nhớ đường về nhà không?” Nói xong chuyển bước rồi đi.

“.....” Phụng Duệ nhìn bóng dáng nàng, đôi môi không phát ra nổi một từ, nhưng lúc bờ lưng khấn sâu vào tâm trí hần càng lúc càng xa xôi, vì lo lắng sợ hãi rất cực cũng bật nên thành lời, “..... Âm..... Âm.....” Một tiếng này hần đã cất đầu mười mấy năm, cuối cùng cũng thốt ra được thành tiếng, thế nhưng thân hình kia chỉ thoáng khựng lại, sau đó tuyệt nhiên rồi đi.

“..... Âm Âm..... Âm Âm.....” Tiếng kêu bi thương thê thiết lại tiếp tục vang lên, vẫn không một lời đáp lại.

Tịch dương đã dần buông xuống, bóng tối cũng lan tràn bao phủ ngọn núi, gió đêm thổi qua, chỉ một chốc không khí đã trở nên lạnh hơn.

Giấu ở mặt sau Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng cũng chấn động, ban đầu mặc dù còn có chút hoài nghi, nhưng bây giờ thật sự Phụng Duệ đúng là ca ca song sinh với Lan Thất, như vậy nên gọi hần là Lan Phụng Duệ. Chỉ đó thôi, tại sao huynh đệ bọn họ gặp mặt lại có tình cảnh như thế này? Chẳng lẽ giữa họ có việc gì không thể cho người khác biết hay sao? Âm Âm, Ninh Lăng nhớ kỹ tên này, nghĩ lại, thì ra cách gọi này là ca ca hần từng gọi.

Minh Nhị đã lặng yên không một tiếng động rồi đi rồi, không làm kinh động Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng. Nhớ tới một màn vừa rồi, không khỏi mỉm cười, thì ra, đối thủ này lại có một điểm từ huyết như thế.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 26: Chia lìa, hôn lễ

“Đại ca, nhìn hần khổ sở như vậy, chúng ta có nên đi qua không.....” Ninh Lăng nhìn bóng người cô quạnh trước mặt mà cảm thấy không đành lòng.

“Không cần.” Vũ Văn Lạc lập tức đáp, “Bọn họ..... cũng không muốn để cho người khác biết.” Nhưng lấy võ công hai người mà nói, thật sự không phát hiện bọn họ sao? Có lẽ thật sự là không, chỉ vì trong một phút chốc quên đi mà thôi.

“Ừm” Ninh Lăng cái hiểu cái không gật đầu, xoay người, “Chúng ta đây.....”

“Như thế nào?” Vũ Văn Lạc thấy thần sắc hần khác thường không khỏi cũng quay đầu, phát hiện sau lưng không còn bóng dáng của Minh Nhị đâu.

“Nhị công tử hần đi từ lúc nào?” Ninh Lăng hỏi. Thật là lợi hại quá, bọn họ đứng ngay bên cạnh cũng không phát hiện ra.

Vũ Văn Lạc lắc đầu, nhìn Phụng Duệ đứng cạnh bia rừng, âm thầm thở dài một hơi, nhẹ giọng nói: “Chúng ta xuống núi đi thôi.”

“Ừ.”

Hai người lặng lẽ rồi đi.

Sắc trời dần trở nên âm u, người đứng bên cạnh bia rừng vẫn chưa hề cử động. ánh mắt đại ra nhìn xoáy vào rừng cây trước mặt, tựa như người nọ vẫn đứng đấy chưa

hè rồi đi, chỉ cần hần nhẹ nhàng gọi một tiếng thôi, sẽ hân hoan vui mừng chạy lại, y như..... y như những ngày trước đây.....

“Âm Âm”

Nhẹ than gọi một tiếng, không dám quá lớn, sợ người nghe sẽ hốt hoảng, sẽ giống ảo mộng quả ngày hôm qua tan biến không còn tăm hơi, si ngốc nhìn rừng cây u ám, Âm Âm nhất định từ một chỗ nào đó chạy ra.

Phía sau có tiếng vang nhỏ, trong lòng đột nhiên chấn động “Âm Âm!”

Quay đầu, cũng là nháy mắt rơi vào bóng tối, tối đen lạnh lẽo như cả thiên hạ đột nhiên sụp xuống đè lên người.

“Phượng Duệ.” Minh Không thương hại nhìn hần, đôi mắt đen thẫm lại, khuôn mặt trắng bệch hơn người chết.

“Sư thúc.” Phượng Duệ thì thào gọi một tiếng, tuyệt vọng nhìn hần, trong gió, thân thể hần đơn bạc lung lay như muốn ngã đổ.

“Xuống núi thôi.” Minh Không quay người, không đành lòng lại nhìn. Loại tuyệt vọng này, loại đau đớn sống không bằng chết này, ngày xưa ông cũng đã từng trải qua.

“Được.” Phượng Duệ lại quay đầu nhìn cánh rừng kia một lần nữa, chỉ còn là một mảnh âm u mơ hồ không thấy rõ.

Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng giờ phút này lại không thể nhàn nhã thưởng thức cảnh vật hai bên đường như dự tính, thứ nhất tình cảnh vừa mới chứng kiến khiến tâm trạng hai người trở nên trầm trọng, thứ hai hoàng hôn đã gần kéo đến hoàn toàn rồi, xuống núi càng nhanh càng tốt thì hơn.

“Đại ca, chúng ta xuống núi rồi còn tiếp tục ở lại khách sạn trước kia sao?”

“Đương nhiên phải đổi nơi, bằng không lỡ gặp phải phụ thân và đại ca thì không hay chút nào”

“À, nếu đệ còn muốn cùng đại sư huynh, tam sư huynh, ngũ sư huynh trò chuyện, ngày mai chúng ta làm sao để gặp mặt họ?”

“Ngày mai rồi nói sau, muốn tìm bọn họ cũng dễ thôi.”

“Vậy là tốt rồi.”

Ninh Lăng yên lòng, không nói thêm nữa, nhìn thấy sắc trời dần tối, lập tức chân bước nhanh hơn, đi được một tầm tên bắn, lại đột nhiên dừng lại.

“Sao vậy?” Song song, Vũ Văn Lạc cũng dừng chân, nghi hoặc nhìn hần.

“Phía trước có người, hơn nữa đệ ngửi được mùi của Từ Phủ tán.” Ninh Lăng chỉ phía trước.

“Vậy ư?” Vũ Văn Lạc nghĩ ngợi, sau đó nói, “Phía trước có thể là Thương cô nương và Kim đại hiệp.”

“Không biết thương thế của nàng ta thế nào.” Ninh Lăng nhớ tới gương mặt đầm máu của nàng.

“Đi đi, đến gặp chào một tiếng.” Vũ Văn Lạc chạy nhanh tới.

Hai người đi rồi một đoạn liên loáng thoáng nghe được tiếng nước chảy, vượt qua một gò núi, liền nhìn thấy một cái khe suối, trước mặt là một người ngồi, một người đứng, ngồi trên tảng đá là Thương Bằng Hàn, đứng một bên cạnh chừng là Kim Khuyết Lâu.

“Thương cô nương, sắc trời đã không còn sớm, chúng ta cũng xuống núi đi thôi.” Chỉ nghe Kim Khuyết Lâu dịu dàng nói.

“Không vội.” Giọng nói Thương Bằng Hàn lạnh lùng như trước.

Phía sau Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng thấy tình hình hai người đó không khỏi tiến không được lùi không xong, chỉ e đột nhiên đi qua thì quấy rầy bọn họ, hai mặt nhìn nhau, cuối cùng lặng lẽ lui ra phía sau vài bước, lui đến khi không còn nhìn thấy hai người kia nữa, tính chờ hai người sau khi đi rồi thì mình mới tiếp tục xuống núi.

“Thương cô nương, thương thế trên mặt nàng..... Còn đau không?” Đợi một lát, mới nghe được Kim Khuyết Lâu nhẹ giọng hỏi.

“Một chút.” Thương Bằng Hàn đáp nhạt.

“Vậy là tốt rồi.” Kim Khuyết Lâu yên lòng, “Từ Phủ tán quả nhiên linh hiệu.”

Thương Bằng Hàn không lên tiếng, nhất thời bốn phía một mảnh tĩnh lặng, không khí thật là có chút xấu hổ, Kim Khuyết Lâu suy đi nghĩ lại kiểm lời để nói, suy nghĩ sau một lúc lâu, nói: “Mặt của nàng hiện tại cảm giác thế nào?”

“Thấy được.” Thương Bằng Hàn vẫn là giọng điệu lạnh lùng thản nhiên.

“À.” Kim Khuyết Lâu lại thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó không biết nói thêm gì nữa. Kỳ thật, trong lòng hần có bao nhiêu lời để thổ lộ với Thương Bằng Hàn, nhưng là..... có lẽ vĩnh viễn cũng không thể nói ra.

“Kim Khuyết Lâu.” Bỗng nhiên nghe tiếng Thương Bằng Hàn gọi

“Hả? ở đây.” Kim Khuyết Lâu nghe được Thương Bằng Hàn gọi tên hần, không khỏi vui mừng, vội vàng trả lời.

“Thương thế của ta ngươi không cần lo lắng, thuốc của họ Ninh kia cho rất tốt, sau này những vết sẹo trên mặt.....” Thương Bằng Hàn ngừng một chút, sau đó hừ lạnh một tiếng, “Có một ngày ta sẽ đòi lại trên người Mi Như Đại.”

“Ta giúp nàng.” Kim Khuyết Lâu lập tức nói. Nói xong lại có chút hối hận, sợ chọc nàng tức giận.

Hiếm có là Thương Bằng Hàn cũng không tức giận, chỉ quay đầu liếc nhìn Kim Khuyết Lâu, ánh mắt thật sâu, sau một lúc lâu, mới nói: “Kim Khuyết Lâu, ngươi đi theo như vậy cũng mấy năm rồi đi?”

Kim Khuyết Lâu ngẩn ra, sau đó tỉnh ngộ, lặng im một lát, mới nhẹ nhàng nói: “Ba năm.”

“Ba năm.” Thương bằng hàn thì thảo lập lại, “Ba năm là thời gian không ngắn.”

Kim Khuyết Lâu thấy lòng nảy lên một cái, có chút hi vọng lại có chút lảng tránh nhìn Thương Bằng Hàn. Trên dung nhan trắng như tuyết kia là một vết máu dài đỏ tươi, còn có chút sưng đỏ, ánh mắt vẫn một mảnh lãnh đạm. Dù trên mặt nàng có sẹo hằn vẫn thích nàng như trước đây, chỉ hy vọng rằng đôi mắt kia lúc nhìn hấn, không cần lạnh lùng chán ghét đến thế. Nhưng thăm nghĩ cũng chỉ là thăm nghĩ, đối diện với đôi mắt lạnh không chớp lấy một cái, hấn liền đổi tầm nhìn, tìm cũng đập loạn cả lên.

“Kim Khuyết Lâu, tâm ý ngươi dành cho ta, ta hiểu được, cũng biết ngươi rất tốt với ta, nhưng là, về sau ngươi không nên đi theo ta nữa.” Giọng nói bình thản không chút phập phồng.

Kim Khuyết Lâu ngẩn ngơ, định nói nhưng không ra lời.

“Ta Thương Bằng Hàn không phải là nữ tử thích gượng ép, nếu ta thích ngươi, ta đây hoàn tục gả ngươi cũng được thôi, nếu không thích ngươi, ngươi cứ đi theo mãi như vậy khiến ta phiền chán, biết không?” Giọng nói Thương Bằng Hàn không lạnh như trước, nhưng cũng không có một tia nhu tình, “Nếu người đồng ý làm bằng hữu của ta, Phi Tuyết quán lúc nào cũng hoan nghênh ngươi, nếu không muốn, gặp nhau cứ xem như người lạ.” Dứt lời đứng dậy, nhìn Kim Khuyết Lâu vẫn còn mang vẻ mặt ngây ngốc, không nhiều lời nữa xoay người rời đi.

Từ khe núi, nước vẫn róc rách chảy xuống, ngẫu nhiên bắn ra bọt nước, những tia nắng còn sót lại qua dòng nước tạo thành khúc xạ phản ra chút ánh sáng nhàn nhạt cuối ngày. Kim Khuyết Lâu đứng ngơ ngác tại chỗ, chìm trong mộng mộng lung lung, như một cái bóng nhạt nhòa buồn bã.

Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng đứng sau gò núi, huynh nhìn đệ, đệ nhìn huynh, không biết làm sao cho phải. Một ngày này, thực phần khích, nhưng một ngày này, cũng có rất nhiều đau buồn.

Ngày mười một tháng tám, trời xanh không một gợn mây, mặt trời tươi đẹp toả sáng rực rỡ trên cao.

Sáng sớm Lan Thất mở cửa phòng ra, liền phát hiện trước mắt là một màu đỏ.

Cửa sổ dán chữ hi đỏ, hành lang treo đèn lồng đỏ, hạ nhân bận bịu lảng xãng lui tới mặc quần áo đỏ, xa xa còn thấy màn lụa đỏ phấp phới.

“Thất thiếu.”

Một tiếng gọi vang lên, trước mắt xuất hiện hai người cùng một thân màu đỏ vô cùng hạnh phúc, Lan Vĩ một thân tân lang, Lan Mân một thân trang điểm ăn diện thành tân nương.

Lan Thất chớp chớp mắt xanh ngọc bích, “Đây là. Muốn thành hôn sao?”

“Thất thiếu có thể có thể làm chủ hôn cho chúng ta không?” Lan Vĩ tràn đầy hi vọng nhìn Lan Thất.

Lan Thất nhìn Lan Vĩ bây giờ khá là anh tuấn, lại nhìn qua Lan Mân hôm nay đặc biệt thanh tú xinh đẹp, nói: “Nghe nói nói thành thân phải làm rất nhiều chuyện, tốn rất nhiều thời gian.”

“Thất thiếu.” Lan Mân kéo theo Lan Vĩ cùng nhau quỳ trước mặt Lan Thất, “Ngài là chủ nhân của hai chúng ta, chỉ cần ngài đồng ý, chúng ta liền ở ngay đây trở thành vợ chồng, cho nên không cần cái gì ngũ lễ, cũng không cần cái gì kiệu hoa, tiệc rượu, khách khứa, chúng ta chỉ cần ở trước mặt ngài bái thiên địa là được.”

“Ồ?” Lan Thất nhếch một bên mày.

“Thất thiếu, chúng ta cũng đã có chuẩn bị một ít.” Lan Vĩ thực sự vui mừng chỉ về phía sân, viện màu đỏ, “Chúng ta trang trí nơi này một chút, sau đó mọi người trong nhà không phân biệt cao thấp cùng nhau ăn uống, là hi yển đó thôi.”

Lan Thất ngược mắt nhìn màu đỏ phía trước, lại cúi đầu nhìn một đôi tân hôn dưới chân, một lát sau vuốt cằm nói: “Được.”

“Đa tạ Thất thiếu.” Hai người mừng rỡ đứng dậy.

Lan Thất bước ra cửa, đang suy nghĩ phòng chừng hỷ đường được bài bố ở đâu đó trong đại sảnh, không ngờ đang đứng trên hành lang, hai người kia đã cúi đầu với nàng. “Lan Vĩ / Lan Mân đa tạ Thất thiếu thành toàn.” Tiếp theo hai người xoay ngược ra phía hành lang. “Lan Vĩ / Lan Mân bái tạ thiên địa.” Một lần nữa, hai người nhìn nhau, nở nụ cười, cúi người thật thấp bái lẫn nhau.

Bái xong rồi, hai người lại quay về phía Lan Thất, lúc này có tỷ nữ bụng khay đến, trên khay là ba chén rượu.

Lan Thất nhìn rượu được đưa tới trước mặt, nhìn về mặt Lan Vĩ, Lan Mân vô cùng vui vẻ đối diện với mình, khoe miệng cũng đưa thành một đường cong, bung lên một chén rượu. Lan Vĩ, Lan Mân cũng mỗi người lấy một chén, nói: “Đây là rượu mừng của chúng ta, Thất thiếu, xin mời.”

Lan Thất ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Lan Vĩ, Lan Mân đợi nàng cạn chén cũng đưa lên miệng một ngụm uống hết.

“Âu Nguyên, hôm nay là ngày vui, dọn lên năm bàn tiệc rượu, phàm là người ở đây đều không phân biệt cao thấp, cùng nhau uống rượu mừng!” Lan Vĩ lớn giọng phân phó.

“Dạ!” Âu Nguyên lên tiếng trả lời.

“Chúc mừng Vĩ gia! Đa tạ Vĩ gia!” Hạ nhân trong nhà cùng nhau lên tiếng chúc mừng cảm tạ

Lan Vĩ, Lan Mân hai người nhìn nhau cười, đuôi mày khóe mắt dấu không được vui sướng ngọt ngào.

Như thế là báỉ đường thành thân? Như vậy là vợ chồng?

Lan Thất nhìn đôi tân hôn kia, lại nhìn hạ nhân vui vẻ trong nhà, không khỏi cười, tán thưởng nói:“Tốt lắm! Không hổ là đi theo bản thiếu, làm việc chính là có phong cách riêng.”

Lan Vĩ, Lan Mân nghe vậy nhìn Lan Thất, không có lời nào tốt hơn, chỉ cười, có chút ngây ngốc, nhưng cũng là vui sướng.

“Hôm nay là là ngày vui của hai ngươì, nên hưởng thụ vui vẻ cho hết.” Lan Thất dời bước đi ra phía ngoài cửa, “Thu dọn trang viện thành Nam một chút, hôm nay bản thiếu ở đó.”

“Thất thiếu.” Lan Vĩ muốn gọi, đã thấy nàng vươn tay lắc lắc quạt ngọc đi về phía trước, loáng một cái đã không còn thân ảnh.

Báỉ đường. Vợ chồng.

Lan Thất phe phẩy quạt ngọc đi trên đường cái, ánh mắt chậm rãi đảo quanh phố xá, trong đầu nhớ tới màn vừa nãy. Lan Vĩ, Lan Mân hạnh phúc như hôm nay có tính như là một phần công đức của nàng chăng? Chẳng qua tích đức thì sao chứ, chẳng lẽ đợi kiếp sau được hồi báo? Kiếp sau. Nàng không cần, Nàng chỉ muốn kiếp này, vươn tay múa chân bừa bãi làm chuyện này chuyện kia, lòng nghĩ muốn gì liền làm đó, không cần cố kỵ gì hết!

Bọn họ vì một ngày như hôm nay mà đợi thật lâu rồi, vì thế giết người, đổ máu, chỉ cần nhìn nhau tình ý như mật liền tiêu tan khổ sở, trong giây phút đó hạnh phúc như người bình thường, vợ chồng bầu bạn, sinh con đẻ cái. lại cách nàng xa xôi như vậy, cũng là nàng. khinh thường một đời! Đó là thứ không đáng tin tưởng nhất trên trần gian này!

Thế gian này, thứ duy nhất đáng tin cậy, hẳn chỉ có những cỗ nhiệt khí chính trong lòng mỗi người, và những thứ mình nắm chắc trong tay.

Chân đột nhiên ngừng lại, xoay người, liền thấy một người áo trắng thuần khiết, đứng đó cách một trượng, ánh mắt tĩnh lặng lại mang theo vẻ trù mến nhìn nàng.

“Tùy ý đi dạo một chút ai ngờ lại có thể gặp Minh trưởng môn, hân hạnh, hân hạnh.” Lan Thất phe phẩy quạt nhìn người trước mặt.

“Không phải ngẫu nhiên mà gặp” Minh Không giọng điệu ôn hòa nói, “Ta vốn tới tìm ngươì.”

“Vậy sao?” Lan Thất nhướn đôi mắt xanh, “Không biết Minh trưởng môn tìm bản thiếu có chuyện gì?”

Trên đường cái người đến người đi, tất nhiên là ai nấy kinh ngạc không thôi nhìn hai người đáng vẻ bất phàm.

“Phong cảnh Hịch thành cũng không tệ lắm, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện thì sao?” Minh Không mỉm cười nói.

Lan Thất gấp quạt ngọc thân nhiên gật đầu.

Hai người lập tức rời đi phố xá sầm uất tìm một nơi yên tĩnh, bắt tri bắt giác đi tới bên cạnh một cái hồ hiếm người lui tới, bên hồ cảnh liễu cúi đầu soi bóng, cầu đá cong cong bắc qua, cũng là một nơi nên thơ.

Ánh mắt Lan Thất đưa về phía mặt hồ, lẳng lặng chờ đợi, xem xem trưởng môn Phong Vụ này có lời gì muốn nói.

Minh Không cũng dừng mắt trên mặt hồ, nhìn từng gợn sóng lăn tăn do gió thu thổi qua, sau một lúc lâu mờ miêng nói: “Ngươi cùng Phụng Duệ tách ra cũng hơn mười năm rồi?”

“Mười một năm.” Lan Thất thân nhiên đáp.

“Con người khi sống cũng chỉ chừng năm sáu cái mười một năm thôi.” Ánh mắt Minh Không trở nên xa xăm hơn một chút, hình như là một đoạn chuyện cũ khiến ông trở nên hoang hốt, một lát sau mới nặng nề mở miệng nói, “Phụng Duệ từ lúc theo đuổi võ học, mười mấy năm qua đều là như vậy, chưa bao giờ có một ngày an bình thoải mái, thật sự không dễ dàng.”

Lan Thất không khỏi quay đầu nhìn hấn, khóe miệng nở một nụ cười nhạt yêu tà, trong nụ cười không che dấu được tia mỉa mai, “Không một ngày an bình thoải mái? Không phải là hấn tự làm tự chịu sao?”

Minh Không vẫn nhìn mặt hồ, thần sắc bình thân lạnh nhạt, “Ngươi cũng không phải hấn, sao có thể biết được tự làm tự chịu là khổ như thế nào? Ta nhìn Phụng Duệ lớn lên, ngươì và hấn cùng một bào thai mà ra, hấn phải hiểu tính hấn hơn ta.”

“Minh trưởng môn hôm nay là vì chuyện huynh đệ chúng ta mà đến?” Lan Thất vỗ quạt ngọc vào lòng bàn tay, trên mặt một mảnh thân nhiên, “Không cần thiết phải như thế, ca ca nếu muốn về nhà, Vân Châu Lan gia vĩnh viễn sẽ không cự tuyệt.”

Minh Không rút cục quay đầu nhìn Lan Thất, trong mắt bất đắc dĩ, thờ dài, trù mến đều có, “Ngươi biết ta nói không phải việc này, nếu không thể tiêu tan, Phụng Duệ cả đời sống cũng không yên ổn, tâm kết của hấn ở trong tay ngươi, nếu ngươi chịu cởi bỏ.”

“Ha ha.” Lan Thất đột nhiên cười khê một tiếng, mắt xanh sáng lên nhưng lại âm u sâu thẳm như mặt hồ không đáy, “Trong tay ta cái gì cũng không có, từ giây phút bọn ta tách ra ngày đó, trong tay ta không còn bất cứ thứ gì cả.”

Minh Không nhìn nàng một lúc lâu, mới thờ dài nói: “Tình tình quyết tuyệt như vậy thật sự rất giống sư phụ ngươi.”

Lan Thất bỗng nhượng mày lên, mắt ngọc tỏ vẻ kỳ quái đánh giá Minh Không.

Minh Không lại nói: “Kỳ thật ta tới tìm người là muốn hỏi một chút, đạo này sư phụ người có khoẻ không?”

Lan Thất không nói, chỉ nhìn ông ta, trong đôi mắt xanh là ánh sáng khó dò.

“Giang hồ đồn đãi, nói người không dùng võ công truyền thừa từ Lan gia, lại không người biết được lai lịch võ công người.” Minh Không thần nhiên xuất hiện một nụ cười âm áp trên mặt, “Nhưng lúc người xuất một chiêu đó ở Anh Sơn, đã không có khả năng lừa gạt được ta. Một chiêu kia, trên đời chỉ có ba người có thể nhìn ra, mà ta lại là thứ nhất.”

Lan Thất nhìn Minh Không, sau một lúc lâu không đầu không đuôi phun ra một câu, “Quả nhiên là ông.”

Minh Không chỉ mỉm cười nhìn nàng.

“Cái người khiến cho ông ta ngày ngày đêm đêm nghiêng răng nghiêng lợi chính là ông.” Lan Thất lắc đầu thờ dài.

“Nhiều năm như vậy tính tình hẳn vẫn thế sao?” Minh Không tựa như thấy buồn cười.

“Lúc ta rời đi, ông ta vẫn cứ như thế.” Lan Thất lại mở quạt ngọc.

“Sư phụ của người đâu?” Minh Không hỏi lại.

Lan Thất ngược mắt nhìn ông dò xét, thần nhiên nói: “Không biết, ta đã không gặp nhiều năm rồi, nếu ông muốn biết không bằng tự mình đi xem đi.”

“Rất nhiều năm.” Âm thanh Minh Không lập tức trầm xuống, ánh mắt kinh ngạc nhìn mặt hồ, trong đó là xa xưa khôn cùng, “Đúng là nhiều năm không gặp, thật sự nên đi nhìn xem, có lẽ đây sẽ là.” Đang nói đột nhiên dừng lại, tinh thần tựa hồ phiêu lãng xa xôi ở đâu.

Lan Thất lặng lẽ nhìn ông một lát, sau đó nói: “Cũng không phải ông muốn là có thể gặp được.”

“Ừm” Minh Không thần nhiên gật đầu, “Ta biết chứ, muốn gặp sư phụ của người còn khó hơn cầu gặp tiên trên trời, là xa xôi như vậy, khó khăn như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Xảo ngộ

— tình cờ gặp gỡ—

Áo, như tuyết.

Người, như ngọc.

Lại xa xôi cách trở không thể chạm tới.

Nhìn kỹ một lần nữa, hình ảnh tuy đẹp như một bức tranh nhưng lại không hề có một chút sức sống, một bức tranh nhợt nhạt thiếu sinh khí

Trên lầu hai của Phúc Mãn lâu lại có một bức hoạ như thế bên cạnh cửa sổ, cho dù là tiểu nhị hay khách ở trong lâu, cuối cùng cảm thấy sợ hãi mà cảm thán một tiếng.

Minh Nhị vừa lên lầu liền thấy được, gương mặt không khỏi nở một nụ cười tươi mới như gió xuân, thông dong dôi bước đi qua, ôn hòa gọi một tiếng, “Phượng Duệ huynh.”

Phượng Duệ ngẩng đầu, đập vào mắt là một thân hình mặc áo xanh, như hoa sen đón gió mà đứng, cử chỉ thanh nhã, bên môi hàm chứa nụ cười yếu ớt, tâm tình không hiểu vì sao như được thả lỏng “Minh Nhị công tử.”

Minh Nhị gật đầu “Phượng Duệ huynh đi với ai hay sao?” Ánh mắt đảo qua mặt bàn, cũng chỉ là một cái ấm, một chén trà xanh.

“Chỉ ngồi thế thôi.” Phượng Duệ lắc đầu.

“À.” Minh Nhị cười, “Trời cũng gần trưa, chúng ta cùng nhau dùng bữa được không?”

“Được” Phượng Duệ gật đầu không có ý kiến.

Minh Nhị ngồi xuống đối diện hắn, gọi tiểu nhị kêu vài món ăn, đợi sau khi tiểu nhị đã lui ra, ánh mắt nhìn phía Phượng Duệ, mặc dù có phần tò mò lại không khiến người tức giận, nhìn một lát, nói: “Phượng Duệ huynh cùng Thất thiếu nhìn rất giống nhau, duy chỉ khác ở đôi mắt.”

Nhắc tới Lan Thất, Phượng Duệ tay đang cầm chén trà bỗng khựng lại một chút, sau đó thần sắc trở lại bình thường tiếp tục đưa lên môi.

Mà Minh Nhị cũng không nhiều lời nữa, bưng lên chén trà tiểu nhị đã châm, ngửi mùi thơm, sau đó hớp một ngụm.

Một chén trà uống xong rồi, hai người vẫn là im lặng, mà ánh mắt của mấy người khác ngồi xung quanh lại không ngừng chú ý về bên này, sợ hãi than, xuýt xoa, lặng lẽ thì thầm, lặng lẽ cười khế, lại không một ai dám tiến tới, hai người một áo trắng, một áo xanh, như mây trời trên trời, cao cao tại thượng.

“Nhị công tử cùng..... Âm Âm quen biết lâu rồi sao?” Sau một lúc lâu Phụng Duệ khó khăn mở lời trước.

Minh Nhị cười nhẹ, nói:“Mặc dù coi như tri kỷ đã lâu, nhưng cũng chỉ mới quen gần đây thôi.”

“À.” Phụng Duệ đáp một tiếng, không nói nữa, ánh mắt kinh ngạc nhìn chén trà trong tay.

“Phụng Duệ huynh.” Minh Nhị bỗng nhiên gọi.

Phụng Duệ ngược lên nhìn hắn.

“Có đôi khi, có một số việc chỉ có thể giấu trong lòng cả đời, nhưng có lúc, có một số việc lại phải đối mặt làm rõ, nếu không đó là cả đời tiếc nuối.” Minh Nhị vẻ mặt lạnh nhạt lại dịu dàng như nước, khi đôi mắt tưởng mệnh mang xa xăm kia nhìn người, trong nháy mắt sẽ khiến cho lòng người mềm đi.

Phụng Duệ lòng chấn động, nhìn người ngồi trước mặt, ánh mắt kia rõ ràng trong suốt, lại tựa như phủ một tầng sương mù không cách nào xuyên thấu được, rõ ràng cách thật sự gần lại cảm giác xa xôi, vẻ mặt dịu dàng, tính tình điềm đạm lại vô cùng bao dung. Sau một lúc lâu, trên mặt hắn thoáng một nụ cười cực nhẹ,“Người giang hồ xưng tụng Nhị công tử là ‘Trích Tiên’, quả thực không ngoa.”

“Tại hạ mặc dù cùng Thất thiếu, Phụng Duệ huynh chỉ là mới quen, nhưng cảm giác lại như tri kỷ, mong rằng Phụng Duệ huynh chớ trách đường đột.” Minh Nhị nhẹ nhàng nhưng vô cùng chân thành nói.

“Sao lại có thể.” Phụng Duệ lắc đầu, điểm khác duy nhất với Lan Thất là đôi con ngươi đen tuyền ánh lên vẻ âm trầm,“Nhị công tử nói vậy cũng đúng, chỉ là.....” Tay vô thức nắm chặt chén trà,“Chỉ là, cả đời này chắc cũng chỉ như thế này thôi..... Có lẽ..... Ngay cả như thế này cũng chẳng đến được.....” Càng về cuối giọng nói càng trở thành tiếng thì thầm nhỏ dần.

Minh Nhị yên lặng một lát, nói:“Tại hạ không biết tình hình thực tế, chính là cảm thấy Thất thiếu cùng Phụng Duệ huynh rõ ràng đệ đệ song sinh, lại đối với Phụng Duệ huynh.....”

Hắn đang nói đột nhiên ngừng lại, chỉ vì ánh mắt Phụng Duệ trở nên đau thương hốt hoảng, ngón tay xương xương nắm chặt chén trà đã trắng bệch, thì thầm,“đệ đệ song sinh”

Minh Nhị nhìn thấy bộ dáng của hắn không khỏi nhẹ thở dài một hơi,“Phụng Duệ huynh nếu không bỏ xuống được, vì sao không nhặt lên lần nữa?”

“Nhặt lên lần nữa?” Một tia sáng thoáng qua đôi mắt đen của Phụng Duệ,“Một lần nữa.....” Nhưng trong chớp mắt, tia sáng nhỏ nhoi kia lại trở về âm trầm, tầm mắt lại trở về như cũ,“Người nói mưa rơi xuống đất có thể trở ngược lại bầu trời ư? Ngọc nát có thể hoàn hảo như lúc ban đầu sao?”

Con ngươi đen thẳm tối tăm nhìn Minh Nhị, trong nháy mắt đó, hắn cảm nhận được rõ ràng trong lòng người kia là hắc ám tuyệt vọng bao nhiêu.

“Đó là chuyện không có khả năng xảy ra.” Âm thanh Phụng Duệ chưa xốt gian nan,“Huống chi.....”

“Ai nha, đây thật đúng là ‘nhân sinh hà xứ bất tương phùng’ (1) nha!”

Một giọng nói đột nhiên vang lên, Phụng Duệ nhất thời như bị sét đánh phải, toàn thân chấn động, sau đó nghiêng đầu nhìn qua cửa sổ.

Trên đường cái, Lan Thất áo tím quạt ngọc, vô cùng phong lưu nhìn bốn người nam nữ đứng cách đó hơn một trượng, Minh Nhị nhìn thoáng qua, liền nhận ra ngay đây chính là hai đôi huynh muội ngày ấy gặp ở chân núi Mông.

Bốn người kia vừa sợ hãi vừa e ngại, còn mang một cảm giác phức tạp không nói nên lời nhìn Lan Thất, trong trăm ngàn vô lâm hảo kiệt tụ hội Anh Sơn, bọn họ cũng có góp mặt, Lan Thất không nhận thấy bọn họ, nhưng bọn họ chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra nàng ngay, sau khi nghe ngóng, mới biết người mình từng chọc đến là người thế nào.

Một trong lục đại thế gia, gia chủ đương nhiệm của Vân Châu Lan gia, Lan Thất thiếu, người giang hồ gọi là “Bích Yêu”, người người ‘kính nhi viễn chi’ (2).

“Bốn vị đây là muốn đi đâu thế?” Lan Thất liếc mắt về phía tóc của vị sư muội áo hồng, đã không thấy trăm từ ngọc đâu nữa, không khỏi trêu đùa nhìn về phía kia hai vị sư huynh,“Hai vị thiếu hiệp, ngày trước ở núi Mông được hai vị tặng trăm từ ngọc, ta rất là yêu thích, vẫn chưa kịp nói lời cảm tạ cùng hai người.”

Gương mặt hai vị sư huynh trong phúc chốc lúc xanh lúc đỏ, mặt hai vị sư muội thì sớm đã hiện vẻ oán trách.

“Hôm nay có thể gặp lại, nói như thế nào chúng ta cũng có duyên phận, không bằng cùng nhau uống một chén rượu thì sao?” Lan Thất không thèm nhìn sắc mặt bốn người, cười dài nói.

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, sau đó người sư huynh áo xanh ôm quyền thi lễ nói:“Tại hạ Tề Tang, là môn hạ đệ tử của Thạch Bất Chuyển ở Thiên Châu, vị này là sư đệ ta Thạch Hợp Phong, đây là tam sư muội Thạch Hợp Vân, tứ sư muội Khuru Chử Thanh.” Phân biệt chỉ vào chàng trai áo bạc, cô gái áo hồng và cô gái áo vàng đứng cạnh bên,“Ngày đó không biết là Thất thiếu nên lỡ đắc tội, mong rằng Thất thiếu bao dung.”

“À, thì ra là đồ đệ của Thạch Bất Chuyển kia.” Lan Thất gật gù, ánh mắt đảo quanh bốn người,“Thạch lão nhân kia bộ dáng khó coi, võ công cũng không tốt lắm, đồ đệ lại tuấn tú xinh đẹp thế này, không bằng.....” Thanh âm chậm rãi kéo dài, mắt xanh híp lại,“Không bằng các người theo bản thiếu đi, bản thiếu luôn luôn thích những người xinh đẹp thế này.”

Bốn người nghe vậy sùng sốt, sau đó nháy mắt tỉnh ngộ, trên mặt ngay lộ tức đỏ hồng, Thạch Hợp Phong là người đầu tiên không nhịn nổi, thốt lên:“Người..... Người đừng khinh người quá đáng! Ta..... Ta.....”

Lan Thất gấp quạt, đến gần vài bước, mắt xanh ngọc bích lấp lánh dưới ánh sáng, ánh mắt dịu dàng trong trẻo vừa đảo một cái, liền áp chế Thạch Hợp Phong “Người thế nào?”

Thạch Hợp Phong bị màu xanh biếc kia khiến cho rung động, lòng đột ngột mềm như bún, nhất thời nói không ra lời.

Lan Thất mắt xanh trong như nước, chậm rãi nhìn lướt qua ba người còn lại, bên môi chậm rãi nở một nụ cười tươi, yêu tà mà đẹp để nhiếp hồn người, nhưng cũng lại lạnh lẽo đến vô tình, ba người tức khắc vừa si dại vừa cảm thấy rét lạnh.

Lan Thất cầm quạt ngọc chỉ vào Thạch Hợp Vân, Khuru Chữ Thanh, “Hai người các ngươi dám nói dối với bản thiếu là vô tình?” Trong đôi mắt kia rõ ràng là hồ nước mùa xuân gợn sóng, Thạch, Khuru hai người lại cảm giác như lạnh thấm vào xương tủy, “Như vậy lúc đầu vì sao đòi mắt không được? Đối với Minh Nhị công tử vì sao lại mang theo tình ý âm ờ?” Quay đầu lại nhìn Tề Tang, Thạch Hợp Phong, “Còn hai người dám nói thật sự không động tâm? Vậy trăm từ ngọc đêm đó đặt trước cửa phòng bản thiếu thì tính nói sao?”

Ngọc phiến “Xoạt!” liền mở ra, theo đó là một trận gió lạnh, quạt bốn người trở thành vè mặt khô sở, còn nàng lại cười nhạt vô cùng phong lưu, phóng khoáng, “Một khi đã như vậy, sao không thuận theo dục vọng trong lòng.”

Bốn người giờ đây sắc mặt đã trắng bệch, ngơ ngác nhìn người đang đứng trước mặt đẹp yêu tà như ma quỷ.

Lan Thất cười, cười đến vô cùng đắc ý nhưng giọng lại mĩa mai, quạt ngọc chia vào ngực Tề Tang, nói nhẹ: “Dục vọng dơ bẩn ở chỗ này rất nhiều, cần gì phải che lấp, càng làm cho người ta ghê tởm.”

“Ngươi..... Chúng ta..... Ngươi vì sao.....” Tề Tang thê thảm dò dẫm nhìn Lan Thất. Vì sao lại muốn đào ra một phần xấu xa mà chính bọn họ cố gắng dấu kỹ tận trong đáy lòng không muốn thừa nhận? Không cần phải xé toạc nó, chỉ cần coi như mọi chuyện trước đó chưa bao giờ xảy ra là được rồi.

“Bởi vì.....” Lan Thất quạt ngọc che môi, dịu dàng cười nhẹ, hào hoa phong nhã đứng giữa hồng trần, “Bản thiếu là yêu, yêu nếu không làm một ít chuyện khiến người khác thống khổ, chẳng phải cô phụ danh hiệu này sao.”

“Chỉ bởi vậy thôi?” Thạch Hợp Vân run rẩy hỏi.

“Tiểu mỹ nhân nghĩ còn có lý do gì khác sao?” Lan Thất nghiêng đầu nhìn nàng, “À phải, đúng rồi, còn có một nguyên nhân, bởi vì bản thiếu thích mỹ nhân nàng nha, cho nên muốn chia rẽ nàng và Tề sư huynh của nàng đó.”

“Phải không?” Sắc mặt của Thạch Hợp Vân tái nhợt đi.

“Đương nhiên, bản thiếu xưa nay vốn thích những thứ hào nhoáng đẹp đẽ, hướng chỉ là tiểu mỹ nhân tuyệt sắc hiếm có như vậy.” Lan Thất mắt xanh như nước, cực kỳ ôn nhu, “Nếu các người không muốn đi theo bản thiếu, vậy các vị sư huynh sư muội trở về đi, muội gả cho huynh coi như cả đôi tốt đẹp, vậy cũng tốt lắm nha, bản thiếu nhất định sẽ chúc mừng một tiếng đồng thời gửi lễ vật đến.”

Bốn người liếc nhau, sau đó nhanh chóng né tránh, đều là vẻ mặt trắng xanh cứng đờ.

“Bích Yêu..... Bích Yêu..... Thật sự là đáng sợ.” Khuru Chữ Thanh vẫn chưa nói một lời bình tĩnh nhìn Lan Thất.

Trước đó lúc không biết thân phận của hắn, sư huynh động lòng với hắn dưới thân phận nữ đẹp đến vô luân, mà nàng cùng sư tỷ lại đem lòng đặt lên Minh Nhị công tử, với bốn người họ, sự hai lòng này cũng coi như là phản bội, nhưng đây âu cũng là chuyện thường tình của đời người, bốn người họ ăn ý không đề cập tới, bởi vì bọn họ thật sự muốn quên đi những chuyện đã xảy ra dưới chân núi Mông kia, bọn họ vốn là sư huynh sư muội tương thân tương ái..... Thế mà sự xấu xí trong lòng lại bị hắn nắm được, khiến họ họ có làm sao cũng không thoát khỏi, không thể tự dối gạt mình! Hắn sao phải ngoan tuyệt đến vậy? Bọn họ hầu như có thể nói là người xa lạ..... Bích Yêu, là lãnh huyết, vô tình, tàn nhẫn đến thế ư?

Một chút cơ hội nhỏ nhoi của bọn họ vụt mất như thế! Đây chính là sự trừng phạt với chuyện bọn họ có lòng khác, trừng phạt sự tham lam của họ sao?

Khuru Chữ Thanh nở nụ cười sâu thẳm, không màng liếc mắt đến sư huynh sư tỷ, xoay người rời đi không quay đầu lại.

Tề Tang, Thạch Hợp Phong, Thạch Hợp Vân đều mang ánh mắt phức tạp nhìn Lan Thất, có oán có hận, có kinh sợ, có e ngại, còn có..... cảm giác chính bản thân mình nói không nên lời, xoay người, mỗi người một hướng mà đi.

Một đoạn kia đã từng coi như tốt đẹp lại bị người ta xé rách như tấm lụa mỏng, lộ ra diện mạo chân thật tham lam, xấu xí, có làm sao đi nữa cũng không thể quay trở lại như lúc ban đầu. Mà người đó, Lan Thất thiếu, ban cho bọn họ một dao sâu hoắm tàn nhẫn vô cùng, cả đời cũng không thể quên!

“Ai da, lại làm được một chuyện xấu, thật sự là khiến người vui vẻ quá đi!” Lan Thất phe phẩy quạt ngọc dỗi mắt về phía chân trời xa, trời xanh mây trắng quang đãng rộng lớn không tỳ vết, “Thế gian rõ ràng xấu xí như vậy, con người lại cứ cố lừa mình dối người, thật sự là buồn cười! Những thứ xinh đẹp giả dối vốn không nên tồn tại!”

Trên lầu, Phượng Duệ mắt vẫn một mực nhìn Lan Thất đang cười phong lưu, Vẻ mặt vui vẻ..... Vô tình.

Tựa như cảm nhận được ánh mắt người khác, Lan Thất ngừng đầu, có chút kinh ngạc, sau đó phe phẩy quạt cười, “Thật là nhân sinh hà xứ bất tương phùng.” Không đợi Phượng Duệ, Minh Nhị trả lời, nàng nhón mũi chân, phi thân thẳng lên, tựa như một chú chim yến phóng lên thành cửa sổ, thất lưng gập lại, người theo cửa sổ mà vào, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, trên lầu một đoàn khách khứa trợn mắt kinh ngạc, đợi đến lúc thấy rõ, nháy mắt liền mất hồn.

“Ca ca.” Lan Thất nhìn Phượng Duệ mềm mại gọi một tiếng, sau đó xoay chuyển ánh mắt, dừng trên người Minh Nhị, mang theo ý châm chọc, “Nhị công tử, người cùng huynh trưởng ta khi nào lại hợp ý thế này, thế mà hẹn nhau cùng dùng bữa?”

“Nhân tài như Phượng Duệ huynh đây, Minh Nhị không khỏi thấy ngưỡng mộ.” Minh Nhị cười nhẹ.

“Thế à?” Lan Thất chuyển mắt Phượng Duệ có điểm gần gũi, pha thêm chút ai oán nói, “Ca ca cùng ăn cơm với người ngoài, lại chẳng thèm để ý gì đến đệ đệ này cả.”

Đôi con ngươi đen của Phượng Duệ nhìn nàng, trong đáy mắt là một loại đau đớn đến bất lực, “..... Âm Âm.”

Tiếng gọi này khiến Lan Thất ngẩn ngơ, nhưng chỉ lướt qua thôi, nháy mắt, cười nói: “Ta vẫn chưa ăn cơm đâu, cùng ăn chung một bàn với ca ca được không?”

“Ừ.” Phượng Duệ gật đầu.

Lan Thất phát tà áo ngồi xuống, mắt ngọc chuyển hướng Minh Nhị, “Nhị công tử, nhóm Thu tiền bối rồi bên đầu tiên, sao ngươi không đi cùng? Nếu Thu tiểu thư biết được không phải sẽ thất vọng sao?”

Minh Nhị nghiêng ẩm vì Lan Thất rót một chén trà, sau đó ngược đôi mắt đẹp thanh nhã, nói: “Lý do của Minh Nhị không phải cũng giống Thất thiếu sao?”

Lan Thất nghe vậy bật ra tiếng cười khê, mắt ngọc sáng lên, nhẹ nhàng phát ra tiếng thờ dài, “Làm sao bây giờ, Nhị công tử, bản thiếu phát hiện càng ngày càng thích ngươi, trên đời này thật đúng là không có ai hiểu rõ bản thiếu bằng ngươi đó.”

Minh Nhị nghe vậy liền chuyển đôi mắt mênh mang sang Lan Thất, “Tri kỷ không phải là như thế này sao?”

“Tri kỷ?” Lan Thất nhú mày, môi vẽ một nụ cười, nói, “Nhị công tử, không bằng chúng ta tạo một chuyện tình đoạn tay áo thì sao nhỉ? Như vậy càng thân thiết hơn nha, thêm vào đó sẽ khiến cả giang hồ đôi mắt trông theo ngắm nhìn, là chuyện vui tới mức nào.”

“Phụt!” Phượng Duệ một miệng trà phun ra toàn bộ trên mặt bàn.

“Ca ca không sao đâu nhì.” Lan Thất quan tâm vỗ vỗ hân.

Phượng Duệ liên tục khoát tay.

“Chuyện tình đoạn tay áo?” Minh Nhị vẫn là một dáng điệu thản nhiên như mây gió, “Thất thiếu một thân âm dương hai người, không bằng Thất thiếu trở thành Thất tiểu thư, Minh Nhị cười hỏi đằng hoàng thì sao?”

“Ai nha, Nhị công tử, ngươi như vậy chẳng phải là phản bội Thu tiểu thư sao?” Lan Thất gõ gõ quạt ngọc xuống mặt bàn, “Bản thiếu ghét nhất người trở mặt, không giữ đúng hẹn ước.”

“Gi?” Minh Nhị nghi hoặc, “Minh Nhị có lúc nào hứa hẹn gì với Thu tiểu thư sao?”

“Không có à?” Lan Thất nhú mày, thật là khó hiểu, “Ngày đó Nhị công tử cùng Thu tiểu thư đề thơ tặng áo chẳng phải coi như đính ước chung thân sao?”

Minh Nhị cười cười, “Thu tiểu thư tài mạo vô song, bất kỳ nam nhi nào gặp gỡ cũng quý mến, nhưng hôn sự là do cha mẹ làm chủ, Minh Nhị không dám làm việc khinh suất.”

“À!” Lan Thất như đột ngột hiểu ra gõ quạt xuống bàn, “Cẩn thận nghĩ lại, ngày đó thật sự công tử chẳng hề đề cập đến việc hôn sự, phỏng chừng là bản thiếu cảm thấy các người quá mức xứng đôi, đẩy lòng thiện đường ghép thành một đôi.”

Minh Nhị lại cười nhẹ: “Nói đến chuyện hứa hẹn, Thất thiếu không phải có hôn ước trong người sao? Lại nói những lời thế này, không ngại mang tiếng phản bội ư?”

Lan Thất lắc lắc quạt ngọc vô cùng ung dung, thản nhiên nói: “Bản thiếu được xưng là ‘Yêu’, yêu này vốn không làm việc nghĩa, việc hợp pháp, phản tín bội ước, hại nước hại dân, cho nên phụ một hôn ước nhỏ nhỏ thì tính là gì.”

Một phen ngôn luận này nói ra khiến cho Minh Nhị cảm thấy sùng sốt, một lát sau mới nói: “Thất thiếu là người như ngọc, sao lại hạ mình đến thế.”

Lan Thất phe phẩy quạt ngọc, lắc lắc đầu, “Bản thiếu làm yêu quái thật vô cùng vui vẻ, vốn không tự hạ mình, huống hồ.....” Mắt xanh ngọc bích bình tĩnh nhìn Minh Nhị, cười đến cực kỳ sung sướng, “Hứa hẹn vốn là chỉ dùng để sau này ruồng bỏ!”

Trong nháy mắt, Minh Nhị từ trên khuôn mặt vẫn đang tươi cười cười kia, lần sâu theo cặp mắt xanh thăm khó dò, tìm thấy một tia đau đớn vô vọng ghi tâm khắc cốt, ánh mắt chuyển hướng Phượng Duệ, bất gặp đôi mắt đen giờ này đã là một mảnh u ám. Nơi đó là bế tắc, nơi đó là tử huyệt! Cho dù có cố gắng đến bao nhiêu cũng không thể nào dấu giếm nổi!

“Thất thiếu nói ghét nhất những người trở mặt, không giữ lời hứa, chẳng lẽ đối với chính mình cũng chán ghét sao?” Minh Nhị thờ dài một tiếng cực kỳ dịu dàng nhìn Lan Thất.

Lan Thất cười phong lưu, vô cùng nhạt nhưng cực kỳ rõ ràng, “Chính xác.”

Chính xác.

Một tiếng trà lời nhẹ nhàng nhưng lại hoá thành kiếm bén, đâm thẳng vào lòng Phượng Duệ, nháy mắt thống khổ, máu tươi đầm đìa trào ra!

Minh Nhị nhìn gương mặt Phượng Duệ thay đổi, trong đôi mắt là đau đớn khổ sở không cách nào che dấu, lại nhìn Lan Thất phe phẩy quạt vô cùng phong lưu vui vẻ, khê cười. Hai người này cùng sinh ra nhưng vận mệnh liệu có giống nhau? Nếu một người để mất đi, liệu người kia có thể tiếp tục tồn tại?

Nâng ẩm, vì Lan Thất, Phượng Duệ rót thêm nước trà vào chén đã trống không, ngược mắt, bất gặp ánh nhìn của Lan Thất, tự nở một nụ cười.

“Vừa khéo, mọi người đều ở đây.”

Một giọng nói vô cùng vui vẻ vang lên, ba người quay đầu, liền thấy Vũ Văn Lạc đứng ngay cầu thang toác miệng cười vui vẻ, cùng Ninh Lăng, Nhâm Khởi, Tạ Mạt, Tống Tuyên, năm người.

Vì thế Lan Thất lại một lần nữa cảm khái, “Ai nha nha, thật đúng là ‘nhân sinh hà xứ bất tương phùng!’”

Mấy người chào hỏi, vốn mọi người ai nấy vẫn chưa dùng cơm trưa, liền quyết định cùng nhau một bữa, tám người bốn hướng, Lan Thất, Minh Nhị, Phượng Duệ ba người chiếm ba mặt, Tạ Mạt, Tống Tuyên nhanh nhẩu, giành trước ngồi đối diện Lan Thất, Nhâm Khởi ngồi bên Phượng Duệ, Vũ Văn Lạc ngồi cạnh Minh Nhị, Ninh Lăng chỉ còn cách cùng ngồi với Lan Thất.

Lan Thất thấy Ninh Lăng mang điều bộ vô cùng cẩn thận ngồi cạnh bên, đáng về e dè gắng sức tạo khoảng cách càng xa càng tốt, không khỏi ngửa ngáy trong lòng, dịu dàng kéo dài một tiếng, “Ninh..... Lang.....”

Ninh Lăng nghe được giạt bản mình, ánh mắt tròn to mười phần đề phòng nhìn Lan Thất, chuẩn bị tinh thần chỉ chờ bất kỳ gió thổi cỏ lay nào xuất hiện là co giò bỏ chạy.

Lan Thất vừa thấy phản ứng của hắn, trong bụng run lên, “Ninh lang, nghe nói rượu “Kim Thang” ở Phúc Mãn lâu này không tệ, ngồi một lát chúng ta uống một chén giao bôi được không?”

Ninh Lăng đỏ bừng cả khuôn mặt, thân thể vô thức nhích xa ra một chút, đưa ánh mắt cầu cứu về phía sư huynh ngồi đối diện.

Tạ Mạt, Tổng Tuyên nhìn Ninh Lăng về mặt đỏ bừng, cảm thán, bảo bối của núi Thiên Bích thế mà lại bị người khác phát hiện ra rồi, nhìn lại Lan Thất, đánh giá một chút thực lực lẫn nhau, sau khi ai oán tự biết khả năng của mình đành phải giả vờ làm như bình thường, vì thế đương nhiên là bỏ qua ánh mắt cầu viện của Ninh Lăng.

“Được không vậy? Ninh lang.” Lan Thất nghiêng đầu hỏi, thân mình áp sát về phía Ninh Lăng.

Sư huynh sau một lúc lâu không có phản ứng lại đành cầu nghĩa huynh, Ninh Lăng tội nghiệp nhìn Vũ Văn Lạc. Tựa hồ mặc kệ hắn có nói cái gì đi nữa, ở trước mặt Lan Thất cuối cùng sẽ cũng trở thành trò cười, cho nên, đại ca mau mau cho hắn câu trả lời thuyết phục để đối phó Lan Thất đi.

“Ninh lang, vì sao ngươi chẳng thêm đề ý bản thiếu?” Lan Thất vươn tay, lấy quạt ngọc nâng hai má Ninh Lăng, kéo mặt hắn xoay lại hướng mình, “So với Vũ Văn thế huynh, bản thiếu nhìn đẹp hơn mà.”

“Ngươi..... Ngươi..... Ta..... Ta.....” Ninh Lăng mắt đối diện Lan Thất liền trở nên lấp bắp.

“Lại nói, Thất thiếu, Nhị công tử, hai người hẳn theo nhóm thứ hai rời bến.” Vẫn là Vũ Văn Lạc trượng nghĩa.

“Ừ.” Minh Nhị gật đầu, tao nhã rót trà cho từng người.

“Vậy cách ngày rời bến cũng còn một khoảng thời gian, tới đây các người có tính toán gì chưa?” Vũ Văn Lạc chuyển động đầu ngón tay, thật là muốn lôi giấy bút từ trong người ra.

“Tạm thời không có.” Minh Nhị cười.

“Thất thiếu thì sao?” Vũ Văn Lạc chuyển mắt qua Lan Thất.

“Bản thiếu thì.....” Lan Thất mở một nụ cười khiến người khó hiểu, “Muốn đi Hoa Châu thăm hỏi người quen cũ.”

“Nhâm sư huynh, ngươi theo nhóm đầu tiên mà đi sao?” Vũ Văn Lạc lại nhìn Nhâm Khôi đang ngồi im lặng uống trà một bên.

“Ừ.” Nhâm Khôi gật đầu.

Vũ Văn Lạc cân nhắc một chút, sau đó quyết định thật nhanh, “Thất thiếu, ngươi muốn đi thăm hỏi người nào? Ta mới vào giang hồ, đang muốn thu thập thêm nhiều kiến thức, ngươi dẫn ta đi chung được không? Ta cam đoan sẽ không gây phiền phức, ta còn có thể giúp ngươi làm mấy việc lật vật, ví dụ như ghi chép sổ sách a.....”

Lan Thất ngao ngễ nhìn Vũ Văn Lạc, “Cũng được.”

Chú thích:

1: 1 về của câu: Hữu duyên thiên lý lai tương hội, nhân sinh hà xứ bất tương phùng: chỉ cần có duyên sẽ gặp lại nhau, cuộc đời này nào thiếu chỗ gặp mặt.

2: kính nhi viễn chi: chỉ dám đứng từ xa nhìn chứ không dám lại gần

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Đồng hành

A! Đơn giản như vậy là đáp ứng rồi! Vũ Văn Lạc lập tức mừng rỡ, vẻ mặt tươi cười mang theo kỳ vọng nhìn Minh Nhị, “Nhị công tử, dù sao ngươi cũng không có chuyện gì, chẳng bằng cùng đi với chúng ta, nhiều người nào nhiệt hơn.”

Minh Nhị nghe vậy quay đầu nhìn về phía Vũ Văn Lạc, nhìn vẻ mặt đầy mong đợi của hắn, không khỏi chần chờ.

“Minh đại ca, ngươi cùng Thất thiếu hợp ý như vậy, dọc theo đường đi khẳng định sẽ có rất nhiều chuyện để nói, vài người cùng nhau đi so với một thân một mình thì thú vị hơn đó, với lại tiêu đề thật sự có rất nhiều chuyện muốn thỉnh giáo ngươi.” Vũ Văn Lạc cố uốn ba tấc lưỡi.

Minh Nhị cười cười, ánh mắt nhìn về phía Lan Thất, “Như vậy sẽ không làm phiền Thất thiếu sao?”

Lan Thất đảo mắt xanh, cười cười, nói: “Sao lại có thể, có Nhị công tử cùng nhau, đoạn đường đi chắc chắn sẽ không còn vắng vẻ.”

Vũ Văn Lạc âm thầm vì bản thân mà tự hào, lại nói: “Ninh Lăng, đệ đi cùng ta đi?” Một đường đi theo này ai mà biết hai người kia chơi đùa tới mức nào, lo lắng tới chuyện võ công của mình, tìm theo một bảo tiêu vẫn tốt hơn.

“Đệ.....” Ninh Lăng cứ nghĩ tới chuyện đi cùng Lan Thất, như vậy chắc chắn không tránh được việc bị trêu đùa cợt nhả, đưa mắt nhìn qua Nhâm Khởi, muốn cùng đồng hành với đại sư huynh, nhưng hình như quyết tâm cũng không cứng rắn là mấy, nhất thời ngồi sững sờ một chỗ.

“Ninh Lăng đương nhiên phải đi với đối tượng kết hôn là bản thiếu đây.” Lan Thất mắt ngọc trong trẻo nhìn Ninh Lăng.

“Vậy Ninh Lăng cũng đi.” Vũ Văn Lạc đánh nhịp, ánh mắt lại nhìn về phía Phượng Duệ, “Phượng đại ca, ngươi thì sao? Cũng đi với chúng ta chứ?” giữa hắn và Lan Thất hình như có chuyện gì bí ẩn, nếu kéo được hắn đi chung một đám, ha ha..... Bằng bản lĩnh của Vũ Văn Lạc ta, nhất định đem bí mật này đào bới đi ra.

“Ta cũng đi với sư thúc.” Phượng Duệ đáp, ánh mắt lại nhìn Lan Thất, trong khi Lan Thất vẫn mang vẻ mặt mang ý cười nhìn Ninh Lăng.

“À, ra là vậy.” Vũ Văn Lạc không có cách nào khác, ánh mắt lại nhìn về phía Tạ Mạt, Tống Tuyên vẫn đang im lặng, “Hai vị sư huynh thì sao?”

Tạ Mạt ngẩng đầu cười, “Tại hạ từ trước đến nay luôn lấy đại sư huynh làm đầu.”

Tống Tuyên hạ ánh mắt, tiếp tục phẩm trà, “Tại hạ võ công không mấy cao, cũng không dám cách đại sư huynh quá xa.”

Ngoại trừ kiếm pháp, võ công của hai người này so với Nhâm Khởi càng lợi hại hơn. Vũ Văn Lạc cảm thấy mọi chuyện đã định, không cần phải nhiều lời nữa, dù sao Minh Nhị, Lan Thất cũng đã chung một đường, mục đích cuối cùng của hắn là vậy.

“Tiểu sư đệ, đệ cùng Nhị công tử, Thất thiếu đi chung, huynh cũng không lo, chỉ là đệ nên tự lo cho bản thân mình, đừng gây phiền toái cho họ.” Nhâm Khởi cẩn thận dặn dò sư đệ. Thật sự hắn muốn tiểu sư đệ đi chung với mình hơn, ở dưới chính vậy cánh bảo bọc của mình tất yên tâm một chút, nhưng..... Nhìn Lan Thất, chỉ e hắn vừa mở miệng. Lan Thất thiếu này không biết sẽ còn nói ra những lời khùng bố nào nữa, vẫn là thôi đi, chờ sau khi tìm thánh lệnh về thì mang tiểu sư đệ đi tìm sư thúc sư thím, hỏi thử xem chuyện hôn ước này cuối cùng là thế nào.

“Ừ.” Ninh Lăng gật đầu, “Đại sư huynh, huynh cũng phải cẩn thận.”

Nhâm Khởi cười, đưa tay yêu thương vuốt tóc tiểu sư đệ, “Chờ huynh trở lại, sẽ dạy đệ ‘Chiết địch ca vãn’.” (1)

“Được.” Ninh Lăng tóét miệng nở nụ cười, vô cùng vui mừng, ánh mắt sáng ngời, tươi tắn thuần khiết.

Lan Thất nhìn, trong nháy mắt có chút thất thần, sau đó hạ mi. Tiếp qua mấy ngày nữa, liệu sẽ còn cười tươi như thế không?

Đúng lúc này, rượu và thức ăn đã chuẩn bị tốt, tiểu nhị mang tới đầy một bàn, mọi người liền ngừng nói chuyện.

Sau khi dùng bữa xong, người theo như lời nói mà đi, Phượng Duệ trở về tìm Minh Không, ba người Nhâm Khởi đi trước tìm Thu Trường Thiên, Nam Ngọa Phong để chuẩn bị rời bến, Minh Nhị, Lan Thất bốn người nhắm hướng Hoa Châu thẳng tiến.

“Thất thiếu, người quen cũ người muốn gặp là ai?” Trước khi đi, Vũ Văn Lạc nhìn không được tò mò hỏi.

“Sư phụ bản thiếu.” Lan Thất thuận miệng đáp.

“Cái gì?” Trên đường cái của Hịch Thành, ngũ công tử Vũ Văn thế gia thất thố kêu to. Hắn như thế cũng chẳng trách được, sư phụ của Lan Thất toàn bộ giang hồ không ai hay ai biết a!

Vẫn là xe ngựa như cũ, chẳng qua lần này ít người hơn, vị trí cũng có chút thay đổi, hai bên trái phải đối diện là Lan Thất, Minh Nhị người nằm người ngồi, ở giữa là hai người Ninh Lăng, Vũ Văn Lạc.

“Thất thiếu, sư phụ của ngươi là vị nào? Tên là gì? Ở trên giang hồ danh hào thế nào? Ở chỗ nào của Hoa Châu?”

Dọc theo đường đi, Vũ Văn Lạc truy vấn Lan Thất không ngừng nghỉ, còn Lan Thất chỉ luôn cười một cách thần bí, phun ra hai chữ, “Bí mật.”

Nhưng Vũ Văn Lạc lại không phải là người dễ dàng từ bỏ như vậy, cho nên hắn lại cố gắng, “Thất thiếu, ngươi đã đáp ứng mang chúng ta đi cùng, cho nên không thể thay đổi đó. Hơn nữa chờ đến lúc mọi người đều gặp được sư phụ của ngươi rồi, sao còn có thể gọi là bí mật, lần này trên giang hồ mọi người đều biết sư phụ ngươi là ai.” Ít nhất ta nhất định sẽ giúp ngươi quảng cáo rầm rộ ra ngoài.

“Ha ha.....” Lan Thất vẫn cười không thêm để ý, bích mâu lóe quý dị, “Cho dù các ngươi gặp được, cuối cùng vẫn sẽ là bí mật.”

“Hả?” Vũ Văn Lạc khó hiểu nhìn Lan Thất vẫn ung dung.

“Gặp cái gì, dù sao bản thiếu đã đáp ứng mang các ngươi đi gặp, đến lúc đó tự nhiên sẽ hiểu.” Lan Thất ánh mắt như nước, chảy qua người bọn họ, cuối cùng dừng trên người Minh Nhị, Minh Nhị đáp lại nằng bằng một nụ cười thanh nhả.

“Vậy Thất thiếu, ngươi bái sư lúc nào, lại là khi nào xuất sư?” Vũ Văn Lạc phải làm võ lâm đại sư gia tất nhiên là đối với chuyện nào cũng muốn biết cho rõ ràng, đặc biệt là với đối tượng quan trọng như Lan Thất, Minh Nhị, huống hồ giờ phút này Lan Thất thoạt nhìn dễ bắt chuyện, đương nhiên muốn nhân cơ hội để hỏi rõ ràng, sao có thể để vuột mất. “Võ công Thất thiếu am hiểu nhất là gì? Thất thiếu lợi hại nhất là võ công gì? Võ công của Thất Thiếu phức tạp, ngoại trừ sư phụ ở Hoa Châu thì còn ai nữa không? Giang hồ đồn đãi Thất thiếu không hề dùng võ công truyền thừa của Lan gia, đây là vì sao? Thất thiếu chẳng lẽ thật sự không biết võ công độc môn của Lan gia ư?” Hắn một bên hỏi một bên móc giấy bút từ trong người ra, hai mắt tràn đầy mong đợi nhìn Lan Thất.

Lan Thất lắc lắc quạt ngọc, thản nhiên gọi một tiếng, “Vũ Văn Lạc.”

“Ồ đây.” Vũ Văn Lạc lập tức đáp.

“Cho bản thiếu xem lưỡi của ngươi.” Lan Thất mắt xanh tà nghề nhìn hẩn.

“Làm chi?” Vũ Văn Lạc lập tức lấy tay che miệng lại, một đôi mắt đề phòng nhìn Lan Thất.

“Nhìn xem có phải đặc biệt dài hay không.” Lan Thất môi gọi một nụ cười yêu tà.

Tay Vũ Văn Lạc sống chết che miệng, lắc đầu nguầy nguậy.

“Không cho bản thiếu nhìn sao?” Lan Thất chớp chớp mắt xanh, “Nếu là đặc biệt dài bản thiếu giúp ngươi tu bổ lại.”

Vũ Văn Lạc chỉ tiếp tục lắc đầu, không dám lên tiếng nữa.

“Lại nói” Minh Nhị một bên bỗng nhiên mở miệng, ánh mắt mọi người chuyển qua phía hẩn, “Sur phụ của Thất thiếu trước nay vẫn là một câu đố, lần này nhưng thế mà lại mang chúng ta cùng đi, thật là không tưởng được.”

“Đó là bởi vì bản thiếu cùng các vị hợp ý thôi.” Lan Thất cười cười.

“Phải không?” Hàng mi dài của Minh Nhị hơi nâng lên.

“Đương nhiên.” Lan Thất cười ba phần thành thật bảy phần yêu tà, “Nói gì đi nữa lần này xuất môn có thể gặp được Nhị công tử, bản thiếu thật xem như tri âm cả đời, bởi vậy càng muốn ở cùng Nhị công tử nhiều hơn, lấy đó an ủi hơn hai mươi năm tịch liêu cùng buồn khổ.”

“Đây thật đúng là vinh hạnh của Minh Nhị.” Minh Nhị cười bảy phần thật lòng ba phần tiên khí, đôi mắt xa xa xoáy sâu nhìn Lan Thất, “Lần này gặp được Minh Không tiền bối võ lâm đệ nhất nhân, lại thêm mấy người Phụng Duệ huynh, Minh Nhị vốn định nếu có thể ở chung với bọn họ lâu một chút hẩn rất có ích, nhưng giờ đây lại được cùng đi bãi phỏng sur phụ của Thất thiếu, thật sự là thu hoạch rất lớn.”

“Vậy sao?” Lan Thất nhướn mày, nghiêng đầu nhìn Minh Nhị.

“Thất thiếu cùng Phụng Duệ huynh là huynh đệ cùng một bào thai, lại chia cách nhiều năm, sao không yêu cầu hẩn cùng đi chung để huynh đệ có thể ôn lại tình cảm?” Minh Nhị có chút nghi hoặc.

“Ngày sau còn dài, cần gì gấp gáp nhất thời.” Lan Thất thần nhiên nói, “Nói gì đi nữa Phong Vụ cũng là võ lâm đệ nhất phái, Minh trưởng môn gánh trọng trách võ lâm, ca ca tất nhiên cũng muốn giúp đỡ một hai, bản thiếu chỉ đi gặp sur phụ, cần gì phải kéo hẩn theo, nhiều sự của hẩn.”

“Thì ra là như vậy.” Minh Nhị cười thanh nhả.

“Xem ra Nhị công tử thật sự là cùng ca ca mới gặp như đã quen thân.” Khóe môi Lan Thất gọi một nụ cười khế.

“Thật sự là như vậy.” Minh Nhị mỉm cười gật đầu.

Hai người ánh mắt chạm nhau, một mắt xanh sâu thẳm, sâu đến không thấy đáy, một cái lặng lẽ như sương mù, mênh mang xa xôi, những mịt mờ che giấu ở giữa, chỉ có mình biết, hẩn biết.

Xe ngựa không nhanh không chậm mà đi, mấy người hoặc ngồi hoặc nằm, xoay tới xoay lui cũng đã đi mấy ngày.

Hoàng hôn một ngày kia, mấy người đã tới biên cảnh Kì Châu, đi thêm khoảng nửa canh giờ, có thể tiến vào địa phận Hoa Châu.

Trời vừa đổ một trận mưa, mặt đất vẫn còn đang ẩm ướt, nhiệt độ không khí lại đặc biệt mát lạnh, nhẹ nhàng khoan khoái, mấy người đều mở cửa sổ, xe ngựa chậm rãi tiến tới phía trước, ánh mắt trời chiều đỏ rực từ từ hạ xuống, cây cối cỏ dại um tùm hai bên đường đỏ bóng dài dưới ánh sáng chiều, lần lượt chạy qua trước mặt, từng trận gió mát lạnh thổi tới, lướt qua mặt, làm người ta vô cùng thích ý.

Lúc đi đến đầu đường, Ninh Lăng hô lớn: “Dừng xe!”

Nhưng người đánh xe cứ như không nghe thấy gì cả, xe ngựa vẫn như cũ mà đi, Ninh Lăng không khỏi vội la lên: “Mau dừng xe! Ta vừa nghe được tiếng người hét lớn! Mau dừng xe!”

Vũ Văn Lạc nghe vậy không khỏi tập trung nghe ngóng, sau đó nói: “Đúng là thật, có người đang kêu cứu mạng.”

Lan Thất nhướn mắt nhìn Ninh Lăng đang mang vẻ mặt lo lắng, cười, “Dừng xe.”

Xe ngựa dừng lại, Ninh Lăng lập tức nhảy ra ngoài, theo hướng bên trái bay vọt đi.

Vũ Văn Lạc vừa ra cửa xe, đột nhiên quay đầu, nhìn hai người Lan, Minh đang nhàn nhã phẩm trà bên trong, “Các ngươi. Không đi sao?”

Lan Thất phẩy phẩy quạt, nói: “Muốn hành hiệp trượng nghĩa là Ninh Lăng, cũng không phải bản thiếu, bản thiếu đi làm chi.”

Minh Nhị nhìn Vũ Văn Lạc mỉm cười nói: “Những người đó võ công không cao, Ninh Lăng ứng phó được.”

“À.” Vũ Văn Lạc vừa nghe lời này của bọn họ liền quay ngược lại. Hai người này công lực cao hơn hẩn không biết bao nhiêu lần, chỉ bằng thính lực thôi đã nghe ra mấy người kia võ công cao thấp ra sao, khó trách tuyệt không lo lắng.

“Ninh Lăng thật là có lòng hiệp nghĩa, một đường đi này việc thiện, nghĩa cử cũng làm không ít.” Minh Nhị lại nói.

Vũ Văn Lạc lại nhớ tới những chuyện Ninh Lăng đã làm trên đường đi, không khỏi vừa thờ dãi lại đau đầu, thật là, phàm là thấy bất bình, cho dù là chuyện lông gà vỏ tỏi gì hẩn cũng muốn quan tâm.

“Hắn cứ như vậy, sớm hay muộn gì cũng mệt chết.” Lan Thất nhíu nhíu mày lạnh lùng nói một câu.

Quả nhiên là chỉ trong chốc lát, Ninh Lăng đã trở lại, phía sau còn có hai người theo.

“Lan.....Ừm.....” Ninh Lăng cho đến tận hôm nay cũng không biết được nên gọi Lan Thất như thế nào, cứ mở miệng ra là không thể nói cho trọn vẹn.

Lan Thất nghe tiếng ngao nghễ liếc hần một cái.

Ninh Lăng nhìn người phía sai, gãi đầu nói: “Vị đại thúc này bị thương, bọn họ muốn đi thành Hoa Châu, tiện cùng chúng ta một đường, có thể cho bọn họ cùng ngồi xe ngựa được không?” Nói xong nhìn trông mong nhìn Lan Thất.

Lan Thất sau khi nhìn hần một lúc lâu, sau đó thân nhiên đáp ứng một tiếng, “Ừm” Liền nhắm lại mắt, khoanh chân ngồi trên ghế dài, bộ dáng cho thấy không muốn bị quấy rầy.

“Đại thúc, Ngươi cô nương, chúng ta lên xe ngựa đi.” Ninh Lăng vừa được Lan Thất cho phép lập tức tiếp đón hai người phía sau lên xe.

“A, xe ngựa này thật là vừa lớn vừa thoải mái nha!” Giọng nói vô cùng hâm mộ.

Lan Thất vẫn nhắm mắt như cũ, Minh Nhị, Vũ Văn Lạc nhìn về phía cửa xe, đứng bên cạnh Ninh Lăng là một lão già, thân mình gầy gò, trên gương mặt khô đét khảm một đôi mắt hình tam giác vàng trông trợn, phía sau là một cô nương đi theo, ước chừng mười sáu, bảy tuổi, người gầy da lại đen, nhưng gương mặt đoan chính cũng dễ nhìn.

Lão kia vươn tay sờ sọc thành cửa xe, “Đây là gỗ sồi.” Lại vươn thân, đưa tay sờ đệm ghế dài, “Vừa êm ái vừa mềm mại thế này chắc là làm từ lụa Vân La? Thật là phung phí. Chiều này mát lạnh như vậy đừng nói là làm từ hàn trúc ở núi Thương Mang đi? Thật là rất quý a.” Rồi lại liếc nhìn trà bánh trên mấy cái bàn nhỏ, lại bảo, “Ám này là bằng ngọc sao? Khay kia trắng sáng như thế, thật là giống như tuyết. Khay này thật sự là vật gì vậy?”

“Phụ thân.....” Cô nương kia đứng phía sau lão kéo nhẹ, có chút lo sợ không yên đánh giá tình hình trong xe, xe này ở trong phú quý như thế, so với bên ngoài to lớn không ngờ, mà những người trong xe này lại chưa bào gờ gặp qua.

Vũ Văn Lạc vẫn còn ngơ ngác nhìn lão đang sờ rầm xung quanh.

Minh Nhị mỉm cười, đứng dậy nói: “Đại thúc xin mời ngồi bên này.”

Lúc này lão mới ngẩng đầu nhìn người khác, vừa thấy bộ dạng của Minh Nhị không khỏi ngẩn ngơ, rút lại tay chân, luống cuống không biết làm thế nào mới tốt.

“Đại thúc, ngài ngồi.” Ninh Lăng đỡ lão ngồi xuống ghế, quay đầu tiếp tục đón cô nương kia, “Ngươi cô nương cũng ngồi đi.”

Lão già cùng cô nương kia lần lượt ngồi xuống, Ninh Lăng thế này mới phát hiện, ghế này là chỗ Minh Nhị ngồi, không khỏi có chút xấu hổ nhìn về phía Minh Nhị, Minh Nhị lắc đầu cười, ý bảo không cần để ý, di chuyển thân mình ngồi xuống cạnh Lan Thất, vì thế Ninh Lăng như cũ ngồi xuống cạnh Vũ Văn Lạc, xe ngựa lại chậm rãi đi.

Vũ Văn Lạc hỏi Ninh Lăng một chút về tình hình vừa rồi, mới biết được đây là một đôi cha và con gái đi vận chuyển đồ, lão kêu Ngụy Tây Lai, cô nương gọi là Ngụy Sơn Nhi, bọn họ muốn mang đồ chuyển đến Hoa Châu, không ngờ đi giữa đường gặp phải cướp bóc, người đồng thế mạnh lại bản lĩnh cao cường, lúc hai người cha và con gái không địch nổi lâm vào nguy hiểm, vừa đúng lúc gặp Ninh Lăng tới cứu giúp.

“Hôm nay thật đúng là đa tạ Ninh thiếu hiệp.” Ngụy Tây Lai ôm chặt cái rương nhỏ trước ngực nói lời cảm tạ Ninh Lăng, “Lão đây ngày xưa cũng là hán tử lấy một địch trăm, mà nay..... Ai da, già đi không còn dùng được nữa, ngay cả mấy tên cướp như vậy cũng không bắt nổi, ai da!”

“Đại thúc đừng nói như vậy.” Ninh Lăng cười ngốc.

Minh Nhị đảo ánh mắt qua người Ngụy Tây Lai, nói: “Đại thúc có mấy vết thương nhẹ, nơi tại hạ có chút ít thuốc trị thương, bây giờ thoa lên sau này hẳn không còn gì trở ngại.” Nói xong từ trong tay áo lấy ra một bình thuốc.

“Đa tạ công tử.” Ngụy Tây Lai nhanh tay tiếp nhận, thật cẩn mở lớn mắt đánh giá Minh Nhị, “Vị công tử này thật sự là..... Thật sự là nhân vật thần tiên, lão thật là có phúc.”

“Đại thúc khen trật rồi.” Minh Nhị cười nhẹ.

“Đại thúc, để ta giúp ngài bôi thuốc.” Ninh Lăng có lòng tiến tới.

“Đa tạ Ninh thiếu hiệp.” Ngụy Tây Lai vội cảm tạ.

“Ninh thiếu hiệp, vẫn nên để em làm.” Ngụy Sơn Nhi tiếp lấy bình thuốc trong tay phụ thân, ánh mắt có chút ngượng ngùng nhìn Ninh Lăng.

Chú thích:

1/ Chiết địch ca vân: một khúc ca thổi bằng sáo

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Ác mộng

Ngụy Tây Lai sau khi được thoa thuốc liền thư thái vươn tay giãn chân, thoải mái thở phào một hơi, híp mắt nói: “Cỗ xe này thật thoải mái quá đi, cả đời lão chưa được ngồi lần nào.” Nói xong trái mân mê chiều gối, phải vươn tay chạm vào mấy khay điểm tâm trên bàn nhỏ, bộ dáng thật vô cùng thích ý.

“Phụ thân.” Ngụy Sơn Nhi kéo nhẹ ống tay áo của lão

“Chẳng có gì đâu, cha chỉ xem một chút thôi.” Ngụy Tây Lai lén lút liếc qua phía Lan Thất, Minh Nhị, thấy bọn họ không có phản ứng gì, cảm thấy yên tâm liền nhón lấy một miếng điểm tâm ở trên khay cho vào miệng, “Ừm, ăn ngon, ăn ngon, Sơn Nhi, con cũng ăn thử đi.” Vừa nói vừa cầm điểm tâm dứ dứ trước mặt con gái.

“Phụ thân!” Ngụy Sơn Nhi nhú mày, “Đây là của người ta mà, sao cha lại tự ý ăn!”

“Như vậy thì sao đâu, bày ở đây chẳng phải để cho người ăn à.” Ngụy Tây Lai nói chẳng thêm đề ý

“Cứ ăn đi không sao ạ.” Ninh Lăng nói, “Hai người hẳn là đói bụng rồi? Nếu không đủ thì bên này vẫn còn.” Nói xong đem mấy phần điểm tâm của mình đưa qua.

Ngụy Tây Lai không khách khí nhận lấy, “Tốt, tốt.” đồng thời liên tục nhét điểm tâm vào miệng, đến nỗi hai bên má phình to ra, nhồm nhồm nhai nhai nuốt nuốt, khiến Vũ Văn Lạc ngồi một bên không khỏi lấy làm lo lắng, lão cứ ăn như thế chắc sẽ nghẹn mất.

Ngụy Sơn Nhi không ngăn cản được phụ thân mình chỉ có thể ngượng ngùng nhìn Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng mà cười cười, còn hai người ngồi trên ghế ở đối diện kia, không hiểu lý do tại sao, ngay cả đến liếc một cái ngang cũng chẳng dám.

Ngay lúc đó, phía trước mơ hồ truyền đến tiếng đàn sáo, càng đi về phía trước âm thanh càng rõ dần, mấy người họ không khỏi ngoái đầu ra cửa sổ nhìn xem, phía đằng xa kia ngay dưới ánh hoàng hôn hồng rực, một đội ngũ đỏ thẫm đang từ từ hướng tới, là ngựa, là xe, là kiệu, có thổi kèn, có trống đánh, có hoan hô chúc mừng, là một đám rước dẫu vô cùng náo nhiệt tung bừng.

“À, thì ra gặp đám rước, đi trên đường gặp được những việc vui như thế này là may mắn lắm đây.” Ngụy Tây Lai vô cùng vui mừng hét toáng lên.

“Sao lại đón dâu lúc muộn như thế này nhỉ?” Vũ Văn Lạc cảm thấy kỳ quái. Giờ này trời đã bắt đầu tối rồi.

“Tiểu tử, ngươi không biết rằng đón dâu cần phải chọn giờ lành sao?” Ngụy Tây Lai nhìn qua Vũ Văn Lạc, “Ngắm chắc giờ này ngày hôm nay là may mắn nhất, thế nên mới được chọn, hiện là lúc tốt nhất để trở về bãi đường, uống rượu giao bôi sau đó động phòng.” Nói xong cười hi hi.

“Thật là nhiều người.” Ninh Lăng nhìn chiều dài của đoàn rước mà cảm thán

“Có thể thấy được đồ cưới, người đưa dâu bên phía tân nương rất nhiều.” Ngụy Tây Lai bày ra một bộ dáng từng trải, “Nhớ lại cái năm mẫu thân Sơn Nhi gả cho lão đây, chỉ một giường một chăn bông, thêm một thùng đồ cù, ai da, so với mấy người này thì.....”

“Cha!” Đôi mày thanh tú của Ngụy Sơn Nhi trợn ngược lên.

“Được rồi, không nói, không nói nữa.” Ngụy Tây Lai thấy con gái mình thật sự giận rồi đành dừng lại, mắt nhìn đám rước càng lúc càng gần, tựa như đột ngột nhớ tới điều gì, nói, “Theo lễ, chúng ta nên nhường đường, đừng cản đám rước dâu, nếu không sẽ gây điềm xấu.”

“Hử?” Vũ Văn Lạc chớp mắt nhìn Ngụy Tây Lai.

“Tiểu tử, ngươi mau gọi xa phu tấp xe ngựa qua một bên, nhường đường cho đám rước đi qua.” Ngụy Tây Lai nhìn Vũ Văn Lạc mà nói.

“A?” Vũ Văn Lạc quay đầu nhìn con đường trước mặt, “Con đường này rộng như thế, chúng ta đi một bên là được, sẽ không cản trở gì đâu.”

“Tiểu tử như ngươi thật không biết một chút lễ nghĩa cao thấp gì cả!” Đôi con ngươi tam giác vàng tròn trọc của Ngụy Tây Lai trừng Vũ Văn Lạc, “Ngươi có biết đó là điềm xấu không? Phàm là bất cứ ai trên đường mà gặp phải đám rước dâu, dù là quan lại triều đình đi chăng nữa đều dừng xe, ngừng kiệu để nhường đường, đây là lễ nghĩa cao thấp! Nếu cứ như vậy mà đối đầu với đám rước, sẽ khiến cho vợ chồng rui ro, khiến cho người ta bất hòa, nhân duyên không đẹp, đây chính là nghiệp chướng!”

“Hả? Có chuyện như vậy sao?” Vũ Văn Lạc chưa từng thành thân lần nào, đối với chuyện này tất không rõ.

“Đương nhiên!”

“Nhưng mà.....” Vũ Văn Lạc nhìn phía Lan Thất, theo kinh nghiệm một đường đi chung này của hắn, xa phu chỉ nghe theo lời Lan Thất mà thôi

“Nhưng nhị cái gì, mau gọi xa phu dừng xe, ngươi nhìn coi đã đến gần như vậy rồi!” Ngụy Tây Lai vô cùng lo lắng hộ người khác, “Này, đánh xe, Mau mau tấp xe cạnh lề đường, chớ cản trở đám rước nhà người ta! Này, đánh xe, ngươi có nghe thấy không? Này, đánh xe, ngươi còn không nhanh lên? Đánh xe, ngươi dừng xe mau!” Kêu bao nhiêu đi nữa xe cũng chẳng thêm dừng lại, Ngụy Tây Lai cảm thấy tức giận rồi, quay đầu lại lên giọng, “Các người tuổi trẻ thật không biết chút gì lễ nghĩa! Còn không mau kêu xa phu dừng xe! Các người.....” Giọng nói ngắt quãng nửa chừng, há mồm ngo ngắc nhìn phía đối diện.

Công tử mặc áo tím vẫn nhắm mắt ở phía đối diện đã từ từ mở mắt, chỉ là liếc nhẹ một cái thôi, đã khiến Ngụy Tây Lai rùng mình ớn lạnh không thoát nên lời.

Cặp mắt kia xanh một màu ngọc bích, như một vì sao sáng rỡ lóe lên trong màn đêm, lại có phần giống như một cái giếng cũ kỹ ở đầu làng trong mấy câu chuyện cổ, dưới đáy sâu hun hút ẩn một yêu tình ngàn năm, chỉ đợi thời cơ hút lão vào trong đó.

“Dừng xe.” Lan Thất phân phó một tiếng.

Xe ngựa ngay lập tức dừng lại, tiếng đàn tiếng sáo của đội rước dâu dần đã rõ ràng.

Lan Thất nhìn đình kiệu hoa có phần xem xét, đôi mắt xanh chuyển động, nói: “Nhị công tử, người nói xem dáng vẻ của vị tân nương này ra sao nhỉ?”

“Dù là cô gái như thế nào, bất cứ ai khi làm tân nương hẳn đều rất đẹp.” Minh Nhị đưa hai tay cầm chén trà, ánh mắt nhìn kiệu hoa phía trước mặt đang tiến tới.

“Phải không?” Lan Thất nhếch khóe môi nở một nụ cười hờ, sau đó quạt ngọc trong tay khẽ lay, một luồng gió nổi lên, thổi tung rèm kiệu, thổi bay khăn trùm đầu, lộ ra tân nương mũ phượng khăn tơ đang ngồi đoan trang ở trong, cách một tầng dây rua kết bằng ngọc tuy vẫn mờ mờ, nhưng cũng có thể thấy được mặt mũi tân nương duyên dáng đáng yêu. “Ừm, quả nhiên xinh đẹp.” Mãn kiệu hạ xuống, kiệu hoa chậm rãi mà qua.

Đội ngũ rước dâu đi qua, xe ngựa lại chậm rãi di chuyển.

“Đêm nay chúng ta qua đêm ở Quán thành sao?” Vũ Văn Lạc hướng Lan Thất hỏi, “Chắc ngày mai có thể đến được Hoa Châu?” Ngày mai thôi hẳn là được gặp sư phụ Thất thiếu rồi?

“Ừ.” Lan Thất đáp một tiếng.

“Lan..... Ừm, cho hai người đại thúc cùng ở một khách sạn với chúng ta được không?” Ninh Lăng cũng hỏi Lan Thất, “Bọn họ không có lộ phí”.

Lan Thất đưa mắt đánh giá Ninh Lăng một thoáng, sau đó đảo qua khuôn mặt của đôi cha con kia, thần nhiên đáp một tiếng, “Ừ.”

“Thật..... Đa tạ công tử.” Ngụy Tây Lai nhìn tình hình cũng rõ ràng, vị chủ nhân mặc áo tím thoát nhìn đẹp mắt nhất trong xe cũng chính là người đáng sợ nhất, người ta thu nhận giúp đỡ mình thì cũng nên nói một lời cảm ơn.

Lan Thất khẽ nhếch môi liếc lão một cái xem như đáp lại, sau đó hướng qua phía Ngụy Sơn Nhi, mỉm cười nói: “Cô nương bao nhiêu tuổi?”

“Mười..... Mười bảy.” Ngụy Sơn Nhi lí nhí đáp, đầu cúi xuống không dám nhìn nàng.

“Ừm, có thể lập gia đình rồi.” Lan Thất gật gù đầu.

Ngụy Sơn Nhi vừa nghe liền đỏ mặt, lặng lẽ đưa mắt nhìn về phía Ninh Lăng. Vừa rồi nàng bị kẻ xấu bắt, vốn đã mất hết hy vọng rồi, lại chẳng ngờ hẳn không biết từ đâu trên trời giáng xuống, chỉ trong nửa khắc với một thanh ngân thương đã đánh cho bọn người xấu tan tác hoa rơi nước chảy, thật sự là dũng mãnh phi thường vô cùng, không biết hẳn.....

Ngụy Tây Lai cười hục hục, mắt cũng nhìn về phía Ninh Lăng. Tiểu tử này dáng vẻ không tệ, tính tình cũng rất tốt, nếu.....

Lan Thất nhìn thấy bộ dáng của hai người họ, vẫn cười, nói: “Hắn vẫn chưa thành thân.”

“Ồ?” Ngụy Sơn Nhi, Ngụy Tây Lai cùng lúc nhìn Lan Thất, sau đó tựa như chợt hiểu ra, không khỏi đều lấy làm vui vẻ trong lòng.

Vũ Văn Lạc thấy tình hình như vậy không khỏi thấy tinh thần căng thẳng. Lan Thất thiếu không biết lại nảy sinh ý định trêu đùa gì đây.

Minh Nhị chỉ mỉm cười phẩm trà, đôi con người mệnh mang thi thoảng liếc về phía Lan Thất đang phong lưu cười tà.

Người duy nhất vẫn không rõ tình huống chỉ có Ninh Lăng, hẳn đang kinh ngạc nhìn Lan Thất đến tận bây giờ vẫn cười vô cùng hòa khí.

“Ninh thiếu hiệp, gia đình người hiện ở đâu?” Ngụy Tây Lai hỏi Ninh Lăng. Vừa nói vừa đưa tay cời giày vớ, vươn tay xoa nắn hai chân, “Ai da, nửa tháng đi đường làm cho đôi chân gầy nua của lão cũng sắp rụng ra rồi, may mắn gặp các người, ui ui..... Chân của lão, ừm, xoa bóp đúng là mới thoải mái một chút.”

Trong xe nhất thời tràn ngập mùi nồng nặc gay mũi.

Ngụy Sơn Nhi cho dù muốn ngăn cản cha mình cũng không còn kịp, chỉ có thể yên lặng khấn cầu nhìn về vị công tử áo tím quý khí nhất trong xe.

“Lan..... Lan Châu.” Ninh Lăng đáp, mắt tròn to nhìn Ngụy Tây Lai, sau đó lại khần trương nhìn về phía Lan Thất, tay không từ chủ được xiết chặt, chuẩn bị tùy thời điểm cứu người.

Vũ Văn Lạc cũng là kinh ngạc không thôi nhìn Ngụy Tây Lai, sau đó quay đầu không chớp mắt nhìn Lan Thất. Liệt Sĩ Phong chỉ ngáy thôi mà hẳn đã không chịu nổi, này..... cái mùi thoai chân này....Hắn..... Hắn sẽ không ra tay quá nặng đi?

Minh Nhị vốn đã đưa một miếng điểm tâm lên ngang miệng lại chậm rãi thả lại trở xuống khay, nghiêng người quay đầu, mặt hướng về ngoài cửa sổ.

Lan Thất đưa mắt nhìn về phía đôi giày vải cũ kỹ bản thủ vốn đã không còn nhìn ra màu gốc là gì, nhìn qua đôi chân đen đúa gầy còm như da bọc xương, lại thêm đôi tay giống như vậy đang xoa tới xoa lui, ánh mắt chuyển lên trên, đôi mắt khô vàng mệt mỏi, thế mà trong đó vẫn thấp thoáng sự vui vẻ, miệng vừa mở, hàm răng đen vàng giao nhau lẫn lộn. “Lan Châu à, đó là một nơi tốt lắm nha, nghe nói ở đó là nơi xuất hiện một cây hoa lan có thể cho chúng ta ăn no cả đời, thật đúng là một nơi phú quý!”

Lan Thất trên mặt vẫn hững hờ không chút cảm xúc, thân thể khẽ nghiêng về phía sau, dựa vào thành ghế, nhắm mắt, chuyển tâm ngữ.

Ninh Lăng ngạc nhiên.

Vũ Văn Lạc ngạc nhiên.

Minh Nhị quay lại nhìn nàng một cái, trên mặt y là nụ cười nhẹ.

Xe ngựa chậm rãi di chuyển, thân xe nhẹ nhàng lắc lư tựa như đưa nôi, vừa vận giúp người nhập mộng.

Trong giấc mơ mơ màng, bao nhiêu cảnh tượng xưa cũ lần lượt ủa về.

Có con đường kia đi mãi đi mãi không đến điểm cuối, có ngọn núi cao cho dù gắng sức leo bao nhiêu cũng không thể chạm đỉnh, có dòng nước xiết dữ dội cuốn lấy người sâu không thấy đáy, có một trận mưa tuyết mù trời lạnh đến từng góc nhỏ trong xương tủy..... Ngực bỗng nhiên đau nhói, trước mắt một mảnh tối đen vờ vọi, cổ họng tựa như bị cái gì thắt chặt, khó chịu hít thở không thông..... Không, đây là mộng, mau tỉnh lại! Tỉnh lại! Đây là mộng, tỉnh lại.....

Cổ họng buong lỏng, hô hấp thông thuận. Đột nhiên bên tai nghe được tiếng nhạc, À, là đội đón dâu khi này vẫn chưa đi xa sao? Bỗng nhiên trước mắt lại là một màu đỏ rực, trên người quần đồ áo đỏ, chàng trai thành thật kia cũng một thân đỏ, đầu lại xuất hiện khăn voan, tay vừa muốn đưa lên, chàng trai kia tự mình chặn lại, nói “Ta là nam nhi, nên ta cưới nàng.” Thăm nghĩ, mặc kệ là cưới hay gả, chàng trai thật thà này về sau sẽ luôn nghe theo lời mình, tuyệt đối sẽ không quay lưng bỏ đi, cho nên cũng không sao, gả cũng được. Vì thế lắc lư lắc lư, tựa hồ là ngồi trên kiệu hoa, sau đó kiệu hoa dừng lại, có người vén màn, một giọng nói vô cùng dịu dàng thanh nhã vang lên “Nuông tử.” Ủa? Giọng nói này hình như không phải của chàng trai thành thật kia? Đưa tay vén khăn voan, đập vào mắt là.....

Lan Thất bật ngồi dậy, đến nỗi va phải cái bàn con cạnh ghế, trong xe mấy người đồng thời nhìn về phía nàng, chỉ thấy nàng từ từ nhắm hai mắt, trên trán chảy xuống một giọt mồ hôi.

“Thất thiếu?” Minh Nhị thử kêu một tiếng.

Lan Thất trợn mắt, vừa nhìn đã thấy chính là cái khuôn mặt xuất hiện trong mộng, ngay tức khắc xuất chiêu đánh qua.

“Àm!” Một cổ gió mạnh cuồng loạn trong xe, thối tung ống tay áo mọi người, thân xe lay động một trận.

“Thất thiếu như thế này là muốn so võ nghệ sao?” Minh Nhị vẫn y như cũ ôn hòa nhã nhặn. Tay trái đưa lên ngang trán, ngăn lại một chương của Lan Thất, một chiêu vừa rồi, đó là thời khắc sinh tử.

Lan Thất nhìn gương mặt tao nhã đang cười kia, thì thảo phun ra hai chữ, “Ác mộng!”

“Ác mộng?” Minh Nhị nghi hoặc, “Ác mộng như thế nào lại có thể dọa Thất thiếu đến thế này?” Nhìn về mặt cứng ngắc của Lan Thất, nhin không được trông thêm một câu trừu chọc, “Là mộng phải cưới Mẫu Dạ Xoa hay là phải gả quý núi Hắc Sơn Hùng?”

Lan Thất híp mắt lại, nhìn thẳng gương mặt đẹp đẽ xuất trần kia, “So với mấy thứ đó còn đáng sợ hơn nhiều!”

“Hửm?” Minh Nhị nhìn ánh mắt nàng cảm thấy kỳ lạ, sao bản thân mình bị nhìn thành một khối thịt đáng bị băm vằm thế này.

“Sao lại có thể mộng như thế này?” Lan Thất thì thảo, hít vào một hơi thật sâu, chính mình cũng không dám tin tưởng. Xoay người ra phía cửa sổ, không thèm liếc nhìn Minh Nhị thêm lần nào nữa.

Từ lúc đó trở về sau, bầu không khí trong xe cực kỳ im ắng, ngay cả Ngụy Tây Lai cũng không dám mạo muội mở miệng, một chương vừa rồi dù lão không biết là môn phái nào, nhưng cũng rõ lợi hại, hạng người bình thường có thể quật một chương khiến toàn xe lay động gió lớn nổi lên hay sao chứ?

Mọi người đến một khách sạn ở Quận thành vào đầu giờ Tuất, mướn sáu gian phòng, mỗi người một gian, tiểu nhị đem đồ ăn, nước ấm đưa đến từng phòng, sau khi nói câu “Ngày mai gặp”, ai nấy về phòng nghỉ ngơi, một đêm không nói chuyện.

Ngày thứ hai đi tiếp, Ngụy Tây Lai lại nói nhiều như cũ, nỗi sợ hãi hôm qua sớm đã tiêu tan tự hồi nào, dọc theo đường đi đông tây nam bắc, trên trời dưới biển chuyện nào cũng nói, nói đến những chuyện cũ trước kia của mình thì vô cùng phấn khởi vui vẻ, nào là là tư thế oai hùng sang sảng, dùng mảnh phi thường bắt phạm, không biết đã bảo vệ qua bao nhiêu báu vật vô giá, không biết quét sạch bao nhiêu cường đạo kiếp phi, không biết khuyên đảo bao nhiêu giai nhân xinh đẹp.....

Ngụy Sơn Nhi về mặt xấu hổ.

Ninh Lăng nghe được trợn mắt há hốc mồm.

Vũ Văn Lạc nghe được run rẩy trong lòng. Võ công hán mới chỉ là hạng ba, nhưng bản sự nhìn người nhìn việc cũng tính là hạng nhất. Hãy nhìn Ngụy Tây Lai đi, hạng chín còn chưa tới được, nói là áp tải, xem chừng cũng chỉ là thay người khác đưa thư hoặc mấy món đồ chẳng đáng tiền là bao, căn bản không coi là người giang hồ, nếu không nhân vật như Minh Nhị, Lan Thất ngồi sờ sờ trước mắt lão đây, sao lão lại nhận chẳng ra chứ, Minh Nhị thì không nói làm gì, Lan Thất kia một đôi mắt xanh trên trời dưới đất độc nhất vô nhị chính là điểm nhận diện tốt nhất! Chỉ là hán cũng chẳng muốn làm người ta mất hứng, coi như nghe chuyện cười đi, thuận tiện giải buồn cũng được.

Minh Nhị vẫn mang theo nụ cười ôn nhã xuất trần của mình, phẩm trà độc sách, nhàn nhã tự đắc.

Lan Thất lại lặng yên hiem có, như cũ nhắm mắt ngồi yên tĩnh, kỳ lạ là chẳng làm ra chuyện gì chọc ghẹo người khác, khiến cho Vũ Văn Lạc suốt chặng đường đi vừa khẩn trương lại chờ mong, thật là một tìm mả.

“Ngụy đại thúc, đồ mà lão chuyển là món gì? Muốn đưa đến nơi nào ở Hoa châu?” Thừa dịp Ngụy Tây Lai uống một ngụm trà, Vũ Văn Lạc chen vào hỏi một câu đã thắc mắc lâu rồi nhưng chưa tìm ra dịp đề nói.

“Lão cũng không biết thứ này là gì, là Ngô đại thiếu gia giàu có nhất ở chỗ chúng ta ủy thác, muốn lão tự mình đưa đến nơi nào gọi là cái gì ‘Ly Phương các’.” Ngụy Tây Lai uống hết, buong chén trà nói, “Tiểu tử, người không biết được lần này đề đến được đây lão đã bỏ bao nhiêu tâm huyết đâu, Ngô đại thiếu gia vốn muốn nhờ ‘Uy Vũ tiêu cục’, nhưng tổng tiêu đầu ở đó lại nói ‘Ly Phương các’ vốn không phải là nơi sạch sẽ, không chịu làm, Ngô đại thiếu gia tức giận thiếu chút nữa muốn đập đổ ‘Uy Vũ tiêu cục’, lão già ta liền thừa cơ hội này, nhờ một người bà con làm việc trong Ngô phủ nói giúp mấy lời, ngăn nói vạ nói, còn lập cả giấy tờ cam đoan, Ngô đại thiếu gia mới chịu đồng ý để lão chuyển đồ, hi hi, một chuyến đi này, chẳng những một năm tới đây không phải lo chuyện ăn uống, ngay cả đồ cưới cho Sơn nhi cũng sắp xếp chút ít được.”

“Uy Vũ tiêu cục?” Vũ Văn Lạc ngẫm nghĩ: “Là ‘Uy Vũ tiêu cục’ ở Nguyệt châu sao?”

“Ừ, như thế nào? Tiểu tử ngươi cũng biết?” Ngụy Tây Lai vừa nghe thấy vô cùng phấn chấn, “Đó là tiêu cục nổi tiếng nhất ở chỗ chúng ta, nghe nói tất cả cánh cửa ở đó đều được bọc bằng đồng, vừa có tiền vừa uy phong!”

“Cũng khó trách.” Vũ Văn Lạc gật gù nói.

Tổng tiêu đầu Uy Vũ tiêu cục, Trịnh Uy Vũ, cùng Vũ Văn gia có mấy phần giao tình, cho nên Vũ Văn Lạc cũng biết được chút ít. Trịnh Uy Vũ tuy có đến mười người con gái, nhưng chỉ có mỗi một người con trai, từ nhỏ coi như trân bảo, vô cùng kỳ vọng mà dốc lòng dạy dỗ, không ngờ rằng Trịnh công tử kia sau khi thành niên mê luyến một người con gái thanh lâu, vứt bỏ tiền đồ cùng gia nghiệp, sớm tối chỉ muốn vui vẻ cùng người đẹp, khiến Trịnh Uy Vũ vô cùng tức giận, hận con trai không nên thân, lại càng hận yêu nữ kia quyền rũ con mình. Đánh, mắng, khóc, nháo, thủ đoạn gì hai bên cũng đều dùng qua, cuối cùng thành một cục diện bế tắc, Trịnh công tử cư ngụ thường xuyên ở nơi của người đẹp, Trịnh gia không thừa nhận có người con trai như vậy. Mà Ly Phương các này là Hoa châu, không, phải nói là thanh lâu nổi tiếng nhất Hoàng triều, bao nhiêu mỹ nhân sắc nghệ song tuyệt, vương công quý tộc đếm không xuể, người bảo Trịnh Uy Vũ mang đồ tới đó, chẳng khác nào lửa cháy lại đổ thêm dầu, không cháy tới người là còn may.

Lan Thất vẫn nhắm mắt tĩnh tọa đột nhiên mở mắt ra, đôi con ngươi xanh thẳm âm u khiến Ngụy Tây Lai đánh ‘bộp’ trong lòng, lời đến bên miệng liền nuốt trở về, không dám nói tiếng nào.

“Ly Phương các.....” Lan Thất đưa tay chống cằm, “Bản thiếu chợt nhớ nơi đó cũng có người quen cũ, chúng ta tới đó chơi một chút đi.”

“Ly Phương các?” Người duy nhất không biết Ly Phương các là tiểu đệ Ninh gia, “Đó là chỗ nào?”

Lan Thất nở nụ cười, loại nụ cười khiến Ninh Lăng vừa nhìn, lòng đã cảm thấy sợ hãi. “Ly Phương các là nơi đẹp nhất thiên hạ, mỗi một nam nhi tới đó như tiến vào nơi cực lạc.”

“Vậy sao?” Ninh Lăng nghi hoặc nhìn Lan Thất, hẳn cũng không dám tùy ý tin tưởng lời nàng nói nữa.

“Không tin?” Lan Thất là ai chứ, sao có thể không nhìn ra biểu tình trên mặt Ninh Lăng, “Không tin có thể hỏi Nhị công tử.”

Ninh Lăng lập tức thật sự đem ánh mắt chuyển hướng Minh Nhị.

Minh Nhị nghĩ nghĩ, nói: “Ồ phương diện nào đó mà nói, là như thế.”

“Ông muốn chuyển đồ cho ai?” Lan Thất chuyển mắt xanh qua phía Ngụy Tây Lai.

“A..... Đưa..... Đưa cho một người tên là ‘Tam Tuyệt nương tử’.” Ngụy Tây Lai không ngờ Lan Thất sẽ hỏi mình, không khỏi có chút khẩn trương, không hiểu tại sao, lão rất sợ vị công tử áo tím mắt xanh này.

“Tam Tuyệt nương tử?” Lan Thất mỉm cười, cười đến tay Ngụy Tây Lai phát run rẩy, nhìn không được nghiêng người qua một bên, nín lấy con gái, Ngụy Sơn Nhi cầm chặt tay cha mình, cảnh giác mà vô cùng lo sợ, e ngại nhìn vị công tử cười một cách tuyệt mỹ lại cực tà ác ở trước mắt, nàng cũng cảm thấy sợ hãi. “Thì ra là muốn chuyển đồ đến cho ‘Tam Tuyệt nương tử’ nha, vậy cũng thật tiện đường, bản thiếu mang ông đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Ly Phương diễm sắc

Lúc vào đến thành Hoa Châu đã là lúc nhà nhà lên đèn, mặc dù như vậy, người người đi đường vẫn đông như dật cửi, hai bên trái phải là cửa hàng san sát, những ngọn đèn sáng trước cửa đã được thắp, chiếu sáng rực một góc phố hoa náo nhiệt của Hoa Châu.

Ngụy Tây Lai và Ngụy Sơn Nhi cúi đầu qua cửa sổ nhìn ngắm phố phường, chắc chắn cảm thán rằng Hoa Châu không hổ là vùng đất giàu có nhất Hoàng triều.

“Vũ Văn Lạc, đã từng đến Ly Phương các chưa?” Lan Thất phe phẩy quạt ngọc hỏi.

“Đã từng nghe, chưa từng đến.” Vũ Văn Lạc đáp, nghĩ một chút, mắt lóe sáng, “Thất thiếu, ‘Tam Tuyệt nương tử’ kia là loại người nào?”

“Hoàng triều các châu có tổng cộng bảy mươi lăm Ly Phương các, nàng ấy là bà chủ của tất cả các nơi đó” mắt xanh của Lan Thất nhiễm ba phần ý cười, “Ly Phương các Ly Tam Tuyệt, thiên hạ ít người không biết.”

“À, Ly Tam Tuyệt, ta biết!” Vũ Văn Lạc đột nhiên vỗ tay hoan hỉ nói, vẻ mặt hưng phấn kích động, “Đường huynh nhà ta rất thích nàng ấy, thường xuyên nhắc với ra.”

“Vậy sao?” Lan Thất ngao ngễ cười.

“Chẳng qua đường huynh thường gọi nàng là Ly Tam, chứ không gọi là ‘Tam Tuyệt nương tử’, chả trách ta vừa rồi không biết.” Vũ Văn Lạc lại nói, “Đường huynh bảo rằng nàng là kỳ nhân chốn phong trần, đối với nàng rất quý trọng!”

“Phải không?” Lan Thất hơi nhướn mày.

“Đại ca, Ly Tam này võ công rất cao sao?” Ninh Lăng hỏi. Đối với hắn để có thể khiến cho người nhà Vũ Văn nể trọng, khẳng định là cao nhân võ công tuyệt thế, huống hồ ‘Tam tuyệt’ thực sự dễ khiến người liên tưởng đến ba loại tuyệt thế võ công.

“Nàng ấy không biết võ công.” Vũ Văn Lạc lại lắc đầu nói, “Ly Tam Tuyệt, chính là nói dung tuyệt, vũ tuyệt, cảm tuyệt.”

“A, nói theo một cách khác nữa, còn là tuyệt tình, tuyệt phu, tuyệt tử.” Lan Thất lại khẽ cười nói.

“Hả?” Ninh Lăng hoảng sợ, “Chuyện này..... sao lại nói như vậy?”

“Đúng vậy, nói như thế cũng có chút ác độc.” Đến cả Ngụy Tây Lai cũng chịu không nổi mở miệng.

“E hèm” Vũ Văn Lạc hắng giọng, “Đề ta nói cho mọi người nghe Ly Tam Tuyết này là dạng người nào vậy.”

Ninh Lăng, Ngụy Tây Lai, Ngụy Sơn Nhi quả nhiên đều dời ánh mắt về phía Vũ Văn Lạc, khiến lòng hắn sinh vài phần đắc ý.

“Nghe nói Ly Tam Tuyết này từ nhỏ lớn lên ở Ly Phương các, mười lăm tuổi treo biển hành nghề tiếp khách, dung mạo bất phàm lại cảm vũ tuyết hảo, chẳng những là hoa khôi ở Hoa châu thành, mà còn..... ừm..... công phu kia cũng rất lợi hại, nam nhân một người lại một người đếm không xuể, tên tuổi rất nhanh mà truyền khắp Hoàng triều, người nghe tiếng mà tìm đến có thể nói là không dứt, mà Ly Tam Tuyết này chẳng những xinh đẹp, lại là một người trí tuệ, hơn mười năm trôi qua, chẳng những Ly Phương các trở thành của nàng, mà còn khiến cho Ly Phương các trải rộng khắp các châu ở Hoàng triều.”

“Đại ca, huynh không phải mới vừa nói qua nàng không biết công phu sao, sao giờ lại nói nàng công phu lợi hại.” Ninh Lăng ngắt lời hỏi.

Lời này của hắn vừa dứt, Ngụy Sơn Nhi vẻ mặt đỏ bừng, Ngụy Tây Lai khục khục cười, Lan Thất lắc đầu thờ dãi, Minh Nhị nhắm mắt mỉm cười, sắc mặt Vũ Văn Lạc thoáng quần bách sau đó chuyển qua vừa xấu hổ vừa buồn bực, “Lúc ta đang nói chuyện, đệ không cần xen mồm vào!”

Ninh Lăng nhìn thần sắc mọi người, liền biết chính mình lại hơi lỗ lòi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn không biết chính mình sai ở đâu, đành bắt đầu dĩ nghiêng đầu, không nói lời nào nữa, lặng im nghe tiếp.

“Núi Thiên Bích rốt cuộc là nơi tiên cảnh thế ngoại nào nhỉ?” Lan Thất nhin không được cảm thán một tiếng.

“Nơi đó.....” Ninh Lăng vừa nghe Lan Thất hỏi về núi Thiên Bích không khỏi dâng lên thích thú, rất muốn vì nàng miêu tả tỉ mỉ một phen tình cảnh trên núi, nhưng vừa nghiêng đầu qua thấy ánh mắt đáng sợ của Vũ Văn Lạc, nhất thời nghẹn giọng.

“Những cô nương thanh lâu mặc dù cười vui hoan hỉ, nhưng chuyện đón đưa hoa bướm, đáy lòng ai lại không cay đắng bất đắc dĩ, đêm ngày chờ mong cũng chỉ là một người phu quân, một mái ấm, chỉ có Ly Tam Tuyết là không như vậy, những người yêu thích nàng tuyệt đối không phải là ít, nhưng nhưng cho dù là quan lớn, quý tộc hay phú hào, thương nhân, ai muốn chuộc thân cho nàng đều bị nàng cự tuyệt, cho dù là lập thành cơ thiệp hay cưới hỏi hoàng đế, nàng tất thấy đều từ chối. Có người khó hiểu hỏi nàng, một lời đáp trả đúng là khiến thiên hạ kinh ngạc.” Vũ Văn Lạc nói đến đây, ánh mắt đảo một vòng mấy người trong xe, “Biết nàng nói gì không?”

“Nói cái gì?” Ninh Lăng rất ngoan ngoãn hỏi

“Nói cái gì?” Ngụy Tây Lai cũng nghễnh cổ tò mò.

Mà Ngụy Sơn Nhi cho dù ngại ngừng mở miệng, nhưng ánh mắt cũng gắt gao nhìn Vũ Văn Lạc.

Lan Thất, Minh Nhị tất nhiên là thần nhiên phẩm trà không thêm chú ý.

Vũ Văn Lạc cười rộ lên, cười đến cực vui vẻ, lộ ra hai hàm răng trắng, tôn lên mắt to mày rậm, thật là vui vẻ đáng yêu.

“Nàng thế mà lại nói? Bà cô ta cho dù là gả cho vương hầu, không phải là thân chi hầu hạ một người nam nhân sao, chi bằng ta ở Ly Phương các này đây, muôn vàn nam nhi tất cả anh hùng, mặc ta hoan ái, thích ý đến cực điểm, sao phải oan uổng chính mình, cả ngày chỉ biết một nam nhân, thật chán ngắt.” Vũ Văn Lạc sang sảng nói.

“Hà?” Ninh Lăng tròn mắt.

Ngụy Tây Lai cứng lưỡi, “Này..... Nữ nhân này chẳng lẽ..... thật sự là muốn nam nhân cả thiên hạ?”

Ngụy Sơn Nhi vẻ mặt đỏ bừng, cúi đầu trầm nghĩ nữ nhân này thật đúng là không biết xấu hổ, có thể nói được những lời vô sỉ như vậy.

“Khá lắm Ly Tam.” Minh Nhị cũng lạnh nhạt tán một tiếng.

Lan Thất nhẹ liếc Minh Nhị một cái, mắt xanh khẽ cong.

Vũ Văn Lạc tiếp tục nói: “Lại có người khuyên nhủ nàng, hiện hồng nhan vẫn còn, có nam nhân chào đón, nếu một ngày dung sắc tàn phai, chẳng còn ai đoái hoài, không bằng sớm tìm một mái ấm thì tốt hơn. Cho dù là không lấy chồng đi nữa, hà cớ gì phải ở mãi chốn phấn hoa, không duyên có khiến người đặt điều nhục mạ, nếu đã có tiền bạc, chẳng bằng thoát đi nơi dơ bẩn này, tìm một chốn thanh bạch, bình yên vượt qua những ngày còn lại cũng tốt. Nàng lại cười nhạo phản bác ‘Bà cô ta đây là kỹ nữ, từ lúc sinh ra vốn đã là kỹ nữ, nửa đời này nghe chẳng lẽ nghe lời đàm tiếu còn ít sao? Bà cô ta chỉ cần vào tai này ra tai kia là được. Chẳng lẽ thoát thân hoàn lương thì không còn ai cười nhạo ta nữa? Từ nay về sau lại coi ta như công chúa cao quý hay xử nữ thuần khiết ư? Kỹ nữ dù có đi đến đâu cũng bị người mắng là kỹ nữ, cho nên bà cô đây vô cùng vui vẻ coi mờ làm chức kỹ nữ của mình. Đối với nữ nhân mà nói, tuổi trẻ theo thời gian mỗi ngày một trôi đi, cho dù là gả cho người, lúc về già xấu xí cũng bị coi như chiếc giày cũ, bà cô ta sáng nay vui sáng nay say, kiếm được niềm vui lại kiếm được vàng bạc, cho dù đến một ngày già cả xấu xí cũng không đến nỗi bị phu quân ruồng rẫy bội bạc.’”

Ninh Lăng, Ngụy Tây Lai trừng mắt cứng lưỡi không thốt nên lời, Ngụy Sơn Nhi không dám ngắt đầu.

Minh Nhị vỗ về chén trà, thần nhiên mà thán: “Phong trần quả nhiều kỳ nhân.”

Lan Thất cười giễu, “Nhị công tử thấy ái mộ sao?”

“Giai nhân như thế, thật mong gặp gỡ.” Minh Nhị cười đáp.

“Vây bản thiếu đành vì người trở thành người luân kim dẫn chỉ, bạc nhân tài như Nhị công tử, Ly Tam hẳn mở rộng tấm lòng.” Lan Thất khép quạt, nhìn đường phố, mắt xanh dao động khi lấp lánh khi âm tà.

Sáng sớm, mở cửa sổ ra, ánh mặt trời rạng rỡ, ngoài vườn rực ánh vàng hoa cúc, chập chồn vài cánh bướm trắng bay lượn, gió nhẹ thoảng qua, bướm vờn hoa, đung đưa khiêu vũ. Khẽ buông chén trà trên tay xuống, nhẹ tựa vào thành cửa sổ trúc, từ từ nhắm hai mắt, lắng nghe điệu cảm do giai nhân đang ngồi phía sau đàn, tuy chỉ là

một giai điệu không rõ tên, thể nhưng lại hết sức thoải mái.

“Nơi này của Tam tỷ tỷ vẫn vô cùng dễ chịu.” Lan Thất nhẹ nhàng thở dài.

Ly Tam dừng tay đang gảy đàn, ngẩng đầu hỏi: “Đêm qua ngủ ngon giấc không?”

“Tỷ cũng biết là bản thiếu ở đâu cũng như nhau.” Lan Thất thần nhiên đáp.

“Đúng vậy, ở đâu người cũng có thể ngủ được.” Ly Tam cười nhẹ, nhìn người đang nằm cực kỳ ung dung trên tháp trúc, trong ánh mắt không che dấu được một thoáng tìm đập mạnh loạn nhịp, một lát sau lại nhẹ nhàng thán một câu, “Cho dù ở nơi băng tuyết tràn ngập…… Người cũng có thể ngủ.”

Lan Thất không trả lời, nhắm mắt dựa mình trên tháp, ngủ.

Ly Tam đứng dậy tiến đến gần hơn, nhìn người đang bình yên nhắm mắt, “Năm đó bắt gặp một người nằm im lìm trong tuyết, vẫn ngỡ là người chết, ai ngờ vừa tới gần, người lại đột nhiên mở mắt nhìn ta, cái ánh mắt kia……”

Gió bỗng thổi một cánh hoa mỏng manh rơi lạc vào phòng, đáp xuống trán Lan Thất, Ly Tam nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh tháp, đưa tay phất đi cánh hoa, “Bà cô đây cả đời này không sợ cái gì, nhưng hôm nay nghĩ lại, ánh mắt người ngày đó lại khiến ta đổ mồ hôi lạnh, chưa từng có đứa bé nào lại có ánh mắt lợi hại như người, so với sói còn ngoan độc hơn!”

Lan Thất mở to mắt nhìn nàng cười nhẹ, nói: “Thế ư?”

“Đúng vậy.” Ly Tam âm thầm cảm thán một tiếng trong lòng, ngón tay hạ xuống dọc theo đuôi lông mày, vỗ về cặp bích mâu xanh ngắt sáng rọi, “Ai có thể ngờ, một đôi mắt thế này có thể khiến người vô cùng sợ hãi lại vô cùng mê hoặc, khiến cho người người hận không thể chết chìm trong đó.”

“Tỷ tỷ cũng muốn?” Lan Thất khẽ nở một nụ cười nhạt, vô cùng tà mị.

“Đúng vậy, bà cô này cũng muốn.” Ly Tam chậm rãi cúi người, “lần thứ hai gặp lại, đầu tiên bà cô đây đã muốn đắm mình trong đôi mắt xanh này, muốn thử bên trong đó là mùi vị như thế nào.” Nói xong thân mình càng cúi thấp hơn, hướng xuống Lan Thất.

Lan Thất không hề động đây, chỉ là thần nhiên cười, nói: “Tam tỷ tỷ, tỷ cũng biết giang hồ đồn đại bản thiếu lúc nam lúc nữ.”

“Hử?” Ly Tam dừng lại một chút, “Như thế thì sao?”

“Nếu bản thiếu là nữ nhân, tỷ tỷ cũng muốn say một hồi sao?” mắt ngọc Lan Thất nhìn Ly Tam, xuân sắc lung linh say hồn người.

Ly Tam ngần ra, sau đó dịu dàng đáng yêu cười, “Cho dù người là nữ, bà cô cũng muốn say một hồi!”

“Ha ha……” Lan Thất cười lớn, “Quả nhiên là Tam tỷ tỷ! Chỉ có điều……” Tiếng cười trở thành châm biếm, mắt xanh nhìn nàng thật sâu, “Tỷ tỷ xác định…… Thật muốn say một hồi sao?”

Ly Tam nhìn nàng đang nằm dưới mình, lại nhìn mắt xanh trước mắt.

Khuôn mặt kia đẹp đến vô luân như thế, lại thêm vẻ yêu ma tà mị, cặp mắt xanh ngọc bích độc nhất vô nhị, rõ ràng vẫn trong vắt như nước trời nhưng giờ lại u trầm không thể nhìn rõ, đây chính là thứ duy nhất trong cuộc đời này nàng yêu thích, tình cảm này tồn tại trong lòng nàng cũng đã mấy năm rồi, nhưng ngay giờ phút này, tại thời điểm chỉ cần vươn tay là chạm được, nàng lại không dám tiến gần thêm một mảy may.

Sau một lúc lâu, Ly Tam thở một hơi dài, thân thể rụt lui, “Bà cô ta thật sự muốn say một hồi, lại càng sợ trầm luân vạn kiếp bất phục.”

“Ha ha…… Tỷ tỷ quả nhiên hiểu rõ chính mình nhất.” Lan Thất lại cười.

“Chính mình không thương bản thân mình, chẳng lẽ phải lo lắng cho người khác sao.” Ly Tam khẽ liếc mắt, liếc ra bách mị thiên kiều, “Nói đi, hôm qua người mang mấy người đó đến làm gì?”

“Nói đến chuyện này……” Lan Thất mở quạt ngọc, “Đêm qua tỷ tỷ có thu hoạch gì không?”

“Ai da!” Ly Tam nhớ tới đêm qua không khỏi thở dài một tiếng, “Thất thiếu lần sau thật không nên mang những bằng hữu như vậy đến đây, nếu không bằng hiệu của Ly Phương các ta chắc có ngày cũng đổ!”

“Hử?” Lan Thất khẽ nheo mắt ngọc, cười, cười đến có phần giả dối.

“Hôm qua vì người bảo chiếu cố bằng hữu mình cho tốt, bà cô ta thật sự đã phá lệ ư đại.” Ly Tam nói có vẻ nghiêng rằng nghiêng lợi, “Tên nhóc thiếu niên mắt tròn tròn nhỏ tuổi nhất, nể mặt hắn có vẻ đáng yêu, bà cô để Linh Đương ngọt ngào hoạt bát nhất đi tiếp đón hắn, thế mà tên tiểu tử đó, từ lúc Linh Đương vừa vào cửa, liền đồ mặt tránh như rắn rết, Linh Đương há bằng lòng chịu thua, một tiếng ca ca, hai tiếng ca ca vô cùng ngọt ngào, ai ngờ được nguyên cả một đêm là chơi trò người chạy ta bắt, cuối cùng tiểu tử kia nhảy lên xà nhà mãi không chịu xuống, khiến Linh Đương tức giận đến xanh cả mặt.”

“Ha ha ha……” Lan Thất nhin không được cười rộ lên, “Quả thế, chuyện đó thật chỉ có Ninh Lăng mới làm được.”

Ly Tam tức giận liếc nàng một cái, nói: “Còn Vũ Văn Lạc có nụ cười đáng yêu kia, nể mấy phần giao tình giữa bà cô với Vũ Văn Hoàn, chọn riêng Thái Âm đan trang thụ mị nhất cho hắn, ai ngờ……” Ly Tam nói đến đây đột nhiên cũng bật cười, “Người có biết tiểu tử đó đã làm gì không? Hắn đầu tiên tỷ tỷ dài tỷ tỷ ngắn dễ dàng ngay đến cả trái tim của Thái Âm cũng trở nên ngọt lịm, sau đó là ca ngợi Thái Âm từ đỉnh đầu đến ngón chân, khỏi nói, những lời đó hoàn toàn không tục chút nào, khiến cho Thái Âm ngay lúc đó nhận thêm một đệ đệ mới, kế tiếp, hắn cùng Thái Âm nhẹ nhàng hoà nhã chuyện trò, gần như đem xuất thân lai lịch của Thái Âm hỏi rõ ràng cặn kẽ, lại rồi tiếp theo bắt đầu hỏi đến chuyện của bà cô ta đây, còn lấy giấy bút tỉ mỉ ghi lại.” Nói đoạn Ly Tam đưa tay vờ đánh Lan Thất một cái, “Ông trời của ta, Thất thiếu tốt của ta, người ở đâu tìm ra một bảo bối như vậy?!”

“Vũ Văn Lạc..... Hấn, ha ha ha.....” Lan Thất cũng vuốt trán bật cười, “Tỷ không biết hấn lập chí muốn làm võ lâm sử gia sao? Dọc theo đường đi bản thiếu sớm đã được nhận thức qua.”

“Về phần vị Minh Nhị công tử kia.....” Ly Tam cười nhẹ, trong ánh mắt nổi rõ sự vô lực, bất đắc dĩ, “Cả đêm, bà cô tặng hấn sáu vị mỹ nữ, tuyệt đối đều là mỹ nhân nhất đẳng, phong tư khác nhau, thế mà cuối cùng, một đám sáu vị cô nương đều vì hấn không ngọt ái mộ, tự biết xấu hổ, chủ động rời đi.”

“A?” lòng mày Lan Thất khẽ động, ngồi dậy, “Nói rõ hơn một chút cho bản thiếu.”

“Nhị công tử kia xuất thân danh môn, mang khí độ cao thượng tru nhã, người như vậy, thường thức cũng nên là những cô nương băng thanh ngọc khiết, bởi vậy người thứ nhất được đưa đến là Thanh Khê. Nàng vốn là con gái nhà quan, dung sắc thanh lệ lại thi thư đầy bụng, từ trước đến nay vô cùng thanh cao không nhiễm bụi trần, trước nay chỉ kết giao với tầng lớp trí thức cao nhã thượng lưu, hầu hạ Nhị công tử, chọn nàng là thỏa đáng nhất, ai mà ngờ, Nhị công tử kia chẳng qua chỉ vừa nhìn nàng cười một cái, Thanh Khê không cầm lòng nổi, vừa gặp đã chung tình, nàng không đợi kịp ánh mắt thứ hai liền vội chạy trốn chết, người có biết lúc nàng trở ra đã nói gì với bà cô đây không?” Ly Tam khẽ một nụ cười trào phúng.

“Nói gì?” Lan Thất nhẹ nhàng phe phẩy quạt ngọc.

“Nha đầu kia nói rằng ‘Nếu nhìn thêm một lần, chắc chắn sẽ là ‘không phải chàng không lấy chồng’, nhưng từ trước đến nay, hoa rơi nước chảy vốn là vô duyên, Thanh Khê không muốn ôm nỗi khổ tương tư.’” Ly Tam có phần thờ dãi, “Nha đầu kia quả nhiên là người có căn cơ, biết nhanh chóng một đao chặt đứt.”

“A.....nụ cười của Trích Tiên, thế mà không người nào chống đỡ nổi sao?” Lan Thất nhắm đôi mắt ngọc, lại nằm xuống.

“Người thứ hai bà cô đưa đến là Hồng Anh, dung nhan rực rỡ như thược dược, am hiểu ca múa, mà còn là do bà cô đích thân dạy, sớm đã trò giỏi hơn thầy. Nàng vì Nhị công tử hay một khúc ‘Hí uyển ương’. Thất thiếu biết điệu vũ kia là như thế nào rồi đó.” Ly Tam nhẹ nhàng cười, đưa tay vén tóc mai, trong quyền rũ mang theo ba phần tiếc hận.

“Lúc Hồng Anh khiêu vũ, chưa bao giờ có nam nhân nào lại không động lòng si mê, nhưng Nhị công tử lại từ đầu đến cuối vẻ mặt như thường, ánh mắt trong trẻo bình tĩnh. Cuối cùng, hấn lấy đàn ngọc trong phòng tâu một bài ‘Hòa phượng hoàng’, trong lúc đàn chỉ liếc nhìn Hồng Anh một lần, nhưng với một liếc mắt kia thôi đã khiến Hồng Anh hoàn toàn trầm luân, sau, nàng nói cho ta biết, bản thân nàng cũng không rõ đã làm thế nào ra khỏi căn phòng đó, chỉ biết là sau khi tỉnh lại liền ở trước mặt bà cô, sau đó liền ôm lấy bà cô đây khóc lớn, hỏi vì sao nàng lại không biết múa ‘Hoà phượng hoàng’, kiếp này dù không có được tình cảm của người này, ít nhất cũng muốn một lần cảm vũ kết hợp, như vậy cuối đời mới không hối tiếc!”

“‘Hòa phượng hoàng’? Hấn thế mà lại biết khúc này.” Lan Thất cũng cảm thán một câu.

Ly Tam cười cười, “Lúc đó bà cô này ôm Hồng Anh, vừa sợ hãi than thở nhưng cũng không phục, không tin có nam nhân nào tại Ly Phụng các mà không say, cho nên lúc này đây liền phái bốn vị cô nương cùng vào một lần.”

Lan Thất nghe vậy mày dài nhíu lên, cũng có vài phần kinh ngạc.

“Thức Vi sở trường ca hát, lại thêm thân hình nhỏ nhắn thần thái bách mị, chẳng có nam nhân nào gặp mà không thương, Thù Kiều dịu dàng đáng yêu, linh động khôi hài, luôn luôn khiến người cười vui vẻ, Hoán Đài am hiểu về cầm, một khúc ‘Mộ thanh từ’ (1) khiến người nghe khuyên tình, Thanh Ái toàn tài, cầm kỳ thư họa, thi từ ca múa không gì không giỏi, lại thêm phong vị như lan, nam tử vừa gặp liền sinh cảm giác vừa kính vừa yêu, vốn nghĩ bốn vị mỹ nhân như vậy ít nhất cũng khiến Nhị công tử hoa mắt tim đập. Nhưng mà.....” Ly Tam nắm tay oán hận đánh xuống thành thấp thỏm, giận dữ nhìn Lan Thất, “Đều tại người hết, mang đến toàn người gì đâu không, câu hết hồn phách của mấy cô nương nhà bà!”

“Như thế nào?” Lan Thất vươn tay vỗ vỗ gương mặt Ly Tam để trấn an, “Nhị công tử này làm cái gì để nhiếp hồn các mỹ nhân nhỏ bé vậy?”

Ly Tam phui cái tay trên mặt xuống, cảm lấy muốn đưa lên miệng cắn một cái, may mắn Lan Thất phản ứng đúng lúc, tránh thoát một kiếp.

“Thật sự thì Nhị công tử kia cũng chẳng làm chuyện kỳ lạ gì cả, lúc bốn vị cô nương vào phòng, hấn đang viết chữ, quay lưng lại nhìn về tám giấy trắng ở trên tường, một tay tài hoa, từ tốn mà viết, ánh đèn rơi lên bức tường trắng tinh, một thân áo xanh, không biết vì sao, ngay giây phút đó, những ý nghĩ lúc đầu của bốn vị cô nương liền chìm trong phút chốc bay biến, chỉ một mực nhìn người nọ, vén tay áo vung bút, thong dong chấm mực, rõ ràng chỉ là hành động bình thường, lại khiến cho người ta có cảm giác nhân tình thanh cao, trong yên lặng mang theo cảm giác thoát tục, chỉ là một bóng lưng mà thôi, đã khiến người khuyên phục.”

Ly Tam mang theo ánh mắt xao động tâm thần nhìn ra ngoài cửa sổ, tựa như ngoài đó cũng có một Trích Tiên áo xanh.

Lan Thất không nói một lời, trên mặt nở một nụ cười thần nhiên, nhìn Ly Tam.

“Đợi hấn viết chữ xong, xoay người đối mặt bốn vị cô nương, gương mặt cùng phong tư đó há không làm người sợ hãi thờ than sao, lúc bốn cô nương giật mình định thần, hấn chỉ một nụ cười đó, đem giấy trải xuống mặt bàn, chấm mực, sau đó ngược mắt nhìn bốn người không nói năng gì, nhưng bốn cô nương ngay lúc đó đã hiểu được ý hấn, tiếp đó là Hoán Đài gảy đàn, Thức Vi cất lời ca, Thù Kiều nghe thấy tiếng ca nhảy múa, Thanh Ái một bên vì đó mà ngâm.....” Ly Tam thờ một hơi dài, như kính trọng như luyện tức, “Bà cô đời này gặp qua bao nhiêu nam nhi chí chí, không hiếm hoi một hai người biết văn, giỏi võ, lục nghệ tinh thông, nhưng lúc chiếm ngưỡng bức họa kia, bà cô không thể không thờ than bội phục. Bốn người các nàng hình dáng, tướng mạo, vẻ đẹp, thần vận đều khác nhau, nhưng bức họa kia không những lột tả rõ ràng, lại mang theo một chút phiêu dật, một cái gì đó không nhiễm hồng trần. Cả bốn người đều trông rất sống động, bà cô chỉ mới nhìn thôi, đã cảm được điều này.”

Nói đến tận đây, Ly Tam ngừng một chút, mới nói tiếp: “Bốn người mang theo tranh trở về, Hoán Đài, Thức Vi, Thù Kiều nói ‘Lúc đó đàn, hát, múa cứ như không thể tự mình điều khiển, vì thế mà trở nên đẹp đến không ngờ, sau này hấn sẽ không có lần nữa’, Thanh Ái nói ‘Khóanh khắc đó dù tai nghe đàn hát, mắt thấy vũ điệu, nhưng đáy lòng lại vô cùng trầm tĩnh yên lặng, ngay cả đến ánh đèn lay động cũng có thể cảm giác được rõ ràng.’ Các nàng nói với bà cô rằng ‘Người như thế này, thật không muốn gặp lại lần nữa, gặp chỉ để thêm đau lòng.’”

“Gặp chỉ để thêm đau lòng.....” Lan Thất chậm rãi lặp lại một câu, tay đang phe phẩy quạt bỗng dừng bất động.

“Xưa nay chỉ nghe người đồn đãi, nay mới xem như được kiến thức.” Ly Tam xoay qua ấm trà để trên chiếc bàn con, pha một ly trà, hóp một ngụm, nói, “Người này không cần ngôn ngữ hành động gì, chỉ cần khí thế thần vận đã có thể nhiếp hồn đoạt phách, trăm năm không có một người thứ hai.”

“A.” Lan Thất nhẹ nhàng cười, quạt ngọc trên tay động mạnh, mắt xanh biếc trong suốt nhìn Ly Tam, “Người như vậy tỷ tỷ nên vui mừng mới đúng, sao không tự mình thử một lần?”

“Ha ha.” Ly Tam cũng cười, đưa ngón tay thon đẹp như lan chi giữa trán Lan Thất, “Tỷ tỷ ta đâu có ngu xuẩn tới mức đó? Biết rõ không thể vì sao còn muốn lâm vào.”

“Ai da, đáng tiếc.” Lan Thất lắc lắc đầu, “Vốn nghĩ nếu là tỷ tỷ có thể tìm ra nhược điểm, ai ngờ đúng là thân kim cương bất hoại.”

“Thật ra.” Ly Tam cúi đầu ghé sát Lan Thất, “Thất thiếu mới nên tự mình thử một lần, bà cô ta vô cùng tò mò, tiên cùng yêu, không biết là tiên độ yêu, hay yêu dụ hoặc tiên?”

“Ha ha ha.” Lan Thất cười rộ. Đấy lòng nhớ tới một hồi ác mộng kia, bỗng nhiên bối rối, chợt thấy lạnh cả sống lưng.

“Lần này ngươi ở chơi chỗ bà cô bao lâu?” Ly Tam hỏi sau khi uống hết ly trà.

“Ngày mai đi, còn có chuyện.” Lan Thất tiếp, “Chuyện nhờ tỷ hỏi thăm có tin gì chưa?”

Ly Tam lắc đầu, “Đây là chuyện đầu tiên ngươi nhờ bà cô hỏi thăm nhưng lại không có manh mối.”

“Vậy sao?” Lan Thất khép quạt, nụ cười trên mặt cũng nhạt bớt, “Đến cả Ly Phương các cũng không tìm hiểu được, xem ra thật sự phải đi đảo Đông Hải.”

Ly Tam nhướn một bên mày liễu, sóng mắt nghiêm túc, “ ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ rốt cuộc là cái gì, ngay đến ngươi cũng khần trương như vậy?”

“Thứ đó sao.” Lan Thất nở nụ cười, mắt xanh hiện lên ánh sáng nhiếp hồn người, “Là vật đẹp nhất thế gian, đại biểu cho tất cả mọi thứ trên đời!”

“Hử?” Ly Tam cười nhạt, “Đại biểu cho tất cả mọi thứ trên đời?”

“Đúng.” Lan Thất vẫn giữ nụ cười, “Nếu tỷ cho rằng tiền là thứ quan trọng nhất, nó đại diện cho tiền, tỷ nghĩ quyền lực quan trọng nhất, nó đại diện quyền lực, tỷ cho rằng địa vị quan trọng, nó khiến người khắp thiên hạ cúi đầu, tỷ cho rằng tình nặng nhất, nó lại khiến cả nam lẫn nữ mơ tưởng tìm đến.”

“Ha ha.” Ly Tam cười lớn, thân thể lay động, như hoa đung đưa trong gió, quyến rũ phong tình, “Như vậy trong mắt Thất thiếu, nó đại diện cho cái gì?”

“Trong mắt bản thiếu.” mắt xanh nhìn quạt ngọc trong tay, mi cong khẽ hạ, “Nó là nó!”

“cốc cốc cốc!” Cửa phòng bỗng nhiên vang lên.

“Là ai?” Ly Tam mở lời hỏi.

“Thất thiếu có ở trong không?” Ngoài cửa là giọng nói của Vũ Văn Lạc.

Ly Tam nhú mày nhìn Lan Thất, Lan Thất chỉ chớp mắt, nhân nhật gật đầu. Ly Tam đứng dậy mở cửa, Vũ Văn Lạc đang đứng ngoài, sau lưng là Ninh Lăng.

Lúc cửa vừa mở, Vũ Văn Lạc trước tiên ước lượng Ly Tam, tiếp theo dò qua Lan Thất đang nằm trên tháp trúc, cuối cùng sau khi đảo nhanh một vòng quanh phòng, nhắm thẳng phía trước mặt, mở miệng nói: “Thất thiếu, khi nào chúng ta mới đi?”

Lan Thất còn chưa đáp, Ly Tam lại nói trước, “Sao Lạc công tử lại vội vã muốn rời đi như vậy? Chẳng lẽ Ly Phương các tiếp đãi chưa được chu đáo ư?”

“Không phải.” Vũ Văn Lạc rối rít xua tay.

“Vậy sao Lạc công tử lại muốn đi gấp như thế?” Ly Tam truy vấn. Một đôi mắt đẹp dịu dàng nhìn về phía Ninh Lăng, ngất nổi Ninh Lăng cúi đầu khép mắt không nhận ra.

“Đó là bởi vì.” Vũ Văn Lạc quay đầu nhìn Ninh Lăng, ánh mắt vòng vo.

“Ta không thích ở nơi này.” Ninh Lăng bỗng nhiên lên tiếng, hơn nữa giọng nói còn không hề nhỏ, “Ta không thích nơi này, chúng ta rời đi được không?” Ninh Lăng nhìn Lan Thất chăm chú, không né tránh cũng không ngần ngại, vẻ mặt còn tỏ ra rất nghiêm túc.

Ly Tam nhất thời cảm thấy ngạc nhiên, chớp mắt, sau đó cười nói: “Tại Ly Phương các này, bà cô ta chính là lần đầu tiên nghe được lời như vậy, lá gan ngươi cũng không nhỏ.”

Ninh Lăng nhìn Ly Tam một cái, không nói gì, quay đầu nhìn Lan Thất như trước

Lan Thất đứng dậy tiến đến gần, mặt mang vẻ quan tâm nhìn Ninh Lăng, “Ồ đây cảm thấy không thoải mái sao? Ở đến ngày mai cũng không được sao?”

Ninh Lăng lắc đầu, “Ta không thích nơi này.”

“Như vậy. Vậy chúng ta kiếm một khách sạn trong thành ở.” Lan Thất cười nhẹ, sau đó quay đầu, “Ly Tam, chuyện vừa nhờ tỷ chờ ta quay về suy nghĩ kỹ xem còn có biện pháp nào không, về phần kia. Xem ra chỉ có buổi tối mới có thời gian nói chuyện, bản thiếu đi rồi sẽ trở lại.”

Dứt lời đi ra cửa, nói với Ninh Lăng, Vũ Văn Lạc: “Chúng ta đi.”

Vũ Văn Lạc xoay người, Ninh Lăng lại không động đậy, chỉ nhìn Lan Thất, một lát sau mới nhẹ giọng nói: “Chúng ta ở đến ngày mai.”

“Hử?” Lan Thất kinh ngạc.

“Đại ca, chúng ta trở về.” Ninh Lăng dùng sức lôi kéo Vũ Văn Lạc đang bận tìm tòi đánh giá Ly Tam rồi đi.

Ly Tam nhìn bóng dáng bọn họ đi xa, sau một lúc lâu mới nói: “Đứa nhỏ này thật đáng thương, sao không buông tha hắn.”

Lan Thất mở quạt, mắt ngọc toát ý cười, “Tỷ thấy bản thiếu có nắm bắt hắn sao?”

“Không có.” Ly Tam quay đầu nhìn hắn, “Cho nên đây mới là đáng buồn nhất.”

Ngày đó, Ly Phương các so với xưa kia càng thêm náo nhiệt.

Có rất nhiều cô nương tập trung lại một nơi, dồn vào trong một căn phòng, nói cười chỉ trò chuyện thiếu niên đỏ mặt trốn mãi trên xà nhà, hay là vây quanh một thân cây, ngửa đầu nhìn kia nhìn người thiếu niên tuấn lãng yên tĩnh say ngủ ở trên.

Mà một người thiếu niên có nụ cười đáng yêu lại đuổi theo các cô nương, một tay gẩy một tay bút, truy hỏi hết chuyện này qua chuyện khác, có cô nương gặp hắn thì vui mừng, lại có người thấy hắn mà sợ hãi.

Rồi trong các cũng có một nơi an tĩnh nhất, các cô nương thường thường ngẩng đầu nhìn về phía đó hồi lâu, cuối cùng chỉ nhẹ than thở, không người dám tiến lại gần.

Chú Thích:

1: Một thanh ti: yêu mến tóc xanh

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 31: Giai Sắc Vô Song - Động tu la

Xe ngựa đi tiếp năm ngày đường mới dừng lại trước một ngọn núi, bốn người xuống xe, Lan Thất bảo người đánh xe trở về, không cần chờ bọn họ.

“Đây là nơi nào?” Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng xoay đầu nhìn quanh, nơi này không một bóng người, không ngờ rằng Hoa châu lại có một nơi như thế này.

Lan Thất ngẩng đầu nhìn triền núi xa xăm một lúc lâu, mới mở miệng nói: “Nhị công tử, người thấy ngọn núi này thế nào? Có biết là núi gì không?”

Lúc đó đang là giờ thân, ánh mặt trời tươi đẹp, một ngày mùa thu thật thích ý.

Minh Nhị đánh giá ngọn núi trước mắt, sau đó nói: “Chưa bao giờ đến đây lần nào, cũng không nghe người ta nói tới, nhưng nhìn qua, tựa như hình vòng cung, mới nhìn tựa như mộ phần an nghỉ.”

Núi không cao là mấy, cây cối rậm rạp nhưng thấp bé, bao bọc chặt kín đồi núi, nếu nhìn xa một chút, nói là núi chẳng thà gọi là một hình cầu màu xanh, chuyện kỳ lạ nhất là, thấy nó lại tạo nên cảm giác lạnh lẽo an tĩnh, tựa như..... là nơi an nghỉ của người đã khuất, khiến người muốn đè nén không gây tiếng động.

Lan Thất nghe vậy quay đầu liếc nhìn Minh Nhị một cái, môi nở một nụ cười nhạt.

Nghe thấy lời của Minh Nhị, Vũ Văn Lạc thật đúng là cảm thấy quả thật có vài phần âm u trầm lắng, vốn đi loanh quanh xem xét, lại không tự chủ được di chuyển tới gần hai người Minh, Lan. “Thất thiếu, đừng nói sự phụ người ở nơi này đi?”

“Nơi đây gọi là núi Thanh Trùng (1).” Lan Thất khép quạt ngọc, “Nơi này, ngay tới bản thiếu cũng cảm thấy sợ hãi, chỉ cần một lần sợ ý, tất chết không toàn thây, cho nên.....” Nàng quay đầu quét mắt về phía ba người, gương mặt biểu lộ thành thật chưa bao giờ xuất hiện qua, “Các người hiện tại đôi ý còn có khả năng sống sót trở về.”

Ba người đều bị vẻ mặt của Lan Thất khiến cho hoảng hốt, lại nghe thêm lời nàng vừa nói, bỗng hiểu ra, việc này hung hiểm vạn phần!

“Thất thiếu, sự phụ của người..... Người đi gặp sự phụ mình cũng gặp nguy hiểm sao?” Vũ Văn Lạc đặt câu hỏi. Đồ đệ đi gặp sự phụ sao lại có khả năng chết không toàn thây? Đây là..... sự phụ kiểu gì?

Lan Thất nâng quạt khẽ gõ gõ trán, tựa hồ không còn cách nào khác, “Các người còn mạng để tới được, đến lúc đó sẽ hiểu.”

“Hử?” Vũ Văn Lạc lòng bồn chồn, nhưng chẳng lẽ đến bây giờ lại muốn rút lui sao? Đây có lẽ là cơ hội duy nhất để làm sáng tỏ thân phận mờ mịt về sự phụ Thất thiếu, huống hồ thân là võ lâm đại sử gia tương lai, sao có thể không theo sát con người nặng ký nhất võ lâm, không đi theo sao biết được sự tích về người này! Cho nên..... Vũ Văn Lạc tiến lên hai bước gần về phía Minh Nhị, vẻ mặt tươi cười, “Minh đại ca, tiểu đệ hết thảy nhờ vả.”

Minh Nhị nhìn hắn, chỉ cười, nhẹ mang theo một chút thờ dãi, đáp một tiếng “Ừ.” Tựa như ca ca không thể nào tránh đệ đệ làm nũng.

Vũ Văn Lạc sau khi nắm được ô dù, cũng không quên mất huynh đệ kết nghĩa của mình, đá mắt với Ninh Lăng, miệng mấp máy nói Lan Thất, ra hiệu cho hắn lên tiếng. Có điều không rõ Ninh Lăng nhìn không thấy hay xem không hiểu, chẳng có hành động nào.

“Các người thật muốn đi sao?” Lan Thất quay đầu nhìn ba người xác nhận một lần nữa.

“Ừ, đi.” Ninh Lăng gật đầu.

“Đương nhiên là đi.” Vũ Văn Lạc cũng lập tức đáp.

Lan Thất đưa mắt nhìn Minh Nhị, Minh Nhị vuốt cằm, “Có Thất thiếu dẫn đường, nơi nào lại không đi được.”

“Vậy thì đi.” Lan Thất dẫn đường.

Ba người đi theo Lan Thất, không đi về hướng ngọn núi, mà ngược lại là đi vòng theo triền núi, đi khoảng nửa khắc, trông thấy và quẹo vào một hõm núi mà bất cứ ai vừa nhìn liền bỏ qua, đi thêm được khoảng chừng hai dặm, phát hiện phía trước là một sơn động, ngoài động có đại bao phủ, không một bóng người bóng thú. Lan Thất nhẹ nhàng nhảy, tiến vào một cái cửa nhỏ nằm giữa bụi cỏ um tùm, ba người kia cũng bắt chước, đến lúc vào rồi mới thấy, ngoại trừ ngay cửa động có một chút ánh sáng, bên trong là một màn đen tối.

“Theo sát ta, chớ đi lạc.” Lan Thất hướng dẫn một tiếng, đi sâu vào bên trong động.

Ninh Lăng theo sát sau đó, Vũ Văn Lạc lại rất nhanh nắm lấy góc áo Minh Nhị, Minh Nhị bước đi, hần mới đi theo. Mấy người đi được một lát, bên trong càng ngày càng tối, sau vurun tay không thấy nổi ngón, tai chỉ nghe được tiếng bước chân nhỏ vun, Vũ Văn Lạc nhìn không được lên tiếng hỏi: “Thất thiếu, nơi này tối đen như mực chúng ta không nhìn thấy người, sao có thể đi theo được?”

“Cái này thì phải trông vào bản lĩnh của người.” Chỉ nghe Lan Thất cười một tiếng, rồi tiếng chân ở trong động cũng im bật.

Vũ Văn Lạc lòng căng thẳng, lập tức quơ tay nắm chặt tay Minh Nhị. “Ninh Lăng?” Hần thử kêu một tiếng.

“Ừm.” Ninh Lăng đáp một tiếng.

Hần thoáng yên tâm, theo sát sau bước Minh Nhị. Đi rồi lại đi, tiếng chân Ninh Lăng cũng biến mất, tai chỉ còn nghe được tiếng chân Minh Nhị và của chính mình, ở trong không gian tối tăm không một tiếng động, lòng không khỏi khẩn trương, lúc này, một sức mạnh từ trước mặt ập đến, nhanh chân né về phía bên trái, nhất thời ập vào không không, liền cảm thấy một trận gió lạnh thổi đến, nghe thấy tiếng hổ gầm sôi tru vang vọng, màng tai chấn động, mùi tanh tươi xông vào mũi, không khỏi ôm chặt cánh tay Minh Nhị, hét to: “Minh đại ca!” Tiếng la chưa kịp ngừng, đã cảm thấy thân thể như đang lao vùn vụt xuống vực sâu, gió bạt mạnh hai tai, hơi lạnh từ bốn phía thấm tậm xương, cảm giác như rơi xuống địa ngục, lập tức lớn tiếng hét lên: “Minh đại ca cứu ta!”

“Đại ca! Huynh sao rồi?” Giọng nói mang theo lo lắng của Ninh Lăng như từ xa xôi vọng lại.

“Huynh.” Không kịp trả lời, được cánh tay mình đang ôm cứng nhắc bỗng, cả người cũng theo đó mà bay lên, sau đó dưới chân mới cảm giác có điểm tựa. “Minh đại ca, trong động này có nhiều dã thú lắm sao?” Còn chưa kịp đợi câu trả lời, một trận gió rét phả vào mặt, rõ ràng là trong bóng tối, nhưng lại cảm giác rõ ràng yêu ma quỷ quái hung ác cực điểm há mồm đồ lòn như máu đánh thẳng tới, lập tức “Á!” một tiếng, sợ tới mức xua tay nhảy tránh, hiển nhiên là đợt tránh này vẫn không thoát khỏi, bên tai vẫn nghe được tiếng ma quỷ rên rỉ hú không dứt, thân thể đã tê dại, tay chân không hiểu tại sao không thể cử động nổi, chỉ biết là ôm chặt cánh tay kia, “Minh đại ca cứu mạng. Có quý a!” Vũ Văn Lạc sợ đến muốn phát khóc rồi, nhắm mắt, liều mạng nhảy lên trốn tránh, tiếp đó cánh tay kia vung lên, trong không khác thân thể bay lên không trung, một trận đất trời đảo lộn, thấy chóiáng vàng mờ mờ, trong lúc hoảng hốt, cảm nhận gió lốc nổi lên, lòng ngực như bị nghiền nát thở không thông, còn có vài cơn gió quất qua da thịt, đau đớn như dao cắt! Ông trời ơi, người chẳng lẽ muốn đường đường anh tài như Vũ Văn Lạc con chết sớm ư? Ầm ầm ầm! Tựa hồ có cái gì bị đánh trúng, sau đó hình như vô số đá vụn rầm rầm rơi xuống, trong không gian mờ mịt, hần cái gì cũng không thấy nổi, chỉ có sống có chết ôm lấy cánh tay kia.

“Á!” Tiếng hét sợ hãi của Ninh Lăng đánh thức thần trí mơ hồ của Vũ Văn Lạc.

“Ninh Lăng!” Vũ Văn Lạc hoàn hồn kêu lên, lại không nghe được câu trả lời.

“Im lặng nhắm mắt.” Nghe được một câu nhẹ tênh của Minh Nhị, sau đó là một trận cuồng phong, đất trời đảo ngược, sấm sét rạch trời, mưa, đá ầm ầm rớt xuống, thần trí lại trở nên lẫn lộn chớiáng vàng mờ mờ.

Ninh Lăng vẫn theo sát phía sau Lan Thất, mặc cho nhìn không thấy nghe không được, nhưng hần vẫn có thể cảm giác được Lan Thất cách trong vòng mười ba bước. Lúc nghe tiếng Vũ Văn Lạc gọi, hần cảm thấy khẩn trương, bước chân không tránh khỏi rối loạn, dấu vết Lan Thất liền biến mất, dưới chân như rơi xuống vực sâu vạn trượng, trong bóng đêm, vô số lệ quỷ ác ma mờ to cái mồm đầy máu, nhe nanh múa vuốt xông đến, nhìn không được sợ hãi kêu lên. Đang lúc sợ hãi hoảng loạn, bả vai đột nhiên căng thẳng, thân thể bỗng bay lên không, cảm giác chao đảo lộn ngược ập tới, như thể xoay vòng trên không trung, lúc này, không biết một trận gió khô rát từ phương nào thổi qua, bả vai đau xót, thêm một trận đánh tới trước mặt, hô hấp cứng lại, ngực bị ngàn cân đè nén, tâm thần hỗn loạn. Nhưng hoảng hốt nghĩ đến, gió này từ ma quỷ hay chương pháp mà ra? Tiếng gió quỷ rít gào, vách đá đùng đùng nổ lớn, đó là cảm giác cuối cùng.

Khi Ninh Lăng, Vũ Văn Lạc tỉnh lại, đã không còn trong động tối nữa.

Mở mắt ra là một dải trắng toát, như mây như tuyết, nhìn kỹ hơn, mới phát hiện ra là hoa lê, ngập tràn trong cốc từng nhánh từng nhánh nở rộ, vô số cánh bướm chao lượn, dưới ánh hoàng hôn đỏ ửng, tạo ra bao vòng sáng đẹp đến.

“Ta đã chết rồi, giờ đang ở trên trời sao?” Vũ Văn Lạc lầm bầm.

“Nếu không sao lại có hoa lê và bướm bướm.” Ninh Lăng nói tiếp.

Sau đó hai người liếc nhau, nhận ra bộ dáng chật vật của đối phương, rồi chậm rãi quay đầu đánh giá bốn phía, lại ở cách đó không xa phát hiện Minh Nhị, Lan Thất.

“Chúng ta không chết sao?!” Vũ Văn Lạc nhảy dựng lên.

“Đây là nơi nào?” Ninh Lăng cũng đứng lên.

Hai người lại nhìn quanh quất bốn phía, ập vào mắt mắt là hoa lê lộng lẫy, trắng tuyết như mây, nếu không có Minh Nhị, Lan Thất đằng kia thì quả thật đã cho rằng đây không phải nhân gian.

“Tĩnh rồi.”

Minh Nhị, Lan Thất đã đi tới, bọn họ hai người về mặt, tư thái nhàn nhã, không chút tổn thương.

“Vừa rồi. trong động có rất nhiều thú dữ sao?” Vũ Văn Lạc nhớ lại lúc ở trong động không khỏi sợ hãi.

“Còn có rất nhiều ác quỷ yêu ma.” Ninh Lăng cũng không tránh được rùng mình.

“Trong động bày trận Tu La, các người đi nhằm chỗ khởi động trận pháp, lạc vào trong trận nên nảy sinh ảo giác.” Minh Nhị thân nhiên nói, mắt liếc qua Lan Thất, “Bày trận trong động tối, rõ ràng rõ ràng là muốn đẩy người trong đó vào chỗ chết.”

Lan Thất phe phẩy quạt mà cười, không một chút khôn ngoan, như thể người dẫn bọn họ vào động không phải nàng, “Người bày trận đúng là có ý này, ông ta không muốn bất cứ kẻ nào vượt qua sơn động tiến vào nơi đây.”

“Cũng bao gồm Thất thiếu?” Minh Nhị nhú mày.

“Phải.” Lan Thất gật đầu, “Nếu bản thiếu không thoát khỏi trận Tu La, cũng phải chịu bỏ mình trong động.”

“Kỳ thật sau trận Tu La, tiếp theo vẫn còn.” Minh Nhị đột nhiên cười, đôi con ngươi mênh mang nhìn thẳng Lan Thất, “Càng đáng sợ, ngay tại hạ cũng khó lòng phòng bị chuyện “bất ngờ”.”

Lan Thất hít mi đón ánh mắt Minh Nhị, cười đến tự tại lại yêu tà, “Bản thiếu tràn đầy đồng cảm”

Hai người ánh mắt nhìn nhau, ý tứ mờ mờ nhưng hiểu vô cùng rõ ràng.

“Trận Tu La?” Vũ Văn Lạc quai dị thốt lên, “Là trận pháp tàn nhẫn thâm nhất, trăm năm nay chưa ai dùng lại, người này thế nhưng lại còn bố trí trong động tối, cũng quá. quá.”, “Tàn nhẫn máu lạnh” do dự trong miệng, lúc ánh mắt dừng trên người Lan Thất, biến thành “Cũng rất quá đáng đi!”

“Quả thật.” Lan Thất lại gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Vũ Văn Lạc nghe vậy chớp mắt mấy cái, cẩn thận hỏi: “Thất thiếu, sư phụ người. Tại sao lại muốn bày ra trận pháp đáng sợ này?”

“Lúc nào bản thiếu nói là sư phụ ta bày ra trận này?” Lan Thất vung quạt ngọc, xoay người đi, “Chúng ta đi, bằng không đêm xuống lại không đi được.”

“A?” Vũ Văn Lạc vẫn còn trong câu trước chưa kịp tỉnh ra.

“Đi đi.” Phía sau là tiếng Minh Nhị.

“Đúng rồi, Minh đại ca, vừa rồi thật sự là đa tạ người cứu ta.” Vũ Văn Lạc giờ muốn cảm tạ ân nhân cứu mạng.

Minh Nhị nhẹ nhàng lắc đầu, nhẹ phất áo, đuổi kịp Lan Thất.

Vũ Văn Lạc đưa hai tay lên nhìn. Giờ phút đó, là bản thân ôm chặt lấy cánh tay kia, nếu là chính mình không ôm được, người nọ có thể nào kéo mình theo không?

“Chúng ta đi thôi.” Khoanh tay vừa đi vừa suy nghĩ, gọi Ninh Lăng giật mình tỉnh lại, cất bước đuổi theo hai người đằng trước.

“Ừ.” Ninh Lăng gật đầu. Mắt nhìn hai người kia, trong động tối, tại thời điểm nguy nan, là ai vươn tay cứu mình?

Xuyên qua một khoảng rừng hoa lê, trước mặt có một hồ nước, trên mặt hồ hơi nước lượn lờ, đến gần xem thử, hồ nước trong suốt như gương phản chiếu lại hình ảnh phía trên, một vòng trời xanh biêng biếc bao bọc bởi rừng hoa lê trắng, sông gọn lăn tăn, sương mù phủ mờ, như thơ như họa.

“Nước hồ này ấm áp.” Lan Thất đi tới bên hồ, tay trái vốc một ít nước, “Cho nên dù khoảng thời gian này, các người mới có thể nhìn thấy bướm bướm.”

Vũ Văn Lạc đưa tay khỏa nước mặt hồ, “Đúng, thật là ấm!” Đứng dậy, nghiêng mình đánh giá một vòng chung quanh, “Sau khi chúng ta đến vùng này, chưa từng gặp một ngọn núi có nhiệt độ ấm đến mức này bao giờ, không khí cứ như đang mùa xuân.” Nhìn thêm, lại phát hiện ra hiện tượng kỳ quái, “Thất thiếu, sao lại có cây vẫn đang nảy mầm, có cây cành lá trơ trụi, lại có cây nở đầy hoa?”

“Loại lê này là do con người hàng năm phân theo mùa mà trồng, cây này nở hoa, cây kia thay lá, để có thể một năm bốn mùa đều được ngắm hoa lê nở.” Lan Thất vẩy sạch bọt nước trong lòng bàn tay, đứng dậy.

“Ừ.” Vũ Văn Lạc hãy còn quan sát chung quanh, bên kia Ninh Lăng vốc nước lên rửa mặt, tẩy sạch bụi đất do ở trong động tối khi này.

Lan Thất dời mắt nhìn về phía Minh Nhị, hẳn một người độc lập, mắt nhìn rừng hoa lê trước mặt

“Nhị công tử đã phát hiện điều gì?”

Minh Nhị quay đầu, ánh mắt trầm tĩnh, “Mảnh rừng lê này so ra càng đáng sợ.”

“A, không hồ là Nhị công tử.” Lan Thất chớp mắt cười nhẹ.

“Thật sự?” Vũ Văn Lạc ở một bên nghe thấy mà hết hồn. Nỗi khiếp sợ trong động tối kia vẫn chưa kịp dứt, mà mảnh rừng hoa lê đẹp đẽ này lại còn đáng sợ hơn, sư phụ của Lan Thất thiếu cuối cùng là loại người nào đây chứ, gặp mặt một lần so với chuyện lên trời còn khó hơn!

“Nhị công tử có hứng thú đi thử không?” Lan Thất nhìn Minh Nhị.

“Tuyệt trần hơn trăm năm trước hẳn hách một thời ‘Tam Tài Quy Nguyên’ nằm ngay trước mắt, Minh Nhị nếu không thể tìm hiểu há chẳng uống công được sinh ra trên đời sao.” Minh Nhị chăm chú vào cánh rừng hoa lê mà nói.

Vũ Văn Lạc nghe vậy nãy mình, quay đầu nhìn hấn. Quen biết lâu như thế, Minh Nhị công tử từ trước tới nay vẫn bộ dáng ôn hòa tĩnh dật, chưa bao giờ thấy vẻ mặt nào khác của hấn ngoài hiền hòa tao nhã, luôn khiến người vừa gặp đã thân thiết, nhưng giờ phút này, chỉ một câu nhẹ nhàng thân nhiên, cũng chính là lần đầu có thể cảm nhận được một cỗ khí thế trên người “Trích Tiên”, sau bình thản là thâm sâu như biển rộng! Quả nhiên, có thể được toàn võ lâm tôn sùng sao chỉ là một con người ôn hòa thường thường cho được, đây mới là khí thế Minh Nhị công tử nên có!

“Như vậy chúng ta đi thôi.” Lan Thất dứt lời nhẹ nhàng nhảy, người bay lên cao, nhắm thẳng mặt hồ lao đi, mũi chân nhẹ lướt, đập nước mà qua, áo tím phát phới, biến hóa kỳ ảo, nháy mắt đã đến bờ bên kia.

Minh Nhị lập tức cùng phi thân lên, cũng là lướt nước bay đi, nhưng áo xanh tung bay, thân hình phiêu nhả tuấn dật, tựa như tiên độ trần.

Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng đứng sau nhìn theo, vì khinh công của hai người mà sợ hãi cảm thán không thôi.

“Các người qua mau, chúng ta đi được rồi.” Lan Thất quay đầu nói với hai người.

“Chúng ta sẽ qua ngay!” Ninh Lăng vội vàng đáp.

Dứt lời vận công tính một mạch bay qua mặt hồ, không ngờ rằng cổ áo bị người kéo lại, sức mạnh toàn thân tán ra, quay đầu, Vũ Văn Lạc với vẻ mặt xấu hổ xen lẫn bối rối chỉ cái hồ, “Ta bay không qua.” Chưa bao giờ hấn lại hối hận chuyện trước kia không chăm chỉ tập luyện võ công như vậy, ít nhất thì khinh công cần phải luyện tốt!

“Được rồi, đệ giúp huynh trước.” Ninh Lăng không hề tức giận.

Dưới sự trợ giúp của Ninh Lăng, Vũ Văn Lạc xem như bình an vượt qua hồ, sau đó Ninh Lăng cũng phóng qua.

“Người bày ra trận Tu La, Quy Nguyên thường xuyên thay đổi, bản thiếu tử sau khi xuất sư là lần đầu tiên trở về, cho nên trận pháp trong rừng lê thực sự ngay bản thiếu cũng xa lạ, hết thấy nhờ vào Nhị công tử.” Mắt xanh của Lan Thất tràn đầy ý cười nhìn Minh Nhị, cực kỳ hòa hảo dễ gần, nâng quạt ngọc, nho nhã vái nhường, “Nhị công tử, mời.”

“Thất thiếu thông minh hẳn tuế đương thời, Minh Nhị há có thể so sánh với.” Minh Nhị cũng cười, cười đến khiêm tốn hòa khí.

“Sao có thể, sao có thể.” Lan Thất động chân vọt ra sau lưng Minh Nhị, quạt ngọc nhẹ đẩy, đẩy Minh Nhị về phía rừng hoa lê, “Giờ phút này bản thiếu ngóng theo từng bước của Nhị công tử.”

Minh Nhị bước một chân vào cánh rừng lê, muốn quay ngược về đã không còn khả năng nữa, chỉ một người không cẩn thận ảnh hưởng đến trận pháp, chính thức đất trời xoay chuyển không thể trở lui, lúc tiến về phía trước, hãy còn quay đầu nở nụ cười: “Hành động này của Thất thiếu thật khiến ta nhớ đến lục muội ở nhà.” Giọng điệu bình thản, tươi cười thanh nhã.

Sau lưng, nụ cười của Lan Thất bỗng chốc cứng đờ, nhìn gáy Minh Nhị, vẻ mặt bức bối nghiêng răng nghiêng lợi

“Thất thiếu.....” Vũ Văn Lạc ráng nhịn cười thử kêu một tiếng, “Nhị công tử sắp đi xa rồi.”

“Hừ.” Lan Thất quay đầu hừ mắt với hấn một cái.

Vũ Văn Lạc ngay lập tức rung mình, rụt đầu rụt cổ, đợi sau khi Lan Thất quay đầu cất bước, hấn mới đẩy Ninh Lăng đi trước, dè dặt đi theo sau cùng.

Chú thích:

1: Trùng: mộ, Thanh Trùng tức là mộ xanh

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 32: Lê Hoa trùng

— Mộ hoa lê —

Minh Nhị đi trước, không nhanh không chậm, mỗi một bước bước ra thoát nhìn không theo quy tắc nào, nhưng mấy người đi theo sau hấn, nhìn thấy dáng vẻ đều nhận ra hấn rất cẩn thận, Lan Thất mỗi một bước đều đạp lên nơi Minh Nhị đã bước qua, phía sau Ninh Lăng, Vũ Văn Lạc cũng bắt chước làm theo.

Sau khi đi khoảng một thời gian đủ để cạn chén trà nhỏ, họ đã vào sâu trong rừng lê.

Cây lê bao bọc, hoa nõ trắng muốt, mỗi cơn gió nhẹ thổi qua, đóa hoa bay xuống tựa như tuyết rơi, khiến mặt đất trải một tầng sương trắng, như thể đang đặt mình vào một cánh đồng hoa tuyết, tình cảnh này đẹp đến như vậy, nhưng bốn người lại không một chút nhân nhã, không dám lơ lỏng dù chỉ một giây, đi sai một bước thôi, sẽ khiến hoa lê nhiễm máu tươi.

Minh Nhị đang dẫn đường ở trước đột nhiên dừng lại, mấy người kia cũng dừng, nghi hoặc nhìn về phía hấn.

“Ở bên trong ‘Tam Tài Quy Nguyên’ vậy mà còn bày ‘Ngũ Tinh Liên Châu’, người này có thể nói là tay tàn tuyệt.” Trong âm điệu Minh Nhị không giấu được ý thờ dài nặng nề.

“Còn bày ‘Ngũ Tinh Liên Châu’?” Vũ Văn Lạc nghe vậy, chân như nhũn ra, “Đều là là tuyệt trận chưa bao giờ gặp qua, người bố trận này muốn chúng ta bỏ mệnh đến thế ư!”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Không còn cách nào đi ra ngoài sao?” Ninh Lăng cũng có chút khẩn trương.

Minh Nhị quay đầu, chân lui về phía sau, nhắm thẳng chân trái Lan Thất giẫm một phát, Lan Thất không thể không nhấc chân tránh, chân trái Minh Nhị ngay lập tức đạp lên chỗ vừa rồi Lan Thất đứng.

“Nhị công tử, đây là?” Lan Thất vẫn đứng bằng chân phải, nhìn Minh Nhị sáng vai cùng đứng với nàng, vốn là chỗ một người lại đứng hai người, giờ đây dựa vào nhau quá gần, vai cùng vai gần bó, ngay đến hơi thở cũng nghe được, chỉ cần một động tác nhỏ thôi cũng có thể cảm giác.

“Nếu chỉ một trận Quy Nguyên hay Liên Châu, ta thử một lần cũng có thể bình yên vượt qua, nhưng bây giờ xem ra, hai trận cùng bày một lần vốn đã hỗ trợ lẫn nhau, hòa thành một thể, trừ phi phá trận, nếu không chẳng thể thoát khỏi phiền rùng này được, chỉ là……” Nói rõ đến tận đây bỗng ngừng lại, ánh mắt nhìn về phía Lan Thất.

“Chỉ là……” Lan Thất lập lại, mắt xanh ngọc bích nhìn thẳng khuôn mặt đối diện, hận không thể hung hăng cào một phen.

Mặc dù chỉ đứng bằng một chân, Minh Nhị vẫn tao nhã như cũ, “‘Tam Tài Quy Nguyên, Ngũ Tinh Liên Châu’ hai trận này trăm năm trước do hai bậc tiền bối kỳ tài có một không hai, Ngọc Vô Duyên, Phong Lan Tức, vì Đông Đán quyết chiến mà bày ra, là lần duy nhất xuất hiện trên thế gian suốt mấy trăm năm qua, chưa có người nào phá được, ta mặc dù kiến thức một hai, nếu nói đến chuyện phá trận cũng không dám vô ngạo tự tin. May mà, đêm hai tuyệt trận cùng bày một lúc, mặc dù tăng tính phức tạp, hiểm trở, nhưng trong lợi tất có hại, bày ra hai trận một lần lại khiến chúng ta nắm được cơ hội, cái gọi là lấy mâu trở thành lá chắn, chúng ta muốn bình yên ra khỏi rừng cũng coi như có triển vọng.”

“À? Nói cách khác Nhị công tử có biện pháp phá trận?” Lan Thất hỏi ngược lại.

“Kẻ hèn như Minh Nhị há có thể phá trận.” Minh Nhị lại nói.

“Minh đại ca, chẳng phải người nói nắm được cơ hội, muốn bình yên ra khỏi rừng cũng có triển vọng, cho nên người nhất định có cách không đúng sao?” Vũ Văn Lạc vừa nghe vội vàng truy vấn.

Minh Nhị dời ánh mắt quanh rừng lê, nói: “Người bày trận chính là kỳ tài, hẳn một lúc bày hai trận tất có ý tứ sâu xa, dù cho là phá ‘Tam Tài Quy Nguyên’ hay là ‘Ngũ Tinh Liên Châu’, người phá cái thứ nhất ngay lập tức khởi động cái thứ hai, cho nên ngắn gọn mà nói, phá ‘Tam Tài Quy Nguyên’, người sẽ rơi vào ‘Ngũ Tinh Liên Châu’, ngược lại cũng thế. Ta chỉ là một người, chỉ một ‘Tam Tài quy nguyên’ không thể có thêm một ‘Ngũ Tinh Liên Châu’, cho nên giờ đây chúng ta chỉ có ba con đường để đi.”

“Ba con đường nào?” Vũ Văn Lạc là đứa trẻ thích tò mò, “Trong đó có một đường để trở về không?”

“Minh đại ca, người nói chỉ có một mình cho nên không thể phá một lần hai trận, ý là cần chúng ta hỗ trợ?” Ninh Lăng ngoan ngoãn hỏi.

“Trở về đã là không có khả năng, các người có thể tìm ra đường sao?” Minh Nhị đưa tay chỉ rừng hoa lê.

Quay đầu nhìn lại, đập vào mắt chỉ có rừng hoa dày đặc, sao có thể nhìn ra được phương hướng.

“Về phần hỗ trợ……” Minh Nhị đảo ánh mắt qua người bọn họ, “Các người nhận ra trận pháp sao?”

Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng liên tục lắc đầu.

“Không nhận ra sao có thể phá trận.” Minh Nhị cười, “Đó là chỉ cho các người, lúc phá trận là khi đất trời thay đổi, không cần lo lắng.”

“Vậy bây giờ phải làm sao?” Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng đồng thời hỏi.

Minh Nhị quay đầu liếc mắt nhìn bọn họ, chậm rãi nói: “Một là ta cố sức phá trận, kết quả là mọi người cùng táng thân trong rừng lê này. Hai là chúng ta chờ ngay tại đây, chờ cho đến khi người bày trận nổi lòng từ bi thả chúng ta ra ngoài, nếu đợi không nổi cũng coi như rơi vào đường chết. Ba là……” Ánh mắt hắn chuyển hướng Lan Thất.

Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng hai người cũng nhìn Lan Thất, sau đó mắt sáng lên, nói cùng một lúc: “Ba là Thất thiếu ra tay!”

“Bản thiếu……”

Lan Thất còn chưa kịp nói ra, Minh Nhị lại chỉ phía trước mặt, “Vốn tưởng rằng bước trở lại chỗ cũ sẽ không sao, nhưng giờ đây xem ra một bước lui lại của ta cũng tính sai rồi.”

Trước mặt bỗng nổi lên gió lốc thổi cuộn cuộn, cây lê lắc lư, hoa như tuyết cuốn, đầy trời đánh úp lại.

“Thất thiếu, ta ‘Phá Nguyên về Quy’, người ‘Hái Tinh lấy Châu’, thấy thế nào?” Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng phía sau đã vô cùng khẩn trương, mà Minh Nhị vẫn tao nhã thong dong như cũ.

Lan Thất xòe quạt ngọc, thản nhiên mà cười, cười đến hăng hái đường hoàng: “Được rồi. ‘Tam Tài Quy Nguyên, Ngũ Tinh Liên Châu’ không người có thể phá, vậy khiến cho ‘Ngũ Tinh’ vậy ‘Tam Tài’, ‘Quy Nguyên’ trăm ‘Liên Châu’ đi!”

“Đi thôi.” Minh Nhị nhẹ nhàng nói một tiếng.

Áo xanh, áo tím cùng lúc nhảy lên, hướng về phía trận bão tuyết hoa lê kia, ngay lập tức bóng dáng biến mất.

“Các người ở lại đây vạn vạn không thể hành động bừa bãi!”

Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng nghe theo lời dặn liền đứng yên tại chỗ, nhưng bây giờ đã không còn như vừa nãy, rừng cây xoay tròn, hoa lê đánh tới trước mặt, gió bén ào ào thổi, Vũ Văn Lạc không tự chủ được tính xoay người né tránh, bà vai bỗng nhiên bị một bàn tay giữ chặt, ánh mắt cũng bị một bàn tay che khuất. “Đại ca, nhắm mắt lại, tĩnh tâm điều khí, đừng để ý đến động tĩnh bên ngoài.”

Trong biển tuyết hoa lê, Lan Thất, Minh Nhị sừng sững đứng đối mặt.

“Nhờ một bước vừa rồi người ban tặng, trận thế đã hoạt động.” Lan Thất mở quạt quét đám hoa bay trước mặt

“Giờ đây mới đúng là cơ hội.” Minh Nhị đánh giá một vòng tình cảnh.

“Bản thiếu đã tìm được kim, mộc, thủy, hỏa, thổ.” Ánh mắt Lan Thất hướng về phía trước.

“Ta cũng tìm được thiên, địa, nhân.” Minh Nhị ngược mắt nhìn Lan Thất đứng đối diện, “Người ta đừng bỏ qua thời cơ.”

Lan Thất phe phẩy quạt ngọc, tay áo bay lên, cười như yêu ma quỷ quyết ngông cuồng, “Mấy trăm năm qua không ai có thể phá được tuyết trận này, người ta bây giờ có thể học hỏi một phen, chờ đến cuối cùng là ly kỳ tàn tuyệt thế nào!”

Dứt lời thân thể bay lên hướng về phía đông, Minh Nhị cùng ngay thời điểm hành động, nhưng là ngược về hướng tây.

Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng nhắm hai mắt lẳng lặng đứng ở chỗ cũ, bỗng nhiên, một trận đất rung núi chuyển ầm ầm truyền đến, dưới chân chấn động kịch liệt, đến lúc cảm giác khó có thể đứng vững, hai người phải sử dụng thiên cân trụ (1), chân như cắm rễ vào đất. Động đất chưa kịp ngừng, âm thanh sóng thần đã gầm rú truyền đến, gió lốc chớp giật thổi qua, khiến hai người nghiêng trái ngã phải, còn cảm thấy vô số thứ bay vút qua.

Trong chấn động gào thét hình như đầu đó truyền đến tiếng cười của Lan Thất: “Quả nhiên là kỳ tuyệt!”

“Hai vị tiền bối là kỳ tai có một không hai, quả nhiên nói không ngoa!” Giọng nói ầm ập Minh Nhị nhẹ nhàng truyền tới.

Chẳng lẽ trận đã được phá? Hai người thầm nghĩ, Lại ngay khắc đó, một cơn lạnh lẽo ụp xuống toàn thân, hình như có vô số thứ gì đó nhẹ nhàng đáp xuống đỉnh đầu, trên mặt, trên người, nhẹ nhàng mềm mại nhưng lạnh lẽo đến không ngờ, một tầng thêm một tầng, kéo dài không dứt. Nhất thời nỗi sợ hãi chưa từng có xộc lên, cảm giác như đang bị chôn sống! Rõ ràng cảm giác được, muốn rời đi, muốn hét to, nhưng không thể động đậy dù chỉ là máy may!

Lúc này, thật sự phải chết ở đây sao? Giây phút đó, cảm giác sợ hãi cái hết vô cùng rõ ràng chân chực.

“Thỏ đã ở dưới chân.” Lời nói của Lan Thất là xa xôi đến vậy.

“Nhân đã nằm trong tay.” Giọng Minh Nhị mờ mịt vọng tới.

“Vậy xem xem ‘Tam Tài Quy Nguyên’ gặp ‘Ngũ Tinh Liên Châu’ cuối cùng sẽ là cảnh tượng thế nào!” Trong tiếng nói phóng túng của Lan Thất lộ ra hưng phấn.

“Thật là chờ mong.” Minh Nhị giọng điệu ôn nhã ẩn chứa sung sướng.

Tiếng nói chưa dứt, hoa lê trong rừng ầm ầm nổ vang, giống như núi cao sụp đổ, sông ngòi cuộn cuộn, lại giống như sấm sét chớp giật, đất trời đảo ngược, còn có giáo, thương ầm ầm đánh tới, cũng có gào rú giết chóc ập lại.

Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng tai nghe tiếng nổ đinh tai nhức óc, cảm giác rung chuyển như trời long đất lở, tiếp đó không còn cảm giác gì nữa.

Cũng không biết đã qua bao lâu, rung động dần dần ngừng lại, tiếng nổ cũng từ từ im ắng.

Hai người lạng lẽ mở to mắt, thấy đối diện là một người tuyết, nhìn thêm một lần nữa, mới biết là do hoa lê rơi đầy trên người. Thả lỏng tay, nhận ra tay nắm chặt đến biến dạng, chạm nhẹ vào liền đau đến toàn thân.

“Các người đến đây.” Giọng nói Lan Thất truyền đến.

Hai người thể mới dám cử động toàn thân đã chết lặng, rảo bước tiến về phía trước, nơi mà vừa rồi từng cây từng cây phủ đầy hoa lê rục rờ, giờ đây coi như hoàn toàn tàn tạ, trên mặt đất trải một tầng hoa dày, một vài nhánh cây chỉ còn lác đác vài ba đóa hoa.

Đi được một lát, đã thấy Minh Nhị, Lan Thất đang đứng chờ, chỉ liếc mắt một cái, Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng đều không tránh khỏi ngẩn ngơ.

Cây cối trụi lụi, hoa lê phủ đầy đất, rừng lê này từng một mảnh tao nhã vô song giờ đây chỉ còn điêu hiu tàn úa, nhưng hai kia người sóng vai mà đứng, xanh nhạt tím ngắt, tựa như hai đóa sen xanh, tím trên nền tuyết, thanh nhã tuyệt lệ khiến người ta kinh ngạc, là một loại cảm giác như thấy được một thứ không có khả năng tồn tại trên đời, vừa mang ma tính mê hoặc!

Nhìn tàn hoa đầy mặt đất, Lan Thất cười sáng lạn, “Ha ha. Rừng hoa lê này bị hủy thành thế này, nhất định có thể khiến lão ta tức giận học máu!”

Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng nghe thấy lời nàng nói mới hồi phục tinh thần, bụng bảo dạ những lời này trăm ngàn đừng nên để người bày trận nghe được!

“Thực muốn cảm tạ người này bày hai trận cùng nhau, nếu không chúng ta thực sự chỉ có một đường chết.” Minh Nhị nhìn một mảnh rừng lê tiêu điều xơ xác nói.

Vũ Văn Lạc cũng sinh cảm khái, “‘Tam Tài Quy Nguyên’ cùng ‘Ngũ Tinh Liên Châu’ trăm năm trước may mà không phân tranh cao thấp, nếu không chỉ có một kết cục lưỡng bại câu thương, sẽ không có Hoàng triều thịnh thế như hiện giờ!”

Ninh Lăng mẩu mực nói:“Người bày trận dù tài hoa cái thế, nhưng cũng quá ác độc.”

“Ừ.” Lan Thất liên tục gật đầu biểu hiện cực kỳ đồng tình,“Lúc trở về nhất định phải kêu lão ta tới xem cánh rừng lê này, nếu không thật uống công vừa rồi bản thiếu mất sức.”

“Thất thiếu, người bày trận này rốt cuộc là ai?” Vũ Văn Lạc thật sự rất ngạc nhiên. Tam Tài Quy Nguyên, Ngũ Tinh Liên Châu, chỉ biết một trong hai vốn đã hiếm có, mà người này lại có khả năng củng cố hai trận trong rừng, đủ thấy kì tài kinh thế, nhưng trong võ lâm lại chưa từng được nghe thấy.

“Vậy dẫn các người đi gặp người đó.” Lan Thất phe phẩy quạt xoay đầu dẫn đường mà đi.

Ba người cùng đi theo sau một lát, ra khỏi cánh rừng liền bắt gặp một cái hồ nữa, đối diện bên kia hồ lại là một rừng hoa lê.

Khi đó sắc trời đã nhuộm tối, chỉ còn vài tia sáng cuối ngày nhọt nhọt chiếu trên mặt hồ, sóng nước dập dờn, hoa lê như tuyết cũng được bao bọc bởi một tầng điểm trang nhẹ nhàng, không khí trầm tĩnh nhưng vô cùng điểm lệ.

“Đây.....” Vũ Văn Lạc hai chân mềm nhũn vội vàng vịn lấy Ninh Lăng, vẻ mặt hoảng sợ vô lực nhìn Lan Thất,“Thất thiếu, cánh rừng phía trước chắc không còn kỳ trận nào chờ chúng ta nữa chứ?”

Lan Thất tà nghệ liếc mắt nhìn Vũ Văn Lạc, giễu cợt :“Người nghĩ rằng ai cũng biết những trận đó, ai cũng có đủ khả năng bình yên vượt qua sao?” Dứt lời mũi chân nhún một cái, phi thân bay qua mặt hồ, nhanh nhẹn như cánh yến, nhẹ nhàng không một tiếng vang đáp xuống bờ đối diện.“Đi thử xem, xem rốt cuộc còn trận pháp gì.”

Minh Nhị lại quay đầu nhìn một mảnh rừng hoa điêu tàn, môi nhẹ nở nụ cười, sau đó thân thể di động, phóng khoáng bay qua mặt hồ.

Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng liếc nhau, cũng bắt chước vượt hồ.

Qua phía đối diện mới thấy được rõ ràng, dưới một gậy lê là một tấm bia đá cao ước chừng ba thước, trên bia đá là ba chữ Khải “ Lê Hoa trùng” được viết rất đậm, nằm song song còn có thêm ba chữ “Vào tất chết”(2), chữ viết điên cuồng đỏ tươi như máu, bừa bãi tựa như móng vuốt của mãnh thú

Minh Nhị lẳng lặng nhìn ba chữ “ Lê Hoa trùng”, sau đó ngược mắt, bắt gặp đôi mắt xanh ngọc u trầm khó dò từ Lan Thất, hai người ánh mắt nhìn nhau một lát, đồng thời không dấu vết dời mắt đi.

“Lê Hoa trùng..... Lê Hoa trùng.....” Vũ Văn Lạc thì thào nhớ kỹ ba chữ này, cúi thấp đầu đau khổ suy nghĩ, cảm thấy hình như đã nghe qua đâu đó về nơi này.

“Lê Hoa trùng? Đây là nơi ở của Đông Vị Minh sao?” Ninh Lăng bỗng nhiên mở miệng.

Lời vừa nói ra kéo ba ánh mắt dồn vào trên người hắn, đều là kinh ngạc không thôi.

“Đệ..... Đệ như thế nào..... Làm sao có thể biết Đông Vị Minh?” ngạc nhiên nhất là Vũ Văn Lạc, hắn là người hiểu rõ Ninh Lăng, phóng mắt khắp giang hồ, những người tên này nhận thức hắn chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

“Sư phụ..... đã từng nói, Đông Vị Minh ở tại Lê Hoa trùng.” Ninh Lăng nhìn ba người không tránh được khản trương

“Sư phụ đệ?” Vũ Văn Lạc kêu lên,“Sư phụ đệ sao có thể nói chuyện về Đông Vị Minh? Chẳng lẽ ông ấy quen biết Đông Vị Minh?” Vừa nói vừa chớp lấy bả vai Ninh Lăng, vô cùng kích động,“Ninh Lăng, nói mau, sư phụ đệ cùng Đông Vị Minh có quan hệ như thế nào?”

Ninh Lăng liên tục lui về phía sau, đẩy tay Vũ Văn Lạc ra, nói:“Đệ không rõ sư phụ có quen Đông Vị Minh hay không, chỉ là một năm kia mùa hoa lê nở, đệ và đại sư huynh luyện kiếm dưới tàng cây, sư phụ ở bên cạnh đứng xem, kiếm khí tạo nên một màn mưa hoa, sư phụ lúc ấy nhìn hoa rơi trên mặt đất liền nói một câu,người nói ‘Hoa lê là loi như tuyết, không rõ Đông Vị Minh ở Lê Hoa trùng nhìn biển hoa tuyết trắng sẽ có cảm giác gì?’ nói xong người thờ dài một hơi rồi bỏ đi, về sau chưa từng nhắc thêm lần nào.”

“Chỉ là như vậy?” Vũ Văn Lạc chưa từ bỏ ý định.

Ninh Lăng gật đầu.

Vũ Văn Lạc thờ dài một hơi thật mạnh, lúc này hắn đã nhớ tới Đông Vị Minh là người ra sao.“Lê hoa trùng a..... Đông Vị Minh a.....” Hắn xoay người, hai tay run run nắm áo Lan Thất, vẻ mặt hưng phấn,“Thất thiếu, Thất thiếu à, chẳng lẽ sư phụ ngươi là Đông Vị Minh sao?”

Lan Thất không nói, chính là phe phẩy quạt cười, xem như đồng ý.

“Thật sự là Đông Vị Minh!” Giờ phút này gương mặt Vũ Văn tràn ngập vẻ sùng bái,“Lại là Đông Vị Minh! Khó trách không ai biết được lai lịch sư phụ Thất thiếu, Đông Vị Minh lại chưa bao giờ tự mình ra tay! Trên giang hồ người biết được võ công bà ấy chưa quá năm đầu ngón tay! Thất thiếu, người nhất định phải cho ta gặp sư phụ ngươi, nếu không ta chết không không nhắm mắt!”

“Đại ca, huynh.....” Ninh Lăng vừa tỉnh mở miệng bảo hắn chớ nên quá mức kích động, Vũ Văn Lạc lại lập tức xoay người nhìn, ánh mắt lấp lánh tỏa sáng,“Ninh Lăng, đệ không biết Đông Vị Minh là người ra sao đúng không? Không sao cả, đệ huynh, huynh nói cho đệ biết! Người đó là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, mỹ nhân mà tất cả nam nhân trong thiên hạ nhìn thấy đều thất hồn lạc phách, mỹ nhân trên trời dưới đất có một không hai.....”

“Đại ca.” Ninh Lăng chặn lời Vũ Văn Lạc đang cảm khái,“Không phải huynh đã nói mỹ nhân nổi tiếng nhất võ lâm là Thu Hoàn Ba cùng Hoa Phù Sơ sao? Hơn nữa thứ nhất hẳn là.....” Nói đến ngang đây liền nuốt ngược trở về, chỉ có điều ánh mắt vòng vo chuyển hướng Lan Thất, lúc bắt gặp đôi mắt xanh ngọc bích kia không khỏi đỏ mặt, cúi đầu không nhìn nữa.

“Thu Hoàn Ba, Hoa Phù Sơ hai người đó là hiện tại.” Vũ Văn Lạc lập tức đáp,“Mà Đông Vị Minh lại là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân hơn hai mươi năm trước! Nghe đồn người nhìn qua nhan sắc bà có ba loại kết quả. Loại thứ nhất, ngày đêm đi theo, chỉ cầu có thể cả đời chỉ có thể nhìn thấy bà. Loại thứ hai loại, nhớ thương như si như tụy, cuối cùng tương tư tới chết. Loại thứ ba, thế giết hết thiên hạ đã từng gặp qua bà!”

“Hà?” Ninh Lăng hoảng sợ, “Giết hết thiên hạ nhìn qua bà? Vậy không phải rất đáng sợ sao?”

“Đúng là đáng sợ.” Vũ Văn Lạc gật đầu, “Thật sự đã có người điên cuồng đến mức đó! Năm đó Đông Vĩ Minh xuất hiện trên giang hồ, chẳng qua chỉ là thời gian hai tháng ngắn ngủi, nhưng giang hồ lại lâm vào một màn huyết tinh hỗn loạn, vô số người ghen ghét tranh giành tình cảm, thực sự chính là một hồi kiếp nạn, cuối cùng Đông Vĩ Minh tuyệt tích giang hồ mới mới có thể khiến một tràng giết chóc kia ngừng hẳn. Mà Đông Vĩ Minh tựa phù dung sớm nở tối tàn, có lẽ chính là vì nguyên nhân đó.”

“Mỹ nhân như thế, người đời đều có thể lấy ‘Hồng nhan họa thủy’ đặt tên.” Minh Nhị đột nhiên nói, ánh mắt dừng trên ba chữ “Vào tất chết” kia, sóng mắt một mảnh mênh mang, biểu cảm không ai nhìn rõ, “Kỳ thật, chẳng qua con người không kiềm nổi dục vọng chính mình, lý trí không khống chế nổi hành vi, liền công khai đem hết thảy mọi hành động đổ lên thân người khác.”

Lan Thất nghe vậy nhú mày nhìn hắn.

Vũ Văn Lạc liên tục gật đầu, “Nói đúng, đều do những người đó, hại ta không được gặp vị mỹ nhân này.”

“Ha ha……” Minh Nhị nhẹ nhàng cười, nhìn Vũ Văn Lạc hỏi, “Vậy ngươi cảm thấy ‘Người vốn tính thiện’ hay là ‘Người vốn tính ác’?”

“Hử?” Vũ Văn Lạc nghe vậy ngẩn ra.

“Đương nhiên là ‘Người vốn tính thiện’!” Ninh Lăng đứng cạnh không cần nghĩ ngợi liền đáp. Mờ mắt to tròn Minh Nhị, đen bóng lấp lánh chỉ tràn đầy thuần lương không chút giả dối.

“À.” Minh Nhị gật đầu, y nhìn về phía Vũ Văn Lạc, “Ngươi nghĩ thế nào?”

Vũ Văn Lạc suy nghĩ một lát, mới ngẩng đầu nhìn Minh Nhị, thành thật nói: “Ta vẫn nguyện lòng tin tưởng ‘Người vốn tính thiện’!”

“Ừm.” Minh Nhị lại gật gật đầu.

“Còn Minh đại ca cùng Thất thiếu cho là sao?” Vũ Văn Lạc nhìn bọn họ hỏi.

Lan Thất cùng Minh Nhị đều nhú mày liếc Vũ Văn Lạc, lại nhìn nhau, mỉm cười, không đáp.

“Đi đi, trẻ thế này, bụng cũng đói rồi.” Lan Thất cất bước.

“Vẫn tin tưởng vững chắc như vậy cũng tốt.” Minh Nhị bình thản buông một câu rồi cũng bước đi.

“Ai da…… Lan…… Ừm…… Nơi này đề ‘Vào tất chết’ a!” Ninh Lăng lại vội vàng kêu lên đuổi theo Lan Thất, sợ sẽ có cái gì nguy hiểm xảy ra.

“Người khác viết cái gì ngươi liền tin cái đó sao?” Lan Thất hí mắt ngọc khanh khách cười tà với Ninh Lăng, quạt ngọc gương lên, gõ lên đỉnh đầu hắn, “Ngốc như vậy đến bán thiếu cũng không đành lòng.”

“Chỉ mong ngốc có cái phúc của ngốc.” Phía sau Vũ Văn Lạc nhìn hai người bọn họ, lẩm bẩm nói một câu.

Chú thích:

1: Thiên cân trụ: thể đứng nặng ngàn cân

2: nguyên văn là “Nhập giả tử”: tức là người nào vào sẽ chết

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 33: Giai sắc vô song

Mấy người đi sâu vào rừng lê, sau khi đi được khoảng chừng hai dặm thì nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, đi thêm một lát, trong khoảnh khắc trước mắt sáng ngời.

Một nửa xanh biếc, một nửa tuyết trắng.

Xanh biếc là vách núi với thác nước đổ xuống, tuyết trắng là hoa lê ngập tràn.

Rừng hoa lê dựa mình vào núi Thanh Trùng, vách núi cao ngất sừng sững, một dòng thác từ khe núi róc rách chảy xuống, chảy vào cái hồ nhỏ nằm dưới chân núi. Trong hồ dập dềnh cánh hoa trắng muốt, bên cạnh hồ là một bàn đu dây, cầu gỗ hình vòm bắc qua mặt hồ, qua khỏi cầu gỗ là một ngôi nhà trúc, từng cây lê tươi đẹp tiếp nối bao bọc xung quanh, dưới ánh hoàng hôn, giống như một bức tranh, xanh biếc, trắng bạc, lục nhạt, ba màu nhuộm đậm không khí trầm tĩnh xuất trần.

“Cái gọi là ‘Nhân trí họa trung (1)’ cũng chỉ như thế này thôi.” Minh Nhị khoan thai tán thưởng.

Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng riu rít gật gù tràn đầy đồng cảm.

“Lão Tù!” Lan Thất kêu lớn.

“Ai dám gọi bản giáo chủ là là lão?!” Một tiếng quát lạnh vang ra từ trong ngôi nhà trúc, sau đó một bóng người xông ra, nháy mắt dừng lại trước mặt mấy người họ

Đến khi thấy rõ người này, Minh Nhị, Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng không ai không sửng sốt.

Người này thân hình cao lớn thon dài như trúc xanh đón gió, khuôn mặt đẹp đẽ nhưng hai bên tóc mai lại điểm bạc, giữa trán là một nốt chu sa hết sức bắt mắt, nhưng điều khiến người ta ngỡ ngàng không phải vì bề ngoài của người này, mà là gương mặt ngũ quan người này có vài phần rất giống với Lan Thất, đặc biệt cái phần tùy hứng yếu tả trong ánh mắt hầu như chẳng khác nhau mà mấy!

Vũ Văn Lạc nhìn người này rồi lại quay qua nhìn Lan Thất, bỗng dưng một ý nghĩ xuất hiện trong đầu: Chẳng lẽ người này là phụ thân Thất thiếu? Chẳng lẽ Thất thiếu là con do người này và Đông Vị Minh sinh ra? Chẳng lẽ..... Không đúng, không đúng! Thất thiếu là chủ nhân Lan gia, tuyệt đối không thể có chuyện hán không phải là con cháu Lan gia, vị trí gia chủ Lan gia tuyệt đối không thể truyền cho người ngoài, vậy..... Người này là ai chứ?

“Lão Tùy, vài năm không gặp, lão già đi không ít à nha, nhìn xem xem tóc cũng bạc đi nhiều.” Lan Thất huơ quạt chỉ về hướng tóc mai điểm bạc của người họ mà lắc đầu thờ dãi, “Thêm vài năm nữa, phỏng chừng khuôn mặt này không thể gặp người.”

“Khốn kiếp! Bản giáo chủ sao có thể già được?! Bản giáo chủ làm sao không thể gặp người?!” Người họ trợn mắt nghiêng rằng, “Trong thiên hạ này không ai có thể đẹp hơn bản giáo chủ!”

Lời vừa nói xong, Vũ Văn Lạc liền không nhịn nổi cười ra tiếng. Sao lại có người không biết ngượng như thế này, tuy là gương mặt ông ta thật sự là đẹp đẽ hiếm có, nhưng mà trước mặt ông ta còn có thêm hai người nữa a.

“Người cười cái gì?” Người họ quay đầu nhìn chòng chọc Vũ Văn Lạc.

Ánh mắt sắc bén như kiếm lại hung ác lạnh lẽo như rắn độc, nụ cười của Vũ Văn Lạc cứng ngắc trên mặt, toàn thân không dám nhúc nhích, càng khỏi nói tới việc trả lời. Ninh Lăng nhích qua che chắn trước người Vũ Văn Lạc, cắn môi, mắt mở lớn, vẻ mặt đề phòng nhìn chăm chăm người họ. Người họ thấy hành động của Ninh Lăng, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó ánh mắt liền nhìn thẳng Ninh Lăng, sau một lúc lâu không thấy hán có vẻ muốn thụt lùi ra sau né tránh, không khỏi gật gật đầu, sau đó dời ánh mắt.

Giờ phút này, Vũ Văn Lạc mới dám khẽ thở ra một hơi, trên trán thấm mồ hôi lạnh.

“Hán đương nhiên là cười lão, già mà không biết xấu hổ.” Lan Thất tinh quái nhìn, sau đó chẳng thèm kiêng nể cười nhạo, “Đầu đã sắp bạc hết cả rồi, còn dám không chịu thừa nhận, thật đúng là buồn cười.”

“Khốn kiếp! Bản giáo chủ một đầu tóc bạc ra thế này không phải vì người làm hại à!” Người họ nhìn Lan Thất, bộ dạng thật hận đến muốn lột da róc thịt, “Đều là tại vì... mấy sợi tóc bạc này cả, hiện Vị Minh rất hiếm khi qua bên này, nhất định là nằng ghét bỏ bản giáo chủ!”

“Thật là đáng đời!” Lan Thất phe phẩy quạt ngọc cười vô cùng sung sướng khi thấy người gặp họa, “Bản thiếu nghĩ tới chuyện sự phụ có khả năng chán ghét cái bản mặt già nua của lão, cho nên mang theo mấy vị bằng hữu tới gặp bà, nếu có thể khiến bà vui vẻ, có lẽ sự phụ đồng ý cười với bản thiếu một cái cũng không chừng, khi đó liền có thể chính mắt chứng kiến ‘Cười một lần khuynh thành, cười lần nữa khuynh quốc’ tuyệt thế tao nhâ!”

“Khốn kiếp! Người đừng mơ tưởng! Nhiều năm như vậy rồi, Vị Minh còn chưa từng cười với bản giáo chủ!” Người họ quét mắt nhìn Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng, “Bằng hai tiểu tử thế này, so với ngón út của bản giáo chủ cũng không bằng, hừ, Vị Minh tất khinh thường!”

“Xem xem, chột dạ rồi chứ gì.” Lan Thất khoái trá cười, “Lời hai tên tiểu tử ra so sánh làm cái gì, lão không nhìn thấy vị Minh Nhị công tử này sao?” Giương quạt ngọc chỉ vào Minh Nhị, “Nhìn mà xem, người ta này dung mạo, này đáng người, này khí chất..... Trọng yếu nhất là người ta so với lão, trẻ hơn một bó tuổi!”

Ninh Lăng đứng một bên nghe lời này chỉ cảm thấy quái dị, mà Vũ Văn Lạc lại buồn cười, sao nghe có vẻ như tú bà ở thanh lâu đang giới thiệu cô nương của họ.

Lan Thất tiếp tục thổi phồng, “Vị Minh Nhị công tử này là đệ nhất mỹ nam tử được võ lâm công nhận, còn được xưng tụng là ‘Trích Tiên’, dung nhan tuấn nhã bậc này, phong tư cao thượng bậc này, ý vị xuất trần bậc này, tuyệt đối độc nhất vô nhị, so với lão yêu quái như lão thì hơn gấp trăm lần! Sự phụ thấy nhất định sẽ thích!”

Người họ cuối cùng mới nhìn qua Minh Nhị.

Minh Nhị này giờ vẫn đứng yên một bên, thấy người họ nhìn qua, lập tức ôm quyền tao nhã hành lễ, “Tạ hạ Minh gia Minh Hoa Nghiêm, bái kiến Tùy Giáo chủ.”

Vũ Văn Lạc nghe được câu này của Minh Nhị liền giật thót người, chuyển ánh mắt lạnh lẽo đánh giá người họ, lòng đột nhiên hiểu ra người họ là ai. Kỳ thật nên nhận ra sớm hơn mới đúng, Lan Thất gọi ông ta là ‘lão Tùy, ông ta lại tự xưng ‘Bản giáo chủ’, người được gọi là ‘Tùy giáo chủ’, trong thiên hạ chỉ có người đứng đầu ma giáo! Chỉ có điều, thật sự khó mà ngờ, thiên hạ đệ nhất giáo giáo chủ, từng là ‘Bích Nguyệt tôn chủ’ - Tùy Khinh Hàn – lại như thế này đây! Nhưng..... Nếu không phải như vậy thì nên như thế nào chứ. Vị kỳ nhân có thể bỏ ra những trận đó còn có thể là ai, một kỳ tài võ lâm như vậy võ lâm có thể có bao nhiêu người, nếu không phải Tùy Khinh Hàn ông, có ai có thể sánh vai cùng Minh Không.

Tùy Khinh Hàn đánh giá Minh Nhị một lát, sau đó nói: “Bản giáo chủ thật sự không thích bộ dáng của người, hơn nữa cái vẻ mặt cười cười này lại cực kỳ giống một kẻ thù của bản giáo chủ, thật là chán ghét.”

Minh Nhị nghe vậy cũng không nói năng hành động gì, chỉ lạnh nhạt cười.

Tùy Khinh Hàn lấy hai món đồ từ trong tay áo ra, một chủy thủ, một bình sứ, ném xuống trước chân Minh Nhị, nói: “Thuốc trong bình là khiến mất người mù, mặt nổi đầy mụn đen, nhưng tánh mạng thì khỏi cần lo lắng, chủy thủ này chính là báu vật, dùng cắt cổ nhanh chóng không sợ đau đớn, người chọn cái nào cũng được, một là giữ mạng hai là giữ mặt.” Giọng điệu nhàn nhã, như thể hỏi người ta muốn uống trà hay muốn uống rượu.

Vũ Văn Lạc nghe được lời ấy mà toát một thân mồ hôi lạnh, hán biết người này quyết không nói giỡn, hơn nữa người của ma giáo làm việc chỉ dựa vào “Tùy tâm sở dục” Không cần đếm xỉa hậu quả, huống chi là giáo chủ đứng đầu vạn chúng, phần tùy hứng kia tất nhiên cũng đứng đầu.

Ninh Lăng nghe được lời này cảm thấy bất bình, tính bước ra lý luận cùng Tùy giáo chủ, lại bị một cây quạt chặn bả vai lại, quay đầu nhìn, Lan Thất đang nhìn hai người

Tùy, Minh, trên mặt vẫn một nụ cười yêu tà không thay đổi, đôi mắt xanh thăm thẳm sáng loáng như chứa đựng muôn vàn tia sáng nhỏ.

“Tại hạ lại nào cũng không chọn.” Minh Nhị thần nhiên nói.

“Thế à?” đôi con người đen tuyền u ám như bóng đêm của Tùy Kinh Hàn nhìn chăm chăm Minh Nhị.

Vũ Văn Lạc không tự chủ được nắm chặt hai tay, khăn trương chăm chú bầu không khí giữa hai người.

Minh Nhị thần sắc bình tĩnh, ánh mắt thông dong nghênh diện Tùy Kinh Hàn, nhưng thời khắc này, Vũ Văn Lạc lại cảm nhận được một cỗ khí thế như biển, dưới sự bình tĩnh là thâm sâu không lường được. Mà Tùy Kinh Hàn..... lúc chạm phải ánh mắt của ông, quai hàm Vũ Văn Lạc đột nhiên run cầm cập, cảm giác như cái chết ập tới, truyền thẳng xuống gan bàn chân, toàn bộ thân thể như bị kéo xuống hồ băng lạnh lẽo.

Một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, Ninh Lăng không chịu nổi run rẩy.

“Nhiều năm rồi, nhiều năm rồi bản giáo chủ không gặp một người như vậy.” Tùy Kinh Hàn bỗng nhiên nhẹ nhàng thở dài.

Sau khi ông mở miệng, sự áp lực, sự lạnh lẽo kia cũng theo đó mà biến mất, Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng thở ra một hơi, Lan Thất hạ mi che dấu cảm xúc, khẽ buông một tiếng than nhẹ khó có thể nghe được: “Đáng tiếc”, nhưng Ninh Lăng ở ngay cạnh bên nghe thấy, nghi hoặc nhìn nàng, chỉ đổi lại được một nụ cười nhạt.

“Lão già, chúng ta đều đói bụng rồi, muốn ăn bữa tối.” Lan Thất phe phẩy quạt ngọc cười nói.

Tùy Kinh Hàn quay đầu nhìn nàng, trong mắt chứa sự tức giận, nhưng lại nín nhịn, “Không phải người tới gặp sư phụ mình sao?”

“Sư phụ một lát nữa gặp, ăn cơm quan trọng hơn.” Về mặt Lan Thất cười đến quỷ dị, “Khẳng định là lão lâu lắm rồi chưa được gặp sư phụ, muốn nhờ bản thiếu đưa đường chứ gì? Vậy thì nấu cơm cho bản thiếu ăn.”

“Người!” Tùy Kinh Hàn nheo ánh mắt, cười lạnh như băng, tựa như sắp nổi giận lôi đình đến nơi, ai mà ngờ ông ta lại gật đầu, “Được, bản giáo chủ nấu cơm cho người ăn, ăn xong thì gặp sư phụ người!”

Mấy người đi theo Tùy Kinh Hàn vào nhà trúc.

Trong Nhà trúc là mấy tác phẩm điêu khắc bằng vàng cùng ngọc quý, ở giữa lại bày biện đồ đạc bằng trúc rất thanh nhã, vừa vào trong liền cảm thấy vô cùng thoải mái.

“Dục vọng độc chiếm đồ kỳ của lão già này thật quá mạnh mẽ, chắc sợ người khác nhìn thấy sư phụ, ngay cả cái tôi tớ đều không có, yên tĩnh vắng vẻ chẳng thú vị chút nào.” Lan Thất đưa tay quét qua một cái bình hoa bằng ngọc màu xanh, thể mà không có một hạt bụi, “Cái tật cuồng sạch sẽ vẫn không bỏ.”

“Thất thiếu, sư phụ người chẳng lẽ không ở đây?” Vũ Văn Lạc hỏi. Nơi này chỉ có một nhà trúc thôi mà.

“Bên kia hồ nước trong rừng lê có một căn nhà gỗ, sư phụ ta ở đó.” Lan Thất đáp, trên mặt cười tà như tính toán được thực hiện, “Lấy hồ làm ranh giới, lão Tùy ở bên này, sư phụ ở bên kia, hẳn không thể vi phạm, nếu không sẽ không bao giờ làm bạn cùng sư phụ được nữa. Cho nên trừ phi sư phụ xuất hiện, bằng không hẳn sẽ không được gặp mặt sư phụ. Người cho là cơm của người đứng đầu ma giáo để có mà ăn sao? Tất cả đều là bói vì sư phụ.”

“À.” Vũ Văn Lạc gật gù, sau đó thật cẩn thận hỏi, “Thất thiếu, Tùy giáo chủ này không muốn ai gặp sư phụ người, ông ta không phải là loại người thứ ba chứ?”

Lan Thất quay đầu liếc hắt một cái, mắt xanh sâu hút gọn sống, “Bản thiếu chưa hỏi, đợi một chút nữa người có thể tự mình hỏi lão.”

“Vậy thì quên đi.” Vũ Văn Lạc suy nghĩ cho cái mạng nhỏ của mình

Minh Nhị sau khi đánh giá bài trí xung quanh, liền ngồi xuống cái bàn bên cạnh, cầm ấm tự rót cho mình một ly trà.

“Nhị công tử cảm thấy nhà trúc này như thế nào?” Lan Thất duỗi tay cướp lấy ly trà hộp một ngụm

Minh Nhị nhướng mắt liếc nàng một cái, rồi lại lấy một ly khác, châm trà rót nước, nói: “Tùy Giáo chủ quả thật kỳ tài đương đại, phần tinh hoa máu chót của trận pháp không ai có thể nhìn ra.”

“Hừm?” Lan Thất mắt xanh tà nghệ.

“Nhà trúc này dựa theo ‘Thái Ất Thiên Đồ’ mà dựng nên.” Minh Nhị uống trà chậm rãi nói.

Lan Thất nhìn hắt, mắt ngọc tràn đầy ý cười, nói: “Nhị công tử quả thật học vấn uyên bác.”

Minh Nhị cười, “Chỉ là nghiên cứu một chút.”

Mấy người lại nói chuyện phiếm vài câu, Tùy Kinh Hàn bưng thức ăn nóng hôi hổi ra, bốn món một canh, cực kỳ đơn giản, nhưng mùi hương nồng đậm, vừa ngửi đã tưởng tượng ra là mỹ vị thế nào.

Vũ Văn Lạc nhìn bàn thức ăn đầy đủ sắc hương vị, lại nhìn Tùy Kinh Hàn đứng khoanh tay, cầm đũa mà tránh không được run rẩy. Thiên hạ đệ nhất giáo chủ thể mà tự mình nấu cơm cho hắt ăn, có thể không kích động sao? Tuy rằng là dựa hơi vinh quang của Lan Thất, nhưng là thiên hạ này có mấy ai có phúc được ăn cơm do chính nhân vật đệ nhất võ lâm đứng ngang Minh Không nấu cho chứ? Nhân vật đệ nhất võ lâm nấu cho nhân vật nhỏ không ai biết như hắt, cho nên hắt kích động thì ít mà lo sợ không yên thì nhiều, sợ giảm phúc a!

Bên này Vũ Văn Lạc vẫn còn kích động, bên kia Lan Thất, Minh Nhị, Ninh Lăng sớm đã động đũa, dù sao đã hơn nửa ngày chưa ăn cơm, ai cũng đói rồi. Thấy thức ăn thoáng bốc hơi đi một nửa, Vũ Văn Lạc mới bình tĩnh, phút chốc đem kích động trong lòng vứt qua một bên, được chốc lát lại tiếp tục mơ màng, cuối cùng không ăn nữa.

Ăn xong cơm, Lan Thất đang cầm một ly trà có vẻ muốn nghỉ ngơi, Tùy Khinh Hàn lại nắm một tay nàng kéo lên, “Nên đi gấp sư phụ ngươi rồi.”

“Không vội.” Lan Thất phát phát tay, tránh thoát tay Tùy Khinh Hàn, “Uống một ly trà chẳng mất bao nhiêu thời gian, huống hồ lần này bản thiếu đến đây là để gặp lão, có gấp sư phụ hay không cũng chẳng có gì quan trọng.” Ngược mắt nhìn Tùy Khinh Hàn, “Nghe nói lão có thứ gì muốn đưa bản thiếu?”

Ánh mắt Tùy Khinh Hàn bị kích thích tràn ngập sát khí, vung tay áo, cửa nhà trúc mở toang, “Đi gấp sư phụ ngươi, lại để cho bản giáo chủ chờ thêm, giết chết cả bốn đứa ngươi đối với bản giáo chủ chỉ là việc nhấc tay!” Nói xong phát tay áo mà ra ngoài.

Lan Thất nhìn điệu bộ ông ta cười nhạt, phe phẩy quạt ngọc đi theo ra khỏi nhà trúc. Minh Nhị, Ninh Lăng, Vũ Văn Lạc theo sát sau đó, dù sao đối với việc sắp nhìn thấy vị dung khuyên thiên hạ Đông Vị Minh hơn hai mươi năm trước, đến Minh Nhị cũng có vài phần chờ mong, còn Vũ Văn Lạc là lòng ngứa ngáy không chịu nổi.

Ra khỏi nhà trúc, mới nhận ra trăng đã lên cao, ánh trăng bàng bạc rơi xuống, nhuộm đầm hoa lê, đầy trời đầy đất một màu trắng tuyết, vô cùng u nhã lại lần nữa khiến người cảm giác lạnh lẽo tĩnh lặng.

Đến bên cạnh hồ nước, Tùy Khinh Hàn dừng bước, “Ở đây.”

“Lão muốn bản thiếu gọi sư phụ ra gặp?” Lan Thất ra vẻ nghi hoặc, ánh mắt lại mang theo trêu tức.

“Kiên nhẫn của bản giáo chủ có hạn.”

Tùy Khinh Hàn quay đầu nói, mặc dù giọng điệu hiền hòa, nhưng mấy người lại cảm giác được một tầng sát khí không cần che giấu. Chuyện ra tay giết người tuyệt đối có thể xảy ra!

Vũ Văn Lạc giờ phút này mới phát hiện, dưới ánh trăng, cặp mắt sâu hun hút như bóng tối nửa đêm lại ẩn một màu xanh thẫm, ánh sáng nhỏ vụn xa xăm lại như vực tối, làm người kinh sợ.

“Được rồi.” Lan Thất thật bất đắc dĩ nhún vai.

“Chậm đã!” Tùy Khinh Hàn đột nhiên kêu lên.

Lan Thất đảo mắt nhìn ông, lần này là nghi hoặc thực sự.

“Đi, đổi bộ dạng đi.” Tùy Khinh Hàn chỉ vào nhà trúc.

Lan Thất sững sốt, sau đó lắc đầu thờ dãi, “Lão già ơi lão già, thiên hạ rốt cuộc tìm không người đồ kỵ điên cuồng như lão!” Vừa than vừa đi vào nhà trúc.

Minh Nhị nhìn theo thân hình Lan Thất rồi đi, lại quay qua nhìn Tùy Khinh Hàn một cái, thản nhiên nói: “Thì ra Thất thiếu là nữ.”

“Ồ?” Tùy Khinh Hàn có chút sững sốt, “Tên khốn kia là nữ sao?”

Lúc này đây đến phiên Minh Nhị, Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng ngây ngẩn cả người.

“Chẳng lẽ Tùy Giáo chủ cũng không biết?” Minh Nhị có chút ngạc nhiên nhướn mày

“Bản giáo chủ quan tâm gì hần là nam hay nữ.” Tùy Khinh Hàn đương nhiên nói, “Ở trong mắt bản giáo chủ, thiên hạ này chỉ có một nữ tử duy nhất!”

Vũ Văn Lạc đỏ mặt hỏi, “Tùy Giáo chủ cùng Thất thiếu ở chung nhiều năm, chẳng lẽ không nhận ra hần là nam hay nữ?”

“Cái gì ở chung nhiều năm? Từ ngày đầu tiên hần đến Lê Hoa trùng, bản giáo chủ liền hận không thể giết cho thống khoái, há có thể chịu được chuyện hần cứ lớn vờn trước mặt!” Tùy Khinh Hàn lạnh lùng nói.

Nghe được lời Tùy Khinh Hàn, Ninh Lăng trong lòng bốc hỏa, “Ngươi! Ngươi!”

Tùy Khinh Hàn liếc Ninh Lăng một cái, không thèm để ý tới, chỉ nhìn về phía rừng lê đối diện bên hồ, buồn bã nói: “Vị Minh ở bên kia, ngay cả bản giáo chủ cũng không dám lại gần, hần thế mà có thể, bản giáo chủ lại không thể giết hần. Hừ!” Cuối cùng có chút phẫn hận lại bất lực.

Lời này người khác nghe vào tai có cảm giác lạnh người.

“Lão Tùy, giết ta đâu phải cứ muốn là được.”

Tiếng cười lạnh lạnh mị hoặc truyền tới từ phía nhà trúc, một thân hình thon thả màu trắng đi ra, tóc dài nghệ búi, áo trắng khẽ đưa, không cần một chút điểm trang, tựa như hoa tiên vừa xuất hiện từ rừng lê, che mờ trời đất trắng sao, còn mang theo một phần yêu dị thấm vào xương cốt.

Đó là lần đầu tiên nhìn thấy Lan Thất mặc áo trắng, rõ ràng chỉ một màu trắng tinh, nàng mặc vào so với áo vàng quần ngọc càng rực rỡ hơn, xa xa đứng ở nơi đó, nhà trúc giản đơn, hoa lê trắng muốt, trắng sáng như gương, rõ ràng là đơn giản thanh nhã, nhưng vì có nàng, như nhiễm một tầng ánh sáng đầy màu sắc, mắt xanh ngọc bích vừa đảo, ánh trăng cũng trở nên xinh đẹp vạn phần.

Tùy Khinh Hàn đảo mắt qua ba người, trong mắt Vũ Văn Lạc là kinh ngạc ngờ ngẩn, Ninh Lăng là si mê trầm luân, mà Minh Nhị..... trong đôi mắt đó như thoáng có ánh sáng lướt qua, lại vụt tắt trong thoáng chốc, khó có thể nhìn ra đó là cảm xúc gì, chỉ có trong trẻo mà mệnh mang, tựa sương mù lượn lờ trên mặt nước, nếu nhìn kỹ thêm lần nữa, chẳng qua là tự khiến bản thân bị mê hoặc mà thôi.

“Ninh Lăng,” Lan Thất như lướt đến gần, khẽ cười, quạt ngọc nhẹ nhàng mở ra dấu một phần nhan sắc, chỉ chừa lại một đôi mắt xanh thẫm nhuộm màu ánh trăng nhìn Ninh Lăng, “Ta có phải là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân?”

Vũ Văn Lạc hồi hồn, trong lòng thăm thán: Hoàn Ba sắc thu, Phù Sơ thiên vận giờ phút này nghĩ đến đúng là vô nhan sắc.

Ninh Lăng si ngốc nhìn, đỏ mặt vô cùng thành thật gật đầu.

“Vẫn là Ninh Lăng tốt với ta nhất.” Lan Thất khép quạt ngọc mỉm cười hài lòng.

“Ba người các người trở lại nhà trúc đi.” Tùy Khinh Hàn bỗng nhiên nói, ánh mắt đảo qua Minh, Ninh, Vũ Văn, “Không nên lên rình xem chuyện xảy ra ở ngoài, nếu không bản giáo chủ tất mắc hai mắt các người!”

Giọng điệu bình thản nhưng vô cùng ngang ngược, Minh Nhị chỉ cười cười xoay người đi về căn nhà trúc, Vũ Văn Lạc có vẻ như vừa bị hất nguyên một bồn nước lạnh không chịu động đậy, Ninh Lăng ngăn người, sau đó dắt Vũ Văn Lạc đi ngược về phía căn nhà.

Đợi sau khi ba người đóng cửa nhà trúc, mới nghe được Tùy Khinh Hàn nói: “Cuối cùng cũng có thể nhìn thấy Vị Minh.”

“Lão Tùy, người như lão chỉ có sư phụ mới kiên nhẫn được, nếu đổi thành ta, lão sớm đã hóa thành tro.” Âm điệu của Lan Thất nghe không ra là đùa hay thật

“Bản giáo chủ không muốn người khác xuất hiện trong mắt Vị Minh, cũng không nguyên người khác nhìn thấy Vị Minh, bản giáo chủ tà vọng thành tánh, người gặp người sợ, nhưng bản giáo chủ tự vẫn thẳng thắn không thêm dấu giếm, so với mấy thứ tự xưng quân tử tốt hơn gấp trăm lần.” Giọng nói Tùy Khinh Hàn lộ vẻ cuồng vọng tự phụ.

“Aiii...” Chỉ nghe Lan Thất thở dài một tiếng, sau đó chậm rãi kêu lên, “Sư phụ.”

Ở ngoài nhà trúc một bầu không khí tĩnh lặng, trong nhà trúc Vũ Văn Lạc đi tới đi lui, ánh mắt không chịu từ bỏ ý định nhìn ra phía cánh cửa.

Một lát sau, một tiếng nói vang lên, “Con đã đến rồi.”

Tiếng nói kia, như bông tuyết rơi trên mặt suối đã thành băng, trong sạch không một chút bụi bẩn như vậy, réo rất êm tai như vậy, cũng là lạnh rét không chút hơi ấm, ba người trong nhà trúc nghe thấy chợt thấy toàn thân đổ lạnh, như vừa rơi xuống hồ nước, nhưng dù lạnh, lại trong nháy mắt vô cùng tĩnh táo, thư thái.

Đông Vị Minh! Ba người chấn động tinh thần.

Chỉ là giọng nói thôi đã khiến người liên tưởng tới một bông hoa cực kỳ kiều diễm, nở rộ ở một nơi lạnh lẽo tỏa hương thơm. Ba người ở trong nhà mặc dù không thể nhìn thấy dung nhan, nhưng tận đáy lòng coi như đã bị thuyết phục, nếu người như vậy không gọi là giai nhân, thiên hạ còn ai có thể gọi là giai nhân.

“Đệ tử bái kiến sư phụ.” Giọng nói Lan Thất vốn ẩn chứa yêu tà, lại chưa bao giờ trong trẻo, cung kính như vậy.

Vũ Văn Lạc làm sao còn có thể kiên nhẫn nữa, nhón chân muốn đi đến cạnh cánh cửa, tính từ khe hở nhìn ra ngoài, nhưng chỉ vừa nhấc chân thôi, một luồng gió ập đến từ sau lưng, toàn thân hấn cứng lại, rồi không thể động đậy.

“Minh đại ca.....” Vũ Văn Lạc vờn cổ kêu. Người có thể điểm huyết đạo hấn trong phòng này chỉ có Minh Nhị, Ninh Lăng hẳn không có khả năng sẽ có suy nghĩ này.

“Chẳng lẽ người không nghe thấy lời của Tùy giáo chủ sao?” Giọng nói Minh Nhị ôn hòa nhưng rất thật, “Ông ấy thật sẽ móc mắt người, Thất thiếu cũng không thể cứu người.”

Nghe được nhưng lời nghiêm túc của Minh Nhị, Vũ Văn Lạc không khỏi rung mình một cái, bây giờ mới chính thức bị từ “móc mắt” kia dọa đến.

“Đại ca, Tùy Giáo chủ nói chúng ta không thể nhìn, chúng ta đây sẽ không nhìn.” Ninh Lăng khuyên nhủ. Hắn cảm thấy có nhìn thấy Đông Vị Minh hay không cũng chẳng có gì quan trọng, nếu chính là nói mỹ nhân đẹp đẽ, Thu Hoàn Ba, Hoa Phù Sơ nhìn cũng rất đẹp, mà Lan Thất..... Trên đời này chẳng lẽ còn có người hơn người đó sao?

“Nhưng là..... Đông Vị Minh.....” Vũ Văn Lạc trong lòng vẫn vạn phần không cam lòng.

“Hơn hai mươi năm qua có mấy người gặp được Đông Vị Minh, người đã cách bà gần như vậy, coi như cũng có duyên phận, cưỡng cầu làm gì.” Minh Nhị bình thản nói.

“Ai.....” Vũ Văn Lạc thở dài một tiếng, lại không biết làm sao, chỉ đành dỏng tai nghe chuyện ngoài kia.

“Nhiều năm không gặp, con đã cao lên như vậy rồi.” Giọng nói Đông Vị Minh vẫn một mực nguội lạnh, không thờ ơ nhưng tuyệt không một hơi ấm, tựa hồ trên thế gian này tất thấy mọi thứ đều là cỏ cây.

“Đệ tử có thể sống đến ngày hôm nay đều là ân đức của sư phụ.” Lan Thất vẫn cung kính như cũ, khiến những người trong nhà hiện thắc mắc bây giờ nàng đang mang về mặt thể nào.

“Ta và con gặp nhau, chẳng qua là ý trời.” Đông Vị Minh lời nói thân nhiên, “Con có thể vào được đây, có thể thấy được võ công con tiến triển không tệ

“Đệ tử một ngày cũng không dám bỏ bê.”

“Vậy thì tốt, người bên ngoài giả dối ghê tởm, võ công con đạt được thành tựu, mới có thể tự bảo vệ chính mình.”

“Vị Minh, nó không cần nàng phải quan tâm đâu, rất nhiều người bên ngoài đều phải sợ nó.”

Tùy Khinh Hàn đứng một bên xen mồm nói, nhưng giọng điệu lại như nước xuân, mềm mại dịu dàng. Ba người trong nhà vừa nghe, thật sự không thể tưởng tượng nổi chủ nhân của giọng nói này với cái người cằn rở đứng đầu ma giáo có liên hệ gì.

“Vị Minh, đã hai tháng lẻ mười bảy ngày nàng chưa gặp ta một lần, nàng không biết ta nhớ nàng tới mức nào đâu, nàng xem xem tóc ta lại bạc đi nhiều rồi.”

Tùy Kinh Hàn lại nói, giống như một đứa trẻ tội thân do bị bỏ bê, khiến ba người trong nhà không khỏi lạnh run.

“Chúng ta sang năm lại gặp.” Đông Vị Minh lãnh đạm không một chút xúc cảm, “Ta nghĩ nếu nhìn thấy người tóc bạc hoàn toàn, nhất định sẽ đẹp giống như hoa lê này.”

“A?” Tùy Kinh Hàn thăm thiết kêu lên, “Không cần! Vị Minh, ta không muốn tóc bạc hết!”

“Người nhìn xem hoa lê này thật đẹp, trắng nõn không chút tỳ vết.” Đông Vị Minh thờ ơ.

“Không cần! Vị Minh, ta không muốn trở thành già cả, như vậy ta sẽ không xứng với nàng.” Giọng Tùy Kinh Hàn dần dần hạ thấp mang đầy si mê, đủ thấy tình cảm thâm sâu, “Vị Minh, nàng vẫn trẻ đẹp đến vậy, ta cũng muốn giống như nàng, có thể chúng ta mới là một đôi giai ngẫu hoàn hảo nhất trên đời.”

“Tùy Kinh Hàn.” Đông Vị Minh vẫn một giọng điệu cũ, nhưng giờ đây mọi người lại cảm được trong âm điệu chút hờn giận, không tự chủ được thấy lòng nặng trĩu, vì bà không vui mà ưu sầu.

“Vị Minh.” Tùy Kinh Hàn lại thấp giọng.

“Chúng ta sang năm lại gặp.” Đông Vị Minh nhẹ nhàng buông lời.

“Vị Minh!” Tùy Kinh Hàn lộ ra lo sợ không yên.

“Chỉ cần người bước qua hồ nước, chúng ta sẽ suốt đời không gặp.” Giọng nói Đông Vị Minh đã mang vẻ xa xôi, nghĩ chắc đã rời đi.

“Ha ha ha.” Tiếng cười không thêm kiêng nể gì của Lan Thất truyền đến, “Lão Tùy ơi lão Tùy, lão kêu ta làm thế nào không cười lão cho được, bộ đáng ngờ ngần thế nào, sự phụ sao có thể thích nổi? Đòi lại là ta, cũng nguyện ý thích.”

“Câm miệng!” Giờ khắc này giọng nói Tùy Kinh Hàn tràn ngập sát khí, “Bản giáo chủ kém hấn chỗ nào? Hừ!”

“Lão Tùy, lão có biết bộ dạng lão bây giờ gọi là gì không?” Lan Thất vẫn cười bừa bãi như trước, “Gọi là ‘Thẹn quá hóa giận’! Ha ha. Các người mau ra đây nhìn xem”

Hiểu được một tiếng này của Lan Thất, Vũ Văn Lạc nhăn nhó sớm đã vạn phần khó chịu, lập tức là người đầu tiên lao ra khỏi nhà trúc, chẳng qua cái hấn nhìn không phải sắc mặt Tùy Kinh Hàn, mà là nhướng cao cổ nhìn về hướng rừng lê đối diện, ước gì nhìn được một cái bóng cũng tốt, thế nhưng, ngoại trừ hoa lê dưới trăng thì không có bất cứ thứ gì khác.

“Aiiii! Một cửa cách trở, lại khiến ta và đệ nhất mỹ nhân không duyên mặt mặt!” Vũ Văn Lạc bóp cổ tay thờ dài, quay đầu, ánh mắt nhìn về phía Tùy Kinh Hàn có chút ai oán.

Nhìn Lăng cũng nhìn theo về hướng rừng lê bên kia, nhưng chỉ xem qua rồi lại xoay đầu đặt ánh mắt trên người Lan Thất, sau khi nhìn được vài lần, cúi đầu không dám ngẩng lên nữa, dưới bóng hoa, hình ảnh đó như cũng trở nên mơ hồ

“Vũ Văn Lạc.” Lan Thất dời bước đến gần, vươn tay đặt trên vai hấn, quạt ngọc kéo cầm hấn hướng đối diện mình, chậm rãi đưa mặt tới, thăm thì mê hoặc hỏi, “Chẳng lẽ ta không phải thiên hạ đệ nhất mỹ nhân?”

Vũ Văn Lạc nhìn gương mặt đẹp đến yêu mỹ tuyệt trần kia, nhìn đôi ngọc bích xanh thắm câu hồn, tim đập liên hồi, một phen nhảy tránh ra, xoay người nhắm mắt lại liên tục thì thầm: “A di đà phật, a di đà phật, a di đà phật.”

“Ha. Vũ Văn Lạc, người muốn xuất gia làm hòa thượng sao?” Lan Thất thấy cách phản ứng của hấn có chút buồn cười.

“Ta không phải muốn xuất gia, ta là đang trừ tà.” Vũ Văn Lạc từ từ nhắm hai mắt đáp.

“Hử?” Lan Thất mang nửa phần âm trầm trong giọng nói, truyền vào tai Vũ Văn Lạc liền cảm thấy vạn phần nguy hiểm, da đầu nổi gai, sau lưng toát mồ hôi lạnh, vội vàng xoay người nhếch miệng cười, “Ý ta là, ta thỉnh cầu Phật tổ trừ đi tà niệm trong lòng mình.”

“Phải không?” Lan Thất cười, mắt xanh nhìn chằm chằm vào Vũ Văn Lạc, khiến hấn toàn thân rét run, cứng ngắc.

Bên kia, Minh Nhị chậm rãi đi thông thả bước đến, trên là nụ cười thản nhiên, mặt mày tinh nhã, dưới bóng hoa lê, như tiên nhân hạ phàm.

“Đáng vẻ của người thực khiến bản giáo chủ ghét.” Tùy Kinh Hàn nheo đôi con ngươi đen tuyền nói với người mặc áo xanh, ánh mắt bén ngót, lòng sinh ra một tia sát ý.

Minh Nhị không giận không sợ, ánh mắt hướng về phía đối diện hồ nước: “Đông Vị Minh tiền bối năm đó dung khuyển thiên hạ, tại hạ chỉ nghe được giọng nói đã cảm thấy danh bất hư truyền, khó trách Tùy Giáo chủ hơn mười năm vẫn một lòng như lúc ban đầu.” Ánh mắt ngược lại nhìn về phía Tùy Kinh Hàn, “Cũng khó trách giang hồ đến nay nhớ mãi không quên.”

Tùy Kinh Hàn tung hoành giang hồ hơn mười năm, vốn là duy ngã độc tôn, lại dưới một cái liếc mắt kia, huyết mạch sôi trào, phảng phất có phản kích động như lúc còn tuổi trẻ gặp được kinh địch, nhưng lòng bỗng lắng xuống vài phần, hình như bao nhiêu năm ân oán oán đều bị cặp mắt kia nhìn thấu không thể nào che dấu!

Sau một lúc lâu, Tùy Kinh Hàn mới chậm rãi mở miệng nói: “Năm đó, hấn ở tuổi của người cũng không có khí thế bức này.” Ánh mắt khẽ liếc Lan Thất, “Giang hồ này lại náo nhiệt rồi!”

Nói xong câu này, bỗng hoảng hốt nhận ra mình đã già rồi, những tháng ngày hùng tâm tráng khí xưa kia thực sự trôi đi, ở bên cạnh làm bạn người đó tại lê hoa trùng này, là nguyện vọng trong lòng, nhưng đồng thời cũng là nỗi bất đắc dĩ trong cuộc đời.

Xoay người, đưa ánh mắt xa xăm về hướng đối diện, giữa ngút ngàn hoa lê tuyết trắng vẫn một bầu lặng im.

Vị Minh, lúc ta chết, liệu nàng sẽ nhớ đến ta?

Minh Nhị nhìn một vị anh tài thế hệ trước chìm trong ngáy ngẩn cô đơn, mày khẽ nhích, mắt ra chiều suy nghĩ. Thân là người đứng đầu ma giáo, là khắp thiên hạ võ lâm tối cao “Bích Nguyệt tôn chủ”, người có khả năng hô phong hoán vũ, thế nhưng vứt bỏ tất cả, canh giữ cánh rừng lê này, làm đồng bạn với một người lạnh lùng như thế, chờ đợi trong vô vọng, là tại vì sao? Tình, thật có thể khiến người không oán không hối sao? Nhưng, với tính cách của ông ta, cho dù làm nhiều hơn đi nữa, không phải cũng chỉ có một kết quả hay sao?

Không thể có được sự đền đáp tương xứng, tất cả mọi sự cố gắng, mọi trả giá chẳng phải là ngu ngốc ư!

Đột nhiên, Tùy Khinh Hàn quát một tiếng: “Người nào dám lên đột nhập Lê Hoa trùng!”

“Ta quang minh chính đại đến, há có thể nói là ‘đột nhập’.” Một giọng nói bình thản truyền đến, nghe vào rất quen tai, mọi người không do dự quay đầu lại, mà sắc mặt Tùy Khinh Hàn thay đổi ngay tức thì, cắn răng nói: “Là ngươi!”

“Là ta.” Theo một tiếng này, hai người áo đen trắng thông dong đi tới, là Minh Không cùng Phượng Duệ.

“Là Minh tiền bối!” Vũ Văn Lạc vui mừng kinh ngạc kêu lên, rào bước tiến lại gần.

Phía sau Minh Nhị, Ninh Lăng cũng mỉm cười đón chào.

Minh Không vừa thấy bọn họ, cũng có chút ngạc nhiên, nhưng nhìn thấy Lan Thất lại nghĩ là điều hiển nhiên, “Thì ra các người đều ở đây.”

“Không thể tưởng được Minh trưởng môn cũng đến đây.” Lan Thất đi lại, ánh mắt nhìn đến Phượng Duệ, mỉm cười, “Ca ca cũng đến rồi.”

Minh Không không hổ là cao nhân võ lâm, thấy Lan Thất một thân nữ trang cũng không lộ ra bao nhiêu kinh ngạc, chỉ mỉm cười nói: “Dáng vẻ này của ngươi có phần đẹp mắt hơn.”

Phượng Duệ đưa mắt nhìn nàng một cái, áo trắng mặt ngọc tao nhã tuyệt lệ, mắt chớp động, muốn nói lại thôi, rất nhanh dời đi, rũ mắt xuống đứng im lìm sau lưng Minh Không.

Tùy Khinh Hàn lạnh nhạt đáng giá Phượng Duệ, mắt thoáng hiện một ánh nhìn quái dị, lại nhìn hướng Lan Thất, môi khẽ nhấp máy, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng cũng chỉ là bình thản dời ánh mắt.

“Thì ra Tùy giáo chủ và Minh tiền bối lại là bạn bè!” Vũ Văn Lạc sáng mắt. “Lan Nhân lệnh chủ, Bích Nguyệt tôn chủ” thế mà lại là bạn bè? Đây tuyệt đối là tin tức khiến võ lâm khiếp sợ!

“Bạn bè cái gì?” Tùy Khinh Hàn ánh mắt thần thái lạnh lùng, “Là từ địch!”

Ồ? Vũ Văn Lạc sững sốt, từ địch mà ông ta nói cực kỳ chán ghét ban đầu là Minh Không? Quay đầu nhìn về phía Minh Không, lại không thấy ông không có vẻ phẫn nộ bất mãn gì.

“Nhiều năm không gặp, Tùy huynh vẫn khỏe chứ.” Minh Không chuyển ánh mắt về phía Tùy Khinh Hàn.

“Vẫn khỏe?” Tùy Khinh Hàn hừ một tiếng, tà nghệ nhìn Minh Không, “Nếu không phải nhờ ơn ngươi, bản giáo chủ và Vị Minh tại sao có thể đến tận đây!”

Có lẽ là cái tên “Vị Minh” đã kích Minh Không, về mặt thông dong bình tĩnh của ông biến đổi, trong khoảnh khắc đáy mắt một thoáng xa xôi, sau một lúc lâu, ông ta mới nói: “Ta và Vị Minh có ngày hôm nay cũng chẳng phải do Tùy huynh ban tặng sao?” Thanh âm bình thản lại cực kỳ trầm lắng.

Tùy Khinh Hàn nghe vậy trừng mắt, “Rõ ràng là bản giáo chủ gặp Vị Minh trước!”

Minh Không nhủ chặt mi, “Chẳng lẽ năm đó là Vị Minh chung tình với Tùy huynh trước sao?”

Tùy Khinh Hàn trừng mắt, “Nàng đương nhiên là thích ta!”

Ánh mắt Minh Không dần dần hiện lên vẻ bất đắc dĩ, trên mặt nở một nụ cười khổ, nặng nề thở dài: “Hai chúng ta bây giờ tranh luận thì có ý nghĩa gì? Ta và Vị Minh hiểu nhau nhưng bỏ lỡ, ngươi cùng Vị Minh gần nhau lại không thân cận, bao năm qua cũng chỉ là như thế này thôi, chúng ta tiếp tục tranh cãi thì thay đổi được gì?”

Tùy Khinh Hàn nghe vậy giật mình, vẻ mặt lảng động chưa chút, lắm bả nói: “Nếu không phải ngươi. Nếu không có ngươi.”

Minh Không không để ý tới ông nữa, ánh mắt ngược lại nhìn phiến rừng hoa bên kia, có tình nồng, có sầu vương, “Nhiều năm không gặp, không biết Vị Minh ra sao.”

“Không cho ngươi gặp nàng!” Tùy Khinh Hàn hoàn hồn quát.

Nhưng Minh Không có tai như ốc, rào chân bước qua cầu gỗ, vượt qua hồ nước, nhắm thẳng rừng hoa lê đi sâu vào.

“Ngươi trở về cho ta!” Tùy Khinh Hàn phi thân đuổi theo, nhưng cuối cùng trở thành đi theo Minh Không.

“Ha! Lại để lão tìm được cơ hội!” Phía sau Lan Thất cười nói.

“Chúng ta cũng đi nhìn xem. hẳn không có việc gì đi?” Vũ Văn Lạc ánh mắt nhìn chằm chằm bên kia.

“Nếu ngươi không muốn cái mạng nhỏ của mình nữa, có thể thử.” Lan Thất phe phẩy quạt ngọc cười đến yêu tà.

Vũ Văn Lạc nghe vậy đành từ bỏ ý định, quay đầu nhìn Ninh Lăng im lặng đứng dưới bóng hoa, nhìn Minh Nhị nhẹ nhàng cười trước mặt, Phượng Duệ rũ mắt nhìn mặt đất, Lan Thất đóng đưa quạt ngọc, mắt ngọc hình như chuyển động quanh quất lại không thèm nhìn Phượng Duệ lấy một lần, lòng hẳn thấy rục rịch, nói: “Thất thiếu, đêm

nay chúng ta ở đây sao?”

“Đương nhiên, chẳng qua là vào nhà trúc tự mình tìm nơi nghỉ, đừng hy vọng lão Tùy biết đạo đãi khách.”

“Như vậy, Ninh Lăng, chúng ta đi xem thử, coi có cần dọn dẹp quét tước gì không.” Vũ Văn Lạc kéo Ninh Lăng, về phần Minh Nhị, hẳn rõ y là loại người thông hiểu thể nào rồi, há phải đợi người khác chỉ điểm

Quả nhiên, Minh Nhị cũng nói: “Nhà này do một tay Tùy giáo chủ dựng nên, quả thật nhiều điểm bất phạm, ta cũng muốn nhìn kỹ một phen, hy vọng có thể học được một hai.”

Lập tức ba người đi về phía nhà trúc, lúc đi ngang người Phụng Duệ, Ninh Lăng đột ngột dừng bước, nhìn hẩn, hỏi: “Phụng Duệ đại ca, ngươi là nam tử sao?”

Phụng Duệ ngẩn ra, ngược mắt nhìn thiếu niên đối diện, gương mặt dù dưới bóng đêm vẫn trong trẻo vô tư, đôi mắt to tròn sáng loáng không chút bụi bấn, không khỏi đáp: “Đừng vậy.”

“Vậy ngươi gọi là Lan Phụng Duệ, không phải Lan Tàn Âm đúng không?” Ninh Lăng lại hỏi tiếp.

“Đúng vậy.” Trong đôi mắt hồ hững của Phụng Duệ dâng lên chút dịu dàng.

“Vậy là tốt rồi.” Ninh Lăng có được câu trả lời yên tâm nở nụ cười.

Nhìn khuôn mặt tươi cười đó, Phụng Duệ trong nháy mắt có vẻ thất thần. Nụ cười hồn nhiên trong sạch như vậy, bọn họ đã vĩnh viễn mất đi rồi!

Đội ba người rời đi, rừng hoa lê chìm vào không khí tĩnh lặng.

Lan Thất đứng ở bên này, Phụng Duệ đứng ở bên kia.

Cách nhau hai trượng.

Lan Thất nhìn hồ nước, nhìn cầu gỗ, Phụng Duệ nhìn bóng hoa chiếu trên mặt đất

Bầu không khí yên tĩnh thật lâu.

“Ninh Lăng là đứa trẻ tốt, muội đối xử tốt với hẩn một chút.” Thật lâu sau, Phụng Duệ mới thấp giọng nói.

“Hửm?” Lan Thất quay đầu, mắt xanh liếc ngang, sau đó cười rộ lên, “Ca ca yên tâm, ta nhất định sẽ đối đãi hẩn thật tốt, tốt như cách ca ca đối đãi vậy.”

Phụng Duệ nghe vậy như bị sét đánh, sắc mặt ủa tựa tro tàn, nhìn Lan Thất, đôi mắt trống rỗng, sau đó cười sảo thâm: “Huynh biết cho dù cả đời mình cũng không thoát tội, huynh chỉ mong muội có thể sớm quên đi, quên đi chuyện cũ, quên huynh, đối xử tử tế với chính bản thân mình, chỉ cần muội tốt, huynh có xuống địa ngục cũng có thể yên tâm.”

“Ca ca yên tâm.” Lan Thất cười rục rờ vô luân, “Trên thế gian này, chẳng có thứ gì quan trọng hơn bản thân mình cả, những thứ khác, là bóp trong bàn tay, là đạp dưới chân, là quăng ra sau, tất cả đều theo ý thích của ta!”

Phụng Duệ nhìn nàng cười tươi xán lạn, ánh mắt lâm vào tuyệt vọng.

Lan Thất nhìn hẩn, nhìn vẻ mặt thống khổ của hẩn, nhìn hẩn ngập tràn tuyệt vọng, nhưng tại sao..... Không có hối hận?! Hẩn chẳng lẽ không hối hận những điều mình đã gây nên ư? Bao nhiêu năm rồi hẩn chẳng lẽ không một lần hối hận qua? Hẩn xuất hiện trước mặt nàng một lần nữa chẳng phải để sám hối tội lỗi của mình sao? Huynh..... lại có thể dứt khoát như thế?! Lan Thất nghiêng chặt răng, trên mặt lại chỉ nụ cười yêu tà diễm lệ.

“Quên đi..... muội quên đi..... quên hết tất cả mọi chuyện mới tốt.....” Phụng Duệ thì thào, đôi mắt trống rỗng, tựa như nhìn Lan Thất lại như không nhìn thấy bất cứ điều gì, mờ mịt xoay người, mờ mịt nâng bước, chậm chạp thê lương từng bước một đi vào biển hoa lê tuyết trắng.

Nhìn bóng dáng đơn bạc như phiến lá từ từ biến mất trước mắt, Lan Thất cuối cùng cũng buông lỏng bàn tay nắm chặt trong tay áo, tại lúc này, ê chề ảo não lần lượt ập đến, vô lực thâm nghĩ ngã xuống đất nằm mộng một hồi, không bao giờ muốn tỉnh lại nữa!

Xoay người, đi từng bước từng bước, trong đầu trống rỗng, không biết phải đi về đâu, chỉ hiểu rằng tuyệt đối không muốn đứng lại một chỗ..... Tuyệt không muốn đứng ở nơi đó, cho dù đứng ở đó có bao lâu, cho dù là chờ đợi thể nào, huynh ấy vĩnh viễn không quay đầu lại!

Đêm, đã sâu, vạn vật chìm vào giấc ngủ, mọi tiếng động chìm vào an tĩnh.

Minh Nhị từ trên giường trúc ngồi dậy, phủ thêm áo khoác, đẩy cửa sổ, ngoài kia một vầng trăng sáng như gương, tỏa ánh sáng bạc, hoa lê tràn ngập dưới ánh trăng, được một tầng sương mờ che phủ, bóng hoa san sát, hương thơm tinh khiết.

Nơi này u nhã như thế, nhưng cũng hung hiểm như thế.

Không một chỗ không tàng huyền cơ, không một chỗ không bố tuyệt trận, người đứng đầu ma giáo, quả là tuyệt đại quái dị.

Không còn cảm thấy buồn ngủ, đơn giản đi ra khỏi trúc lâu. Ngưng thần lắng nghe, trong nhà trúc có tiếng hít thở đều đều của Ninh Lăng, Vũ Văn Lạc, Phụng Duệ không thấy bóng dáng, Lan Thất không thấy bóng dáng, càng không có tiếng động của Minh Không, Tùy Kinh Hẩn, hai vị ấy hẳn đang ở bên kia.

Trong rừng hoa lê, gió đêm tẩm hơi lạnh mang theo hương hoa nhẹ nhẹ, chậm rãi bước trong đó, thần trí vô cùng thư sướng.

Đi rồi lại đi, đến bên cạnh hồ nước, mặt hồ trong vắt phản chiếu trăng sáng trên cao, cánh hoa trắng tuyết lập lòe dao động, cầu gỗ lặng yên, mặt nước khẽ lay, trước tình cảnh này, Minh Nhị cũng buông lỏng tinh thần.

Vừa xoay đầu, lại thấy một người ngồi trên bàn du dây đối diện, áo trắng như tuyết, tóc dài như mực, tuyết và mực giao nhau đẹp đẽ không gì sánh được, nghiêng đầu dựa vào dây đu, hình như trầm tư chuyện gì, ánh trăng đỏ xuống ở trên người nàng, tịch tịch tựa hăng nga.

Minh Nhị nhìn thấy hình ảnh đó, không khỏi có chút kinh ngạc, từ trước tới nay, không thể tưởng tượng nàng sẽ cảnh tượng thế này.

Người trên bàn đu dây hình như cảm giác được, quay đầu chuyển mắt trông lại, thời điểm bốn mắt giao nhau, chỉ trong chớp mắt, tim Minh Nhị run lên.

Một khắc đó, khi ánh mắt chạm ánh mắt, hần mồi hình như cảm giác được Lan Thất chân chính. Trong ánh mắt xanh thăm sâu hun hút kia, rõ ràng hần nhận ra một loại cô hoang vắng lạnh, xung quanh thân thể nàng, bao trùm cảm giác tuyệt vọng trống rỗng, dưới bóng hoa lê đậm ánh trắng, như cô hồn phiêu đảng nơi hoang thiên tuyệt địa

Cùng chi là trong nháy mắt thôi, khi đôi mắt xanh nhìn rõ hần, trong chớp nháng, quanh thân lại bao bọc về mê ly yêu tà.

Minh Nhị bỗng nhiên hy vọng vừa rồi là chân thật, lại hy vọng là ảo giác. Nếu là chân thật, như thế hần có thể nắm được nhược điểm của nàng, khi quyết đấu nhiều hơn một phần thắng. Nhưng mặc khác, lại không hy vọng nhược điểm đó dễ dàng bị hần bắt được, nếu chi là một đối thủ dễ bị đánh bại, hần sẽ cảm thấy thất vọng.

Phóng nhãn vô lâm, chỉ có nàng là kinh địch hần thừa nhận trong lòng.

“Nhị công tử đến ngắm trăng sao?” Lan Thất hỏi một câu, dưới chân đạp nhẹ, bàn đu dây nhẹ nhàng tung lên, tức khắc tà áo xỏa tung, tóc dài phát phới, lần át cả hoa lê dưới trăng, tựa như tiên nữ hạ phàm.

Minh Nhị nhìn người phiêu đảng giữa không trung, thần hồn trong nháy mắt có chút mê hoặc, nhưng đảo một cái liền thanh tỉnh, nói: “Tối nay ánh trăng rất tỏ, Thất thiếu không có nhà hững sao?”

“A.....” Lan Thất khẽ cười một tiếng, bàn đu dây dần dần dừng lại, quay đầu nhìn về phía Minh Nhị, “Nhị công tử tản bộ dưới trăng, có thấy đặc ý?”

“Này hoa này nguyệt, này gió này nước, tất nhiên đặc ý.” Minh Nhị nhìn về hồ nước đối diện

“Nhị công tử quả nhiên là người tao nhã.” Lan Thất gật đầu, ánh mắt cũng hướng về hồ nước, sau lúc yên lặng, nói, “Hồ nước này cũng chẳng phải là tự nhiên, năm đó khi ta mới đến đây, chỗ này chỉ có một tảng đá. Lão Tùy kia thật sự không thích ta, thế nhưng sự phụ lại muốn lão độc lòng truyền võ công cho ta, vì thế lão truyền cho ta một môn tâm pháp, bảo ta dùng tảng đá đó luyện tập, lão nói thời điểm tảng đá biến mất, coi như ta luyện thành. Ta ngày luyện đêm luyện..... Sau có một ngày tảng đá cuối cùng tiêu tan, chừa lại một cái hồ to, nước từ trên vách núi lại tràn xuống hồ, sau đó tạo thành hồ này.”

Lan Thất đưa tay, dưới ánh trăng, bàn tay trắng nõn thon dài tuyệt đẹp. “Hồ nước này là do ta từng trào, từng trào một đào ra.”

Minh Nhị quay đầu nhìn nàng.

Lan Thất ngẩng đầu, về mặt trên tức, cười, “A..... Chẳng lẽ ngươi thật sự tin?”

Minh Nhị cười, y quay đầu ngắm cánh hoa rơi dập dềnh dưới trăng, không nói một lời.

Lan Thất không truy vấn, ngửa đầu, đôi mắt nhìn ánh trăng trên cao, sau một lúc lâu, nàng yếu ớt mở miệng hỏi: “Nhị công tử, người tin tưởng trên đời này có chuyện thiên trường địa cử sao?”

“Hử?” Minh Nhị lại quay đầu nhìn nàng, một lát sau mới nói, “Trời cũng không phải là không thay đổi, huống chi là người sống không quá trăm năm.”

“Ha ha.....” Lan Thất cười, “Nhị công tử, đây không giống như câu trả lời ngươi sẽ nói ra, lấy thân phận của ngươi, phải nói ‘Tin tưởng’ mới đúng.”

Minh Nhị nhướn mi dài, “Đó chẳng qua là lời thế nhân tự lừa mình dối người, người ta đều biết, cần gì phải nói lời nguy biện.”

“Người ta đều biết..... Quả thật.” Lan Thất thì thào lặp lại một câu, lại quay đầu nhìn phía rừng lê, nhẹ nhàng nói, “Nhìn bọn họ, cảm thấy thiên trường địa cử quả thực là một chuyện cười, có thể tưởng tượng ra, bọn họ tựa hồ lại làm ra một câu chuyện thiên trường địa cử khác.”

Minh Nhị đánh giá Lan Thất, sau đó khẽ cười nói: “Thất thiếu tối nay hình như có rất nhiều cảm khái, phải chăng có chuyện rối rắm?”

Lan Thất quay đầu chống lại ánh mắt Minh Nhị, nháy mắt lòng trở nên phòng bị, mặt lại diễn một nụ cười, dưới ánh trăng, nhìn như tinh linh hoa lê, yêu nữ mê hoặc. “Hoa, trăng như vậy, lại nhìn nhân vật như Nhị công tử, không phải là vì tức cảnh sinh tình sao.”

Minh Nhị nghe vậy lơ đãng cười.

Lại thấy nàng từ bàn đu dây đi xuống, nhẹ nhàng bước ngọc, eo nhỏ trong gió đêm, lẳng ba đạp nước, bông bành lướt qua, mắt xanh uẩn tình, mặt ngọc có ý, là toàn tâm toàn ý nhìn hần như vậy, như ánh trăng hòa mình một thể với nước xuân, như hoa lê phớt thác linh hồn vào đôi mắt đẹp, đầu đầy như nghe thấy âm thanh từ chín tầng mây, mê hoặc hết thấy ba cõi.

“Nhị công tử, người xem cảnh đẹp thế này, chẳng phải là vì chúng ta mà tạo nên sao.” Giọng nói như tơ buông, không bóng dáng lên lời vào hồn người, từng câu từng chữ nhiếp hồn.

Trong khoảnh khắc, tim đập không khống chế được.

Sau đó Minh Nhị nở nụ cười, nụ cười dập tắt hết khói lửa nhân gian, nụ cười địch hết vạn tượng hồng trần, như tiên mờ mịt, như tiên thánh khiết. Đưa tay đỡ lấy tay nàng, thông dong ôn nhã, “Một khi đã như vậy, chúng ta há phụ trời xanh ban tặng, giờ phút này hoa trắng làm mai, đêm thanh làm chứng, chúng ta kết tóc, một đời một thế, không chia không lìa.”

Đôi mắt sáng phủ nước, lại ẩn chứa thâm tình, tươi cười nhã đậm, lại biểu lộ chân thành, một cái chớp mắt, Lan Thất cũng có một lát thất thần.

Hoa lê trắng thuần, ánh trắng trong treo, váy trắng áo xanh, mắt ngọc mày ngài

Tĩnh cảnh như vậy, như thi như họa.

Người xem như mê, người trong bức hoặc cũng bị huyền hoặc.

Lại trong một chớp mắt, hai người như vừa bùng tĩnh, cùng giật mình một cái, phút chốc nhảy tránh ra xa.

Một vỗ trán thở dài: “Thật sự là điên rồi!”

Một liên tục xoa tay: “Đáng sợ!”

Đều do ánh trắng mê hoặc lòng người!

Một xoay người bước về phía nhà trúc.

Một đi trở về ngồi xuống bàn đu dây, tức giận dùng sức đẩy, bàn đu dây bay vút lên cao.

Nhìn về phía đằng kia đã không thấy đối phương nữa, cùng hồi tưởng lại giây phút vừa rồi.

Minh Nhị không thể không thừa nhận, thời điểm đó lòng thật sự xao động. Bích Yêu hoặc người, quả thật không phải giả!

Lan Thất nghiêng răng nghiêng lợi: Giả Tiên chết tiết đúng là không phải làm từ đá! Đây là lần đầu tiên có người không bị năng dụ. Giả Tiên chết tiết, cười đến như vậy..... Hừ!

Đêm thật sự rất sâu, nên ngủ thôi, Minh Nhị đóng cửa sổ, cời áo lên giường.

Lan Thất ngồi ở bàn đu dây đưa đẩy, phiêu đảng giữa không trung.

“Sao người lại ở đây?”

Một giọng nói kéo Lan Thất ra khỏi trầm tư, ngẩng đầu, thấy Tùy Khinh Hàn từ cầu gỗ đi tới.

“Lão như thế nào bỏ được trở về?” Thật vất vả mới gặp được sư phụ, sao lão chịu trở về, huống chi còn có một Minh Không ở đó, lão yên tâm sao?

“Lúc chơi cờ, Vị Minh nói muốn uống mật hoa lê, ta đi lấy một ít.” Tùy Khinh Hàn đáp.

“À.” Lan Thất dừng đu dây, đứng dậy, “Lão nói có thứ muốn đưa, thật sự nghĩ kỹ rồi sao?”

Tùy Khinh Hàn mò trong tay áo, lấy ra một vật gì đó tùy tiện ném qua, Lan Thất vươn tay tiếp lấy, nhìn thoáng qua, cất đi.

“Cho người, bọn họ hẳn là đều vui mừng, dù sao hai mươi năm này bản giáo chủ coi như tuyệt tích giang hồ.” Tùy Khinh Hàn mang vẻ mặt thận trọng “Tuy nói bản giáo vốn phóng túng, nhưng vẫn hy vọng người đừng hủy hoại nó.”

“Lão Tùy, bây giờ còn xưng ‘Bản giáo chủ’?” Lan Thất cong mi cười tà, “Từ giờ trở đi, Tùy Giáo giáo chủ chính là trở thành ‘tại hạ’, đã nằm trong tay ta, sau này nó thành hay bại đều do ta quyết định.”

“Cuồng vọng như vậy đủ rồi.” Tùy Khinh Hàn nghe vậy cũng không tức giận, đi về phía nhà trúc, được hai bước thì vòng trở lại, “Minh Nhị kia có thù oán với người?”

“Hơ?” Lan Thất nhú mày.

“Người biết bản giáo chủ ghét nhất là gì, cho nên dẫn hắn đến, không phải là muốn mượn tay ta trừ bỏ hắn sao?” Tùy Khinh Hàn thân nhiên nói, “Bản giáo chủ cả đời giết người rất nhiều, người duy nhất không nên giết, chính là hắn, bản giáo chủ nói cho người hiểu, giờ phút này bản giáo chủ có thể giết được hắn, nhưng tất cả giả đại giới rất nặng, bản giáo chủ không đáng phải làm như vậy.”

“A..... Khó có được lúc lão nói ra những lời này, ngấm lại đối với Minh Không, lão còn can rở hơn.” Lan Thất cười nhạo.

“Người không cần khích bản giáo chủ.” Đối với sự trêu chọc của Lan Thất, Tùy Khinh Hàn thờ ơ, “Ta không tin trong trận Tu La người chẳng hề ra tay?”

Lan Thất thờ dài một hơi, nói: “Trong động Tu La ta có thể hành động, trong rừng hoa lê lại bị nhìn thấu, không thể không cùng hắn liên thủ. Lão có biết ta đã đổ bao nhiêu công sức để trừ khử người này không? Ngay cả ‘Sát hồn’ ta đều phải ra, chỉ còn thiếu tự mình ra trận, đối thủ này ta bình sinh ít gặp, là là chướng ngại vật cản trở ta chạm đến ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’, quyết không thể lư!”

Khó có thể thấy được Lan Thất mang giọng điệu bất đắc dĩ cũng như tinh thần chán nản thế này, Tùy Khinh Hàn tuy có phần kinh ngạc, nhưng hiểu được rõ ràng.

“Minh Nhị này qua vài năm nữa, tất vượt qua bản giáo chủ. Bản giáo chủ cả đời tung hoành giang hồ lại chưa từng gặp qua người như vậy, một bộ dáng văn nhã khiêm nhường, kì thực.....” Ngừng một lúc, sau đó mới nói, “‘Sâu không lường được, đáng sợ đến cực điểm’ bản giáo chủ thực lòng tặng người mấy chữ này, phải biết rằng, lúc Minh Không luyện thành ‘Bích Lạc phủ’, bản giáo chủ cũng không sợ, nhưng nhìn người trẻ tuổi này, bản giáo chủ lại hiểu được cảm giác ‘Hậu sinh khả ố’.”

“Điều ấy so với lão ta còn rõ ràng hơn.” Lan Thất mắt thoáng lạnh, “Tự sau khi học nghệ thành tài xuống núi, bị thương đếm chưa hết năm đầu ngón tay, nhưng tất cả đều nhờ vị Nhị công tử này ban tặng, hai lần ta bị thương đều là do bàn tay hắn!”

“Hả?” Tùy Khinh Hàn nhú mày “Các người đã từng giao thủ, hẳn tất biết lòng người nghĩ gì, vì sao biết rõ có nguy hiểm còn tới đây với người?”

“Bời vì hấn tò mò. Lai lịch tông sư ta luôn là một điều mơ hồ, hấn đương nhiên muốn biết, hấn muốn hết thảy đều hiểu rõ ràng, sau đó nắm lấy nhược điểm của ta, đánh ta không thể trở mình!” Lan Thất nheo lại mắt xanh lạnh đậm nói.

“Người này cũng cực độ tự phụ.” Tùy Khinh Hàn gật đầu, “Chẳng qua. Các người như vậy thật khiến bản giáo chủ nhớ đến lúc xưa giữa ta và Minh Không, khi đó chúng ta nhìn đối phương cũng hận không thể giết cho thống khoái, nhưng bao năm qua, tuổi lớn như thế này rồi. Phần nộ, đồ kỵ, cứu hận đều trở nên mơ hồ.”

“Lại nói tiếp.” Lan Thất chuyển mắt về phía ông, “Ta rất là tò mò, các người như vậy thì có ý nghĩa gì? Hiểu nhau lại bỏ qua, gần nhau không thân cận, ba người như thế này chẳng phải thống khổ cả đời hay sao, sao cứ phải như thế?”

Tùy Khinh Hàn ngăn ra, sau một lúc lâu quay đầu nhìn về phía rừng lê kia, khuôn mặt bỗng tiêu tan bao tà vọng, không có lấy một biểu cảm, “Có lẽ tới một ngày nào đó người động tình, mới có thể hiểu được.” Dứt lời quay người đi lấy một chậu hoa lê, đi được mấy bước lại ngoái đầu lần nữa, ánh mắt tỏ vẻ tà vọng, không có ý tốt nói, “Chẳng bằng người dùng sắc dụ xem sao, nói không chừng lại có thể thành công cũng nên.” Nói đoạn chẳng thêm đề ý Lan Thất sẽ có phản ứng gì, đi thẳng một mạch.

Lan Thất ở phía sau nghe được câu đó, sắc mặt trở nên cứng đờ, nhớ tới tình cảnh trước đó, rồi một hồi ác mộng kia, nhất thời toàn thân nổi gai ốc, hết cả buồn ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng tỉnh thần sáng khoái trần trề bước ra khỏi nhà trúc, đụng mặt Lan Thất đang ngáp dài một cái.

“Ta muốn ngủ, các người tự tiện, nhưng không được nói chuyện âm ỉ, biết không?” Mắt ngọc cố ý liếc Vũ Văn Lạc một cái, sau đó đi vào nhà.

“Chẳng lẽ hôm qua hấn không ngủ?” Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng hai mặt nhìn nhau.

Chỉ chốc lát sau, Minh Nhị cũng đi ra. Tùy Khinh Hàn, Minh Không không hề xuất hiện, chắc hẳn đang ở bên kia. Con người vốn lấy ăn uống làm đầu, chủ nhân không đãi khách, ba người đành phải tự mình xắn tay áo nấu cơm, nhà trúc không thiếu thứ gì, chẳng qua người cuối cùng làm việc này là Ninh Lăng.

Ba người đều là xuất thân thế gia, Minh Nhị công tử đối với những món ngon nổi tiếng thiên hạ, chỉ cần mở miệng là có, nhưng mở miệng thì là mở miệng, nói đến chuyện tự tay nấu lấy thì lúc khai thiên lập địa tới nay là lần đầu tiên, mà Vũ Văn Lạc mặc dù không phải là một thân đại công tử nhận được ngàn vạn sủng ái từ Vũ Văn gia, nhưng dù sao từ nhỏ đến lớn cũng há miệng là có ăn, tay còn chưa từng dính nước, chỉ có mình Ninh Lăng, từ nhỏ lớn lên ở núi Thiển Bích, trên núi chỉ có sư phụ, sư huynh, không ai hầu hạ hấn như công tử, nên mấy việc nhỏ như nấu cơm, giặt đồ thường là tự mình làm lấy.

Ba người vừa ăn cơm xong, Phượng Duệ xuất hiện, áo còn thấm sương chưa khô, nghĩ chắc đã ở bên ngoài một đêm, cũng không biết đứng ở nơi nào, chỉ là Lê Hoa trùng lớn thế này, muốn tùy ý đi lại không phải là chuyện dễ, đâu đâu cũng ẩn tàng nguy hiểm, hấn có thể bình yên vô sự trở về, vốn nghĩ là đệ tử phái Phong Vụ, lại được Minh Không coi trọng đến thế, sao có thể là hạng vô năng.

Buổi chiều, Lan Thất ngủ dậy, chạm mặt Minh Nhị, cả hai đều thong dong tự nhiên, thấy Phượng Duệ thì vô cùng thân thiết gọi “Ca ca”, sau khi ăn uống no nê liền dẫn bọn họ đi quanh rừng lê thăm thú, cực kỳ vui vẻ.

Cứ như thế, ngày lại ngày trôi qua, Lan Thất không đã động gì tới chuyện rời đi, Tùy Khinh Hàn không đuổi người, Minh Không vẫn chưa xuất hiện, mấy người cũng rất mừng vui. Nơi này khí hậu như xuân, phong cảnh như họa, chẳng hề ồn ào náo nhiệt, không có người tục tằn thô lỗ, chuyện trò tâm sự, phẩm trà chơi cờ, uống rượu ngâm thơ, trôi qua thư thái, cảm giác siêu phàm thoát tục, tránh khỏi thế sự bên ngoài.

Nhưng những tiêu dao vui vẻ cũng chỉ được năm ngày.

Sang ngày thứ sáu, lúc Tùy Khinh Hàn mặt mày hớn hờ trở về nhà trúc lấy rượu, Lan Thất thấy vậy ngứa mắt, muốn động tay động chân đánh nhau một trận, nhân tiện còn đá đều “Lão Tùy, quên mất nói cho lão biết, lão nên đi xem thử rừng hoa lê bên kia hồ nước âm”, nằng là chỉ rừng lê nơi bày hai trận “Tam Tài Quy Nguyên, Ngũ Tinh Liên Châu”.

Quả nhiên, Tùy Khinh Hàn sau khi trở về nổi trận lôi đình.

Mọi người tất nhiên chẳng có gì ngạc nhiên, tình trạng tệ thảm ở cánh rừng hoa lê kia tất nhiên đã chứng kiến qua, thân là chủ nhân một hồi vất vả tạo nên, Tùy Khinh Hàn nếu không nổi điên mới gọi là kỳ quái.

Sau, những ngày kế tiếp đều có chút khô, ai nấy bị Tùy Khinh Hàn áp bách đi chăm bón cây, mức nước tưới rừng lê, tia cảnh, bắt sâu. Chỉ cần là bất cứ hình thức nào Tùy Khinh Hàn có thể nghĩ ra, sẽ đồ xuống đầu mọi người.

Vũ Văn Lạc ai oán mấy ngày yên vui ngắn ngủi, Ninh Lăng vậy mà lại chịu khó chăm cây, Phượng Duệ không nói một lời chỉ vui đầu tia cảnh, Minh Nhị bắt sâu nhân tiện rèn luyện kình công, thị lực, tốc độ, Lan Thất hằng hái tưới nước, chẳng qua có đôi khi nước này vô tình rơi xuống điểm trúng á huyết của Vũ Văn Lạc, đôi khi nhân tiện tắm cho Ninh Lăng một trận, đôi khi bọt nước lại vô tình hướng Minh Nhị.

Một ngày kia, Minh Không cuối cùng cũng xuất hiện, Vũ Văn Lạc vốn nghĩ ông tới giải cứu bọn họ, ai ngờ vị này tiền bối nhìn xong, chỉ phán một câu: Người trẻ tuổi nên làm việc nhiều một chút. Sau đó đi ngược trở về.

Nói tóm lại, khoảng thời gian đó tính ra cũng không tới, cứ thế nhiều năm sau, mấy người họ nghĩ về lúc ấy, sẽ có chút hoảng hốt, sau đó khòe môi khẽ mang ý cười, thì thầm “Khi đó.”

Thời gian trôi qua như nước, nửa tháng như chớp mắt cũng qua, ngày bọn họ rời bến cũng đến gần.

Ngày mười tám tháng chín, mấy người họ cáo từ rời đi, lúc đi, Tùy Khinh Hàn chỉ nói một câu “Các người sau khi rời khỏi đây tuyệt không được chỉ cho thế nhân về nơi này, nếu không bản giáo chủ tất giết!”

Lời nói ánh mắt khiến họ hiểu ông ta không chỉ đe dọa suông.

Vũ Văn Lạc lúc ấy liền sợ run cả người, sau đó đột nhiên nhớ tới một câu ngày trước của Lan Thất “Cho dù các người gặp được, vẫn sẽ là bí mật như cũ.”

Đúng vậy, sư phụ Lan Thất là ai mấy người họ đã biết, nhưng đối với giang hồ mà nói, vẫn là bí mật như trước kia.

Đúng là trong núi năm tháng không lo, trên đời trăm sự đã trôi qua.

Khi bọn họ đi ra khỏi Lê Hoa trùng trở lại giang hồ, một tin tức đáng sợ đang chờ đợi.

Ba ngàn võ lâm anh hào rời bến chuyển đầu tiên, bỏ mình giữa biển Đông Hải!

Chú thích:

1: Nhân trí họa trung: ng ười trong cảnh họa

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 34: Bích Nguyệt Vi Thủy - Yêu Hồn Vô Tình - Nhất thụ bích vô tình-1

“Dù cho rắn bạc không ăn quả ngân châu nhưng vẫn bị mùi hương của nó dụ hoặc, sở dĩ có quả ngân châu là do nó có tác dụng thử rắn, đáng tiếc Nhị công tử cư nhiên lại chẳng rõ.” Lan Thất lắc đầu thương tiếc ngồi xuống đối diện Minh Nhị, hoàn toàn đem mọi mưu tính trong lòng để qua một bên.

Ra khỏi Lê Hoa trùng, đi thêm nửa ngày về phía đông thì đến Diệp thành, rồi lại đi tiếp sẽ tới được Anh Châu, Anh Châu là nơi gặp với biển.

Mấy người vừa vào Diệp thành, chưa cần phải hỏi thăm gì thì tin tức đã lọt vào tai, bởi nơi nơi từ trên xuống dưới, toàn bộ võ lâm đều nói về đề tài này.

Lúc đó mấy người họ đang dừng chân nghỉ tạm ở một quán nước vệ đường, nghe thấy mọi người lớn tiếng thảo luận chuyện này, lắng tai nghe ngóng, nhất thời đều kinh ngạc chấn động vô cùng, Ninh Lăng hết hồn ngay tại chỗ. Minh Nhị, Lan Thất nhủ mảy mìn đối phương, sau khi nhìn một lúc, cảm thấy lòng nặng trĩu. Trong thiên hạ này môn phái nào có thể trong vòng một đêm diệt ba ngàn võ lâm cao thủ? Mà Đông Hải kia rốt cuộc là nơi chốn đáng sợ ra sao? Ba ngàn mạng sống nói mất là mất như thế thôi ư?!

“Chúng ta trước hết tìm một khách sạn ở lại, sau đó tìm hiểu tình huống cho kỹ càng, mới bàn bạc quyết định xem nên làm thế nào cho phải.” Minh Không là người đầu tiên phục hồi bình tĩnh, dẫn đầu mọi người ra khỏi quán nước, Phụng Duệ trầm mặc đi theo sau ông.

Lan Thất, Minh Nhị cùng lúc liếc nhìn Minh Không, quyết định trong lòng, cũng đứng dậy rời đi, Vũ Văn Lạc kéo theo Ninh Lăng vẫn còn ngơ ngẩn theo sau.

Khi đến một nơi khá yên tĩnh, Lan Thất mở miệng, “Minh tiền bối, ông đây là.....” Không tiếp tục hỏi hết câu, chỉ một mực nhìn, mà mấy người kia cũng chăm chú vào Minh Không.

Minh Không dừng lại, sau một lúc trầm ngâm, mới nói: “Quả thật, đối với biển Đông Hải hay đảo Đông Hải, lòng ta có khá nhiều lo lắng, nghi vấn, cảm thấy lần này chúng ta đi hung hiểm khó dò, tựa như có kẻ đã vẽ sẵn một vòng tròn đợi chúng ta, mà chúng ta thì không còn cách nào khác phải tự nhảy vào. Cho nên ngày đó ta từng dặn dò Trường Thiên huynh mọi sự cần phải cẩn thận, chỉ là không nghĩ tới..... Ai!”

“Nói như vậy, Minh tiền bối đối với đảo Đông Hải có hiểu biết đôi chút?” Minh Nhị cũng hỏi.

Minh Không lại trầm xuống một lát, như đang suy nghĩ nên dùng từ thế nào cho đúng, sau đó mới nói: “Các người đều biết môn phái chúng ta- tổ sư Hàn Phác cùng ‘Bạch Phong Tịch’ vô cùng thân thuộc, ngài từng viết lại việc hơn trăm năm trước ‘Bạch Phong Hắc Tứ’ đã đặt chân đến đảo Đông Hải.”

“Hả?” Mấy người họ kinh ngạc. Đảo Đông Hải luôn luôn thần bí khó lường đối với người Hoàng triều, thì ra thực sự tồn tại, hơn thế nữa đã có người đến và bình yên trở về.

“Nếu ‘Bạch Phong Hắc Tứ’ đã từng đến, vậy dựa vào đâu tiền bối lại nói đảo Đông Hải rất nguy hiểm?” Vũ Văn Lạc nghi hoặc nói, “Chẳng lẽ ngài ấy có ghi lại nói đảo Đông Hải.....”

“Không,” Minh Không xua tay, “Ngoại trừ viết lại chuyện ‘Bạch Phong Hắc Tứ’ đến đảo Đông Hải, thì chẳng còn gì nữa. Có điều..... nếu ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ thật sự do đảo Đông Hải cướp đi, bọn họ hoàn toàn có thể hành động mà không lưu lại dấu vết nào, thế nhưng tại sao ngược lại để một vết chường ‘Võng Nhiên’? đảo Đông Hải là nơi mà không ai ở Hoàng triều biết được, cũng chẳng liên quan đến nhau, tại sao bọn họ lại đoạt thánh lệnh? Hơn nữa còn trả một cái giá lớn đến thế! Nghĩ kỹ một chút, thật cảm thấy rất kỳ quái, có vẻ như người ta cố ý đảo một cái hồ, lại có cảm giác như không phải, mặc dù không thể chứng thực, lại không thể ngăn trở toàn thể anh hào. Thêm nữa, thánh lệnh bị cướp, là một phần tử của võ lâm, dù cho trước mắt là phúc hay họa, bị thương hay cái chết, bất cứ người nào cũng muốn đi đoạt lại.”

“Thì ra là thế, khó trách.” Lan Thất bình luận, mắt ngọc nhìn Minh Không, “Khó trách tiền bối lại đến Lê Hoa trùng.”

Ánh mắt Minh Không ngưng đọng, quay đầu, nhìn phía phương hướng của Lê Hoa trùng, sau một thoáng lẳng lặng, mới nhẹ nhàng nói: “Ta nghĩ rằng đời này đây là lần cuối cùng nhìn thấy sự phụ người, cho nên ta muốn đi gặp nàng.”

Mọi người đột ngột hiểu ra, cũng đồng thời vì một tâm chân tình này của ông mà lấy làm cảm động, có ai ngờ vị võ lâm đệ nhất nhân đây sẽ có một đoạn tình như thế, cũng có giây phút mềm yếu đến vậy. Bỗng chốc, đối với việc đảo Đông Hải sinh ra mấy phần lo lắng, đầy lòng cũng trở nên trầm trọng, đây có thể là con đường một đi không trở lại!

“Vây các sư huynh. Còn có mấy người Thu tiền bối, họ. thật sự.” Ninh Lăng đến bây giờ mới tỉnh ra bỗng nhiên cất tiếng, gương mặt ngăm đen giờ chuyển trắng như tờ giấy, đôi mắt to tròn có thần cũng trở nên trống rỗng.

Không ai trả lời, tất cả đều trầm mặc, giờ phút này không một ngôn từ nào có thể an ủi, cũng không ai biết được đáp án là gì.

“Chúng ta đi thôi.” Minh Không bỗng dừng dứt khoát xoay đầu, sải bước đi thật nhanh.

Mọi người cùng liếc mắt nhìn nhau, rồi nhanh chóng đuổi theo.

Tìm đến một vài khách sạn, nhưng nơi nơi đều đầy khách, cuối cùng Lan Thất nói một câu “Đi theo ta” Dẫn mấy người vào đến một nơi bề thế nhất trong thành-“khách sạn Hoa Diệp”,nào ngờ lại gặp người quen.

Vũ Văn Lâm Đông vốn không chú ý, nhưng lại phát hiện ánh mắt con mình tập trung vào một nơi, toàn bộ cơ thể theo đó mà khấn trương, khiến ông cũng dõi theo hướng ánh mắt con trai.

Lúc này vào khoảng giữa trưa, ánh mặt trời rực rỡ, một người đứng giữa cửa ra vào của khách sạn, gương mặt do bị bóng râm che đi vẫn chưa rõ ràng, nhưng người đó so với ánh mặt trời còn sáng hơn, rực rỡ long lanh, dung sắc tươi đẹp, khiến cho tất cả mọi ánh mắt đều dồn về một nơi, chỉ là nhìn một lần thôi mà tâm trí ngưng trệ, hồn phách cũng bị câu mất.

Vũ Văn Lâm Đông cũng nhìn rồi ngẩn ra, lại quay đầu nhìn về phía con trai, thấy con mình thu hồi tầm mắt, lạnh lùng cúi đầu, lúc ngẩng lên, tay đã rót đầy một ly rượu mạnh.

Rồi tiếp theo, sau lưng người nọ có mấy người bước vào, tức khắc, sảnh chính khách sạn như tràn đầy ánh sáng, tiểu nhị đi theo trường quầy ra tiếp khách lòng cảm thán không thôi, hôm nay là ngày lành gì nhỉ, có thể gặp được bao nhiêu người phong tư tuyệt thế!

Vũ Văn Lâm Đông lúc nhìn thấy người đi sau liền đứng dậy, nồng nhiệt tiếp đón:“Minh Không huynh!”

“Ra Vũ Văn huynh ở đây.”Minh Không mỉm cười đi qua.

“Bái kiến tiền bối.”Vũ Văn Phong đứng dậy chào.

Minh Không mỉm cười gật đầu, phía sau Phụng Duệ, Lan Thất, Minh Nhị, Ninh Lăng cũng tiến lên chào cha con nhà Vũ Văn, riêng Vũ Văn Lạc sợ hãi rụt rè tránh sau lưng mọi người.

Vũ Văn Lâm Đông sớm đã nhìn thấy con trai nhỏ nhà mình, chỉ có điều vừa gặp mặt mấy người Minh Không, không khỏi muốn hàn huyên vài câu, chẳng thể quan tâm nhiều quá. Nhìn Phụng Duệ, Minh Nhị, Lan Thất, Ninh Lăng mấy người long tư phụng nghị, tiêu sái bất phàm, tránh không được vì con trai mà mang chút uất ức hờn dỗi.Chỉ có điều nhìn một hồi mới phát hiện có gì đó khác lạ, ông không có được sự bình tĩnh bao tạp không ngả của Minh Không, cũng không có sự nho nhã hàm dưỡng như Thu Trường Thiên, cho nên trực tiếp biểu hiện ra sự kinh ngạc của mình.

“Lan Thất thiếu. Người. Dáng vẻ này.” Phải nói là đôi mắt xanh ngọc này quá mức đặc thù, vừa nhìn thấy mắt liền có thể chứng thực đây là Lan Thất, nhưng lại sơ sót bỏ qua bộ dáng của nàng, Vũ Văn Lâm Đông không khỏi có cảm giác xấu hổ trong lòng, chẳng lẽ là lão già mấy chục tuổi đầu rồi còn bị sắc đẹp mê hoặc, người ta ăn mặc rõ ràng như thế này mà mãi không nhận ra. Lại ngẫm mấy lời đồn thổi trên giang hồ, thầm nghĩ người này chẳng lẽ thực sự bất nam bất nữ hay sao?

Ngày đó Lan Thất mặc là váy áo nữ màu trắng.

Nói đến chuyện mọi người đi Lê Hoa trùng, vốn là không ai chuẩn bị hành lý gì cả, may mắn là ở nhà trúc của Tùy Khinh Hàn chẳng thiếu thứ gì, theo như lời Lan Thất, tất cả mọi thứ là Tùy Khinh Hàn vì chính mình và Đông Vị Minh mà chuẩn bị, chỉ tiếc Đông Vị Minh chưa bao giờ ở nhà trúc lấy một ngày, nên áo váy trang sức đều trở thành đồ của Lan Thất.

“Vũ Văn tiền bối, vân bối như thế này chẳng lẽ không đẹp sao?”Lan Thất phe phẩy quạt ngọc hướng đôi mắt xanh nhìn về phía Vũ Văn Lâm Đông.

Đôi con người xanh thắm có vẻ lơ đãng nhưng lại quét qua một luồng khí thế khiến ngực Vũ Văn Lâm Đông cứng lại, nhất thời á khẩu không trả lời được. Người cũng không thể bắt ông, thân là một người sống hơn nửa cuộc đời, đường đường là tiền bối lại đi khen một vân bối xinh đẹp?

May là lúc này Minh Nhị lên tiếng, “Người muốn đi đâu?”

Vốn là Vũ Văn Lạc đứng một bên tính nhân cơ hội này chuẩn em.

Vũ Văn Lâm Đông vội vàng chuyển sự chú ý qua qua trai nhỏ của mình, khí thế vậy mới nổi lên, trừng mắt, thổi héch râu mép, lớn tiếng quát:“ Tiểu tử con, không để cha mình vào mặt mà dám chuồn đi, lá gan không nhỏ a! Nói nhanh, mấy ngày nay con trốn đi đâu? Nếu làm sai điều gì, xem ta có lột da con không thì biết!”

“Cha, con không có gây chuyện xấu.”Vũ Văn Lạc cuối cùng không thể trốn tránh được chậm chạp đi đến trước mặt Vũ Văn Lâm Đông,“Con đi đến.”Rồi bỗng nhớ đến lời cảnh cáo của Tùy Khinh Hàn, vội vàng nín thinh.

“Đi đâu?” Vũ Văn Lâm Đông hỏi sát.

“Đi.” Vũ Văn Lạc đưa ánh mắt khẩn cầu giúp đỡ về mấy người Minh Không, thấy mấy người bọn một là mỉm cười không nói, hai là lơ đãng nhìn đi chỗ khác,“Con đi.” Vũ Văn Lạc lắp bắp, dù cho ngày thường miệng mồm linh hoạt, thế mà bây giờ cái gì cũng không nghĩ ra.

“Vũ Văn bá phụ, đại ca và con đi theo mấy người Minh đại ca thăm hỏi một vị võ lâm tiền bối, chúng ta không có làm chuyện xấu.” Ninh Lăng đứng cạnh bỗng mở miệng, dù sắc mặt vẫn trắng bệch như cũ, nhưng thần trí đã tỉnh táo,“Sau đó lại gặp Minh Không tiền bối, liền kết bạn đồng hành, cuối cùng không ngờ được ngẫu nhiên gặp được bá phụ ở đây.”

Vũ Văn Lâm Đông vốn cũng chẳng tính trừng phạt con trai gì cả, chẳng qua là mượn cớ để thoát khỏi bối rối mà thôi, hơn nữa câu chữ của Ninh Lăng rất chân thành, đã

sớm tin rồi, lại thấy Minh Không mỉm cười gật đầu, biết là không giả, lập tức nói: “Nếu như vậy tạm thời tha cho con, sau này về nhà chúng ta tính toán sau!”

Vũ Văn Lạc tránh được một kiếp liên thờ dài nhẹ nhõm một hơi, cảm kích nhìn về phía Ninh Lăng, vẫn là nghĩa đệ mới đáng tin cậy. Hơn nữa, bình thường vốn thật thà chất phát lại biết tùy cơ ứng biến thế này. Tùy Khinh Hàn, Đông Vị Minh quả thật được xem như như võ lâm tiên bối, cho dù có nói ra cũng không bại lộ chân tướng, ừm, người thành thật đôi khi cũng có thể thông minh.

“Ngũ đệ, lần này đệ có thu hoạch gì không?” Vũ Văn Phong nãy giờ im lặng đột ngột lên tiếng.

Vũ Văn Lạc đang miên man suy nghĩ, nghe thấy không khỏi hoảng hốt, sau đó úp úp mở mở: “Ừm, gặp được mấy vị tiên bối, chứng kiến thân thủ của tiên bối rồi, tính sau này trở về chăm chỉ luyện võ.”

“Hiếm khi thấy đệ như vậy.” Vũ Văn Phong hừ mũi, dời ánh mắt không thèm nhắc nữa.

Vũ Văn Lạc cười gượng một tiếng. Thật sự bây giờ hắn vô cùng muốn khoe khoang với cha, anh mình: Con gặp được vị đứng đầu ma giáo Tùy Khinh Hàn, con còn gặp thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Đông Vị Minh. Á, không, là nghe được tiếng nói của Đông Vị Minh! Còn ở chung với họ. Á, là ở nơi họ sống, được nửa tháng! Hề hề... Hai người cả đời chắc cũng không thể gặp được những người con đã gặp đâu!

Vừa vặn lúc đó là thời điểm ăn trưa, mọi người liền cùng nhau ngồi lại, vừa ăn vừa bàn chuyện ba ngàn anh hào bỏ mạng Đông Hải, ai nấy tâm tình bi thống. Sau khi ăn xong, thuộc hạ Lan Thất mang hành lý trước đây của mọi người đến, sắp xếp vào phòng, mấy người họ về phòng nghỉ ngơi, tiếp theo lại ra ngoài nghe ngóng tình huống.

Khi Lan Thất vừa bước chân ra khỏi cửa, đã khôi phục một thân nam nhi, áo tím quạt ngọc dáng vẻ phong lưu.

Đón đầu đi ra cửa, dọc theo con phố về phía đông, một mình một cánh, tự mình dạo phố tự mình vui vẻ. Lúc đi đến một ngã tư vắng vẻ, từ phía bên phải một bóng người đột ngột lao ra, một thanh kiếm cũng từ sau đám tối, bất ngờ mạnh mẽ, nhưng ngay tại lúc người lao tới, lúc mà kiếm tưởng như đâm trúng người nọ, Lan Thất tay trái cảm quạt phát nhẹ, người nọ ngay tức khắc đổi ngược lại xa chừng ba bước, tay phải vung lên, thanh kiếm bị kẹp giữa hai ngón tay, mọi thứ diễn ra như mây bay nước chảy, lưu loát sinh động, liền mạch lưu loát, không nhanh không chậm, hoàn toàn vừa vặn, ai đó ở xa nhìn lại thấy được công phu của nàng không khỏi than thở sợ hãi.

Lan Thất nhìn người bị đánh đổi lui, vừa thấy không khỏi kinh ngạc, “À, đây không phải Mi cung chủ à, sao bộ dạng lại trở thành thế này?” rồi nhìn phía bên phải mình, khẽ vẽ một nụ cười, “Thì ra là Thương cô nương, kiếm thuật càng lúc càng tiến bộ.”

Thương Bằng Hàn vận lực rút kiếm lui, thân kiếm lại không hề chuyển động, gương mặt càng lúc càng lạnh.

Lan Thất khẽ chuyển động ngón tay, thân kiếm chấn động, cánh tay cần kiếm của Thương Bằng Hàn bỗng nhiên tê rần, ngược mắt nhìn về phía nàng, thấy một đôi mắt xanh nghiền ngẫm nhìn mình, tựa như muốn nói: Người ngoan ngoan đừng hành động, bản thiếu còn nghĩ đến chuyện trả lại kiếm cho người, trái lại hành động lung tung đừng trách bản thiếu bẽ gãy nó. Cẩn rằng, không rút kiếm lui nữa.

Lan Thất vừa lòng buông kiếm ra, Thương Bằng Hàn cũng không có bất cứ động tác nào nữa, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm người đang nằm dưới đất, trong tư thế sẵn sàng, tựa như chỉ cần người này động dậy liền một kiếm đâm tới.

Lan Thất nhìn người không thể động dậy trước mặt, một quạt vừa nãy đã điểm huyết của Mi Như Đại, lập tức quạt ngọc lại phát lên, giải huyết cho nàng ta, nói: “Mi cung chủ vẫn nên đứng dậy trước đi.”

Mi Như Đại đứng dậy, một thân áo quần rách nát, cả người bần thiêu, dung nhan tiều tụy, nhìn như một kẻ ăn mày, không còn hơi hướng nào của vẻ phong tình trước kia. Lan Thất nhìn nàng, trán hơi nhăn lại, quay đầu nhìn Thương Bằng Hàn, vết thương ngày đó bây giờ đã in lại một vết sẹo mờ, nếu đứng xa cũng khó có thể nhìn ra, cho nên mỹ nhân mặt lạnh vẫn như trước là mỹ nhân mặt lạnh.

“Đây là..... Trà thù sao?” Lan Thất nhíu mày nói. Chuyện này phỏng chừng bất cứ ai nhìn vào cũng hiểu.

“Bằng không, Thất thiếu nghĩ hai chúng ta chơi trò mèo vờn chuột ư?” Mi đại như cười lạnh hai tiếng, giọng nói vẫn yêu mị mẽ hoặc người như trước, chỉ tiếc không xứng với khuôn mặt ngày hôm nay, chỉ có thể khiến người nghe thất vọng.

“À.” Lan Thất gật gù đầu, lại nói, “Lấy thân phận tôn quý đứng đầu của Mi cung chủ, cho dù mất đi võ công cũng không đến nỗi lưu lạc tới bước đường này mới đúng.”

“Cung chủ đứng đầu..... Mất võ công.....” Mi Như Đại ha ha cười lạnh, ánh mắt tràn đầy oán độc cừu hận trừng Lan Thất, “Mi Như Đại ta có hôm nay không phải do Thất thiếu ban tặng sao! Một thân võ công của ta bị người phế bỏ, kinh mạch đứt đoạn, trở thành phế nhân, còn có thể đứng đầu Bách Nghiên cung ư? Sự muội nhân cơ hội đoạt đi vị trí cung chủ, nếu ta không nhân cơ hội chạy trốn, hẳn bây giờ mộ đã xanh cỏ rồi! Chỉ tiếc thoát khỏi động sói lại vào hang hổ!” Nói xong ánh mắt quét về phía Thương Bằng Hàn, cũng một ánh mắt oán độc ngoan tuyệt.

Nhìn dáng vẻ của nàng ta lúc này đây, không cần hỏi lại, cũng biết thời gian vừa rồi đã trải qua không biết bao nhiêu gian khổ.

Lan Thất lại nhìn qua Thương Bằng Hàn.

Thương Bằng Hàn vẫn một gương mặt lạnh, ánh mắt sắc lẹm, giọng nói đương nhiên cũng rét căm, “Người giang hồ có oán báo oán, có thù báo thù! Người khiến ta bị hủy dung, nếu là luận võ quang minh chính đại, ta đây chấp nhận! Thế nhưng người lại sử dụng thủ đoạn ti tiện, vậy đừng trách Thương Bằng Hàn ta hôm nay mặc kệ người trời gả không chặt!”

“Ừm, rất có đạo lý.” Lan Thất nghe vậy gật đầu.

Mi Như Đại bây giờ không kích động cũng không bỏ chạy, đứng thẳng thất lưng, giữa đầu nhìn hai người, “Hôm nay ta khó thoát khỏi cái chết, bà cô ta cũng không có gì phải sợ, ta đây chết rồi thành quỷ báo thù các người là được!” Dứt lời nhắm mắt, ngẩng đầu đợi cái chết.

Thương Bằng Hàn rút kiếm, Lan Thất nâng quạt ngọc, ngăn trở nàng. Mắt ngọc nhìn Mi Như Đại, có vài phần ngạc nhiên, nói: “Mi cung chủ, thời điểm như thế này cô không nên ương ngạnh mới đúng, theo như tác phong diễn xuất thường thấy của cung chủ, nên quý xuống đất cầu xin, nhân tiện yêu kiều nhỏ vài giọt nước mắt khơi gợi lòng tha thứ của người khác.”

Mi Như Đại trợn mắt, cười nhạo nói: “Khóc? Khóc có lợi gì sao? Khóc không đạt được quyền thế, khóc không ra tiền tài, khóc không lấy được địa vị! Khóc không có cơm ăn, khóc không có áo mặc, khóc cũng không ai thương người, không ai bảo vệ người! Kề yếu gặp kẻ mạnh mà khóc lóc chỉ khiến chúng cười cợt nhạo báng! Mi Như Đại ta vốn chẳng phải là người lương thiện gì, nhưng đã rơi vào bước đường này hôm nay, cần gì phải làm trò cười!”

“Vậy sao?” Lan Thất mắt xanh sáng ngời, đánh giá Mi Như Đại đang vô cùng chật vật, chậm rãi gật đầu, “Mấy câu nói này của Mi cung chủ thật vô cùng hợp lòng bản thiếu.”

“Hừ! Không cần mèo khóc chuột!” Mi Như Đại lạnh lùng trừng mắt. Nhớ đến chuyện sư muội phản bội, nhớ lại một đường bị đuổi giết, nhớ tới một tháng đào vong vừa qua..... Trong lòng chỉ có hận thù! Nếu đã không thể sống, như vậy thì chết một cách sáng khoái đi, dù có trở thành quỷ đi nữa cũng nhất định phải báo thù!

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 35: Nhất thụ bích vô tình – 2

Lan Thất nghe xong không hề tức giận, trái lại thờ dãi ảo não: “Ai da, bỗng nhiên bản thiếu luyến tiếc cô.” Nói đoạn nhìn qua Thương Bằng Hàn

Sắc mặt Thương Bằng Hàn vẫn lạnh lùng như trước, ánh mắt nhìn Lan Thất với ý vô cùng rõ ràng: Cho dù Thất thiếu người cầu tình đi nữa, cô nương ta cũng tuyệt không bỏ qua cho người này!

Lan Thất cười, ánh mắt tràn ra vẻ chế giễu, sau đó thông thả vươn tay, hào quang lóe qua sóng mắt, Thương Bằng Hàn cảm thấy căng thẳng, kiểm trong tay giờ lên, đồng thời bước nhanh về phía sau, còn chưa kịp lui một bước, đã cảm thấy cổ lạnh lạnh, kiểm rơi xuống đất.

“Người!” Thương Bằng Hàn vừa hận vừa giận dữ, thế nhưng trước cổ là một thanh quạt lạnh lẽo, như một thanh kiếm chắn ngang, sát ý thấm vào da, rùng mình ớn lạnh.

“Giờ thì tính mạng cô nằm trong tay bản thiếu, bản thiếu không giết cô, cũng coi như cô ân cứu mạng cô, bản thiếu chẳng cần cô báo ân, chỉ coi như lấy mạng cô đổi mạng Mi cung chủ, bắt đầu từ hôm nay, tất cả ân oán giữa cô và Mi cung chủ coi như xóa bỏ.” Lan Thất nhìn Thương Bằng Hàn cười mỉm

“Người!” Thương Bằng Hàn giận nói không ra lời, chỉ đành phải nhìn chằm chằm gương mặt tà vọng đó, hận không thể dùng ánh mắt đục hai lỗ lên mặt nàng.

“Cô nhớ cho kỹ những lời bản thiếu đã nói, bản thiếu nói một không có hai.” Lan Thất vẫn cười như trước, thế nhưng Thương Bằng Hàn lại hoàn toàn nhận ra sự vô tình tàn nhẫn trong đó, tựa như nằng chi cần làm bất cứ một động tác nhỏ nào cũng có thể đổ máu tại chỗ, nhất thời không dám nhúc nhích.

Lan Thất thu lại quạt ngọc, vẫn một dáng điệu phong lưu nhàn nhã, mắt xanh thắm sắc, nhu tình mà chân thành, “Thương cô nương, nếu khó có cơ hội gặp gỡ, không bằng cùng nhau uống một chén rượu? Lại nói, từ lúc ở trên Anh Sơn, bản thiếu đã có ấn tượng rất tốt với cô, tiếc là vẫn chưa cơ hội thân thiết, thật tiếc.”

Nếu người nói ra lời này là một người khác, Thương Bằng Hàn không rút kiếm cắt lưỡi người ta thì ít nhất cũng trừng mắt lột một lớp da họ, nhưng đối tượng là Lan Thất thiếu, không hiểu sao bỗng nhiên đỏ mặt. Nói là nằng động tình phàm cũng không hẳn, chỉ là đối diện một con người như ngọc trước mặt, một đôi mắt xanh sâu thẳm tràn đầy tình ý này, nếu người hoàn toàn không có phản ứng gì, vậy xem ra người cũng không còn là người bình thường nữa. Đã không còn cách nào để báo thù, Thương Bằng Hàn bèn nhất kiếm lên, đỏ mặt liếc mắt nhìn Lan Thất một cái, lại lạnh lùng nhìn qua Mi Như Đại, sau đó xoay người bỏ đi

Nhìn theo bóng Thương Bằng Hàn đã đi rồi, Lan Thất tiếc nuối lắc đầu, “Mỹ nhân này tuy hơi lạnh lùng chút, nhưng suy nghĩ lại đơn giản, thật có phần giống.....” Đào mắt, quạt ngọc một thoáng gấp lại, “Mi cung chủ sao lại vô tình đến thế? Nói sao đi nữa vừa rồi cũng là bản thiếu cứu mạng cô, mà một tiếng cảm tạ cũng chẳng thêm nói?”

Đang lén lút trốn đi bị gọi lại, Mi Như Đại tiêu tan hy vọng quay người, nhìn Lan Thất, ánh mắt lóe lên, mở miệng quyền rũ: “Người ta nói ân lớn không thể nào báo đáp hết được, Thất thiếu vốn có ân cứu mạng thiệp đây, thiệp chẳng thể nào không báo, không bằng lấy thân báo đáp được không?”

Bộ dáng như vậy đi đôi với âm thanh thế này, thực sự vô cùng mê đắm, nhưng Lan Thất lại cẩn thận đánh giá một hồi, tựa như đang xem xét một vị giai nhân tuyệt sắc nào đó, càng xem ánh mắt càng sáng, cuối cùng gấp quạt, cười nói: “Không tệ, không tệ. Mi cung chủ giai nhân như thế lại muốn ủy khuất trao gửi cho bản thiếu, bản thiếu quả là có phúc từ kiếp trước, nếu cung chủ đã có ý này, bản thiếu há có thể phụ lòng. Được rồi, bản thiếu cười cô vào cửa, ừm..... Để bản thiếu nghĩ xem cô là vị phu nhân thứ mấy đây, ừm..... một, hai, ba..... bảy, tám, chín..... À, cô là phu nhân thứ mười bảy. Mi cung chủ, từ hôm nay trở đi cô là Thập Thất phu nhân.”

Lan Thất sau khi nói xong, Mi Như Đại đứng trước mặt đã trở nên ngơ ngẩn, cho dù nàng ta trải qua bao kinh nghiệm, sóng gió giang hồ, nhưng chưa có khi nào như hôm nay, lúc này, chuyện lý lẽ trước mắt.

“Sao vậy? Phản ứng này của Mi cung chủ hình như không vui lắm? Chẳng lẽ cung chủ đối ý? Như vậy không được đâu, bản thiếu nói một là một, nếu đã nói muốn cưới cô, vậy cô là người của bản thiếu.” Lan Thất vừa nói vừa lấy một mảnh ngọc bội ra từ trong tay áo, đầu ngón tay mân mê một chút, rồi dúi vào tay Mi Như Đại vẫn còn đang ngẩn người, “Đây là vật làm tin, cung chủ nên giữ cẩn thận, nhớ kỹ.”

Mi Như Đại ngơ ngác nhìn mảnh ngọc trong tay, chất ngọc rất đẹp chứng tỏ là đồ thượng phẩm, nhưng điều này cũng chẳng đáng để ngạc nhiên, ngạc nhiên bên trên khắc hai chữ “Thập Thất”. Ngẩng đầu, mở lớn mắt nhìn người đang đứng trước mặt mình, chẳng lẽ hắn nói thật sao?

Nếu đối lại là trước đây, nàng là cung chủ dung sắc chưa tàn, chuyện hôm nay cũng không có gì ngạc nhiên, nhưng nàng bây giờ..... Chẳng cần soi gương, từ ánh mắt ghét bỏ của người khác, nàng hiểu được mình xấu đến mức nào! Nhưng người này lại xem nàng như giai nhân, lại nói muốn cưới nàng, hơn nữa..... nhìn tư thế rõ ràng không phải nói chơi, người này..... Là hắn điên hay là mình điên đây?

“Phu nhân, chuyện tốt thế này nên uống rượu chúc mừng.” Lan Thất vung quạt, cười như nước mùa xuân, “Không bằng cùng bản thiếu đến một nơi uống chén rượu.” Nói xong xoay người đi trước, không quay đầu, không dừng bước, tựa hồ biết Mi Như Đại sẽ theo sau, lại tựa hồ nàng có theo hay không cũng chẳng có gì quan trọng

Mi Như Đại nhìn thân hình phía trước, mơ mơ màng màng cứ như vậy mà theo.

Một góc xa ở đường đối diện, có ba người nhìn thấy một màn này, nhìn hai người đi xa.

Ninh Lăng lẳng lặng nhìn.

Vũ Văn Lạc trong mắt có suy nghĩ sâu xa.

Vũ Văn Phong hừ lạnh một tiếng, nói:“Cho dù là làm việc tốt, cũng không nên có hành vi bất chính như vậy, chà trách người khác gọi là ‘Bích Yêu!’”

Lan Thất dẫn Mi Như Đại đi qua hai con phố, sau đó đến trước một cánh cổng, nàng đưa tay gõ cửa, trong chốc lát có một người đàn ông trung niên khoảng ngoài năm mươi mở cửa ra, vừa nhìn thấy Lan Thất liền cúi thấp đầu chào.

Lan Thất bước vào trong, Mi Như Đại theo sau, mới phát hiện ở trong vô cùng rộng lớn, hành lan sơn đỏ, mái ngói xanh, cột kèo chạm trổ khéo léo, bậc thềm bằng đá ngọc thạch, đủ biết là phú quý.

“Cho người giúp Thập Thất phu nhân tắm rửa dùng bữa, gọi Lan Hàm đến gặp ta.” Lan Thất căn dặn người đàn ông trung niên sau lưng.

“Dạ, mời Thất thiếu đến Thụy Lương các nghỉ một lát.” Ông ta kính cẩn trả lời.

“Ừm” Lan Thất gật đầu, quay lại nhìn Mi Như Đại nói, “Phu nhân rửa mặt chải đầu trước, chút nữa bản thiếu sẽ cùng phu nhân thưởng thức rượu ngon.”

Mi Như Đại gật đầu.

Lan Thất xoay người, đi về phía bên phải, một lát sau bóng hình đã biến mất sau tầng tầng lớp lớp sân viện.

“Mời Thập Thất phu nhân theo tiểu nhân.” Người đàn ông nói với Mi Như Đại, thái độ cung kính.

Mi Như Đại đi theo ông ta.

Đi sâu vào trong tòa nhà có một tòa viện nhỏ, bước qua vách tường ngăn là trúc xanh vươn thẳng lên trời, gió thổi chao nghiêng, lầu son gác tía đẹp như tranh vẽ, đâu đó tiếng chuông thanh thủy lọt vào tai.

Mở cánh cửa, một luồng không khí mát lạnhập đến, Lan Thất buông một nụ cười,“Nơi này vẫn không thay đổi.”

Tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, tiếp theo là bóng người xuất hiện, trong nháy mắt đã đến trước mặt.

“Lan Hàm bái kiến Thất thiếu.” Người vừa đến cúi thấp đầu làm lễ. Tuổi ước chừng ba mươi, mặt mày bình thản, vẻ mặt âm áp.

“Ừ.” Lan Thất thân nhiên đáp một tiếng, sau đó đi vào viện nhỏ.

Lan Hàm đi theo sau.

Dưới rặng trúc có một cái giường nhỏ, Lan Thất phát quát, ngồi xuống.“Chuyện ba ngàn anh hào bỏ mạng Đông Hải ngươi tra ra được gì?”

“Thuộc hạ bất tài.” Lan Hàm cúi đầu,“Từ lúc biết được tin này, thuộc hạ đã dùng mọi biện pháp tìm hiểu, nhưng chẳng thu hoạch được gì.”

“Vậy ư?” Lan Thất đáp một tiếng, vẻ mặt không kinh ngạc cũng chẳng hờn giận, sau một lúc trầm ngâm, mới nói,“Việc này không trách ngươi được, trong lòng bản thiếu đã có ý định. Ngươi báo cho Lan Khuê ở Anh Châu, bản thiếu muốn đến đảo Đông Hải, nói hấn chuẩn bị mọi thứ.”

“Thất thiếu!” Lan Hàm ngừng đầu, vẻ mặt biểu lộ sự lo lắng, “Ba ngàn người không rõ sống chết, dù biết Đông Hải ẩn dấu nguy cơ, Thất thiếu vạn không thể mạo hiểm!”

“Hà?” Lan Thất chớp mi, ngược mắt nhìn hấn.

Lan Hàm giật thót, tự biết đã lỡ lời, cúi đầu nói“Thuộc hạ chỉ là.....”

“Ha ha..... Bản thiếu biết ngươi muốn nói gì.” Lan Thất nhướn mày cười, khí thế bén nhọn như kiếm,“Chẳng qua.....” giọng điệu thay đổi,“Trong lòng bản thiếu rõ ràng cả, không cần lo lắng.”

“Thất thiếu, người.....” Lan hàm ngừng đầu nhìn về phía Lan Thất, trong nháy mắt, nhìn thấy ánh sáng lóe trong đôi mắt kia, thân thể không khỏi run lên, tất cả những lời muốn nói đành nuốt về.

“Đảo Đông Hải bản thiếu phải đi, ngươi cứ ghi nhớ trong lòng là được.” Lan Thất mỉm cười nhìn hấn.

“Dạ.” Lan Hàm cúi đầu.

Ở ngoài viện vang lên tiếng chân, vài gã thị đồng thị nữ nối đuôi nhau tiến vào, bày bàn trà dưới rặng trúc, lại bưng nước hầu hạ Lan Thất rửa mặt rửa tay, sau đó dâng nước trà điểm tâm, mới lặng lẽ lui ra.

Lan Thất nâng chén trà lên, đưa tới gần mình ngửi một hơi, nói: “lão Tà đã nói chuyện Thập Thất phu nhân với ngươi chưa?”

“Thuộc hạ đã gặp qua.” Lan Hàm đáp.

“Ừm” Lan Thất hớp một ngụm trà, sau đó thông thả nói,“Ngươi trở về chọn thêm vài người, hầu Thập Thất phu nhân trở về nhà mẹ đẻ một chuyến.”

Nhà mẹ đẻ? Lan Hàm ngần ra.

“Bách Nghiên cung.” Lan Thất buông chén, nhướn mắt liếc hần một cái, “Hiểu chưa?”

Lan Hàm rùng mình, ngay lập tức tỉnh ra, “Thuộc hạ biết, xin Thất thiếu hỷ yên tâm.”

“Vây là tốt rồi, người lui xuống chuẩn bị đi.” Lan Thất vẫy vẫy tay.

“Dạ, thuộc hạ cáo lui.” Lan Hàm lui ra.

Viện nhỏ lại chìm vào an tĩnh, chỉ còn lại âm thanh gió lướt qua rặng trúc.

Lan Thất lơ đãng phe phẩy quạt ngọc, mắt ngọc lẳng lẳng nhìn về nơi nào đó, trên mặt vẫn một nụ cười thần nhiên, như đang ngắm cảnh đẹp lại như đang trầm ngâm suy nghĩ. Sau một lúc lâu, đột nhiên ngừng đầu chậm rãi nhìn mấy ngọn trúc, muôn dặm màu xanh thấm thu gọn vào đôi mắt sâu thẳm, âm u hun hút như đáy vực, lại bén nhọn như kiếm, đẹp đẽ yêu tà, khiến người hoảng sợ.

“Dám cướp đồ bản thiếu nhìn trủng. Giang hồ là để bản thiếu chơi đùa, thế nhưng ba ngàn anh hào không một tin tức biến mất.” Thì thào một tiếng, mắt xanh chậm rãi nhắm lại.

Rặng trúc im lặng đến đáng sợ, ngay cả gió cũng e dè không dám thổi ngang, sau đó một lời tràn đầy sát ý khẽ vang lên, “Đây không phải là tát thẳng vào mặt bản thiếu sao. Bản thiếu tát trả lại gấp trăm lần!”

Quạt ngọc nhẹ nhàng hạ xuống, lộ ra đôi môi đỏ hồng như lửa, vẽ một nụ cười mà so với băng đá ngàn năm còn lạnh hơn.

Mi Như Đại rửa mặt chải đầu, khi đã dùng cơm xong, liền có người đến, nói Thất thiếu mời Thập Thất phu nhân đến Thúy Lương các thưởng rượu.

Từ từ nữ dẫn đường đi xuyên qua đình viện, lúc đến trước cửa một viện nhỏ, tỷ nữ lui ra, nàng tự mình đi vào.

Khi vào trong viện, nàng tưởng bản thân lạc vào cảnh họa.

Mở cửa viện là cảnh từng cụm cúc trắng tinh đập vào mắt, ở giữa vườn cúc trắng là một tòa viện nhỏ tinh xảo, trúc xanh bao bọc chung quanh viện, tạo nên một cảnh sắc khác biệt trong một ngày mùa thu như thế này, không quá ba màu trắng, hồng, xanh, thế mà lại khiến người như lạc bước vào xuân. Rặng trúc che bớt đi ánh sáng mặt trời rơi xuống, ở dưới bóng râm mát mẻ bày một chiếc giường trúc nhỏ, một người nằm trên đó, bên cạnh là chiếc bàn con con, trên có đĩa ngọc đã dọn sẵn điểm tâm, dưa xanh, quả hồng và trà nước, là an tĩnh yên bình đến thế, nhân nhả như một bức tranh.

Mà khi chạm phải ánh mắt của người đang nằm, khung cảnh an bình liền mang theo cảm giác dục dõ nói không nên lời.

Áo tím xộc xệch, mào cài đầu nghiêng về một bên, tóc dài như mực buông lơi, tôn lên gương mặt trắng như tuyết, ngũ quan từng nơi không chỗ nào là không hoàn mỹ, khiến người thấy cực kỳ kinh ngạc. Tuyệt diệu như u hồn ẩn trong lầu son, đẹp đẽ mà quý dị, đúng là yêu linh sinh ra từng trúc, thanh cao nhưng tà mị, không không chế nổi ánh mắt chăm chú, lại chẳng dám tiến gần thêm bước nữa, càng si mê càng sợ hãi.

Mi Như Đại đứng yên một chỗ, lẳng lẳng nhìn người kia.

Lúc đôi mắt đó mờ ra, để lộ đôi con ngươi xanh biếc độc nhất vô nhị, ánh mắt sắc bén, không gian như tỏa ra vô vàn tia sáng, không gian tạo nhả xung quanh vì đó mà nhạt nhòa

Phút giây kia. Nàng nghe được chính lòng mình thổn thức.

Cho dù là người hay yêu, mặc là nam hay nữ, từ giây phút này trở đi, nàng. một lòng phản phục trung thành với người này.

“Phu nhân đã tới rồi.” Lan Thất chậm rãi đứng dậy, tùy tiện nhưng đồng thời cũng đẹp đến tận xương.

Tóc đen như thác đổ, xõa tung trên nền áo tím, đen, tím giao nhau, cực kỳ cao quý, thần bí trang trọng.

Mà lúc giữa đen như mực và tím ngắt tôn lên đôi mắt xanh biếc lạnh lẽo, trong cao quý trang trọng tán ra yêu khí nhẹ nhàng.

Ngay tại lúc này, người đó đẹp đẽ vô ngần, người đó yêu mị tận xương, người đó tạo nên khí độ. từng về một điều đạt đến cực hạn của nó!

Cho dù người này là nam hay nữ, giờ phút này, trong thiên địa này, không ai nhìn thấy mà không bị mê hoặc!

Mi Như Đại nhẹ nhàng dời bước đi qua, một lần nữa đưa tay chỉnh lại tóc tai.

Sau khi hoàn tất, nàng ta quỳ xuống, cúi đầu, bình tĩnh trình trọng nói: “Lan Đại bá kiến Thất thiếu, từ đây về sau, nếu có điều phân phó, cho dù chết muôn lần cũng không từ chối.”

Lan Thất chăm chú nhìn nàng, một lát sau nhẹ nhàng cười, “Phu nhân trải qua đau khổ, lại có trí tuệ, thật không làm cho bản thiếu thất vọng.”

Nàng không ngốc nghếch, vốn là người đứng đầu một phường hắc đạo, từng vì vị trí cung chủ mà giết người, ám hại, nhuộm máu. Cho dù Lan Thất cứu nàng là thuận tay hay vui đùa, tất cả đều không quan trọng. Từ lúc nhận được mảnh ngọc bội khắc hai chữ “Thập Thất”, Mi Như Đại kiếp này đã hết, từ lúc hần gọi nàng “Phu nhân”, hần trong lòng hần đã có tính toán cả.

Nhưng như thế thì sao chứ? Nàng cũng có thể đạt được điều nàng muốn

Nàng ngừng đầu, ánh mắt sáng tỏ, “Lan Đại cảm ơn ân tái sinh của Thất thiếu.”

“Lan Đại?” Lan Thất nhẹ nhàng nhớ kỹ tên này, “‘Mì Như Đại’ vừa nghe đã thấy quyền rũ, ‘Lan Đại’ lại mang hơi hướng của hoa mai, cũng không tệ.”

“‘Mì Như Đại’ là do năm đó sư phụ nhặt được, thấy mì thiếp như liễu mà đặt, ‘Lan Đại’ là thiếp vì chính bản thân mình đặt.”

“Thế à?” Lan Thất nhíu mày nhìn nàng, mặc dù sắc đẹp điêu tàn, nhưng đôi mi lại như trắng non đầu tháng, thon dài cong cong, không khỏi khen một tiếng, “Quả nhiên ngày thường đẹp thế. Cũng đúng, lấy tên ‘Lan Đại’ cũng không tệ, đứng lên đi.”

“Tạ Thất thiếu.” Lan Đại đứng dậy.

“Nàng là Thập Thất phu nhân của bản thiếu, như vậy trên dưới Lan gia cũng sẽ tôn nàng làm phu nhân.” Lan Thất phẩy tay áo một cái đứng dậy, thông thả dạo quanh viện nhỏ, nghiêng đầu nhìn nàng, “Nàng có hiểu rõ thân phận của mình không?”

Lan Đại ngạc nhiên ngẩng đầu. Vốn nàng nghĩ hẳn làm như vậy vì muốn sử dụng mình, nàng cho dù xả thân cũng phải báo đáp, nhưng mà..... Lời nói như đùa lại là sự thật sao? Thật sự cho nàng một thân phận sao? Là một thân phận danh chính ngôn thuận? Cho một người vừa già vừa xấu như nàng?

Lan Thất mỉm cười, đậm nhạt trong trẻo nhưng vô cùng thật lòng, “Cho dù nàng làm điều gì, cho dù nàng ở đâu, cho dù là sống hay chết, từ thời điểm nàng nhận lấy ngọc bội, nàng chính là Thập Thất phu nhân của Lan gia, nên có danh phận, địa vị, tiền tài cùng với sự tôn trọng, một phần cũng không thiếu. Bản thiếu nói một không hai.”

Lan Đại thất sự ngây ra.

Lan Thất cười nhìn nàng.

Hai hàng nước mắt lặng lẽ chảy xuống má Lan Đại, sau đó nàng cung kính quỳ lạy, nức nở nói: “Lan Đại..... Cuộc đời này quyết không phụ lòng Thất thiếu!” Đó là người dung sắc như hoa khi xưa, vốn xưng cung chủ Bách Nghiên cung, địa vị rực rỡ trên giang hồ, cũng chưa có người nào tôn trọng nàng như vậy. Nhưng bây giờ khi nàng đã mất đi tất cả, hoàn trắng tay, dù kêu nàng vượt biển lửa núi đao, cũng vui vẻ mà đi!

“Nàng không phụ bản thiếu, bản thiếu tuyệt đối cũng không phụ nàng.” Lan Thất đưa tay nâng nàng đứng dậy, lấy ống tay áo lau đi nước mắt vương trên mặt nàng, cười nói, “Mì của Phu nhân vốn đẹp như thế, mặc dù khiến bản thiếu mất đi thú vui vẽ mày, nhưng vẫn còn có thể dùng tay áo lau nước mắt cho nàng.”

“Phụt!” Lan Đại nhìn không được phá lên cười, trong nháy mắt, nhan sắc điêu linh trở nên có sức sống, mày cong như vầng trăng khuyết, mắt ngân ngấn nước, ngập tràn hạnh phúc, ngấm lộ ra vẻ quyền rũ mềm mại.

Lan Thất nhìn thấy liền tán thưởng một tiếng, “Phu nhân quả không hổ là cung chủ Bách Nghiên cung, cười xinh đẹp như thế, bản thiếu cũng động lòng nha.”

Lan Đại nhẹ nhàng cười, mặt mày giãn ra, vẻ mặt sung sướng, như thể trẻ lại mười tuổi. Nàng đưa tay xoa mặt, bình thần mở miệng, giọng nói đã trở lại kiêu ngạo, “Thiếp thân như đã chết một lần, dung sắc tàn phai, hôm nay nhận được ân tình Thất thiếu, từ nay về sau trong lòng thiếp chàng là chồng, là vua, là trời. Tuy có chút mặt dày mày dạn, nhưng quyết trọn đời không thay đổi.”

“Được.” Lan Thất đi tới mấy bước, rót đầy hai ly rượu, đưa cho Lan Đại một ly, “Chén rượu này, là rượu mừng của bản thiếu và phu nhân.”

Lan Đại tiếp nhận, hai người chạm cốc, sau đó ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

“Bản thiếu đã bảo Lan Hàm chọn vài người theo phu nhân trở về Bách Nghiên cung một chuyến.” Lan Thất buông chén nói.

“Dạ.” Lan Đại đáp.

“Ngày mai rồi đi, phu nhân trở về trước, nghỉ ngơi lấy sức.” Lan Thất thản nhiên cười nói, mắt xanh sâu sắc nhìn Lan Đại, “Có chuyện gì cứ trực tiếp đến tìm Lan Hàm thương lượng.”

“Thiếp hiểu được.” Lan Đại xoay người thi lễ, “Thiếp cáo lui trước.”

“Ừm.” Lan Thất gật đầu, nhìn theo bóng Lan Đại rời đi, nở một nụ cười hài lòng.

Trên đời này, quyền lợi, tiền tài, địa vị quả nhiên mới là quan trọng nhất, không ai không đồ!

Lại rót một chén rượu, cười uống cạn.

Giữa muôn trùng Đông Hải, sẽ có những tình huống gì xảy ra đây?

Có người kia đồng hành, thật đáng để mong chờ.

“Minh Hương phường” nổi tiếng ở Diệp thành, nơi này chuyên bán các loại lá trà tốt nhất, thế nên phàm là những ai thích uống trà ở Diệp thành, tám phần đều đến nơi đây, bởi vậy việc làm ăn ở phường trà này rất tốt, ngày ngày khách khứa ra vào tấp nập.

Lúc vị công tử trẻ tuổi áo xanh bước vào đây, vị tiểu nhị trong phường ngăn ra.

Thông thường những người ra vào phường đều có thân phận, hẳn nhiên là có chút khí chất, những người nghèo khó thấp kém không thể sánh bằng, nhưng người thanh nhả cao quý trước mắt lại là lần đầu tiên gặp được, cho dù là vị tử công tử Lục gia thường đến, người mà các vị phu nhân tiểu thư chung quanh thầm ái mộ cũng không thể sánh kịp. Trong phường khách khứa tới lui, hương trà lượn lờ, có chút ồn ào náo động, nhưng người nọ chỉ nhẹ nhàng bước vào, mọi tiếng động đều im bật, như Trích Tiên hạ phàm, mặc hồng trần cuộn cuộn, cũng không hề nhiễm lên người hẳn dù là mây may.

“Vị công tử này là phẩm trà hay mua trà?” Một gã tiểu nhị nghênh đón.

Minh Nhị mắt quét một vòng phường trà, tao nhã nói: “Nghe nói quý phường có trà ‘Nhất thụ bách vô tình’, không biết thật hay chẳng?”

Tiểu nhị sừng sốt, tiếp theo vội vàng đáp: “Loại trà này hiếm có vô cùng, phải hỏi lại trưởng quầy, xin công tử chờ cho một lát.”

“Làm phiền.” Minh Nhị gật đầu.

Tiểu nhị quay đi gọi người, hần xoay chuyển ánh mắt, liền chạm vào rất nhiều ánh mắt khác, mỉm cười xem như chào hỏi, đi đến một bên xem trà, để lại sau lưng bao ánh mắt và tiếng bàn tán.

Bọn tiểu nhị nhìn nhìn khách, lại nhìn vị công tử kia, thầm nghĩ, nhân vật như vậy không khiến người chú ý mới là kỳ lạ.

Chỉ một lát sau, tiểu nhị dẫn một ông lão đáng người gầy còm, cỡ gần sáu mươi tuổi bước ra, lão vừa thấy Minh Nhị, vẻ mặt chấn động, sau đó đó tiến lại gần.

“Lão là Đào Cơ, trưởng quầy ở nơi đây, nghe nói công tử muốn tìm ‘Nhất thụ bích vô tình’?” Lão già hành lễ hỏi.

Minh Nhị xoay người đáp lễ, “Tại hạ vốn thích trà này, bắt đắc dĩ là khó kiếm, lại nghe quý phường có được, bởi vậy liền đến đây.”

Đào Cơ gật đầu vuốt râu, “Trà này vô cùng hiếm có, lão đây mười năm trước từng bán một cân, mặc dù rất quý lại hiếm, nhưng hơn mười năm trôi qua, cũng còn được một hộp nhỏ. Có câu gậy đàn trọng người tri âm, nếu công tử thích trà này, vậy chính là tri âm, lão mặc dù không thể bán, lại nguyện mời công tử một chén trà.”

“Đã như thế, đa tạ trưởng quầy.” Minh Nhị vui vẻ.

“Công tử mời theo lão.” Đào Cơ đi trước dẫn đường.

Phía sau phường trà là một tòa viện, ngăn cách hoàn toàn với náo nhiệt đằng trước, nơi này im lặng u nhã.

Đào Cơ mời Minh Nhị vào một căn phòng, cung kính bái chào, “Đào Cơ bái kiến Nhị công tử.”

“Đào thúc không cần thiết phải như vậy.” Minh Nhị vội vàng nâng dậy, ôn hòa cười nói, “Đào thúc nhìn Hoa Nghiêm lớn lên, nhận lễ từ trưởng bối như vậy, chẳng phải là tội của người trẻ sao.”

“Công tử là chủ, đào Cơ là tớ, nhận bái là đương nhiên.” Đào Cơ theo tay Minh Nhị đứng lên, khuôn mặt gầy gò nở một nụ cười ấm áp, “Lão gia phụ nhân có khỏe hay chăng?”

“Đều khỏe cả.” Minh Nhị vẻ mặt cười vui như gió xuân.

“Công tử lần này đến đây, thực sự muốn đi đảo Đông Hải sao?” Đào Cơ mời Minh Nhị ngồi vị trí chủ, bản thân ngồi xống vị trí thấp hơn.

“Ừ.” Minh Nhị nhẹ gật đầu, “Đông Hải nhân chìm ba ngàn anh hào, ta há có thể không đi. Lần này đến đây ta muốn hỏi thăm từ Đào thúc, có được tin tức gì chăng?”

“Ai da.” Đào Cơ thờ dài, “Công tử, xin tha thứ lão bất tài, giờ đây toàn thể các môn các phái trên giang hồ, tin tức nào có thể tìm được cũng đã truyền ra bên ngoài, không còn gì khác.”

“Đúng là như vậy sao.” Minh Nhị trầm ngâm, đôi mắt mênh mông nhìn nơi nào đó, lâm vào suy tư.

Đào Cơ cũng im lặng không quấy rầy, lặng lẽ nhìn hần.

Bất cứ lúc nào, nơi nào đều hoàn mỹ không một khuyết điểm. Trong lòng tự nhiên cảm thấy nặng nề. Năm đó lần đầu gặp mặt, hầy còn là một đứa bé ba tuổi, so với một đứa bé mười ba tuổi khác lại càng ngoan ngoãn hơn, im lặng đứng ở bên người mẫu thân mình, dùng đôi mắt yên ắng nhìn người khác. Đã kinh hãi hiểu được đứa bé này trầm tĩnh trí tuệ. Từng năm trôi qua, coi như nhìn hần hơn lên, Minh gia là đại tộc thế gia, càng lá xum xuê, con đàn cháu đống, cho dù là trong mắt trưởng bối hay hậu bối, dù hần là ba tuổi, bốn tuổi, năm tuổi, mười tuổi. Hần vĩnh viễn đều là tốt nhất. Đọc sách hần văn hoa xuất chúng, tập võ tu vi cao nhất, lục nghệ tinh thông, đối nhân xử thế luôn luôn làm người thần phục, những chuyện hần làm luôn luôn thỏa đáng, liền ngay cả dụng mạo ý vị, cũng là thiên tư xuất trần, siêu việt chúng sinh.

Đây là một con người dù nhìn từ góc độ nào cũng hoàn mỹ không một khuyết điểm.

Nhưng phàm là con người, không ai có khả năng hoàn hảo vô khuyết, đây mới là điều đáng sợ nhất, mới là điều khiến người sợ hãi nhất!

“Như vậy đảo Đông Hải mới thú vị.” Minh Nhị cười khẽ một tiếng gọi Đào Cơ bùng tình.

“Công tử rời bến, cần lão chuẩn bị điều gì?” Đào Cơ hỏi.

“Chuẩn bị sao.....” Minh Nhị mắt lóe sáng, cười nói, “Không cần, người kia chắc đã chuẩn bị hết thảy, lão chỉ cần chuẩn bị những đồ ta dùng là được.”

“Dạ.” Đào Cơ đáp, tiếp theo lại hỏi, “Công tử nghỉ ngơi ở đâu, có cần lão an bài hay không?”

“Không làm phiền Đào thúc.” Minh Nhị thần nhiên nói, “Ta ở cùng khách sạn với bọn họ, khả năng ngày mai xuất phát đi Anh Châu, lão báo với bên đó một tiếng là được.”

“Lão hiểu được.” Đào Cơ gật đầu.

Đúng lúc này, cánh cửa khẽ vang lên, sau đó hai tỷ nữ nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào, một người bụng bồng ngọc hình hoa sen, giữ bồng là một khối băng tỏa hơi lạnh lẽo, giữ khối băng đặt một chén trà bạch ngọc.

“ ‘Nhất thụ bích vô tình’ công tử thích uống.” Đào Cơ nhìn tỷ nữ mỉm cười nói.

“Vẫn là Đào thúc hiểu rõ trà này nhất.” Minh Nhị nhẹ nhàng than thở.

“Lấy nước tuyết để pha trà, sau đó ướp lạnh.” Đào Cơ tiếp nhận bồn ngọc từ tay tỷ nữ, rồi tự mình nâng đến chỗ Minh Nhị. “Đây là năm đó công tử dạy lão, mời công tử ném thử.”

“Thứ quý giá như thế, Hoa Nghiêm sao lại chối từ.” Minh Nhị cầm chén ngọc từ trên bồn ngọc, mở nắp chén trà, trong chén bạch ngọc sóng sánh nước màu xanh biếc, trong vắt nhìn thấy đáy, nhí nhin thôi đã khiến người tắm tặc, chưa uống mà hương đã thấm đậm lòng, không nhịn được khen một tiếng, “Trà ngon!”

Đào Cơ cười yên lòng.

Minh Nhị dùng nắp đầy là trà, mặt nước dao động, tầng tầng lớp lớp gọn sóng, lại cực kỳ giống đôi mắt lấp lánh biếc xanh của người nào đó. ‘Nhất thụ bích vô tình’, đôi mắt ngọc bích kia không chỉ vô tình, lại nguy hiểm không lường được..... Đột nhiên, nhận ra mình đang nghĩ tới ai, tâm trạng vì thế mà ngẩn ngơ.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 36: Căng buồm ra biển- 1

Khi hoàng hôn buông xuống, là lúc mọi người đã trở về khách sạn, không ngoài dự đoán, những tin tức họ nghe ngóng được đều như nhau. Sau khi cùng ăn bữa tối, họ tập trung lại một căn phòng trống ngồi bàn bạc.

“Minh Không huynh, với tình huống trước mắt, huynh dự định như thế nào?” Vũ Văn Lâm Đông mở miệng đầu tiên.

Minh Không nghe vậy nhìn qua hướng Lan Thất, Minh Nhị, lúc bắt gặp hai đôi con ngươi kia, không khỏi cảm thấy an ủi trong lòng.

Giang hồ này xuất hiện nhiều rồng phượng, chẳng qua..... Nhâm Khởi, Liệt Sí Phong kiếm thuật đao pháp mặc dù đã đạt đến cảnh giới cao, nhưng lòng chỉ đề ở chuyện võ học, Phượng Duệ tâm tính hồ hững không đề ý tới thể sự, Vũ Văn Phong quá mức cao ngạo, Vũ Văn Lạc võ công không tốt, Ninh Lăng vẫn chỉ là phượng hoàng con, Liệt Sí Đường, Hoa Thanh Hòa vẫn không rõ sống chết ngoài Đông Hải, có thể làm đầu rồng đầu phượng cũng chỉ có hai người này mà thôi.

Minh Không định thần, liền đáp: “Trước hết chúng ta phải xác nhận tin tức này là thật hay giả.”

Mọi người nghe vậy đều gật đầu.

Minh Không nói: “Nếu ba ngàn anh hào đều bỏ mình tại biển Đông Hải kia, vậy tại sao lại có tin tức truyền về? Bởi vậy tin này có thể là giả, chẳng qua chỉ là lời đồn đãi bày bợ trong giang hồ. Trong trường hợp khác, nếu tin này là thật, lại không thể tìm được người truyền tin, hẳn tất không phải người cùng rời bến với nhóm võ lâm hào kiệt đầu tiên, nếu không, đâu cần thiết phải lên lút ẩn nấp, người này hẳn có dụng tâm kín đáo. Xét lại, dù ba ngàn anh hào có táng thân Đông Hải hay không, chúng ta làm sao biết được có chuyện gì đã xảy ra ngoài đó.”

“Ừm, đề cũng nghĩ như vậy.” Vũ Văn Lâm Đông gật đầu.

Minh Không tiếp tục nói: “Thứ hai đảo Đông Hải trước mặt dù là con đường gì, chúng ta vẫn phải đi, thánh lệnh vẫn phải đạt về.”

“Đó là đương nhiên rồi!” Vũ Văn Lạc lập tức cướp lời, “Con còn chưa kịp nhìn thấy nó, nhất định phải cướp về!”

“Con im cái miệng!” Vũ Văn Lâm Đông quay lại trừng hấn.

Vũ Văn Lạc rụt cổ, ngượng ngùng cúi đầu.

Minh Không chỉ mỉm cười, nói: “Lần này chúng ta rời bến không cần phải chọn nhiều người, chỉ chọn cao thủ hạng nhất. Biển Đông Hải nguy hiểm trùng trùng, người võ công thấp kém đi chỉ con đường chết.”

“Ừm” Lan, Minh cũng gật đầu đồng ý. Quá nhiều người hành động không thuận tiện. Ánh mắt tự động nhìn đối phương, nở một nụ cười hờ đầy ám muội.

“Thêm nữa chúng ta cũng cần phải chuẩn bị đầy đủ.” Minh Không nói đến chuyện này lại nhăn trán. Trên giang hồ, luận đến bản lĩnh lên trời xuống đất, tính ra cũng không thiếu người, chẳng qua họ đều sinh hoạt trên đất liền, không ai có kinh nghiệm sống trên biển, đây mới điều khó khăn nhất trong lần rời bến này.

Đại dương biến đổi từng giờ từng phút, đối mặt với biển cả mịt mờ, bọn họ cho dù võ công cao đến đâu đi nữa cũng chỉ bằng không.

“Lần này rời bến, thuyền bè đồ đạc bản thiếu có thể phụ trách, tiền bối không phải lo lắng mấy chuyện này.” Lan Thất phe phát quạt nói, dứt lời đưa mắt nhìn Minh Nhị, cười cười.

Minh Nhị bị đôi mắt xanh của Lan Thất nhìn chăm chăm, vốn đang bung chén trà lên ngang miệng cũng đành buông xuống, hòa nhã nói: “Thuyền thủ trên thuyền lẫn người dẫn đường vẫn bối có thêm tí đến.” Nói xong đôi con ngươi vô cảm liếc nhìn Lan Thất một cái, lạnh nhạt cười, Lan Thất đáp lại bằng một nụ cười hài lòng đắc ý

Lan gia vốn rất giàu có, Minh gia lớn mạnh ở Thiên Châu, có những lời này của hai người bọn họ, trong lòng mọi người cũng yên tâm

“Như vậy làm phiền hai vị.” Minh Không cũng không cần khách khí trao nhiệm vụ này cho họ.

“Vậy hẹn sáng sớm ngày hai mươi sáu tháng chín, tính ra thời gian không còn nhiều lắm, ngày mai chúng ta nên khởi hành đến Anh Châu thôi.” Vũ Văn Lâm Đông cuối cùng nói.

“Ừ.” Mọi người đều gật đầu.

Đêm đó ai nấy lên giường đi ngủ sớm.

Ngày thứ hai, mọi người thức dậy thức dậy từ tỉnh mơ, mở cửa phòng, đã thấy tiểu nhị đứng sẵn trước cửa phòng bưng nước rửa mặt, mọi thứ đều đã được chuẩn bị sẵn sàng. Vì thế họ ở trong phòng rửa mặt chải đầu, sau khi dùng xong bữa sáng thì lấy hành lý đi ra ngoài.

Đợi đến lúc ra cửa khách sạn, họ lại ngây ngẩn.

Trước cửa có tám con tuần mã cao lớn đứng đợi, đen, trắng, hồng, nâu các màu đều có, dùng mảnh phi phàm, vừa nhìn đã biết ngựa hiếm chân khỏe. Máy người chăm ngựa vốn từ trong khách sạn đang dắt ngựa, cúi người hành lễ, sau đó buông ra dây cương rồi đi, để lại mấy người vẫn còn đang ngây ngẩn đứng cạnh cửa.

“Hắn là do Thất thiếu chuẩn bị.” Minh Nhị đánh tan sương mù.

Mọi người giật mình tỉnh ngộ.

“Thất thiếu thật là hào phóng!” Vũ Văn Lạc lập tức khen.

“Người này thật là cẩn thận chu đáo.” Vũ Văn Lâm Đông cũng không thể không cười nói.

Minh Không mỉm cười gật đầu.

Ninh Lăng mặt mày hớn hờ, lòng cảm thấy vui vẻ như chính mình được khen ngợi.

Phượng Duệ liếc nhìn Minh Nhị, vẻ mặt hững hờ như mọi khi.

Vũ Văn Phong trầm mặc không nói.

“Các người còn đứng đây làm gì, mấy con ngựa bản thiếu chuẩn bị cũng không tệ lắm nhì.” Giọng nói mê hoặc của Lan Thất vọng từ đằng sau đến, sau đó gió nhẹ phát qua, một bóng áo vàng lướt lên dừng lại trên một con ngựa màu đỏ hồng.

Mấy người nhìn thấy không khỏi sáng bừng mắt.

Buổi sớm nắng nhạt, tuần mã lại tựa như mây hồng ứng giữa bình minh, ánh mặt trời huy hoàng chiếu ánh sáng xen qua tầng mây.

Lan Thất hôm nay mặc quần áo màu vàng, một phần tóc buộc lại bằng kim quan, còn lại buông thõng, đen thẫm óng ả như tơ lụa tung bay trong gió, mắt xanh ngọc bích sáng như sao, nở một nụ cười khiến hoa xuân phai nhạt, “Chúng ta đi thôi.” Vung roi thúc ngựa, một luồng đỏ hồng ngay tức khắc phóng đi.

Minh Nhị phi thân lên người con ngựa trắng, nhếch mày cười nói: “Thúc ngựa giang hồ, ngày ngày rong ruổi, mới chính là bản tính của người trong giang hồ.” Dứt lời, ngựa tung bốn vó, tuyệt trần mà đi.

Vũ Văn Phong ngay lập tức theo sát, vung roi, cũng chạy theo như bay.

“Ai nha, bọn họ đều đi rồi, Ninh Lăng chúng ta mau đuổi theo đi!” Vũ Văn Lạc trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng ba người, lòng cũng nóng nảy.

“Được.” Ninh Lăng vui vẻ đáp.

Lập tức hai người cũng nhảy lên lưng ngựa, phóng ngựa đuổi theo.

Chỉ để lại ba người Phượng Duệ, Minh Không, Vũ Văn Lâm Đông.

“Người trẻ tuổi.....” Vũ Văn Lâm Đông thán một câu.

“Chúng ta cũng đi đi.” Minh Không cười nói.

Vì thế ba người lên ngựa, chạy vội mà đi.

Dọc theo đường đi, tuổi trẻ người truy ta đuổi, so tuần mã, so người cưỡi, so thân pháp, võ công cao thấp, bỏ quên ngày qua đêm tới, bỏ quên núi cao sông dài, chỉ còn lại khí phách hào hùng rực cháy, mặc cho về sau sẽ là hiểm nguy khó lường, trái lại cõi lòng ngập tràn vui vẻ. Mà Vũ Văn Lâm Đông, Minh Không hai người vẫn không nhanh không chậm đi theo phía sau bọn họ, nhìn phía trước rượt đuổi vua đùa âm ỉ, vừa vui mừng lại cảm khái những năm tháng tuổi trẻ hùng hực xưa kia. Về phần Phượng Duệ, một mực yên lặng đi cuối cùng, ánh mắt luôn luôn dừng trên bóng dáng người kia.

Ngày hai mươi bốn tháng chín, tám người đến Uyển thành, khu vực mép biển tại Anh Châu.

Vừa đến Uyển thành, bọn họ lại một lần cảm khái Lan Thất, Minh Nhị làm việc chu đáo. Người còn chưa tới, thuyền bè, hành lý, đồ dùng, thủy thủ, người dẫn đường đã sẵn sàng chờ đợi, hết thảy đều ngay ngắn thứ tự, chỉ còn đợi mọi người vừa tới là có thể khởi hành.

Minh Không vô cùng vui mừng, nhưng trong lòng lại ảm phiền muộn, ánh mắt nhìn phía Lan Thất, Minh Nhị mang theo vẻ tiếc nuối.

Chẳng qua, vốn bọn họ lo lắng sẽ có nhiều người muốn đi, nhưng xem ra là lo lắng qua nhiều mà thôi.

Ba ngàn cao thủ tắng mạng biển Đông Hải, tin này dù là thật hay giả, đều khiến không ít người kinh sợ, dù khiến cho một số e ngại lùi bước. Cho nên anh hào đến Uyển thành cũng không quá nhiều, cho tới ngày hai mươi lăm, đại đa số anh hào hẹn rồi bến lầy hai vẫn chưa có mặt đầy đủ.

Đối với chuyện này, Ninh Lăng rất là tức giận khó hiểu, Vũ Văn Lạc tức giận rất nhiều nhưng mơ hồ hiểu được, mà Minh Không, Vũ Văn Lâm Đông, Minh Nhị, Lan

Thất lại không tỏ vẻ ngạc nhiên gì, tựa như tất cả những chuyện đó là bình thường

Thế gian này, anh dũng không sợ hãi, hào hiệp trọng nghĩa, tất thấy chỉ là lời đầu môi chót lưỡi, vị trí quan trọng nhất trong lòng mỗi người, luôn là bản thân mình.

Nhưng lại có một số người đến vượt ngoài dự liệu. Như Thu Hoành Ba, Hoa Phù Sơ.

Thu Hoành Ba dẫn hai mươi người của Trường Thiên sơn trang đến, chỉ nói với Minh Không một câu: “Phụ thân ở ngoài biển Đông Hải, sống phải gặp người, chết phải thấy thi thể.”

Minh Không chẳng khuyên can cũng không an ủi, chỉ trầm mặc gật đầu.

Hoa Phù Sơ mang đến mười thị vệ từ Hoa gia, nàng nói: “Vốn phụ thân muốn tới, nhưng Phù Sơ cản lại, nếu Phù Sơ không thể tìm được ca ca trở về, cũng muốn biến đảo Đông Hải trở thành không còn con cháu.”

Vũ Văn Lâm Đông nghe được lời này, thầm giật mình, sao một người con gái dịu dàng đến vậy lại có thể mở miệng đầy sát khí thế này.

Liệt Sĩ Phong cũng đến đây, mặc dù hẳn chẳng nói lời nào, tất cả mọi người đều hiểu rõ nguyên nhân. Cho dù là si mê đao đến mức nào, hẳn vẫn là con người, tình cảm chung đồng máu vẫn chưa cắt đứt.

Người lần trước bị đao pháp của Liệt Sĩ Phong gây thương tích, Mai Hồng Minh, sau khi dưỡng thương tốt lên cũng theo sư phụ tìm đến.

Thương Bằng Hàn đến, Kim Khuyết Lâu cũng có mặt, Giang Cửu Thiên trong hắc đạo, Ngải Vô Ảnh, Thân Linh cũng đến. Cùng với một vài cao thủ không môn không phái

Ngày hai mươi sáu, hai chiến thuyền lớn chở ba trăm cao thủ bắt đầu xuất phát từ Uyển thành, hướng ra biển Đông Hải.

So với mười hai chiến thuyền trước đó mang theo ba ngàn cao thủ, khí thế lần này có thể nói là xa không bì kịp. Nhưng ba trăm người này tuyệt đối là cao thủ nổi danh võ lâm (đương nhiên, ngoại trừ Vũ Văn Lạc mặt dày mày dạn đi theo), càng phải nói thêm, lần này có người cầm đầu là võ lâm đệ nhất, so với lứa tuổi thì có võ công danh vọng cao nhất là Minh Hoa Nghiêm, Lan Tàn Âm, Liệt Sĩ Phong, còn có hai vị mỹ nữ đẹp nhất võ lâm hiện thời. Nói gì đi nữa, nhắc đến chuyện ba ngàn võ lâm hào kiệt rời bến đầu tiên, đối với võ lâm Hoàng Triều, trong lòng ai nấy đều tức nghẹn, cho nên lần này tuy ít người, nhưng tâm chí, khí thế hay nghị lực đều vượt xa nhóm trước.

Bởi vì lần rời bến này có nhiều nữ hơn, nên Minh Không, Vũ Văn Lâm Đông mấy bậc tiền bối mang theo Phụng Duệ, Vũ Văn huynh đệ, Ninh Lăng, Mai Hồng Minh cùng một số ít danh môn đệ tử và các vị nữ hiệp ngồi một con thuyền, mà một chiến thuyền khác thì tất cả đều là nam nhi, lấy Minh Hoa Nghiêm, Lan Tàn Âm, Liệt Sĩ Phong làm đầu. Từ số lượng người tới võ lực, tính ra hai thuyền cũng cân bằng, chẳng qua là có một vài người tâm thần không an.

Ví dụ như Vũ Văn Lạc, hẳn thật ra là muốn cùng ngồi một thuyền với mấy người Minh Nhị, không cam tâm tình nguyện ngồi chung với cha, anh mình trên chiếc thuyền hương khí nữ nhân lộn lờ, phải biết rằng mục tiêu đời này của hắn là trở thành võ lâm đại sư gia, mà hắn đã nhận định nhân vật quan trọng nhất võ lâm chính là Minh Nhị, Lan Thất, đương nhiên là muốn từng giây từng phút chăm chú quan sát hai người. Mà ở một chiếc thuyền khác, không biết bao nhiêu người có suy nghĩ hoàn toàn trái ngược với Vũ Văn Lạc.

Cũng nên biết, thuyền mà Vũ Văn Lạc đang ngồi chẳng những có hai vị tuyệt thế mỹ nhân Thu Hoành Ba, Hoa Phù Sơ, ngay cả hai người thị nữ Liễu Mạch, Dung Nguyệt kia cũng xinh đẹp như hoa, còn có Thương Bằng Hàn xinh đẹp lạnh lùng nhưng mang phong cách riêng, cùng với những nữ hiệp khác hoặc thanh tú, hoặc yêu kiều, hoặc linh hoạt, dáng dấp xinh đẹp khác nhau, mặc dù chỉ có thể nhìn chứ không thể chạm vào, nhưng được ngồi cùng một thuyền, được nhìn gần hơn chút nữa, cũng coi như một loại hạnh phúc, ba đời khó được hưởng thụ! Cho nên, hàng ngày, liền có thể thấy được một số đồng đại hiệp, thiếu hiệp dựa vào boong thuyền ngắm nhìn thuyền đối diện, nếu là hai người Thu Hoành Ba, Hoa Phù Sơ xuất hiện, liền có thể thấy bao nhiêu nước miếng chảy rào rào thẳng xuống Đông Hải, ở dưới bao nhiêu cá chết phoi bụng trắng hếu, bên trên là vô số ánh mắt phóng điện, như cầu cho chiếc thuyền kia tới gần một chút, gần một chút, một chút nữa.

Tóm lại, mấy ngày đầu lúc rời đến, mọi người vô cùng thoải mái, thông thả.

Bên này thuyền, có lúc yên tĩnh, cũng có lúc náo nhiệt. Lan Thất, Minh Nhị sáng thì đấu võ mồm, ngấm thì đấu võ công, đại đa số là cùng hợp tác trêu chọc Liệt Sĩ Phong, đôi lúc một vài vị thiếu hiệp sùng bái nhờ bọn họ chỉ điểm võ công, bọn họ ngẫu nhiên cũng bày vẽ một hai, sau đó để mấy người đó tỷ thí võ công, khinh công, bọn họ một bên nhìn, bình phẩm, cười đùa, cũng coi như lạc thú. Liệt Sĩ Phong đối với hành động của hai người Lan, Minh thì một mực làm ngơ, tới lúc không chịu được nữa thì rút đao, lạnh lùng buông một câu “Chúng ta tỷ thí một hồi”, mỗi lúc như vậy, hai người Lan, Minh đều vô cùng sáng suốt thu vuốt, đợi lần sau lại cố gắng

Mà thuyền bên kia, có vẻ đa dạng hơn một chút, nguyên nhân chủ yếu là do nam nữ lẫn lộn.

Minh Không, Vũ Văn Lâm Đông các vị tiền bối, ngoại trừ cùng nhau đánh cờ cũng chỉ điểm võ công cho các vị văn bối.

Mà Vũ Văn Lạc thì sao, hẳn là người tất bật nhất. Hắn một mặt một mặt chăm chú các cao thủ võ lâm bên này, ngày ngày ghi lại từng li từng tí chuyện tình vào ‘Võ Lâm Thương Hải sử’ để lưu truyền muôn đời, một mặt phải lưu ý thừa dịp hai thuyền tiến lại gần nhau, sử dụng khinh công mèo ba chân nhảy qua thuyền đối diện, tiếp tục dõi theo hai người hắn chú ý nhất: Minh Nhị, Lan Thất, sau đó lại phải nhân lúc cha già Vũ Văn không chú ý nhảy trở lại thuyền mình, tóm lại, hẳn bề bộn nhiều việc.

Thu Hoành Ba, Hoa Phù Sơ hai vị mỹ nhân vừa gặp như đã quen thân, lần đầu gặp gỡ đã thân thiết gọi Hoành Ba tỷ tỷ, Phù Sơ muội muội, ngày cùng ăn, đêm ngủ cùng phòng, chị em ruột thịt cũng không thân thiết bằng hai hàng. Hai người ngoại trừ ở trong khoang thuyền tâm sự, đôi lúc cũng nghe Minh Không chỉ điểm, có khi cũng ra đứng ngoài khoang thuyền hưởng gió, ngắm cảnh biển, đương nhiên, cũng không thể bỏ qua hình ảnh Thu Hoành Ba ngẫu nhiên nhìn qua thuyền bên kia, thấy được Minh Nhị công tử lúc ấy tươi cười đặc biệt dịu dàng quyến rũ, Hoa Phù Sơ cũng sẽ ngẫu nhiên đưa mắt tìm liệu có người ý chí sắt đá nào đó đứng ở mạn thuyền bên kia không.

Mà Dung Nguyệt cô nương không hổ là người Hoa Phù Sơ cô nương mang theo. Nàng cả ngày đi theo sau Vũ Văn Phong đại công tử, bày tỏ với mọi người nàng là người của Vũ Văn Phong đại công tử, cho dù Vũ Văn đại công tử lạnh lùng hay kiêu ngạo, nàng vẫn cười rộ rỡ xinh đẹp. Từ đó nhìn vào có thể thấy được tâm ý,

Dung Nguyệt cô nương tươi cười hỏi: “Đại công tử, chàng nghĩ em mặc quần áo thế nào mới đẹp?”

Vũ Văn đại công tử nhìn biển xa xăm, có lẽ gió biển quá lớn, không nghe được.

Lúm đồng tiền của Dung Nguyệt cô nương vẫn như hoa, “Đại công tử, chàng xem em mặc váy dài đẹp không?”

Vũ Văn đại công tử xuất thần nhìn mặc biển quá lâu, không chú ý nghe.

Dung Nguyệt cô nương kéo ống tay áo hắt, khiến hắt giạt mình bừng tỉnh, “Đại công tử, chàng thích em mặc quần áo màu gì?”

Vũ Văn đại công tử không thể lại ra về xuất thần, đành phải quay đầu, nhìn Dung Nguyệt cô nương kiều diễm xinh đẹp, môi giật giật, vẫn im lặng.

Dung Nguyệt cô nương không ngừng cố gắng, càng cười càng sáng lạn, “Đại công tử, chàng thích em mặc quần áo màu gì?”

Đôi mắt Vũ Văn đại công tử lóe một tia sáng, cuối cùng cũng mở miệng, lạnh nhạt đáp một câu: “Màu tím đi.”

“A? Vậy sao? Vậy ngày mai em sẽ mặc quần áo màu tím nhé? Chàng nói xem em mặc có đẹp không nhì.” Dung Nguyệt cô nương tiếp tục truy đuổi.

..... Vũ Văn Phong đại công tử tiếp tục im lặng hết cách, đôi lúc phải đáp một câu.

Mà Liễu Mạch cô nương có vẻ lại kín đáo hơn nhiều.

Lần đầu tiên nàng nhìn thấy ngân thương trên lưng Ninh Lăng, vô cùng ngạc nhiên hỏi: “Ninh thiếu hiệp, thương của chàng sao lại ngắn như vậy?”

“Cái này. thương nhà chúng ta đều ngắn thế này.” Ninh Lăng gãi đầu thành thật đáp.

“Vậy ư? Em có thể xem một chút không?” Nàng lại mở to mắt tò mò.

“Được.” Ninh Lăng vô cùng sáng khoái tháo cây thương sau lưng xuống.

“A, nặng giống như kiếm” Nàng có chút kinh ngạc.

“Ừ, thương nhà chúng ta đều có thể sử dụng như kiếm” Ninh Lăng tươi cười, mang theo chút tự hào.

“Thật vậy chăng? Thương sao có thể sử dụng như kiếm?” Nàng lại ngạc nhiên.

“Ừm, cái này. Chính là là sử dụng như thế này.” Ninh Lăng cầm thương múa may trong tay.

“Vậy thì. Ninh thiếu hiệp, chàng có thể dạy em không?” Giọng nói hơi nhỏ xuống, vẻ mặt có chút xấu hổ, như là thẹn thùng lại sợ bị từ chối.

“Được.” Đưa nhỏ thành thật tất nhiên cũng thành thật đáp, “Cô xem, chính là như vậy.” Dứt lời dùng ngân thương múa một đường kiếm pháp.

“A. Ninh thiếu hiệp, võ công của chàng thật lợi hại!” Liễu Mạch cô nương vỗ tay khen ngợi, nhìn chăm chú không chớp mắt.

.....

Đầu thuyền thật náo nhiệt, đuôi thuyền thì có vẻ im lặng hơn, Mai Hồng Minh đứng cạnh mạn thuyền, nhìn trời xanh cao xa, trong tay nắm một ít đá cuội không biết lấy từ đâu ra, ngẫu nhiên ném một viên, trên mặt biển đột nhiên vang lên tiếng kêu chói tai của chim chóc, sau đó thấy một vài cánh chim lao đảo, một lát sau mới có thể bay xa.

Minh Không cùng Vũ Văn Lâm Đông phía sau nhìn thấy: “Trình độ âm khí của người này đã có thể đuổi kịp Phong huynh.”

Bởi vì thuyền bên kia đa dạng màu sắc hơn, bên này chẳng những đại hiệp, thiếu hiệp nhìn bên kia nhiều hơn, ngay cả Minh Nhị, Lan Thất cũng thích nhìn qua. Bên kia chẳng những có nhiều mỹ nhân như họa, còn có thiếu hiệp tư thế oai hùng biểu diễn võ công, cũng có vài mỹ nữ, hiệp sĩ cùng nhau viết chuyện xưa, nhìn thế nào cũng thú vị hơn thuyền bên này.

Cứ thế, Lan Thất cuối cùng than thở: “Chuyến này chẳng có ai cùng tán gẫu.”

Minh Nhị nói: “Sao lại không thấy bóng dáng Phụng Duệ huynh nhì?”

Im lặng, trầm mặc.

Tiếp theo bắt đầu ngấm ngấm đầu đá.

Trời xanh không một đụn mây, dưới là biển xanh biêng biếc.

Đã vào tháng mười, thời tiết chuyển lạnh hơn, tuy là người giang hồ ai cũng có nội lực, sức chịu rét hơn hẳn người thường, nhưng trên biển gió to, so với trên đất bằng lạnh hơn mấy lần, chuyển vận công chống lạnh tất hao tổn nhiều nội lực, cho nên người người đều khoác thêm áo

Sáng sớm, đầu thuyền vắng hoe, mọi người đều ở khoang thuyền dùng bữa sáng.

Lan Thất khoác một chiếc áo chòang màu tím, đứng ở mũi thuyền nhìn cánh chim biển chao nghiêng trên trời. Gió biển phàn phật, tóc đen như mực cùng tà áo bay phất phới giữa không trung, xa xa nhìn lại, giữa biển khơi mênh mông cuộn cuộn, một hình bóng áo tím đứng ở mũi thuyền, trong cứng cỏi lại mang theo cô đơn lẻ loi không gì sánh được.

Như thế là một người chống đỡ thiên địa, mạnh mẽ kiên cường khiến người kính sợ, nhưng cũng mạnh mẽ kiên cường đó khiến người đau lòng không thôi.

Phụng Duệ vừa đi ra khỏi khoang thuyền, vừa liếc mắt đã thấy được hình ảnh đó, yên lặng nhìn, khuôn mặt hồ hững, chỉ có đôi con ngươi đen thẳm là cuộn cuộn mạch nước ngầm.

“Phượng Duệ.” Phía sau truyền đến âm thanh quen thuộc.

“Sur thúc.” Phượng Duệ không quay đầu lại, ánh mắt dõi theo hình bóng kia.

“Hai người.....” Minh Không dừng một chút, mới nhẹ nhàng nói, “Hai người chia lìa nhiều năm, lần này con vì hấn mà xuống núi, nếu đã gặp, vì sao không nói chuyện rõ ràng một lần?”

Phượng Duệ trầm mặc một lát, mới chậm rãi mở miệng nói: “Không cần thiết. Sur thúc, nay đã gặp được, người cảm thấy chuyện mở miệng giải thích là cần thiết sao?”

Minh Không không khỏi im lặng.

Phượng Duệ dời bước, chậm rãi tiến đến gần mũi thuyền, để có thể tiến tới gần người đứng ở mũi thuyền bên kia thêm chút nữa.

“Thật sự không cần. Sur thúc, nay người đó đã đứng đầu Lan gia, là ‘Bích Yêu’ Lan Thất thiếu khiếm giang hồ kinh sợ, người đó tuyệt đối sẽ không quay đầu nhìn lại, mà năm đó lúc con bước chân ra đi bước đầu tiên, đã mất tư cách quay trở lại, chúng con..... Đã không còn cần thiết. Có thể cứ tiếp tục như vậy, có lẽ.....” Phượng Duệ ngẩng đầu, nhìn bầu trời xanh lam cao vợi, hình như do ánh mặt trời quá chói chang nên mắt hơi đau, nhắm lại, trong mắt hơi hơi ẩm ướt, “Có lẽ, đến một ngày nào đó..... người đó và con có thể quên đi chuyện cũ, khi ấy..... Chúng ta..... Có lẽ là đã chết, có lẽ là đã đầu thai lần nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 37: Căng buồm ra biển -2

Minh Không âm thầm thở dài một tiếng, không nói gì thêm, nhìn hấn, trong lòng dâng lên cảm giác thương hại, mà trong đó phần nhiều là bất lực không biết làm sao cho phải.

Đứa bé này, cũng là là lại người tuyệt đối không quay đầu.

Nhiều năm trước, khi sư huynh dẫn nó lên núi, trong vẻ mặt vui mừng, lại mang theo tiếc thương không che giấu được.

“Sư đệ, vì huynh thay đệ tìm được truyền nhân tốt nhất cho Phong Vụ phái.”

Đứa bé đó tuổi tác chưa qua khỏi mười, thân thể gầy gò chỉ còn da bọc xương, độc một đôi mắt thật lớn, khảm trên khuôn mặt bé bằng nửa bàn tay, ánh nhìn đen kịt, tĩnh mịch, trống rỗng không thấy đáy. Khi đó, ông vẫn cứ tự hỏi, đứa bé nhỏ như vậy, sao lại mang ánh mắt như thế, ánh mắt tuyệt vọng đến không có một tia cảm xúc.

Đứa bé này, còn đang sống ư?

Đứa bé này, có thể sống bao lâu?

Nhưng ngoài dự kiến của ông, đứa bé đó sống sót, tựa như trên đời còn có thứ gì đó chống đỡ cho nó.

Nó, giống như lời sư huynh đã nói, căn cốt rất tốt, bẩm tính thông minh, quả là truyền nhân tốt nhất cho Phong Vụ, chỉ là..... đứa bé này như người không có linh hồn.

Đời người nói ra thì dài không dài, ngắn không ngắn, nhưng luôn luôn có một vài trường hợp, khổ đau nhiều hơn hạnh phúc. Như nó, như bản thân mình, cũng như.....

Tiếng mở cửa khoang thuyền ở phía sau vang lên, vài người lục tục kéo nhau ra, đưa mắt nhìn qua, thuyền bên kia cũng lác đác thêm vài người, Lan Thất chỉ về phía mấy cánh chim trên nền trời, cười với Liệt Sí Phong. Minh Nhị nói: “Các người cũng nhìn xem, trông thật vui mắt.”

Minh Không nghe thế cũng ngừng đầu, sau khi nhìn hình ảnh đó một thoáng, giữa đôi chân mày nhăn lại.

“Hong Minh hiền đệ.” Minh Nhị ở bên kia lên tiếng.

“Chuyện gì?” Mai Hồng Minh vừa mới lên boong thuyền hỏi lại.

“Đánh rớt ba con chim màu trắng kia đi, còn sống.” Minh Nhị chỉ hướng bầu trời.

“Ừm.” Mai Hồng Minh ngừng đầu, ánh mắt quét về phía đám chim biển chao lượn cao thấp hỗn loạn, bao nhiêu màu sắc, trắng, đen, xám, nâu... đủ cả.

Ba viên đá được bắn ra nhanh như điện xẹt, đám chim biển trên không vẫn bay một cách rối loạn, chỉ có ba cánh chim màu trắng bỗng bay vút lên cao, tựa như trốn tránh viên đá hướng về phía mình. Khóe miệng Mai Hồng Minh nhếch một nụ cười, ánh mắt sáng quắc nhìn lên trời. Ba viên đá kia hình như mọc thêm đôi mắt, ngay lập tức tăng tốc độ, đuổi theo ba con chim biển đó.

“Quắc! Quắc! Quắc!”

Ba tiếng kêu, mấy vật từ trên trời rơi xuống, Minh Nhị phát tay áo, ba con chim kia như có thứ gì điều khiển, ngoan ngoãn bay đến, Minh Nhị vươn tay, một con dừng lại ở tay mình, một con khác dừng trên tay Lan Thất, con còn lại dừng ở tay Minh Không.

“Không rơi một cọng lông, công phu tốt!” Đôi con ngươi lạnh lùng của Liệt Sí Phong dường như phát sáng.

Mai Hồng Minh ở bên kia nghe thấy chẳng lấy đó làm vui mừng, hạ mắt khiêm tốn, nói: “Trên Anh Sơn tiểu đệ đã bại trận dưới tay Liệt huynh.” Ngụ ý là: Người khen như thế chẳng khác nào châm chọc ta.

Lại một tên võ sĩ. Vũ Văn Lạc nghe được thăm bụng bảo dạ.

“Mai đại ca, công phu âm khí của người thật rất cao! Ta chắc không bao giờ làm được.” Ninh Lăng vô tư nhiệt tình khen.

“Chỉ cần dùng được là hay, chẳng có gì đáng nói.” Lần này gương mặt Mai Hồng Minh có vẻ thoáng cười.

“Mắt sáng như vậy, thật sự là chim tốt, không biết hàm canh ăn có giúp bỏ mắt hay không?” Lan Thất đùa giỡn con chim biển trong tay mình.

Minh Nhị chăm chú đánh giá con chim trong tay mình, quay đầu nhìn qua thuyền bên cạnh, “Mình tiền bối nghĩ như thế nào?”

Minh Không trầm ngâm một lát, sau đó gật đầu.

Hai người giờ tay lên, hai chú chim liền vỗ cánh bay đi.

“Để lại con này hàm ăn được không?” Lan Thất thả lỏng tay, nhưng con chim kia dù có cố gắng thế này đi nữa cũng không bay xa khỏi bàn tay nàng một thước.

“Thất thiếu xin cứ tự nhiên.” Minh Nhị cười cười liếc nhìn nàng.

“Ai da, quên đi, vẫn chớ nên đánh rần động cò.” Lan Thất than thở một tiếng, thu tay lại, con chim biển kia cuối cùng cũng bay thoát, kêu một tiếng vút lên trời cao kiếm tìm đồng bạn.

Minh Nhị gọi một người thì thăm căn dặn vài câu, người nọ gật đầu, đi xuống.

Một lát sau, hai thuyền quẹo trái, đuổi theo hướng ba cánh chim kia mà đi.

“Nhị công tử cảm thấy những con chim đó như thế nào?” Ánh mắt Lan Thất đuổi theo mấy cánh chim trên bầu trời.

“Huấn luyện không tồi.” Minh Nhị nhận xét.

“Nhị công tử cảm thấy chúng nó có thể dẫn chúng ta đến đảo Đông Hải không?” Lan Thất hỏi.

“Có lẽ là dẫn đường, hoặc có lẽ là.....” Minh Nhị sau một hồi đảo mắt không trung, đối diện với mắt ngọc của Lan Thân, “Mỗi câu.”

Lan Thất hiểu rõ cười, “Quả nhiên.”

Liệt Sĩ Phong đứng một bên cau mày liếc nhìn hai người, lạnh lùng nói: “Các người muốn đùa? Không cần liên lụy những người khác.”

“Ha ha.....” Lan Thất cười khê, “Liệt huynh, nhiều người mới náo nhiệt chứ. Hôn nữa.....” Ánh mắt trêu đùa chuyển hướng Minh Nhị, “Nhị công tử người như tiên nhân bức này, sao lại có chuyện trêu đùa sinh mệnh người khác, có phải hay không, Nhị công tử?”

Minh Nhị cười, nói: “Thất thiếu thật thích nói giỡn, Liệt huynh chớ xem là thật.”

Liệt Sĩ Phong hừ lạnh một tiếng, liếc nhìn hai cái người cực kỳ mặt dày kia, xoay người tránh đi, bỏ lại một câu: “Chớ chê mèo lắm lông.” (1)

“Ha ha ha.....” Lan Thất cười vui sướng, trong ánh mắt nhìn Minh Nhị lộ vẻ trào phúng.

Minh Nhị vẫn một bộ dáng thanh nhã như thường.

Thuyền đi theo mấy cánh chim biển kia độ khoảng nửa ngày, bỗng từ rất xa, thấy một điểm đen mờ mịt giữa đại dương, lại gần thêm chút nữa, thì nhìn thấy một hòn đảo nhỏ, vô cùng nhỏ, ở giữa đại dương bao la rộng lớn chỉ như một chấm đen, nhưng điều này lại khiến mọi người ở trên thuyền cảm thấy phấn khởi, coi như bao nhiêu ngày lênh đênh trên biển cuối cùng cũng nhìn thấy cái gì đó.

“Mọi người cẩn thận chút.” Giọng nói vững vàng của Minh Không vang tới tai từng người.

“Chẳng lẽ đây là đảo Đông Hải ư?” Có người đoán mò.

“Đảo Đông Hải chỉ nhỏ như vậy thôi sao?” Có người hoài nghi.

“Đảo Đông Hải chẳng lẽ lại dễ chúng ta dễ dàng tìm thấy như vậy?” Có người không tin.

Thuyền dần đến gần hơn, hòn đảo từ từ lớn lên, nhưng diện tích ước chừng chỉ vài dặm, bao quanh đảo là bao nhiêu đá lớn nhỏ lôm chôm, ở giữa có mấy gò đất được bao bọc bởi màu xanh lục, nhìn qua rõ ràng là cây cối, lại gần chút nữa, liền thấy một người đứng trên đảo, mà đột nhiên ba cánh chim biển ở giữa không trung hạ xuống, bay về phía người nọ, người nọ nâng cánh tay, ba con chim đáp xuống cánh tay hắn.

Mọi người trên thuyền nhìn thấy, nâng cao cảnh giác.

Thuyền vẫn di chuyển, chậm rãi tới gần hòn đảo nhỏ, tới gần người nọ, ước chừng đã có thể nhận ra người nọ là một gã nam tử, tay áo bay lên, có khí thế đỉnh đạc, đứng yên một chỗ, lẳng lặng tựa như đang chờ họ đến.

“Xem ra thật đúng là dẫn đường.” Lan Thất phán một câu.

“Không chỉ đơn giản là dẫn đường thôi.” Minh Nhị nhướng mày, có vẻ nghiêm túc.

Thuyền tiếp tục tiến về hòn đảo, mọi người trên thuyền đều chuẩn bị tinh thần sẵn sàng. Càng ngày càng gần, tới lúc chỉ còn cách đảo tầm hai mươi trượng, Minh Nhị chợt cảm thấy dưới lòng bàn chân khẽ bị đẩy lên, tựa như có cái gì đó đang xoay tròn phía dưới, mà mặt biển phía trước cũng bắt đầu gợn sóng. Trong giây lát, nhớ tới lời đồn đã từng nghe được, nhất thời trong lòng chấn động. “Không tốt!” Vừa mở miệng, thân hình nhóang cái đã di chuyển về mép trái thuyền, quay đầu thoáng nhìn Lan Thất đã qua phía bên phải, ánh mắt nhìn nhau, gạt đầu, đồng thời hai tay dùng toàn lực vỗ xuống mạn thuyền, tức khắc, từ dưới đáy thuyền nổi lên sóng lớn, ngay lập tức nâng thuyền lên cao, con sóng vừa ngừng, thì con thuyền đã dừng cách vị trí cũ xa mấy trượng, ồm ồm một tiếng, rung động mà dừng trên mặt biển.

Việc đó xảy ra ngay trong chớp mắt, vốn mọi người còn chưa kịp phản ứng, vì sự chấn động quá lớn, nên tất cả đều ngã nằm xuống boong thuyền.

“Vẫn chưa được!”

Minh Nhị cùng Lan Thất lại tung chưởng lần nữa, sóng lớn lại ào lên, thuyền tiếp tục được nâng cao, sau đó lại tiếp tục bị đẩy xa thêm mấy trượng trên mặt biển. Lúc này đây, mọi người đã rời ngã lẫn lóc, đầu óc choáng váng, mắt mũi bầm dập, cũng có rất nhiều người bị rơi xuống biển, nhưng Minh Nhị, Lan Thất ngay tại lúc này chẳng thể ôm đồm nhiều quá, vội vàng nhìn qua chiếc thuyền bên kia

Một tiếng oanh nổ vang, chiếc thuyền kia rơi xuống cách đó một trượng, bọt nước bắn tung tóe lên như pháo hoa, thấm ướt mấy người họ từ đầu xuống chân, thế nhưng lòng lại thấy an tâm. Chỉ có thể nói, may mắn thuyền kia có võ lâm đệ nhất-Minh Không, công lực của ông so với Minh Nhị, Lan Thất chỉ có cao hơn, trong sự đề phòng nên cũng quyết định rất nhanh, theo phương pháp của Minh Nhị, Lan Thất cứ thế mà làm.

Chẳng qua. Đôi con ngươi của Minh Nhị vút sáng. Đứng đối về phía bên boong thuyền của Minh Không, vốn tưởng là Vũ Văn Lâm Đông, ai ngờ lại là Phụng Duệ! Công lực của hắn cao đến thế sao. nụ cười trên môi Minh Nhị thoáng một chút thâm ý khó kiêu, đưa mắt nhìn về phía Lan Thất, đã thấy nàng sớm xoay người nhìn nơi khác, tựa như đang nhìn vài người bị rơi xuống biển, biểu hiện có vẻ khá lo lắng, còn Phụng Duệ. lại vẫn luôn nhìn về phía nàng.

Thời khắc sống chết, lòng có từng loạn hay chăng?

Minh Nhị cười sâu sắc. Thú vị.

Trên thuyền có người hã dây thừng xuống để cứu mấy người bị rơi xuống biển, có mấy người lại tỏ ra bất mãn, “Làm trò quỷ gì vậy!” Dù sao vừa rồi hai người kia cũng khiến bọn họ kinh hồn táng đảm, không phát tiết ra cũng thật là uất ức.

Nhưng cũng chẳng ai thêm chú ý tới bọn họ, Minh Nhị, Lan Thất, Minh Không chăm chú nhìn mặt biển phía trước.

“Đầu chết mình rồi!” Vũ Văn Lạc tay trái ôm lấy cứng lấy cánh tay Ninh Lăng, tay phải vít chặt chân đại ca Vũ Văn Phong, may mắn là chưa rơi xuống biển, chỉ là bị lăn tới lăn lui, khiến toàn thân trên dưới chỗ nào cũng đau.

“Đại ca, huynh nắm cánh tay đệ đau quá.” Ninh Lăng vẻ mặt đau khổ, một tay hắn còn vịn trên lan can thuyền.

“A.” Vũ Văn Lạc gạt đầu, nhưng vẫn không thả tay ra, bởi đầu óc hắn vẫn còn choáng váng.

Vũ Văn Phong buông tay vịn lan can thuyền, gỡ tay đệ đệ mình ra, đứng dậy, ánh mắt nhìn phía Phụng Duệ, cắn chặt răng, tay đang cảm roi xiết mạnh thêm hai phần

“Thì ra võ công Phụng Duệ đại ca lại giỏi như vậy!” Ninh Lăng đứng dậy ngưỡng mộ nhìn về phía Phụng Duệ.

“Ừm” Vũ Văn Lạc cũng đi lên, “Không hổ ca ca song sinh của Thất thiếu, lợi hại!”

“Thật xin lỗi. Thật xin lỗi. Ta không phải cố ý. Ta. Thật xin lỗi. Thật sự không phải cố ý. Thật xin lỗi.”

Chợt nghe thấy lời xin lỗi của Mai Hồng Minh liên tục vang lên, mọi người không khỏi quay đầu nhìn lại, vừa nhìn thấy, không nhịn được nghiêng răng nghiêng lợi, đổ kị, phần nộ, thật có thể nói là trăm ngàn cảm xúc trào lên, ngay tới Vũ Văn Lạc cũng đỏ con mắt.

Chỉ thấy Hoa Phù Sơ một đôi tay ngọc nắm chặt lan can thuyền, toàn bộ thân thể nhỏ nhắn đã lơ lửng ngoài mặt biển, mà cái eo thon nhỏ lại bị một người ôm, cũng lơ lửng trên mặt biển, đúng là Mai Hồng Minh.

“Hắn sao lại may mắn thế nhỉ!” Vũ Văn Lạc hăm mộ muốn học máu. Vì sao trong hỗn loạn hắn lại ôm lấy hai người đàn ông là Ninh Lăng và đại ca mình, vì sao không ôm được một trong hai tuyệt đại giai nhân như Thu Hoàn Ba hay Hoa Phù Sơ chứ, hoặc được ôm người đẹp như Dung Nguyệt, Liễu Mạch cũng không tệ chút nào!

“..... Thật xin lỗi. Thật xin lỗi.”

Hoa Phù Sơ vừa thẹn vừa giận, cắn môi muốn bật cả máu, mà người nọ chỉ biết xin lỗi không ngừng, không khỏi kêu lên: “Người muốn ôm tới khi nào? Tay ta sắp gãy mất rồi!”

“A?” Mai Hồng Minh tựa hồ tới lúc này mới giật mình bừng tỉnh, hoảng hốt nói lỏng tay, ồm ồm một tiếng, cuối cùng vẫn rơi xuống mặt biển.

Hoa Phù Sơ không còn gánh nặng, tay dùng lực một chút, xoay người bay trở về thuyền.

“Đã xảy ra chuyện gì?” đám người bị xoay văng đến chóanh váng ở trong khoang thuyền Vũ Văn Lâm Đông, Liễu Mạch, Dung Nguyệt, Thương Bằng Hàn, Kim Khuyết Lâu kéo nhau ra.

“Tiểu thư! Tiểu thư!” Liễu Mạch vội vàng kêu lên.

“Ồ đây.” Từ trên cột buồm vang lên một giọng nói dịu dàng, sau đó một bóng người thon thả bay xuống, khoát tay, ánh bạc lóe lên nhập vào trong tay áo. “Phù Sơ muội muội, muội không sao chứ?” Thu Hoàn Ba thân thiết nhìn về phía Hoa Phù Sơ, khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo ý cười, nghĩ đến là chuyện vừa rồi xảy ra đã nhìn rõ tường tận.

“Không có việc gì.” Hoa Phù Sơ cứng ngắt bật ra hai chữ.

Bên kia Mai Hồng Minh đã được mọi người cứu lên, một thân ướt đẫm, bị mọi người cười vang trên chèo, khuôn mặt điển trai chẳng những đỏ bừng, ngay đến tai và cổ cũng hồng cả lên, lùi xa về phía sau, đến liếc mắt về phía bên này một cái cũng không dám.

Mấy đáng nam nhi ở thuyền bên cạnh nhìn thấy cũng đỏ mặt không thôi.

Minh Nhị, Lan Thất lại không một chú ý đến sự náo nhiệt đó, mà cẩn thận nhìn về trước mặt, về mặt Minh Không cũng vô cùng nghiêm túc.

“Xem bên kia kia.” Vũ Văn Phong bỗng lên tiếng.

Mọi người nhìn lại, nhất thời tròn mắt há hốc mồm.

Trước mặt cách thuyền chừng mười trượng, mặt biển vốn đang yên tĩnh lại cuộn cuộn nổi lên lốc xoáy, chỉ thấy đá ngầm, cá biển, hải tảo cùng nhau xoáy tròn, y như một động sâu không đáy hút tất cả mọi sinh vật vào trong đó!

“Sóng ngầm!” Vũ Văn Lạc hoảng sợ kêu lên.

“Không thể tưởng được nơi này lại có sóng ngầm.” Vũ Văn Lâm Đông kinh nghiệm sóng gió cũng tái mặt.

Mặc dù là lần đầu gặp phải, nhưng bọn họ cũng không phải là con nít ba tuổi, sóng ngầm hung hiểm ra sao họ đều hiểu được, cho dù người võ công cái thế, chỉ cần bị cuốn vào, tuyệt không còn đường sống! Ai nấy trong khoang khấp khểnh xanh xám mặt mày, nhớ tới chuyện vừa xảy ra. Không khỏi cảm thấy sợ hãi! Chỉ cần chậm trễ một giây, có lẽ giờ này họ đã bị sóng ngầm cắn nuốt, chìm sâu xuống đáy biển tự hồi nào!

“Mau rời khỏi đây.” Mọi người vẫn còn ngơ ngẩn, Minh Không phản phác một tiếng.

Thuyền ngay lập tức đổi hướng, nhanh chóng tránh xa nơi sóng ngầm.

“Quả nhiên cũng là mối câu.” Lan Thất nhìn sóng ngầm càng lúc càng lùi xa nói.

“Hình như không chỉ đơn giản vậy thôi đâu.” Minh Nhị xoay người nhìn về hướng thuyền đi, đột nhiên than một câu.

Lan Thất quay đầu, thấy trước mặt bốn con thuyền lớn đối diện mà đến, trên thuyền có rất nhiều người, tất cả đều mặc đồng phục màu xanh như nhau, chỉ nhìn thoáng qua đã biết là cao thủ.

“Sau lưng sóng ngầm, trước mặt vây đón, người này rất am hiểu binh pháp.” Lan Thất cũng nhận không được thờ dài.

Giờ phút này, mọi người cũng thấy được mấy con thuyền phía trước.

“Người tới không có ý tốt, Minh Không huynh, chẳng thà chúng ta cập bến đi, ở trên thuyền chúng ta yếu thế hơn.” Vũ Văn Lâm Đông đưa ý kiến

“Ừ.” Minh Không gật đầu.

Thuyền tức khắc chuyển hướng, vòng về hướng bên kia đảo, chuẩn bị lên bờ, chẳng qua còn chưa tới gần, đã có rất nhiều người ngoi lên từ mặt nước, sau tà áo còn lấp lánh ánh đao, từ xa đã cảm nhận được sát ý tỏa ra.

“Không chừa một đường sống, người này.” Lan Thất dời ánh mắt về bóng người đứng sừng sững ở trên đảo, mắt lấp lánh như ngàn sao tụ hội, “Bản thiếu muốn thật muốn gặp mặt!”

Thu Hoành Ba nhìn phía sóng ngầm, im lặng không nói.

“Tỷ tỷ.” Hoa Phù Sơ cầm lấy tay nàng.

“Muội muội, muội nói xem, cha tỷ và đại ca của muội. Bọn họ hẳn sẽ không.” cô họng Thu Hoành Ba khô khốc, nói không thành lời. Phụ thân cùng ba ngàn hào kiệt kia có phải cũng bị dụ tới nơi sóng ngầm, rồi bọn họ cũng phát hiện ra, rồi cứ thế.

“Bọn họ nhất định sẽ không sao!” Hoa Phù Sơ nắm chặt tay Thu Hoành Ba. Tận sâu trong lòng cũng vô cùng lo lắng.

Vai hai người bỗng cảm thấy ấm áp, quay đầu, Minh Không đang nhìn các nàng quan tâm, “Bây giờ không phải là lúc phân tâm, giữ được tánh mạng, mới có thể đi tìm bọn họ.” Nàng ngón tay chỉ về phía trước, “Hôm nay chính là lúc quyết định sống chết.”

“Chúng ta hiểu được, Minh tiên bối.” Thu Hoành Ba, Hoa Phù Sơ ổn định tinh thần

“Ừ.” Minh Không gật đầu, dời bước đi tới đầu thuyền, đón gió mà đứng, thông dong nghiêm nghị, phía sau là vô lâm chúng anh hào đi theo, thời khắc đó, xác thực mang phong thái của một vị lãnh đạo vô lâm quần hùng.

Thu Hoành Ba nắm tay Hoa Phù Sơ cùng nhau đi qua, khóe mắt thoáng nhìn, lại phát hiện Vũ Văn Lạc hết nhìn đông tới nhìn tây, tựa hồ đang tìm cái gì, không khỏi hỏi: “Người đang tìm ai? Cha và đại ca người đang ở phía trước mà.” Nàng tưởng hắn đang tìm cha, anh mình, muốn cùng nhau kẻ vai chiến đấu.

“Không phải.” Vũ Văn Lạc nhìn trái nhìn phải một hồi, “Ta đang xem xem nơi nào là an toàn nhất.”

“Hử?” Thu Hoành Ba sững sốt, Hoa Phù Sơ cũng là ngẩn ra, cứ tưởng là nghe nhầm.

Vũ Văn Lạc quay đầu nhìn các nàng cười, nghe cả hàm răng tựa như trẻ con, cười đến vô cùng thoải mái, “Lấy võ công của ta mà nói.” Đưa ngón tay chỉ về bốn con thuyền lớn kia, “mấy người đó nhìn một cái liền biết họ rất lợi hại, lỡ không may gặp một người, chưa tới hai chiêu đã có thể giết ta, ta đương nhiên muốn trốn đi.”

“Vũ Văn thế huynh, ngươi thế nhưng.....” Hoa Phù Sơ không biết nói cái gì cho phải.

“Nhát gan sợ phiền phức.” Vũ Văn Lạc thay nàng nói, trên mặt không có chút xấu hổ, “Mạng của ta chỉ một cái, chết rồi sẽ không còn nữa, đương nhiên phải tự bảo vệ tốt. Hôn nữa, nếu ta chết đi, cha, mẹ, đại ca, Ninh Lăng còn có cô, cậu, huynh đệ, tỷ muội sẽ đau lòng. Có lẽ ngay cả hai người cũng nhỏ một hai giọt nước mắt, như vậy sẽ vô cùng có lỗi với mọi người, cho nên ta tự bảo vệ tánh mạng mình cũng coi như vì mọi người mà suy nghĩ.”

“Ngươi.....” Thu Hoành Ba, Hoa Phù Sơ nghe vậy không khỏi chẳng biết nên khóc hay cười, vốn tinh thần đang căng thẳng cũng thả lỏng ra một ít.

“Biết rõ là nguy hiểm còn cố lao vào, không phải dũng, mà là ngu.” Vũ Văn Lạc được nói chuyện với hai vị đại mỹ nhân vô cùng phấn khởi, lắc đầu khoát tay, “Ta Vũ Văn Lạc là võ lâm đại sư gia thông minh cơ trí tương lại, sao có thể làm chuyện ngốc nghếch thế, ta phải trường mệnh trăm tuổi mới được.”

“Vậy ngươi vốn không nên đi theo đến đây.” Thu Hoành Ba nói.

“Làm sao có thể không đến, Minh đại ca cùng Thất thiếu đều đến đây, ta chắc chắn phải đến.” Vũ Văn Lạc đương nhiên đáp lại.

“Hử?” Thu Hoành Ba chớp mắt đẹp, chẳng lẽ người này là bởi vì sùng bái Minh Nhị, Lan Thất cho nên theo tới? “Vậy ngươi vào khoang thuyền kiếm một chỗ trốn đi.”

“Vậy cũng không được, ta mà vào khoang thuyền thì sao có thể tường tận chứng kiến trận đại chiến chuẩn bị diễn ra! Đây là chuyện có những người cả đời cũng không thể gặp được, ta làm sao có thể bỏ qua!” Vũ Văn Lạc lắc đầu.

“Như vậy thì.....” Thu Hoành Ba trong mắt hiện lên ý cười, nâng ngón tay chỉ cột buồm, “Ngươi có thể trốn lên trên kia.”

“Đúng rồi!” Vũ Văn Lạc ngẩng đầu nhìn cột buồm vỗ tay cười, “Đây thật sự là chỗ tốt, sao ta lại không nghĩ tới nhỉ.” Lập tức liền đi đến hướng đó, đi được hai bước, quay đầu, “Xấu hổ là khinh công của ta hơi yếu, hai người nhớ nói cho đại ca ta biết, để huynh ấy đỡ ta xuống, khinh công huynh ấy rất tốt.” Dứt lời đi về phía cột buồm, khinh công mèo ba chân của hắn tất nhiên là tệ, nhưng lạng chạng rồi cũng qua, cuối cùng hắn cũng lên tới, ẩn trong cánh buồm trắng, thu mọi diễn biến ở dưới vào tầm mắt, quả nhiên là chỗ tốt

Mà tất cả mọi người hiện giờ đều chú ý tới mấy con thuyền trước mặt, chẳng ai chú ý tới chuyện đó

“Thật sự là một người kỳ quái.” Hoa Phù Sơ nói.

Thu Hoành Ba nhìn cái người trên cột buồm, cười cười, nói: “Đó là một người vừa thông minh lại thẳng thắn.”

“Vậy ư?” Hoa Phù Sơ lại không nghĩ thế. Trong lòng nàng, nam nhi thì nên có dũng khí phong thái anh hùng, tính tình hiệp nghĩa, sao có thể nhát gan đến vậy.

“Sau hôm nay nếu còn có thể giữ được mạng sống, để xem người đó sau này sẽ thế nào đi.” Thu Hoành Ba nhìn về mấy con thuyền trước mặt, “Chúng ta bây giờ, nên cho người đảo Đông Hải biết, võ lâm Hoàng Triều không dễ dàng bị khinh thường.”

“Đúng.” Hoa Phù Sơ cười rộ lên.

Bên kia thuyền, Minh Nhị, Lan Thất tập trung nhìn vào những người trên mấy con thuyền kia.

“Bọn chúng muốn ta bị vây ở trên biển.” Lan Thất nhíu mày nói.

Minh Nhị vẻ mặt luôn bình tĩnh cũng mang theo vẻ nghiêm trọng, “Chúng ta phải cập đảo.”

Hai người hiểu rõ, kẻ địch vốn là người sinh ra lớn lên trên biển, hiểu rõ đại dương, mà mấy người bọn họ, rất nhiều người không biết bơi, nếu quyết đấu trên biển tất nhiên họ sẽ nghiêng về phía bất lợi, vả lại, nếu bọn chúng giữ thủ đoạn phá thuyền, vậy họ dù không chết trong tay kẻ địch, cũng sẽ chết dưới lòng biển sâu.

“Liệt huynh, cho bọn chúng kiến thức một chút uy danh ‘Sĩ Nhật thần đao’ đi.” Lan Thất dương quạt ngọc chỉ hướng thuyền đối diện.

Liệt Sĩ Phong nhìn mấy người đó, lại quay đầu nhìn Minh Nhị, Lan Thất, “Chúng ta so đấu với.....”

“Không thể.” Lan Thất chẳng thèm đợi hắn nói xong đã lên tiếng từ chối, “Bản thiếu muốn một lần nhìn thấy khí phách của Liệt huynh một đao quét ngang ngàn vạn anh hào, Liệt huynh trăm ngàn chớ khiến bản thiếu thất vọng.”

Liệt Sĩ Phong nhìn nàng, sau đó đưa tay chỉ về người đứng sừng sững trên hòn đảo nhỏ, “Mục tiêu của ngươi là hắn? Mơ tưởng, ai tới trước thì là của người đó.” Dứt lời thân thể chuyển một cái, đã phi thân mà đi.

Lan Thất vội vàng một phen giữ chặt hắn, “Không cho ngươi dành trước.”

“Minh tiền bối.” Minh Nhị đứng bên lên tiếng gọi, chỉ về phía bốn con thuyền lớn, “Nơi đó đánh phải làm phiền.”

“Được, các ngươi đi đi.” Minh Không gật đầu.

Lời vừa dứt, Liệt Sĩ Phong, Lan Thất, Minh Nhị đã đồng thời nhảy lên, nhắm thẳng hòn đảo nhỏ.

Chú thích:

1: chó chê mèo lắm lông: nguyên văn “五十步笑百步.” (năm mươi bước cười một trăm bước): ý là cả hai chẳng khác gì nhau cả mà cứ đưa đẩy

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 38: Yêu hồn vô tình -1

Một đen, một tím, một xanh, ba bóng người vút đi, người áo đen như rồng lớn ngủ yên từ đầm nước sâu xuất thế, áo tím yêu linh lệ lạng, áo xanh tựa thần tiên cao nhả, đập nước tiến tới trong phút chốc. Mười mấy gã cao thủ ở dưới nước đã sẵn sàng đón đánh, vây ba người ở giữa, không nói một lời thừa thải mà vùng đao xông tới.

Những người ở trên thuyền lo lắng nhìn ba người họ, nhìn thấy ánh đao, trận thế đó, lòng không tránh được căng thẳng.

“Nhiều người ghê, nếu muốn giết sạch hẳn là mệt lắm đây.” Một câu nhẹ nhàng băng quơ, Lan Thất như thể quý linh mơ hồ giữa ánh đao sáng loáng, thế mà vẫn không quên thông thêm vài câu trên cột, “Liệt huynh, thôi người ra tay đi, dù sao Sí Nhật đao của người nhìn cũng có vẻ sắt bén, giết người hẳn thoải mái hơn, còn không thì Trích Tiên Nhị công tử thi triển tiên pháp một lần cho bớt việc.”

Liệt Sí Phong trả lời bằng một tiếng hừ lạnh, rút ra Sí Nhật đao, vừa vùng tay một cái, một người phía sau ngã xuống, mảng nước biển quanh đó nhiễm hồng, chân di động, thân thể như tia chớp, Sí Nhật đao vùng lên liên tiếp, trong nháy mắt, lại ba người nữa ngã xuống, vòng vây mở ra một lối, hẳn nhắm thẳng nơi đó, muốn hướng về phía bờ mà đi, mục tiêu của hẳn là người đứng trên đảo, chẳng qua là hẳn dù có nhanh, những người kia cũng nhanh không kém, trong phút chốc đã có mấy người xông qua, ngăn cản đường đi, lại một lần nữa vây kín.

Mà cũng trong lúc đó, Lan Thất vẫn phiêu đảng giữa ánh đao, không ra tay, Minh Nhị thân theo gió động, ổng tay áo phát phơ, những nhát đao chém về phía hẳn như chém vào vài bông.

“Đao pháp này chưa bao giờ thấy qua.” Minh Nhị đầu một lát mới nói.

“Thủ hạ đã có võ công như thế, vậy chủ nhân kia còn lợi hại hơn.” Lan Thất đáp.

Khi bọn họ giao thủ với những người kia, mọi người trên thuyền nhìn thấy rõ rành mạch, võ công của đám người đó đã tới cảnh giới cao thủ, ra chiêu đều là mau lẹ hiểm độc, không thể có một động tác dư thừa, đề đối phó với võ lâm, tất cả đều là cao thủ hạng nhất.

“Cho nên người kia là phần của ta!” Liệt Sí Phong đưa lưng về phía bọn họ ngẩn ngơ thả lại một câu, đột ngột phi thân nhảy lên, cao khoảng chừng ba trượng, Sí Nhật đao xoay nhanh tốc độ, thân hình áo đen tựa như một ánh hào quang vạch ngang trời, như một con lốc lửa mịt mù từ trên bờ xuống!

A a a a! một trận kêu thảm thiết, những gã cao thủ vây thành vòng ngã xuống hơn phân nửa, nước biển đã là một mảnh đỏ sẫm, xác chết trôi dập dờn. Những gã còn lại chấn động. Người này, chỉ một đao đã giết hơn mười người!

Liệt Sí Phong cũng không dư hơi mà đề ý, thân thể vừa hạ xuống đã hướng về phía bờ kia lao đi.

“Liệt Tam, sao người có thể bỏ chúng ta mà đi trước như thế!” Lan Thất gọi một tiếng, có vẻ muốn đuổi theo.

Một tiếng gọi này khiến mấy gã đao thủ còn lại bưng tỉnh, nháy mắt đã có vài người đuổi theo Liệt Sí Phong, còn lại một lần nữa vùng đao về phía Lan Thất, Minh Nhị

Lan Thất bị vây quanh, nhìn Liệt Sí Phong đằng trước đi đã xa, mắt thấy đuổi theo không kịp rồi.

“Thật sự là đáng ghét mà.” Một tiếng ni non, áo tím quý mị bỗng biến mất giữa những ánh đao, “Bản thiếu hết kiên nhẫn rồi.”

Lời vừa nhẹ rơi xuống, một làn gió biển đã thổi đến, chúng đao thủ chỉ thấy một thanh quạt ngọc giữa không trung nhẹ nhàng lay động, đưa đến gió mát lạnh như giữa tháng ba, trong phút chốc, quạt ngọc quay trở lại, hóa thành trăm ngàn đóa ngọc lê hoa, cánh hoa trong suốt rơi như tuyết, đẹp dễ huyền hoặc tựa như chỉ trong mơ mới có thể gặp được, một phút chốc không tự chủ mà nhắm mắt, liền cảm giác cổ họng thoáng lạnh, tiếp đó không bao giờ còn cảm giác gì nữa.

Hơn mười xác chết trôi nổi trên mặt nước, trên cổ họng mỗi người đều có một lỗ hồng như hình hoa lê, máu tươi từ đó ùn ùn trào ra lan tràn một vùng biển. Hoa lê đã tàn, chỉ còn một ít hơi gió, thoáng thổi về phía Minh Nhị đang đứng.

“Ai.....” Minh Nhị nhẹ nhàng buông một tiếng thở dài, tựa như đối với những sinh mệnh kia vô vàn thương xót, tiếng thở dài sâu kín mà rung động, hai tay đưa lên nhẹ nhàng phát qua, tựa như nhà Phật cứu vớt chúng sinh, mang theo pháp lực khôn cùng, sinh linh chẳng thể tránh được mà chỉ có thể cúi đầu chấp nhận. Một luồng gió thoáng qua, hết thảy trở lại yên tĩnh an bình, trên mặt biển chỉ còn mười mấy thi thể của bọn sát thủ, lập lòe chìm nổi trong làn nước nhuộm thẫm máu.

Quạt ngọc tựa như nương theo làn gió vừa rồi quét sạch sẽ mọi thứ.

Giờ khắc này, muôn trùng biển khơi bỗng chìm vào tĩnh lặng

Đại đa số những người ở trên thuyền nhìn thấy một màn vừa xảy ra, lòng thở than không khỏi dâng lên sợ hãi.

Chỉ là một chiêu, bọn họ đã giết mười mấy tên cao thủ! Là quá sức cao siêu..... mà cũng quá tàn nhẫn!

Lúc trước ở Anh Sơn, đao pháp của Liệt Sí Phong mọi người đều biết, nhưng oai phong của “thần đao” bây giờ mới tận mắt chứng kiến, mà càng khiến người ta giật mình cũng là Lan Thất, Minh Nhị! Đây là lần đầu tiên hai người họ ở trước mắt đám đông triển lộ võ công, lại không thể ngờ là đáng sợ đến mức này! Bích Yêu, Trích Tiên có võ công cao nhất trong thế hệ thanh niên bây giờ, lời ấy quả thật không giả, nói xa hơn là..... Trong giang hồ này các vị tiền bối võ công cao hơn bọn họ lại có mấy người đâu? Mọi người suy nghĩ, trong giờ phút này chỉ nghĩ tới một mình Minh Không.

“Đây chắc là Vô Gian chi đúng không?” Lan Thất cười cười nhìn Minh Nhị.

Minh Nhị cũng tìm tìm nhìn Lan Thất, “Thất thiếu hình như không sử dụng tuyệt học Lan gia.”

Lan Thất khẽ nhủ mắt ngọc, sau đó quay đầu nhìn về phía bờ, Liệt Sí Phong đã cách người nọ chỉ còn mười trượng, “Vấn đề hấn giành trước.”

“Chúng ta không ngại ở một bên xem thân đao hiển uy lực.” Minh Nhị hướng về phía đảo nhỏ

Lúc ba người bọn họ vẫn đang quyết đấu ở trên biển, bốn con thuyền chiến kia đã tiến lại gần, lúc chỉ cách chừng ba trượng, một gã cao thủ từ đó phi người mà qua.

Vũ Văn Phong tay trái vung roi dài, cuốn hướng người nọ, mà người nọ ở trên không trung tay bắt lấy roi, mượn lực tung người nhảy tới, mắt thấy người đã chạm thuyền, Vũ Văn Phong vốn đã sớm chuẩn bị, tay phải chường ra, lòng bàn tay một mảnh đỏ đậm, ra chiêu bắt ngờ, trúng ngay giữa ngực, roi dài vung lên lần nữa, người nọ cứ thế rơi thẳng xuống biển, không một chút dây dưa.

“Đại công từ thật là lợi hại!” Dung Nguyệt mắt lấp lánh nhìn Vũ Văn Phong.

Vũ Văn Phong vẫn mang vẻ mặt lạnh lùng kiêu ngạo, không một chút vui mừng, quay đầu liếc nhìn Phụng Duệ, trong mắt mang theo một tia khiêu khích.

Phụng Duệ vẫn đạm mạc như thường, một bên Minh Không nhìn thấy âm thầm cười, người trẻ tuổi chính là tranh cường hão thắng.

“Bọn họ lại tới nữa!”

Từ bốn chiếc thuyền đối diện càng nhiều cao thủ lao đến.

“Không thể cho bọn họ lên thuyền.” Minh Không trầm giọng nói. Phất tay một cái, nhìn có vẻ nhẹ nhàng, nhưng mấy tên cao thủ kia, nếu không bay ngược trở về thuyền của mình thì cũng rớt xuống biển.

Lập tức chúng hào kiệt trên thuyền đều ra tay.

Vũ Văn Phong vung roi dài như rắn xuất động, chiêu chiêu ngoan tuyệt đón địch.

Mai Hồng Minh ám khí phát ra như ngàn đóa hoa sắc bén.

Thu Hoàn Ba tay áo phóng ngân quang, Hoa Phù Sơ hai tay cầm đoản kiếm, phất trần trên tay Kim Khuyết Lâu tơ bay như giăng lưới, Thương Bằng Hàn trường kiếm vô tình, Ngải Vô Ảnh dựa vào khinh công tuyệt diệu bay thẳng lên giữa không trung đối phó với địch, Vũ Văn Lâm Đông trái phải ngăn đón.

Những chiêu từ trước tới nay chưa từng xuất hiện được mọi người trên thuyền đánh ra, không hện mà gấp chỉ chú ý đối phó với địch.

Cũng có một vài người, đôi khi không tự chủ được mà nhìn về phía Lan Thất, Minh Nhị, Liệt Sí Phong, khi nhìn thấy tất cả các đao thủ đã thiệt mạng, có mấy người kinh ngạc không nhận được thăng thốt, “Những người đó..... đều chết hết rồi!” Âm điệu mang theo kinh hoàng.

“Quay thuyền về hướng đó!” Minh Không bận rộn nhìn qua rồi chỉ đạo.

“Dạ.”

Vì vậy thuyền trực chỉ hướng đảo nhỏ, trên thuyền thì lo chiến đấu với kẻ địch, những người không may rớt xuống nước cũng cầm cúi bơi về phía đó.

Biển cả mênh mông, thuyền địch lại sát ngay một bên, đối với những người sinh ra lớn lên ở đất liền như họ thật vô cùng bất lợi, nhưng chỉ cần hành động cẩn thận, mề nào cần mưu nào còn chưa nói được.

Liệt Sí Phong đã cách người đứng ở đảo nhỏ tầm ba trượng.

Lan Thất cùng Minh Nhị bỏ lại sinh mạng của mấy đao thủ sau lưng, bước chân lên bờ.

Tựa như là tùy ý quay đầu nhìn lại, đáy mắt Lan Thất nhìn về phía Ninh Lăng

Nhiều người ở trên thuyền cũng nhảy xuống nước để lên bờ, mấy người ở lại trên thuyền phòng ngừa có cao thủ xuất hiện, cũng đồng thời bọc hậu cho những người đi trước, Ninh Lăng là một trong số đó. Hấn một tay nắm thương bạc, đối đầu với cao thủ, từng chiêu đánh ra lưu loát tự nhiên, nhưng nhìn kỹ lại vô cùng ảo diệu, những người khác, cho dù kẻ địch hay anh hùng hào kiệt, ra tay ai nấy tàn độc vô tình, chỉ mình hấn nhắm vào huyết đạo của đối phương, chiêu thức không hề có ý giết người, không khiến một ai bị thương.

“Nhị công tử, trận hôm nay muốn tránh cũng không được, ngươi có dự tính gì không?” Lan Thất bỗng dừng bước hỏi.

Minh Nhị dừng bước, quay đầu, cùng nâng nhìn về tình hình trên biển, sau chốc lát lại nhíu mày, “Chúng ta chỉ có ba trăm người, bọn họ so với chúng ta áp đảo về nhân lực.”

“Chẳng những người nhiều hơn, võ công cũng không tệ.”

“Cứ tính theo kiểu đó, chúng ta cho dù thắng cũng mất đi một nửa, so với bại chẳng khác gì nhau.”

“Ừ, có lý.” Lan Thất gật đầu, “Hơn nữa, trước mặt chúng ta lại dám giết bạn đồng hành của ta, cũng coi như mất hết mặt mũi rồi.”

“Xem ra đánh nhanh thắng gọn là hay nhất.” Minh Nhị trầm ngâm.

“Cho nên.....” Lan Thất nghiêng đầu nhìn hấn.

Minh Nhị nhìn Liệt Sí Phong ở đằng kia, lại nhìn tình hình chiến đấu trên biển, cuối cùng quay qua Lan Thất, trên mặt là nụ cười thanh nhã như sen, “Đánh giặc bắt tướng,

giết gà dọa khỉ.”

“Ha ha……” Lan Thất đầu nụ cười sau nan quạt, nhìn dáng vẻ tao nhã của Minh Nhị công tử, “Nhị công tử và bản thiếu xem ra có cùng suy nghĩ, người nói……” Thân mình nhích nhích tới gần, tựa như khe khẽ thâm bên tai, “Này tiên, này yêu vốn cùng một loại chẳng? Người đời vốn không hiểu rõ, chỉ biết nhìn bề ngoài… đáng sợ…… nhĩ.” Cách nhau gần như vậy, càng thấy rõ ràng, đôi con ngươi xanh biếc long lánh như hai viên ngọc bích, trong trẻo lóe sáng, người vừa nở nụ cười, liền như mặt hồ gợn sóng, khiến cho lòng Minh Nhị cũng theo sóng nước lăn tăn kia mà rung động.

Yêu nghiệt quyến rũ người!

Minh Nhị quay đầu dời mắt, ổn định tinh thần, nói: “Phượng Duệ huynh và Ninh Lăng đều ở trên thuyền, nghĩ đến Thất thiếu thật sự lo lắng, vậy cái việc ‘giết gà dọa khỉ’ kia phiền Thất thiếu vậy.”

Lan Thất gấp quạt ngọc, lắc đầu thờ dãi: “Tiên gì đâu thật là giả dối quá đi, sao nào, Nhị công tử sợ nhiều người sẽ khiến cho cái danh ‘Trích Tiên’ bị hủy hoại ư? Chẳng qua……” Mắt xanh phủ tà khí, “Việc giết người đổ máu này thật là phù hợp cái tên ‘Bích Yêu’ của bản thiếu!”

Minh Nhị cười, “Cứ như vậy đi.”

Nói xong, xoay người tụ khí hướng về phía giữa đảo.

Già Tiên! Lan Thất thầm rủa một tiếng, cũng tụ khí phi thân, nhắm phía thuyền lao đi

Ninh Lăng một người đối phó hai cao thủ, bọn họ sử dụng kiếm, phối hợp ăn ý, kiếm thuật tinh diệu, Ninh Lăng đã có chút trái phải bối rối, bỗng dung một thanh quạt ngọc xuất hiện cạnh bên, chỉ là nhẹ nhàng xẹt qua, một luồng gió nhẹ phất lên, nhẹ nhàng quán quýt, còn chưa kịp định thần, đã thấy máu phụt ra, hai tên cao thủ đối diện ngã xuống.

Ngơ ngác quay đầu, thấy Lan Thất thu quạt xoay tròn bay trở về, trước đó lướt một vòng khiến máu bắn tí tách xuống sàn, rồi một lần nữa trở lại trắng trong không tỳ vết. “Ninh Lăng, đối với kẻ địch nên xuất chiêu vô tình!”

“Người……”

“Cứ như người, sớm hay muộn máu chảy xuống sẽ là của bản thân mình!” Lan Thất môi vẽ một nụ cười, thân thể di chuyển, biến mất như ma quỷ, chỉ để lại Ninh Lăng đứng đó nhìn ngơ khặc.

Trên đảo nhỏ, Minh Nhị đã tung người hạ xuống bên cạnh Liệt Sí Phong.

Liệt Sí Phong đối chuyện hần vừa đến như không hề hay biết, đôi mắt lạnh sáng quắc nhìn người đứng trước mặt.

Đó là một người tuổi còn trẻ, ước chừng hai mươi sáu, hai mươi bảy gì đó, thân hình cao mà gầy yếu, dung mạo anh tuấn, gương mặt mang theo vẻ ung dung vương giả, đôi mắt vô cùng uy thế nhìn người, vẫn đứng trên mỏm đá không hề di chuyển, tựa như một bậc đế vương chỉ chờ thần dân đến bái kiến.

Chỉ liếc mắt một cái, Minh Nhị đã rõ Liệt Sí Phong tại sao vẫn chưa hành động. Đây là một cao thủ tuyệt thế, công lực thần khí đã tới cảnh giới có thể tự nhiên thu phóng, con người say mê luyện võ như Liệt Sí Phong, hần là muốn đấu một trận chân chính đi!

“Liệt huynh, đại cuộc lâm trọng, giờ phút này huynh không thể một mình đơn độc mà phải hợp tác, không phải tại hạ thì đó là Thất thiếu, huynh phải phải chấp nhận chuyện đó.” Minh Nhị thân nhiên buông lời, chân đã hành động, nhìn như thông dong nhân nhã, nhưng trong phút chốc đã tới gần người nọ.

“Tại hạ Thiên Châu Minh Hoa Nghiêm.” Thân nhiên cất tiếng, tự mình giới thiệu

“Đồng Hải Vân Vô Nhai.” Một lời trầm thấp, người nọ xuất chương.

“Liệt Sí Phong!” Lạnh lùng một tiếng, Sí Nhật đao mang theo hơi lạnh nhập cuộc.

Ngón tay như kiếm, chưởng lực như núi, đao thế như biển, Ba bóng người xoay vần giao đấu giữa không trung.

Lan Thất nhẹ nhàng đứng trên đỉnh thuyền, cao cao nhìn xuống.

“Các người đều là người Đồng Hải sao?” Cười thoang như gió, âm điệu mê người, nhưng lọt vào tai lại khiến người nghe hoảng sợ, đôi mắt xanh bình tĩnh đảo quanh thuyền một lượt, lướt qua mấy tên đao thủ, cuối cùng hướng về biển khơi mờ mịt, “Bản thiếu giết người, không thích giết mấy người không có tên tuổi, nếu không sau này ở điện Diêm Vương không tiện ghi công! Cho nên…… Các người tự mình báo danh đi.” Lời buông cực nhẹ, lại nặng xuống như chùy nặng ngàn cân, khiến ai nấy chấn động trong lòng.

Nhất thời mọi người bối rối, tay hạ xuống chân chờ, không tự chủ được nhìn về phía người áo tím đang ở trên cao, không ai thốt một lời.

“Ha ha……” Khe khẽ cười, đầu đó hoa đào vừa nở, quạt ngọc trắng tinh che dấu dung gian, xuân sắc thảng ba lượn lờ trôi trong không gian. “Một khi đã như vậy, chỉ cần nhớ người lấy đi tánh mạng các người là Lan Thất!”

Mỗi một chữ chữ ngọc châu lạnh lẽo vô tình rơi, cho dù trên biển, hay cho dù trên đảo, người người nghe thấy rõ ràng.

Lúc những lời đó vừa dứt, bóng tím di động, lướt đi như một u hồn, nhẹ nhàng thoang qua như khói, sau đó máu phun như suối, xác chết ngang dọc! Quạt ngọc phất qua, phất một lần gió ngày xuân, phất ra ngàn vạn bông hoa lê, cánh hoa tuyết trắng nổi bật trên nền đỏ tươi, thanh diễm tuyệt mỹ mang đến địa ngục tăm tối!

Bóng tím thổi qua, tất có máu đỏ, người vong!

Kỳ thật, cũng chỉ thoáng mười lần thoáng qua như thế, nền đất đã có mười hai thi thể ngã xuống.

Mọi người đều ngừng tay.

Mấy cao thủ áo xanh lùi về phía sau một bước, vô cùng sợ hãi nhìn người áo tím, nhìn nàng cười tựa hoa đua trong gió, lại nhìn từng người từng người một ngã dưới chân nàng, nhìn nàng cười gió bay tới.....

“A!”

Chẳng rõ là ai không kềm chế được nỗi sợ hãi thét lên trong màn gió tanh mưa máu, sau đó có người rơi xuống biển, có người vội vàng muốn trốn, cũng có người si ngốc mà đứng

Trên thuyền đã không còn một một bóng người áo xanh nào sống sót.

“Ninh Lăng, ngươi xem, đây mới là giang hồ.”

Giữa máu tươi lênh láng, thi thể la liệt, người nọ quay đầu mỉm cười, áo tím mặt ngọc, quạt trắng như tuyết.

Đẹp, rất đẹp, nhưng lại đẹp đến đáng sợ!

Đó là tu la khát máu đến từ luyện ngục, mang theo sát khí ngút trời.

Bích Yêu..... Thì ra thật sự yêu hồn vô tình!

Giây phút đó, cho dù là địch hay bạn, đều cùng chung một suy nghĩ.

“Ngươi..... Giết bọn họ?” Ninh Lăng không dám tin nhìn một thuyền xác chết kia, “Ngươi giết chết..... toàn bộ.....” nhiều người như vậy, nhiều sinh mạng như vậy chỉ trong phút chốc là oan hồn dưới tay hắn!

“Đương nhiên.” Lan Thất đáp nhẹ nhàng băng quơ.

Ninh Lăng không nói gì thêm, chỉ nhìn nàng, trong đôi mắt hắc bạch phân minh rõ ràng mang theo phản đối, còn ẩn dấu ý nhìn không thấu.

Đứa trẻ này sát khí nặng như vậy, cứ thế không lưu một đường sống..... Minh Không lo lắng nhìn Lan Thất, quay đầu, Phượng Duệ cách đó hai trượng vẫn đang kinh ngạc, sau đó chậm rãi cúi đầu khép hờ mắt, dấu điểm một tia cảm xúc.

“Thất thiếu này..... Quá độc ác.” Phía sau truyền đến Vũ Văn Lâm Đông nói nhỏ, “Minh Không huynh, người như vậy, chỉ sợ không phải là phúc của võ lâm.”

“Phải có võ công như vậy, mới có thể đứng được trong loại tình trạng này.” Vũ Văn Phong nhìn cánh quạt bằng ngọc không nhiễm nửa giọt máu, khẽ nhếch môi.

“Phong nhi, con không được có suy nghĩ như vậy.” Vũ Văn Lâm Đông lập tức ngăn lại, “Chúng ta là thế gia hiệp nghĩa, không thể tàn nhẫn như vậy!”

“Hắn làm vậy để khiến đối thủ kinh sợ.” Minh Không thờ dãi ra tiếng.

Quả thật, cái khoảnh khắc đầu tiên hơn mười người trong một chốc vong mạng dưới tay Lan Thất, chẳng những bọn cao thủ áo xanh sợ hãi không thôi, đều lui về thuyền mình, ngay cả chúng anh hào cũng trở nên nhút nhát, sợ hãi né tránh.

“Sát khí nặng như vậy..... Lòng cũng tàn nhẫn ngoan độc.” Thu Hoành Ba không kinh hãi. Người hiệp nghĩa không nên lạm sát.

“Cho nên hắn mới có thể được xưng là ‘Yêu’ đi.” Một bên Hoa Phù Sơ cũng nói.

Thuyền giờ đã cập bờ, những người trên thuyền đều nhảy xuống, lúc thấy được hình ảnh ba người đang quyết đấu trên đảo, tâm thần lần nữa chấn động.

Giữa không trung, ba bóng người khó mà phân biệt rõ ràng, mọi thứ diễn ra cực kỳ nhanh, khó ai có thể thấy được chiều sâu, duy nhất có thể phân biệt được là lúc Liệt Sĩ Phong chém ra Sĩ Nhật đao, tựa như một luồng chớp đen, ánh đao đẹp mắt khí thế vô cùng, khiến người xem biến sắc. Chỉ lực, chưởng phong, đao khí giăng khắp nơi, đá lớn cũng tan thành tro bụi, cỏ cây đổ rạp, trong mười trượng không ai có thể tiến tới gần.

“Có thể ngăn được mười chiêu liên thủ của tại hạ cùng Liệt huynh, phóng mắt thiên hạ, chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.”

Chỉ nghe được lời nói thân nhiên của Minh Nhị, trên không trung tiếng kiếm va chạm, mỗi người hình như thấy có kiếm khí phá không, ngay sau đó liền nghe được một tiếng nhện đau rên lên, sau đó ba bóng người tách ra, áo xanh, áo đen nhẹ nhàng phiêu phiêu đáp xuống đất, một bóng người mặc áo xanh đen rơi hướng về mặt biển, mắt thấy gần rơi xuống nước, người nọ lại vung chưởng xuống một khối đá ngầm, mượn lực bay lên, xoay người hướng về phía thuyền mình

Khi đó, Lan Thất phe phẩy quạt ngọc, đang thân nhiên đứng trên một con thuyền khác

“Hôm nay bản thiếu đang vui vẻ trong lòng, tiện đưa các người xuống điện Diêm Vương uống trà đi.”

Yêu tà cười nhẹ, quạt ngọc lại vung lên, muốn mang hồn câu đi, sau lưng bỗng có gió đánh úp lại, nghiêng người, thu quạt, tay áo vung lên, chưởng đối chưởng giữa không không, khiến hai người đều tự bật ra xa.

Lan Thất sau khi ổn định liếc mắt nhìn qua, đã thấy một thân hình thon dài đối diện, sắc mặt vừa xanh lại trắng, cho thấy đã chịu nội thương, bả vai còn rướm máu. A, là do Già Tiên kia ra tay sao? Không tránh khỏi buông lời giễu cợt: “Các hạ dưới tay Nhị công tử cùng Liệt Tam liên thủ mà lại không chết, quả nhiên cao thủ.”

Vân Vô Nhai nhìn những thi thể ở trên thuyền, ánh mắt co rút lại, ngừng đầu nhìn về phía Lan Thất, có chút giật mình nghĩ người trong phút chốc, nhưng ngay sau đó liền thay thế bằng công kích: “Các hạ trong khoảnh khắc giết nhiều người như vậy, cũng là cao thủ!”

“Đây không phải các người tự mình đưa đến sao?” Lan Thất vẫn một bộ dáng gió thoảng mây bay.

Vân Vô Nhai nhìn Lan Thất một thân sát khí, không biết sao, trong lòng đột nhiên sinh ra cảm giác mỗi một

“Các hạ là người Đông Hải đảo?” Lan Thất hỏi.

“Tại hạ Đông Hải Vân Vô Nhai.” Vân Vô Nhai trầm giọng nói.

“Vì sao?” Lan Thất nghiêng nghiêng đầu, như thể một đứa trẻ đang nổi lên tò mò, về mặt gian tà nhưng hiểm có lại mang theo biểu cảm thơ ngây.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 39: Yêu hồn vô tình- 2

Anh Sơn đoạt bảo, Đông Hải tàn sát, tất cả những chuyện này diễn ra vì mục đích gì?

Vân Vô Nhai không trả lời, chỉ nhìn thi thể đầm máu của đám thuộc hạ tràn ngập boong thuyền, rồi ngược lên nhìn Lan Thất, “Mối thù hôm nay tại hạ sẽ nhớ kỹ.” Hất tay, những người còn lại thuộc Đông Hải tung mình nhảy về thuyền.

“Ba ngàn huyết cừu cũng xin các hạ nhớ kỹ.” Lan Thất phe phẩy quạt ngọc chẳng thêm bận tâm.

Vân Vô Nhai sau khi trở lại thuyền mình, nhìn về phía hòn đảo mà nói: “Chư vị khách quý đến Đông Hải, vốn tại hạ tới để ‘nghênh đón’, nhưng bây giờ xem ra, mời các vị tìm đường đến đảo Đông Hải thì hay hơn.”

“A.....” Lan Thất cười, “Đạo đãi khách của các hạ thật chẳng tốt chút nào, cho nên lúc chúng ta tới đảo, xin trăm ngàn lần đừng trách khách đến vô lễ.”

“Tại hạ xin ở đảo Đông Hải đợi chư vị.” Vân Vô Nhai dẫn người đảo Đông Hải rời đi.

Bốn chiến thuyền lớn lướt như tên bắn, Vân Vô Nhai đứng ở mũi thuyền, nhìn hòn đảo nhỏ càng lúc càng thu hẹp dần theo tầm mắt.

“Thiếu chủ, chúng ta lần này cứ thế trở về tay không sao?” Có tên thuộc hạ xin chỉ thị Vân Vô Nhai.

“Không còn cách nào khác.” Vân Vô Nhai khoát tay ý bảo hấn lui xuống, “Cuối cùng rồi bọn họ cũng lên đảo, chẳng qua là bằng cách khác thôi.”

“Thiếu chủ, ngài bị thương, xin hãy vào khoang thuyền để thuộc hạ cho người chữa trị.” Có thuộc hạ tiến lên nói.

Vân Vô Nhai cúi đầu nhìn vết thương trên vai, xoa lồng ngực nói đau. Không thể tưởng được, võ công của Hoàng triều võ lâm tam công tử lại cao đến mức này, hơn nữa so với những chuyện điều tra ra được vượt xa mức tưởng tượng, còn có Minh Không kia, được xưng đệ nhất nhân, cũng là một ngọn núi sừng sững khó đánh đổ, ba trăm người lần này còn vượt xa ba ngàn người trước đó! Chẳng qua..... như thế thì sao chứ, đảo Đông Hải chờ bọn họ, cũng đã đợi mấy trăm năm, hết thấy sớm đã định đoạt!

“Thiếu chủ.....” Thuộc hạ thấy hấn bất động có chút lo lắng.

Vân Vô Nhai khoát tay, đi vào trong khoang thuyền.

Lan Thất nhìn mấy con thuyền dần xa, gương mặt tươi cười từ từ phai nhạt, mắt xanh nhìn chăm chú, tinh thần ủ rũ, nếu biết là chán như vậy, khi này đã không hao nhiều công lực thế.

Xoay người, đại đa số người trên thuyền đang ở trên hòn đảo kia, những người còn lại không phải lo sợ thì cũng là e ngại nhìn nàng, lập tức phe phẩy quạt cười, tung người hướng đảo nhỏ mà đến.

Đợi sau khi mọi người đã lên hết trên đảo, Minh Không cùng mọi người bàn bạc, sắc trời đã không còn sớm, hôm nay nghỉ tạm ở trên đảo. Trong thời gian dài chưa một hạt cơm bỏ bụng, mọi người đã cảm thấy đầu chóng vàng, chân đứng không vững, bởi vậy tất cả đều nhất trí. Vì thế, chúng hào kiệt chuyển dụng cụ, vật liệu trên thuyền xuống nhóm lửa nấu cơm, một số thì đóng cọc giăng lều, sau khi mọi chuyện được thu xếp ổn thỏa, cũng là lúc mặt trời dần ngả về tây, hoàng hôn từ từ buông xuống.

Dùng xong bữa tối, ánh sáng cuối ngày cũng hoàn toàn tan hết, kéo theo màn đêm bao phủ, đất trời trở nên âm u. Họ nhóm một đồng lửa rồi ngồi quanh nó, uống nước nói chuyện, cũng có phần náo nhiệt, dần dần câu chuyện nhảy đến chủ đề trận chiến ngày hôm nay, nổi bật là về võ công của Minh Nhị, Lan Thất, Liệt Sĩ Phong, một đám kinh nể mà phần nhiều là sợ hãi, đặc biệt một màn đại khai sát giới của Lan Thất khiến cho người ta vừa nhớ đến là run sợ.

Đương nhiên, cũng có một vài người không thích những nơi náo nhiệt, ví dụ như Liệt Sĩ Phong ôm đào đứng trên bãi đá phía bờ biển, trăng gờ đã lên cao, gió biển thổi qua, như một bức tranh sơn thủy tĩnh mịch, mọi người chỉ có thể nhìn về nơi xa, cũng không dám tiếp cận, chỉ vì quanh người Liệt Sĩ tam gia tản ra khí lạnh thấu xương “Người lạ chớ quấy rầy”. Còn Minh Nhị một mình chậm rãi bước trên bờ cát, yên lặng ngắm mặt biển gợn sóng. Mà Lan Thất cho dù cách mọi người, lại tìm một góc cây cỏ thụ, nhảy lên ngọn cây, tìm một điểm tựa nằm xuống, ngắm vầng trăng đang treo lừng lờ trên bầu trời.

Ninh Lăng lại cùng một chỗ với đám người Minh Không, cha con Vũ Văn, Phụng Duệ, thế nhưng vẫn không nhìn được đưa mắt kiếm tìm xung quanh, lúc thấy được hình ảnh Lan Thất đang nằm trên ngọn cây đằng xa, thì có chút đứng ngồi không yên, thấy mấy người Minh Không tập trung bàn bạc, bản thân lặng lẽ chuẩn bị.

Một vầng trăng non cong cong giữa nền trời, vài chấm nhỏ thưa thớt lấp lánh tô điểm, bên tai là tiếng sóng biển rì rào, gió thổi hiu hiu, ngọn cây lay động, giống như đang nằm trong nôi, trầm tĩnh an ổn mà mềm mại, khiến người muốn say giấc nồng.

Đã lâu lắm rồi chưa được yên tĩnh ngắm nhìn trăng sao, cũng thật lâu chưa từng có cảm xúc như vậy, Lan Thất nhẹ nhàng khép mắt, nhẹ nhàng cong khóe môi, một nụ cười thoáng hiện, dưới ánh trăng bàng bạc rơi rớt, nụ cười đó lại mang theo nỗi thê lương.

Bỗng nghe được tiếng bước chân nhỏ vun, nhìn xuống, Ninh Lăng đang đứng dưới tàng cây, ngược đầu nhìn lên.

“Lên đây.” Lan Thất ngoắc.

Ninh Lăng sừng sốt, sau đó phản ứng lại, lòng cảm thấy nhẹ nhàng, chân đạp xuống, thân thể bay lên, tuy là nhìn không phiêu dật chút nào, nhưng ít ra là vững vàng đáng hoàng đứng trên ngọn cây, không làm gãy một cành nhỏ.

“Ngồi đi.” Lan Thất hươ quạt chỉ một nhánh cây bên cạnh.

Ninh Lăng ngoan ngoãn ngồi xuống.

Cành cây rung rung theo gió, người trên ngọn cây cũng rung rinh, sóng biển nhẹ nhàng vỗ bờ theo tiết tấu, trăng sao trên trời hé mắt nhìn lên, nhìn hai người ở trên cây kia, ảo tím khắp mắt nghỉ ngơi, ảo xanh lam ngơ ngác nhìn ảo tím.

“Ninh Lăng, người tìm bản thiếu là có lời muốn nói sao?” Lan Thất bỗng nhiên mở miệng phá vỡ sự im lặng.

“Ờ?” Ninh Lăng còn chưa hoàn hồn.

Lan Thất mở mắt, lẳng lặng nhìn Ninh Lăng, như toàn bộ ánh trăng đều rót vào đôi mắt kia, kiểu diễm tới mức người khác không dám nhìn thẳng, “Người có chuyện cần nói với bản thiếu đúng không?” Lại một lần nữa mở miệng hỏi, ánh mắt bây giờ đã dời phía bên.

Ninh Lăng chậm rãi tỉnh lại, cũng nhìn về phía mặt biển, một hồi giết chóc ban ngày bây giờ tái hiện rõ ràng

“Người vì sao lại muốn giết hết bọn họ?”

“Không giết bọn họ thì bọn họ sẽ giết chúng ta.” Đối với câu hỏi của Ninh Lăng, Lan Thất không gì lấy làm ngạc nhiên, chỉ bình thản đáp.

Ninh Lăng không có cách nào phản bác lời này của nàng, chính là trầm mặc một lát, mới nói: “Giết người không tốt.”

“À.” Lan Thất vẫn nhìn mặt biển.

“Chúng ta, bọn họ, đều là người, người giết người là điều tàn nhẫn nhất.” Ninh Lăng chậm rãi nói, đôi mắt hắc bạch phản minh lộ về buồn bã, “Chúng ta, bọn họ, đều giống nhau, sinh ra lớn lên, biết đau biết khóc, chúng ta có cha, mẹ, huynh đệ, vợ con; họ cũng có cha, mẹ, huynh đệ, vợ con; chúng ta, bọn họ, cho dù là giết người hay là bị giết, đều không tốt.”

Lan Thất lẳng lặng nghe, không cười nhạo cũng không phản bác, chính là thản nhiên nói: “Ninh Lăng, người đã quên ba ngàn anh hào rồi bốn lần đầu tiên ư?”

“Không quên.” Ninh Lăng ánh mắt buồn bã, nhưng vẫn kiên trì, “Nhưng mà..... Chúng ta, bọn họ, đều là người, chúng ta có người thân bạn bè, bọn họ cũng có người thân bạn bè, đều là người cả, cho nên bọn họ và người thân của chúng ta cũng không khác nhau. Người sẽ giết người thân của mình sao? Như Phụng Duệ đại ca, chẳng lẽ người có thể ra tay giết hắn?”

“Ai nói bản thiếu không thể giết hắn.” Lan Thất vô cùng hồ hững nhìn Ninh Lăng, “Nếu chỉ có giết hắn bản thiếu mới có thể sống sót, bản thiếu đương nhiên sẽ ra tay.”

Ninh Lăng nghe vậy trở nên ngây dại.

“Chỉ giết người thì có là gì, trên đời giết người thân của mình nơi nào cũng có.” Lan Thất vừa nói đến đây, nụ cười còn mang theo chút khinh thường, “Dĩ thú tự giết lẫn nhau vì bọn nó là thú, không có ý thức như con người, đó chỉ là bản năng, không có gì đáng trách. Mà con người học được lễ nghi, liêm sỉ; hiểu được nghĩa, nhân, đức; trước nay vẫn cứ giết hại lẫn nhau, cho nên nói mới nói con người không bằng súc sinh. Con người, ngôn hành cử chỉ bóng bẩy mặt ngoài cũng chỉ để che dấu dục vọng trong lòng, con người chẳng qua chỉ là nô lệ của dục vọng bản thân mà thôi.”

Ninh Lăng nghe nàng nói tạc ra như vậy, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch.

“A, sao vậy? Sợ hãi ư?” Lan Thất nhìn về mặt hắn, cười nhạo.

“Không phải.” Ninh Lăng nhìn Lan Thất, cúi đầu nhìn ngực mình, “Chỉ là nơi này bỗng nhiên rất đau.” Đưa tay xoa ngực, như vô cùng khó hiểu, “Chẳng lẽ ban ngày ta bị nội thương?” Nói xong liền vận khí toàn thân một vòng, lại phát hiện chẳng có nơi nào không ổn. “Không bị thương, thật sự là kỳ quái. Ừm? Ta cũng không cảm thấy đau chỗ nào.”

Lan Thất ngồi một bên, ánh mắt nhìn Ninh Lăng chậm rãi chuyển thành phức tạp, rồi cuối cùng yên lặng không nói một lời.

Ngọn cây lại chìm vào an tĩnh, bên tai chỉ vang vọng tiếng gió, tiếng sóng.

Ninh Lăng không cảm thấy đau nữa, liền nhớ lại sự kiên trì của bản thân, “Người không nên giết người! Người cũng không thể giết người thân! Nếu ngay cả người thân cũng giết, sao còn có thể gọi là người, giết rồi, lại như thế nào xem như người nữa đây!” Đôi mắt hắc bạch rõ ràng, ánh mắt đơn thuần mà kiên định, cứ như thể nhìn Lan Thất không chớp. Lần đầu tiên, hắn có thể nhìn thẳng Lan Thất như thế, giờ khắc này, lý trí hắn vô cùng tỉnh táo, không sợ không ngại, không ngáy ngốc không mê man.

Lan Thất bỗng nhiên nở nụ cười, cười như thờ dài lại như mỉa mai, “Ninh Lăng, bản thiếu không tin người ngày sau sẽ không giết người, trên đời này, đặc biệt là chốn giang hồ, có mấy ai có thể sạch sẽ được.”

“Sẽ không! Ta sẽ không giết người!” Ninh Lăng nói chém đinh chặt sắt, “Ta..... A.....” Một tiếng thét kinh hãi, hắn lộn đầu rớt từ trên ngọn cây xuống, ngã một cái đầu văng mắt hoa.

Lan Thất thu tay, mở quạt ngọc, lời nói khinh thường châm chọc:“Người không thể giết người? Cũng bởi vì người, cho nên mới giết người, những người tự cho là đoan chính mới là thứ hủ lậu nhất trên đời!”

Dưới tàng cây, Ninh Lăng đứng lên, nhìn Lan Thất ở trên, vô cùng kiên định nói:“Ta cả đời này quyết không giết một người!”

Lan Thất chẳng thèm màng tới hân nữa, chỉ ngửa đầu ngắm nhìn trăng sao

Bờ cát sóng biển đập dềnh lúc gần lúc xa, Minh Nhị đứng yên bên bờ, thủy triều dù cao tới đâu, cũng dừng cách hân khoảng tầm ba thước.

“Nhị công tử.” Một giọng nói còn nhẹ hơn bóng loài chim ăn đêm vang lên sau lưng

Minh Nhị quay người, thấy Thu Hoành Ba đứng cách hơn một trượng, bóng đêm u ám cũng không thể che phủ vẻ đẹp của nàng, sau lưng ánh lửa ẩn hiện, gió biển thổi tung làn váy của nàng, cứ như thể là nữ thần vừa xuất hiện từ mặt biển. Không khỏi cười dịu dàng, “Hoành Ba tiểu thư.”

Thu Hoành Ba lại đến gần vài bước, nhẹ nhàng nói:” Nhị công tử có khỏe không?”

“Đa tạ Hoành Ba tiểu thư quan tâm” Minh Nhị tiến gần thêm vài bước, càng thấy rõ hơn nhan sắc tuyệt lệ của Thu Hoành Ba, cũng nhìn ra vẻ u buồn trên gương mặt nàng, “Nhưng Hoành Ba tiểu thư thì nên thả lỏng nỗi sầu một ít.”

Thu Hoành Ba cười mềm mại, vẻ tươi đẹp vẫn không giảm bớt, “Phụ thân sống chết không rõ, phận làm con há có thể không lo lắng”

“Hoành Ba tiểu thư lo lắng cho Thu thế bá là chuyện thường tình trên đời, nhưng cũng nên để tâm tới bản thân.” Minh Nhị nhẹ nhàng khuyên giải.

“Đa tạ Nhị công tử quan tâm, Hoành Ba hiểu được.” Thu Hoành Ba vươn tay vén mấy sợi tóc mai bay loạn, khẽ cúi đầu, trong lòng như thể có vô số lời muốn tỏ, nhưng không biết nên nói gì, nói ra sao, ngược mắt nhìn lên, Minh Nhị cười dịu dàng điềm đạm, có cảm giác như tâm tình y cũng giống mình, nhất thời lòng thấy chút ngọt ngào, lại có chút phiền muộn.

Mà cách đó một quãng xa, nhiều người để ý tình hình bên này. Vô lâm đệ nhất mỹ nữ, vô lâm Trích Tiên công tử, tất khiến cho nhiều người quan tâm. Giờ phút này, dưới ánh trăng, người ngọc đón gió, nam thanh nữ xuất trần, nữ xinh đẹp vô song, trước mắt mọi người hiện lên một đôi tài tử giai nhân, thần tiên quyến lữ, mặc dù trong lòng mọi người cảm thấy hơi gan tỵ một chút, lại không thể không thừa nhận hai người quả là trời sinh một đôi.

“Lúc ban ngày, Nhị công tử có phát hiện ra manh mối gì chăng?” Một lát sau, Thu Hoành Ba lên tiếng hỏi, “Bọn họ vì sao phải cưỡng đoạt thánh lệnh? Những hành động ngày hôm nay là vì có gì? Phụ thân cùng ba ngàn vô lâm cao thủ.....”

Minh Nhị xoay người lại nhìn mặt biển rộng lớn, trầm ngâm một lát mới nói:“Có lẽ đến đảo Đông Hải rồi, mọi chuyện sẽ rõ ràng thôi.”

Thu Hoành Ba chăm chú nhìn hân.

Minh Nhị quay đầu liếc nhìn nàng một cái, nói:“Đông Hải đảo đối với chúng ta mà nói, vẫn là nơi thần bí, thế nhưng bây giờ lại chủ động gây hân với giang hồ, đoạt đi thánh lệnh, tất cả là vì dẫn dụ chúng ta đến Đông Hải này, nguyên nhân chính ở trong đó, tiếc là toàn bộ vô lâm không người hiểu được. Cho nên thay vì đoán lung tung, chẳng thà chậm rãi chờ đợi câu trả lời, đỡ phải rối loạn tâm thần.”

“Ừm” Thu Hoành Ba gật đầu, “Thiết nghĩ Minh tiên bối cũng có cùng suy nghĩ, nên mới không nói gì nhiều.”

“Ừ. Cho dù người Đông Hải ra sao, chuyện cướp đoạt ở Anh Sơn, giết hơn ba trăm người ở Thủ Lệnh cung vẫn là sự thật, ba ngàn anh hào rời bến đầu tiên mất tích giữa biển Đông Hải cũng là sự thật, cho nên chuyện xác định người Đông Hải là kẻ thù vô cùng chắc chắn.” Minh Nhị đắm chìm trong biển khơi dậy sóng giữa đêm đen.

“Đúng vậy.” Thu Hoành Ba cảm thấy lòng thêm nặng nề, “Thủ Lệnh Cung Thích cung chủ cùng đi với phụ thân, nếu người cũng gặp bất trắc, Thủ Lệnh Cung này.....”

“Thủ Lệnh Cung hơn trăm năm không rời khỏi Anh Sơn, nhiều thế hệ bảo vệ thánh lệnh, kết quả như thế này, thật khiến người cảm thán.” Minh Nhị khe khẽ thờ dài, một thoáng sau lại nói, “Đảo Đông Hải..... Có lẽ trên đời này cũng không phải không có người biết về nó.”

“Thật sao? Là ai?” Thu Hoành Ba kinh ngạc.

“Bạch Phong Hắc Túc.” Minh Nhị nhàn nhạt cười nói, “Hơn trăm năm trước bọn họ từng đến đảo Đông Hải, phỏng chừng cũng là người duy nhất của Hoàng Triều đến đó mà bình an trở về.”

“Bọn họ.....” Thu Hoành Ba nghe vậy không khỏi hướng về, “Nhưng chúng ta là hậu sinh.”

“Đúng vậy.” Minh Nhị gật đầu, trong bóng đêm, đôi con ngươi mênh mang như có ánh sáng lóe qua, tựa như được ánh sao phản chiếu, sương mù rút đi, trở nên rực rỡ, người như thể hiện thân rõ từ trong làn sương “Cho nên..... Chúng ta vẫn nên tự mình đặt chân lên đảo Đông Hải. Đông Hải kia gió nổi mây phun hay sóng yên biển lặng..... Là do chúng ta quyết định.”

Giọng nói hạ thấp dần, cuối cùng chìm vào yên tĩnh, Thu Hoành Ba tập trung lắng nghe, cũng chỉ nghe được tiếng gió thổi qua, có điều..... mất hạnh trầm ngâm, nhìn con người ôn nhã như ngọc trước mặt, gió thổi mây rơi, vạn sự xoay vần, cũng chỉ một nụ cười điềm đạm, thế gian hết thảy ở trước mặt hân đều trở nên thân nhiên lạc lõng. Nhân vật thế này, lòng có thể không rung động được sao, lang quân thế này, còn có thể cầu gì hơn.

Chính là..... bây giờ dưới trăng thanh gió mát, tại sao giữa hân và nàng vẫn không thể nói nửa từ tình cảm ám áp? Ngày đó ở Trường Thiên sơn trang, một áo, một bài thơ, cũng coi như ngậm đĩnh hôn, tại sao đến bây giờ giữa hai người bọn họ vẫn là đứng cách nhau năm bước khách sáo nói chuyện? Tương kính như tân (1)..... Một câu này bỗng nhiên xuất hiện. Là tương kính như tân sao..... vợ chồng thế gian theo đuổi cả đời chẳng qua cũng chỉ vậy thôi, là lời chứng cho cuộc sống hạnh phúc lứa đôi, cho nên, như vậy là tốt lắm rồi. Nghĩ như thế, lòng bỗng trở nên an bình, lại mơ hồ có chút tiếc nuối thoáng qua.

“Gió đêm lạnh lẽo, chúng ta trở về thôi.” Minh Nhị quay người lại nói.

Thu Hoành Ba nghe vậy cười đáp, đẩy lòng ám áp, lại nói:“Hoành Ba cũng không phải là người mảnh mai, không phải gió thổi qua liền sinh bệnh.”

Minh Nhị cũng cười, “Tại hạ sao lại xem thường truyền nhân ‘Thiên Y châm’ được, chỉ có điều.....” đưa tay chỉ Liệt Sí Phong đứng đằng xa, “Đứng đây thêm lát nữa, hẳn sẽ múa đao đến đòi quyết đấu mất.”

Thu Hoành Ba chớp đôi mày, mắt đen láy nhìn Minh Nhị, “Không thể tưởng được Nhị công tử thể nhưng có thể nhìn ra lai lịch võ công của Hoành Ba.”

Minh Nhị vẫn thanh nhả cười, “Thiên Y đại sư mặc dù sớm lui khỏi giang hồ, nhưng hai mươi năm trước ‘Thiên Y châm’ rạch trời xuất thế kinh chấn võ lâm, lại là phù dung sớm nở tối tàn, cũng đã khiến người ta ghi khắc.”

Thu Hoành Ba nhìn Minh Nhị, đăm đăm. Sự phụ của nàng trên võ lâm vốn đã không còn mấy người nhớ tới, võ công của nàng càng ít để lộ trước mặt người khác, dù là Minh Không cũng chưa từng chú ý, nhưng một câu của hắn đã nói rõ lai lịch. Thật ra chuyện hắn biết được, đối với nàng cũng chẳng có gì quan trọng, sự phụ nàng hay võ công nàng cũng không cần phải kiêng kỵ, chỉ là..... chỉ là..... giây phút này, không khổng chế được sinh ra cảm giác lạnh lẽo! Chuyện xa xưa, bí ẩn như thế hắn cũng có thể biết, vậy thế gian này có cái gì có thể che dấu ánh mắt hắn đây. Hoặc, thế gian này liệu có ai có thể nhìn rõ đôi mắt mệnh mỏng đó? Người đời khen hắn thông minh cơ trí, người đời ngợi gời hắn chi từ xuất trần, người đời tôn xưng hắn “Trích Tiên”, lấy tài trí nhìn thấu tình đời của hắn, vốn là đương nhiên, nhưng..... Giờ đây, nàng mơ hồ sợ hãi, không biết lý do gì hay vì ai, chỉ là sợ hãi mà thôi.

Tiên nhân cho trên chín tầng trời liếc mắt rõ cả trần thế, nhưng hắn..... không phải tiên nhân thật sự, hắn cũng không thể nào hiểu rõ hết được chăng?

Thu Hoành Ba đưa tay vén mấy sợi tóc mấy lòa xòa, tựa thể thu vén suy nghĩ trong lòng, thân nhiên quay đầu về hướng kia, đối diện với đôi mắt sáng rọi mà lạnh nhạt, như đốm sao băng giã từ đáy biển mọc lên, tâm thần chấn động, tự nhủ khí thế thật mãnh liệt. “Võ công của Liệt tam gia cao như vậy, đáng tiếc Phù Sơ đánh phụ ý một phen.”

“Mọi người đều có nhân duyên của mình.” Minh Nhị thân nhiên nói.

Hai người vừa nói chuyện vừa thong thả đi trở về.

Hoa Phù Sơ đang ngồi cùng Dung Nguyệt, Liễu Mạch, Thương Bằng Hân và tất cả những cô gái khác, nhìn Thu Hoành Ba dọc theo bờ biển từ xa đi lại, thấy nàng cùng Minh Nhị an bình chuyện trò, dưới ánh trăng tỏ, mắt nhìn cũng rõ ràng hơn, nhìn không được ngoài nhìn đáng người lạnh lùng cao ngạo đang đứng ở mòm đá xa xa, lòng bỗng dưng nhức nhối.

“Tiểu thư.” Dung Nguyệt khẽ khàng kêu, “Liệt Tam gia đứng một mình ở kia, tiểu thư muốn đi qua.....”

Hoa Phù Sơ lắc đầu, thu hồi ánh mắt, “Trên đỉnh Anh Sơn đã nói thẳng rồi, Hoa Phù Sơ ta chết cũng không cầu cạnh người khác.”

“Tiểu thư.....” Dung Nguyệt lo lắng nhìn nàng.

“Em không cần lo lắng cho ta nữa.” Hoa Phù Sơ mỉm cười.

Khác với Thu Hoành Ba đoan trang tao nhã, quyến rũ mình diễm khiếp người, nàng nhỏ nhắn diễm lệ, dễ khiến đối phương mềm lòng, ngay khi nói chuyện, giọng nói cũng rất dịu dàng êm ái.

“Ta Hoa Phù Sơ chẳng lẽ sẽ vì một người không để ta trong lòng, mà trọn kiếp đau thương khổ sở sao. Liệt Sí Phong muốn cả đời bầu bạn cùng đao, thì cứ vậy đi. Đao, càng bén, đao pháp càng siêu quần, vốn cũng chỉ là vật chết, há có thể cùng người so sánh với. Huynh ấy gạt bỏ ta chỉ cần đao, là huynh ấy ngốc nghếch. Thế gian này, huynh ấy sẽ không tìm được người nào đối xử với huynh ấy như ta đâu... Nói như thế này, huynh ấy mới chính là người nên khổ sở.”

“Đúng rồi!” Dung Nguyệt nghe vậy vỗ tay hoan nghênh, “Ngài ấy làm như vậy là tổn thất của ngài ấy, tiểu thư không cần để ý tới người như vậy, với phẩm chất của tiểu thư đây, có là hoàng đế vừa gặp cũng đổ gục thôi.”

Hoa Phù Sơ nghe vậy cười nhạo, “Nha đầu em thật là có nhiều ý nghĩ kỳ lạ.”

“Vốn là vậy mà.” Dung Nguyệt cười, dưới ánh lửa bập bùng, lúm đồng tiền như hoa nở nở càng thêm tươi sáng, cũng mang một phong vị riêng, “Tiểu thư nhà chúng ta là người con gái đẹp nhất trên giang hồ này!”

Hoa Phù Sơ lắc đầu, không để ý tới nàng nữa, tùy ý xoay đầu nhìn, lại thấy được Mai Hồng Minh và Vũ Văn Phong bên kia so võ công, tự dưng lòng thấy buồn bực: Lại là hai tên võ sĩ! Võ công quan trọng như thế sao? Hừ, có võ công thì được gì chứ! Giờ khắc này, nàng bỗng quên mất bản thân cũng là người tập võ, mà còn là vật và tu luyện hơn mười năm.

Chú thích:

1/ tương kính như tân: vợ chồng coi nhau như khách quý, tôn trọng nhau để giữ hạnh phúc

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân*. Bích Nguyệt được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 40: Mưa gió đột kích- 1

Đêm chìm sâu, chuyện trò tiêu tán, người dần chìm vào con ngủ.

Gần một nửa hòn đảo nhỏ náo nhiệt ban ngày chậm rãi trôi vào yên tĩnh, rồi vài tiếng ngáy đầu đó vang lên, một số nơi khẽ khàng lên tiếng người chum đầu nói chuyện.

Lan Thất vẫn tựa vào nhánh cây nhìn bầu trời đêm, quạt ngọc khi xếp khi mở, như nhàn nhã, tựa trầm tư.

Có tiếng bước chân thong thả truyền đến, nhưng nàng chẳng thêm màng, lúc một tiếng “Thất thiếu”: vang lên, mới quay đầu nhìn xuống, thấy Minh Không cùng Minh Nhị dưới tàng cây, không khỏi khó hiểu nhủ mày.

“Thất thiếu cùng chúng ta đi dạo trên biển một chút được không?” Minh Không mỉm cười hỏi.

Đi dạo trên biển? Trên biển sao..... Lan Thất híp mắt cười, phi thân hạ xuống “Minh tiền bối yêu cầu là vinh hạnh cho vãn bối.”

“Vậy thì đi nào.” Minh Không cười gật đầu, dẫn đầu hướng bờ biển đi đến, thuận tay bẻ một nhánh cây cầm tay.

Lan Thất nghiêng đầu liếc Minh Nhị, vẫn cứ là nụ cười thanh nhã kia, liền nâng quạt, “Nhị công tử, mời.”

“Thất thiếu, mời.” Minh Nhị tao nhã khoát tay chặn lại.

Cuối cùng hai người song song mà đi, mỗi người đều tự bẻ theo một nhánh cây cầm nơi tay.

Đi tới bờ biển, Minh Không hất tay, nhánh cây trong tay ông rơi trên mặt biển, dậm chân lên không, thân thể nhẹ nhàng đáp xuống, thân nhiên tiến về phía trước

Lan Thất, Minh Nhị đi theo sau, cũng quăng nhánh cây của mình xuống, đập nước cười sòng, theo sát Minh Không, thong thả phiêu nhiên mà lướt.

Trên đảo nhỏ vẫn còn một vài người chưa chợp mắt, ngẫu nhiên nhìn ra biển một cái liền thấy ngay cảnh tượng đó, lập tức sợ hãi than thò.

“Khinh công thật cao siêu! Cái gọi là “Thuận gió lướt nước” cũng chỉ như thế mà thôi!”

“Mấy người Minh trưởng môn đang làm gì thế nhỉ?”

“Chẳng lẽ Minh trưởng môn muốn kiểm tra khinh công của Nhị công tử và Thất thiếu?”

Mọi người trên đảo thì đoán già đoán non, về phần Minh Nhị, Lan Thất cũng có ít nghi vấn trong lòng, đừng nói những hành động này của Minh Không là để kiểm tra khinh công của bọn họ đi

Minh Không đi chuyển được chừng mười dặm thì dừng lại, quay về phía Lan Thất, Minh Nhị, thấy bọn họ khí độ thong dong, hô hấp vững vàng, trong lòng thầm khen công phu tốt, chính bản thân mình ở tuổi này cũng chưa đạt được nội lực lẫn khinh công như thế.

Lan Thất, Minh Nhị cũng ngừng lại.

Ba người đập trên nhánh cây, phiêu dăng mặt biển, ai nấy vẫn phóng khoáng thần thái như ngọc, khiến mấy người trên bờ nhìn mà hâm mộ không thôi, bây giờ thủy thần xuất hiện cùng lắm cũng chỉ thế này.

“Minh tiền bối có lời muốn nói với chúng ta sao?” Lan Thất mở miệng trước.

Minh Không mỉm cười gật đầu.

“Không biết tiền bối có gì phân phó?” Minh Nhị cũng hỏi.

Đảo nhỏ bây giờ đã cách rất ra, tiếng người đã im bật, bốn phía chỉ có tiếng gió, tiếng sóng, mà những người trên đảo tất nhiên cũng không thể nghe được những gì họ nói

“Phân phó thì không dám, Minh mỗ chỉ là có việc muốn nhờ hai vị.” Minh Không mở miệng nói.

“A?” Lan Thất kinh ngạc nhướng mày.

Minh Nhị nghe vậy, lông mi cũng khẽ chớp.

“Đây là riêng bản thân Minh mỗ nhờ hai vị.” Minh Không lại nói.

Một câu ngắn gọn, nhưng Minh Nhị, Lan Thất vừa nghe thấy cũng hơi giật mình, cả hai tập trung nhìn Minh Không.

Minh Không vẫn bình thản, chậm rãi nói: “Lần này đi đến Đông Hải liên quan đến sự sống chết tồn vong của võ lâm, có lẽ chúng ta có thể bình yên trở lại, cũng có lẽ chúng ta một đi không trở về. Bởi vậy Minh Không muốn nhờ hai vị một chuyện, cho dù đảo Đông Hải là nguyên nhân gì, cho dù võ lâm trong mắt hai vị ra sao, vào thời điểm cuối cùng, xin bảo vệ võ lâm Hoàng triều, chúng ta không thể bại dưới tay đảo Đông Hải, càng không thể hoàn toàn chôn chôn ở đảo Đông Hải.”

Lan Thất, Minh Nhị nghe vậy về mặt không tránh được trở nên kỳ lạ, ánh mắt nhìn Minh Không trở nên phức tạp, đáy lòng thầm than, quả không hổ là võ lâm đệ nhất nhân, mắt sáng trí tuệ sâu sắc!

“Minh tiền bối sao cần phải nhờ vả thế này, vãn bối dù ngu dốt, cũng tự hiểu phải nên coi trọng việc lớn.” Trong giọng nói Lan Thất trong có vài phần cười cợt.

Minh Không chỉ cười, ánh mắt nhìn Lan Thất, vô cùng thâm thúy. “Lấy tâm tính của Thất thiếu, nếu ta hy vọng vài chuyện giang hồ đại nghĩa, chỉ sợ Thất thiếu muốn mượn một cổ gió đông này thiêu rụi võ lâm, còn nếu lấy chuyên đại ca Phượng Duệ mà nói, Thất thiếu càng muốn chứng sinh bỏ mạng Đông Hải.”

“Ha ha.....” Lan Thất nghiêng quạt khẽ cười, mắt xanh sáng rọi “Bản thiếu giờ mới hiểu tại sao lão Tùy lại hận tiền bối rồi, tiền bối thông minh như vậy, hẳn khiến lão ăn không biết bao nhiêu đau khổ.”

Minh Không cũng vẫn cười, “Ý của Thất thiếu thế nào?”

Lan Thất vỗ quạt vào lòng bàn tay, mắt xanh ngao ngễ nhìn Minh Nhị, đáp: “Dù sao cũng là võ lâm đệ nhất nhò và, bản thiếu cảm thấy rất có mặt mũi, bản thiếu đồng ý.”

“Nhị công thì sao? Có thể đồng ý với Minh mỗ chăng?” Minh Không hướng qua Minh Nhị.

“Văn bối đáp ứng.” Minh Nhị đáp vô cùng sáng khoái.

“Ồ?” Lan Thất nghe vậy lại cảm thấy khá kỳ quái, đánh giá Minh Nhị từ đầu tới chân, “Một đồng lõa hay của Nhị công từ đi đâu hết rồi? Chỉ đáp ứng đơn giản vậy thôi hả? Như vậy không giống phong cách làm người thường thấy của Nhị công từ đó nha!”

Minh Nhị vẻ mặt tao nhã, chân thành nói: “Ồ trước mặt Minh tiền bối, không cần thiết phải nói nhiều.” Nhìn qua Lan Thất, ý cười trên mặt càng dịu dàng hơn, “Huống hồ Thất thiếu đã thiện tâm đến vậy, khó có cơ hội cùng tiến cùng lùi với Thất thiếu, tại hạ há có thể bỏ lỡ.”

“Thật không?” Lan Thất kéo thật dài âm cuối.

“Đương nhiên.” Minh Nhị hờ hững nói.

Minh Không nhìn hai người ẩn tranh đấu mà thấy thú vị, hai người này sẽ vĩnh viễn trở thành kẻ địch, hay sẽ thành tri kỷ cả đời đây? “Hai vị có thể đáp ứng, Minh mỗ yên tâm rồi.”

“Minh tiền bối có phải là đối với chúng ta yên tâm quá mức không?” Lan Thất quay đầu nhú mày hỏi.

“Chúng văn bối tuổi trẻ thiếu kinh nghiệm, mong tiền bối chỉ bảo thêm nhiều mới tốt.” Minh Nhị cũng nói. Lan Thất nghe vậy không khỏi nghiêng đầu nhìn hần, mắt xanh thoáng cười, tựa như trêu chọc hần lại mắc bệnh cũ rồi đấy, cái tật hay nói lời hoa mỹ tái phát.

“Khả năng hai vị, trên Anh Sơn Minh mỗ đã kiến thức qua, Hoàng triều võ lâm có hai người, là.....” Minh Không nói đến tận đây đột nhiên dừng lại.

Minh Nhị, Lan Thất đồng thời nhìn ông vẻ mặt như thể chờ đợi, lại như thể không đồng ý lắm. Là cái gì? Lại là một câu khách sáo “là phúc khí” sao?

“Là chuẩn bị nghênh đón truyền kỳ mới của võ lâm.”

Câu này của Minh Không vượt khỏi dự liệu của bọn họ, cả hai đều ngẩn ra.

“Trương lai, hần có một phen thay đổi bất ngờ, là một trường đẹp để hào hùng hay không, phải đợi hai người muốn làm ra sao, nhưng có muốn lưu lại đi chăng nữa cũng cần phải dựa vào võ lâm Hoàng triều, không người thì chẳng còn là giang hồ nữa, quét mắt thiên hạ, cuối cùng cô độc một mình, chẳng phải quá mức nhàm chán không thú vị sao?” Minh Không vẫn chăm chú nhìn hai người, thần nhiên nói.

Hai người bây giờ nhìn Minh Không đầy thâm ý, sau một lúc lâu, đồng thời tự đáy lòng lý phát ra một tiếng cảm thán: “Tiền bối quả thật là võ lâm đệ nhất nhân.” Nói xong, phát hiện đối phương lại nói giống mình, trong phút chốc đều cứng đờ, Lan Thất khẽ hạ ánh mắt, Minh Nhị mím môi.

Minh Không nhìn thần sắc hai người, trong lòng hiểu rõ, cười thầm, hai người này, dù là bằng hữu hay đối thủ cũng không ngoài một câu: ‘Không phải oan gia không gặp mặt’. “Trở về đi, đêm đã khuya, cũng nên nghỉ ngơi thôi.”

Lập tức ba người quay ngược trở về.

Ngày thứ hai, Lúc trời vẫn còn sớm, chúng hào kiệt dùng xong bữa sáng liền xuất phát, giữa mênh mông trùng khơi, ngoài nước ra chỉ còn lại chim biển, đảo Đông Hải ở phương nào bọn họ cũng không biết được, nhưng từ khi rời bến đến nay, chưa một người chắt vắn hay lùi bước, điều này là bởi vì có Minh Không, có ông, mọi người liền tương đương có người để đặt niềm tin, chỉ cần đi theo ông là được, ông nhất định sẽ mang bọn họ đến đảo Đông Hải, ông nhất định sẽ đưa bọn họ tới đó đoạt lại thánh lệnh! Điềm này, không một người hoài nghi!

Đây là mệnh lực của các vị lãnh tụ từ xưa đến nay.

Lan Thất, Minh Nhị cho dù là võ công hay trí tuệ đều xuất sắc nhất, đều được chúng hào kiệt vô cùng kính trọng. Nhưng đối với Lan Thất, phần nhiều là kính sợ; đối với Minh Nhị lại là kính yêu, nhưng nói đến uy vọng khiến người kính phục, đồng tâm nhất trí thuận theo, duy chỉ có Minh Không. Đó là hơn hai mươi năm trên giang hồ, những việc ông làm như nước, từng giọt, từng giọt bồi đắp niềm tin, khiến mọi người này sinh lòng tôn kính!

Chẳng qua Vũ Văn Lâm Đông cũng có vài điểm nghi vấn.

“Minh huynh, nếu mọi người trên thuyền đến hỏi thì sao? Thuyền chúng ta biết phải chuyển hướng nào?”

Minh Không nghe vậy liền hỏi ngược lại: “Vũ Văn huynh, huynh có biết đảo Đông Hải ở phương nào không?”

Chuyện này nếu hỏi Vũ Văn Lâm Đông, ông cũng không biết đảo Đông Hải ở phương nào

“Hôm qua nếu không phải người Đông Hải chủ động xuất hiện, há chúng ta có thể nhanh chóng gặp như vậy.” Minh Không nhìn về thuyền lớn bên trái, bắt gặp cảnh Minh Nhị, Lan Thất hiếm hoi đứng một chỗ chuyện trò bình thản, “Có lẽ bọn họ.....”

“Bọn họ như thế nào?” Vũ Văn Lâm Đông cũng nhìn qua, vừa nhìn lại phát hiện con mình cũng lén qua bên kia từ lúc nào rồi, mày nhăn nhúm, hừ, chút nữa xem ta dạy dỗ tiểu tử con thế nào!

Minh Không thu hồi ánh mắt, nhìn về phía trước, mặt trời đã lên cao, tỏa sáng vạn trượng, biển trời nhuộm dưới ánh vàng rực rỡ, trắng lè vô cùng.

“Vũ Văn huynh, thuyền, thủy thủ, tất cả đều từ Lan Thất, Minh Nhị, từ khi rời bến đến nay, huynh có thấy hai người bọn hần nhúng tay vào việc trên thuyền chưa? Không

có chủ nhân phân phó, thuyền đã đi đến ngày hôm nay, hôm qua bị đột kích giữa Đông Hải, trên thuyền hết thảy không tổn hao gì, càng không người thương vong, đủ cho thấy bọn họ quyết không phải những người bình thường, cho nên không chờ chúng ta hỏi đến, bọn họ hẳn biết tự xử lý thế nào.”

“Nhưng là..... chẳng lẽ bọn họ lại biết đảo Đông Hải ở đâu sao?” Vũ Văn Lâm Đông hỏi.

“Trước hôm qua ta cũng không chắc lắm, nhưng hôm nay ta có thể khẳng định bọn họ có thể tìm được đảo Đông Hải.” Minh Không nói.

“Vậy ư?” Vũ Văn Lâm Đông vẫn có chút không tin tưởng.

“Không phải hôm qua người Đông Hải đã xuất hiện sao.” Minh Không nghiêng qua nhìn Vũ Văn Lâm Đông cười cười, trong nụ cười mang thâm ý.

Vũ Văn Lâm Đông suy nghĩ, sau đó như hiểu được, nói:“Huynh nói là đi theo bọn họ? nhưng người Đông Hải đã sớm rời đi, sao có thể thực hiện được?”

“Cụ thể thì hai chúng ta cũng không cần rõ, chúng ta chỉ cần biết rằng thuyền này sẽ mang chúng ta tới hướng đảo Đông Hải là được.” Minh Không khoanh tay phía sau, nhìn về phương xa, mây trắng lững lờ chìm nổi, phản chiếu ngược xuống mặt nước, nhìn qua như gần bó một thế, cực kỳ đồ sộ tráng lệ.

“Làm việc không dấu vết, xem ra, hai người này thật có khả năng.” Vũ Văn Lâm Đông gật đầu tán thưởng.

Minh Không nghe vậy không khỏi quay đầu nhìn Vũ Văn Lâm Đông, thấy ông ta mang theo ánh mắt từ trên nhìn xuống của trưởng giả đối với tiểu bối, trầm ngâm một lát, mới nói:“Vũ Văn huynh, chớ khinh thị gia hai người.”

“Hử?” Vũ Văn Lâm Đông nghe liền nhìn về phía Minh Không, thấy vẻ mặt nghiêm túc của ông, tránh không được chút kinh ngạc.

“Vũ Văn huynh, trên thuyền này dù là làm việc ở phòng bếp hay là tạp dịch, võ công đều vượt qua nhất đẳng.” Minh Không lại quay đầu quét mắt biển trời bao la,“Huynh chớ nhìn bọn họ là văn bối mà xem thường, Minh, Lan hai nhà ở trong tay bọn họ, đã vượt xa mỗi nhà mỗi phái trong võ lâm, tất nhiên cũng bao gồm phái Phong Vực.”

Nếu đổi là một người khác nói chuyện này với Vũ Văn Lâm Đông, ông chẳng những sẽ không phục mà còn nhạo báng một phen, nhưng người này lại là Minh Không, cho nên Vũ Văn Lâm Đông vừa nghe cảm thấy hết hồn.“Minh huynh, chẳng lẽ bọn họ..... lại là họa của võ lâm?”

Minh Không trầm mặc, sau một lúc lâu, mới nghe ông như thở dài một tiếng:“Là phúc hay họa, là dựa vào một ý niệm của bọn họ thôi.”

“Chuyện này.....” Vũ Văn Lâm Đông chưa gì đã cảm thấy lo lắng cho giang hồ ngày sau rồi.

Minh Không cười, vỗ vỗ bờ vai của ông ta, nói:“Vũ Văn huynh, chuyện tới tất có phương pháp giải quyết, hết thảy thuận theo tự nhiên là tốt rồi.”

Nói xong, ông chuyên tâm ngắm nhìn cảnh sắc, mà Vũ Văn Lâm Đông vẫn đứng một bên ưu buồn lo nghĩ

Một ngày kia, vào khoảng giữa trưa, khi thuyền đi vào giữa biển mây, bầu trời vốn trong sáng bỗng dần chìm vào âm u, chúng hào kiệt chưa nhận ra được sự khác lạ, nhưng Lan Thất, Minh Nhị cùng một đám thuộc hạ lại trở nên tập trung nghiêm túc, bởi đây là dấu hiệu trước cơn bão.

Một gã đầu lĩnh người hầu Minh gia tiến đến bẩm báo Minh Nhị:“Nhị công tử, sắc trời không tốt, hẳn sẽ có mưa to gió lớn bất ngờ, chúng ta là tiếp tục tìm kiếm đảo Đông Hải hay là tạm lánh?”

Minh Nhị sau khi liếc nhìn Lan Thất một cái, nói:“Tạm lánh.”

“Dạ. Chẳng qua đảo nhỏ gần đây nhất chắc cũng khoảng nửa ngày, nếu như không kịp, xin công tử chuẩn bị sẵn sàng.” Đầu lĩnh lại nói.

“Đã biết, người đi làm việc đi.” Minh Nhị khoát tay.

“Dạ.” Đầu lĩnh kia lui ra.

Lan Thất nhìn bầu trời âm u, nói:“Từng nghe người ta nói qua, trên biển sợ nhất là bão táp, cho dù là ai đi nữa cũng chẳng thể chống lại tai vạ.”

“Ừ.” Minh Nhị gật đầu,“Chỉ sợ chúng ta thật sự gặp trận tai vạ này rồi.”

“Thực sự như vậy đáng sợ sao?” Thấy Minh Nhị, Lan Thất đều mang vẻ mặt nghiêm trọng, Vũ Văn Lạc không khỏi tò mò, cũng không thể trách hấn, hấn chưa từng kiến thức qua bão táp ở trên biển, ngày thường đối với hấn thì mưa to sấm giạt cũng chẳng có gì đáng sợ.

“Minh tiên bối được xưng võ lâm đệ nhất nhân, coi như là người võ công cao nhất thiên hạ, nhưng cho dù đối mặt với bão táp ở nơi này, cũng không thể chịu nổi một đòn. Người nói có đáng sợ hay không?” Lan Thất ngạo nghễ liếc xéo Vũ Văn Lạc.

Vũ Văn Lạc nghe vậy lú lười, không ngừng gật đầu,“Đáng sợ!”

“Liệt huynh, người muốn hay không thử xem Sí Nhật đao một chút? Xem thử đao khí của mình có chém ngang bão táp được không.” Lan Thất không có ý tốt nhìn về phía Liệt Sí Phong một bên lặng im

Liệt Sí Phong liếc nàng, lạnh lùng phun ra một câu:“Người cũng thử thi triển yêu pháp coi thử trận bão táp này có biến mất được không xem nào.”

Lan Thất ghen hờn.

“Ha ha.....” Vũ Văn Lạc nghe vậy cười ra tiếng, hấn thật sự không thể tưởng được Liệt Tam gia lạnh như đá này cũng có thể nói Lan Thất một câu như thế

“Thú vị lắm sao?” Lan Thất mắt xanh ló ánh sáng quái dị.

Vũ Văn Lạc vội vàng che miệng xoay người, sau đó nhanh chóng né đi chỗ khác

Minh Nhị đứng nhìn một bên, lắc đầu, xoay người đối diện nói với Minh Không ở bên kia: “Minh tiền bối, phòng ngừa bão táp xảy ra, khó có thể chống lại, xin hãy nói mọi người vào khoang thuyền tạm lánh.”

“Cũng chỉ có thể như thế.” Minh Không gật đầu.

Minh Nhị trầm ngâm một lát, lại nói: “Vạn nhất có gì xảy ra..... Đã luyện ‘Quy tức công’, ít nhất cũng có thể sống sót dưới nước hai ba ngày.”

“Được, bên kia phải làm phiền hai người.” Minh Không lại gật đầu, xoay người đi dặn dò chúng hào kiệt.

Minh Nhị bên này cũng dặn dò xuống, có người nhanh chóng vào khoang thuyền, có người ở boong thuyền xem xét, dù sao bây giờ sóng gió vẫn chưa nổi lên.

Thuyền đi tiếp chừng một canh giờ, bầu trời càng lúc càng tối, một mảnh xám xịt, gió thổi mạnh dần lên, đa số chúng hào kiệt đã vào hết khoang thuyền, trên boong thuyền chỉ còn Minh Không, Phụng Duệ, cha con nhà Vũ Văn, Ninh Lăng, Minh Nhị, Lan Thất, Liệt Sĩ Phong cùng một số ít khác, nếu không phải bọn họ vận công, xem ra cũng khó mà đứng vững được.

“Xem ra bão sắp đến rồi, đều vào khoang thuyền đi.” Minh Không nói một tiếng, cuối cùng nhìn Minh Nhị, Lan Thất ở phía đối diện, gật đầu, dẫn theo mọi người còn lại trở vào, Phụng Duệ cũng đi theo ông vào khoang thuyền.

Lúc Vũ Văn Lâm Đông chuẩn bị vào, đột nhiên sực nhớ điều gì, liền nhanh chóng quay ngược trở lại, hướng đối diện kêu lên: “Lạc nhi, con mau qua đây!” Mà Vũ Văn Phong cùng Ninh Lăng vốn đi theo, thấy ông quay trở lại cũng quay ra.

Ở bên này, Liệt Sĩ Phong đã vào khoang thuyền, Vũ Văn Lạc tính bước vào sau chân hắn, lại nghe được tiếng Vũ Văn Lâm Đông, không khỏi dừng bước, hắn nhìn Minh Nhị phía sau mình, Lan Thất cũng dừng lại, ba người đồng loạt quay đầu phía đối diện, liền thấy Vũ Văn Lâm Đông ngóng qua, tay dùng sức vẫy, “Lạc nhi, con mau qua đây!”

Giờ phút này, gió thổi lạnh thấu xương, biển cả nổi sóng, nhưng mấy người họ rõ ràng nghe được giọng nói mang theo lo lắng của Vũ Văn Lâm Đông, đó là sự quan tâm của cha tới con mình. Cho dù ông có không hài lòng về tên nhóc bất tài này đi nữa, nhưng cha con tình cảm trời sinh, ngay tại giờ phút nguy hiểm, ông nghĩ đến đứa con nhỏ tuổi vô công thấp kém của mình, ông phải ở một bên đề bảo vệ cho nó.

“Phụ thân!” Vũ Văn Lạc trong lòng nóng lên, hơn mười năm tủi thân, vì lúc này mà tan thành mây khói, bước nhanh đi hướng đầu thuyền.

Phía sau Lan Thất nhìn đôi cha con này, trong đôi mắt ngọc có sự giật mình thoáng qua, liền cứ đứng ở cửa khoang thuyền mà vọng theo.

Minh Nhị ở bên cạnh cũng không đi vào, nhìn cha con Vũ Văn, nhìn lại Lan Thất đang kinh ngạc, khóe môi không khỏi cong lên một tia cười nhẹ.

“Lạc nhi, con mau qua đây!” Vũ Văn Lâm Đông ngoắc kêu. Con mình đương nhiên phải ở bên cạnh mới yên tâm nó không gặp nguy hiểm.

“Được, con qua!”

Vũ Văn Lạc cười tươi như hoa, dưới chân vận lực, nhảy qua thuyền bên kia, lúc này hai thuyền cách nhau chừng hai trượng, lấy khinh công mèo ba chân của hắn, vẫn là có thể nhảy qua, mắt thấy sắp đáp xuống đầu thuyền bên kia rồi, không ngờ tới biển lại nổi sóng lớn, trong không gian khắc đây thuyền ra một trượng nữa, chân Vũ Văn Lạc đạp vào không khí, a một tiếng sợ hãi, rơi thẳng xuống biển. Ninh Lăng ở gần hắn nhất không chút do dự lao tới, kéo tay Vũ Văn Lạc, lại quên mất bản thân. Bùm! Cả hai người đều rơi xuống.

“Lạc nhi!”

“Ngũ đệ!”

“Ninh Lăng!”

Biển lại nổi sóng, thuyền lắc lư dữ dội, khiến Vũ Văn Phong lao đảo ngã xuống, phải vói tay nắm mạn thuyền mới đứng vững được, Vũ Văn Lâm Đông cũng bị dạt về một phía mạn thuyền, làm sao còn lo nói cho Vũ Văn Lạc, Ninh Lăng, không khỏi hoảng sợ kêu to: “Lạc nhi! Ninh Lăng!”

Một bóng tím xẹt qua, nhắm thẳng đuôi thuyền lao đi, bùm một tiếng kích động mặt biển, một chốc sau thấy Lan Thất nổi lên, trong tay túm Ninh Lăng, Ninh Lăng gắt gao túm Vũ Văn Lạc, chỉ là bây giờ sóng to gió giật, ba người trong biển gắng sức di chuyển, nhưng thế nào cũng không thể tiến lại gần thuyền.

Vũ Văn Phong chạy tới đuôi thuyền, vung tay lên, roi dài bay ra, “Bắt lấy!”

Lan Thất dùng sức nhảy, vọt lên mặt biển, tay trái duỗi ra, bắt được một đầu roi. Vũ Văn Phong dùng sức kéo bao người lại, nhưng cả ba quá nặng, lại ở trong nước, bị sóng gió ngăn cản, không mấy khả quan.

Minh Nhị đã tới được đuôi thuyền, hiện tại nhìn ba người dưới biển trong nhất thời cũng chẳng có biện pháp nào.

“Phong nhi!” Vũ Văn Lâm Đông sau khi định thần cũng chạy về phía đuôi thuyền, một trận gió biển mênh mông tạt qua, khiến ông nghiêng ngã lao đảo, khó mà tiến tới, ông vừa vội vàng vừa khùng hoảng, chỉ đành lớn tiếng kêu lên, “Phong nhi, con phải kéo được! Phụ thân đến đây!”

Vũ Văn Phong tay trái bám lấy mạn thuyền, tay phải nắm roi, cắn răng chống chọi giữa cuồng phong gió lốc.

“Ngươi bắt lấy!” Lan Thất quát lớn một tiếng, tay trái đột nhiên nắm chặt, mượn lực từ đó, dồn công lực về phía tay phải, quăng Ninh Lăng, Vũ Văn Lạc về hướng thuyền, hai người đánh bịch xuống sàn, đầu roi máu chảy, hôn mê bất tỉnh, nhưng ít nhất cũng trở lại trên thuyền. Ngay sau đó bỗng một tiếng rắc vang lên, mạn thuyền mà Vũ Văn Phong nắm lấy chịu không nổi, bẻ tóạc, mà Lan Thất dưới biển lại định mượn lực nắm roi nhảy lên, vì thế Vũ Văn Phong liền bị kéo xuống biển.

“Phong nhi!” Vũ Văn Lâm Đông hét lớn một tiếng, ráng sức vươn tay, lại không thể nắm được ngay cả một góc áo, “Phong nhi!”

“Bắt lấy!” Bỗng nghe Lan Thất lại quát một tiếng chói tai, “Bản thiếu không nọ nhân tình!” theo một câu này, Vũ Văn Phong cũng bị hất văng lên boong thuyền.

“Phong nhi!” Vũ Văn Lâm Đông mừng rỡ đến bên Vũ Văn Phong.

Dưới biển, Lan Thất giờ phút này đã có phần kiệt sức, sóng gió vừa muốn đánh úp lại, trước mặt lại xuất hiện bóng người áo xanh, lập tức không cần nghĩ ngợi, roi dài trong tay dừng mảnh bay ra, quần chặt không tha.

“Nhị công tử!”

Hình như đầu có có tiếng người sợ hãi kêu lên, Lan Thất âm thầm cười lạnh trong lòng, Già Tiên này mà có thể tin được sao?

Minh Nhị bị roi dài quần lấy không kịp trở tay, mặt khác vì sức gió quá lớn, trong khoảnh khắc bị cuốn ra khỏi thuyền, may mắn hấn phản ứng nhanh mà vuron tay bắt được mạn thuyền, nhờ đó mới không ngã xuống, có điều cũng lơ lửng giữa không trung. Mà đang lúc cảm thấy may mắn đó, lại nghe tiếng rầm rắc vang lên, biết mà mạn thuyền sắp bể, lập tức nhìn xuống phía dưới, ánh mắt vô cùng kỳ dị, tay trái đặt trên thân roi.

Lan Thất ở dưới biển nhìn thấy hành động này của Minh Nhị, sao lại chẳng biết là ý gì, khéo môi nhếch một đường cong châm biếm, tay vận hết sức lực, kéo mạnh một cái. Hừ! Tính chặt đứt roi bỏ mặc bản thiếu sao? Bản thiếu nếu không thể sống, há có thể để Già Tiên ngơoi một mình sống sót!

Rầm rắc, mạn thuyền bể toang, Minh Nhị bị lực roi kéo xuống nước, một con sóng to ập tới, bao phủ cả hai người.

“Vũ Văn huynh, xảy ra chuyện gì?” Giọng nói Minh Không truyền đến. Bên ngoài gió gào thét không ngừng, ở trong khoang thuyền khó mà nghe được chuyện gì xảy ra, nhưng Minh Không công lực thâm hậu, mơ hồ nghe được tiếng kêu khủng hoảng của Vũ Văn Lâm Đông, liền ra khoang thuyền xem xét.

“Nhị công tử cùng Thất thiếu.....” Vũ Văn Lâm Đông chỉ xuống biển.

“Bọn họ đều roi xuống sao?” Vũ Văn Phong sắc mặt trắng bệch, đôi mắt vẫn bình tĩnh nhìn xuống mặt biển dao động mạnh, không một bóng người.

“Ầm ầm!” Một tiếng nổ lớn, một luồng ánh sáng trắng đánh thẳng xuống mặt biển, Minh không duỗi tay ra, sau đó nắm chặt lại.

Gió điên cuồng gào thét, biển giận dữ gầm rú!

Biển trời bị màn đêm âm u bao phủ, một tia chớp xẹt qua, ầm vang! Sấm giập ùng ùng, mưa như thác đổ, không gian chìm trong một mảnh hỗn loạn, tai trừ tiếng sấm thì không còn nghe được âm thanh nào nữa, trước mặt cũng là một mảnh tối đen, trừ tia chớp thì không thể nhìn ra thứ gì khác, lại càng không cần phải nói đến Minh Nhị, Lan Thất chẳng biết bị cuốn đến nơi nào.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 41: Mưa gió đột kích -2

Con bão cứ thế kéo dài một ngày một đêm mới dừng lại, sau đó Đông Hải trời quang mây tạnh, gió lại nhẹ nhàng vờn mặt nước, hải âu lại kêu, sóng dập dềnh, thi thoảng một vào chú cá vọt lên cuộn một vòng trên mặt biển.

Áng sáng ban ngày dần voi, màn đêm lặng lẽ tiến đến, ánh trăng trong suốt dát một tầng bạc bạc.

Trên bãi cát ở một nơi kia có hai người đang nằm đó, một người tay quần chặt roi dài, roi dài lại quần lấy hông một người khác, mà tay người đó cũng nắm lấy roi. Sóng thỉnh thoảng đánh vào, khi thì dạt hai người lên bờ cát, lúc lại kéo hai người xuống nước, mà hai người kia vẫn cứ nằm im lìm như thế, tựa như vẫn đang say ngủ, thân thể khi chìm khi nổi trong mặt nước.

Đêm lặng lẽ kéo đi, trăng dần tàn.

Hai người trên bãi biển hình như ngủ đã đầy giấc, khe khẽ động dậy, một mí mắt rung động, một ngón tay giật giật, sau đó hai người phồng chừng là mở mắt cùng thời gian.

Đập vào mắt là màn trời tối đen, khám vô số chấm nhỏ lóa sáng, bao lấy một vầng trăng sắp úa tàn, bầu trời đêm khôn cùng dài dằng, khiến người ta sinh ra một niềm thương cảm, thấy bản thân thật quá nhỏ bé.

Hai người đều có khoảnh khắc mê hoặc, mê vì khung cảnh đẹp đến thế, hoặc là không rõ thân ở nơi nào, cái giây phút đó, hai người đồng thời nhận ra sự tồn tại của người kia, quay đầu, thấy ánh mắt của đối phương, đều tự thâm nghĩ trong lòng một tiếng: Âm hồn không tan! Âm mộng không dừng!

Thế mà cả hai đều cùng nhau nở nụ cười thân thiện.

“Trong nạn có phúc, đến kiếp sau rồi mà còn gặp được Nhị công tử.” Một câu nói tràn đầy vui sướng, roi trong tay căng hơn một phần, dòn nội lực chỉ chờ phát động.

“Thất thiếu có thể bình yên vô sự thật làm người ta lòng thấy an ủi.” Nói với về mặt chân thành, ngón tay để sẵn trên thân roi đã chuẩn bị sẵn sàng, lực trên ngón tay vô cùng căng thẳng.

Hai người đồng thời cũng thấy được động tác đối phương, bốn mắt nhìn nhau, cùng nhú mi, sau đó thu hồi công lực không một tiếng động. Vẫn còn nhiều thời gian, huống chi giờ này không biết mình đang ở nơi nào, giờ mà biến thành lưỡng bại câu thương cũng không hay lắm. Thời điểm hiện tại, hai người đạt chung một quyết định.

“Xem ra chúng ta bị sóng biển đánh tới hòn đảo này.” Minh Nhị cười bỏ đoạn roi quấn trên người.

“Không có hơi người, phòng chừng là hoang đảo.” Lan Thất cũng đứng lên, đem roi thu lại quấn lên chính hông mình, “Roi Xích Long của Vũ Văn đại công tử là do vàng đen bện thành, nếu không sao có thể dẻo dai như thế.” Sóng to gió lớn cũng không bị đứt, còn khiến cho cái tên Giả Tiên này thành châu chấu nhảy trên dây thừng, thật chẳng biết làm sao…… thật chẳng biết làm sao a!

Hai người từ phía bờ biển đi lên đất liền, cảm giác đầu tiên là cổ họng khô rát.

Hai người nhìn đối phương, dưới chút ánh sáng sót lại của vầng trăng sắp tàn và ngày dần lên, bộ dạng người đối diện vô cùng rõ ràng, thật là chặt vật trước nay chưa từng có, nhưng mà cũng cùng một thời gian, hai người mới phát hiện ngũ quan dung mạo đối phương hoàn mỹ biết bao nhiêu.

Hai người bọn họ đều khí thế khiếp nhân, người bình thường nhìn họ luôn luôn xem khí chất ngoại hình toàn diện, ngược lại thường thường xem nhẹ khuôn mặt họ, tuy biết là đẹp, nhưng thật sự không khiến người để ý lắm. Mà giờ phút này, hai người tóc tai rối bời, quần áo hỗn độn, một thân áo quần nhàu nhĩ rách nát, làm sao còn nói chuyện ý vị với phong độ gì nữa, vì thế cho nên khuôn mặt đẹp để cứu thế nổi bật, dưới sương sớm càng khiến người nhìn vào khó rời mắt.

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái liền tự động xoay đầu đi chỗ khác, lòng thầm hừ một tiếng.

Yêu nghiệt quả nhiên ngày thường mang một bộ da đẹp mê hoặc người!

Giả Tiên quả nhiên ngày thường mang một bộ da đẹp lừa người!

Hừ xong rồi, hai cái bụng lại vang lên mấy tiếng rột rột, sau khi nhìn đối phương lần nữa, trong mắt giảm đi một phần giấu cột, tự mình kiểm tra trên người có cất dấu gì hay không, ngặt nỗi tìm tới tìm lui cũng chẳng có gì có thể bỏ vào bụng.

Sau một phen tìm kiếm, hai người ngồi đối diện nhau.

Trước mặt Lan Thất, một thanh quạt ngọc, một bình sứ chạm khắc tinh xảo.

Trước mặt Minh Nhị, một thanh sáo trúc tím, một bình sứ chạm khắc tinh xảo.

Hai người nhìn mấy thứ trước mặt, sau đó lại ngẩng đầu nhìn hướng đối phương, khóe miệng run rẩy.

“Nhị công tử có thứ gì ví dụ như thuốc đại bổ không?” Lan Thất nhặt quạt ngọc cầm lên tay, chỉ vào bình sứ của Minh Nhị. Tuy thuốc đại bổ không tính là đồ ăn, nhưng ít nhất cũng giúp duy trì khí lực.

“Thân thể tại hạ khi nào cũng khỏe mạnh.” Minh Nhị thờ dãi một hơi. Ngụ ý tất nhiên là không có thuốc đại bổ gì cả.

“Aiiiiiiii!” Lan Thất than một tiếng. Nhìn Minh Nhị công tử ngồi đối diện, lại nhìn một lượt hòn đảo hoang vu, “Hy vọng trên đảo này có nhiều chim chóc, thỏ hoang gì đó.” Nói xong lời này, giống như nhớ tới cái gì, lại nhanh chóng tìm kiếm một phen, cuối cùng thất vọng nhìn về phía Minh Nhị, “Của người đâu?”

Minh Nhị cũng nhớ đến, vội vàng tìm, cuối cùng buông tay, bất đắc dĩ nói: “Cũng rút mất rồi.”

Lan Thất vỗ trán rên rĩ, “Không có đá lửa, chẳng lẽ chim, thỏ phải ăn sống sao.”

“Có lẽ trên đảo này không chừng lại có người.” Minh Nhị khá lạc quan.

“Tốt nhất người ta còn có vài cô con gái đáng yêu xinh đẹp” Lan Thất nói mỉa.

“Còn cần vài thiếu niên anh tuấn nữa, dù sao Thất thiếu là người âm dương mà.” Minh Nhị công tử ngồi đó đã kích.

Hai người lại nhìn đối phương, tự giấu một phen, đã đến bước này rồi, còn đấu võ mồm nữa thì quá lãng phí sức lực, thật là không đáng giá.

“Trước tìm một chỗ nghỉ ngơi đi, đợi đến lúc trời sáng rồi tìm biện pháp sau.” Minh Nhị đứng dậy.

“Đúng vậy, ít nhất cũng phải hong khô quần áo đã.” Lan Thất hiếm khi đồng ý theo.

Hai người men theo bãi biển mà đi, sau đó tìm thấy một triền đá chắn gió, ngồi xuống, trước hết là vận công hong khô áo quần, sau đó ngồi điều dưỡng, tiến vào trạng thái quên đi sự việc xung quanh, đương nhiên cũng quên bụng đói, cổ khát.

Sáng sớm ngày thứ hai, cả hai cùng mở mắt tại một thời điểm.

Khi đó, mặt trời đang từ dưới biển dâng lên, mượt mà giống như hồng ngọc, chiếu từng tia nắng mềm mại ửng đỏ, phủ bầu trời, phủ mặt biển, phủ toàn bộ đảo nhỏ, như điểm trang một bộ trang sức đỏ ửng, mây đẹp dễ lờ lờ trôi, sóng trắng lệ cuồng cuộn, một vài cánh chim biển chao nghiêng.

Hai người nhìn thấy cảnh sắc như vậy, cảm thấy từ lúc sinh ra chưa được chứng kiến lần nào, chẳng bút nào tả nổi.

“Cảnh sắc tráng lệ thế này, phải cùng ngắm với giai nhân mới đúng.” Lan Thất than thờ một tiếng, mắt ngọc liếc nhìn Minh Nhị, bộ dáng mườnghi phần tiếc nuối.

Minh Nhị lại nhìn Lan Thất, nói: “Thất thiếu giờ phút muốn cùng giai nhân, đối với tại hạ, ngược lại là đang ngắm giai nhân dưới cảnh sắc như vậy.”

Lan Thất nghe vậy phản ứng đầu tiên là cúi đầu nhìn chính thân mình, thấy quần áo tuy có chút toán loạn bê bối, nhưng rõ ràng vẫn bao bọc đường hoàng, nhìn trái nhìn phải, như thế nào cũng vẫn là một đáng nam nhi.

“Một mái tóc dài này của Thất thiếu, ít có nữ nhi nào sánh kịp.” Minh Nhị môi ẩn ý cười, đôi con ngươi mênh mông mang tia sáng kỳ dị lướt qua.

Lan Thất ngẩng đầu nhìn quanh, tới tận bây giờ mới phát hiện quan cài tóc đã rơi xuống biển tự hồi nào, một đầu tóc dài giờ phút rồi tung quanh thân, muốn buộc lại, nhưng ngần ngại một chút lại thôi, chỉ cười nói: “Nhị công tử chỉ nhìn thấy người khác, liền không chú ý tới bản thân mình sao?” Dương quạt chia hán, cũng là rớt mất quan cài tóc, tóc rồi buông thả.

Minh Nhị vẫn chận rái nói: “Tại hạ há có thể cùng Thất thiếu so sánh, tóc này xõa xuống.” Câu nói dừng ở đó, tùy vào Lan Thất chính mình suy nghĩ.

Lan Thất vốn là dung sắc tuyệt mỹ, mặc dù lúc thân nào nam tử, cho dù là ai nhìn nàng đi nữa cũng chỉ thấy một nam tử tuyệt thế, nhưng giờ đây một mái tóc buông lơi, lại thêm một nhọc, thời gian dài chẳng một hạt com vào bụng, khí chất tổn hại, vẻ mặt mang đôi ba phần mệt mỏi, khiến nàng tăng thêm mấy phần nữ nhi.

Nhưng Lan Thất là người thế nào chứ, sao lại có thể dễ mấy lời của Minh Nhị đánh động, mắt xanh sâu thẳm chuyển động, hướng về Minh Nhị cười, đứng dậy tới gần Minh Nhị, dịu dàng nói: “Lại nói tiếp, cái chuyện đoạn tay áo kia, nếu đối tượng là Nhị công tử đây, bản thiếu sẽ không để ý.”

Ngày thường cho dù Lan Thất treu đùa thế nào đi nữa, Minh Nhị công tử vẫn bất động như núi, thế nhưng giờ lại đưa tay chận lại, “Đừng tới gần đây!”

Lan Thất nhú mày, chẳng lẽ Già Tiên vì sắc mà rung động?

Ai ngờ câu thứ hai của Minh Nhị là: “Bản quá.”

Bản? Bản? Bản! Hán dám nói nàng, nam gặp xấu hổ, nữ gặp si mê, già trẻ lớn bé vừa gặp đã yêu, trên trời dưới đất độc nhất vô nhị chưa từng xuất hiện, Lan Thất thiếu mà bản sao?!

“Còn tanh mùi cá chết, thực thối.” Minh Nhị bình thản tạt thêm một chậu nước lạnh

Ầm! Núi lửa phun trào!

Lan Thất đứng phắt dậy, tóc đen như mực đổ dài, mắt xanh ngọc bích phóng ánh sáng lợi hại, trên cao nhìn xuống Minh Nhị, lấy khí thế sét đánh mà rống lên: “Già Tiên nhà ngươi còn tưởng mình bây giờ là bộ dáng xuất trần không nhiễm hạt bụi à? Tóc như tổ chim, mặt tựa hất tuồng, quần áo lại như ăn mây, toàn thân bùn đất bê bết như mới chui từ trong hố phân ra, nếu quăng ra đường lớn, hẳn khiến người ta tránh xa trăm dặm vì quá thối, ngươi á. Ngươi á. Ngươi chính là một đồng phân chó!”

Lần này đến phiên Minh Nhị công tử tao nhã thông dong nghe vậy tái mặt. Hán vốn là công tử thế gia, từ khi ra đời đến nay, từ người thân trong nhà hay bạn bè kết giao bên ngoài, có người nào là không tao nhã đâu, cho dù là người ăn kẻ ở hay mấy người nam nhi hào phóng trên giang hồ, gặp được hán cũng sẽ trở nên ôn hòa có lẽ hơn bình thường, hơn nữa cho dù là ở Minh gia hay giang hồ, ai mà không khen hán phong phạm thế gia vị xuất trần, chưa từng có người nói năng lỗ mãng đến thế này, khiến hán bây giờ thật sự không chịu được những lời đó, thật làm hán toàn thân chấn động.

Minh Nhị công tử cao nhã cơ trí chỉ vào Lan Thất, miệng mồm có chút ngậy ngốc, “Ngươi. Ngươi nói cái. Cái. cái gì bản thối.” Nhị công tử đời này chưa từng nói mấy lời thô tục bao giờ, mà có không nói ra cũng hiểu được là dơ bản như thế nào.

“Bản thiếu nói ngươi là một đồng phân chó từ hố phân chui ra!” Lan Thất thiếu lại cao giọng diễn tả.

“Ngươi. Ngươi.” gương mặt Minh Nhị run rẩy, tựa hồ không thể nào tin nổi từ miệng Lan Thất thiếu có thể buông lời xấu xa đến thế.

“Như thế nào? Vẫn không tin sao?” Lan Thất mắt lóa sáng, chỉ về nước biển cách đó không xa, “Qua bên kia soi thử đi, so với bản thiếu ngươi còn bản, còn thối hơn.”

Minh Nhị công tử mặt nhăn nhu, sau đó thật sự đi đến bờ biển, soi bóng xuống nước, lúc đầu vốn không tin lắm, đợi đến lúc thấy rõ, ngay lập tức Nhị công tử nhảy ùm xuống biển.

“Ha ha ha.” Lan Thất nhìn thấy cát tiếng cười vang.

Minh Nhị từ nước cạn bơi tới chỗ nước sâu, chà xát từ đầu đến chân mấy lần, mới trở lại trên bờ.

Cũng trong lúc đó, Lan Thất không đi tẩy rửa bùn đất, mà vẫn nhắm mắt nghỉ ngơi, đợi đến lúc Minh Nhị đi lên bờ mới yên lặng nhìn qua, mắt xanh nhìn Minh Nhị công tử toàn thân sạch sẽ, mặt cũng bị chà xát đỏ lên, môi nở nụ cười kỳ quái, không mẫn không nhạt nói: “Nhị công tử, đừng nói ngươi bị bệnh cuồng sạch sẽ đi?”

Minh Nhị không trả lời, ngồi sau triển đá vận công làm khô quần áo.

Lan Thất thật im lặng ngồi kế bên, mắt xanh nhìn Minh Nhị, vừa xem vừa gật đầu ním cười, cười đến vận phần giao hoạt.

Minh Nhị vận công hong khô áo quần rồi mới mở mắt, vừa mở mắt đối diện với một đôi mắt xanh lạnh láp hừng thú dạt dào, nhất thời trong lòng căng thẳng.

“Nhị công tử.” Lan Thất mặt cười trong trẻo nhìn hán, ngón tay chia chia, “Có phải không chịu nổi chuyện cái vô ngoại này có bất cứ một tý vết nào?”

Minh Nhị cảm thấy một thân sạch sẽ, trong lòng cũng liền thoải mái, lập tức cười nói: “ ‘Lễ nghi không chính, liêm si không lập’ chẳng qua tại hạ luôn nhớ kỹ gia giáo thôi.”

“Là vậy cơ đấy.” Lan Thất cười đầy thâm ý, “Nhị công tử, ngươi nhìn thử trên áo mình xem.”

Minh Nhị cúi đầu, sau đó mày vô thức nhíu lại. Trên quần áo đã dùng nội lực làm khô phủ một tầng sương muối.

“Nhị công tử, trên người ngươi vẫn còn mùi tanh nước biển.” Lan Thất lại nhẹ nhàng bồi thêm một câu.

Minh Nhị lại nhíu mày tình xảo như ngọc khác.

Lan Thất thấy cảnh này, đôi mắt xanh thẳm càng sáng thêm một phần, sau đó bắt đầu cười, “Ha ha. Bản thiếu hôm nay mới biết, Trích Tiên Nhị công tử có bệnh sạch sẽ, lại xem trọng mặt mũi, không chấp chận được một chút tý vết nào! Ha ha. Đây là cái chân đau của ngươi sao, bản thiếu bắt được rồi!”

Minh Nhị ngược mắt nhìn về mặt khòai trá của Lan Thất, thân nhiên nói:“Chúng ta bị sóng gió cuốn đi, không biết Phụng Duệ huynh có chuyện gì đáng ngại không? Cũng không biết liệu bọn họ có vượt qua nổi tràng bão táp kia không?”

Thế là Lan Thất không cười nữa.

Hai người ngang tay ngang sức, xem như mỗi người nắm một cái chân đau của đối phương trong tay.

Chẳng qua là Lan Thất có thể ngừng chiến nhanh vậy sao, mắt xanh ngạo Minh Nhị, về mặt mĩa mai,“Bản thiếu đã nói rồi, ngày đó gặp người ở Trường Thiên sơn trang, bản thiếu liền cảm thật đúng là một cái vô hoàn mỹ, bên trong lại thối nát.”

“Người nói là về bên ngoài để người khác nhìn sao?” Minh Nhị dựa triển đá thả lỏng gân cốt,“Chẳng qua là cách thức mỗi người một khác thôi, huống hồ.....” Quay đầu nhìn Lan Thất, khoe miệng hiện vẻ châm biếm hiềm cố,“Trên đời này, người nào mà chẳng bày ra cái vô ngoài.”

“Đúng vậy.” Lan Thất nhắm mắt thờ dài,“Ai ai cũng bày ra ngoài một cái vô xinh đẹp hoàn hảo, bên trong lại âm u, đen tối hỗn loạn, đặc biệt là sâu kín trong đáy lòng, nhiều khi đen tối đến nỗi ngay bản thân mình cũng chẳng nhận ra.”

Minh Nhị cũng nhắm mắt lại, cúi đầu như tự nói với chính mình:“Huống hồ, nếu người không phải tốt nhất, hoàn mỹ nhất, làm sao đạt được những thứ tốt nhất, hoàn mỹ nhất. Kẻ yếu, cả đời đều bị người khác đạp dưới chân.”

Lời này vô cùng nhỏ, nghe lại có chút trầm lắng, Lan Thất không khỏi yên lặng quay đầu nhìn hấn, về mặt bình tĩnh, không có một tia cảm xúc, đôi khi không cần bất cứ một lời còn hơn ngàn vạn lời.

“Ọt ọt!” Bụng hai người lại bắt đầu kêu to.

“Ai da, đói quá.” Lan Thất rên rỉ.

“Lấy công lực chúng ta mà nói, ít nhất cũng ngủ trong nước biển ba ngày.” Minh Nhị nói.

Cũng chẳng khác nào đói bụng ba ngày, khó chịu quá rồi, cho nên hai người đứng dậy đi kiếm thứ gì ăn được.

Vừa đi, hai người mới phát hiện hòn đảo này rất lớn, đưa mắt nhìn quanh, căn bản nhìn không đến điểm cuối, càng làm người ta uể oải là, đập vào mắt chỉ toàn đá là đá, có lớn có nhỏ, đủ hình đủ dạng tóm lại một câu, hòn đảo này không người, không có màu xanh của cỏ dại hay cây cối, cũng không chim chóc, thú hoang, chỉ toàn đá.

“Nhị công tử, khẳng định là trước kia người phụ lòng nhiều cô nương lắm, cho nên ông trời muốn phạt người.” Lan Thất nhìn nhìn bãi đá mênh mông vô bờ này thì thảo rên rỉ.

“Chẳng lẽ duyên có không phải do Thất Thiếu giết quá nhiều người chọc giận trời xanh sao.” Gương mặt ôn nhả của Minh Nhị cũng thấy không còn sức lực.

Hai người nhìn nhau, đều tự thở dài một hơi.

“Làm sao bây giờ?” Lan Thất hỏi. Ánh mắt chuyển hướng đại dương, nước không thể uống, cá sống không thể ăn, chẳng lẽ không chết trên cái hòn đảo đá này không được sao, mà lại cùng chết với cái tên Giả Tiên này nữa!

“Bay cao nhìn xa.” Minh Nhị chỉ về phía trước mặt,“Có lẽ hướng bên kia có cây cối gì không chừng.” Nói xong quay đầu nhìn về phía Lan Thất, ánh mắt dừng trên vai nàng, tỏ ý vô cùng rõ ràng.

Lan Thất nhủ đôi mắt ngọc, hừ! Giả Tiên nhà người dám vọng tưởng dẫm trên vai bản thiếu à! Gập lại quạt ngọc thu vào trong lòng, nói:“Vậy liền để Nhị công tử chịu ầm ức, cho mượn vai người một chốc, bản thiếu đứng trên cao không chừng lại nhìn thấy cây cối, chim chóc, thú hoang gì đó.”

Minh Nhị công tử nhìn nhìn dưới chân Lan Thất, chỉ quăng một từ:“Bản.”

Lan Thất nghe vậy khoe miệng run rẩy, chỉ vào Minh Nhị nói:“Bản thiếu còn ngại muối trên vai Nhị công tử hơi nhiều đấy.”

Minh Nhị nghiêng đầu nhìn trên bả vai chính mình, về mặt hiện vẻ ghét bỏ.

Lan Thất ngồi bịch xuống đất,“Vẫn còn biện pháp khác, nhưng đành phiền Nhị công tử đi xem thử, bản thiếu hết sức rồi.” Nói xia tay chỉ mấy tảng đá cạnh đó, ý bảo Nhị công tử đáp thêm vài khối thì đủ đi cao chứ gì.

Một trận gió thổi qua, có cái gì đó xẹt ngang, Minh Nhị phát tay, không khỏi cười rộ lên,“Không cần xem nữa.”

“Hừm?” Lan Thất nghi hoặc.

Minh Nhị xòe tay, trong lòng bàn tay là một mảnh lá khô.

Mắt ngọc của Lan Thất sáng ngời, biểu lộ hoàn toàn là vui sướng, tựa như ngọc lưu ly phản chiếu ánh sáng rực rỡ, Minh Nhị ngẩn ngơ, đoạn xoay người,“Đi đi.”

Có lá khô, tất nhiên là có cây cối, có cây cối liền có khả năng có trái dại, lại có khả năng có thú hoang, mới có thể nhóm lửa, mới có thể tạo thuyền làm bè... Có hết thấy khả năng để tồn tại.

Hai người đi theo hướng gió khi nãy thổi chiếc lá khô mà đi, lá khô từ bên kia mà đến, có nghĩa là bên đó có cây cối, lá khô lại không có khả năng vượt muôn trùng dương mà đến hòn đảo này, nên khả năng duy nhất là ở trên hòn đảo.

Lần này hai người là từng bước từng bước đi bộ, mà không phải thi triển khinh công, đơn giản vì hai người không muốn lãng phí sức lực, phải biết họ đã mấy ngày chưa một giọt nước rồi, chịu đói chịu khát đến tận bây giờ hoàn toàn nhờ vào nội lực, mà đảo này lại quá rộng, không biết đến bao giờ mới tìm được nơi có cây cối, nếu sức

cùng lực kiệt, không thể cử động, coi như cái chết cũng không còn xa mấy.

Đương nhiên, trước khi đi, Nhị công tử xuống biển gột rửa một bận, lần này không dùng nội lực làm khô quần áo nữa, mà để dành việc đó cho mấy ngọn gió, đáng tiếc là, sau một lúc trên áo quần vẫn cứ xuất hiện một lớp muối, khiến Nhị công tử nhăn mặt từ sáng sớm đến chiều muộn. Lan Thất lại chưa gột rửa lần nào, chỉ nói muốn bảo tồn nguyên khí, cứ thế dọc theo đường đi Nhị công tử tránh nắng rất xa, nói người nàng quá thối. Vì thế hai người không thiếu được lại là một phen khắc khẩu, có điều cái cọ một hồi cũng im ắng, không phải do hết từ hết ngữ, mà chủ yếu là miệng khô sức cạn thôi.

Hai người cứ thế đi ròng rã hai ngày hai đêm, đến ngày thứ ba, khi mặt trời vừa dâng lên, hai người cuối cùng không thể chịu đựng tiếp mà đồng thời ngã xuống.

Kể từ khi rơi xuống biển, hai người tổng cộng đứng sáu ngày sáu đêm chưa một giọt nước, nếu đổi lại là người bình thường, sớm đã đi đòi nhà ma. Hai người bọn họ có thể chống đỡ đến tận ngày hôm nay, trừ bỏ ý chí họ vốn kiên cường ra, quan trọng hơn cả là một thân nội lực thâm hậu, nhưng dù sao họ vẫn là người, là máu huyết từ ngũ cốc, thức ăn mà lớn lên, nội lực cho dù có cao đến mấy cũng có khi cạn kiệt, cho dù có mạnh mẽ đến đâu cũng có lúc suy yếu.

“Bản thiếu bồng nhiên nhớ lại, đáng lẽ ngày ấy trước khi đi nên bắt một ít cá mới phải, cho dù phải ăn sống cũng tốt hơn hôm nay.” Lan Thất liếm đôi môi khô nứt nẻ. Bởi chưa đến tuyệt vọng nên không nghĩ tới, mà lúc này cho dù có nguyên ăn cá sống tanh tươi, thì đảo mắt tìm quanh ngoài đá lại là đá, bờ biển cách đây đã quá xa rồi, trừ phi lại mất thêm hai ngày hai đêm đi trở về, mà cho dù muốn thì đủ sức sao?

“Đi lâu như vậy rồi vẫn chỉ toàn đá.” Minh Nhị công tử từ nhỏ sống an nhàn sung sướng nào biết tới chuyện ăn cá sống, chỉ cười khổ, “Từ lúc sinh ra lần đầu tiên biết đến cảm giác đói khát cùng cực.”

Hai người nhìn nhau, không cần một lời, đối phương có suy nghĩ gì trong đầu sao lại có thể không hiểu.

Minh Nhị mở miệng nói trước: “Trước kia từng nghe nói qua chuyện người ăn thịt người, giờ phút này mới rõ đó là vì sao.”

Lan Thất nghe vậy cười nhạt, “Bản thiếu nhiều năm trước đã biết cái gì là ‘người ăn thịt người’.”

Bởi vô cùng đói khát, bởi ý niệm muốn sống của con người vô cùng mãnh liệt, cũng bởi bản tính tự lợi tàn nhẫn trong đáy lòng mỗi cá nhân! Người đã có thể ăn thịt người, thì xá gì chuyện giết người, trên đời này đâu có chuyện gì không thể xảy ra đâu! Thế gian vốn là địa ngục người đập lên người, người giết người, người ăn thịt người mà thôi!

Nhưng vẫn tốt hơn thời khắc đó..... Bởi vì cả hai đều lâm vào cảnh tuyệt vọng, không một lối thoát!

Rất nhiều năm trước kia, vào cái đêm bão tuyết mù trời đó, đã cảm nhận qua...

Hai người suy yếu ngồi sụp xuống dựa vào mấy mỏm đá, nhìn đối phương, ánh mắt dù mệt mỏi rồi vẫn che dấu ý tàn nhẫn, thế nhưng không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Phòng bị, độ sức, giả vờ giả vịt, cả hai đều chờ một cơ hội một chiêu tất sát, nhưng là đối phương cho dù thể lực, công lực, chậm chí mưu mẹo đều ngang ngửa với mình, cho nên.....

Cân nhắc tới lui, đều có quyết định. Hai người đánh nhau, khó mà có kết quả tốt, thay vì đồng quy vu tận, thà rằng cùng nhau hợp tác, ít ra còn có một cơ hội sống sót.

Cùng nâng cổ tay, nhìn nhau.

“Uống máu của chính mình thật sự không thoải mái chút nào.” Lan Thất thở dài một hơi.

Minh Nhị cũng thở dài, “Cho nên mới trao đổi.”

Lan Thất lại thở dài một hơi, “Mấy ngụm?”

“Ba ngụm.” Minh Nhị nói xong nắm lấy cổ tay phải của Lan Thất, cắn xuống. Lúc này đây hẳn không hề chê bản hay thối nữa, thời điểm sinh mạng nguy hiểm, tất cả đều là thứ yếu.

“Đừng uống nhiều, nếu không bản thiếu độc chết người!” Lan Thất cũng nắm lấy cổ tay Minh Nhị rồi cắn xuống.

Chính mình gần gũi với cổ tay của đối phương, đối phương gần gũi với cổ tay mình, cảm giác đó vô cùng kỳ lạ, da thịt chạm môi gần bó vắn vít, có đau đớn, có ngứa ngáy, có tê dại, trong lòng còn dâng lên một cảm giác khó tả thành lời, bắt đầu từ cánh môi, rồi lại từ cổ tay mà lan tràn.

Máu của đối phương từ tay truyền qua miệng, theo cổ họng trôi qua ngực rồi xuôi xuống bụng, đã mấy ngày mấy đêm rồi, lần đầu tiên có chút gì vào bụng, giây phút đó, thân thể hình như cũng được khôi phục vài phần sức lực, hay chí ít là lòng tự cho như thế.

Ba ngụm trôi xuống bụng, chẳng qua chỉ mất giây lát, hai người cùng lúc đứng dậy ngẩng đầu, cánh môi vẫn còn đỏ bưng, cảnh đó vừa đập vào mắt đối phương, liền nổi lên một cảm giác xúc động không thể ngay lập tức cần một cái, nhưng mà dừng vội hiểu lầm, lý do bởi vì trông giống như một trái chín đỏ hồng thôi, đối với người đói khát tất nhiên là vô cùng hấp dẫn.

“Thật bản.” Minh Nhị ghét bỏ nói.

“Thật thối.” Lan Thất cũng đáp trả.

Thật ra hai người đã đói là, sao có thể nếm nổi hương vị gì, chỉ vì trời sinh ra đã đối chọi với nhau, không châm biếm vài câu thì không thoải mái.

Hai người nghỉ ngơi một lát, lại uống thêm vài ngụm máu của đối thủ một mắt một còn với mình, cảm giác thoải mái ra một chút, thể lực cũng khôi phục vài phần, liền một lần nữa đứng dậy bước đi.

Đến khi mặt trời buông xuống, chiếu xuống hai cái bóng di chuyển ngả nghiêng, nhưng vẫn tiếp tục, tiếp tục tiến về phía trước, lúc chịu đựng không nổi thì dừng lại nuốt

thêm một ngụm máu của đối phương. Hai ngày tiếp diễn liên tục, đến lúc hai người đối diện chóiang đầu hoa mắt, ngã trái ngã phải, bất gặp được một mảnh xanh tươi, hai người ngay cả sức lực để mừng rỡ cũng không có, chỉ thở ra một hơi, sau đó ngã rầm xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 42: Vàng ngọc cũng thối rửa (Thượng)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

... “Nghe nói loại quả này nếu một cuống chỉ nở một quả sẽ sớm héo rụng, chỉ có một cuống kết hai quả mới có thể sinh trưởng.”...

Đội hai người lần nữa phục hồi khí lực đứng lên, rốt cục thấy rõ trước mắt là một khu rừng rậm, những cây cổ thụ mọc san sát cao ngút trời, có cây đã khô héo, có cây còn xanh tươi rậm rạp, nhánh cây đan xen âm u dày đặc, không biết sâu bao nhiêu.

Hai người nghiêng ngả đi vào rừng, hy vọng có thể sớm tìm được chút quả đại giải khát cơ thể.

Chỉ chốc lát sau, Minh Nhị đã tìm thấy một loại quả đại nở trên một gốc cây cao hơn đầu người, tuy không nhiều trái, chỉ khoảng sáu, bảy quả màu đỏ to chừng nắm tay, nhưng tròn trịa đỏ thắm trông rất ngon mắt. Thêm nữa lúc này bọn họ đã đói đến hoa mắt vàng mắt, nên so với sơn hào hải vị quả kia tự nhiên hấp dẫn hơn nhiều, vì vậy Minh Nhị công tử liền phát huy tiềm năng thể lực, phi tay nhấc chân nhanh nhẹn hái hết những quả kia vào ống tay áo.

Lan Thất đương nhiên cũng nhìn thấy những hồng quả kia, cũng thấy động tác mau lẹ của Minh Nhị, nhưng khước mỗi nàng chỉ gọi lên một nụ cười cổ quái, sau đó tiếp tục đi về phía trước. Chỉ chốc lát sau nàng cũng tìm thấy quả đại, loại quả này so với hồng quả Minh Nhị công tử hái quả thật khó coi. Trái nở trên một bụi cây cao cỡ nửa người, lớp vỏ ngoài lồi lõm xanh vàng lạt to chừng ngón tay cái, nhưng trong mắt Lan Thất lại ánh lên tia vui mừng, cẩn thận không làm rơi quả nào đồng thời nhanh nhẹn hái quả bọc vào trong lòng.

Bên kia, Minh Nhị công tử tìm chỗ ngồi xuống, móc hồng quả từ trong tay áo ra, thổi thổi lại xoa xoa (tuy ống tay áo chưa chắc đã sạch sẽ, nhưng có còn hơn không, làm vậy trong lòng sẽ thoải mái hơn), nghĩ rằng quả này tươi mọng như vậy chắc sẽ ngọt lắm đây nên cho vào miệng cắn một miếng thật lớn, đồng thời cố gắng không để nhỏ một giọt nước ra ngoài, nào ngờ ngay lập tức hồng quả rơi khỏi tay Minh Nhị công tử, sau đó chỉ thấy Nhị công tử quỳ rạp trên mặt đất ra sức nôn mửa, vẻ mặt đỏ phừng thở hổn hển không ngừng, bộ dáng kia giống như phải nôn ra cả tâm can thì phê, chẳng qua đương lúc bụng rỗng, chỉ phun ra mấy ngụm nước miếng sau đó không nôn được gì nữa, cứ nhìn vẻ mặt của Nhị công tử, có vẻ như so với ăn phải hoàng liên* hay ngửi phải mùi phân thối còn đau khổ hơn nhiều.

**Hoàng liên: một vị thuốc đông y; vị rất đắng tính hàn, có tác dụng thanh nhiệt giải độc, táo thấp, tả hỏa, tiêu sưng, làm sáng mắt...*

“Ha ha ha... Ha ha ha...” Lan Thất khó lắm mới thấy được một màn này thì sao có thể nhịn cười, ngón tay chỉ vào Minh Nhị ôm bụng gập người cười đến chảy nước mắt, “Ha ha ha... Trích Tiên Nhị công tử ơi là Trích Tiên Nhị công tử... Ông trời à, nhanh, lão nhanh thả xuống đây một cái gương thật lớn thật sáng nào... Ha ha ha... Nhất định phải để hân nhìn xem bộ dáng ‘Thần tiên’ của mình lúc này... Ha ha ha...”

Lan Thất cười một hồi, đột nhiên mất hết khí lực quỳ rạp trên mặt đất không lên tiếng, đầu vàng mắt hoa một hồi lâu mới thông khí lại, nàng xoay người dựa vào một thân cây ngồi xuống, sau đó lấy trái cây từ trong lòng ra, thổi thổi rồi bỏ vào miệng nhai, “Ái chà chà... Ngọt quá!” Về mặt Lan Thất rất mãn nguyện, hai mắt khép hờ, rồi lại nhét thêm vào miệng một trái nữa, “Chà chà... Giòn quá!” Nàng vừa không ngừng cho trái cây vào miệng vừa tấm tắc khen, “Chắc chắc... Ngon quá đi!”

Minh Nhị cuối cùng ngừng nôn, nhìn vẻ mặt hưởng thụ của Lan Thất, trong lòng nhất thời nảy lên một bài luận có thể sánh ngang với thiên luận ‘Luận cảnh thái thập sách’ của danh lưu thanh sử Phong vương* trăm năm trước: ‘Luận Lan Thất tiện âm hiểm’, nhưng lời ra khỏi miệng lại chỉ hữu khí vô lực: “Thất thiếu cười trên nỗi đau của người khác như vậy có tính là hành vi của quân tử.”

**Phong vương là nhân vật chính trong Thả thỉ thiên hạ của Khuyết Linh Nguyệt.*

“Ha ha ha...” Lan Thất đã ăn một nắm trái cây nên lại có khí lực cười cợt, “Vừa rồi Nhị công tử thu hết hồng quả vào trong tay áo sao không nghĩ làm ‘Quân tử’ đi? Ha ha ha... Chẳng trách Phật gia luôn nói ‘Thiện ác đến cùng tất có báo’!”

“Như nhau cả thôi.” Minh Nhị chỉ chỉ vào một khối phình to trong lòng Lan Thất, nơi đó đùm rất nhiều trái cây.

“Ha ha...” Lan Thất cười đến mức tâm tình thư sướng, không hề có vẻ xấu hổ ngượng ngùng, lại lấy ra một nắm trái cây, vừa ăn vừa nhìn Minh Nhị công tử từ trên xuống dưới, “Nhị công tử có muốn ăn không?” Nói xong đưa bàn tay ra làm một động tác mời hết sức chân thành.

Minh Nhị công tử mặc dù đói, nhưng chưa đói đến mức đàn độn, vừa tự khí vừa nói: “Thất thiếu chắc còn chưa nói hết ý?”

“Ai da, bản thiếu và Nhị công tử thật đúng là tri kỷ mà!” Lan Thất cười y một con hồ ly gian xảo, bích mâu lại lạnh như băng, “Một quả đổi một sợi gân mạch, thế nào?” Có một đối thủ lợi hại ở bên cạnh cũng giống như làm bạn với hồ, luôn phải nom nớp lo lắng đề phòng, nếu có thể nhỏ răng nanh vuốt nhọn của nó thì đương nhiên sẽ an tâm hơn.

“Tại hạ cảm thấy nếu chết đói vẫn thoải mái hơn chết trong tay Thất thiếu.” Minh Nhị cười cười, sau đó chậm rãi đứng dậy tiếp tục tìm kiếm quả đại. Lúc này chỉ cần đứt một sợi gân mạch, chẳng khác nào tính mệnh nằm trong tay đối thủ.

Cuối cùng trời không phụ người có lòng, dựa vào bản lĩnh đã gặp qua là không quên được của mình, Nhị công tử rốt cuộc cũng tìm thấy loại quả mà Lan Thất đã ăn ở cách đó không xa, hái thử một quả đưa vào miệng, quả nhiên mùi vị giòn ngọt thơm mát. Thăm nghĩ, bản lĩnh tìm dã thực của yêu nghiệt này cũng không tệ.

Hai người ăn no một bữa quả đại tạm thời thoát con đói khát. Hết đói bụng có sức lực liền bắt đầu xem xét tình cảnh trước mắt. Lúc này bản thân chỉ có hai bàn tay trắng, muốn rời đảo này nhất định phải có thuyền, có lương thực, có nước uống, còn có... Việc cần suy tính quá nhiều, nhưng có một việc trước mắt cần giải quyết, đó chính là chỗ ở, xem ra còn phải ở trên đảo này một đoạn thời gian, cho dù võ công bản thân có cao thế nào chăng nữa cũng không thể chịu nổi dầm mưa dãi nắng mỗi ngày.

Hai người tiếp tục tìm kiếm, càng vào sâu càng phát hiện trong rừng này quả đại chẳng những nhiều mà chủng loại cũng rất phong phú, đủ cho bọn họ ăn một khoảng thời gian, hơn nữa nghe tiếng gà rừng thỏ hoang truyền tới cũng không ít, vấn đề là làm thế nào để bắt được chúng mà thôi.

Trong rừng bóng cây dày đặc âm u, ngẫu nhiên có ánh nắng lọt qua mấy kẽ lá cây chiếu xuống, chỉ lưu lại trên mặt đất một phiến ánh sáng nhàn nhạt.

Hai người tìm nửa canh giờ, cuối cùng ở một chỗ dây leo chằng chịt tìm thấy một cửa động. Sau khi nhổ hết đám dây leo trước động thì nhìn thấy rõ cảnh trí bên trong, đây là một thạch động với lòng hang rất lớn, mười người vào ở cũng không thành vấn đề, thoát nhìn trong động toàn đá xám không bị rêu bám, ắt hẳn nơi này khá khô ráo, nếu dùng để ở thì không còn gì thích hợp hơn.

Chẳng qua... Hai người quay đầu nhìn nhau, ai sẽ ở sơn động này?

Nói không sai thì sơn động này do hai người cùng phát hiện, hơn nữa nó cũng khá lớn nên hai người cùng ở dĩ nhiên không thành vấn đề, nhưng... Nói cách khác, cho người ở chung một phòng với một con hồ người có thể yên tâm sao? Đây chính là nguyên do khiến Minh Nhị công tử và Lan Thất thiếu cố kỵ. Nếu cùng đối thủ một mắt một còn ở một chỗ, lúc nào cũng phải căng dây thần kinh chẳng phải quá ư mệt mỏi.

Vậy chỉ còn cách là có một người phải đi tìm một sơn động khác.

Vấn đề là, ai đi? Động này do cả hai cùng phát hiện, ai cũng không muốn lại vất vả một phen nữa, đến thời khắc này cả hai đều hết sức mệt mỏi, chỉ muốn ngã đầu ngủ một giấc thiên hôn địa ám (*không biết trời đất*). Sau đó lại nghĩ, nếu không nhìn thấy đối phương, lại chẳng biết hẳn sẽ dùng cách gì để ám toán mình, một phần nguy hiểm cũng không giảm, cho nên...

“Nhị công tử, lần trước chúng ta cùng chung hoạn nạn, lần này lại cùng ở chung một động, thật sự là có duyên quá.” Lan Thất cười tủm tỉm nói. Là nghiệt duyên khiến người ta chán ghét thì có.

“Đúng vậy, không biết bao nhiêu người trên giang hồ ngưỡng mộ tại hạ vì có thể có một phen gặp gỡ này với Lan Thất thiếu phong lưu tuyệt luân.” Minh Nhị cũng cười đậm nhạt ôn hòa. Ở chung một chỗ với yêu nghiệt người không khéo giảm thọ mười năm!

Lan Thất thu ngọc phiến (*quạt ngọc*) vào trong tay áo, nói: “Mấy ngày nay mệt mỏi quá rồi, trước tiên cứ ngủ một giấc thật ngon đã rồi nói sau.”

Minh Nhị cũng rũ tay áo, nói: “Đừng thế, trước ngủ một giấc khôi phục chút thần khí rồi nói sau.”

“Nhị công tử, mời.” Lan Thất thiếu nhún nhường.

“Thất thiếu, mời.” Minh Nhị công tử trước sau như một khiêm nhường.

Hai người nhìn nhau, cười cười đầy thâm ý, sau đó song song đi vào trong động, dù sao cửa động cũng rất lớn.

Đi không đến ba bước, Lan Thất đột nhiên khẽ kêu lên một tiếng ôi, bước chân hơi lảo đảo ngã về phía Minh Nhị, Minh Nhị công tử cũng rất phối hợp đưa tay ra đỡ, lúc này hai người cách nhau không quá nửa thước, khi nhìn đến tay đối phương lập tức khôi phục tỉnh táo, theo phản xạ nhảy ra xa. Nếu đổi lại lúc bình thường động tác này chẳng thành vấn đề, nhưng lúc này hai người lại ở quá gần nhau cho nên chỉ mới nhảy cao vài thước, khí lực cùng lúc tiêu tan, phịch một tiếng ngã sấp xuống.

Hơn nữa thật bất hạnh, hai người ngã cùng một chỗ, vai kề vai, chân quấn lấy nhau, cánh tay cũng đè lên người đối phương, may mắn là đầu cách nhau khoảng nửa thước, nếu không khó trách lúc này hai người phải trình diễn màn cắn người.

“Già Tiên!” Lan Thất nghiêng răng nghiêng lợi mắng. Đồ Già Tiên đối trả âm hiểm!

“Yêu nghiệt!” Minh Nhị công tử cũng không yếu thế. Yêu nghiệt già đối âm độc!

Giờ phút này, hai người xem như hoàn toàn xé rách lớp mặt nạ khách sáo kia, không e dè biểu đạt thái độ chán ghét trong lòng với đối phương, dù sao cũng không gạt được lẫn nhau.

Hai người rất muốn động, thế nhưng lúc này ngoại trừ hế miệng, chỗ nào cũng không thể động, hơn nữa ý thức cũng ngày càng mơ hồ, cuối cùng chỉ cảm thấy ánh mặt trời rất chói mắt.

“Ngón tay người dùng thuốc gì?”

“Trên chân người dùng thuốc gì?”

Hỏi xong câu này, hai người đồng thời rơi vào vực sâu thăm thẳm.

Sơn động nằm ở vị trí khá trống trải, cây cối cách xa nên không bị che khuất, lúc này là buổi trưa, ánh mặt trời vô cùng sáng sủa từ cửa động chiếu vào trên người hai người, phẳng như một lớp y phục màu vàng mềm mại ấm áp khoát lên thân mình hai người đang ngủ say.

Lúc hai người tỉnh lại đã là sáng sớm hôm sau.

Ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, chim tước hót vang, tiếng sóng biển rì rào mơ hồ truyền đến, thật là một buổi sáng tuyệt vời.

Nhưng Lan Thất tuyệt không nghĩ như vậy, bởi khi ngơngi vừa mở mắt liền bị một kim châm đoạt mệnh phóng tới thì ngơngi tuyệt sẽ không cảm thấy tuyệt vời.

Ngọc phiến hé ra chặn kim châm lại, đồng thời thuận thế đánh về phía người đối diện, đáng tiếc là bị tránh được.

“Già Tiên! Già Tiên! Vừa tỉnh liền dám ám toán bản thiếu!” Lan Thất trừng mắt nhìn về mặt điềm nhiên như không của người đối diện.

“Chỉ là vật quay về với chủ mà thôi.” Ngón tay Minh Nhị sờ sờ lên cổ, chỗ đó đã từng cắm một cây kim khiến hần mê man cả đêm.

“Nói đến, thuốc Nhị công tử hôm qua dùng rất tốt, đợt hôm nào thích hợp bản thiếu phối thuốc tốt hơn rồi sẽ trả lại.” Lan Thất nào có thể có thù không báo.

Nhớ tới hôm qua, hai người âm thầm cảm thấy may mắn vì đôi phương dùng mê dược mà không phải độc dược, đồng thời cũng hối hận vì sao bản thân chỉ dùng mê dược!

Ngủ lâu như thế cũng đã cảm thấy đói bụng, hai người liền đứng dậy rời động tìm chút hoa quả ăn đỡ đói.

Lần này Minh Nhị công tử đã có kinh nghiệm, thấy Lan Thất hái cái gì ăn hần mới hái cái đó, cuối cùng cũng không ăn phải thứ gì khó nuốt nữa.

Sau khi bụng no rồi, hai người lại gặp phải một vấn đề, nước uống.

Trong trái cây vốn có nước nhưng không đủ mức cần thiết cho một người. Hơn nữa toàn thân hai người lúc này bám đầy bụi bặm và mồ hôi vô cùng nhớp nháp khó chịu, vì vậy càng cực kỳ mong muốn được tắm rửa một phen thật thoải mái, đặc biệt là Minh Nhị công tử cảm thấy khó mà chịu được mùi trên người mình.

Vậy nên Minh Nhị công tử rất tích cực trong công cuộc tìm nước. Hần cho rằng nơi này cây cối rậm rạp tất sẽ có nước ngầm, hơn nữa không phải thường nói trong rừng đều hay có mấy dòng suối, hồ nước nhỏ hay sao. Lan Thất lại không cần mẫn như Minh Nhị, nàng tìm một đoạn cây to bằng hai cánh tay, móc ngọc phiến từ trong tay áo ra, nhẹ nhàng vỗ vào ngọc phiến, một thanh chùy thủ sáng loáng bật ra. Nàng dùng chùy thủ này khoét rỗng đoạn cây, chờ Minh Nhị tay không trở về thì một thùng gỗ nhỏ nhỏ đã thành hình.

“Thì ra Thất thiếu còn am hiểu mộc nghệ.” Minh Nhị ngạc nhiên nói.

Lan Thất nhìn thùng gỗ nhỏ trong tay, nói: “Ta nói trước, cái thùng này của bản thiếu nếu có nước cũng không có phần Nhị công tử.”

Minh Nhị là người thông minh, vừa thoáng nghĩ lập tức ngộ ra, “Thất thiếu muốn chờ trời mưa.”

Lan Thất khịt mũi ừ một tiếng.

Đặt thùng gỗ trước động rồi ôm gối ngồi đợi trời mưa, nhưng từ trước đến nay ông trời vốn luôn đối nghịch với ước muốn của con người, ngơngi muốn mưa lớn lão sẽ cho ngơngi trận hạn hán kéo dài hần ba, năm tháng; ngơngi muốn nắng ráo lão ban cho người mưa to tã tã và cả đề Trường Giang Hoàng Hà. Cho nên lần này lão cũng không ân sủng cho Lan Thất, Minh Nhị. Hai người đợi nửa ngày cũng không rót xuống một giọt mưa, Minh Nhị công tử tức nuôi thờ dài, Lan Thất mắng “Lão Thiên chết tiệt, không chịu cho ngơngi khác bớt việc.”

Hai người lại hái một chút quả đại giải quyết bữa trưa, ăn xong Lan Thất liền đi ra ngoài. Vốn dĩ đã đi đến cửa động, nghĩ đi nghĩ lại dù sao cũng không thể một mình độc hương, vì thế không thể để Già tiên không công mà hưởng lợi được, cho nên quay lại hỏi: “Nhị công tử có muốn tìm thấy nước không?”

Minh Nhị công tử ưu nhã liếc mắt một cái, tuy dung nhan không tốt nhưng phong thái không giảm, không thể không thừa nhận trần châu dù dính bẩn vẫn là trần châu.

“Vậy đi theo bản thiếu.” Lan Thất nói xong những lời này liền rời đi.

Minh Nhị không do dự lâu, đi theo ra động. Hần không phải là người cuồng ngạo tới mức như mù, hần sớm đã nhận ra Lan Thất dường như rất am hiểu cuộc sống hoang dã này.

Lan Thất đứng ngoài động quan sát xung quanh một lúc, sau đó bỏ qua phía đầy cây cỏ thụ rợp trời, mà đi về phía rừng cây nhỏ bé. Đi ước chừng nửa dặm thì phát hiện trên mặt đất dần xuất hiện nhiều cây cỏ thấp bé, trên thân cây còn có rêu bám. Lan Thất di chuyển linh hoạt như một con mèo, thỉnh thoảng lại lấy tay chạm đất, về mặt Minh Nhị buồn bực đi theo phía sau.

Đi đến trước một sườn núi, Lan Thất đột nhiên dừng bước ngừng đầu đánh giá, sắc mặt ẩn lộ vẻ vui mừng.

Minh Nhị nhìn nhìn sườn núi kia, chỉ thấy ở đó cây cỏ xanh đặc biệt dày và nhiều mà thôi.

Lan Thất tiếp tục đi dọc theo sườn núi xuống dưới, càng đi càng cảm thấy râm mát, sườn núi lại càng có vẻ dốc lớn, xuống tới chân núi nàng dừng lại, bàn tay đặt sát trên vách núi dường như cảm giác được gì đó, lại nhỏ một ít rêu trên vách núi lên xem, gật gật đầu. Sau đó liếc mắt nhìn bốn phía, nhặt một cành cây trên mặt đất vẽ một vòng tròn, rồi đưa cành cây về phía Minh Nhị.

Thông minh tuyệt luân như Minh Nhị công tử khi tiếp nhận cành cây cũng hoàn toàn chưa rõ chuyện gì.

“Theo vòng tròn bản thiếu đã vẽ đảo một cái hồ, càng sâu càng tốt.” Lan Thất phui phui tay nói.

Minh Nhị công tử không nói gì, mi dài gật gật nhìn Lan Thất.

Lan Thất hít mắt cười rộ lên, “Phân công lao động.”

“Ừm” Minh Nhị công tử nhìn nhìn vòng tròn trên mặt đất, suy nghĩ một lúc rồi móc ra một bình sứ nhỏ từ trong lòng, đổ ra một viên thuốc lớn bằng đầu ngón tay, bàn tay thăm vận nội lực sau đó dùng sức ném thẳng viên thuốc vào tâm vòng tròn, người cũng nhanh chóng nhảy về phía sau, “Àm!” một tiếng thật lớn, bụi đất bay đầy.

Lúc nhìn thấy viên thuốc kia, Lan Thất đã phi thân nhảy lên một gốc cây cao, đợi bụi đất lắng hết mới nhảy xuống, nơi lúc trước vốn là một vòng tròn được vẽ đã trũng thành một cái hố sâu chừng bốn, năm thước.

“Hoa gia ‘Hỏa lôi đàn’?” Lan Thất phẩy phẩy ngọc phiến xua bụi đất, nghiêng đầu liếc Minh Nhị, “Nhị công tử mang theo vật đó bên người thật không giống với con người thanh cao nho nhã của người.”

“Thất thiếu định đào giếng sao?” Đối với lời nói châm chọc khiêu khích của Lan Thất Minh Nhị lựa chọn bỏ qua, chỉ nghĩ hoặc nhìn cái hố sâu kia, nhưng chẳng thấy có nước chảy ra.

Lan Thất lắc đầu, nhặt cành cây lên lại rồi đi tới trước vách núi quan sát một phen, tay vận lực, cánh tay hạ xuống cắm sâu cành cây vào vách núi, ngay sau đó kéo tay ra, cũng rút luôn cành cây ra, trên vách núi lưu lại một miệng hang thật sâu.

Minh Nhị lẳng lặng nhìn, chỉ chốc lát sau, từ miệng hang kia chảy ra mấy giọt nước, từ từ chảy xuống sau đó chảy vào hố sâu trên mặt đất, nhìn nước dần lấp đầy miệng hố, từ trước đến nay Minh Nhị hiếm khi biểu lộ thanh sắc nhưng lúc này ánh mắt cũng không thể không lộ ra tia vui mừng, rốt cuộc đã có nước.

“Sao Thất thiếu biết nơi này sẽ có nước?”

“Đây là một môn đại học vấn đấy Nhị công tử à.” Lan Thất nhặt mấy hòn đá lớn nhỏ xung quanh mang lại đây, “Nói đơn giản, nơi này địa thế cực thấp, cỏ xanh dài tiền (*rêu*) rất nhiều.” Nói xong cầm hòn đá lớn trong tay ném về phía Minh Nhị công tử, “Vẫn chưa hiểu đúng không? Ha ha... Thật ra bản thiếu cũng không muốn nói cho người, nhưng phải nhắc nhở người một chút, nếu không có bản thiếu, không chừng Nhị công tử đã chết trên đảo này.”

Minh Nhị công tử mặc dù thông hiểu cảm kỳ thư họa, cơ quan trận pháp, nhưng đối với hòn đá trong tay vẫn không hiểu ra sao.

Lan Thất dùng nội lực chấn hòn đá trong tay thành đá vụn, sau đó ném vào trong hố, “Làm theo.”

“Cái này để làm gì?” Minh Nhị công tử chưa bao giờ cậy tài khinh người, nếu không biết cũng không ngại học hỏi kẻ dưới, đồng thời hắn cũng làm theo chấn hòn đá thành đá vụn sau đó ném xuống hố.

Lan Thất quay đầu liếc hắn một cái, ánh mắt kia... Ừm, so với một kẻ ngốc cũng không khác nhau mấy, cũng may tính tình Minh Nhị công tử không tệ.

“Nhị công tử, trước đây người uống nước như thế nào?” Lan Thất thở dài một hơi, phui phui bàn tay rồi ngồi xuống đất, vừa ném đá vừa nói, “Haizz, người không nói bản thiếu cũng biết, Nhị công tử uống nước nếu không có người rót sẵn vào chén, cũng sớm có người pha sẵn trong ấm.”

Minh Nhị không đáp, bởi vì sự thật đúng là thế. Sinh ra trong Minh gia danh tiếng đệ nhất võ lâm, từ nhỏ hắn đã được hưởng cảm y ngọc thực, được quan tâm chú ý gấp bội, là người kế thừa Minh gia được coi trọng nhất, hẳn hoàn toàn không cần lên tiếng hết thảy mọi thứ đều sớm được chuẩn bị tốt.

“Cái hố này cạn, nếu mặt nước khẽ động bụi đất phía dưới cũng sẽ bị khuấy lên, nước dễ bị bẩn, đá này có thể đè ép bụi đất dưới đáy hố.” Lan Thất cảm thấy chừng đó đá đã đủ liền ngừng tay.

Minh Nhị cũng ngừng tay, nhìn Lan Thất, nói: “Thất thiếu biết thật không ít.” Lời này không có bất kỳ hàm ý châm chọc gì, chỉ thật sự tỏ vẻ tán thưởng.

Có điều Lan Thất thiếu cũng không cảm kích, bích mâu khẽ xoay chuyển nổi lên một tia tà khí, “Nhị công tử, ở trên hoang đảo này người làm cho bản thiếu nghĩ đến hai chữ, biết là gì không?”

Minh Nhị đương nhiên sẽ không chủ động nhận nhục, từ miệng Lan Thất làm gì có thể nói lời dễ nghe với hắn.

Lan Thất cười tủm tỉm nhìn hắn, phun ra từng chữ, “Phế vật!”

Minh Nhị nghe vậy không giận không quẫn (*lùng túng*), vẻ mặt tươi cười tự nhiên, nói: “Thất thiếu có thể sinh con hay không?”

Ồ? Lân này đến phiên Lan Thất sững sờ.

Minh Nhị vẫn tươi cười ôn nhã, “Thất thiếu chưa bao giờ làm qua nên không biết cũng là lẽ thường.” Ánh mắt thản nhiên liếc Lan Thất một cái, tiếp tục nói, “Có lẽ có vài chuyện không thể làm, cả đời cũng không có khả năng làm.”

“Ồ...” Lan Thất kéo thật dài âm cuối, bích mâu tà nghệ, “Nhị công tử thật sự nghĩ thế.”

Minh Nhị cười cười, không hề phản bác lại, dù sao kết quả đều giống nhau.

Đội hố đầy nước ước chừng còn một lúc nữa, xem canh giờ, mặt trời đã bắt đầu lặn, hắn cũng tới giờ cơm, hai người lại đi tìm ăn, Lan Thất tiện thể đem thùng gỗ trong sơn động tới, dù rửa quả dại hay đựng nước rửa mặt đều thuận tiện.

Hai người trở lại hố nước lúc hoàng hôn, khi này nước sạch đã tràn đầy hố, hai người vô cùng sung sướng, một môi buồn bực mấy ngày qua đều bay hết.

Trong tay Minh Nhị cũng có một khúc gỗ rỗng, không phải thùng không phải chậu càng không phải chén, hình thù kỳ quái xấu xí chứng tỏ người làm là một người kỹ thuật vụng về. Làm người, quả nhiên không thể toàn năng hoàn mỹ không thiếu sót, thông bách gia hiểu lục nghệ, Minh Nhị công tử hiển nhiên không có thiên phú nghề mộc.

Hai người rốt cục cũng được uống nước trong, chỉ cảm thấy mùi vị ngọt ngào mát lạnh như mỹ tửu trời ban, sau đó rửa quả dại sạch sẽ, đây là bữa ăn thư thái nhất mấy

ngày qua của hai người. Ấn xong, lúc này cả hai đều có chuyện khẩn cấp cần làm — tẩy trừ một thân mờ hôi đất cát. Xét thấy hồ nước này dù sao cũng là công lao của Lan Thất, xét thấy Minh Nhị công tử từ trước đến nay luôn khiêm nhường phong độ, vì vậy hẳn chủ động rời đi nhường Lan Thất tắm trước, dự định tìm kiếm xung quanh, hái thêm chút quả để ban đêm hoặc sáng sớm ăn.

Lan Thất nhìn bóng dáng Minh Nhị tiêu sái rời đi, nói: “Nhị công tử, dù ngươi ái mộ bản thiếu cũng không cần nhìn trộm đâu, bản thiếu hoan nghênh ngươi quang minh chính đại đến xem, nếu muốn tắm chung với bản thiếu cũng được.”

“Quá bản.” Minh Nhị thần nhiên đáp một câu rồi biến mất trong rừng cây.

Lúc Minh Nhị quay trở lại, Lan Thất đã sạch sẽ từ đầu đến chân từ trong ra ngoài đang vận nội lực hong khô y phục, toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái, mái tóc dài quá thắt lưng được buộc cao trên đỉnh đầu, nhìn như một dải lụa đen chảy xuống, trong ánh hoàng hôn, nàng giống như dạ yêu mê hoặc tuyệt mỹ, khiến Minh Nhị không thể không thừa nhận với tướng mạo này mà nói, thảo nào ‘Bích yêu’ làm khuynh đảo vô số nam nữ giang hồ.

Lúc này Lan Thất thần thanh khí sảng, tâm tình hiếm khi tốt, ngọc phiến hé ra, cười vô cùng phong lưu tà mị, “Nhị công tử, có cần bản thiếu kì lưng cho ngươi không?”

“Không dám.” Minh Nhị công tử khách khí.

“Thật sự không cần?” Bích mâu Lan Thất lóe lên tia sáng yêu dị, “Đời này bản thiếu còn chưa kì lưng cho người nào đâu, chẳng lẽ Nhị công tử không muốn làm người đầu tiên?”

“Tại hạ không dám làm phiền tay ngọc của Thất thiếu.” Minh Nhị khoát tay ý bảo Lan Thất rời đi.

“Ai da, đáng tiếc.” Lan Thất lắc đầu thờ dài, vừa rời đi vừa nói, “Bản thiếu kỳ thật rất muốn nhìn xem Nhị công tử khi cởi hết quần áo có phải vẫn là bộ dáng thần tiên hay không.”

Minh Nhị làm như không nghe thấy.

Lan Thất cũng đi vòng vo chung quanh vài vòng, chờ đến khi nàng ôm một đồng đã quả trở về, Minh Nhị cũng một thân sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái.

Thời khắc đó mặt trăng vừa mới nhú lên, ánh trăng mỏng lung mờ ảo, Minh Nhị vẫn một thân thanh sam như trước nhưng so với ánh trăng trên trời còn phong nhã hơn, dung mạo mỏng lung xa xăm, thân ngọc thẳng tắp cô độc, tóc dài nửa búi nửa xỏa xuống vai vô cùng phiêu dật, vừa lộ vẻ thanh tao xuất trần lại vừa lộ vẻ thế gia công tử ưu nhã phong độ.

“Ái chà chà, Nhị công tử quả là như ngọc lại tựa như tiên.” Lan Thất phe phẩy ngọc phiến tán thưởng, chỉ tiếc nửa câu sau không đẹp như lời vừa khen, “Không biết thiên hạ này có bao nhiêu người bị cái vô ngoài này che mắt đây.”

“Như nhau thôi.” Minh Nhị công tử vẫn như cũ, lời nói tứ lạng bạt thiên cân (*bốn lạng hất ngàn cân*).

Hai người lấy nước rửa sạch đã quả, lại múc thêm hơn phân nửa thùng nước để ban đêm uống và buổi sáng rửa mặt.

Mỗi người ôm một thùng nước một trái một phải song song trở lại son động. Lúc này gió đêm rất lạnh nhưng lấy nội công hai người mà nói thì chút gió này chẳng thấm với họ, hơn nữa mấy ngày qua rốt cục cũng được ăn uống tắm rửa sạch sẽ, nên tâm tình rất tốt nhìn đối phương dường như thuận mắt hơn, dọc đường hiếm khi không có châm chọc chế giễu lẫn nhau, chỉ im lặng mà đi.

Lúc đi vào rừng rậm, Lan Thất ngẫu nhiên ngẩng đầu một cái liền nhìn thấy kỳ cảnh phía trên, nàng không khỏi dừng bước vỗ vào bả vai Minh Nhị, “Nhìn kia, thứ trên kia thật đẹp.”

Minh Nhị cũng dừng bước ngẩng đầu, liền thấy phía trên những nhánh cây cao lớn là một khuôn trăng tròn vành vạnh, nhìn từ vị trí bọn họ, trăng sao dường như được vây trong một vòng tròn tựa như một cái đĩa, quả thực kỳ diệu, tức thì không khỏi cảm thán: “Tạo hóa luôn tuyệt diệu.”

Lan Thất đặt thùng gỗ xuống, nhìn thấy một lớp cỏ xanh dày mềm liền dứt khoát ngồi xuống, “Hôm nay bản thiếu cũng học đòi văn vẻ một lần, ngắm trăng thưởng sao này.”

Minh Nhị cũng buông thùng gỗ, nhưng không ngồi xuống mà khoanh tay đứng đó, ngửa đầu nhìn trăng sao xa xôi kia.

Bóng đêm càng dày, trăng càng sáng, cảnh vật bốn phía càng rõ ràng, ánh mắt Lan Thất dừng lại ở một cành cây, sau đó liên tục kéo vạt áo Minh Nhị, ngón tay chỉ chỉ phía trên, nói: “Nhị công tử, có thấy cái kia không?”

Minh Nhị theo hướng ngón tay nàng chỉ thì thấy trên một cành cây có hai quả kết trên cùng một cuống to chừng nắm tay trẻ nhỏ, dưới ánh trăng mờ hồ lóe sáng.

“Không ngờ ở nơi hoang đảo lại có trân quả bực này, đây chính là ‘Ngân châu quả’ ‘Tịnh đế* châu quả’.” Lan Thất vui vẻ nói, “Nghe nói loại quả này nếu một cuống chỉ nở một quả sẽ sớm héo rụng, chỉ có một cuống kết hai quả mới có thể sinh trưởng.”

**Tịnh: hợp lại, nhập lại, gộp lại; đế: cuống của trái; ý ở đây là hai quả này cùng nở trên một cuống*

“Tại hạ cũng từng nghe qua, truyền rằng quả này khi chín sẽ có màu bạc sáng bóng, được xưng là ‘Ngân châu quả’, thì ra chính là nó?” Minh Nhị ngẩng đầu nhìn loại quả màu bạc kia.

“Nhị công tử, trân quả này có hai quả, nếu bản thiếu phát hiện...” Lan Thất chậm rãi nói, Bích mâu dời từ trên ngân quả về phía Minh Nhị.

Ánh mắt Minh Nhị cũng dời khỏi ngân quả, cúi đầu nhìn Lan Thất đang ngồi bình thản trên mặt đất.

“... Vậy phiền ngươi hái xuống, chúng ta mỗi người một quả.”

“Hử?” Minh Nhị thầm nghĩ có phải trăng mọc dưới đáy giếng rồi không, bằng không Lan Thất thiếu nào nói được lời ấy.

“Nhanh lên.” Lan Thất thúc giục.

Tuy trong lòng Minh Nhị nghĩ ngợi nhưng vẫn phi thân nhảy lên cây cao, đưa tay hái hai quả ngân châu kia xuống.

Dưới tàng cây, bên môi Lan Thất lộ ra một nụ cười nhạt. Không biết vận khí Minh Nhị công tử như thế nào đây? Lúc bản thân đang âm thầm suy tư, liền nghe trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng kinh hô, bích mâu không khỏi sáng lên, ha ha... Nhị công tử, chuyện này không trách được bản thiếu, bản thiếu hoàn toàn không có động thủ. Đang đắc ý thì chợt nghe từ đỉnh đầu có tiếng gió vút tới, thâm nghĩ không tốt, một bàn tay chống xuống đất toan vận lực nhảy ra xa, chỉ nghe phịch một tiếng, một khối lớn đè nặng lên người làm đầu Lan Thất bay đầy sao vàng, trên người như bị một hòn núi lớn đè không thở nổi.

Sao vàng tán mất đi, trước mắt Lan Thất hồi phục rõ ràng, liếc mắt một cái liền thấy Minh Nhị nằm ở phía trên, nhất thời nổi trận lôi đình, không chút nghĩ ngợi nâng tay đánh thẳng một quyền vào mặt Minh Nhị. Minh Nhị ngã xuống thần trí còn đang rối loạn, mắt thấy quyền của Lan Thất đánh tới, phản xạ hơi nghiêng đầu tránh thoát, sau đó nhớ tới bản thân mình đường đường là một đại cao thủ nhưng hôm nay bị té xuống hoàn toàn là do người này ban tặng, lập tức cảm thấy buồn bực, nâng chưởng đánh về phía bả vai Lan Thất.

Đầu óc hai người lúc này đều bốc hỏa, chỉ muốn hung hăng đánh đối phương một quyền lại một quyền mới có thể tiêu tan ác khí trong lòng, nhưng đối phương không phải người tầm thường làm sao có thể một chiêu liền đắc thủ, vì thế người tới ta lui nhất thời xoay thành một vòng, quyền cước hỗn loạn, hai người giống như một vô phu đấu vật không hề có nửa phần phong phạm của cao thủ.

Sau một lúc lâu xoay đánh, hai người bỗng đồng thời cứng đờ, tứ chi đầy dứa, hơi thở hỗn hển, bốn mắt nhìn nhau, vẻ mặt khiếp sợ đến cực điểm.

Sau đó cả hai đồng thời buông tay như đột nhiên nắm phải lửa.

Về mặt Lan Thất cổ quái nhìn Minh Nhị.

Về mặt Minh Nhị cổ quái nhìn Lan Thất.

Lan Thất nâng ngón tay chỉ vào Minh Nhị, đầu ngón tay run rẩy, “Người... Người...” Người hỏi lâu cũng không thể nói một câu hoàn chỉnh.

“Câm miệng!” Minh Nhị tinh thần, nhất thời một thân xuất trần phiêu dật tan biến, vẻ mặt chặt vật cùng buồn bực.

Sắc mặt Lan Thất lúc xanh lúc đỏ rất khó coi, sau đó bỗng nhiên xoay người trong nháy mắt thân ảnh liền biến mất, có điều vẫn để lại một câu oán hận “Giả tiên chết tiệt!”

Sắc mặt Minh Nhị cứng ngắc ngồi yên tại chỗ, lúc này sương mù trong mắt đã tan đi, nhưng cũng chỉ nhìn chăm chăm xuống đất, đến khi một trận choáng váng kéo tới mới đột nhiên hoàn hồn. Nâng tay phải lên, trên cổ tay có hai lỗ máu nhỏ nhỏ, vén tay áo lên, một đường hắc tuyến kéo dài từ lòng bàn tay đến cánh tay, không khỏi thâm than không tốt, vừa rồi một phen đánh đấm vừa tốn thời gian lại khiến cho khí huyết lưu chuyển nhanh, ngược lại giúp cho chất độc dễ phát, vội vàng móc một bình sử đồ ra một viên thuốc nuốt vào, sau đó hai ngón tay trái đồng thời đè ép cánh tay, di chuyển từ trên xuống dưới, đường hắc tuyến theo đầu ngón tay di chuyển cũng dần biến mất, máu đen cũng bắt đầu chảy ra trên hai lỗ nhỏ trên đầu cánh tay, đến khi máu chảy ra có màu đỏ tươi, đường hắc tuyến trên tay cũng biến mất hoàn toàn, Minh Nhị mới thu công cầm máu.

Nhìn máu độc chảy ra làm khô héo cả cây cỏ trên mặt đất, nhớ tới việc một khắc trước, Minh Nhị công tử cầm hận tương cháy cả ngũ tạng. Yêu nghiệt! Yêu nghiệt! Nếu không vì mưu kế của hắn... Hừ hừ! Yêu nghiệt! Yêu nghiệt! Cầm hận trong lòng cuối cùng bộc phát thành lời, “Yêu nghiệt chết tiệt!”

Lại ngồi một lát, Minh Nhị công tử rốt cục bình phục tâm tình, khôi phục lại bộ dáng Trích Tiên văn đạm phong thanh. Đứng dậy, ngẩng đầu, nhìn ngân châu quả tỏa màu sáng bạc dưới ánh trăng thật là mê người, lại nghĩ tới vừa rồi cảm giác trong tay mềm mại ẩm ướt, chỉ cảm thấy một trận ghê tởm, vội vàng lấy nước rửa tay. Ngân châu quả đó dù là quả trời, hắn cũng không muốn ăn!

Sau khi rửa sạch tay, xoay người nhắc thùng gỗ chuẩn bị trở về, khỏe mắt lại liếc thấy thùng gỗ của Lan Thất ở bên cạnh, trong lòng thầm hừ một tiếng cất bước rời đi. Đi được vài bước, nhìn nước sạch quả đại trong tay, nghĩ yêu nghiệt kia vốn nào phải quân tử gì, nếu không ăn uống bản thân mình khẳng định cũng khó cầm cự, haizz, cứ mang về thôi, xoay người trở lại khom lưng nhắc thùng gỗ của Lan Thất lên.

Lan Thất bay thẳng một đường, từng cơn gió buốt lạnh quét qua khiến khuôn mặt và đầu cổ nóng ran cũng được thổi nguội, khi tới trước sơn động thì cõi lòng hỗn loạn đã phục hồi trấn tĩnh.

Trước động, nhờ ánh trăng chiếu xuống đánh giá lại chính mình, không có chỗ nào không ổn.

Vì sao... Lê nào hắn... Hay là hắn...

Một cơn buồn nôn kéo tới, lại một cổ phần nộ đánh úp lại, mà tức thì bích mâu lại sáng lên, trong ánh trăng đặc biệt yêu dị khiếp người, không tự chủ được nắm chặt quyền, khỏe môi khẽ cong lên.

Ha... Bắt được! Rốt cục bắt được!

Suy nghĩ rõ ràng, Lan Thất liền ngồi xuống trước cửa động, gió đêm rất lạnh phất qua lại khiến cho suy nghĩ của nàng càng trở nên tinh táo, vô số ý niệm bay lộn xộn trong đầu khiến cho ý cười bên môi nàng càng sâu.

Giả Tiên chờ đó, bản thiếu nhất định phải khiến cho người vạn kiếp bất phục vĩnh viễn không thể thoát thân!

Khi Minh Nhị trở về, vẻ mặt hai người đều bình tĩnh như thường, dường như một hồi đấu đá trong rừng kia chưa từng phát sinh, đêm đó, hai người đều tĩnh tọa (*ngồi điều hòa khi/tức*) trong động suốt đêm.

Sáng sớm hôm sau, hai người rửa mặt xong lại ăn chút trái cây lột da rồi mới đi ra khỏi sơn động. Sơn động tuy bị vây trong rừng cây, nhưng trước động có mấy trượng đất trống không cây không cỏ, vừa ngẩng đầu là có thể nhìn thấy một khoảng trời xanh mây trắng, mặt trời vừa mọc sáng ngời.

“Ăn quả đại mãi một tí chất béo cũng không có, cứ cảm thấy ăn không no.” Lan Thất vuốt cái bụng giận dữ nói.

Minh Nhị ngược lại không than phiền, chỉ quay đầu liếc mắt nhìn Lan Thất một cái, bộ dáng muốn cười lại không cười, tựa như đang nói người luôn được một tác lại muốn tiến một thước.

“Trời xanh nắng đẹp, trong lúc rảnh rỗi vừa vắn sát sinh.” Lan Thất vừa nói vừa đi vào rừng.

Minh Nhị không đi theo mà trở lại trong sơn động, tinh tế xem xét trên dưới trái phải. Sơn động là một thạch động thiên nhiên, vách động bị phong hoá thành những hình thù lồi lõm kỳ quái, trên mặt đất là những bàn đá lớn nhỏ hoặc dài hoặc vuông hoặc tròn, xem một lát, hần lự chọn khối đá lớn dài phía bên trái ước chừng kích cỡ. Lấy sáo trúc tím từ trong tay áo ra, cổ tay khẽ động, trong lỗ sáo liền bắn ra một trường kiếm phong, thân kiếm mỏng nhỏ mềm mại giống như thất lưng lụa, nhưng khi cổ tay nhẹ nhàng vung lên, mặt trên khối đá liền bị kiếm phong gọt bỏ như cát đậu hủ, đá vụn tung tóe, phút chốc khối đá đã được gọt giữa tron nhẵn, lại vung tay áo lên, tro bụi liền giống như có ý thức tập hợp lại thành một khối, sau đó nhẹ nhàng hạ xuống một góc sơn động, không còn hạt bụi nhỏ bay lượn. Sau đó hần khom lưng xé một miếng vải từ vạt áo dài, dùng nước còn trong thùng lau chùi qua khối đá.

Làm xong hết thấy Minh Nhị nhìn khối đá — ừm, nên nói là giường đá — rất hài lòng, bây giờ chỗ ngủ đã có.

Cắt sáo trúc tím đi, rời sơn động, xem xét kỹ cảnh vật xung quanh một lần nữa, bay vọt lên một ngọn cây cao.

Phóng mắt nhìn lại, lúc này mới phát hiện đảo này lớn vượt quá tưởng tượng, phía trước là một khoảng không rộng lớn trắng xóa, so với bãi đá rộng lớn mà bọn họ đã đi qua chỉ có hơn chữ không kém, phía sau là rừng cây xanh biếc, mà ngoài màu trắng và xanh biếc còn lại là biển rộng mênh mông xanh thẳm, phía trên là trời cao trong xanh.

Người đời vẫn cảm thán, so trời đất mà nói, cá nhân thật nhỏ bé hèn mọn. Thế nhưng lúc này, đứng trên ngọn cây cao nhìn trời biển trước mắt, Minh Nhị lại sinh ra một loại cảm giác “Biển mênh mông, chỉ duy ta là chủ”.

Biển sâu, đất rộng, trời cao, chỉ có một người hần, cô độc.

Nhắm mắt ngira đầu, đón gió mà đứng, tâm tình như nước, trời đất biển phản chiếu trong tâm.

Mặt nước dậy sóng, mở mắt quay đầu, trong rừng, tay trái Lan Thất xách một con gà rừng, tay phải xách một bó củi đang quay trở lại sơn động, phảng như cảm nhận được ánh mắt hần, Lan Thất bỗng nhiên ngừng đầu.

Một khắc đó, cách xa như vậy vốn dĩ không thể nhìn thấy, vốn dĩ cảm giác mơ hồ, nhưng Minh Nhị lại rõ ràng thấy được đôi mắt kia so với biển xanh càng sâu càng xanh hơn, đôi mắt màu yêu tà băng lãnh vô tình cùng khát vọng chi phối thiên hạ.

Đây là đối thủ lớn nhất, địch nhân mạnh nhất, đây là hạnh, cũng là chướng!

Như vậy, lúc một người đứng trên đỉnh cao nhất, là hần, hay là mình?

Trên mặt Minh Nhị lại hiện lên nụ cười không nhiễm bụi trần, con người mênh mang trút bỏ lớp sương mù dày đặc, sáng trong như hồ nước, phản chiếu hình ảnh đối thủ, địch nhân, ung dung, bình tĩnh, như Trích Tiên.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 43: Vàng ngọc cũng thôi rửa (Hạ)

... “Ngân xà này không ăn ‘Ngân châu quả’ nhưng lại bị mùi hương của nó dụ hoặc, cho nên nơi nào có ‘Ngân châu quả’ tất có rắn này, đáng tiếc Nhị công tử thể nhưng không biết...”

Lan Thất đặt con gà và đồng củi xuống đất, phui phui tay nhìn Minh Nhị từ trên cây nhẹ nhàng phi thân hạ xuống.

Minh Nhị cũng nhìn lại nàng, chẳng hay Lan Thất thiếu làm cách gì để nhóm lửa đây?

Lan Thất nhướn mày, nhìn Minh Nhị có phần khiêu khích: “Nhị công tử, trước kia chưa có đá lửa, lão tổ tông chúng ta lấy lửa thế nào chắc người cũng biết?”

Minh Nhị nghiêm túc ngẫm lại, tựa hồ từng xem qua sách nói là đánh lửa*, chỉ có điều... Nhìn cây cối xung quanh, lại nhìn đồng củi trên mặt đất, lẽ nào nàng định đánh lửa thật?

**Đánh lửa: dùng hai thanh gỗ nhỏ đánh mạnh vào nhau để tạo ra lửa.*

Lan Thất cười cười, lại đi vào rừng cây, lần này rất nhanh đã quay lại, còn nhặt một ít lá khô.

“Nhị công tử muốn có lửa không?”

Minh Nhị vừa nghe hỏi sao lại không biết ý gì, thiên hạ không có chuyện ăn cơm không trả tiền, tự nhiên cũng không có lửa sẵn. “Thất thiếu muốn tại hạ làm gì?”

Lan Thất ném toàn bộ đám lá khô xuống dưới chân Minh Nhị, “Nhị công tử, nghe nói Minh gia các người có một môn ‘Hỏa vân chương’ rất lợi hại, cho nên...” Ngón tay chỉ chỉ đám lá khô dưới chân, “Liên phiền Nhị công tử dùng ‘Hỏa vân chương’ của người hong khô đám lá này, nhớ kỹ, phải hong đến mức vừa chạm vào liền vỡ ấy.”

Minh Nhị thoáng suy nghĩ, đại khái hiểu được hàm ý, khẽ thờ dài nói: “Tại hạ cũng không biết hóa ra ‘Hóa vân chương’ còn có công dụng này.”

“Ha ha... Bản thiếu là người thế nào, đương nhiên có thể đem thứ vô dụng biến thành hữu dụng.” Lan Thất cười hết sức khoan khoái.

“‘Hóa vân chương’ được giang hồ ca tụng là chí dương chí chương.” Minh Nhị công tử nhàn nhạt cải chính một câu, tự đáy lòng lại đang cảm thán, tuyệt học giang hồ từ khi nào thì biến thành thứ vô dụng vậy?

“Đối với bản thiếu, chương này dùng để hong cùi còn có một chút tác dụng.” Lan Thất làm bộ khoát khoát tay.

Minh Nhị không nói gì nữa. Cùng Lan Thất tranh miệng lưỡi lợi hại không phải là hành động khôn ngoan, bởi vì nàng nhất định muốn tranh đến cùng, nhất định phải giành phần thắng.

Lan Thất vận chương chấn ra một cái hố nhỏ trên mặt đất, sau đó chắt cùi vào trong hố, lúc đứng dậy thì thấy Minh Nhị đang ôm đám lá khô đưa lại phủ lên trên đồng cùi. Nàng lại nhặt hai hòn đá, một tay cầm một hòn lần lượt vận lực đánh vào đám lá khô, tức khắc tia lửa bắn ra tung tóe, đám lá khô bắt lửa liền bốc cháy.

Minh Nhị đứng nhìn một lúc rồi cũng ngồi xổm dưới đất như Lan Thất canh lửa cháy, chân mày hấn cau lại, trong con ngươi tràn ra một tầng ý cười nhàn nhạt.

Lan Thất vừa ngẩng đầu liền liếc thấy ý cười trong mắt hắn, không khỏi hỏi: “Nhị công tử cười gì đấy?”

“Tại hạ đang nghĩ Thất thiếu vì sao biết nhiều như vậy.” Minh Nhị nói.

Lan Thất cười cười, phẩy tay đứng dậy, “Việc bản thiếu biết so với Nhị công tử tuyệt đối nhiều hơn gấp trăm lần.”

“Thất thiếu thông minh tuyệt đỉnh, hiểu nhiều biết rộng là điều đương nhiên, tại hạ chỉ khó hiểu, Thất thiếu đường đường là thế gia tử đệ (*con em thế gia*), làm sao lại biết những thứ này?” Minh Nhị nhìn Lan Thất, trong con ngươi mênh mang không nhìn ra tâm tư.

“Nhị công tử thay vì đem tâm tư đặt trên người bản thiếu, thì không bằng đi săn mấy con gà rừng thỏ hoang đi, bản thiếu không có chuẩn bị phần cho người đâu.” Lan Thất chỉ chỉ con gà trên mặt đất, nhắc nhở con vật này chỉ là phần của mình.

Minh Nhị cười cười, cũng không truy vấn nữa, đứng dậy vào rừng tìm thú săn.

Rừng cây rất lớn, thú săn cũng rất nhiều, đặc biệt là thỏ hoang. Tuy nhiên Nhị công tử lại chỉ chăm chăm đi tìm gà rừng, bởi hắn không biết nếu bắt được thỏ rồi thì phải xử lý thế nào, nên cuối cùng quyết định cứ tìm bắt gà thôi. Đợi lát trở về nhìn Lan Thất làm thế nào mình sẽ làm y theo thế ấy là xong.

Chờ Minh Nhị thật vất vả săn được một con trở về, cách rất xa đã ngửi thấy mùi gà nướng. Khoảnh khắc đó, dù Nhị công tử thanh cao tao nhã thế nào chẳng nữa cũng không nhịn được nuốt nước miếng, thật lâu chưa từng ngửi qua hương vị bậc này. Trở lại trước son động thì thấy hai bên đồng cùi trên mặt đất dựng hai cành cây cao, trên đỉnh chạc cây gác một cành cây dài ngang qua đồng lửa, trên đó đang treo một con gà nướng, lớp mỡ chảy ra vàng ươm, tiếng mỡ lèo xèo khiến người ta ứa nước miếng.

“Vừa vặn của bản thiếu đã chín, người nướng đi.” Lan Thất không sợ nóng phỏng mà trực tiếp lấy gà nướng xuống, thuận tay xé một khối da vàng óng bỏ vào trong miệng. “Chắc chắc... Giòn quá! Thơm thật!” Lại xé thêm một miếng thịt bỏ vào miệng. “Ái chà chà..., ngon quá, tiếc là thiếu chút gia vị.”

Minh Nhị nhìn con gà nướng vàng óng kia đột nhiên cảm thấy rất đói bụng. Lập tức gỡ cành cây xuống, cột hai chân con gà của mình lại rồi treo lên.

Bên kia Lan Thất vừa ăn gà vừa quan sát Minh Nhị, khi thấy hắn trực tiếp treo gà vào cành cây, nàng không khỏi trợn mắt há mồm, chỉ tiếc khi đó Minh Nhị đang lo buộc gà không phát hiện ra.

Lan Thất tiếp tục ăn gà, bích mâu đương nhiên cũng không bỏ qua bất kỳ động tác gì của Minh Nhị công tử, chỉ thấy hắn treo gà xong thì gác ngay lên đồng lửa, nàng lập tức thối lui về phía sau mấy trượng. Quả nhiên, phụt một tiếng ngọn lửa bốc cao, Minh Nhị công tử a lên một tiếng nhỏ đồng thời nhanh chóng nhảy lùi lại, tuy rằng phản ứng mau lẹ, người không bị thương, nhưng ống tay áo vẫn bị cháy một mảnh. Minh Nhị nhìn con gà trên ngọn lửa, trong lòng dâng lên nỗi băn khoăn, quay sang nhìn Lan Thất thì thấy vẻ mặt nàng quái dị, ngũ quan đều hơi nhúm nhó, làm như muốn khóc lại như muốn cười.

Chẳng lẽ nướng gà thế này không đúng? Minh Nhị âm thầm suy nghĩ. Nhưng vừa rồi chẳng phải Lan Thất cũng treo gà lên nướng như thế này sao? Đương nhiên chuyện này hoàn toàn không thể trách Minh Nhị công tử, việc nướng gà đối với Nhị công tử mà nói bình sinh là lần đầu tiên, không biết làm thế nào cũng là chuyện bình thường.

Con gà nướng kia bốc cháy rùng rục, cuối cùng lửa dần dần tắt, bởi vì lông gà cháy gần như sạch trụi để lộ ra phần thân đen thui cùng lớp lông chưa bị đốt sạch lóm chóm, nhìn bề ngoài thôi cũng đủ khiến con thèm ăn Minh Nhị công tử biến mất, so với con gà trong tay Lan Thất quả là một trời một vực.

“Hôm nay cuối cùng bản thiếu cũng biết cái gì gọi là ‘Bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa’, hóa ra chính là để chỉ Nhị công tử ngài.” Lan Thất bày ra vẻ mặt hết sức thần phục ngưỡng mộ nhìn Minh Nhị.

Minh Nhị nhìn con gà đen thui kia chỉ có thể bất đắc dĩ thán một tiếng, “Ồ trên đảo này tại hạ mới biết được, thì ra trên đời này còn có nhiều việc ta không thể làm.” Nghĩ tới hần từ nhỏ đã là thiên phú kỳ tài, mọi thứ chỉ cần học qua một lần là có thể lĩnh hội được, trên thông thiên văn địa lý, dưới thạo cảm kỳ thư họa, võ công lại càng không cần phải bàn, đưa mắt nhìn khắp vô lâm, bậc như hắn cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng lúc này ngay cả một con gà nướng cũng không xong, ngẫm lại liền muốn thờ dài.

“Nhị công tử, trước kia người ăn gà như thế nào?” Lan Thất hỏi lại.

Minh Nhị trầm tư một hồi cuối cùng cười khổ nói: “Đặt trong đĩa.”

Nhị công tử khi thấy gà thì đã được nấu chín đặt sẵn trên bàn tọa hương bốn phía, nào có nhiều cơ hội trông thấy gà sống. Nói thật hắn đã sống hơn hai mươi năm song chưa từng tự mình động thủ làm cơm, ngay cả cửa nhà bếp Minh gia ở đâu cũng không rõ. Từ nhỏ ngoài học võ công ra thì là cảm kỳ thư họa, đến cả cơ quan binh thư đều đọc qua, nhưng chưa từng học qua nấu nước nấu cơm, đơn giản vì không ai dạy mà hắn cũng chưa từng nghĩ muốn học. Thế gia công tử mười ngón không dính dương xuân thủy* làm sao có thể nghĩ đến mấy việc này.

**Đương xuân thủy là nước tháng ba, lúc này đang trong mùa xuân, nước rất lạnh. Ý cả câu tháng ba nước lạnh không bao giờ phải đựng vào, chỉ những gia đình có điều kiện tốt.*

“Trích Tiên Minh Nhị công tử à Trích Tiên Minh Nhị công tử...” Lan Thất nhìn con gà cháy đen kia, lông không nhỏ, ruột không bỏ cũng không rửa sạch cứ thế đặt lên lửa nướng, lại nhìn đoạn tay áo bị cháy của Minh Nhị, vẻ mặt ngạc nhiên đánh giá hẳn, “Người thật sự là người mà trong chốn vô lâm, phàm lão nhân lão thái thái nhắc tới liền hận không thể là con cháu nhà mình, thiếu niên tiểu tử nhắc tới liền bày ngay về sùng bái ngưỡng mộ, Minh gia Nhị công tử Minh Hoa Nghiêm?”

Minh Nhị cười khổ một tiếng, “Thất thiếu.”

Lan Thất một tay cầm con gà nướng vàng óng của mình, một tay chỉ vào con gà cháy đen kia, nói: “Bản thiếu thật muốn đem con gà này quảng truyền trên giang hồ một phen, để mọi người đều biết này là do Minh Nhị công tử nướng, muốn nhìn một chút xem những người đó cười đến đứt ruột đứt gan như thế nào.”

“Haizzz, rõ ràng Thất thiếu cũng nướng như vậy.” Minh Nhị vẫn không rõ nguyên nhân.

Lan Thất nghe vậy che mặt, “Bản thiếu hổ thẹn cho người.” Sau đó giống như nhớ lại chuyện gì đó liền thả tay xuống, “Nói đến bản thiếu mới nhớ, lần trước trên đường đi Anh Sơn cũng tá túc bên ngoài mấy ngày, nếu không nhờ có hai tên tiểu tử ngốc Ninh Lăng, Vũ Văn Lạc kia đưa cơm canh nước trà đến tận tay người, e là...” Lan Thất lắc lắc đầu, vì không thể sớm ngày nhìn thấy Minh Nhị công tử vô năng như vậy mà cảm thấy tiếc hận.

Ngày nào đó Minh Nhị chỉ đành ăn tiếp quả đại cho bữa trưa, đương nhiên hẳn chẳng vọng tưởng Lan Thất sẽ chia hẳn một cái đùi gà hoặc dạy hẳn nướng gà thế nào.

Buổi chiều, Lan Thất để dành nồi lửa sau đó liền bảo Minh Nhị chạy đi kiếm củi, lý do là nàng đã nhặt củi lúc sáng.

Minh Nhị công tử không từ chối, nghĩ nhân lúc lượm củi thì thuận tiện lại săn thêm gà rừng, buổi tối nhất định phải chăm chú nhìn Lan Thất xem rốt cuộc nàng nướng thế nào ra con gà vàng óng kia, tuyệt học có một không hai đều có thể dễ dàng học được, hẳn không tin mình không thể nướng được một con gà.

Đương nhiên Lan Thất thiếu cũng không quên nhắc nhở Nhị công tử một tiếng, kiếm củi phải kiếm củi khô, ngàn vạn lần đừng kiếm củi tươi trở về.

Trong lúc chờ Minh Nhị đi kiếm củi, Lan Thất vào sơn động dự định nghỉ ngơi một lúc, vừa nhìn thoáng qua thì thấy ngay chiếc giường đá đã được Minh Nhị gọt đẽo tron tru, bên môi nàng lộ ra nụ cười nhạt không rõ ý tứ hàm xúc. Nàng chẳng thèm nghỉ ngơi nữa, đưa tay kéo mấy dây leo cạnh sơn động xuống sau đó ngồi trên giường đá đan dây.

Khi Minh Nhị kiếm củi sẵn gà trở về liền thấy trong sơn động treo một cái võng bên bằng dây mây.

Lan Thất đang khoanh chân ngồi trên giường đá hẳn lắm, hai mắt nhắm lại.

Trên mặt đất đặt hai thùng gỗ nhỏ song song một trống một còn nước, trên mặt nước nổi lênh bèo mấy quả đại xanh, vàng, đỏ đủ loại, bên mép thùng còn đặt một nắm cỏ tươi đã rửa sạch.

Lấy nước rửa tay, sau đó nhìn qua Lan Thất vẫn không hề có động tĩnh gì, tựa hồ không biết hắn trở về, đương nhiên đây chỉ là mặt ngoài.

Giường đá rất lớn lại do chính mình làm thành, cho nên Minh Nhị không khách khí liền ngồi xuống bên phía đầu giường khác nghỉ ngơi.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, ngày dần ngả về tây, hai người trong động vẫn khoanh chân tĩnh tọa trên giường đá, hai mắt nhắm lại tựa như dưỡng thần lại tựa như đang ngủ, vẻ mặt điềm đạm, trong động chìm vào yên tĩnh.

Này điềm đạm, này yên tĩnh, đối với hai người mà nói thật là ngạc nhiên, lại tựa hồ từ trước tới nay đã thế.

Khi hoàng hôn buông xuống, Lan Thất Minh Nhị cùng lúc mở mắt, hai người liếc mắt nhìn nhau, thoáng giật mình, dường như không biết bản thân đang ở chốn nào, cả hai mỉm cười bàng quơ, không biết bởi một hồi tĩnh tọa này khiến cho tinh thần an tĩnh lại, hay vì những tia nắng nhạt cuối ngày ngoài cửa động chiếu vào gây ảo giác, khiến nụ cười này của hai người hết sức đơn thuần.

Dưới bóng cây ngoài cửa động đặt hai con gà rừng, một đống củi khô.

Lan Thất nhìn hai con gà kia rồi quay đầu nhìn Minh Nhị như cười như không.

Mà trên mặt Minh Nhị chỉ lộ nét cười thanh nhả.

Lan Thất xách một thùng nước từ trong động ra, sau đó không chút khách khí xách một con gà Minh Nhị săn được, hướng hồ nước bên kia đi đến.

Nếu hai bên đều không thể đạt được như ý, vậy tạm thời cứ chung sống hòa thuận với nhau đi, huống chi Nhị công tử cũng đã chìa tay ra trước, nàng đương nhiên càng không có vấn đề gì.

Minh Nhị xách con gà còn lại đi theo phía sau Lan Thất.

Đến bên hồ, Lan Thất trước dùng thùng múc nước sau đó giao cho Minh Nhị, phân phó một tiếng: “Lâm sôi nước.”

Vì thế Minh gia “Hóa vân chương” lại phát huy tác dụng.

Lúc nước trong thùng sôi lên, Lan Thất xách hai con gà cùng thùng nước đến chỗ cách xa hồ nước, tiếp đó nàng nhúng hai con gà vào thùng nước nóng hổi, sau đó đưa thùng rỗng tới trước mặt Minh Nhị, tay Minh Nhị duỗi ra tiếp lấy. “Mức nước lại đây.” Lan Thất phân phó một tiếng rồi bắt đầu nhỏ lửa, mỡ bụng, thủ pháp vô cùng thành thạo lưu loát.

Minh Nhị xách thùng nước đầy đi tới, Lan Thất nhận lấy, rửa sạch máu trên hai con gà, lại rửa sạch tay, sau đó lần thứ hai ném thùng rỗng cho Minh Nhị, Minh Nhị lại múc đầy một thùng nước trong.

Hai người một xách nước một xách gà quay trở về, mặt trời lặn phía sau kéo bóng ảnh hai người trải ra thật dài, khi thì chồng chéo lên nhau, khi lại phân tách ra.

Trước son động, Minh Nhị thổi lửa, Lan Thất treo gà rừng lên, lấy nắm củ tươi trong động ra. Minh Nhị im lặng ngồi nhìn, Lan Thất cũng không lên tiếng, chỉ đem củ tươi trong tay vò nát, chờ đến khi gà nướng bắt đầu chín thì đều đặn rắc vào thân gà, cứ rắc như thế đến khi hết mới thôi.

Đêm đó, Minh Nhị công tử rót cục được ăn mỹ thực. Gà kia chẳng những hương giòn ngon miệng, hơn nữa vị mặn nhạt rất vừa, cuối cùng cũng hiểu được việc Lan Thất rắc củ kia có ích lợi gì.

Thời khắc đó, Minh Nhị công tử đối với Lan Thất thiếu thật sự sinh lòng thần phục, đồng thời nghi vấn trong lòng càng sâu.

Tám màn đen buông xuống, trăng nhạt mới nhú, sao trời lấp lánh, một ngày lại trôi qua.

Hai người ăn gà xong lại lấy thùng nước và quả đại trong động ra.

“Haizzz... những trái này so với ‘Ngân châu quả’ quả thật kém xa.” Lan Thất vừa ăn vừa cảm thán.

“Thất thiếu muốn ăn có thể đi hái.” Dáng vẻ Minh Nhị công tử ăn quả đại vẫn tao nhã như ngày thường.

Bích mâu Lan Thất liếc xéo hần một cái, nói: “Thì ra Nhị công tử hẹp hòi như vậy, vẫn còn ghi hận chuyện con rắn kia.”

Minh Nhị nhìn hai dấu vết thương trên cổ tay một lúc, nhớ tới cảm giác khi đó, mảy thoảng cau lại.

Lan Thất nhìn bộ dáng của hần, bích mâu khẽ chuyển, cong môi cười, lập tức đứng dậy bay vào rừng cây.

Chỉ chốc lát sau đã thấy nàng quay trở lại, tay trái nắm hai trái ‘Ngân châu quả’, tay phải xách theo một con rắn bạc dài ba thước*, con rắn kia vẫn còn sống, không ngừng vận vẹo gây đau thân mình, nhưng vì thân bị năm bảy tắc* nên không thể thoát ra.

**1 thước= 10 tấc= 1/3m= 33,33cm*

Minh Nhị vừa thấy con rắn kia, lông mi thoảng run rẩy.

“Ngân xà này không ăn ‘Ngân châu quả’ nhưng lại bị mùi hương của nó dụ hoặc, cho nên chỗ nào có ‘Ngân châu quả’ tất có rắn này, đáng tiếc Nhị công tử thế nhưng không biết.” Lan Thất lắc lắc đầu thương tiếc ngồi xuống đối diện Minh Nhị, hoàn toàn đem tính toán của mình bỏ qua một bên.

Nàng cười tủm tỉm nhìn Minh Nhị, sau đó tiện tay buông ‘Ngân châu quả’ xuống, đôi tay trái kẹp lấy con rắn, đầu ngón tay phải dọc theo thân rắn rạch một đường, vận nội kinh lột da bóc thịt, đầu ngón tay móc vào rút ra túi mật, bỏ vào trong miệng, ực một tiếng nuốt xuống toàn bộ. Bên kia Minh Nhị công tử trừng lớn hai mắt.

“Ngươi... Cứ như vậy mà ăn sao?” Minh Nhị công tử từ khi sa vào cảnh sa sút đến nay thức ăn kém nhất cũng chỉ là quả đại, ngay cả thịt tươi cũng không ném qua chứ đừng nói đến mật rắn ghê tởm này.

“Mật rắn là phần quý nhất của con rắn, đương nhiên không thể lãng phí.” Lan Thất vừa lột da rắn vừa nói.

“Mật rắn là thuốc tốt ta biết, nhưng ăn sống...” Thật quá ghê tởm! Minh Nhị cố giữ vẻ mặt trấn tĩnh nhưng ngực lại thấy cuộn cuộn.

Lan Thất liếc hần một cái, khỏe môi hàm chứa ý cười nhưng không lên tiếng, động tác trong tay cũng không ngừng, chỉ khoảng nửa khắc đã lột sạch lớp da, vận gây đầu rắn, sau đó vung tay ném vào đồng lửa, trong tay chỉ còn lại lớp thịt rắn trắng phau. Nàng vừa đặt thịt rắn lên nướng trên lửa vừa nói: “Thịt rắn chính là mỹ vị nhân gian, song bản thiếu nghĩ Nhị công tử chắc không muốn ăn.” Nói xong nhìn về phía Minh Nhị, quả nhiên thấy khỏe mắt hần giật giật, ánh mắt tuyệt không dừng ở khối thịt rắn. Nhất thời trong lòng khẽ động, chậm rãi nói: “Nghe nói ‘Ngân châu quả’ này sở dĩ hương vị vô cùng ngọt ngào chính là bởi vì ngân xà mỗi ngày dùng lưỡi nếm quả, dùng nước bọt tẩm bỏ quả.”

Minh Nhị vừa nghe lời ấy, biết rõ Lan Thất cố ý nhưng vẫn không khống chế được hành động của mình, vội vàng lấy nước ra súc chà xát tay, bởi ngày đó tay hần đã chạm phải thứ xà dịch tẩm bỏ ‘Ngân châu quả’ kia.

“Ha ha ha...” Lan Thất vừa thấy động tác của Minh Nhị liền cười rộ lên, cười thật là khoái trá, suy cho cùng Minh Nhị công tử bị nàng quay mòng khắp chốn như vậy là chuyện rất hiếm có. Ai có thể nghĩ rằng Minh Nhị công tử ung dung tiêu sái mà lại có nhiều tâm bệnh như vậy? Ha ha, cho nên nàng cần phải biết quý trọng mỗi một cơ hội, nếu không chính là phí nỗ chính mình. Nhặt ‘Ngân châu quả’ lên đưa về phía Minh Nhị, hỏi: “Nhị công tử có muốn ăn một quả?”

“Thất thiếu cứ dùng tự nhiên.” Minh Nhị cũng không thèm liếc mắt một cái.

“Vậy bản thiếu không khách khí.” Lan Thất tùy tiện rửa qua chút nước rồi đưa quả đến bên miệng cắn một miếng, tức thì hương vị ngọt ngào mát lạnh tán ra trong miệng, thấm tới tận trong lòng, nhất thời cảm thấy toàn thân đều nhẹ nhàng khoan khoái, “Chắc Chắc! Ngon quá! So với ‘Lang can quả’ còn ngon hơn nhiều!” Quả còn lại cũng bỏ nốt vào miệng, chỉ trong chốc lát đã ăn sạch sẽ. Khi trái cây hết cũng là lúc thịt rắn nướng bắt đầu tỏa hương, dạ dày Lan Thất rõ là lớn, vừa ăn xong một con gà nướng với bao nhiêu quả đại, mà giờ nàng đang ung dung lấy thịt rắn xuống đặc ý ngồi ăn, đã thế còn chẳng thấy trướng bụng.

Ngược lại lúc này Minh Nhị chẳng thiết ăn uống gì, chỉ cần nghĩ đến ăn liền thấy buồn nôn, hần nhìn Lan Thất ăn uống hùng hục thế kia bèn nói: “Súc ăn Thất thiếu quả không nhò.”

“Có ăn thì đương nhiên phải tận lực mà dùng.” Lan Thất thuận miệng đáp một câu.

Minh Nhị nghe vậy lông mi giật giật, nổi bắn khoắn trong lòng lại một lần dâng lên nhưng không nói gì mà chỉ ngồi im nhìn Lan Thất.

Lan Thất xé từng miếng thịt rắn bỏ vào miệng, bích mâu nhìn chằm chằm Minh Nhị, ác ý nói: “Thịt rắn thì coi là gì, ngay cả chuột chết thối hoắc bản thiếu cũng đã ăn qua.”

Quả nhiên, Minh Nhị vừa nghe liền biến sắc, đáng vẻ vô cùng muốn ói.

Lan Thất nhìn, trong lòng thông khoái.

Minh Nhị thở sâu, gió đêm thấm lạnh giúp ngực hẳn dễ chịu hơn. “Sao Thất thiếu lại ăn những thứ này?” Vô lâm lục đại thế gia chẳng những nổi danh võ công quan tuyệt* giang hồ mà còn đều là đại phú gia, lý nào lại ăn ‘Chuột chết’. (**quan tuyệt: có một không hai*)

Lan Thất cười, nói: “Gạt nguoi thôi.”

Minh Nhị cũng cười tao nhã: “Thất thiếu ngôn thực ngôn giả, tại hạ vô năng không cách nào phân biệt.”

Lan Thất nghe vậy nhũ mày nhìn Minh Nhị, Minh Nhị cũng nhìn lại nàng, vẻ mặt ôn hòa, còn ánh mắt giống như bọn họ là tri kỷ.

Già Tiên! Lan Thất trầm nghĩ, nhưng trong lòng lại không bác bỏ lời hấn, trên đời này có lẽ bọn họ là người hiểu rõ nhau nhất. Dời ánh mắt nhìn vào đồng lửa lay động chấp chôn trong gió đêm, trong một lúc ý thức trở nên mơ màng, tiếp đó, những hồi ức xa xưa thoáng cái tràn ra hiện lên trước mắt thật nhanh, không nắm được, cũng không muốn nắm.

Minh Nhị nhìn Lan Thất, ánh mắt nàng ngơ ngác như đang chìm vào một hồi ký ức, cả người bất động giống như tượng đá, chỉ có ánh lửa hồng trong đôi bích mâu lay động.

“Thế gian này, ngoại trừ thịt người, ăn được, không ăn được ta đều đã ăn qua.”

Một câu kia, thì thảo như lời vô nghĩa thốt ra từ trong mộng, chớp mắt nhẹ nhàng theo gió bay đi, nhưng Minh Nhị lại nghe thấy.

Minh Nhị không nói gì, chỉ lấy sáo trúc trong tay áo ra, sau đó tiếng sáo du dương trong vắt vang lên nhịp nhàng trong gió đêm.

Tiếng sáo thanh mà êm, phảng phất như dòng suối dưới ánh chiều tà, không cuộn cuộn, không rít gào, không khí thế mênh mông ồ ạt, cách xa huyền ảo, một mình lặng lẽ chảy xuôi, chảy qua xuân hạ thu đông, chảy qua năm tháng thì giờ, bãi bể nương dâu, muôn đời trôi qua cũng chỉ lặng lẽ xuôi dòng, mãi mãi như thế.

Tiếng sáo đã dứt mà ánh mắt Lan Thất vẫn nhìn chăm chăm đồng lửa, dường như người đang ở đây mà hồn đã bay xa, sau một lúc lâu mới nghe nàng nói: “Bản thiếu dù không hiểu âm luật, nhưng khi nghe khúc sáo này ngược lại có thể làm lòng người bình tĩnh.”

Minh Nhị liếc mắt nhìn Lan Thất một cái nhưng không nói gì.

“Tiếng sáo có thể yên bình nhân nhĩ như này, nhưng nhân sinh làm sao có thể như vậy.” Trong mắt Lan Thất dâng lên vẻ buồn bã.

Minh Nhị vuốt sáo trúc trong tay, nói: “Thất thiếu còn trẻ sao lại nói những lời tang thương thế này.”

“Tang thương? Bản thiếu đã trải qua...” Lan Thất hơi ngừng lại, dường như không biết dùng từ thế nào, vẻ ngẩn ngơ trong mắt càng đậm khiến nàng giống như cô hồn lạc lối, “... Suốt đời nguoi cũng chẳng biết đâu.” Nhẹ thờ dài một hơi.

Tay Minh Nhị nắm sáo trúc hơi căng thẳng, ngược mắt nhìn lại, trong ánh lửa nhấp nháy thân ảnh Lan Thất lộ vẻ vô cùng mong manh yếu ớt, dường như chỉ cần một cái chạm tay nhẹ nhàng liền tan ra. Sáo, lặng lẽ xoay vòng, kiếm, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất ra...

“Nhị công tử thôi khúc vì muốn an ủi bản thiếu sao?” Lan Thất quay đầu nhìn Minh Nhị.

“Là hy vọng Thất thiếu có thể thư thái một chút.” Minh Nhị cười ôn hòa, tay nắm sáo trúc thả lỏng.

“Nơi hoang đảo lạnh lẽo, trăng cô sao độc, lại có lửa có sáo cùng một nhân vật bạc này như Nhị công tử, nếu có một cô gái ở đây nào có thể không động tâm khuynh tình?” Lan Thất neoh bích mâu, nụ cười giáo hoạt, giọng nói mỉa mai, “Hoặc giả nhân lúc tâm thương thần bí, có thể một kích mà giết?”

“Tại hạ nào có ý gì, là Thất thiếu đa nghi thôi.” Minh Nhị công tử cười vô cùng ôn hòa chân thành.

“Nhị công tử.” Lan Thất cười như mật ngọt, mặt lý tàng đao, “Bản thiếu là người ngu xuẩn như thế ư?”

Minh Nhị lắc đầu tỏ vẻ hết cách, thôi không muốn tranh luận với nàng nữa.

“Nguoi hiểu bản thiếu cũng như bản thiếu hiểu nguoi.” Lan Thất hất cằm, bích mâu liếc hấn, “Cho nên nguoi có tâm tư gì không lửa được bản thiếu đâu.”

Minh Nhị nhìn nàng, cười nhạt, “Tâm tư Thất thiếu tại hạ cũng sơ lược biết được một hai, ai trên đời mà không có lòng trắc ẩn? Chuyện cũ của Thất thiếu quả thực khiến Minh Nhị không đành lòng, thật hận không thể chịu thay huy nh.”

“Ai da, Nhị công tử, bản thiếu thật sự càng ngày càng thích nguoi rồi đó.” Bích mâu Lan Thất nhìn Minh Nhị một cái thật sâu, thật đúng là ngàn vạn nhu tình.

“Vinh hạnh cho tại hạ.” Minh Nhị cũng bày một dạng tình chân ý thiết.

Thời khắc này, nếu có Vũ Văn Lạc ở đây phỏng chừng sẽ run run nói một câu: Hai người này thật đúng là cái gì cũng có thể dùng làm vũ khí.

Nếu đổi lại Minh Không ở đây, phỏng chừng ông sẽ thờ dài một câu: Hai tiểu tử này nếu có thể làm bằng hữu, thiên hạ từ nay về sau thái bình.

Lan Thất nhìn sáo trúc trong tay Minh Nhị, bĩu môi nói: “Những chuyện cảm kỳ thư họa tao nhã này bản thiếu không hiểu, nhưng nói thế nào cũng từng nghe qua ngón cầm của Ly Tam, cầm nghệ của nàng có một không hai đương thời, tiếng sáo Nhị công tử cũng không thua kém, có điều bản thiếu xem ra, Nhị công tử không bằng Ly Tam.”

“Chút tài mọn của tại hạ sao có thể so với Ly Tam cô nương.” Minh Nhị cười nhạt một tiếng tỏ vẻ không quan tâm.

“Thật ra không phải tài nghệ khác biệt.”

“Hửm?” Minh Nhị rũ mắt ngắm nghía sáo trúc trong tay, vừa như tò mò vừa như tùy ý hỏi, “Khác biệt chỗ nào?”

“Khác biệt là ở, tâm.” Lan Thất nhàn nhạt nhả ra một câu.

Tay Minh Nhị vẫn về sáo trúc thoảng ngừng một lúc.

“Nhạc có bi có hỉ, tiếng đàn của Ly Tam, khi vui, của nàng có hân hoan vui mừng, khi buồn, của nàng có đau khổ ưu sầu, nàng coi nó là máu của mình, là lòng của mình, là tình ý của mình, tất nhiên sẽ động lòng người, sẽ say lòng người. Mà Nhị công tử...” Lan Thất nhìn Minh Nhị, thông thả mà rõ ràng nói ra, “Tiếng sáo của Nhị công tử chỉ là một khúc nhạc sáo, bên trong trống tuếch!”

Minh Nhị ngược mắt, con ngươi mênh mang trong trẻo khiếp người, sát khí... Hiện lên.

“Tiếng sáo Nhị công tử cũng như con người Nhị công tử, bên ngoài hoàn mỹ không tỳ vết, bên trong hoàn toàn trống rỗng, lấy băng nguyên, hoang mạc so sánh cũng hơn hẳn Nhị công tử, ít nhất ở đó còn có băng và cát, mà Nhị công tử... Thế gian hết thảy đều không nhập tâm người.” Bích mâu Lan Thất sáng ngời phản chiếu rõ ràng hình ảnh Minh Nhị, “Vô lâm chí tôn ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ chẳng qua cũng chỉ là thứ mà Nhị công tử muốn thương qua chút thôi.”

Sát khí trong con ngươi Minh Nhị biến mất, sau đó từ từ lộ ra tươi cười.

Nụ cười kia, không phải ôn nhã như ngọc, không phải xuất trần như tiên, không phải tao nhã thông dong, không phải tiêu sái lạnh nhạt.

Đó không phải Trích Tiên Minh Nhị công tử cười.

Nụ cười kia, khiến trăm hoa vạn cỏ điêu tàn, nhân tâm quỷ phách* hóa tro, thế gian không ai có thể so được với nụ cười vô tình băng lãnh mà lại trống rỗng hư không đó. (*phách: hồn phách)

Đó là Minh Hoa Nghiêm cười.

“Quả nhiên Thất thiếu đúng là tri kỷ của tại hạ.”

Thanh âm như suối chảy êm tai nhưng lọt tai kẻ khác lại khiến trái tim băng giá, dung nhan như Trích Tiên tuấn mỹ nhưng lọt mắt người lại khiến linh hồn run rẩy, nhưng đối mặt với hết thảy sự này là Lan Thất, nàng vẫn yêu dị quý mị như thường, chỉ phe phẩy ngọc phiến cười khê, “Như nhau thôi.”

Hai mắt chạm nhau, nét cười đầy mặt.

Ánh mắt cũng xuyên vào đáy lòng thẳng đến linh hồn đối phương.

Thế gian này, không có ai có thể hiểu rõ bản thân hơn đối phương.

Thế gian này, không có ai có thể khiến bản thân muốn dồn hấn vào từ địa hơn đối phương.

Thế nhưng, hiện tại, vẫn chưa, chưa được.

Đối mặt phút chốc, ánh mắt dời đi.

Ánh trăng sáng tỏ, ngân hà chói lọi, ánh bạc phủ đầy trời đất, ánh lửa nhẹ nhàng tỏa một lớp màn hồng ấm áp bao quanh bọn họ, đêm chính là như thế, yên tĩnh đẹp đẽ.

Qua một lúc im lặng Lan Thất đột nhiên lên tiếng: “Không biết bây giờ là lúc nào, Nhị công tử người nói xem người của người sẽ tìm tới nơi này trước, hay của bản thiếu sẽ tới trước.”

Minh Nhị ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đêm, một lát sau mới nói: “Lúc này hẳn là mười hai tháng mười, sắp hết giờ Thìn.”

“Hử?” Lan Thất kinh ngạc.

“Thất thiếu chẳng lẽ không biết trên đời này có một môn gọi là ‘Tĩnh tượng’, xem nó sẽ biết thời tiết canh giờ.” Minh Nhị công tử đầy bụng tài học đến lúc này mới có thể thể hiện.

Lan Thất lại bĩu môi, “Khi Nhị công tử đói bụng sao không cầu trợ ‘Tĩnh tượng’ này đi.”

“Canh giờ không còn sớm, nên nghỉ ngơi thôi.” Đối với lời nói khiêu khích của Lan Thất thiếu, Minh Nhị công tử từ trước đến nay luôn tuân theo nguyên tắc tứ lạng bạt ngàn cân, nếu có thể tránh được thì cứ tránh.

Ánh trăng nương theo cửa động chiếu vào, bên trong sơn động tranh sáng tranh tối.

Lan Thất cởi áo choàng xuống trải lên trên giường, sau đó lại cởi ngoại bào chuẩn bị làm mền, khoe mắt Minh Nhị chột lóe ngân quang, đưa mắt nhìn nàng sau đó nhẹ nhàng nói một câu: “Khó trách.”

Lan Thất vốn đã nhảy lên giường nghe vậy hỏi lại: “Khó trách cái gì?”

Ánh mắt Minh Nhị nhìn thẳng vào người Lan Thất, nói: “Khó trách thế nhân nói Thất thiếu nam nữ bất phân, dù có gì đó, ai có thể nhìn ra.”

Lan Thất bỏ đi ngoại bào lộ ra nửa người trên mặc tiểu nhuyến giáp màu bạc.

“Nếu như vậy... lẽ nào Nhị công tử cũng cho là thế?” Lan Thất cúi mặt liếc nhìn bản thân, âm thầm hỏi hận bản thân sơ suất.

“Ha ha...” Minh Nhị bỗng nhẹ giọng cười rộ lên mang theo một tia giễu cợt, “Không phải Thất thiếu thường nói chúng ta là tri kỷ sao? Cho nên, thế gian này ngoại trừ Phụng Duệ huynh, tại hạ chính là người hiểu rõ thân phận Thất thiếu nhất, huống chi đêm qua...” Nói đến tận đây Minh Nhị đột nhiên dừng lại, thoáng cảm thấy xấu hổ.

“Câm miệng!” Lần này đến phiên Lan Thất tức giận, tròng mắt Minh Nhị, vành tai hơi nóng lên. Nàng đương nhiên biết có thể giấu giếm thể nhân nhưng không thể lừa được Giả Tiên này, có điều... Lại còn dám nhắc chuyện đêm qua! Nhưng mà... Bích mẫu Lan Thất khẽ xoay chuyển, ha ha... Đêm qua... Hừ hừ, Giả Tiên, bản thiếu đã biết làm thế nào để chinh đốn ngươi!

Minh Nhị lần này rất nghe lời không hề lên tiếng, trong lòng tự hỏi vừa rồi sao lại nói ra lời như vậy, việc này vốn không cần nói rõ, trong lúc nhất thời không khỏi có chút mờ mịt, may mắn trong son động ánh sáng mơ hồ, hai bên lại cách xa không thấy rõ nét mặt của nhau.

Lan Thất cảm ngoại bào đắp lên trên người một cái rồi ngủ, Minh Nhị cũng cời áo khoác đắp lên người rồi nằm xuống, trong son động nhất thời yên tĩnh lại, chỉ có ánh trăng lặng lẽ không tiếng động chiếu vào. Hai người đã rất nhiều ngày chưa được một giấc ngủ ngon, nay ăn uống no đủ, chỉ chốc lát đã say sưa đi vào giấc mộng.

Nửa đêm, Minh Nhị tỉnh dậy, bởi vì trong động rất lạnh, giống như nằm trên khối băng khiến thân thể vốn ấm áp cũng bị nhiễm lạnh.

Cuối thu đầu đông, nhiệt độ ban đêm thấp đến mức nào có thể tưởng tượng được, mà giường đá lạnh lẽo dù cho thể chất tốt đến đâu cũng không có cách nào làm ấm lên được, Minh Nhị trước kia chưa ngủ qua nên không biết, nhưng nhìn Lan Thất nằm ở đằng kia không cần giường mây vẫn có thể ngủ, thậm chí mình cũng sẽ không đan đầu.

Ngồi dậy có thể nhìn thấy quang cảnh trong động rất rõ, ánh bạc chiếu sáng lấp lánh trước cửa động, nghĩ đến bên ngoài ánh trăng còn sáng hơn. Nhìn về phía Lan Thất bên kia vẫn ngủ say không một tia động tĩnh. Lặng lẽ đứng dậy, lặng lẽ dời bước đi qua, thân mình Lan Thất trên giường cuộn tròn như một đứa bé, Minh Nhị nhìn, có vài phần kinh ngạc lại có vài phần buồn cười. Khi cặp bích mẫu mị hoặc chúng sinh nhắm lại, khuôn mặt liền mất vài phần khí thể hiện ra vẻ nhỏ bé và yếu đuối, mi tìm kiếm khẽ nhíu lại, trong mộng hình như có ưu sầu.

Một Lan Thất như vậy Minh Nhị chưa bao giờ gặp qua, tay đã cảm sáo trúc trong tay áo, nhưng khi ánh mắt chạm đến thân mình còn đang cuộn tròn kia, không biết vì sao sát ý trong lòng đột nhiên tiêu tan, chậm rãi buông lỏng tay, xoay người lặng lẽ ra ngoài động.

Minh Nhị đi ra son động là lúc, Lan Thất mở mắt, cặp bích mẫu trong suốt không một tia mơ màng. Một khắc kia khi Minh Nhị đứng dậy nàng liền tỉnh, mười mấy năm qua, nàng đã sớm không biết tư vị say giấc mộng đẹp là thế nào, dù gió thổi lá rơi cũng có thể làm nàng tỉnh lại ngay tức khắc. Thả lỏng bàn tay đang nắm chặt ngọc phiến, xoay người, ánh mắt sâu xa nhìn ra cửa động.

Ngoài động, quả nhiên là một vùng sáng bạc.

Minh Nhị chấp tay đứng trước cửa động nhìn lên bầu trời đêm, trăng sáng như ngọc, trong suốt như sương, đêm lạnh thấu xương.

Móc sáo trúc từ trong tay áo ra muốn thổi một khúc, song nhớ tới người đang ngủ say trong động liền từ bỏ, ngắm nghía trong tay, đột nhiên nhớ tới lời Lan Thất nói: [Tiếng sáo Nhị công tử cũng như con người Nhị công tử, bên ngoài hoàn mỹ không tỳ vết, bên trong hoàn toàn trống rỗng, lấy băng nguyên, hoang mạc so sánh cũng hơn hẳn Nhị công tử, ít nhất ở đó còn có băng và cát, mà Nhị công tử... Thế gian hết thấy đều không nhập tâm ngươi. Vô lâm chí tôn ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ chẳng qua cũng chỉ là thứ mà Nhị công tử muốn thưởng qua chút thôi.]

Hoàn toàn trống rỗng ư? Bất giác cười, nụ cười hoang vu lạnh lẽo.

Trống rỗng thế nào được. Minh gia chẳng phải nằm trong lòng bàn tay hắc đẩu sao.

Không gì nhập tâm ư. Thu Hoành Ba chẳng phải đã tặng hắc thiên ti y đẩu sao.

Thế nhưng... Vì sao... Trong lòng luôn lạnh lẽo như vậy, dù làm gì cũng chưa bao giờ cảm nhận được cái gọi là thỏa mãn, ấm áp như lời người khác nói.

Bàn tay xòe ra, thật sự trống không.

Tĩnh tâm tìm kiếm, thật sự rỗng tuếch.

Nâng chương, năm ngón tay nắm lấy ánh trăng phía chân trời.

Lan Nhân Bích Nguyệt... Mỹ vật chí thánh, đại biểu cho thiên hạ vô lâm, hẳn phải lấy được.

Chỉ cần có được ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’, vậy sẽ có thể nắm hết mọi thứ trong tay, không còn là trống rỗng.

“Chỉ cần có ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’, vậy sẽ nắm được hết thấy mọi thứ trong tay.”

Suy nghĩ trong lòng bất chợt vang bên tai, bỗng nhiên cả kinh, sau đó liền bình tĩnh lại. Thế gian này có thể tới gần hẳn như vậy chỉ có nàng, cũng chỉ có nàng hiểu hẳn như thế, chỉ có thể là nàng.

“Trăng sáng như thế, chỉ một người thưởng thức thật tịch mịch.” Lan Thất sóng vai đứng với Minh Nhị.

Minh Nhị quay đầu nhìn nàng, “Thất thiếu tỉnh rồi sao?”

“Tuyệt đối không phải vì lạnh mà tỉnh.” Lan Thất cười ngọt ngào, “Chỉ vì Nhị công tử vừa rồi đi, trong lòng ta liền cảm thấy trống trải, nên cũng tỉnh ngay.”

Minh Nhị nhíu mày nhìn Lan Thất, chốc lát sau lộ ra một nụ cười khẽ, trong ánh trăng sáng quả thật như tiền như ngọc, tuần mỹ không thể tả. “Thì ra Thất thiếu đòi chiêu.”

Lan Thất gật đầu, cười tùm tùm nhìn Minh Nhị, vẻ mặt hiện rõ ngươi quả là tri kỷ của ta, hơi tới gần, giọng nói nhẹ như thì thầm, “Nhị công tử tiếp chiêu chứ?”

“Thình thình Thắt thiếu, tại hạ sao lại có thể không nhận.” Minh Nhị điềm tĩnh đáp.

“Haizzz, thế gian này không còn có ai có thể khiến bản thiếu dụng tâm như Nhị công tử.” Lan Thắt thở dài đưa tay xoa mặt Minh Nhị, nhu tình vô hạn, bích mâu cuộn sóng, dưới ánh trăng, phảng phất như toàn bộ đất trời đều thu vào trong đôi mắt này, khuyên hồn nhiếp phách.

Minh Nhị xoay người nhìn Lan Thắt, hơi cúi đầu, con ngươi mênh mang chống lại cặp bích mâu độc nhất vô nhị thế gian, cười ôn hòa, hỏi: “Người nói xem, cuối cùng sẽ như thế nào?”

Đến lúc này, thật giả đã rõ, vậy đến cuối cùng, kết quả sẽ ra sao?

“Không biết mới thú vị.” Lan Thắt nhìn đôi con ngươi mênh mang xa xôi kia, tới gần hơn nữa, nàng muốn nhìn thấy thân ảnh của mình phản chiếu trong đôi mắt đó.

Một cây sáo trúc bỗng chen vào giữa hai người.

“Người nên nhớ đêm nay người đã ăn mật rắn, thịt rắn, còn có ‘Ngân châu quả’ tẩm dịch rắn nữa.” Minh Nhị nhả rõ từng chữ. Ngụ ý tất nhiên muốn nàng tránh xa một chút.

Bích mâu Lan Thắt thoáng hiện tia yêu dị, Minh Nhị thâm nghĩ không ổn.

“Vậy người cũng ném thử đi.”

Cộp!

Nháy mắt lui về phía sau nhưng Minh Nhị công tử vẫn không thể trốn thoát, cái ót đập vào vách đá trên sơn động, ngay sau đó lại cảm thấy trên mặt đau xót, mà Lan Thắt chỉ cảm thấy răng như sắp gãy.

Minh Hoa Nghiêm cùng Lan Tàn Âm lần đầu tiên tiếp xúc thân mật, phát sinh trên biển Đông Hải, tại một hoang đảo, trước một sơn động, chỉ có cảm giác là: Minh Hoa Nghiêm bị đụng đầu đau đầu, Lan Tàn Âm bị đụng đầu răng.

Đương nhiên, trừ bọn họ người bên ngoài không ai biết.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 2 - Chương 44: Sơ kiến Đông Hải (Thượng)

... “phía trước đường eo biển ngăn cách sừng sững một hòn đảo lớn hơn cả đảo này, diện tích mênh mông vô bờ. Xa xa có đồi núi sông suối, gần hơn có thôn trang thành trấn, tất cả thu hết vào đáy mắt”...

Khi Minh Anh và Lan Đồng tay buộc tay dẫn một đám thuộc hạ song hành xuất hiện trước mặt Minh Nhị, Lan Thắt, hai người sừng sốt đến mức khóe mắt giật giật. Dù chủ nhân hai người có không vừa mắt nhau thì cũng chỉ biểu hiện ngầm, nhưng bọn lại lộ liễu đến mức này thì?

Bị Lan Thắt kéo đến một bên, Lan Đồng liền giải thích: “Thuộc hạ lo lắng nếu người Minh gia tìm được trước sẽ gây bất lợi với Thắt thiếu.”

Sau lưng Lan Thắt, Minh Anh cũng đang giải thích y thế với Minh Nhị: “‘Bích Yêu’ kia ti tiện âm hiểm, thuộc hạ của hắn khẳng định cũng giống vậy, Minh Anh lo lắng bọn họ sẽ gây bất lợi với công tử nên bắt đắc dĩ mới phải làm thế.”

Tất cả bọn họ đều chưa bao giờ đặt chân đến Đông Hải đảo, kể từ lần nghe được kỳ danh này từ miệng các anh hùng hào kiệt trên đỉnh Anh sơn, hai người Minh Nhị, Lan Thắt liền âm thầm hành động. Lúc bọn họ quyết định đích thân vượt biển sớm đã an bài ổn thỏa mọi chuyện. Ngay khi hai chiếc thuyền lớn chở ba trăm cao thủ võ lâm xuất phát, thuộc hạ hai nhà Minh, Lan cũng đồng thời y theo phân phó của chủ nhân mà hành sự.

Ngay khi con bão trên biển Đông Hải ập tới liền có thuộc hạ cho tuyệt ung truyền tin vào đất liền, nhận được tin, sau khi đợi bão tan nhóm thuộc hạ lập tức lên thuyền rời bến nghĩ cách cứu viện. Chủ nhân nhà mình là người thế nào bọn họ đương nhiên biết rõ, không có khả năng bỏ mạng chỉ vì một trận mưa gió. Chẳng qua biển rộng mênh mông muốn tìm kiếm phải mất rất nhiều thời gian, lại thật không ngờ hai nhà Minh, Lan không hẹn mà gặp trên biển rộng này.

Tuy hai nhà trong chốn võ lâm đều là bạch đạo thế gia, trước nay vẫn quan hệ tốt đẹp không thù địch, Minh Nhị, Lan Thắt gặp nhau bề ngoài cũng tỏ ra khách khí vui vẻ, nhưng Minh Anh, Lan Đồng đều là thuộc hạ thân tín của hai người nên đương nhiên đã sớm thông tỏ mọi chuyện. Đó chính là nguyên do vì sao hai bên chạm mặt dù chưa từng ra tay quá nặng nhưng đề phòng cảnh giác là không thể thiếu, trải qua một phen thảo luận cuối cùng đi đến nhất trí hai nhà cộng lại chia làm hai nhóm, Minh Lạc và Lan Lung cùng gióng thuyền tiếp tục hướng đảo Đông Hải mà đi, Minh Anh và Lan Đồng tiếp tục tìm kiếm chủ nhân.

Minh Anh và Lan Đồng ở hai nhà Minh, Lan đều là những người có võ công cao cường, tinh anh nhạy bén, trong mắt Minh Nhị, Lan Thắt, họ chính là những thuộc hạ đặc lực. Nhưng không biết có phải hai người cũng như chủ nhân, kiếp trước có nghiệt duyên kiếp này có thù oán, rõ ràng đã đạt được ý kiến chung nhất, lý trí cũng biết giờ phút này phải hóa thù thành bạn, nhưng hai người cứ cảm thấy nhìn đối phương không vừa mắt.

Lan Đồng dù bình thường không cười nhưng trên má trái vẫn lộ ra một lúm đồng tiền thật sâu khiến người khác vừa gặp đã cảm thấy thân thiện dễ gần, nhưng khi vào mắt Minh Anh lại bị xem là nham hiểm xảo trá. Ánh mắt Minh Anh tinh anh sáng ngời khiến người khác vừa nhìn vào đã thấy thông minh tin cậy, nhưng Lan Đồng lại thấy đó chính là hàm chứa mưu mô quỷ kế. Chỉ cần đối phương có chút lời nói, hành động gì đó liên tục động cho rằng hắn đang khiêu khích tính toán mình, cuối cùng hai người một lời bất hòa đại chiến ba trăm hiệp, kết quả đương nhiên là một cục diện bế tắc. Cả hai đành trối tay mình lại với nhau cùng đi đến trước mặt chủ nhân, mục đích nhằm ngăn chặn đối phương đến trước một bước có thể làm hại chủ nhân nhà mình. Nhìn đám thuộc hạ bày một hồi chuyện dớ khóc dờ cười, Minh Nhị, Lan Thắt cảm

thấy thật mắt mặt.

Nhưng lúc này Minh Nhị, Lan Thất cũng không có tâm tình và thời gian để trách cứ hai người, không chút lưu luyến mấy ngày trải qua trên hoang đảo, sáng khoái bước lên thuyền lớn giương buồm ra khơi.

Mỗi người sau khi rửa mặt chải đầu ăn uống một phen liền gọi Minh Anh, Lan Đồng vào khoang thuyền, về phần hỏi chuyện gì, phân phó làm gì, chỉ có chính bọn họ biết.

Việc bị tập kích bất ngờ trên biển Đông Hải và con bão đến không báo trước vốn không nằm ngoài dự liệu của hai người, nhưng tựa hồ hết thảy mọi chuyện đều nằm trong kế hoạch của Đông Hải đảo! Cả hai đều là người đã quen nằm trong tay hết thảy mọi chuyện, mà hoàng triều võ lâm bởi ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ mất tích tới nay lại giao chiến với Đông Hải đảo thần bí là đã rơi vào thế hạ phong, điều này khiến hai người vô cùng không thoải mái! Bất kể là vì chính bản thân mình, hay vì hoàng triều võ lâm, hay vì Minh Không nhờ cậy, tảng đá lớn Đông Hải đảo này bọn họ phải đánh nát! Lúc này, với hai người mà nói, có chung một kẻ thù — Đông Hải đảo!

Cho nên, giữa một loạt mệnh lệnh mà Minh Anh, Lan Đồng nhận được có một đạo là giống nhau.

Đông Hải đảo, hoàng triều võ lâm ta còn chưa nắm trong tay mà ngươi dám đùa bốn giã đập trước ư!

Thuyền lớn thuận gió mà tiến, hai người Lan Thất, Minh Nhị ngồi ngay ngắn trong khoang thuyền, một người như trước yêu mỹ vô luân, một người như cũ xuất trần ôn nhã, nhưng trong lòng lại đang cười lạnh.

Thuyền đi trên biển năm ngày năm đêm, đến giờ Thân ngày mười tám tháng mười thì dừng lại sau một dãy đá ngầm.

Lan Thất, Minh Nhị vừa bước ra khỏi khoang thuyền đã thấy ngay một chiếc thuyền khác cũng núp sau dãy đá ngầm này, nhìn thấy thuyền bên này vừa dừng, hai cô gái trẻ tuổi trên thuyền đối diện liền phi thân sang, vững vàng hạ thân xuống bong thuyền.

“Thất thiếu.”

“Công tử.”

Ánh mắt Lan Lung như hai vầng trăng non xinh đẹp tú lệ bước nhanh về phía Lan Thất, mà Minh Lạc dáng người thanh tú nhỏ nhắn như liễu cũng đi về phía Minh Nhị, trong đôi mắt xinh đẹp tràn đầy lo lắng.

Lan Thất, Minh Nhị đều mỉm cười nhìn thuộc hạ đang đi tới.

“Công tử, người không sao chứ?” Minh Lạc dùng ánh mắt y già* đánh giá toàn thân cao thấp Minh Nhị. (*y già: thầy thuốc)

“Thất thiếu, người không bị ám toán chứ?” Lan Lung vào đề tương đối rõ ràng.

Vừa dứt lời, Minh Anh hung hăng liếc Lan Lung một cái, Lan Đồng gật gật đã ra chiều tán đồng với nàng.

Lan Thất dang hai tay ra, cười nói: “Tuy rằng địch nhân giả dối âm hiểm, nhưng bản thiếu hồng phúc tề thiên, may mắn tránh khỏi nguy nan.”

Minh Nhị cũng tao nhã nói: “Trên đường nhờ có Thất thiếu chiếu cố, nói chung là cửu tử nhất sinh*.” (*chín phần chết một phần sống)

Hai người đều cười cười nhìn đối phương.

“Lan Lung, còn không mau qua chào Minh Nhị công tử.”

“Minh Lạc, nhanh làm lễ với Thất thiếu nào.”

Có chủ nhân phân phó, Lan Lung, Minh Lạc đương nhiên không thể thất lễ.

“Lan Lung gặp qua Nhị công tử.”

“Minh Lạc gặp qua Thất thiếu.”

Lan Lung, Minh Lạc cúi người hành lễ đồng thời thuận tiện đánh giá người mà chủ nhân vẫn muốn ăn can nuốt phé này.

Này dung mạo quả thật vừa gặp đã khiến người ta cảm thấy đẹp mắt mát lòng, thế gian không ai sánh được. Lan Lung thầm nghĩ.

Này bích mầu quả thật có thể câu hồn nhiếp phách. Minh Lạc cố đè nén lồng ngực đang phập phồng.

Lễ xong, cũng nên nói chuyện chính sự rồi.

“Thất thiếu, đó chính là Đông Hải đảo.” Lan Lung chỉ tay về phía xa xa nói.

Từ mũi thuyền, Minh Nhị, Lan Thất đối mắt nhìn ra xa, với thị lực bọn họ cũng chỉ có thể nhìn thấy trong biển rộng nhấp nhô một dải xám đen nhỏ bé, dường như còn thấp thoáng rất nhiều đảo nhỏ đủ thấy khoảng cách này xa thế nào.

“Chúng thuộc hạ đến đây đã ba ngày, nhưng thuyền không thể lại gần thêm nữa bằng không sẽ kinh động trạm canh gác trên đảo.” Minh Lạc nói, “Bọn họ thường xuyên cho đội thuyền tra xét vòng quanh đảo, canh phòng cực kỳ nghiêm ngặt.”

“Đó chính là Đông Hải đảo?” Lan Thất hí mắt nhìn về dải đen xám tựa như đang bông bênh trên mặt biển kia.

“Lần trước người Đông Hải đảo xuất hiện, ‘Sát hồn’ phụng mệnh theo dõi, thiếu chủ Đông Hải đảo Vân Vô Nhai cuối cùng dẫn chúng quay về nơi này.” Lan Đồng đáp.

“Ừ.” Lan Thất gật đầu nhìn Minh Nhị.

Đón nhận ánh mắt Lan Thất, Minh Nhị quay sang nhìn về phía Minh Anh.

Minh Anh ôm quyền hồi bẩm: “Bẩm công tử, người của chúng ta thăm dò nơi này chính là Đông Hải đảo.”

Nhận được đáp án, Minh Nhị, Lan Thất nhìn nhau một cái trao đổi ý kiến.

“Đội trời tối ta sẽ cùng Thất thiếu bơi qua đó, các người cứ theo mệnh mà hành sự.” Minh Nhị thân nhiên phân phó một tiếng.

Ngay từ lúc gặp mặt thuộc hạ, Nhị công tử lại khôi phục bộ dáng thần tiên thông dong tào nhả, phiêu dật xuất trần như trước, tình huống chật vật trên đảo kia nếu không phải Lan Thất tận mắt chứng kiến cũng không khỏi hoài nghi hai mắt của mình, liệu có phải là nằm mơ không.

“Chuẩn bị cho bản thiếu đi.” Lan Thất phát tay phân phó.

“Dạ.” Minh Anh, Minh Lạc, Lan Đồng, Lan Lung đều nhận mệnh chủ nhân khom người lui ra.

Biển đen như mực, Minh Nhị, Lan Thất sau khi xác định phương hướng liền nhảy xuống nhanh chóng chìm vào dòng nước lạnh như băng.

Trong bóng tối, hai người lúc lặn lúc nổi, cẩn thận né tránh đá ngầm và trạm gác ra sức hướng mục tiêu bơi đến. Lấy công lực của họ mà nói, muốn tránh tai mắt của người thật ra không khó, nhưng dù hai người có bản lĩnh thế nào cũng đã bơi gần một canh giờ trong biển mới tới bờ, lúc này toàn thân cả hai đều tê cứng, môi tím mặt xanh. Nhưng để không kinh động trạm gác bên bờ, hai người chỉ có thể vút bỏ đèn đuốc trong tay, nương theo ánh sáng yếu ớt trên bờ leo lên một mỏm đá cao hiểm trở không có người canh gác.

Lên tới đỉnh, sau khi thoáng thở ra một hơi liền chọn một chỗ ẩn nấp để còi y phục ướt ra, lau khô tóc, thay y phục sạch sẽ mang theo trong bao giấy dầu vào.

Minh Nhị từ trước đến nay thường vận thanh sam, chỉ có kiểu dáng và bội sức khác biệt, mà quần áo một màu xanh thuần mộc mạc càng khiến hắn trông thanh cao khiết nhả, đứng trước gió, mỗi cái đưa tay nhấc chân đều thật phiêu nhiên (*bồng bềnh*) như tiên nhân huyền hóa (*biến hóa huyền ảo*). Mà Lan Thất lại ưa sắc tím đậm, xanh biếc, vàng nhạt, ba màu xiêm y này càng tăng thêm nét phong vận của nàng. Tím đậm càng khiến nàng ma mị yêu hoặc, xanh biếc phản chiếu đôi bích mâu sâu như nước, vàng nhạt khiến nàng yêu dị khiến người càng thêm rực rỡ chói mắt.

Khi xuất hiện trở lại, Minh Nhị thanh sam như trước, Lan Thất một thân nam trang vàng nhạt.

Nhìn sắc trời cách hừng đông còn một khoảng thời gian nữa, hai người liền tìm một chỗ khuất gió vận khí điều tức, cùng đồng thời nghỉ ngơi để khôi phục nguyên khí.

Khi sắc trời vừa sáng, hai người mở mắt đứng dậy, từ trên đỉnh cao phóng mắt quan sát mới phát hiện nơi đang dừng chân là một đảo nhỏ, phía trước đường eo biển ngăn cách từng từng một hòn đảo lớn hơn cả đảo này, diện tích mênh mông vô bờ. Xa xa có đôi núi sông xuôi, gần hơn có thôn trang thành trấn, tất cả thu hết vào đáy mắt, khói bếp lượn lờ, tiếng người mơ hồ, đúng là một khung cảnh yên bình không khác so với hoàng triều đế quốc là bao, cũng không hoang vắng đáng sợ như trong tưởng tượng.

“Nhìn xem, đây tựa hồ chính là một tiểu vương quốc trên biển.” Lan Thất nói.

“Cũng có thể là chốn bồng lai tiên cảnh bên ngoài hoàng triều đế quốc.” Minh Nhị quét mắt nhìn mặt biển xung quanh rải rác rất nhiều đảo nhỏ, thậm chí còn có thể thấy được ruộng đồng, nhà cửa, bóng người.

“Nơi này rõ ràng là một quốc gia độc lập, nhưng vì sao lại cướp đoạt ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’, vì sao lại gây hấn với hoàng triều vô lâm?” Lan Thất khó hiểu ngắm nghía ngọc phiến trong tay.

“Đây cũng là nghi vấn của hoàng triều vô lâm.” Minh Nhị thu hồi ánh mắt chuyển sang xem xét lối đi ở gần.

“Theo như Lan Đồng thăm dò được, sau khi bão qua nhóm Minh tiên bối cũng mất tích, người nói xem...” Bích mâu Lan Thất chuyển từ ngọc phiến trong tay sang trên mặt Minh Nhị, “Lẽ nào bọn họ cùng ba ngàn cao thủ đều có kết cục như nhau? Dù sao biển Đông Hải đối với hoàng triều vô lâm mà nói chính là vực sâu chết người, nhưng với người Đông Hải đảo lại chính là cái nôi nuôi dưỡng chúng.”

“Tại hạ tưởng chỉ cần chúng ta tìm được vị Vân thiếu chủ kia thì nhất định có thể tìm được đáp án, đây chẳng phải mục đích chuyến này của chúng ta sao?” Minh Nhị liếc mắt nhìn Lan Thất một cái.

“A, mục đích của chúng ta cũng không chỉ một chuyện này.” Lan Thất cười đầy thâm ý.

“Đi trước thăm dò tình huống đã.” Minh Nhị dẫn đầu bước xuống sườn núi, Lan Thất thu hồi ngọc phiến theo sau.

Đảo này không lớn lắm nên hai người xuống vách núi đi chưa tới một canh giờ đã xuyên hết đảo nhỏ, phía trước lại là bờ biển, bên bờ đậu mấy chiếc thuyền, còn có một tiệm cơm. Có lẽ tiệm chỉ mở để người lái đò, khách qua đường thuận tiện dừng chân ăn cơm nên khá nhỏ và đơn sơ. Lúc này không phải giờ cơm nên khách nhân không nhiều lắm, chỉ có hai ba người qua đường dừng chân nghỉ tạm đang ngồi uống trà với vài người lái đò đang đợi khách.

Hai người vừa bước vào quán, Minh Nhị liền sinh cảm giác không ổn.

Phải biết với dung mạo đáng vẻ của hai người mà nói, đặt mình trong quần anh hội tụ tại Anh Sơn đã là tiêu điểm mọi người chú ý huống chi nơi này chỉ là một tiểu điểm đơn sơ, từ chủ quán đến người qua đường và người lái đò đều trừng mắt há mồm nhìn hai người, không khỏi tưởng đang mộng. Đặc biệt là Lan Thất, không cần ngôn ngữ làm dáng, chỉ một đôi bích mâu trời sinh mị hoặc kia đã khiến mọi người hồn bay phách lạc. Một gã lái đò trẻ tuổi ánh mắt si mê kim lòng không đậu đi về phía nàng.

Minh Nhị lập tức nâng tay che khuất ánh mắt Lan Thất.

“Người...” Lan Thất kinh ngạc ngẩn người.

“Câm miệng! Nhắm mắt lại!” Minh Nhị lạnh lùng nói.

Sau đó nhân lúc mọi người còn đang ngầy ngẩn kéo Lan Thất phi thân lui về phía sau, chỉ vài bước nhảy bóng dáng đã biến mất. Mà đám người trong điểm mắt thấy tiền nhân biến mất, một đám như ở trong mộng mới tỉnh, phản ứng đầu tiên đều là nắm lấy một người hỏi vừa rồi có nhìn thấy hai tiền nhân ấy không? Vừa rồi chẳng lẽ là thần biến hiện thân?

Minh Nhị kéo Lan Thất phi tới một chỗ ẩn khuất không người mới dừng lại.

“Đôi mắt này của Thất thiếu quả thật độc nhất vô nhị, phỏng chừng chúng ta còn chưa tìm được Vân Vô Nhai, hẳn đã tìm thấy chúng ta.” Trong lời nói Minh Nhị mang theo bức dọc. Chuyện này với Nhị công tử tao nhã như tiên mà nói chính là lần đầu phát sinh, nhìn người trước mắt, lúc này hẳn mới cảm nhận sâu sắc người này quả là yêu nghiệt ma chương danh xứng với thực!

“Ấy ấy! Nhị công tử dung quan phong thái như tiên, đi đến đâu đều khiến kẻ khác kính trọng ngưỡng mộ đấy thôi.” Lan Thất châm biếm lại. Đối với đối thủ một mắt một còn này lời nói không bao giờ chịu thua kém một tí tí nào.

“Tại hạ làm sao sánh kịp Thất thiếu, khiến người khác vừa liếc mắt một cái đã khắc cốt ghi tâm.”

“Ấy, Nhị công tử đừng khiêm tốn thế, chúng ta đều vậy thôi.”

‘Hừ’ hai người hừ lạnh một tiếng, vừa châm chọc đối phương đồng thời cũng ảo não trong lòng. Nếu không phải vừa rồi nhờ phản ứng của mấy người trong tiệm cơm khiến hai người tình ngộ thì thật sự đã quên mất ngoại hình hút mắt này.

Đều từ trong lòng mọc ra chai chai lợ lợ chuẩn bị dịch dung.

Khi xuất hiện trở lại trước tiểu điểm là hai lão nhân sáu mươi tuổi râu tóc bạc trắng nhưng mặt mày lại hồng hào, ăn mặc gọn gàng, vừa nhìn là biết ngay lão gia nhà phú quý.

Khách nhân trong điểm đã đi hết chỉ còn lão chủ quán tóc muối tiêu tuổi quá năm mươi.

Hai người vừa vào điểm còn chưa kịp động tay chân, lão chủ quán đang lau bàn quay sang quan sát cả hai từ trên xuống dưới một lượt rồi mở miệng trước: “Hai vị không phải là người Đông Hải đảo?”

Hả? Hai người sững sốt. Chẳng lẽ tiểu điểm này cũng là trạm gác ngầm hay sao?

Đang nghĩ ngợi có nên động thủ hay không, lão ta lại mở miệng, “Hai vị không cần ngạc nhiên, lão đây mở tiệm này đã hơn hai mươi năm, người lui tới không ít, lão vừa nhìn hai vị liền biết không phải người trên đảo này.”

“Ánh mắt lão bản thật lợi hại.” Lão nhân áo xanh nho nhã lễ độ ôm quyền nói.

“Khà khà...” Lão ta cười thoải mái, “Nếu hai vị muốn đến đảo chủ thì ngoài điểm còn có thuyền, ba ngàn tiền một lượt, lên đảo hỏi bất kỳ một người nào đều có thể chỉ cho các vị đường đến Bắc Khuyết cung, dễ lắm.”

Hả? Hai người lại sững sốt. Bọn họ còn chưa hỏi đường cũng chưa nói muốn đi Bắc Khuyết cung gì đó.

Lão chủ quán nhìn về mặt hai người, lại nói: “Hai vị không cần ngạc nhiên, thiếu chủ đã sớm hạ lệnh, phàm nhìn thấy người không giống ở Đông Hải thì cứ chỉ đường đến Bắc Khuyết cung.”

“Thiếu chủ của các lão... Chính là ‘Vân Vô Nhai’?” Lão nhân áo tím có đôi lông mi thật dài che khuất ánh mắt hỏi.

“Đúng vậy.” Lão chủ quán gật đầu.

Rắc! Cái bàn lão ta đang lau dờ chia năm xẻ bảy tán loạn trên mặt đất.

“Ông... Ông...” Lão chủ quán kinh hoàng nhìn lão nhân áo tím mặt mày dài trắng phau rõ ràng cũng sắp chết xuống mồ mà sao khí lực lại lớn như vậy, một chương đã đánh nát cái bàn vốn rất chắc chắn mà lão đã dùng hai mươi năm nay.

“Đền cho lão.” Lão nhân áo tím cười tùm tùm đưa qua một mảnh lá bạc.

“Úi chào... Chừng này, nhiều quá.” Lão chủ quán nhận lá bạc có chút run run. Lão nhân áo tím này tuy rằng vẻ mặt tươi cười nhưng vẫn khiến người ta rét run, ánh mắt dưới đôi lông mi dài tựa hồ lóe yêu quang.

“Lão bản cứ nhận lấy.” Lão nhân áo xanh cười nói ôn hòa, liếc mắt nhìn lão nhân áo tím một cái sau đó ánh mắt lại quay sang lão chủ quán, “Vị bằng hữu này của tôi từ nhỏ khí lực hơn người, vừa rồi không cẩn thận làm gãy cái bàn của lão bản, già tôi thay hẳn nhận lỗi.” Nói xong hơi khom người.

“Ồ... Không cần, không cần.” Lão chủ quán cuống quýt ngăn lại. Lão nhân áo xanh này khí độ nho nhã, cười lên khiến người khác cảm thấy thư sướng như cây đón gió xuân, đối với lão lại càng dễ chịu thoải mái hơn.

Lão nhân áo xanh nhìn lão chủ quán, vẻ mặt hòa ái dễ gần, “Lời này của thiếu chủ các ông giao phó ra lúc nào? Liệu còn có lời nào khác?”

“Ba tháng trước thì giao phó ra, ngoài ra không còn gì khác.” Lão chủ quán đáp.

“Đa tạ lão bản.” Lão nhân áo xanh ôm quyền thi lễ.

“Không dám, không dám.” Lão chủ quán cũng học ông ta bộ dáng ôm quyền, thế nhưng làm sao cũng không có phong phạm ưu nhã kia, thôi bỏ đi.

Hai người cáo từ ra khỏi điểm, mặt cười tức khắc lạnh nhạt.

Hừ! Vân Vô Nhai!

Hai người liếc nhau, chỉ cảm thấy bộ dạng cả hai rất chỉ buồn cười! Mất một phen công phu, ai ngờ hết thấy đã sớm nằm trong kế hoạch của Vân Vô Nhai, thật là phí công!

Thật đáng hận! Thật đáng giận!

Vân Vô Nhai!

Hai người âm thầm cắn răng.

Lão nhân áo xanh cùng lão nhân áo tím lên thuyền vượt qua eo biển, mới đặt một chân lên đảo chủ đã thấy bên bờ có một chiếc xe ngựa đang dừng, mười tên tùy tùng đứng bên cạnh xe, trước xe có hai gã trẻ tuổi đứng thẳng, một người trang phục thư sinh cười híp mắt, tên còn lại áo gấm mặt ngọc, anh tuấn cao lớn nhưng giữa chân mày mang theo sát khí.

Nhìn những người phía trước xe ngựa này, tay lão nhân áo tím duỗi ra khoát lên vai lão nhân áo xanh, thở dài một hơi, “Ai da da...., ngồi thuyền lắc lư khiến bộ xương già này của lão cũng không chịu nổi, đúng là chịu tội mà.” Ánh mắt nhìn qua xe ngựa, “Nhị ca, tiểu đệ thật sự đi không nổi, chúng ta ngồi xe ngựa được không?”

Lão nhân áo xanh đỡ lấy lão nhân áo tím, bắt đầu đi nói: “Thất đệ, ngươi đã quên chúng ta không còn nhiều tiền, trả tiền đi thuyền xong chỉ còn chút tiền dùng cơm, làm sao còn mượn được xe ngựa.”

Hai gã trẻ tuổi tiến đến, gã thư sinh ôm quyền, cười híp mắt nhìn hai lão nhân, nói: “Tại hạ Khuất Hoài Liễu, phụng mệnh thiếu chủ cung kính chờ hai vị ở chỗ này, xe ngựa này là đặc biệt chuẩn bị cho hai vị, mời lên xe.”

Lão nhân áo tím và lão nhân áo xanh nhìn xe ngựa trước mặt sau đó liếc nhau một cái. Lão nhân áo tím bĩu môi nói: “Nhị ca, xe ngựa rách nát như vậy ta không muốn ngồi.”

Lão nhân áo xanh gật đầu nói: “Đúng vậy. Ngựa này không phải ngựa tốt có thể ngày đi nghìn dặm, xe này vừa không có cửa vàng lại không có mảnh ngọc, chẳng có chút khí phái, thật sự không xứng với Thất đệ ngươi.”

Gã mặc cẩm y ôm kiếm đi tới, trong mắt hàm chứa vẻ khinh thường, nói: “Minh Nhị công tử và Lan Thất thiếu địa vị cao quý đứng đầu hoàng triều võ lâm thế gia chắc hẳn chỉ quen ở lâu đài uống nước ngọc, nhưng Đông Hải đảo chúng ta là nơi hoang vu nghèo nàn chỉ có xe ngựa rách nát bạc này, cho nên vẫn xin hai vị chấp nhận một chút.”

“Nhị ca, ngươi có cảm thấy ánh mắt tiểu tử này rất khiến người khác chán ghét?” Ánh mắt lão nhân áo tím liếc xéo gã mặc cẩm y, miệng hỏi lão nhân áo xanh.

“Ừ.” Lão nhân áo xanh lại gật đầu, “Hơn nữa khẩu khí rất lớn, hẳn là một tên mạnh mẽ đây.”

Đình! Lưỡi kiếm tuốt ra khỏi vỏ.

“Vạn Ai không được vô lễ.” Khuất Hoài Liễu tiến lên một bước ngăn cản gã mặc cẩm y đang trừng mắt lạnh về phía hai lão nhân áo xanh, áo tím, lại ôm quyền, “Nhị công tử, Thất thiếu, chúng tôi phụng mệnh thiếu chủ nghênh đón hai vị.” Vừa nói một tay vừa ra hiệu, lập tức có một gã tùy tùng bưng hai chén rượu lại đây, “Hai chén rượu ngon này là thiếu chủ vì muốn biểu thị lòng ngưỡng mộ với hai vị mà chuẩn bị, thỉnh hai vị uống xong để chúng tôi sớm đưa hai vị đến Bắc Khuyết cung, thiếu chủ đã chờ lâu.”

Dứt lời tên tùy tùng kia bưng rượu đi về phía hai người.

Lão nhân áo tím – Lan Thất thở dài một tiếng, “Nhị công tử, bản thiếu ghét nhất uống rượu mời.”

Lão nhân áo xanh – Minh Nhị cũng thở dài một tiếng, “Thất thiếu, bắt kẻ rượu mời hay rượu phạt, rượu Đông Hải đảo cũng không thể uống.”

“Cho nên...” Lan Thất nhìn Minh Nhị.

Minh Nhị lắc lắc đầu, “Không uống.”

“Đưa vào các ngươi sao!”

Vạn Ai quát lạnh một tiếng, bảo kiếm như tên quét nhanh về phía Minh Nhị, đồng thời Khuất Hoài Liễu cũng đánh về phía Lan Thất.

Nhưng cao thủ Đông Hải dù bất ngờ công kích cũng không có hiệu quả. Chỉ thấy Minh Nhị công tử thông dong nâng tay áo phất lên, khi tới gần chuôi kiếm liền nhanh chóng đổi hướng sang bên, sau đó bất chấp kiếm pháp Vạn Ai nhanh thế nào đọc ra sao, hẳn chỉ tùy ý dùng một tay liền có thể chặt đứt thế kiếm, mặc cho kiếm Vạn Ai mãnh liệt như gió mạnh tập kích hay xối xả như mưa lớn trút nước, thân thể hắn như một chiếc lá rơi theo gió tung bay, chung quy kiếm vẫn cách thân mình hắn một khoảng.

Trái ngược với Minh Nhị, Lan Thất rút ngọc phiến y một lưỡi dao găm từ trong tay áo ra, bạch quang lóa mắt, mỗi một chiêu chỉ chọc hướng đâm vào hai mắt Khuất Hoài Liễu, cho dù hắn trốn tránh hay ra chiêu phản kích thế nào, ngọc phiến luôn cách hắn ba tấc.

Giao đầu một lúc, thanh âm Lan Thất hàm chứa trêu chọc vang lên, “Nhị công tử, gân cốt thư giãn rồi chứ?”

“Cũng gần thế.” Minh Nhị ôn hòa đáp.

“Vây không đùa nữa.”

“Được.”

Tiếng nói vừa dứt, thân hình Minh Nhị vốn đang phiêu theo kiếm phong cơ hồ bất động, Vạn Ai chỉ cảm thấy trước mắt giống như có núi cao sừng sững đứng chắn, kiếm chiêu đưa ra không thể vượt qua càng không thể xuyên qua, một cỗ áp lực từ từ phía trên đè xuống.

Cùng lúc đó ngọc phiến trong tay Lan Thất trải ra, Khuất Hoài Liễu chỉ cảm thấy bầu trời trước mắt đầy tuyết, nơi nơi trắng xóa, muốn tránh cũng không thể tránh, trong lòng biết hai người này xác thực như lời thiếu chủ, bản thân tuyệt không phải đối thủ của họ, lập tức hết lớn một tiếng: “Lui!” Đồng thời vung hai tay lên, một điểm ô quang bắn thẳng về phía Minh Nhị, một ánh tinh quang lại phóng về phía Lan Thất.

Minh Nhị vẩy tay áo quét về phía điểm ô quang kia, Lan Thất xoay tròn ngọc phiến thu tất cả tinh quang vào trên mặt quạt, mà Vạn Ai cùng Khuất Hoài Liễu cũng nhân lúc này phi thân thối lui, bọn tùy tùng cũng nhanh chóng rời đi, trong nháy mắt đã biến mất.

“Bọn ta quang minh chính đại mời hai vị, thế nhưng hai vị lại không phân biệt tốt xấu.” Từ rất xa thanh âm Khuất Hoài Liễu truyền đến.

Minh Nhị công tử không đuổi theo, phui phui tay áo, ôn nhã cười nói: “Xem ra sau này là mờ ám đây.”

Mà bên cạnh Lan Thất lại đang nghiên cứu gì đó trên ngọc phiến, đó là một viên châu bạc trong suốt óng ánh to cỡ hạt đậu tương, dưới ánh mặt trời sáng sủa khúc xạ chói mắt.

“Thì ra là một hạt băng châu.” Nàng kẹp một viên đặt vào lòng bàn tay, trái nhào phải lộn, cảm giác lạnh lạnh rất thoải mái. Nhưng hạt băng châu kia rất nhanh liền tan thành nước chảy tràn ra lòng bàn tay, trong chớp mắt, một cỗ hàn ý xâm thấu đáy lòng. Lan Thất nhìn không được rung mình một cái. Mây nàng khẽ động, sau đó cười tủm tỉm đưa ngọc phiến tới trước mặt Minh Nhị, nói: “Nhị công tử có thể lấy một viên chơi đùa tí chút?”

Khóc mắt Minh Nhị gạt gạt, nói: “Hóa ra Thất thiếu vẫn tính trẻ con, thôi cứ giữ lại tự mình chơi đùa đi.”

Lan Thất bĩu môi, “Không thú vị.” Ngọc phiến vung lên, băng châu nháy mắt tản lạc trần ai.

Quần đảo Đông Hải tổng cộng do ba mươi bảy hòn đảo lớn nhỏ hợp thành, đảo chủ ở trung tâm chính là đảo lớn nhất, ước chừng bằng một châu lớn của hoàng triều đế quốc, bốn bức tường thành bao quanh phân biệt đông tây nam bắc, trung tâm trong bốn thành là một tòa núi cao, trên ngọn núi cao phía Bắc sừng sững một tòa cung điện, đó chính là biểu tượng quyền uy tối cao của Đông Hải đảo — Bắc Nguyệt cung, nơi đứng đầu quần đảo Đông Hải.

Một ngày nọ, từ ngoài thành nam xuất hiện một đôi vợ chồng trẻ, gã chồng mặc một bộ bố y màu xanh, sắc mặt khô vàng lộ vẻ bệnh hoạn, nhưng dáng vẻ cao lớn rất có phong thái; còn cô vợ vận một thân quần áo xanh nhạt, trên đầu đội mũ sa, màn mỏng rủ xuống che khuất khuôn mặt, tuy rằng không thấy được trọn vẹn dung mạo, nhưng chỉ cần nhìn thân hình cùng chiếc cầm thanh tú kia thì cũng biết đây nhất định là một vị mỹ nhân. Nhìn hai người cử chỉ thần thái thật là thân mật, nghĩ đến chắc mới tân hôn không lâu đương lúc hưởng thụ vui vẻ.

Hai người này chính là Minh Nhị và Lan Thất. Vì để tránh tai mắt nên hai người thay đổi trang phục, về việc giả trang phu thê chính là chủ ý của Lan Thất, lý do là người Đông Hải đảo chưa từng thấy qua bộ dạng nữ nhi của nàng, như vậy một nam một nữ xuất hiện sẽ không khiến Đông Hải đảo chú ý, đương nhiên trong đó cũng không thể thiếu phần nàng muốn trêu đùa tâm tư Minh Nhị công tử. Về phần Lan Thất đội mũ sa trên đầu, đó là Minh Nhị công tử đặc biệt chuẩn bị, lý do là muốn che hết thấy ngọn nguồn tai vạ — Đới xích mâu của nàng.

Chạng vạng hai người tiến vào nam thành sau đó tìm một khách điểm nghỉ trọ, khách điểm bình dân không lớn không nhỏ, buôn bán không tính là tốt cũng không tính là kém, một đôi vợ chồng như vậy đến đây cũng không khiến người khác chú ý.

Đã là vợ chồng, đương nhiên phải ở chung một phòng.

Hai người vừa tiến vào phòng, chuyện đầu tiên Lan Thất làm đó là gỡ mũ sa trên đầu xuống, “Thứ này quá vướng mắt.” Nàng ném mũ sa lên bàn rồi đưa tay xoa bóp mặt mày, màn sa kia cứ ở trước mặt lắc lư khiến nàng rất khó chịu.

Minh Nhị công tử ngẩng đầu sờ sờ mặt, bôi thuốc dịch dung lên mặt cũng thật không thoải mái.

May là chỉ chốc lát sau điểm tiểu nhị đã đưa nước tắm ấm tới. Lúc tiếng gõ cửa vang lên, Lan Thất lách mình vào sau bình phong, tiểu nhị kia còn chưa kịp đi ra đã có một gã khác đưa trà nóng com nóng vào.

Đội tiểu nhị đi rồi, Minh Nhị trước tẩy thuốc dịch dung trên mặt, bên kia Lan Thất đuổi cổ người thấy mùi com nước thơm ngát định bụng ăn một bữa thật đã.

Minh Nhị tắm xong ngồi trở lại trước bàn liền thấy Lan Thất lắc lắc đầu.

“Vân Vô Nhai đáng giận, ngay cả một chút com ngon thức ăn ngon cũng không để cho người ta ăn!” Bích mâu Lan Thất kéo lên yêu quang khiếp người.

Minh Nhị không cần nhìn lại thức ăn nước trà cũng biết nhất định là đã bị hạ độc.

Hai người đều xoa xoa bụng âm thầm đè xuống cơn đói, nhưng lại không thể xoa dịu được. Tuy trước kia ở hoang đảo có đoạn thời gian chịu đói khát, nhưng nghĩ trên Đông Hải đảo sức sống tràn trề sẽ không đến mức chịu đói, nào từng nghĩ đến Vân Vô Nhai lại làm cùng đường như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 45: Sơ kiến Đông Hải (Hạ)

... “Phàm người có thể nghĩ đến trò gì, nơi ấy đều có trò đấy, sinh sôi không ngừng, sửa cũ thành mới, người xem mãi không hết, xem mãi không chán, thật là một nơi vô cùng thú vị”...

Lẽ nào trong khách điểm này cũng có người của Vân Vô Nhai? Hai người âm thầm suy nghĩ. Nhưng lúc vào điểm không hề thấy điểm nào khả nghi, vậy thì người hạ độc là tới trước hay tới sau bọn họ?

“Nhị công tử dự định thế nào?” Lan Thất dời mắt nhìn sang Minh Nhị.

Minh Nhị quét mắt khắp phòng một lượt, nói: “Chuyện gì đến, tất sẽ đến.” Nhìn sắc trời bên ngoài đã tối hẳn, hơn nữa hôm nay đi một ngày đường người cũng đã mệt mỏi, chỉ bằng hãy tạm nghỉ ngơi ở đây đã, cứ để nước đến đất ngăn bình đến tướng chặn. Vì thế Minh Nhị công tử dời bước đến chiếc giường sau bình phong định bụng ngủ một giấc.

“Hor... hor... hor...” Lan Thất ngáp một hơi dài rồi cũng bước đến bên giường, “Nếu đã thế, vậy đi ngủ thôi.”

Hai người chạm trán trước giường, dừng bước, đối diện nhau.

Một giường.

Hai người.

Một chỗ.

Hai đối thủ.

Người nhìn ta, ta nhìn người.

Lan Thất bắt ngờ ra tay trước nhảy vọt lên chiếm giường.

Minh Nhị công tử vốn mang phong phạm con em thế gia, hơn nữa thân là một người đàn ông tốt thì phải khoan dung độ lượng không tranh giành với đàn bà con gái, nên Nhị công tử rất sáng khoái dự định ngồi ở ghế ngoài nghỉ tạm một đêm. Nhưng Lan Thất nào chịu yên lặng nằm im mà ngủ, nếu thế đã không phải là Lan Thất, nàng mà không kích thích đã kích đối thủ vài câu trong lòng sẽ không thoải mái.

“Nhị công tử à, giường này lớn lắm, hai người chúng ta ngủ chung cũng chẳng chật chội gì đâu.” Lan Thất đá gối rớt xuống, lười biếng dựa vào đầu giường, bích mâu khẽ khép, như cười như không nhìn Minh Nhị, “Đương nhiên nếu Nhị công tử ý chí không kiên, sợ mất không chế không giữ được mình vậy thì cứ ngủ trên sàn thôi.”

Lấy hiểu biết của Lan Thất với Minh Nhị mà nói, lời này của nàng hẳn sẽ khiến Nhị công tử trong thi âm thầm cắn răng mà ngoài mặt thì vẫn cố duy trì phong phạm Trích Tiên, tóm lại hẳn chỉ có thể bắt đắc dĩ cười cười sau đó bỏ đi.

Chỉ có điều hôm nay nàng đã tính sai rồi.

Chỉ thấy Minh Nhị công tử nở nụ cười tuyệt đối tiên phong đạo cốt* xuân hoa rực rỡ, dáng vẻ thong dong tiêu sái đến bên giường, tao nhã đưa tay ra rồi cứ như vậy đẩy Lan Thất lăn vào phía trong giường.

**Tiên phong đạo cốt: từ phong thái đến cốt cách đều giống tiên*

“Nếu Thất thiếu đã hào phóng như vậy mà Minh Nhị lại từ chối thì thật bất kính, chúng ta là người giang hồ vốn không câu nệ tiểu tiết, huống chi bây giờ còn là phu thê, ngủ chung một giường sẽ không khiến người khác nghi ngờ.” Minh Nhị công tử tao nhã nói. Cởi giày, đưa tay lấy chăn giữ lên, sau đó cứ để y quần áo vậy mà ngủ, đương nhiên Nhị công tử còn rất quần tử chữa lại một nửa cái chăn cho Lan Thất.

Lan Thất là ai nào? Từ trước đến nay chỉ có nàng hù dọa người khác chứ đâu đến lượt người khác hù nàng. Một thoáng giật mình qua đi, bích mâu xoay vòng, bên môi nở nụ cười yêu kiều dịu dàng, chạm cúi đầu ghé sát Nhị công tử, ngọt ngào nhả lời: “Phu quân, sao chàng luôn miệng ‘Thất thiếu Thất thiếu’ khách khí thế, chúng ta rõ ràng là phu thê cơ mà.”

Đối với hơi thở nhàn nhạt nhẹ nhàng lát phát bên tai, Minh Nhị công tử bất vì sở động, chỉ nâng tay ngăn trở khuôn mặt Lan Thất càng dựa càng gần, dịu dàng nói: “Nương tử, là lỗi của vi phu. Nàng xem bây giờ sắc trời đã tối, người cũng đã thấm mệt, chúng ta nên nghỉ ngơi thôi?”

“Không được.” Lan Thất lập tức bung tay che má lại, lời nói trong miệng phát ra càng nhu tình mật ý, “Phu quân, bây giờ đương lúc tân hôn của chúng ta, sao chàng nỡ đối xử lãnh đạm với thiếp thế.”

“Nương tử nói vậy là sai rồi. Nàng dung mạo tuyệt thế lại đối với ta một tâm chân tình, vi phu há lại không thương?” Minh Nhị công tử mặt không đổi sắc, tay phải chậm rãi đưa tới trước người Lan Thất giống như muốn cởi áo cho nàng, ngón tay lại chỉ về phía cổ họng.

Lan Thất xuất ngọc phiến đỡ chiêu, thuận thế đánh bỏ lại, nói: “Ai da da, lẽ nào phu quân đã quên Thu gia Hoàn Ba tiểu thư ư?”

Minh Nhị thu tay tránh thoát ngọc phiến, thuận thế gấp tay duỗi ra chế trụ tay trái Lan Thất, nói: “Nương tử không phải đã quên Ninh gia Ninh Lăng đấy chứ?”

Hừ! Hai người âm thầm hừ lạnh một tiếng, không thèm nói nữa, chiêu số trong tay càng lúc càng nhanh, chỉ thấy trên giường nhỏ bốn tay pháp phối, phách (*chup*), kích (*dánh*), khấu (*móc*), trảo (*cào*), điểm (*chỉ*), trạc (*chọc*) không gì không dùng tới, mỗi chiêu số đều vô cùng tinh diệu, nhưng hai bên cũng ăn ý chỉ động chiêu số bất động công lực, nếu không giường này đã sớm sụp.

Sau một lúc đánh đấm, toàn thân Lan Thất đột nhiên run lên, chiêu số trong tay chỉ chậm một chút đã thấy sắp bị ngón tay Minh Nhị điểm trúng, tức khắc nàng khẽ lật ngọc phiến, một cổ kính phong quét tới. Minh Nhị không hề phòng nàng đột nhiên dùng tới nội lực, nhất thời thân hình không vững ngã về phía sau, vội vàng hươ tay kéo lấy Lan Thất, nghĩ nếu ngã cũng phải cùng nhau ngã. Lan Thất bị hất kéo thân thể nghiêng về phía trước, lập tức xoay thất lưng lại cực lực muốn lui lại vào phía trong, mà Minh Nhị đang lôi kéo nàng, thân thể xoay chuyển nửa vòng ngã trên giường nằm dí lên đồng chân. Rồi trong nháy mắt đột nhiên có một thân hình mềm mại lạnh lẽo áp lên trên người, đó là Lan Thất.

Áp lực trên người dòi đi rất nhanh, Minh Nhị đẩy chân ngồi dậy, nhú mồm nhìn Lan Thất.

Lan Thất liếc xéo lại hần, nằng hơi thờ dốc, dáng vẻ có phần kiệt sức hao lực lại vô cùng mỉ hoặc khiến ai nhìn thấy cũng đều động tâm.

“Người không mệt ta mệt, người không ngủ ta ngủ.” Minh Nhị công tử bỏ lại một câu sau đó không để ý tới Lan Thất nữa, lại xốc chân lên nằm xuống, lần này là nằm phía trong.

Lan Thất liếc mắt nhìn Minh Nhị đã nằm ngủ im lìm, ngưng thần lắng nghe động tĩnh ngoài phòng một lúc sau đó ngáp một cái, vén chăn lên, cũng nằm xuống ngủ.

Cái gọi là lễ pháp, trong đầu Bích Yêu chưa bao giờ tồn tại, còn với Trích Tiên, hần có hơn trăm lời giải thích hợp tình hợp lý cho tình huống này.

Hai người đều hy vọng có thể ngủ một giấc thật ngon.

Nhưng đương nửa đêm mà lãnh đạo, lợi kiếm, ám khí, khói độc hết thấy đều ghé thăm người thì dù người say ngủ thế nào cũng không ngủ được. Cho nên Minh Nhị, Lan Thất đành phải vọt qua cửa sổ mà chạy, mà phía sau còn đeo theo rất nhiều cái đuôi cộng thêm một loạt ám khí độc không hề báo trước phóng theo tới tấp.

Chỉ có điều người trong thiên hạ này có thể đuổi kịp Minh Nhị, Lan Thất thật sự không nhiều lắm, cho nên rất nhanh những cái đuôi này đã bị cắt. Hai người vận khinh công lại chạy như bay nửa canh giờ nữa, khi xác định đã hoàn toàn thoát khỏi mấy cái đuôi mới dừng lại, bây giờ mới phát hiện nơi đang đứng là một ngọn núi hoang.

Sau khi ổn định hơi thở, Lan Thất liền nhìn chăm chăm Minh Nhị, nói: “Khinh công của Ngai Vô Ảnh được xưng tụng đệ nhất giang hồ, nhưng bây giờ xem ra danh hiệu đệ nhất này nên giao cho Nhị công tử mới phải.” Vừa rồi nằng sử dụng toàn lực nhưng chung quy vẫn cách sau Minh Nhị bốn bước, từ đó có thể thấy khinh công của nằng hơi kém hần tí chút.

“Tìm một chỗ qua đêm đi.” Minh Nhị ngẩng đầu nhìn sắc trời ước chừng cách hừng đông còn hai ba canh giờ. Lúc này là đầu đông, ban ngày có mặt trời không khí coi như ấm áp, nhưng ban đêm lại lạnh lẽo thấu xương.

“Ừ.” Lan Thất đáp, thân thể run lên giống như không chịu nổi khí lạnh.

Minh Nhị liếc nhìn nằng một cái, Lan Thất bày dáng vẻ thân nhiên ung dung như thường.

Hai người tìm một sơn động, lại thuận tay bẻ ít cây khô để đốt lửa, ánh lửa dấy lên mang theo luồng nhiệt ấm áp đồng thời cũng chiếu sáng sơn động, chiếu sáng bộ dáng lúc này của Lan Thất, sắc mặt tái nhợt, môi tím đen, ngay cả thân thể cũng run nhẹ giống như bị nhiễm lạnh.

Minh Nhị ngưng mắt nhìn nằng, nói: “Lấy võ công của người, vừa rồi những người đó hẳn là không đã thương được người mới phải.”

Lan Thất xích tới gần đồng lửa, chà chà xát xát tay, nói: “Trời lạnh thế này, ta chỉ là một nữ tử yếu đuối lại phải chịu hứng gió cả buổi, đương nhiên sẽ lạnh rồi.”

Minh Nhị nhướn mày, “Lời này của người nếu nói Ninh Lăng còn nghe thuận tai, bằng công lực của người và ta, băng thiên tuyết địa cũng không tới bộ dáng này.” Ánh mắt trượt xuống tay Lan Thất thì thấy đầu ngón tay nằng lộ ra màu đen, “Người đây là... trúng độc?”

“Ánh mắt Nhị công tử lợi hại như vậy xem ra đối với độc rất có nghiên cứu...” Lan Thất dừng dung cười xem như thừa nhận, dù sao muốn giấu cũng không giấu được.

Minh Nhị đến gần đồng lửa ngồi xuống, nói: “Nói đến cũng là nhờ người. Năm đó trên núi Anh Sơn người hạ độc thủ khiến ta thất khiếu chảy máu thiếu chút nữa chết, khi đó liền cảm thấy chỉ có võ công cao công lực thâm chưa đủ, cho nên sau khi về nhà liền lật y thư độc được xem qua.”

“Ha... Già Tiên người cuối cùng cũng thừa nhận hành vi ti bi năm đó.” Lan Thất cười một tiếng, “Năm đó người đã thương tâm mạch của ta ta còn chưa tìm người tính sổ đâu đây, bây giờ mặc dù trúng tí độc, nhưng muốn giết người...” Bích mâu liếc Minh Nhị, khóe môi kiêu ngạo cong lên, “Trước khi chết vẫn còn làm được.” Ngữ khí nhẹ nhàng tựa như cười đùa, nhưng trong đôi bích mâu ấy lại không có một chút ý cười.

Minh Nhị cũng cười thanh nhả, trong đôi mắt mệnh mang lạnh lẽo lại mang theo một tia vui sướng khi người gặp họa, “Từ trước đến nay là người âm toán người khác, lần này... xem ra băng châu hạt kia đẹp thì đẹp nhưng không thể chơi đùa được.”

“Hừ!” Lan Thất hừ một tiếng, còn muốn nói nữa, đột nhiên toàn thân run lên, chỉ cảm thấy một cổ hàn ý kinh rợn trong ngực lan ra tứ chi, lập tức im tiếng khoanh chân vận công.

Minh Nhị còi còi đồng lửa, trong ánh lửa đỏ rực có thể thấy rõ gương mặt tái nhợt của Lan Thất ở phía đối diện, trán nằng toát đầy mồ hôi dù thấy lúc này toàn bộ tinh lực đều dùng cho việc bức độc, nếu ra tay bây giờ... Đột nhiên, một dòng máu tràn ra theo khóe miệng Lan Thất, khuôn mặt bỗng chốc trắng bệch, thân thể run lên, miệng phun ra một ngụm máu tươi, trong động tức khắc tản ra một tầng sương mù cực mỏng... Đó là — hàn khí!

Tức khắc, Minh Nhị xuất thủ, song chi khép lại điểm nhanh lên đỉnh đầu Lan Thất, rồi lại nhanh chóng điểm vào hai vai, lưng, cuối cùng ấn bàn tay trái trên lưng, còn bàn tay phải thì ấn trước ngực, nội lực vận chuyển theo bàn tay truyền vào.

Qua một lúc lâu, Lan Thất rốt cục mở mắt, sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, thấy bàn tay Minh Nhị đặt trước ngực và sau lưng mình, bích mâu lóe lên tia sáng, khóe môi hơi cong, nói: “Nhị công tử, chúng ta thế này có tính là da thịt thân cận, có điều người yên tâm, ta sẽ chịu trách nhiệm lấy người.” Nói xong mắt nhắm lại, thân hình mềm nhũn ngã vào khuỷu tay Minh Nhị.

“Đến lúc này mở miệng cũng không chịu an phận.”

Minh Nhị lắc lắc đầu nhìn người đã hôn mê trong tay, sau đó thu công triệt chủng, đỡ lấy người nằng, dùng đầu ngón tay dò xét mạch đập trên cổ tay, sau khi xác nhận tạm thời ổn thỏa liền buông nằng ra đứng dậy, ngay lập tức cảm thấy tứ chi như nhũn ra, nghĩ đến vừa rồi hao công không ít. Về phần vì sao không ra tay sát hại, trái lại còn ra tay cứu giúp, Minh Nhị công tử tự lý giải rằng: Cường địch Đông Hải ở ngay trước mặt, bây giờ chưa phải là thời điểm tốt để ra tay. Đồng thời từ đáy lòng vang lên một thanh âm nhỏ nhỏ yếu ớt có chút hoài nghi không xác định.

Nếu đã một mối như vậy thì cứ nghỉ ngơi một lúc đã, dù sao hần cũng đã bày một tiểu trận bên ngoài, mấy cái đuôi kia dù đuổi theo kịp cũng không thể vào động. Lập

tức lòi ra một tấm thảm da hổ từ trong bao phục trải bên đồng lửa dự định ngủ một lúc, khòe mắt liếc đến Lan Thất còn đang nằm mê man run rẩy trên mặt đất, trong đầu đầu tranh cả buổi, cuối cùng ôm nàng đặt lên trên thảm còn mình thì nằm xuống bên cạnh, lại lấy cái chăn lông cáo đắp lên.

Cùng Bích Yêu giăng giải lễ pháp danh tiết ngược lại chỉ khiến nàng cười nhạt.

Có lẽ là một mối, có lẽ là yên tâm, chỉ một lúc sau liền chìm vào mộng đẹp.

Sáng sớm, Minh Nhị tỉnh lại trước.

Mở mắt ra, cùi chưa cháy hết vẫn còn duy trì ngọn lửa yếu ớt, ngoài động ánh mặt trời nghiêng nghiêng chiếu vào khiến quang cảnh trong động sáng rõ.

Khi nhìn đến Lan Thất đang cuộn tròn thành một đoàn ở một góc thảm, Minh Nhị ngẩn ra.

Lúc người bị lạnh hầu như bản năng luôn tìm đến gần nguồn nhiệt. Đêm qua vì lo lắng hàn khí trong cơ thể nàng cho nên cố ý nằm gần bên hông cho nàng mượn chút nhiệt độ cơ thể, hơn nữa lại để nàng nằm gần đồng lửa, nhưng nàng... Không gần hẳn, càng không gần đồng lửa, ngược lại cách xa chỗ ấm áp. Hàn khí chưa tan hết dĩ nhiên lạnh vô cùng, thế nhưng tựa hồ trong mộng nàng cũng không có bản năng tìm tới gần nguồn nhiệt của con người.

Nhìn người kia khoanh tay cuộn tròn thành một đoàn lúc này còn đầu Lan Thất phong lưu tiêu sái yếu dị tà mị, trong con người mệnh mang Minh Nhị thoáng hiện suy nghĩ sâu xa.

Đứng dậy rời khỏi động, nhất thời ánh mặt trời đâm vào mắt có chút đau nhức.

Chờ đến khi Minh Nhị xách theo một con thỏ hoang và một túi nước suối trở về, Lan Thất đã tỉnh lại đang nhắm mắt vận công điều tức, khí sắc đã khôi phục bình thường.

Nghe tiếng Minh Nhị tiến vào, Lan Thất mở mắt.

“Thế nào?” Minh Nhị hỏi.

“Xem như tạm thời chế trụ được.” Lan Thất đuổi người một cái.

“Hàn độc trong người tựa hồ vô cùng phức tạp, ngay cả ‘Vô Gian chi’ của Minh gia cũng không thể bức ra.” Minh Nhị ném con thỏ cho Lan Thất, thuận tay buông túi nước.

“Lúc ta dùng ‘Phật tâm đan’ mà không thể giải liền biết độc này không đơn giản, cho nên mới uống tiếp ‘Hoàng tuyền thủy’ tính lấy độc trị độc, nào ngờ cũng không hiệu quả.” Lan Thất ước lượng con thỏ đã rửa sạch sẽ trong tay, xem ra mấy ngày trên hoang đảo cũng giúp Nhị công tử học được không ít.

Hoàng tuyền thủy? Tay Minh Nhị đang cho cùi vào đồng lửa thoảng dừng lại, sau đó lại tiếp tục. Hoàng tuyền thủy được liệt vào giang hồ đệ tam kịch độc, ngay cả đối với chính mình cũng tuyệt tình như thế ư?

Khi lửa cháy lại Lan Thất đã sớm lòi gia vị trong bao phục ra, gác con thỏ lên đồng lửa, nói: “Nghe nói hơn trăm năm trước Ngọc gia được xưng ‘Thiên nhân’ có một môn tuyệt học là ‘Vô Gian chi kiếm’, nay Minh gia các người lại có ‘Vô Gian chi’, tên giống như vậy, rõ thật khéo.”

Minh Nhị nhặt chân thảm lên, phui phui tro bụi sau đó gấp lại. “‘Vô Gian chi kiếm’ sớm tuyệt tích giang hồ hơn trăm năm, không ngờ vẫn có người biết.”

“Chuyện giang hồ, ta biết không ít.” Lan Thất quay đầu liếc hẳn một cái đầy thâm ý.

Minh Nhị cắt chân thảm vào bao phục, trầm ngâm một lát mới nói: “‘Vô Gian chi’ của Minh gia chính là từ ‘Vô Gian chi kiếm’ của Ngọc gia mà biến hóa ra.”

“Quả nhiên.” Lan Thất vẩy vẩy gia vị lên mình thỏ, nhất thời trong động hương thơm tràn ngập, “Nhưng Minh gia các người làm sao biết được ‘Vô Gian chi kiếm’ của Ngọc gia?”

“Chuyện này phải nói đến hơn trăm năm trước.” Minh Nhị cắt chân xong bắt đầu sửa sang lại mũ áo, một bên nói, “Nghe nói đương tại tiền triều, Minh gia có vị tổ tiên muốn cầu thân Hoa Thuần Nhiên công chúa của Hoa quốc khi đó được xưng là ‘Đệ nhất mỹ nhân Đông triều’, nhưng trong đại hội cầu thân bị đánh bại, hình như là vì khinh công không đạt tới cảnh lộ tuyệt đỉnh, vì thế vị tổ tiên này liền trở về dốc lòng chinh đốn võ học, cũng nhờ ngài, khinh công ‘Thanh bình độ thủy’ của Minh gia mới được nâng cao một bậc.” Minh Nhị nói xong hơi dừng lại, những lời này xem như trả lời nghi vấn về khinh công Minh gia hôm qua của Lan Thất.

“Ồ?” Lan Thất lật qua lật lại con thỏ, “Sau đó thì sao?”

Minh Nhị lòi hai cái chén ngọc trong bao phục ra, lấy nước đổ đầy chén, chừa lại phân nửa túi.

“Vị tổ tiên này dốc lòng tu luyện mười năm, tự thấy có chút thành tựu, trong võ lâm ít có địch thủ cho nên rời nhà du ngoạn giang hồ. Có một ngày, ngài bị lạc đường trên một ngọn núi lớn, đang lúc tuyệt vọng thì nghe thấy tiếng đàn tỳ bà, ngài bèn nương theo tiếng đàn mà đi ra khỏi mê cảnh, sau đó nhìn thấy trước một gian nhà tranh có một cô gái đang đánh đàn, cô gái ấy xinh đẹp tuyệt thế mà khúc nhạc đang gây nghe vào tai chẳng khác nào nhạc tiên, lúc đó ngài cho rằng mình đã nhìn thấy tiên tử.”

“Ái chà, vị tổ tiên này của người điểm phúc lớn thật, có phải tiếp đó ông ta đối với cô tiên tử ấy vừa gặp đã yêu?” Lan Thất cười đùa nói.

“Yêu hay không yêu thì ta không biết.” Minh Nhị cũng cười, “Vị tiên tử kia nói với ngài, nàng có một quyển sách, nếu không thể truyền lại đời sau sẽ thẹn với người viết sách, nếu ngài đã có duyên đến tận đây vậy thì hãy nhận lấy quyển sách này, chỉ mong người đời đừng quên Ngọc gia. Vì thế vị tổ tiên kia liền mang theo quyển sách đó về Minh gia.”

“Xem ra vị tổ tiên này của người không chỉ điểm phúc lớn, ngay cả sở học tuyệt thế của Thiên nhân Ngọc gia cũng đạt được, ấy phải là tu mấy đời mới có phúc duyên này.” Lan Thất ném con thỏ trong tay cho Minh Nhị, “Chín rồi.” Dứt lời lấy túi nước ra, rửa mặt.

“Chỉ tiếc những ghi chép trong đó hơn trăm năm qua Minh gia vẫn không có người giác ngộ thấu triệt, qua mấy đời, cũng chỉ từ đó biến hóa ra một môn chỉ pháp.” Minh

Nhị khép hai ngón tay cách không rạch một đường, con thỏ từ một phần thành hai.

“Hon trăm năm không người hiểu thấu đáo ta tin, nhưng ta không tin người không hiểu thấu đáo, nếu không ngày đó vết kiếm thương trên vai Văn Vô Nhai là thế nào.” Lan Thất đi tới, vì vừa rửa mặt xong bọt nước hãy còn đọng long lanh trên mặt, đôi mắt trong veo, đôi môi đỏ thắm, phảng phất giống như bông hoa tuyết trong buổi sớm bình minh.

Hai mắt Minh Nhị rử xuống, ném một nửa con thỏ cho Lan Thất, hơi cong khóc môi, tự dưng muốn cười.

Lan Thất tiếp nhận con thỏ, há miệng cắn liên tiếp mấy miếng thật to, nhai nuốt sột soạt, ăn uống say sưa, phía ngược lại, Minh Nhị công tử lịch sự tao nhã hơn, ăn không nghe thấy tiếng, cứ chỉ thoả đáng.

“Già, già, già!” Lan Thất vừa ăn vừa nhìn Minh Nhị nói liên ba chữ “Già”.

Minh Nhị công tử im lặng là vàng.

Lan Thất quan sát Minh Nhị một vòng, ánh mắt cực kỳ khinh thường, “Nhị công tử, người xem người rõ ràng là một kẻ dối trá âm hiểm gian xảo nhỏ nhen, hơn nữa nếu không có người bưng com canh trà nước phục vụ tới tận miệng thì chỉ biết chịu đói, quả thực bách vô nhất dụng, thế mà ở trước mặt người khác cứ luôn bày một bộ nhân nghĩa khoan dung khiêm tốn ôn hòa nhã nhặn, lại còn khiến mọi người đều nghĩ người tài cao học rộng không gì không làm được, người đóng kịch như vậy có một hay không?”

Minh Nhị im lặng nhắm nháp thịt thỏ xong mới mở miệng nói: “Ngày ấy ở Lê Hoa trùng trùng hỏi qua Ninh Lăng là tin nhân tính bản thiện hay tin nhân tính bản ác.”

“Hừm?” Lan Thất phun ra một cọng xương, “Ta nghĩ, đáp án của Nhị công tử và ta giống nhau.”

Minh Nhị nhìn về phía Lan Thất, cười vô cùng tao nhã thân thiết, “Nhân tính bản ác.”

“Nhân tính vốn rất ghê tởm, chỉ kẻ lừa mình dối người mới đường hoàng nói ‘Nhân tính bản thiện’.” Lan Thất vô cùng khinh thường lại phun ra một cọng xương nữa.

“Nói thế cũng không đúng.” Minh Nhị lấy nước rửa tay sạch sẽ.

“Hừm? Nói thế nào?” Lan Thất nuốt miếng thịt thỏ cuối cùng rồi cũng rửa sạch tay.

Minh Nhị vẫy vẫy tay, đoan chính ngồi xuống, nhìn Lan Thất không khỏi cười cười, dù sao không vội lên đường, nói chuyện phiếm một lát cũng chẳng sao. “Đã là nhân tính bản ác, trên đời này thế nào lại có thánh nhân, quân tử, đại hiệp, thiện nhân? Tự cổ chí kim đã là người nào có ai lại không dối trá?”

Lan Thất nhú mày, chậm rãi đợi hần nói tiếp.

“Nhân luôn nói nhân chỉ sơ tính bản thiện*, nếu thật sự như thế sao lại có những bậc cha mẹ lương thiện nhưng lại sinh ra con cái độc ác?” Tầng sương mù trong đôi mắt mệnh mang chậm rãi tan ra, “Mà từ nhỏ con người đã được nhận giáo dưỡng bao nhiêu đạo đức lễ giáo, phải tu thân hữu đức tuân pháp thủ lễ, phải hướng thiện nhân ái hữu tình hữu nghĩa. Thế nhưng, là trẻ con đã biết dùng thủ đoạn dụ dỗ lừa gạt để đạt được mục đích, lớn hơn một chút thì ý mạnh hiếp yếu, ưa thích cướp đoạt vật hoa mỹ xinh đẹp, vật thô sơ xấu xí thì vứt xó một bên? Nhân luôn nói trẻ con làm thế vì không hiểu chuyện, nhưng đó mới chính là bản tính nhân sơ, hoàn toàn không che dấu mà phơi bày bản tính thật ra bên ngoài, cho nên mới nói nhân tính bản ác. Mà cái gọi là đạo đức lễ giáo nhân nghĩa vốn chỉ là thứ che đậy cho cái nhân nghĩa giả dối của thế nhân.”

**Nguyên văn Minh Nhị nói ‘人总说赤子童心天真无邪’, đại khái ý bảo trẻ con tính tình ngây thơ thiện lương, xét thấy câu ‘nhân chỉ sơ tính bản thiện’ cũng có ý nghĩa tương tự nên mình mạn phép thay câu này thành như thế.*

Lan Thất có chút kinh ngạc nhìn Minh Nhị, trong đôi mắt mệnh mang nhìn không thấy đáy tựa như đang suy nghĩ lại tựa như mịt mờ, song lời nói ra lại vô cùng rõ ràng rành mạch.

“Trẻ con được đạo đức lễ giáo dưỡng thành thì đồng thời cũng biết che dấu bản tính của mình, phủ lên bên ngoài một lớp vỏ nhân thiện chính nghĩa, che giấu tất cả cái xấu xí độc ác vào bên trong, đồng thời cũng biết không chế lời nói việc làm của bản thân, đi ngược với ý nguyện chân chính tự đáy lòng, làm cái gọi là người tốt, người lương thiện, người nghĩa hiệp; làm cái gọi là việc đúng, việc thiện, việc nghĩa, nghiệp lớn; sau đó đạt được áo com danh tiếng vinh hoa địa vị; càng dối trá càng che dấu dục vọng bản thân bao nhiêu thì thứ đạt được càng nhiều càng tốt bấy nhiêu.” Sương mù tan mất đi, đôi ngươi trong suốt lộ ra tia sáng lạnh băng, “Người xem Ninh Lăng đều được mọi người coi là quân tử người tốt, trong lòng hẳn rõ ràng thích người, rõ ràng muốn người, nhưng hẳn không dám. Vì sao, bởi hẳn bị những cái gọi là đạo đức lễ giáo này dây dợ trời buộc, cho nên hẳn phải che dấu tâm ý thật của mình, làm bằng hữu của người không giống bằng hữu thân nhân không giống thân nhân, mà tương lai hẳn rất có thể trở thành một đại hiệp người người tôn kính, hẳn có thể cưới toàn võ lâm cũng không dám cầu đến ‘Bích Yêu’.”

Nhắc tới Ninh Lăng, trong lòng Lan Thất đánh cái đột.

“Trên đời này kẻ sống thật không dối trá trái lại chính là đại ác Tùy Giáo hành sự ‘Tùy tâm sở dục’, bọn họ chẳng thèm che dấu dục vọng cùng bản chất xấu xa ghê tởm của bản thân, chỉ cần thích gì sẽ dùng mọi thủ đoạn để đạt được. Cho dù là những bậc nhân vật như ‘Bạch Phong Hắc Tức’ chẳng phải cũng có lúc che dấu chân tính của bản thân đấy sao? Bọn họ được toàn võ lâm thiên hạ coi là thần, tôn là thánh, nhưng người có thể khẳng định tất cả những chuyện họ làm chưa từng đi ngược với ý nguyện của bản thân? Vô luận với người hay với việc cũng luôn tồn tại những điều khiến ta phải làm trái với ý muốn tự đáy lòng bản thân. Muốn bằng hữu hài lòng vui vẻ đành cố cắn răng nhịn đau tỏ vẻ hào phóng nhường bỏ những thứ yêu thích; thích danh tiếng, địa vị, quyền lực nhưng nhân nói những thứ đó chỉ như mây khói lướt qua, vì thế liền kiềm nén dục vọng bản thân kiếm cái mỹ danh không màng danh lợi; thích tiền tài nhưng nhân nói tiền bạc tục tĩu tham lam cho nên gạt bỏ ngàn vàng lấy cái danh trong sạch thanh cao; rõ ràng sợ đau sợ chết nhưng nhân nói đó mới là anh hùng, vì vậy liền giết người, bị người giết... Cứ như thế mà trên đời xuất hiện bao nhiêu quân tử, ân sĩ, nhã nhân, đại hiệp, anh hùng khiến kẻ khác kính ngưỡng.”

Bên môi Minh Nhị chậm rãi tràn ra một chút ý cười lạnh buốt thê lương như đồng hoang đại mạc.

“Người xem, không phải mọi người đều che dấu, đè nén chân tính của bản thân mà sống sao? Đại hiệp, quân tử đều như thế, huống chi ta?” Dời mắt nhìn Lan Thất, “Cho nên nói, làm người thật mệt.”

Đối diện với đôi mắt vô tình lạnh nhạt không nhìn ra chút tâm tư nào đó trong chốc lát, bên môi Lan Thất cũng chậm rãi lộ ra một chút ý cười lãnh đạm như thế, đôi bích

mâu vẫn vô cùng yêu tà băng lãnh vô tình. “Lời này của ngươi phỏng chừng toàn giang hồ đều tán đồng. Chẳng qua là...” Nghiền ngẫm xem xét Minh Nhị, “Ta cho rằng lời này về tình có thể hiểu được, nhưng Minh gia vốn nằm trong lòng bàn tay ngươi, Nhị công tử có sao lại có tâm tình này? Sinh đường ra Giả Tiên như ngươi vậy Minh gia là cái chốn thế nào?”

Minh Nhị chậm rãi thu lại nụ cười, trầm mặc, trong động chỉ còn tiếng cùi lừa lách tách.

Lan Thất lẳng lặng đợi.

Thật lâu sau, Nhị công tử thân nhiên phun ra hai chữ: “Hí viên.”

“Hí viên?” Lan Thất nhếch mày.

“Đúng, hí viên.” Đôi mắt lạnh lẽo lại mệnh mang sâu thẳm, “Hí viên, chính là nơi ca diễn; bên trong diễn nhiều, rất nhiều trò.”

“Hí viên.” Lan Thất bình tĩnh lặp lại.

“Thù túc tương tàn, phụ tử tranh vị, thê thiếp tranh sủng, hạ nhân nhục chủ, loạn luân thông gian, bán đứng phản bội, tiểu nhân hám tài, mua người giết người, hạ độc ám toán, giết chôn thi xác, hiếu tử khóc oan, báo thù tàn nhẫn... Phàm ngươi có thể nghĩ đến trò gì, nơi ấy đều có trò đấy, sinh sôi không ngừng, sửa cũ thành mới, ngươi xem mãi không hết, xem mãi không chán, thật là một nơi vô cùng thú vị.” Trên mặt Minh Nhị lộ ra một nụ cười nhạt.

“Thì ra...”

Minh Nhị chậm rãi chuyển mắt nhìn nàng.

Bích mâu Lan Thất như nước thoáng giật mình, trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới nhẹ nhàng phun ra: “Thì ra đều như thế.”

Mâu quang trong mắt Minh Nhị lóe lên nhưng không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn nàng. Mặc dù chưa từng nói qua, nhưng từ trước tới nay đã gặp qua các loại gì, trải qua cái gì không cần nói cũng biết. Một lát sau, nhẹ nhàng thở dài một hơi, mở miệng: “Chúng ta đều là người giống nhau, không tin nhân thiện, không tin hiệp nghĩa.” Đôi mắt mệnh mang lại phủ tầng sương mù dày đặc nhìn không thấu một tia chân thật, “Chúng ta chỉ tin chính mình.” Cho nên chúng ta mới có thể nói thật với nhau, bởi trên đời này có lẽ chỉ có tự hai người mới có thể thấy rõ đối phương, cũng bởi vậy lúc này không cần dối trá.

“Đúng vậy.” Khóe môi Lan Thất gọi lên nụ cười mĩa mai lại ẩn chứa vẻ u oán. “Chúng ta đều là người chỉ biết bản thân, đều là người cô độc.” Chúng ta đều là người lãnh huyết vô tình. Thế nhưng... Đứa nhỏ kia hần tín, hần tín nhân thiện, hần tín hiệp nghĩa, hần tín tà bất thắng chính, hần tín lời nói tất cả mọi người. Trần đời dối trá xấu xí, Ninh Lăng, thiện và nghĩa trong lòng ngươi có thể kiên trì bao lâu?

Trong động đột nhiên trở nên an tĩnh, hai người lúc thì nói chuyện, lúc thì tạm ngừng, trong lòng đầy tính toán, mà giờ khắc này sự chân thật... rất gần.

Sau một lúc lâu, Minh Nhị đứng dậy, “Vô luận là hí viên hay là địa ngục đều đã nằm trong tay chúng ta, mà Đông Hải đảo...”

“Nhất định phải đạp dưới chân.” Lan Thất đứng dậy từ từ nói tiếp.

“Ngươi cảm thấy Vân Vô Nhai cho là lúc này ngươi ta muốn làm chuyện gì nhất?” Minh Nhị liếc nhìn nàng.

Bích mâu Lan Thất cong lên, cười đến ngọt ngào lại tà mị, “Hắn sao... Đáng thương hắn không thể giải thích ta ngươi.”

“Cho nên bây giờ chúng ta đi làm ít chuyện hắn cho là, cũng hy vọng ta ngươi làm.” Minh Nhị công tử lộ ra đáng vẻ Trích Tiên tươi cười thanh nhã.

“Đi thôi.” Lan Thất dẫn đầu xuất động.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 46: Đồng sinh cộng tử (Thượng)

... “Lúc này tịch dương xuống núi, ráng chiều đỏ ửng vắt ngang chân trời nhuộm màu biển ngọc núi xanh điểm sắc, trắng lè vô cùng, tầng tầng cung điện mái ngói chói vót”...

Ra khỏi núi hoang, hai người cẩn thận che giấu hành tung, trải lại trải qua hai ba ngày an bình, cứ thế một đường thẳng tiến. Hai người cũng phát hiện, Đông Hải đảo này quả đúng là một tiểu quốc trên biển cách biệt với Hoàng triều.

Trên có vương, giữa có quan, dưới có dân.

Thành trấn nông thôn ngay ngắn trật tự, quan phủ luật pháp đầy đủ, tướng sĩ binh lính, thương nhân nông dân công nhân ai nấy đều có phần việc của mình. Hơn nữa sinh hoạt tập tục trên đảo cũng không khác biệt với Hoàng triều đế quốc là bao, ở phương diện ăn, mặc, ở, đi lại cũng gần giống nhau.

Thống trị tiểu quốc trên biển này được tôn là “Bắc vương”, danh xưng “Thiếu chủ” không phải chỉ con của Bắc vương mà là quan giai có địa vị cao nhất dưới vương, chức vị này do nấy đời Vân gia đảm nhận truyền nối, thiếu chủ hiện giờ chính là Vân Vô Nhai. Theo như lời trong miệng bách tính, Bắc vương và thiếu chủ hiện giờ đều là người anh minh tài giỏi, vô cùng được kính yêu.

“Trước ta ngươi, coi như chưa từng có người Hoàng triều nào đặt chân lên Đông Hải đảo, nhưng có thể khẳng định, Đông Hải đảo thường xuyên có người đến Hoàng

triều.” Trước cửa Nam thành, Lan Thất ngửa đầu nhìn cửa thành thật cao, nói.

“Đúng thế.” Minh Nhị gật đầu đồng ý. Đông Hải đảo cách xa Hoàng triều, nếu không thường xuyên lui tới, làm sao con người, tập tục, lời nói lại giống nhau như vậy. “Đi nào, chúng ta đi xem một lần thật kỹ Đông Hải đảo thần bí khó lường này.”

Hai người lại đi vào Nam thành, tuy đã tận lực che dấu hành tung nhưng nửa ngày sau vẫn bị phát hiện. Hạ độc, ám toán, tập kích lại nối liền không dứt; hai người chỉ có thể không ngừng tránh né, đánh trả, chạy trốn.

Vì thế một Đông Hải đảo vốn yên bình tựa hồ trong một đêm đã trở nên náo nhiệt. Mọi người thường xuyên trông thấy một nam một nữ hoặc hai gã nam từ lần trốn trên phố lớn ngõ nhỏ hay đường hẻm nông thôn; mà phía sau họ, ban đêm sẽ có một vài hắc y nhân theo sát, ban ngày sẽ có rất nhiều quan binh đuổi theo. Vì thế lão bách tính Đông Hải đảo rất nhanh liền biết đây là đang truy bắt người xấu, cho nên nhớ họ có trông thấy hai người này nếu không phải hỗ trợ truy bắt thì cũng lớn tiếng kêu gọi quan binh. Nhất thời, hai người Minh, Lan như chuột chạy qua đường bị người người bao vây bốn phía, so với lúc ở Hoàng triều vô lâm đúng là một trời một vực. Thật là đáng thương đáng tiếc!

Này trò người trốn – ta truy, người núp – ta đuổi cứ thế oanh oanh liệt liệt diễn ra trên Đông Hải đảo. Minh Nhị, Lan Thất từ đỉnh núi này phi qua đỉnh núi kia, từ thôn này trốn qua thôn nọ, từ thành này chạy qua thành kia, cứ như thế vòng vo đi lại, ngăn ngụt trong vòng mười ngày đã chạy hơn phân nửa Đông Hải đảo bốn thành hai mươi sáu trấn. Đương nhiên bọn họ vẫn không thể thoát khỏi theo dõi, mà đồng thời, người Đông Hải đảo cũng vẫn không thể bắt được bọn họ.

Cuối cùng hầu như toàn bộ mọi người trên Đông Hải đảo đều biết có một hồi sự như vậy: Có hai kẻ tội ác tày trời, thiếu chủ nhất định phải bắt được, cho nên quan dân toàn đảo hãy đoàn kết toàn lực tóm bắt cho được ác nhân!

Vào khách điểm, cơm ăn có độc, nước uống có độc, nửa đêm đang ngủ có đao kiếm ghé thăm; đi trên đường, ám khí không báo trước xối xả tập kích, vừa tìm được một chỗ ẩn thân, một lúc sau sẽ có người dân một đám quan binh đuổi đến. . .

Mấy ngày này, Lan Thất hận không thể ăn thịt Vân Vô Nhai uống máu Vân Vô Nhai, mỗi ngày khi nghiêng răng nghiêng lợi đều là: Vân Vô Nhai, nếu về sau ngươi dám đặt chân vào Hoàng triều vô lâm, bản thiếu không chính cho ngươi kêu cha gọi mẹ hận đã sinh ra làm người thì không gọi là Lan Tàn Âm!

Minh Nhị công tử đương nhiên vẫn nhã hơn, đối với những kẻ truy sát mình này vẫn mỉm cười như cũ, đáng vẻ phong dong tao nhã, nếu ngươi muốn rửa mặt nhưng bày trước mặt là một chậu nước bẩn, dù ngươi có căm tức oán hận thế nào cũng không sạch mặt được, càng không chửi mắng nguyên rủa, nhiều nhất là khi mệt mỏi đói bụng đến không đi nổi, trong bụng ăn cần thăm hỏi tí tiền Vân gia vài tiếng.

Chẳng qua, khi Minh Nhị, Lan Thất bị đám người kia bức đến cùng đồ mạt lộ, bọn họ lại nghĩ ra biện pháp mới.

Tỷ như ăn cơm.

Ta đường hoàng dùng tiền mua các người cho ta thức ăn có độc đúng không, được thôi, người Đông Hải đảo các người cũng phải ăn cơm chứ nhỉ! Cho nên. . .

Ngày nào đó, trong một nhà nào đó đang dùng cơm thì đột nhiên xuất hiện vị khách không mời mà đến.

Cả nhà người vốn đang ngồi quanh bàn ăn uống vui vẻ thì, đột nhiên toàn thân không thể động đậy, sau đó liền thấy một nữ tử xinh đẹp đến kinh tâm động phách, tà mị đến hồn xiêu phách lạc cứ như vậy ngang nhiên bay từ cửa sổ vào, sau đó đường hoàng ngồi xuống, trắng trợn ăn uống ngon lành ngay trước mặt bọn họ, sau khi quét sạch cơm canh nóng hổi, lau lau miệng, quay sang nhìn bọn họ cười sáng lạn, rồi lại theo cửa sổ bay đi, lưu lại một nhà già trẻ trọn mắt há mồm như trong mộng.

Ăn quịt mà ăn một cách công khai đường hoàng như thế đương nhiên chính là “Bích Yêu” Lan Tàn Âm.

Đương khi đó cũng tại một nhà nào đó, giữa giờ cơm, cũng y như vậy đột nhiên một nhà người toàn thân không thể động đậy, sau đó liền thấy một công tử trẻ tuổi tuấn mỹ hiem thấy tao nhã xuất trần từ cửa phiêu nhiên đi vào, trên mặt lộ nét cười thanh đạm ôn nhã làm người ta vừa gặp liền thấy thân thiết vui vẻ. Công tử kia trước thán nhiên thì lễ, nói: “Tại hạ ngẫu nhiên lạc đến Đông Hải, đặc biệt muốn xin quý chủ một bữa cơm, mong rằng gia chủ không phiền.” Tiếp theo liền đem từng đĩa từng đĩa thức ăn trên bàn bỏ vào trong hộp mang theo, cuối cùng lại ôm quyền thi lễ, tư nghi đẹp đẽ không hề có một tia xấu hổ cùng quần bách, sau đó phiêu nhiên rời đi.

Cường ép chiếm đoạt giữa thanh thiên bạch nhật mà vẫn ôn văn tao nhã như vậy dĩ nhiên chính là “Trích Tiên” Minh Hoa Nghiêm.

Hơn nữa hai người không kiêng ăn, vô luận là nhà đại phú đại quý hay bản hàn khốn đói, khi bọn họ đói bụng, cho dù rau xanh củ cải gà vịt thịt bò đều thuận tay vơ hết, hơn nữa đồng chạy một đầu, tây chạy một đoạn, khiến cho người Đông Hải đảo dù muốn phòng ngừa chuẩn bị trước cũng không có cách gì.

Kể từ đó, vấn đề cơm canh được giải quyết, về phần chỗ ở, bất kể đông hoang núi vắng hay chốn ẩm nệm êm, Lan Thất đều có thể bình yên đi vào giấc ngủ, chỉ tội nghiệp Minh Nhị công tử, cũng may hắn một thân bản lĩnh, sơn động thân cây ngã lưng vài lần cũng thành thói quen. Hết thấy vẫn còn trong phạm vi chịu đựng.

Trận náo nhiệt trên đảo mỗi ngày đều có người đến Bắc Khuyết cung bẩm báo với Vân Vô Nhai.

Chạng vạng bữa này, lúc Vân Vô Nhai nghe thuộc hạ bẩm báo, Khuất Hoài Liễu và Vạn Ai đang ở bên cạnh.

Sau khi bẩm báo xong, gã thuộc hạ thối lui, Vân Vô Nhai hỏi hai người: “Ngày đó các người có từng giao thủ với hai người bọn họ?”

Hai người Khuất, Vạn liếc nhau một cái, ngày đó Vân Vô Nhai giao phó cho bọn hắn đợi hai người bọn họ đến thì chỉ được “Mời”, chứ có động thủ, nhưng bọn hắn. . .

Vân Vô Nhai nhìn bộ dáng hai người, đứng dậy khỏi tọa ý (ghế ngồi), một bên nói: “Hai người các người không cần giấu giếm, gặp được cao thủ như vậy các người có thể nhận được không ra tay mới là lạ.”

“Thinh thiếu chủ tội!” Hai người khom người thỉnh tội.

Vân Vô Nhai khoát khoát tay đi ra đại điện, hai người theo đuôi phía sau.

Bắc Khuyết cung tọa lạc trên đỉnh núi cao, bước ra ngoài điện, trải dài trước mắt là khung cảnh bao la bát ngát, trên có trời xanh mây trắng, dưới có quốc gia dân sinh, gần có núi non hút mắt, xa có biển xanh vô bờ. Lúc này tịch dương xuống núi, ráng chiều đỏ ửng vắt ngang chân trời nhuộm màu biển ngọc núi xanh điểm sắc, tráng lệ vô

cùng, tầng tầng cung điện mái ngói chót vót, chúng sinh Đông Hải đều ở dưới chân, gió đông vi vu thổi tới, tay áo tung bay, trong nháy mắt, phảng như đứng trên trời cao nhìn xuống đất trời mênh mông.

“Sau khi giao thủ với họ các người có nhìn ra chút gì không?” Vân Vô Nhai chấp tay đứng trước thành lan can chậm rãi.

Khuất Hoài Liễu, Vạn Ai lại liếc mắt nhìn nhau một cái, khom người đáp: “Võ công thâm sâu không lường được.”

“Ừ.” Vân Vô Nhai thờ ơ đáp một tiếng không. Im lặng một lúc, hắn mới lại lên tiếng: “Hình dáng thế nào?”

Cái này... Khuất Hoài Liễu, Vạn Ai cẩn thận hồi tưởng lại hai lão nhân mà Minh Nhị, Lan Thất dịch dung thành, suy nghĩ chốc lát, trong đầu vẫn trống rỗng chẳng thể hình dung được dáng vẻ thế nào, chỉ biết hai người kia chẳng những võ công lợi hại mà lời lẽ cũng rất sắc bén.

Vân Vô Nhai không nghe thấy hai người trả lời cũng không thúc giục, chỉ lẳng lặng nhìn biển rộng vô bờ, tầm lưng kia cao lớn lại cô độc.

Trong lòng Vạn Ai đối với hai người Minh, Lan không có hảo cảm, bởi vậy nói: “Thiếu chủ, hai người kia bị chúng ta đuổi cho chạy trốn tứ phía, khi đói thì trộm của bách tính, nhiều bách tính không thể an bình, người như vậy nào có một chút tác phong võ lâm đại gia, nào có phong phạm hiệp giả, may ra Hoàng triều võ lâm còn có vị Liệt tam công tử.”

“Hử?” Vân Vô Nhai không quay đầu, chỉ thản nhiên nói một câu, “Hoài Liễu thấy thế nào?”

Khuất Hoài Liễu trầm ngâm một lát, mới nói: “Thuộc hạ cảm thấy với võ công và danh tiếng của hai người bọn họ, hiện giờ lại để rơi vào tình trạng chật vật bậc này có chút kỳ quái.”

“Ừ.” Lần này Vân Vô Nhai nhẹ nhàng gật đầu, “Nếu ta đoán không sai, bọn họ giống trống khua chiêng tán loạn ở trên Đông Hải đảo bất quá là muốn gây sự chú ý của mọi người thôi, e là cũng đang âm thầm điều tra tung tích của những người khác, dù sao bọn họ cũng không minh bạch mà mất đi ba ngàn cao thủ.”

“Thuộc hạ cũng đoán như vậy.” Khuất Hoài Liễu nói.

“Đừng nói bọn họ tìm không được, cho dù tìm được thì thế nào, bây giờ Hoàng triều võ lâm đã nằm hết trong tay chúng ta.” Vạn Ai không cho là đúng nói.

“Thiếu chủ có tính toán gì chăng?” Khuất Hoài Liễu nhìn bóng lưng Vân Vô Nhai hỏi. Có lẽ Minh Hoa Nghiêm, Lan Tàn Âm thật sự là nhân tài kiệt xuất của Hoàng triều võ lâm, thế nhưng Đông Hải bọn hắn cũng có một vị thiếu chủ xuất sắc phi phạm khiến bọn hắn tin phục đi theo.

Vân Vô Nhai trầm mặc không đáp, Vạn Ai, Khuất Hoài Liễu cũng lẳng lặng đứng sau hắn, trên hành lang dài ba người đứng sừng sững bên thành lan can, dưới chân chính là vực sâu vạn trượng.

Thật lâu sau, Vân Vô Nhai mới mở miệng nói: “Ta vốn cho rằng Hoàng triều võ lâm đã nằm hết trong bàn tay, nay xem ra, không phải như thế.”

“Hả?” Nghe hắn nói như vậy, Vạn Ai, Khuất Hoài Liễu lần lượt chấn động, nhất tề dời mắt nhìn về phía hắn.

“Cao thủ hạng nhất của Hoàng triều võ lâm hầu như đã đến hết Đông Hải, vốn tưởng rằng chỉ còn thừa lại một cái thùng rỗng hẵn là sẽ dễ như trở bàn tay.” Vân Vô Nhai phóng mắt nhìn ra xa, trong lời nói có tiếc nuối, về mặt lại vô cùng bình thản, “Nhưng trước Thủ Lệnh Cung bỗng nhiên nhảy ra một Tùy Kinh Hân, Thiên Bích phái mất chương môn đệ tử vẫn còn có chương môn, chương lệnh; thực lực của Phong Vụ phái như tòa vù sơn, quanh năm sương mù dày đặc vờn quanh không người nào có thể thấy rõ; Hoa gia, Vũ Văn gia, Thu gia, Đào Lạc môn mặc dù mất đi chủ gia lại khiến chúng ta thiệt hơn trăm danh hào thủ; Ninh gia thì trống không, Tùy Giáo hành sự biến ảo khó tìm tung tích; mà khiến người ta khó hiểu nhất chính là Minh gia và Lan gia, mặc dù chúng ta một kích thành công, nhưng lại giống như đánh vào một đồng chắn bóng đầu hủ, vừa phí sức lực lại còn thay người khác thu dọn đồ bỏ.”

Khuất Hoài Liễu, Vạn Ai nghe vậy cũng không khỏi trầm mặc, sau một lúc lâu, Vạn Ai nhịn không được nói: “Thiếu chủ, ba ngàn người kia cơ hồ đều là chương môn, gia chủ tinh anh của Hoàng triều võ lâm, có bọn họ, Hoàng triều võ lâm thân phục chỉ là chuyện sớm hay muộn.”

Vân Vô Nhai nghe vậy quay đầu nhìn Vạn Ai, sau đó khẽ cười, cười đến mức Vạn Ai không khỏi chột dạ.

“Cao thủ chân chính há có thể dễ dàng khuất phục như vậy?” Khuất Hoài Liễu nói. Nhớ tới tình huống ở Nam phong, không khỏi nhủ mảy.

“Vạn Ai nên học Hoài Liễu ôn trọng, người nóng nảy hấp tấp, phòng chừng cũng là người xuất thủ trước, mới có thể bị thương cánh tay.” Vân Vô Nhai lại nhìn về phía xa.

Phía sau mặt Vạn Ai nhất thời đỏ bừng, vừa thẹn lại giận, trong lòng vô cùng ảo não đồng thời đối với thiếu chủ lại càng tin phục. Ngày đó cùng Minh Hoa Nghiêm giao thủ, lúc ấy chưa từng phát giác, sau khi trở về mới phát hiện cánh tay phải cầm kiếm bị thương gân mạch, cứ thế trong vòng nửa tháng không thể nhúc nhích, vô cùng buồn bực oán hận!

Khuất Hoài Liễu liếc mắt nhìn đồng bạn một cái, lắc đầu, sau đó hỏi: “Thiếu chủ, vậy Minh Hoa Nghiêm, Lan Tàn Âm kia tính thế nào? Chẳng lẽ cứ mặc kệ như vậy?” Tạm dừng một chút rồi nói tiếp, “Thời gian càng lâu chúng ta càng bất lợi.”

“Có thể bất sống thì bất sống, có thể đã thương thì cứ đã thương, có thể giết được thì cứ dồn vào tứ địa.” Vân Vô Nhai vẫn đạm phong thanh đáp.

“Nhưng người chúng ta đã dốc hết toàn lực vẫn không thể gây tổn thương một sợi lông của bọn họ.” Vạn Ai nhìn Vân Vô Nhai, “Thiếu chủ, xin hãy để thuộc hạ phụ trách việc này, thuộc hạ nhất định bất sống Minh Hoa Nghiêm, Lan Tàn Âm đưa đến trước mặt thiếu chủ.” Cũng đồng thời báo trận nhục lần trước.

“Không.” Vân Vô Nhai lắc đầu, thanh âm thoảng chốc trở nên lạnh lùng, “Ta đã truyền Vân U đến gặp ta.”

Khuất Hoài Liễu, Vạn Ai vừa nghe không khỏi kinh hãi. Thiếu chủ muốn phái Vân U phụ trách việc này?!

Từ xa, một gã nội thị đi nhẹ bước về phía ba người, tới trước mặt Vân Vô Nhai thì khom người nói: “Bẩm thiếu chủ, vương cho mời ngài qua Hải Vi cung một chuyện.”

“Ừ.” Vân Vô Nhai gật đầu.

“Nô tài xin được cáo lui trước.” Gã nội thị lại bước nhẹ rời đi.

“Các người lui xuống trước đi, Nam phong nơi đó không được để có sơ hở.” Vân Vô Nhai quay đầu phân phó hai người.

“Dạ.” Khuất Hoài Liễu, Vạn Ai khom người lui ra.

Sau khi hai người Khuất, Vạn lui ra, Vân Vô Nhai vẫn đứng ngẩn người nhìn về phía trước, biển xanh nắng chiều vô cùng rực rỡ trắng lè đập vào trong mắt, đọng ở trong lòng, nhưng lại một mội rã rời. Xoay người, bước lên theo từng bậc thềm, nơi cao nhất trên ngọn Bắc phong này chính là Đông Hải chỉ tôn Hải Vi cung, nơi ở của Đông Hải chi vương.

Trước Hải Vi cung nghiêm trang hùng vĩ, nội thị khom người bẩm báo: “Thiếu chủ, vương mời ngài đến thư phòng.”

“Ừ.” Vân Vô Nhai gật đầu, đi theo nội thị qua hành lang dài, xuyên qua đại điện, bên cạnh hoa viên đầy kỳ thạch dị hoa rực rỡ chính là thư phòng của Bắc vương.

“Vương, thiếu chủ đến.” Nội thị nhẹ giọng bẩm báo.

“Cho vào.” Trong phòng vang lên giọng nói dễ nghe của một người trẻ tuổi.

Nội thị đẩy cửa phòng ra, Vân Vô Nhai cất bước vào trong, cửa phòng lặng lẽ khép lại sau lưng.

“Thần Vân Vô Nhai bái kiến vương.” Vân Vô Nhai khước thân hành lễ.

“Làm cái chi vậy.” Sau án thư, một nam tử bước nhanh ra nâng Vân Vô Nhai dậy, “Ở đây không có người ngoài, người cứ phải làm thế sao.” Trong giọng nói có một tia oán trách, lại đặc biệt lộ ra thân thiết.

“Nếu Vương triệu kiến thần ở một nơi khác, thần có thể không cần dùng lễ lớn như vậy.” Vân Vô Nhai khẽ cười, ánh mắt nhìn vào một loạt bức họa treo trên vách tường thật cao phía sau án thư, “Đối với bọn họ, không thể tùy ý.”

Người nâng Vân Vô Nhai dậy tuổi tác so với hắn không chênh lệch lắm, trán rộng mắt sâu mũi cao, ngũ quan vô cùng kiên nghị nhưng lại có một cái cảm nhận khiến cho nét mặt mang đầy khí khái nam nhi lại thêm một nét mềm mại, khác với Vân Vô Nhai cao lớn, y hơi thấp gầy, cứ thế hai người đứng một chỗ, trái lại Vân Vô Nhai rất có khí thế thượng vị (cấp trên). Nhưng trong đôi mắt người nọ lại lộ ra sinh khí tràn trề, không giống ánh mắt Vân Vô Nhai ngẫu nhiên lộ ra một tia ủ rũ chán chường.

Người này, chính là Đông Hải chi chủ — Bắc vương.

“Không có biện pháp.” Bắc vương bóp bóp vai, sau đó chỉ chỉ vào đồng hồ con chồng chất như núi trên án thư, “Quá nhiều việc, chưa việc nào xong. E là bây giờ người cũng sợ những thứ này, nhớ năm đó người ở trong thư phòng này đánh bốn vương thô huyết.” Vừa nói vừa xoa xoa ngực, dường như vẫn còn sợ hãi.

Nhắc tới chuyện cũ, đáy lòng Vân Vô Nhai áy náy, trên mặt lại không biểu hiện ra ngoài, chỉ hỏi: “Vương giữa lúc bận bịu trăm việc gọi thần tới là vì chuyện gì chăng?”

“Cái này.” Bắc vương lượm mấy quyển sổ con trên án thư đưa cho Vân Vô Nhai, “Những chuyện này từ trước tới nay đều do người quản, bốn vương xưa nay không hỏi tới, nhưng gần đây tướng quân bốn thành cùng các quan địa phương đều dâng tấu lên bốn vương, người vì muốn bắt hai người chẳng những điều động quan binh, mà thị vệ phủ thiếu chủ còn hoành hành tán loạn ở các thành gây tổn thương nhiều người vô tội, việc này không chỉ vô công mà còn quấy nhiễu Đông Hải đảo đại loạn, bách tính không thể sống yên ổn.”

Vân Vô Nhai tùy tiện lật xem mấy quyển sổ con trong tay, nói: “Việc này chẳng thể trách bọn họ oán giận, có thể nói bản lĩnh của hai người kia quá cao cường, đến hôm nay vẫn không thể đắc thủ, thật ra thần đã đoán được.”

“Hử? Thật khó giải quyết vậy sao?” Bắc vương quay đầu nhìn hắn.

Vân Vô Nhai trầm ngâm một lát, mới nói: “Có lẽ chính là địch nhân mạnh nhất, nhưng đây là Đông Hải, không phải là ao hay hồ, tất cả rồi đều sẽ thua.”

Nghe hắn trả lời như vậy, ánh mắt Bắc vương ngưng trọng, Vân Vô Nhai là người thế nào, có năng lực gì, thế gian này không ai rõ ràng hơn y, mà có thể làm khó hắn lại khiến hắn coi là cường địch, vậy lợi hại không cần nói cũng biết. “Thật không thể tưởng hai người kia lại phiền toái như thế.”

Vân Vô Nhai thả sổ con trong tay lại án thư, nói: “Chưông môn, cao thủ Hoàng triều vô lâm mặc dù hầu hết đã nằm trong tay chúng ta, thậm chí có thể nói Hoàng triều vô lâm đã nằm hết trong bàn tay chúng ta, nhưng chỉ cần còn hai người kia, liên tùy thời có thể xoay chuyển căn khôn.”

Bắc vương gật đầu, lời nói thân nhiên nhưng cũng vô cùng lạnh lẽo, “Khó trách can quấy Đông Hải ta đại loạn, hai người này quyết không thể lưu, cũng không cần lưu!”

“Vâng.” Vân Vô Nhai gật đầu, “Thần đã cho gọi Vân U, vương không cần lo lắng chuyện này.”

Bắc vương ngẩn ra, lập tức cười, “Nếu người đã để Vân U xử lý, có lẽ rất nhanh sẽ có kết quả. Chuyện người làm bốn vương sẽ không nhúng tay, gọi người đến cũng chỉ muốn nói với người tình hình bên dưới một chút, dù sao không thể để dân oán, Đông Hải có thể có hôm nay không dễ.”

“Thần hiểu.” Đôi mắt Vân Vô Nhai nhìn bức họa trên tường, ánh mắt trở nên thâm trầm, “Chúng ta sớm đã lập chí, mấy trăm năm tâm nguyện của tổ tiên tất yếu hoàn thành ở đời chúng ta, không phải một ngày là có thể thành, cho nên không thể lãng phí thời gian ở Hoàng triều vô lâm, cần phải tốc chiến tốc thắng!

Bắc vương cũng dời mắt nhìn vào bức họa trên tường, nơi đó tất cả đều là di ảnh các đời Bắc vương cùng thiếu chủ, tất cả ánh mắt bọn họ đều nhìn chăm chăm vào hai người, xa xôi thăm trầm như từ địa phủ truyền đến, một khắc cũng không chịu nhắm lại. Trong lòng tức khắc như bị ngàn cân đá đè lên, nhưng chớp mắt lại sinh ra vạn hào khí, nhắm mắt lại, lên tiếng hỏi: “Vô Nhai, chúng ta sẽ làm được?” Các đời tổ tiên đã không thể hoàn thành bởi vậy chúng ta phải hoàn thành, chúng ta sẽ tạo nên kỳ tích vĩ nghiệp này!

“Sẽ.” Thanh âm của Vân Vô Nhai khẳng định chắc nịch, “Chúng ta nhất định sẽ làm được, hơn nữa...”

Bắc vương nghiêng đầu nhìn hần, trong đôi mắt áp đảo người lóe ra tình quang.

Vân Vô Nhai cũng dời mắt từ bức họa nhìn sang y, trong mắt hần không có loại ánh sao sáng ngời này, chỉ có chán chường mệt mỏi lại mang theo kiên quyết tuyệt không thay đổi, “Chúng ta nhất định phải làm được, bởi vì... Thần không muốn đời sau lại phải gánh vác trách nhiệm này.”

Bắc vương chấn động, bởi vì ánh mắt như vậy, ngữ khí như vậy.

Đêm nay trăng sao soi rọi nhân gian sáng rõ, tiết trời giống như sương giáng*, nhiệt độ không khí lạnh lẽo như sương.

**Sương giáng: là một trong 24 tiết khí của của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Nó thường bắt đầu vào khoảng ngày 23 hay 24 tháng 10 dương lịch*

Sau một lưng núi khuất gió, bên một đồng lửa lớn, trong ánh lửa bập bùng, ánh mắt Minh Nhị rơi trên mặt đất nhìn hần khí bốc lên trên một ngum máu tươi, đó là Lan Thất vừa mới phun ra. Bên đồng lửa, Lan Thất đang vận công điều tức, sắc mặt tái nhợt, ánh trăng chiếu sáng như tấm băng mỏng trong suốt dễ vỡ, dường như chỉ cần một cái chạm vào liền vỡ tan.

Sau một lúc lâu, Lan Thất thu công.

Khi cặp bích mâu kia mờ ra, sắc mặt tái nhợt nháy mắt tức giận, khi cặp bích mâu kia chuyển động, cả người như được quầng sáng vây quanh không hề có nửa phần đáng vẻ người bị trọng thương, đích thị “Bích Yêu” nị hoặc chứng sinh!

Người này, tựa hồ tất cả sinh mệnh sinh khí của nàng đều nằm trong đôi bích mâu kia. Nàng yêu tà mị hoặc, nàng kiêu ngạo tùy hứng, nàng thông minh tính kế, nàng giả dối âm độc, nàng lạnh lùng tàn nhẫn... Tất cả đều ngưng tụ chất chứa trong đôi bích mâu thâm u như vực sâu thăm thẳm.

Đôi bích mâu này sẽ thành toàn nàng? Hay đôi bích mâu này sẽ phá hủy nàng?

Nếu có một ngày không còn đôi bích mâu này nữa, lúc đó nàng sẽ yên diệt, hay là...

Minh Nhị rũ mắt tiện tay ném mấy que củi vào đồng lửa, thân nhiên mở miệng: “Hần khí trong cơ thể ngươi sắp không áp chế được nữa.”

“Dù sao chuyện chúng ta cần làm coi như đã xong, bây giờ cũng nên đi bãi phỏng chủ nhân một chút, tiện thể lấy luôn giải được.” Ngữ khí Lan Thất chẳng hề để ý, tựa hồ người vừa rồi chịu hàn độc phát tác, sinh mệnh treo lơ lửng căn bản không phải nàng.

“Nếu bọn họ không có giải được?” Minh Nhị như cười như không nhìn nàng một cái. Là “Không có” mà không phải là “Không đưa”, với tính tình của Bích Yêu, đương nhiên nấy trò cường đoạt, uy hiếp, tính kế mặc sức chọn.

“Sau khi trở về đi ‘Quần tử cốc’ một chuyến, bắt một thần y Quân gia là được.” Lan Thất trả lời vô cùng đơn giản.

“Nếu không kịp trở về trước khi độc phát?” Minh Nhị cười cười hỏi lại.

“Nếu vậy thì...” Mắt ngọc Lan Thất xoay vòng, sau đó nhìn thẳng Minh Nhị, dịu dàng mềm mại, tình thâm ý thiết, “Minh lang, đoạn thời gian này chúng ta cũng coi như đồng sinh cộng tử, tình nghĩa như thế không người thứ hai có thể sánh được, ta sao nỡ lòng bỏ lại Minh lang một mình, tới khi đó chỉ mong có thể cùng Minh lang dạt tay cùng xuống hoàng tuyền.”

Có lẽ vì gió đêm quá lạnh, Minh Nhị không kiềm được rung mình một cái, sau đó Nhị công tử sáng suốt quyết định xem như chưa nói qua cái gì.

Chi là, Lan Thất nào có thể dễ dàng buông tha đề tài thú vị như vậy, lập tức thân mình dịch sang ngồi xuống bên cạnh Minh Nhị, nghiêng đầu nhìn hần, nói: “Minh lang là quần tử nhân tâm hiệp nghĩa, nhất định sẽ không ngại bầu bạn đồng sinh cộng tử, nếu ta mất mạng nơi này, Minh lang chắc chắn vứt bỏ hết thảy mà đi cùng, sao nỡ bỏ ta cô đơn dưới địa ngục.” Lúc này nàng đưa bàn tay trắng nõn chống má, tia sáng trong bích mâu lưu chuyển, ánh lửa phản chiếu đỏ rực càng tôn thêm dung sắc hơn tuyết, khóe môi cười khê, xinh đẹp rực rỡ, vô cùng động lòng người.

Đáng tiếc lại là một thân nam trang. Minh Nhị không khỏi có chút tiếc nuối nghĩ, nhưng vừa nghĩ thế lập tức cảm thấy gật mình trong lòng.

“Minh lang, chúng ta đã quyết đồng sinh cộng tử, mười tám tầng địa ngục núi đao chảo dầu phải chăng cũng có thể nắm tay cùng đi?” Lan Thất tiếp tục nhẹ nhàng thân nhiên nhả chữ, bích mâu phút chốc trầm xuống chỉ còn lại một vệt tĩnh mạch.

Khoảnh khắc đó, Minh Nhị công tử tài trí có một không hai tâm như gương nước không cách nào phân rã trong lời của nàng nào thật nào giả, trong giây đó, mặt nước gợn sóng lăn tăn khó có thể lại bình tĩnh như gương... cứ thế một khắc kia, hần thể nhưng không thể nói thành lời.

“Ha ha...” Lan Thất đột nhiên nhẹ cười rộ lên, nàng cười, bích mâu lại hiện yêu khí, lại là “Bích Yêu” quỷ mị khó dò. Chỉ thấy nàng chậm rãi vươn tay, đầu ngón tay chạm nhẹ vào khuôn mặt như quan ngọc của Minh Nhị, mềm mại đáng yêu nói: “Nhị công tử, người đáp ứng bản thiếu thồi.”

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 47: Đồng sinh cộng tử (Hạ)

... “trên tay phải từng giọt máu tươi thấm qua làn vải chảy xuống, khuôn mặt trắng bệch ghê người, môi bởi vì dính máu mà như thoa son, tóc dài tán loạn như dòng suối đen mướt vắt trên vai...”

Minh Nhị giờ tay bắt lấy ngón tay lạnh băng đang di động trên mặt, thuận miệng đáp: “Sao Thất thiếu lại chỉ nghĩ tới địa ngục, chẳng lẽ thiên đường không dung được người sao?”

Lan Thất sùng sốt, sau đó tựa hồ nghe được điều gì vô cùng buồn cười liền cất tiếng cười to, cười không ngừng, trong đôi bích mâu lóe ra tinh quang.

“Ha ha ha... Nhị công tử, người như ta người sao có thể lên trời...” Bàn tay xòe ra, cầm lấy tay của Minh Nhị kéo tới đặt trước mặt hai người, “Hai tay này đã nhiễm quá nhiều thứ quá nặng, chúng ta vĩnh viễn không lên được trời, chỉ có thể trầm xuống, không ngừng trầm, trầm... Thăng đến mười tám tầng địa ngục!”

“Thật vậy ư?” Minh Nhị nghe vậy như rụng mảy, nghiêng đầu nhìn Lan Thất, “Thất thiếu muốn có người đồng hành, chẳng lẽ là sợ lửa địa ngục?”

“Không.” Lan Thất cười lắc đầu, “Bản thiếu ngóng trông lửa địa ngục, ngóng trông nó thiêu đốt từ dưới lòng đất, thăng đến thiêu cháy toàn bộ thế gian này.”

Minh Nhị nghe vậy khoe môi cong lên lộ ra một nụ cười lạnh lẽo, “Nghe nói lửa địa ngục đỏ rực như máu, nếu có thể trông thấy nó thiêu cháy thế gian này, nhất định đó sẽ là đóa hoa trắng lệ nhất mỹ lệ nhất.” Nhân mâu dời từ đồng lửa nhìn ra bóng đêm dày đặc, “Trong đóa hoa kia, thế gian hết thảy đều hóa tro tàn, khi đó, sạch sẽ như tuyết.”

Lan Thất kinh ngạc nhìn đồng lửa đang cháy, cúi đầu nói: “Khi đó, sẽ không còn phản bội và tuyệt vọng nữa...”

Minh Nhị nghe vậy quay đầu nhìn Lan Thất, ánh mắt nàng cũng dời từ đồng lửa nhìn về phía hắn.

Khoảnh khắc đó, bốn mắt nhìn nhau, sương mù cùng yêu dị trong mắt hết thảy rút đi. Hai người đồng thời nhìn thấu đáy mắt nhau, chưa bao giờ cảm thụ được linh hồn của đối phương một cách sâu sắc, rõ ràng, thấu triệt như ngay lúc này.

Linh hồn cô độc lạnh lẽo, tịch mịch tuyệt vọng, cho dù như thế lại vẫn kiên trì sinh tồn, bởi vì muốn nhìn xem cái thế giới này sẽ bị hủy diệt trong thời khắc nào.

Chính trong khoảnh khắc này, hai người chưa bao giờ gần nhau đến thế.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, hai người hầu như cùng lúc dời ánh mắt về bóng đêm phía trước, đồng thời sáo trúc, ngọc phiến trong tay áo lần lượt trượt vào lòng bàn tay.

Một góc quần đỏ hiện ra tựa một ngọn lửa nở rộ trong bóng đêm.

Sau đó một bé gái ước chừng mười hai, mười ba tuổi nhún nhảy đi tới, thân hình xinh xắn nhỏ nhắn, khuôn mặt trứng hồng tròn trịa, đôi mắt đen kịt to tròn, mày cong môi đỏ, vẻ mặt tươi cười thích thú trông chẳng khác nào tranh tết Phúc Hi Oa Nhi vô cùng đáng yêu.

Hắn lửa địa ngục cũng chính là màu này đây. Minh Nhị nhìn bé gái một thân áo đỏ thâm nghĩ.

Trông chẳng khác nào một u quỷ thành linh nhảy ra từ địa ngục. Ánh mắt Lan Thất nhìn chăm chú vào chân của bé gái, đôi chân ấy bước không chạm đất, đạp không mà đi, Hoàng triều vô lượng không có người có khinh công như vậy.

“Hai vị ca ca thật xinh đẹp.” Phúc hi oa nhi nhảy đến trước mặt hai người, hai mắt lấp lánh cách đồng lửa nhìn hai người cứ như nhìn thứ đồ chơi yêu thích nhất.

“Muội muội cũng thật đáng yêu.” Lan Thất đáp lễ.

“Khanh khách...” Phúc hi oa nhi mặt mày hớn hờ, thanh âm non nớt đáng yêu so với cơn mưa đầu xuân càng ngọt, “U U thích hai vị ca ca, hai vị ca ca bồi U U chơi có được không?”

“Đáng tiếc.” Lan Thất tiếc nuối lắc đầu, “Bản thiếu từ trước tới nay chỉ bồi mỹ nhân.”

“Ca ca xấu tính, U U cũng là mỹ nhân.” Phúc hi oa nhi dẫu mỗi một cái.

Ngọc phiến trong tay Lan Thất nháy mắt hé ra, chỉ nghe đĩnh một tiếng, trên mặt phiến cắm một cây lam châm, lập tức không khỏi thờ dài nói: “Mỹ nhân trong miệng thốt ra đều là hoa thơm cỏ ngọt, còn phun độc châm như mi, chính là một tên sừ bát quái* thì có.” (*người xấu xí quái dị)

“Ca ca xấu tính, bắt nạt U U!” Phúc hi oa nhi khịt mũi một tiếng hét lên.

Cơ hồ cùng lúc phúc hi oa nhi hừ lạnh, Lan Thất đột nhiên tung người bay vọt lên hơn trượng, giữa không trung lại xoay người hạ xuống cách xa một trượng, mà chỗ vừa đứng ban nãy chỉ nghe mấy tiếng nổ lách tách cùng mùi cháy khét.

“Thần tiên ca ca, người bồi U U chơi đi?” Phúc hi oa nhi dõng dạc.

Minh Nhị khẽ thờ dài một hơi, nói: “Lấy niên ki của cô nương mà gọi tại hạ một tiếng ‘Ca ca’ thật khiến tại hạ có chút hổ thẹn.”

Một chữ “hổ thẹn” còn chưa tan mất, một chùm khói đen trong nháy mắt đã phóng thẳng về phía Minh Nhị.

“Ha ha ha...” Một bên Lan Thất cười rộ lên, “Nhị công tử, thì ra người cũng có thời điểm đáng yêu như thế.”

Khinh công tuyệt thế Minh gia lúc này phát huy công hiệu, chỉ thấy Minh Nhị công tử thân như lá rơi, nháy mắt theo gió thổi nhẹ nhàng bay xa hơn hai trượng.

“Thì ra nữ nhân vô luận dạng gì đều không thích người khác nói nàng già.” Nhị công tử lại thờ dài một hơi giữa không trung, đồng thời ống tay áo phất lên, chùm khói đen kia liền theo gió bay ngược trở về phía phúc hi oa nhi. Cùng lúc đó, ngọc phiến trong tay Lan Thất cũng vung lên, một chùm ngân quang mang theo một điểm lam quang bắn về phía phúc hi oa nhi.

“Ai cũng bắt nạt U U, ai cũng đều là người xấu!” Thân hình phúc hi oa nhi nhỏ nhắn hồng hồng nháy mắt lấy tốc độ cực nhanh tránh được chùm khói đen cùng độc châm, y như một tia chớp xẹt qua đồng lửa, hai tay vung lên, hai dải lụa hồng giống như độc xà thè lưỡi uốn éo trườn về phía Minh Nhị, Lan Thất.

Chỉ theo kinh công vừa rồi của nó, Minh Nhị, Lan Thất liền biết công lực người này rất thâm hậu, mà lúc này thấy nó thoải mái né tránh khói độc ám khí nhưng vẫn có thể ra tay phản kích, hai người liền biết đã gặp phải cao thủ không tầm thường.

Minh Nhị, Lan Thất không cần ngôn ngữ, một ống tay áo phất lên như mây phóng tới, một ngọc phiến như đao từng chiều đâm thẳng vào yếu điểm, tức khắc vây phúc hi oa nhi vào bên trong cùng tấn công. Hai người mặc dù chưa bao giờ liên thủ nhưng lúc này phối hợp vô cùng ăn ý, mỗi chiêu mỗi thức đều không chệch vào đâu được, mà phúc hi oa nhi dù bị hai người liên thủ tấn công nhưng công thủ không hề chệch vật, dù thấy võ công cực cao.

Trong lúc nhất thời, chỉ thấy giữa không trung lượn lờ bay như áng mây kiêu diễm như lửa cháy rừng rực, ngọc phiến cắt qua như tuyết trắng như đao sắc, áo xanh tung bay như khói mờ như gió cuồng, vô cùng mỹ lệ vô cùng nhả đặt. Nếu lúc này có người nhìn thấy, chắc chắn kinh diễm thờ dài, đây làm sao có thể là trận chiến sinh tử, mà khi ánh mắt dời về phía đồng lửa chớp động kịch liệt trên mặt đất, đột nhiên phát hiện hố sâu lỗ chỗ, đại thụ gãy nát, lập tức kinh hãi vì sự hung hiểm bên trong.

Đầu trong chốc lát, chợt nghe Lan Thất thở dài một tiếng, nói: “Đêm gió lạnh lẽo như vậy, bản thiếu hân phải ôm mỹ nhân nhuyển ngọc ôn hương ngủ mới phải, có sao lại ở chốn hoang vu chơi đùa với một đứa con nít thế này, không thú vị không thú vị.”

Một chữ “vị” vừa thoát ra, tức khắc liền thấy tràn ra từng đóa ngọc hoa mờ ảo lạnh lẽo như tuyết, trùng trùng điệp điệp, bao phủ rợp trời, cũng trong giây ấy, từ thân ảnh áo xanh bỗng dung kiếm khí bắn ra, cắt ngang dải lụa, trực chỉ cô huyệt.

“Ý?”

Chỉ nghe phúc hi oa nhi kêu lên một tiếng kinh ngạc, nháy mắt nhanh như tia chớp lui về phía sau, lụa hồng trong tay múa động bay chắn trước người, lại chỉ nghe tiếng lụa rách xẹt, tức khắc từng mảnh lụa hồng rách vụn phấp phới giữa không trung, rơi vào đồng lửa liền hóa thành tro bụi.

Minh Nhị, Lan Thất cùng phúc hi oa nhi cách đồng lửa lẳng lặng nhìn nhau, trên mặt vẫn là nụ cười nhạt.

“Khanh khách... võ công hai vị ca ca thật cao cường.” Phúc hi oa nhi vỗ đôi tay nhỏ bé hoan hô, nhưng lập tức lại nhíu mày dẫu môi, “Hai vị ca ca cùng nhau bắt nạt U U, thế này không công bằng.”

“Haizz.” Minh Nhị công từ lại khẽ thở dài, nhìn nó nói, “Cô nương, lấy niên kỷ của tại hạ và Thất thiếu cộng lại có lẽ còn không lớn bằng cô, kỳ thật mới là chúng ta chịu thiệt.”

“Ha ha ha...” Lan Thất trái ngọc phiến ra che khuất nửa khuôn mặt cười, bích mâu trong suốt lướt qua Minh Nhị, thoáng cái rơi vào trên người phúc hi oa nhi, “Nhị công tử à, bản thiếu tự cùng người quen biết tới nay, tới nay nhìn người đặc biệt thuận mắt.”

“Cũng vậy.” Minh Nhị cười ôn nhã.

“Hu hu hu...” Phúc hi oa nhi đột nhiên khóc rống lên, đôi tay nhỏ bé mập mập lau lau nước mắt, vô cùng tủi thân nhìn chằm chằm hai người, “Các người đều là người xấu, đều bắt nạt U U! Hu hu hu... Ca ca tỷ tỷ, U U bị bắt nạt các người cũng không đến giúp U U sao.”

“Hi hi hi hi... Đến đây...”

“Ha ha ha ha... Đến đây...”

Chỉ nghe một trận hi hi ha ha, sau đó trong bóng tối đột nhiên tuôn ra một đám con nít áo đỏ, có trai có gái, không nhiều không ít tám đứa, đứa nào đứa nấy xinh xắn nhỏ nhắn, mày cong môi đỏ, mặt cười vui vẻ, người người đều như tranh tết Phúc Hi Oa Nhi làm người ta yêu thích không thôi.

“Haizz...”

Hai người Minh Nhị, Lan Thất đồng thời thở dài một tiếng, liếc nhau, sau đó lập tức thi triển môn công phu mà gần đây cả hai đang dày công tôi luyện — chạy trốn! Tức khắc, chỉ thấy hai bóng ảnh một tím một xanh bay vọt lên, chớp mắt đã biến mất trong bóng đêm.

Phải biết rằng một phúc hi oa nhi đã khó đối phó mà lúc này lại thêm tám đứa, hai người không phải mình đồng da sắt, không phải kim cương đâm không thủng, không phải anh hùng vô địch vĩnh viễn bất bại. Nếu lúc này động thủ chắc chắn sẽ chịu thiệt, huống chi Lan Thất vì trúng hàn độc mà công lực đã suy giảm nhiều, nếu kéo dài thêm chốc lát, chỉ sợ Trích Tiên, Bích Yêu cũng có thể bị đám phúc hi oa nhi ăn nuốt sạch!

Cho nên, việc bảo toàn tính mạng vẫn quan trọng cấp bách hơn, trốn là thượng sách!

Đây cũng là lần đầu Trích Tiên, Bích Yêu tự ra giang hồ tới nay chân chính chạy trốn, cứ thế hai người vừa trốn vừa nghĩ, chờ một ngày đám phúc hi oa nhi kia lạc đàn, nhất định phải bắt một đứa lột da sạch sẽ xem có thể hầm ra một chén canh trường sinh bất lão hay không, như vậy mới có thể thật sự trở thành tiên (yêu).

“Ai nha, bọn họ chạy, bọn họ bắt nạt U U xong rồi chạy, hu hu... Mau đuổi theo bọn họ.”

“Ha ha... Đừng chạy, bởi bọn ta chơi đùa một chút đi.”

“Hi hi... Chúng ta chơi bắt quỷ đi.”

Phía sau, tiếng cười đùa của đám phúc hi oa nhi không ngừng theo sát, luôn cách không quá mười trượng.

Hai người Minh Nhị, Lan Thất đề kinh công đến cực hạn, chạy nhanh như gió, đảo mắt đã bay xa mấy dặm, mắt thấy ánh sáng phía trước càng lúc càng mờ, đường dưới chân càng lúc càng dốc thì bỗng có nhánh cây cao quét ngang.

Ồ lần thứ ba thiếu chút nữa bị nhánh cây quét mất, Lan Thất lên tiếng, tràn đầy hoài nghi, “Nhị công tử, người khẳng định đường này có thể đi?”

“Bản lĩnh tại hạ không bằng ai, người có thể không theo.” Minh Nhị công từ đáp một câu.

Kinh công Minh gia đệ nhất giang hồ, Lan Thất dù dùng hết toàn lực chung quy vẫn đi sau Minh Nhị, lực bất tòng tâm nên đành coi như là Minh Nhị dẫn đường, nằng bám theo.

“Vậy xin hỏi Nhị công tử đang muốn chạy đi đâu?” Lan Thất vung tay áo tránh một nhánh cây.

Minh Nhị trầm mặc.

“Không phải là Giả Tiên người không nhìn hướng một mạch chạy loạn đấy chứ?” Lan Thất đoán.

Minh Nhị vẫn trầm mặc.

“Giả Tiên chết tiệt!” Lan Thất không dám tin gầm nhẹ một câu.

“Đây cũng được xem là một chiêu ‘Hoặc địch’ trong binh pháp.” Nhị công tử biện bạch một câu. Đông Hải đảo không phải là nhà mình, ai biết chỗ nào lại chỗ nào, dù sao đang trốn ấy mà, cứ chạy loạn không mục đích ngược lại có thể khiến địch nhân không đoán được, chẳng phải vừa hay.

“Minh Nhị công tử quả nhiên lợi hại.” Lan Thất cười nhạo, “Chẳng những có thể ‘Hoặc địch’ còn có thể ‘Hoặc mình’ nha... h... í... t...”

Một tiếng hít vào cực nhẹ, Minh Nhị nghe thấy không khỏi quay đầu, trong màn đêm, khuôn mặt Lan Thất đặc biệt bắt mắt, trắng bệch giống như băng. Thầm thở dài một hơi, đưa tay qua cầm lấy cánh tay lạnh như băng kia, một cỗ nội tức truyền qua, thân nhiên mở miệng nói: “Nếu người chết ở nơi này, những chuyện chúng ta làm coi như bị hủy một nửa, không có lỗi.”

“Hừ.” Lan Thất hừ lạnh một tiếng, “Bản thiếu biết ngay Giả Tiên người không có lòng tốt gì.”

“A...” Minh Nhị khẽ cười một tiếng, “Như nhau cả thôi.”

“Hai vị ca ca, các người ở đâu? Mau ra đây đi, U U thích các người.”

“Hi hi... Mau ra đây đi, chúng ta cùng nhau chơi nha.”

Tiếng cười đùa của đám phúc hi oa nhi càng lúc càng gần.

“Đi mau!” Hai người vội vàng bỏ chạy, từng cây cỏ thụ rậm rạp to lớn bị hai người bỏ lại phía sau, gặp chỗ cao thì nhảy xuống, gặp chỗ thấp thì bay lên, cũng không biết chạy bao lâu bao xa, chỉ biết tiếng cười đùa phía sau vẫn bám riết không ngừng, mà với công lực hai người, sau một hồi trốn chạy cũng thở hồng hộc, mệt không chịu nổi.

“Phải nghĩ cách gì thoát khỏi bọn nó, nếu cứ chạy thế này e là không bị bọn nó giết chết, cũng mệt chết.” Lan Thất nói.

“Phải...” Minh Nhị vừa mới mở miệng đột nhiên dưới chân đạp hụt cả người rơi xuống, nháy mắt hai người chớp lấy tay nhau, tay phải Lan Thất cùng lúc đưa ra chụp vào giữa không trung, cuối cùng nắm được một cành cây kịp thời ngăn số phận cả hai cùng nhau rơi xuống, nhưng ngay sau đó một tiếng “Răng rắc!” lại làm da đầu cả hai tê rần, toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Hai người không dám cử động, yên lặng chốc lát, không nghe thấy tiếng nhánh cây gãy nữa mới hơi thở ra một hơi. Mặc dù tính mạng tạm thời an toàn, nhưng nửa người của Lan Thất bị Minh Nhị kéo treo bên ngoài, mà cả người Minh Nhị đều treo lơ lửng, phía dưới đen ngòm lại lạnh băng, không biết là u cốc vực thẳm hay là vách núi dựng đứng. Thời khắc này, Minh Nhị căn bản không dám lờ kéo Lan Thất, chỉ sợ cành cây sẽ gãy, nếu không thể mượn lực, Nhị công tử đương nhiên không có cách nào bay lên, mà Lan Thất nắm nhánh cây kia đương nhiên biết nó yếu ớt ra sao, đương nhiên lại càng không dám liều lĩnh sử dụng lực.

Nhất thời hai người cứ bị treo lơ lửng như vậy, người nhìn ta, ta nhìn người.

“Không phải chuyện xưa luôn kể, khi lâm vào loại tình huống này, nam nhân đều rất đại nghĩa bảo nữ nhân buông tay ra sao?” Lan Thất khó hiểu nhìn tay Minh Nhị đang nắm chặt tay mình.

“Sai.” Nhị công tử phủ quyết nằng, “Trong chuyện xưa, nữ nhân đều liều mạng nắm chặt tay nam nhân, cũng kêu khóc muốn y nhất định không được buông tay.”

“Không đúng.” Lan Thất không đồng ý, “Hắn là nam nhân phải giương đao chặt đứt tay mình rơi xuống vực sâu không đáy, bảo toàn tính mạng nữ nhân.”

“Không phải.” Nhị công tử làm sao có thể đồng ý, “Trong chuyện xưa, nữ nhân dù xương cốt đứt lìa cũng sẽ không buông tay, cuối cùng nam nhân khí lực cùng kiệt rơi xuống đáy vực, nữ nhân cũng buông người nhảy theo.”

“Quên đi, mặc kệ chuyện xưa. Người nói xem chúng ta có phải loại đó không.” Lan Thất cười tùm tùm nhìn Minh Nhị, nếu bỏ qua khuôn mặt tái nhợt, đôi môi tím đen, trên trán đầy đặc mồ hôi, tin tưởng nụ cười này là yêu nữ vô luân.

“Chúng ta à...” Con người mệnh mạng của Minh Nhị nhìn người phía trên.

“Hi hi... Cuối cùng cũng tìm được ca ca xinh đẹp!”

Không đợi Minh Nhị nói xong, đám phúc hi oa nhi đã đuổi tới.

“Ha ha, ta bắt được ca ca xinh đẹp thì phải là của ta.”

Giờ khắc này Minh Nhị, Lan Thất không dám cựa quậy dù chỉ là một cử động nhỏ, dưới có hung hiểm chưa biết, trên có cường địch, thật là khổ không nói nổi, mà đứng vào lúc này, một tiếng “Răng rắc!” vang lên...

Trong một thoáng ấy, hai người bốn mắt nhìn nhau, tâm linh rất cuộc ẩn ý tương thông.

Không cần lựa chọn, ông trời đã quyết định, nếu đã như thế, buông hay không buông có gì khác biệt?

Thân mình rơi xuống.

Trong mắt hai người đồng thời lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Lẽ nào kết cục của Trích Tiên, Bích Yêu là thế này sao?

Thế nhưng, vô luận là hàn hoang tuyết cảnh hay là địa ngục liệt hỏa, có người ấy, vô luận là bạn hay là thù, cũng không cô độc tịch mịch.

“Hi hi, U U muốn bắt ca ca xinh đẹp trước!”

Một đạo bạch quang xẹt qua, “Phập!” tiếng lưỡi dao sắt bén đâm vào da thịt, một thanh đoản đao xuyên thủng tay phải Lan Thất, đâm thật sâu vào bàn tay, chỉ còn lại chuôi đao bên ngoài, đóng đinh nặng thật chặt, máu tươi nhất thời trào ra ướt cả bàn tay. Con người Lan Thất co rút lại nhưng không hề rên một tiếng, trên trán gân xanh gồ lên, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn xuống, hàm răng cắn chặt, tay trái vận lực, “Lên!”

Minh Nhị chỉ cảm thấy thân mình đang rơi xuống đột nhiên dừng lại, trong mắt là Lan Thất mồ hôi đầy mặt cùng khoe miệng tràn ra tơ máu, lập tức biết nàng tât bị thương. Ngay sau đó liền cảm thấy trên cổ tay truyền đến lực đạo, tức thì không có thời gian nghĩ thêm, vận lực, thân thể bay lên, giữa không trung khẽ xoay mình nhẹ nhàng hạ xuống.

“Hi hi, U U chẳng những bắt được ca ca xinh đẹp, còn muốn bắt lấy thần tiên ca ca!” Một đám chín phúc hi oa nhi áo đỏ hiện ra trước mắt, cười đùa vui vẻ nhìn bọn họ.

Minh Nhị nhìn về phía Lan Thất, ánh mắt không khỏi co rút lại.

Một chuôi đao cắm trong vũng máu, trên mu bàn tay lộ ra vài điểm trắng bệch giữa màn máu đỏ tươi. Lan Thất đang nằm bên cạnh vũng máu chậm rãi bò dậy, khuôn mặt âm đạm trắng bệch không còn giọt máu, chỉ có một đôi bích mâu lóe sáng như sao.

Đúng là bị xuyên thủng toàn bộ bàn tay ư... Minh Nhị dời ánh mắt quét về phía đám phúc hi oa nhi đang cười đùa vây quanh bọn họ, trên khuôn mặt thanh nhã hiện ra một hai phần lạnh lùng.

“Ai nha, ca ca xinh đẹp, thì ra người còn trúng ‘Huyền Âm hàn độc’ của Khuất ca ca, thôi cùng U U trở về đi.”

“Đúng nha đúng nha, cùng chúng ta trở về thôi, chúng ta sẽ cùng người chơi đùa.” Đám phúc hi oa nhi vỗ tay cùng nhau reo lên.

Lan Thất duỗi tay trái rút đoản đao ra, lập tức một dòng máu tươi phun trào.

“Ai nha, máu chảy nhiều quá, ca ca xinh đẹp, người đau không?” U U có chút đau lòng nhìn Lan Thất, “Sớm biết thế U U đã cắt luôn bàn tay của ca ca, như vậy sẽ không đau nữa?”

“Hi hi... Chỉ bằng cắt đứt luôn cái cổ thì sẽ không còn biết đau là gì.” Một phúc hi oa nhi khác đề nghị.

“Đúng nha đúng nha, cắt cổ chơi vui hơn.” Đám phúc hi oa nhi phụ họa, dưới chân di chuyển tới gần hai người.

Minh Nhị nhẹ nhàng di động vài bước, tức khắc, đám phúc hi oa nhi chỉ cảm thấy trước chân phẳng như bị một vật vô hình cản lại, không khí chung quanh tựa hồ trở nên nặng nề, cả đám liền không dám vọng động nữa.

Lan Thất xé một mảnh tay áo buộc chặt bàn tay, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn đám phúc hi oa nhi trước mặt, khẽ nở nụ cười.

Nụ cười này, phẳng như đại tuyết đầu xuân, lạnh lùng tàn nhẫn đóng băng hết thảy mọi vật!

“Ha ha... Bản thiếu tự sau khi xuất sư môn còn chưa bao giờ bị người khác làm cho chật vật thế này.” Một lời nhẹ nhàng thản nhiên, Lan Thất từ dưới đất đứng dậy.

Lúc này nàng một thân áo tím dính đầy bùn máu, mũi quan nghiêng lệch, cộng thêm hàn độc trong cơ thể và tay phải bị thương nặng khiến sắc mặt càng trắng bệch, khóe môi đọng máu. Vốn là một bộ dáng vô cùng chật vật yếu ớt, nhưng yêu khí sát ý trong đôi bích mâu vô cùng chói mắt khiến người bao phủ dày đặc trước nay chưa từng có. Toàn thân tản mát ra một cỗ khí thế cường đại vô cùng bén nhọn, phẳng như một thanh mã kiếm bị chôn vùi dưới vực sâu đáy cổ vạn năm nay đột nhiên phá vỡ phong ấn lao ra, không gì không phá nổi không gì không hủy được, GIẾT SẠCH!

Thấy Lan Thất như vậy, đám phúc hi oa nhi đang cười đùa nháy mắt phát lạnh, nét cười trên mặt dần tan hiện ra sát khí ác nghiệt.

“Nhị công tử, người ta tự gặp nhau tới nay tựa hồ luôn khó phân cao thấp.” Lan Thất vẫn bày một bộ dáng vô cùng thoải mái, tay trái dò vào trong ngực lấy ra hai viên thuốc.

Minh Nhị nhìn nàng nuốt hai viên thuốc kia, mi dài hơi nhíu, miệng lại đáp: “Luận võ công tài trí của Thất thiếu, tại hạ trước nay luôn cam bái hạ phong*.” Lời khách sáo điển hình của Minh Nhị công tử. (*chịu thua)

“Ha ha...” Lan Thất cười khẽ, đưa tay lau tơ máu bên miệng, nghiêng đầu cười nhìn Minh Nhị, “Hôm nay ta và ngươi lại so một hồi, ai giết được nhiều hơn sẽ thắng, thế nào?”

Trong con người mệnh mạng của Minh Nhị hơi xao động, nhìn nàng, trên tay phải từng giọt máu tươi thấm qua làn vải chảy xuống, khuôn mặt trắng bệch ghê người, môi bởi vì dính máu mà như thoa son, tóc dài tán loạn như dòng suối đen mượt vắt trên vai, bất chợt một làn gió nhẹ lướt ngang qua chân mày, mấy sợi tóc bay tán loạn dính vào đôi bích mâu lạnh băng.

Trong gió đêm, thân ảnh mỏng manh kia dường như chỉ cần một cái chạm liền tan, lại cường hãn dường như có thể phá thiên hủy địa.

Con người mệnh mạng chậm rãi dời về đám phúc hi oa nhi khác trước còn vui vẻ đáng yêu mà lúc này đã đáng sợ ác nghiệt, Minh Nhị công tử có cái tật thích hoàn mỹ không khuyết điểm nhẹ nhàng thờ dãi nói: “Máu, thật tanh thật bẩn.”

“Ha ha ha...”

Trong đêm đông gió rét, trên núi hoang Vô Danh vang lên tiếng Bích Yêu cười tà tử cùng tiếng Trích Tiên thờ dài, một hồi giết chóc vô tình bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 48: Đau thương trong mộng (Thượng)

... “Nhị công tử...” Lan Thất mặc cho Minh Nhị động thủ, trên mặt hơi mang ý cười, “Tuy bản thiếu... hứa hẹn chịu trách nhiệm lấy ngươì, nhưng... động phòng hoa chúc ở nơi này... cũng quá sát phong cảnh đi...”

Rất nhiều năm sau, dù xem qua, bình qua vô số cao thủ võ lâm quyết đấu kinh hiểm tuyệt diệu, nhưng Vũ Văn Lạc đối với một trận quyết đấu năm đó của Trích Tiên Minh Hoa Nghiêm, Bích Yêu Lan Tàn Âm cùng Đông Hải đảo “Vân môn Cửu U” không thể tận mắt chứng kiến mà tiếc hận cả đời.

Bởi, hắn đã từng đích thân kinh lịch qua võ công của Cửu U, bất kỳ một người nào trong số đó so với phụ thân hắn – Vũ Văn Lâm Đông – đường đường là gia chủ của một trong võ lâm lục đại thế gia, lượn danh tiếng võ công trong Hoàng triều đều chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay — đều cao hơn! Mà chín người liên thủ, dù là võ lâm đệ nhất nhân Minh Không cũng không thể chống đỡ, huống chi... Nhưng hai người đó — Minh Hoa Nghiêm, Lan Tàn Âm chẳng những sống sót, mà còn... còn giết hết chín đại cao thủ!

Rốt cuộc võ công phải cao đến mức nào mới có thể làm được điều ấy? Đó là nghi vấn cả đời của Vũ Văn Lạc.

Rốt cuộc võ công của Minh Hoa Nghiêm, Lan Tàn Âm đã đáng sợ đến bậc nào? Đây là nghi vấn cả đời của Hoàng triều võ lâm.

Vũ Văn Lạc vì không thể tận mắt chứng kiến mà tiếc nuối cả đời, nhưng nếu đêm hôm đó hắn chứng kiến cảnh kia, cả đời chắc chắn sống trong ác mộng!

Mà Vân Vô Nhai nếu biết trước kết quả này tất sẽ không phái ra “Vân môn Cửu U” mà hắn coi trọng nhất, nhưng khi đó hắn không biết, cho nên không thể vấn hồi!

Đêm hôm đó, trăng sao xán lạn, gió lạnh như đao.

Đêm hôm đó, núi hoang cô vắng trở thành chiến trường ác đấu.

Đêm hôm đó, có mười một người quyết chiến sinh tử.

Nếu một vị đại tướng thống lĩnh thiên quân vạn mã tung hoành sa trường nhìn thấy cảnh này, chắc chắn không khỏi cảm thán, chiến trường mười một người này so với chiến trường giáo vàng ngựa sắt, bụi tung đầy trời, trống trận kinh hồn, thấy chất như núi càng đáng sợ hơn!

Đây không phải là chiến trường bình thường, đây là chiến trường tu la ác quỷ!

Phúc hi oa nhi chính là quỷ địa ngục vô thường, lựa đồ trong tay chính là lưỡi răn độc, chính là đao câu hồn!

Ngọc phiến trong tay Lan Thất trải ra, Bi Ngạn hoa nở rộ rực rỡ đưa đường dẫn lối người đi xuống hoàng tuyền!

Minh Nhị tay không tác sát, nhưng mỗi một ngón tay, mỗi một móng tay trên đôi tay kia còn sắc bén hơn so với bất kỳ thần binh lợi khí nào trên thế gian!

Tuyệt học Đông Hải.

Vô Gian chi kiếm.

Truyền nhân Lê trùng.

Đêm hôm đó, dưới ngọn núi hoang này mặc sức hiển lộ!

Đêm hôm đó, trong trăng lạnh gió rét, nở rộ đóa hoa đỏ rực rỡ trắng lệ nhất, ghê tởm nhất thế gian!

Mỗi người, mỗi chiêu, đều là nhanh nhất, tàn nhẫn nhất, hữu hiệu nhất!

Bởi—

Người mạnh sống! Kẻ yếu chết!

Nên—

Ra chiêu tất tàn tuyệt không đường lui!

Trúng chiêu tất xương tan thịt nát máu me dầm dề!

Tuyệt không đường sống!

Giết! Giết! Giết!

Lụa đỏ như thiên la địa võng điên cuồng càn quét!

Đám phúc hi oa nhi tấn công tứ phía như lệ quý địa phủ đòi mạng!

Ngọc phiến giương lên, máu bắn tung tóe!

Thân ảnh áo tím giống như yêu hồn hòa đắm trong màn máu, chỉ có đôi bích mâu phát sáng như sao!

Ngón tay như kiếm, cắt yết hầu đâm xuyên trán!

Áo xanh tố khiết đã vấy bẩn khôn cùng, mà người nọ vẫn ung dung thanh nhã giống như ma tôn quân lâm thiên hạ!

* * * * *

Trận chiến ấy, từ lúc trăng sao còn tỏ đến lúc phương đông ửng hồng.

Khi tắt cả hồng y oa nhi đều tuyệt tức nằm đầy mặt đất, Minh Hoa Nghiêm, Lan Tàn Âm vẫn đứng thẳng như trước.

Lan Thất một thân áo tím đã rách nát, người như tấm máu, làn da chẳng chít vết thương, chỉ có khuôn mặt vẫn trắng như tuyết, bích mâu như đầm nước sâu, môi đỏ như son, trong ánh nắng mờ hồ ẩm đạm phảng như u hồn diễm phách từ địa ngục bay tới, vô cùng khiếp người.

Minh Nhị một thân áo xanh đã không còn nhận ra sắc, nhuộm màu đỏ tươi, nhưng dù như thế, hấn vẫn dung như quan ngọc, thân như tùng trúc, nhẹ nhàng như từ điện tu la đập máu mà đến.

Ngẩng đầu nhìn xung quanh, tất cả đối thủ đều đã ngã xuống, Minh Nhị công tử tao nhã thờ dài một hơi: “Bản quá, ta muốn tắm rửa.” Nói xong liền ngã xuống đất không dậy nổi.

“Xem này! Đừng là quen sống an nhàn sung sướng, ôm cầm kỳ thư họa phong hoa tuyết nguyệt có khác. Cứ cực khổ, ôm đao kiếm thương côn huyết vũ tính phong thư xem.” Lan Thất nhìn Minh Nhị ngã xuống đặc ý cười, sau đó thân hình mềm nhũn, cũng ngã xuống.

Đêm hôm đó, Minh Hoa Nghiêm, Lan Tàn Âm tàn sát cừu đại tuyệt đỉnh cao thủ của Đồng Hải.

Minh Hoa Nghiêm thương mười bảy chỗ, sát bốn người.

Lan Tàn Âm thương hai mươi lăm chỗ, sát năm người.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, mặt trời từ từ nhô lên, sắc đỏ từ đằng đông ửng ra bốn phía khiến đất trời sáng ngời, gió thổi qua cuốn theo mùi máu tươi bắt đầu một ngày mới.

Minh Nhị bị ánh mặt trời chói mắt thức tỉnh, mở mắt ra, chậm rãi đứng dậy mới phát hiện vừa rồi bản thân nằm cùng một chỗ với mấy tử thi, không khỏi chán ghét nhú mảy, dò mắt nhìn quanh, xác chết và máu tươi lênh láng, mùi máu tanh tràn ngập khoang mũi khiến Nhị công tử ưa thích sạch sẽ rất muốn nôn mửa. Quay đầu, Lan Thất vẫn đang nằm cách đó không xa, dò bước đi qua vẫn không thấy nàng có phản ứng, tựa hồ cứ ngủ như vậy chưa hề động dậy. Nhưng Nhị công tử thật không nghĩ sẽ lưu lại chỗ này thêm khắc nào nữa, e là người Đồng Hải đảo rất nhanh sẽ tìm đến.

Nhìn Lan Thất một thân máu me, Nhị công tử thu tay đuổi chân, đá đá Lan Thất, “Này, dậy đi.”

Thế nhưng Lan Thất bất vì sờ động.

Ánh mắt Nhị công tử cứng lại, sau đó xoay người, vươn một ngón tay đặt trên cổ Lan Thất, cơ hồ đầu ngón tay vừa mới chạm đến da thịt nàng, Minh Nhị liền chấn động trong lòng. Da thịt dưới đầu ngón tay nóng bỏng phi thường! Trong người Lan Thất có hàn độc, đoạn thời gian này Minh Nhị cùng nàng có nhiều tiếp xúc, mỗi lúc đó đều là lạnh như hàn băng, chưa từng nóng như vậy.

Là vì hai viên thuốc kia sao...

Minh Nhị đứng dậy, nhìn Lan Thất ngủ say vô tri vô giác, con người mệnh mạng phủ đầy sương mù nhìn không ra cảm xúc, sau một lúc lâu, hấn thờ dài một hơi, cúi người, đưa tay ôm nàng rồi đi.

Nếu tới lúc đó không có yêu nghiệt, vậy bao nhiêu công sức đổ sông đổ biển, không có lời. Trong đầu Nhị công tử đấu tranh một hồi, cuối cùng dứt khoát quyết định như thế.

Mặc dù Minh Nhị cũng thương tích đầy mình nhưng may không bị thương ở những chỗ trọng yếu, chỉ bị thương ngoài da. Với võ công của hấn cũng không khó để ôm một người thi triển kình công, chẳng bao lâu sau đã rời khỏi núi hoang. Dưới chân núi có một con sông, Minh Nhị dọc theo bờ sông đi ngược lên phía trên, quả nhiên đầu nguồn là một ngọn thanh sơn, nước từ trên núi chảy xuống ở chân núi hợp thành hồ nhỏ, quanh hồ có núi đá rừng rậm bao bọc, xem ra khá bí mật. Sau khi Minh Nhị dạo qua xem xét một vòng liền đặt Lan Thất xuống một khối đá nhô ra từ vách núi, chỗ này ba mặt có núi đá che khuất tựa như một thạch động thiên nhiên; đồng thời hấn cũng mệt là ngã ngồi xuống đất, trận chiến đêm qua có thể nói là một trận vất vả nhất trong đời, chưa nghỉ được bao lâu lại ôm một người chạy xa như vậy, thật là hao hết khí lực, lúc này toàn thân thương tích đều đau nhức.

Nghỉ ngơi một lát, Minh Nhị đứng dậy bước vào trong hồ, tắm rửa sạch sẽ từ đầu đến chân, tuy nước hồ lạnh như băng khiến miệng vết thương càng xót, nhưng đối với Nhị công tử, một thân máu tanh dơ bẩn càng không chịu được. Sau khi tắm xong, lên bờ ngồi xuống điều chuyển nội lực, vừa chậm rãi giải trừ mệt nhọc, lại thuận tiện hong khô tóc tai quần áo, làm xong liền móc bình dược từ trong ngực bôi lên miệng vết thương. Đêm qua hai người chỉ lo chạy trốn, ngay cả bao phục cũng vứt lại, may mà trên người còn mang theo thuốc. Thoa thuốc xong, trở về núi đá, Lan Thất vẫn nhắm mắt hôn mê.

Cúi người xuống nhìn, khuôn mặt Lan Thất vẫn trắng bệch, toàn thân hơi run rẩy, xem ra dược hiệu đã hết, hàn độc lại phát tác, hơn nữa một thân thương tích này... Nếu

không cứu kịp, liệu có phải trong lúc hôn mê nàng sẽ yên lặng rời đi mãi mãi?

Vừa nghĩ như vậy liền thấy mí mắt Lan Thất khẽ động, tiếp theo lông mi hơi run rẩy, sau đó đôi mắt kia từ từ mở ra, lộ ra một đôi bích thủy trong vắt sâu thẳm giống như khe băng nơi vực sâu viễn cổ ẩn giấu bí mật. Trong một giây đó, Minh Nhị cảm thấy trong lòng tựa hồ có thứ gì đó lặng yên không tiếng động tràn ra, vô cùng mềm mại, làm hân mờ mịt không biết làm sao.

Đôi bích thủy chỉ mờ mang trong chớp lát, mắt khẽ chớp, sóng gợn lăn tăn, tựa như từ trong hồ tràn ra ngàn vạn cánh hoa, vô cùng phong nhã không thể nói thành lời.

Là hoa Quỳnh khai?

Hay hoa tâm nở?

“Già Tiên, trận này ta thắng.” Lan Thất mở miệng, thanh âm nhẹ mà khàn.

Minh Nhị nghe vậy chỉ cười khẽ.

Lan Thất gầy dựa muốn ngồi dậy, nhưng vừa động mới phát hiện toàn thân giống như bị xé rách, đau nhức không thể chịu được mà khẽ rên lên một tiếng, mà nghiêm trọng nhất là cổ hàn khí trong cơ thể đã lan ra toàn thân, lúc này cho dù có thể tự thân vận nội lực căn bản cũng không thể áp chế được nữa.

Minh Nhị liếc nhìn nàng một cái, nói: “‘Xích tâm vô hà’ vốn là chí nhiệt kịch độc, vào trong cơ thể sẽ thiêu đốt ngũ tạng toàn thân đến cháy khô mà chết, nhưng hôm qua ngươi nuốt nó ngược lại là lấy độc trị độc, vừa hay ngăn chặn được hàn độc phát tác trong cơ thể. Nhưng dù sao đó cũng là độc, không thể thật sự giải được hàn độc trong cơ thể ngươi.” Ánh mắt dời về phía mi tâm Lan Thất, nơi đó đã loáng thoáng hiện lên một đạo tơ hồng, “Hiện tại trong cơ thể ngươi chẳng những có hàn độc, còn có ‘Xích tâm vô hà’, hơn nữa...”

“Hơn nữa hiện tại hai độc đều phát tác.” Lan Thất tiếp lời bày ra dáng vẻ thờ ơ dửng dưng như không, tựa hồ tính mệnh đang nguy nào có gì quan trọng mà phải gấp gáp.

Con ngươi mệnh mạng của Minh Nhị dừng trên mặt Lan Thất, không nói gì.

Nếu không quan tâm sống chết, liệu sẽ có người vì cầu sống mà có thể bất chấp tất cả tiến vào địa ngục kinh tởm? Có thể sẽ có những người có ý niệm sinh tồn vô cùng mãnh liệt như thế, nhưng cũng có những người như người trước mắt thờ ơ đối mặt với độc phát sắp tới.

Lan Thất chậm rãi móc ra một cái bình từ trong ngực, vừa mở nắp bình ra không khỏi thở dài một hơi, “Chi còn một viên ‘Phật tâm đan’ cuối cùng, may ra có thể giải ‘Xích tâm vô hà’.” Dứt lời đồ viên thuốc bỏ vào miệng, vừa nuốt xuống, thân hình run lên, bình được trong tay rơi xuống đất vỡ vụn.

Minh Nhị lặng lẽ nhìn Lan Thất nắm chặt tay trái kiềm chế thân thể run rẩy, nhìn nàng nỗ lực khoanh chân ngồi ngay ngưng tụ nội lực...

Sau một lúc lâu, trên trán Lan Thất chảy xuống từng giọt mồ hôi to bằng hạt đậu, nhưng thân thể lạnh run chỉ có tăng không giảm. Hắn biết, lấy nội lực của nàng lúc này muốn bức hàn độc căn bản không thể làm được.

Lan Thất mở mắt ra, lại đưa tay móc một bình dược khác từ trong ngực, tứ chi của nàng lúc này bị ngoại thương, hàn độc khiến cho vô lực cứng ngắc, động tác chậm chạp, đợi đến khi nàng nuốt vào viên thuốc phải mất nửa khắc.

Minh Nhị vẫn ngồi im một bên mà nhìn.

Sau khi Lan Thất nuốt viên thuốc vào, lại nhắm mắt ngồi ngay ngưng tụ nội lực.

Minh Nhị lặng lẽ nhìn chăm chú vào mi tâm Lan Thất, một lát sau, mi phong (*đầu mày*) hắn khẽ động, ngay sau đó liền thấy thân hình nàng nghiêng về phía trước, “Phụt!” phun lên tảng đá một ngụm máu to, hàn khí bốc lên giữa vùng máu đen.

Ánh mắt Minh Nhị dời từ hàn khí lên khuôn mặt trắng bệch như băng của Lan Thất, mi tâm ẩn hiện một điểm màu đen, viên thuốc vừa nuốt vào chẳng những phí công vô ích, ngược lại còn dẫn mấy loại độc gần đây nàng dùng để áp chế hàn độc phát tác, mà lúc này, hàn độc đã hoàn toàn phá tan nội lực của nàng.

“Khó cực như thế, sao không từ bỏ?” Hắn thân nhiên mở miệng nói. Thương, độc, hàn độc phát tác đau đớn có thể hình dung như bị vạn trùng* cắn xé tâm can, người bình thường thà chết cũng không nguyện chịu. (**sâu bọ, côn trùng*)

Hơi thở Lan Thất suy yếu, cổ sức nâng mắt liếc Minh Nhị một cái, khóe môi hơi cong lên, giọng nói mỉa mai: “Đôi lại là ngươi... sẽ chấp nhận thế sao?”

Minh Nhị nghe vậy ngẩn ra.

“Ta ngươi đều là những người có thể giết chóc ở cả địa ngục, lẽ nào lại chịu chết vào tay kẻ khác!” Lan Thất run tay chặt vật móc ra thêm một bình dược từ trong ngực.

“Thế nào cũng không chịu chết sao...” Minh Nhị đột nhiên cười, con ngươi mệnh mạng hướng về phía hư không xa xôi, từng màn, từng hồi của những ngày tháng hơn hai mươi năm qua trong nháy mắt đều hiện lên trong hư không, mà giờ phút này, hắn chỉ hờ hững nhìn.

Lan Thất đồ viên thuốc ra, nhìn, bích mâu dần hiện lên tia lạnh lẽo cùng quyết tuyệt, giọng nói nhàn nhạt yếu ớt: “Ta ngươi nhiều lần rơi vào tuyệt cảnh, thời khắc cái chết theo sát, cũng không đáng sợ.” Cái chết, thật sự không đáng sợ, đáng sợ nhất là tâm chết!

Nghe trong gió đưa mùi tỏi, đầu mây Minh Nhị nhú lại, thấy Lan Thất đưa viên thuốc tới bên miệng liền bấm tay bắn ra, viên thuốc rơi xuống đất.

Lan Thất nhú mày nhìn Minh Nhị. Nếu công lực nàng không tổn hại, việc này làm sao phát sinh.

“Thuốc ấy đối với ngươi hậu hoạn vô cùng.” Minh Nhị móc một cái bình từ trong ngực, đồ một viên thuốc ném vào lòng bàn tay Lan Thất, “‘Phật tâm đan’ nghìn vàng một viên, trong lúc nguy nan lại càng trân quý, tăng giá gấp đôi, sau khi trở về Hoàng triều hồi tại hạ hai ngàn lá bạc.”

Lan Thất nghe vậy cắn răng, sau đó lại cười cười đầy mỉa mai, “Nhị công tử, người đường đường là Trích Tiên, sao lại tham tài như thế.”

“Có thể kiếm được tiền của Thất thiếu, Minh Nhị cảm thấy vô cùng vinh hạnh.” Minh Nhị công tử cười tao nhã như tiên, nhìn mí gian* Lan Thất hắc khí dần dần dày, lại nói: “Thất thiếu chẳng lẽ đã suy yếu đến mức cần người bón?” (**mí gian: giữa chân mày*)

Lan Thất nuốt viên thuốc ném vào trong miệng, tức thì phản ứng lại, nhất thời cảm hận không thôi, đường đường là Lan Thất thiếu phong lưu tiêu sái há lại có thể để Già Tiên trêu đùa thế! Cũng không biết sao, khóe môi cong lên, bất giác muốn cười.

Minh Nhị lẳng lặng nhìn nàng nuốt viên thuốc vào, sau đó lẳng lặng mở miệng: “Thất thiếu như vậy, là vì... phải có một đáp án?”

Lan Thất nghe vậy viên thuốc thiếu chút nữa nghẹn ở họng, dùng sức nuốt, cuối cùng cũng nuốt trôi, ngược mắt hung hăng trừng Minh Nhị.

Minh Nhị công tử chỉ khẽ cười rộ lên.

“Bán thiếu chỉ vì mình!” Lan Thất hung tợn quát, đáng tiếc vì thân mềm lực yếu mà không có nửa phần khí thế.

“Vi sống còn mà giết chóc.” Minh Nhị công tử vẫn cười ôn nhã như trước, “Không biết Minh Không tiền bối cùng Phượng Duệ huynh sẽ làm thế nào.”

Lan Thất giật mình, bỗng nhiên nghĩ đến đêm hôm đó trên biển Đông Hải, đứa nhỏ thành thật kia từng kiên định nói “Cả đời này ta quyết không giết một người!” Không khỏi mỉm cười, nói: “Ninh Lăng nói người không nên giết người, người giết người thì không coi là người.” Ngang đầu, nhìn về phía chân trời bên ngoài núi đá, ngày đông nắng ấm nhô vào, “Đơn giản biết mấy. Trong nhận thức của hần chỉ có hắc và bạch, hần luôn ở nơi quang minh bạch sắc, chưa bao giờ chân chính trải qua, thấy qua thâm sâu hắc ám.”

“Có lẽ lúc này hần đã biết.” Con người mệnh mạng của Minh Nhị thoáng qua một tia sáng.

Lan Thất không nói gì nữa, dù đã uống hai viên “Phật tâm đan”, tuy giải được độc trong cơ thể nhưng lại không thể loại bỏ hàn độc, đang muốn thừa dịp còn có vài phần khí lực hồi phục lại nội lực.

Minh Nhị đứng dậy tính đi tìm chút đồ ăn, còn chưa đi tới bờ hồ đã nghe thấy phía sau “Phịch!” một tiếng, không khỏi quay lại, liền thấy Lan Thất nằm trên mặt đất không nhúc nhích. Ngực đột nhiên như bị cái gì đè ép trầm xuống, chân lướt tới dừng bên người Lan Thất, đỡ nàng dậy, liền thấy một vùng máu lớn, hàn khí bốc lên nhẹ nhàng, khóe miệng còn có máu không ngừng chảy ra mà thân thể của nàng chạm vào lại lạnh như hàn băng.

“Cái... Đó...” Lan Thất cố sức chỉ về phía viên thuốc bị Minh Nhị bắn rơi, “Có thể... tạm chế hàn độc...”

Minh Nhị không thèm liếc nhìn viên thuốc kia một cái, nói: “Ta có thể ngăn chặn hàn độc trong cơ thể ngươi một tháng, nhưng nếu một tháng sau ngươi không thể lấy được giải dược, cộng với hôm nay đã mấy lần phản phệ, khi đó hần phải chết không thể nghi ngờ, hơn nữa còn phải chịu đau đớn hơn hôm nay, ngươi còn muốn ta cứu ngươi?”

Lan Thất chậm rãi chuyển mâu nhìn Minh Nhị, môi cong lên, nói: “Được.”

Minh Nhị không nói thêm nữa, động thủ cởi đi vạt áo Lan Thất.

“Nhị công tử...” Lan Thất mặc cho Minh Nhị động thủ, trên mặt hơi mang ý cười, “Tuy bán thiếu... hứa hẹn chịu trách nhiệm lấy ngươi, nhưng... động phòng hoa chúc ở nơi này... cũng quá sát phong cảnh đi.”

Minh Nhị nghe vậy khóe mắt giật giật nhưng động tác trên tay vẫn không ngừng, song cũng chỉ cởi ra phần trên từng lớp y bảo, ngoại y, giáp y, cuối cùng lộ ra lớp nhuyễn ngân giáp, mục tiêu của Minh Nhị chính là đây, hai ba bước đã cởi nó xuống khỏi người Lan Thất, thuận tay ném đi, sau đó đỡ nàng khoanh chân ngồi thẳng, bản thân cũng ngồi xuống phía sau nàng.

“Thả lỏng toàn thân, chớ vận nội lực, giữ tâm trí thanh tĩnh.”

Lan Thất nghe thanh âm trầm thấp của Minh Nhị truyền đến từ phía sau, lập tức cảm thấy đỉnh đầu bị một bàn tay ấm áp đè lên, một luồng khí ấm áp từ đỉnh đầu truyền vào, nhất thời cơ thể đang như ngâm trong hồ băng không còn thấy quá lạnh lẽo nữa, không khỏi nhắm mắt lại thả lỏng toàn thân chìm vào cảnh hư không.

Minh Nhị nâng tay trái đặt trên đỉnh đầu Lan Thất, đầu ngón tay phải khép lại lần lượt điểm nhanh huyệt đạo toàn thân nàng.

Một lúc lâu sau, tay Minh Nhị dời khỏi đỉnh đầu Lan Thất.

Lan Thất mở mắt, chậm quay đầu nhìn Minh Nhị ở phía sau, trên khuôn mặt ôn nhuận như ngọc rịn ra một tầng mồ hôi mỏng lại khiến khuôn mặt kia lần đầu tiên có cảm giác giống người phàm.

Minh Nhị điều tức một lát, vừa mở mắt đã đối diện ngay với đôi bích mâu sâu thẳm, không khỏi ngẩn ra.

Ánh mắt trong suốt của hai người lẳng lặng đối diện nhau giống như tám gương và mặt nước phản chiếu lẫn nhau, cùng chiếu rọi đến chỗ sâu nhất của nhau, lại vừa giống như trong suốt hư không chẳng thấy đáy, một lát sau, đều tự lẳng lặng dời ánh mắt.

Minh Nhị đứng dậy đi tới bên hồ rửa sạch mồ hôi và máu dính trên người, khi quay lại vẫn thấy Lan Thất khoanh chân ngồi yên tại chỗ như trước.

“Ngươi thế này... Chẳng lẽ không khó chịu?” Minh Nhị nhìn vết thương đã đóng máu khô trên người Lan Thất hỏi. Có điều, trăm ngàn đừng tưởng rằng Nhị công tử đang quan tâm Lan Thất, chẳng qua hần cảm thấy ánh mắt nhìn phải mấy vết máu này cực không thoải mái, cộng thêm mùi máu tươi vô cùng khó ngửi.

Lan Thất nghe vậy nhú mày nhìn Nhị công tử toàn thân không nhiễm chút bụi, sau đó lão đảo đứng dậy, dùng tay trái không bị thương đem xiêm y đã thoát một nửa cởi bỏ tiếp từng cái, mặc dù một thân xiêm y đã rách nát, nhưng nhìn động tác của nàng lại như giải vũ y hoa thường*, vạt áo phấp phới như hoa rơi nhẹ nhàng, ngón tay di động ân luyến rừ rừ mỉa mai, đôi mắt vẫn nhìn Minh Nhị, bích thủy thu ba, lưu quang điểm liễm. (**vũ y: áo lông vũ, thường ví với tiên nữ; hoa thường: xiêm y váy áo long lẫy*)

Minh Nhị không hề lảng tránh, cứ như vậy nhìn nàng tháo thắt lưng thoát y phục, tự nhiên thông dong giống như đang ngắm lá cây bay mưa bụi giăng.

Ngoại bào rơi xuống, giáp y rơi xuống... Lan Thất cũng rơi cùng.

Minh Nhị phát tay áo quần người Lan Thất kéo lại, nàng may mắn thoát khỏi té ngã xuống đất.

“Diễm cảnh bán thiếu giải y... Há có thể không duyên có nhìn?” Lan Thất cười cười. Chỉ tiếc giờ phút này khuôn mặt tái nhợt đầy mồ hôi lạnh vô cùng tồn tại nhan sắc, trên trán gân xanh nổi rõ dù thấy đau đớn thế nào, vốn miễn cưỡng vẫn còn một nửa áo trong sạch sẽ nhưng nháy mắt đã nhiễm từng mảng lớn đỏ tươi. Vừa rồi nhìn như thoải mái giải y nhưng lại khiến máu đã kết khô lại chảy ra. “Một lần vạn kim, dùng ‘Phật tâm đan’ đổi trả, lại hầu hạ bán thiếu thật tốt...”

Minh Nhị nghe vậy nháy mắt đầy lòng sinh ra một loại cảm giác dở khóc dở cười. Người này, nàng vĩnh viễn không muốn ở thế hạ phong.

Đáy lòng vừa thờ dài một tiếng, đỡ Lan Thất đau đến không cựa quậy gì được dựa vào trên vách đá, sau đó đem đồng y phục rách bươm dưới đất đến bên bờ hồ giặt sạch sẽ, quay lại bên cạnh nàng, từ từ cuốn xiêm y lau rửa sạch sẽ bùn đất vết thương, lại lượm lên một bình dược trong đồng chai lọ rơi ra đầy đất từ người nàng, người ngửi, biết là “Tứ phủ tán” liền cẩn thận bôi lên miệng vết thương.

Vô luận là lau rửa hay bôi thuốc Lan Thất đều không rên một tiếng, ngay cả một tiếng hít vào vì đau cũng không, chỉ mở to một đôi mắt bình tĩnh nhìn lên vách đá cao, nếu không có gân xanh gồ lên trên trán cùng mồ hôi lạnh túa ra liên tục, thật cho rằng nàng không hề có cảm giác.

Minh Nhị kiểm tra một lượt vết thương trên người nàng, có nhiều vết thương ở chân và cánh tay, trên thắt lưng cũng có ba chỗ, nhờ có nhuyển ngân giáp mà lưng và ngực không bị thương. Vũ khí của đám hồng y oa nhi đều là lụa đỏ, mặc dù ở trong tay bọn chúng sắc như đao kiếm nhưng dù sao cũng không phải đao kiếm thật, lụa chỉ cắt thương da thịt mà không chạm tới xương, đây cũng xem như chuyện may mắn, có điều miệng vết thương trên bàn tay phải...

“Vết thương này phỏng chừng sẽ lưu lại sẹo rất lớn.” Minh Nhị cố gắng thả nhẹ động tác, khép đồng da thịt đã bị rách bươm trên bàn tay phải sát lại.

“Cái này thì coi là gì?” Lan Thất cắn chặt môi, lúc này khuôn mặt kia trắng bệch như tờ giấy, trên môi tựa như nhuộm một tầng sương, ánh mắt vẫn nhìn lên vách đá, khẽ khàng tựa như du hồn nói mê, sau đó lại khôi phục nét bình tĩnh, “Năm đó... cũng có rất nhiều sẹo, khi bán thiếu lên làm gia chủ Lan gia, liền dùng dao cắt hết tất cả sẹo, sau đó đắp ‘Tứ phủ tán’ lên, còn dùng số tiền lớn chiêu rất nhiều danh y chế thuốc trị sẹo, sau đó... tất cả sẹo đều biến mất, giống như chưa hề tồn tại, tất cả... đều không tồn tại.”

Minh Nhị vẫn chậm chậm thoa thuốc, tựa hồ không nghe thấy.

Thoa thuốc xong, Lan Thất bỗng nhiên nói: “Giả Tiên, bán thiếu đôi bụng.”

Minh Nhị trầm mặc.

“Bán thiếu đôi bụng.” Lan Thất tiếp tục nói.

Minh Nhị nhìn nàng không nói gì.

“Bán thiếu đôi bụng.” Lan Thất nhìn hẩn cười.

Minh Nhị công tử không nói gì xoay người rời đi.

Lan Thất nhìn thân ảnh hẩn biến mất, sau đó trước mắt dần dần mơ hồ...

Mùa đông, trong núi không có dã quả, mà đối với bản lĩnh có thể tự làm ra cái ăn hay không từ đôi tay này của mình, trong lòng Nhị công tử rất rõ ràng. Cho nên hẩn không phí công đi săn thú hoang mà quay lại chỗ lần đầu gặp đám phúc hi oa nhi đêm qua, quả nhiên, bao phục của hai người đều còn nguyên.

Khi Minh Nhị mang theo bao phục trở về lại cảm thấy yên tĩnh dị thường, tâm trạng hẩn căng thẳng, phi nhanh tới dưới núi đá thì thấy Lan Thất đang lẳng lặng nằm trên đất, lúc này tâm trạng mới thả lỏng, quãng bao phục xuống, đi tới bên người nàng, chỉ thấy hai mắt nàng nhắm nghiền, khuôn mặt vốn trắng như tuyết lại đỏ ửng, đưa tay chạm vào, giống như bị lửa đốt. Lập tức, một tay ấn vào uyển mạch (*mạch trên cổ tay*), một tay đặt trước ngực, một lát sau mới buông ra, ánh mắt mờ mịt nhìn người đang hôn mê trên mặt đất, thật lâu sau, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, “Sống được thật vất vả.”

Từ trong bao phục lấy ra tấm thảm da hổ trải trên mặt đất, bế Lan Thất đặt lên, lại lấy chăn lông cáo đắp lên người nàng. Lẳng lặng nhìn khuôn mặt đỏ bừng kia, nhìn hai đầu lông mày của nàng nhú chặt, biết nàng nhất định vô cùng khó chịu nhưng chẳng hề nghe thấy một tiếng rên rỉ, tựa hồ chỉ đang ngủ say.

Nhìn một lát, rót cục đỏ ra một viên thuốc từ bình dược, một tay nâng Lan Thất dậy, một tay lấy túi nước, đưa viên thuốc để Lan Thất nuốt vào. Nước lạnh tựa hồ kích thích Lan Thất thanh tỉnh vài phần, mí mắt giật giật, chậm chạp hé ra một khe hẹp, môi khẽ nhếch giống như còn muốn uống nước, Minh Nhị lại rót cho nàng mấy hớp, nước theo khỏe miệng chảy xuống, cổ tay hẩn khẽ động lau nước đi, thân hình Lan Thất theo lực đạo ngã vào trong lòng hẩn.

Cảm giác ấm áp này, giống như hương vị trong trí nhớ, khóe môi Lan Thất hơi cong, mềm nhẹ phun ra hai chữ: “Ca... Ca...”

Tay Minh Nhị thoáng dừng.

Lan Thất lại lẩm vào mê man.

Đỡ nàng nằm xuống, lại đắp chăn kín, Minh Nhị đứng dậy ngồi sang một bên lấy lương khô trong bao phục ra ăn, từ đêm qua đến bây giờ chưa hề có gì vào bụng, thật đói lắm rồi.

Mặt trời từ từ nhô lên giữa bầu trời cao, lại thông thả tà tà xuống núi, một ngày lại lặng lẽ trôi qua.

Minh Nhị ăn lương khô xong liền kiểm ít củi đốt lửa, Lan Thất vẫn mê man chưa tỉnh.

Tám màn đen nhẹ nhàng phủ xuống, ánh trắng lại tà tà nhú lên, ánh sáng nhẹ nhàng lan tỏa, nước hồ phản xạ, núi đá nhuộm sương, trời đất bao phủ một màu bạc. Đêm, yên tĩnh vắng lặng, chỉ có đồng lửa ngẫu nhiên phát ra tiếng lách tách.

Minh Nhị lau qua thân thể, lại đắp thuốc trị thương, sau đó nhắm mắt ngồi xuống bên vách đá, định bụng cứ như vậy qua một đêm. Nhưng nửa đêm, một trận tiếng “Chi chi chi...” truyền vào tai hắn vô cùng khó chịu, mở mắt, liền thấy Lan Thất vốn ngủ rất ngon đã cuộn thành một đoàn, thanh âm khó nghe kia phát ra từ nàng, một hồi lâu Minh Nhị mới phản ứng lại, thì ra là Lan Thất nói mê.

Đứng dậy đi qua, đưa tay chạm vào, cả người Lan Thất giống như tảng băng. Bàn tay nóng như lửa đốt, bàn đêm lại lạnh như băng, haizzz...

Thêm chút củi cho lửa cháy mạnh hơn, lại lấy một cái áo choàng từ trong bao phục của Lan Thất đắp lên người nàng. Lan Thất cuộn lại một đoàn chỉ lộ nửa đầu bên ngoài, thân hình dưới chăn lông cáo run rẩy, lông mày nhíu chặt, hai tay nắm chặt mép chăn, tay phải lại chảy máu nhưng nàng không chút cảm giác vẫn nắm chặt hai mắt. Nhớ trước đó vài ngày nàng mặc dù chịu nỗi khổ hàn độc nhưng công lực không bị ảnh hưởng, mà lúc này, thương, độc tàn phá thân thể của nàng, phá hủy ý chí của nàng, yếu ớt tới không thể kiểm chế mà nói mê.

Lặng lặng nhìn một lúc lâu, rốt cục, Minh Nhị ngồi xuống thăm ôm một đoàn kia vào trong lòng.

Thế nhưng... Lan Thất trong cơn mê man đã lạnh đến không thể chịu nổi nhưng vừa chạm vào ấm áp tức khắc chấn động mạnh một cái, sau đó không biết nàng lấy khi lực ở đâu ra đột nhiên giãy dụa.

“Là ta.” Minh Nhị nhẹ giọng nói. Chi coi như nàng trong mộng vẫn cảnh giác.

“Không...” Lan Thất lại vẫn giãy dụa như cũ, trong miệng thì thào, “Ca ca... Không cần... Vì sao... Không bao giờ... muốn nữa...”

Mây Minh Nhị nhăn lại, gợn tay vỗ vỗ mặt Lan Thất muốn nàng tỉnh lại, nhưng hai mắt Lan Thất vẫn khép kín, khuôn mặt tái nhợt lại hiện lên đau thương cùng tàn nhẫn, thân mình dùng sức giãy dụa không chịu nằm trong lòng Minh Nhị.

“Tĩnh tĩnh.” Minh Nhị bắt được hai tay của nàng, khó hiểu nhìn Lan Thất liệu mạng giãy dụa, chẳng lẽ gặp ác mộng?

“Không cần!” Về mặt Lan Thất càng quyết liệt, “Không bao giờ... muốn nữa... Ca ca...” Hai chữ cuối cùng đột nhiên yếu ớt thê lương mang theo bi thương vô hạn.

Một giây ấy, tay Minh Nhị đột nhiên mềm nhũn, Lan Thất rớt xuống nằm lại trên thảm vì thế ngừng giãy dụa, lẩm nhẩm vài câu, sau đó nhích xa đồng lửa lại cuộn thành một đoàn.

Minh Nhị nhìn một đoàn kia, trong cơn người hiện lên vô số suy nghĩ, cuối cùng chỉ còn về tình mệnh mệnh mạng. Đứng dậy quay lại chỗ ngồi xuống, vừa nhắm mắt lại, lại nghe Lan Thất dồn dập quát nhẹ một tiếng: “Giả Tiên!”

Mở mắt kinh ngạc nhìn lại, một đoàn kia vẫn cuộn tròn như cũ, đôi mắt nhắm chặt nhưng quả thật có thanh âm truyền đến, “Giả Tiên... ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ là của ta...”

Mỉ phong Minh Nhị nhảy dựng.

“Giả Tiên... Người dám giành với ta... Ta giết người!” Một lời này cơ hồ vô cùng hung tợn.

Minh Nhị sửng sốt một lát, sau đó phì cười.

Qua một lúc lâu, một đoàn kia lại giật giật, lông mày vốn đã giãn ra lại thoáng nhíu lại, lời vô nghĩa lại truyền đến, “Ninh Lăng...”

Minh Nhị lại ngẩn ra.

“... Ta... Không cần...” Một tiếng thở dài nhọt nhọt truyền ra.

Dưới núi đá, một khắc kia, tĩnh lặng như nước, thẳng đến khi Lan Thất lại nói mê.

“Cực tuyệt rõ ràng đến thế à?” Ánh mắt Minh Nhị nhìn Lan Thất lại mệnh mạng, bên môi hiện lên một chút ý cười nhạt.

Cực tuyệt đương lúc hôn mê... Là cực tuyệt chuyện gì đây?

Đêm hôm đó, Minh Nhị lẳng lẳng nhìn trăng sáng, lẳng lẳng nghe Lan Thất bên cạnh nói mê trong mộng.

Ca ca, Giả Tiên, Ninh Lăng.

Ba cái tên theo thứ tự thay nhau lên sân khấu.

Rất nhiều năm sau, Minh Nhị vẫn nhớ một đêm này như in, đêm đông thăm thẳm, trăng lạnh như sương, ánh lửa đỏ rực,... Duy nhất một lần Lan Thất yếu đuối bắt thường. Chẳng qua hắn chưa bao giờ nói qua với nàng, mà Lan Thất, tựa hồ sớm đã quên từng có một đêm như vậy, cũng không biết từng có một giấc mộng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 49: Đau thương trong mộng

... “Ai da, đại công tử à, người dù có tình ý với bản thiếu, yêu thương nhưng nhớ bản thiếu, mà bản thiếu dù không để ý đến cái gọi là phân đảo đoạn tụ gì đấy, nhưng trước mặt nhiều người như vậy bản thiếu vẫn thấy ngượng ngùng nha.”...

Ngày mười tám tháng mười một, đêm, Đông Hải Bắc khuyết Nam phong.

Ngon Nam phong không kỳ vĩ hiem trở như ngọn Bắc phong, cũng không có cung vàng điện ngọc trang nghiêm tráng lệ, trên ngọn Nam phong chỉ có nhà đá thạch lâu vô cùng đơn sơ giản dị, từng dãy nhà đá được xây dựng cách biệt nhau vây quanh ba vị trí chân núi, lưng núi, đỉnh núi. Xa xa nhìn lại, nhà, lâu, núi hòa làm một thể, trong bóng đêm chỉ có thể thấy một ngọn núi cao ngất đứng sừng sững.

Ngon Nam phong và ngọn Bắc phong là cấm địa của Đông Hải, tất cả dân chúng bình thường đều không được tiến vào. Trên ngọn Bắc phong, phạm là người Đông Hải đều biết đó là nơi ở của Đông Hải chi vương; còn trên ngọn Nam phong thì không có ai khác ngoài người của phủ thiếu chủ, cũng không ai biết thật sự trong đó có gì.

Mà đêm nay, có hai người thừa dịp trăng tối gió to mò đến Bắc khuyết Nam phong.

Dưới chân núi, một dãy nhà đá chính tề đứng thẳng trong bóng đêm, ngoại trừ bốn hướng đông tây nam bắc có chút ánh sáng le lói còn lại là một màu đen kịt, không một tiếng người, vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng gió đêm vi vu lướt qua.

Đương nhiên, đây chỉ là bề ngoài.

Hai người núp trong trong bóng tối quan sát dãy nhà đá phía trước, một lúc sau, một người trong đó nói nhỏ: “Giả Tiên, thủ hạ họ Vân cũng nhiều thật đấy, hơn nữa đều không đơn giản.”

Nhà đá phía xa nhìn qua phẳng như không có một chút hơi người nhưng lại khiến người khác cảm giác được một áp lực nặng nề, trong yên tĩnh, người bình thường không phát hiện được nhưng bọn họ lại có thể loáng thoáng nghe được thanh âm hô hấp nhẹ nhàng chậm chạp, nếu không phải cao thủ hạng nhất sẽ không có khả năng hít thở như vậy.

“Hoàng triều vô lâm cơ hồ bị hấn làm cho long trời lở đất.” Người còn lại thấp giọng nói. Ngụ ý rằng người cảm khái cũng thật dư thừa, nếu Đông Hải đảo đều là những người vô dụng vậy có thể cướp được “Lan Nhân Bích Nguyệt” sao? Có thể làm tổn hại bao nhiêu cao thủ vô lâm của hoàng triều sao? Hơn nữa còn làm bọn họ thụ thương, chịu bao nhiêu đau khổ.

Hai người này không cần suy nghĩ, chính thị Lan Thất, Minh Nhị.

Hai người trốn bảy tám ngày, nhờ phúc của “Tứ phủ tán”, cộng thêm cả hai tuổi trẻ khỏe mạnh cho nên vết thương chóng lành, hàn độc trong người Lan Thất đã được Minh Nhị tạm thời áp chế nên không lo tái phát trong khoảng thời gian này.

Hai người thấy thương thế đã tốt lên, lương khô, thảo hoang, gà rừng đã ăn chán ngấy, bờ hồ nhỏ cũng không phải kim lâu ngọc các có rượu ngon, mỹ nhân, chăn gối, và lại mọi chuyện đã chuẩn bị được gần như hoàn tất, lúc này hẳn nên cùng Đông Hải đảo tính toán nợ nần rồi. Cho nên tối nay xuất hiện ở Bắc khuyết Nam phong này, theo như Lan Thất nói, chuyện Vân Vô Nhai hy vọng bọn họ làm còn thiếu một thời.

“Giả Tiên, người nói xem đối với mong muốn cuối cùng này của Vân đại thiếu chủ, chúng ta nên làm thế nào để thành toàn hẳn mới tốt?” Lan Thất lúi ngúi phiến từ trong tay áo ra toan phe phẩy vài cái, nhưng lại thấy làm vậy trong mùa đông thế này thì không hợp cho lắm, cho nên chỉ đành gấp lại sáng khoai gõ một cái lên vai Minh Nhị.

Minh Nhị công tử nghe Lan Thất lại gọi một tiếng “Giả Tiên” thì lỗ tai nhin không được nhảy dựng lên. Tuy hẳn biết xưng hô này không tính là quá phận, Lan Thất gọi như vậy cũng không hề gì, nhưng nhờ nàng gọi quen miệng rồi trước mặt mọi người cũng gọi như vậy, thật sự là vô cùng tổn hại hình tượng ôn nhã như tiên trước sau như một của hắn. Cho nên Nhị công tử quyết định vô như không nghe thấy.

Lan Thất chờ một lúc không thấy Minh Nhị lên tiếng trả lời, không khỏi kỳ quái nghiêng đầu nhìn hắn. Mặc dù bọn họ đang nấp trong bóng tối, mặc dù trăng trốn sau mây, nhưng lấy thị lực và cự ly gần như vậy cũng đủ để nàng thấy rõ ràng khuôn mặt của Minh Nhị. Cho nên nàng nghiêng người dựa vào hắn, mềm mại dịu dàng kéo dài giọng gọi một tiếng: “Minh lang...”

Vì vậy, dù chưa bao giờ thấy lạnh trong mùa đông khắc nghiệt nhưng lúc này thân hình Minh Nhị công tử lại run lên một cái, chính xác là rung mình một cái.

Vừa dựa trên người hắn Lan Thất há lại không biết, cho nên nàng rất vui vẻ không tiếng động cười rộ lên.

Vô luận là quân tử phong nghi như ngọc, thư sinh tao nhã ân cần, hay là người khiêm tốn nhún nhường nhân ái vô tư... tất cả những người này khi đối diện với Lan Thất chỉ có thể chào thua, cho nên Minh Nhị công tử chỉ có thể thăm thò dài một hơi đầy bất lực, nói: “Ba tầng tháp cao ấy, Thất thiếu muốn san bằng hay quét sạch?”

“Cái này...” Lan Thất hơi nheo mắt đánh giá Bắc khuyết Nam phong sừng sững trong bóng đêm, ba nơi chân núi, lưng núi, đỉnh núi được nhà đá thạch lâu xây dựng vây quanh một vòng vừa giống chiếc thắt lưng, lại giống hàng rào bảo vệ ngọn núi. Đôi bích mâu lóe lên trong bóng đêm, nói, “Bản thiếu cho rằng ngọn núi này đẹp như vậy, chỉ chơi đùa dưới này thôi thì thật không thú vị gì cả.”

Minh Nhị suy nghĩ một chút, nói: “Cũng đúng, chân núi quá dễ dàng đắc thủ, không đủ để phù hợp với mong muốn của Vân thiếu chủ, vậy chúng ta sẽ lên lưng núi.”

“Đi thôi.”

Ngọc phiến trong tay Lan Thất lại gõ một cái vào vai Minh Nhị, hai người đồng thời đề khí lao đi. Trong bóng đêm, vốn là hai màu áo xanh, áo tím cũng nhuộm một màu tối đen như mực khiến cho thân ảnh hai người tựa hồ hóa thành hai làn khói mực, vô thanh vô tức nhẹ nhàng lướt qua, trong nháy mắt đã bay tới trước dãy nhà đá dưới chân núi.

Hai người quan sát dãy nhà đá một lúc, trong lòng âm thầm gật đầu, quả nhiên không phải nhà đá thông thường, một nhà một tường, một hành lang một cột trụ, ngay cả góc nhà mái hiên đều ẩn giấu huyền cơ, mà cơ quan ám khí nhất định không ít. Quay đầu nhìn người bên cạnh, gật đầu một cái, sau đó Minh Nhị dẫn đầu mà đi, Lan Thất theo sát phía sau.

Lan Thất mặc dù đối với cơ quan trận pháp cũng coi như tinh thông, tuyệt không chịu thừa nhận Minh Nhị lợi hại hơn mình nhưng lúc này nàng vẫn vui vẻ nhường bước, nhường Giả Tiên giả nhân giả nghĩa đi trước.

Minh Nhị đề khinh công đến cực hạn, phẳng như một chiếc lá rụng tung bay, trái vòng phải quẹo, vận một bộ pháp an toàn xuyên qua nhà đá. Sau lưng Lan Thất như gió đuổi theo, lá rơi nơi nào gió dừng nơi ấy, lá bay đến đâu gió thổi đến đấy. Hai người thờ không nghe hơi chân bước không tiếng, né những chỗ tối có cao thủ ẩn nấp, tránh khỏi những cơ quan ngầm, ngẫu nhiên cũng sẽ đụng phải một cao thủ thủ trận, thời khắc đó, Minh Nhị công tử ra tay nhanh như chớp, gã kia còn chưa kịp phản ứng đã choáng váng ngất đi, hoặc là bị điểm huyết, hoặc là... Một chiêu đoạt mệnh! Mà cùng khắc Nhị công tử xuất thủ, ngọc phiến trong tay Lan Thất nhẹ nhàng phẩy một cái, gã bị Nhị công tử đánh ngã bị một quạt gió này thổi tới, im hơi lặng tiếng ra đi. Hai người cứ thế không hề dừng bước tiếp tục bay đi, khoảng nửa canh giờ sau, hai người cuối cùng cũng bình yên đi qua trận nhà đá, nhẹ nhàng bay lên lưng núi.

“Nhị công tử nha, người nói xem nếu chúng ta hợp tác, có phải bất kỳ nơi nào trên đời này đều có thể đi?” Có lẽ bọn chúng hết sức tự tin với việc phòng thủ dưới chân núi cho nên đường lên lưng núi không hề có trạm gác ngầm, bởi vậy Lan Thất có thể yên tâm trên ghẹo Nhị công tử.

“Tại hạ trước nay luôn hy vọng có thể sống lâu trăm tuổi, Thất thiếu không bằng tìm một người võ công cao cường lại anh hùng hỏ đảm đi cùng thì tốt hơn, tỷ như Liệt Sĩ Phong Liệt huynh.” Minh nhị công tử đáp.

“Ai da, Nhị công tử à, chúng ta trải qua một đoạn ngày dài đồng sinh cộng tử, nói thế nào tình cảm cũng là cứng hơn vàng nặng hơn núi, sao người có thể nói ra lời bạc tình bạc nghĩa như vậy.” Thanh âm của Lan Thất có thể so với nỗi đau khổ của mười tám oán phụ cùng ca thán.

Minh Nhị bỗng dừng bước, trong nháy mắt Lan Thất liền vượt lên trước, nhưng nàng vội quay người lại tới trước mặt Minh Nhị, “Sao vậy?”

“Tại hạ đang suy nghĩ...” Về mặt Minh nhị công tử do dự.

“Chuyện gì?” Về mặt Lan Thất nghiêm túc. Lễ nào chuyện này có gì sơ sót? Không đúng, vô luận là Minh gia hay Lan gia, nàng và Giả Tiên đều đã an bài tính toán ổn thỏa.

Minh nhị công tử bình tĩnh nhìn Lan Thất, gương mặt trang trọng nghiêm túc, nói: “Nhân tài như Thất thiếu ba lần bốn lượt biểu lộ tâm ý với tại hạ, tại hạ lại không phải gỗ đá, há có thể vô tình, cho nên, phân đảo đoạn tự* cũng được, uyên ương bạc đầu cũng tốt, tại hạ chỉ có một điều kiện, đó là: Nếu Thất thiếu gả cho ta, vậy Lan gia hãy chuẩn bị giá trang (đồ cưới), còn nếu Thất thiếu muốn lấy ta, vậy Lan gia hãy chuẩn bị sính lễ. Nếu Thất thiếu đồng ý, vậy tại hạ tuyệt không có lý gì không đáp ứng.” (**phân đảo đoạn tự: điển tích điển cố nói về mối tình đồng tính*)

Minh Nhị nói một mạch, Lan Thất đầu tiên là tròn mắt há mồm, sau đó là cắn răng tròn mắt.

“Vì sao không phải Minh gia các người chuẩn bị giá trang sính lễ?!”

“Bởi do Thất thiếu biểu lộ tâm ý với tại hạ, cũng chẳng khác nào Thất thiếu cầu hôn tại hạ, nếu đã ‘Cầu’, vậy dĩ nhiên phải có ‘Lễ’.” Nhị công tử đáp vô cùng lưu loát trôi chảy coi đó như là việc đương nhiên.

“Người...” Lan Thất trừng mắt.

“Tại hạ chưa bao giờ biểu lộ qua cái gì với Thất thiếu, nhưng thật ra Thất thiếu không dưới hai lần biểu thị ý muốn ‘chịu trách nhiệm’ với tại hạ.” Nhị công tử thanh minh rõ ràng.

“Ta...” Lan Thất líu lười.

“Thất thiếu cứ suy nghĩ lại một chút cho rõ ràng.” Nhị công tử ôn hòa thân mật vỗ vỗ vai Lan Thất, sau đó lướt qua nàng tiếp tục đi. Lần này lỗi tại sẽ được thanh tỉnh một lúc rồi.

Lan Thất phục hồi tinh thần, điểm mũi chân đuổi theo Minh Nhị, mềm mại ngọt ngào nói: “Minh lang, bản thiếu bỗng nhớ tới, Thu gia mỹ nhân từng cùng người tặng y đề thơ, mà bản thiếu cũng có đối tượng kết hôn là Ninh Lăng, cho nên, chúng ta không tiện cưới hỏi đảng hoàng, không bằng cứ âm thầm kết giao thế này là tốt rồi.”

Minh Nhị công tử võ công cao tuyệt phút chốc dưới chân lao đảo một cái, sau khi đứng vững, quay đầu nhìn Lan Thất, gương mặt ôn văn tao nhã cười nói: “Thất thiếu, dù là âm thầm kết giao cũng nên có một tín vật gì đó, không bằng dùng chủ lệnh Lan gia thì thế nào?” Dừng một chút, Nhị công tử lại nhàn nhàn quăng thêm một câu, “Hơn nữa... Nghe nói còn có cái gọi là đêm tư phí.”

Lan Thất nhất thời như nuốt phải một con cóc vậy, há hốc mồm không nói nên lời.

Nhị công tử quay đầu, lười để ý thêm nữa, dưới chân phi lên, tiếp tục hướng lưng núi mà đi.

Lan Thất điểm chân đuổi kịp, gương mặt lại vô cùng đau đớn, nói: “Người vậy mà biết ‘Đêm tư phí’?! Thì ra người ấy thế mà lại là khách quen của thanh lâu! Người Giả Tiên này quả nhiên là lừa đảo! Uống công bản thiếu đối với người một tấm chân tình, người... Người...”

Minh Nhị nhấc tay ý bảo Lan Thất im lặng, “Đến rồi.”

Phía trước cách mấy trượng lại là một dãy nhà đá tối ngịt không trông thấy gì, nhưng trong một chái nhà nằm ở vị trí cao trên vách núi treo bốn ngọn đèn tỏa ra một vòng ánh sáng nhàn nhạt, mặc dù chiếu sáng không được bao nhiêu nhưng ngược lại có thể giúp xác định phương hướng.

“Chẳng biết nơi này... sẽ là những người nào đây?” Ngọc phiến trong tay Lan Thất lại gõ Minh Nhị một cái.

Minh Nhị quay đầu lại nhìn nàng, nhàn nhạt bỏ lại một câu, “Nội công của người vốn thế âm hàn, lát nữa nếu động thủ, nhiều nhất chỉ được sử dụng tám thành công lực, bằng không hàn độc tái phát, chớ có gọi ta.” Dứt lời liền phi thân về phía trước.

“Đồ Giả Tiên máu lạnh vô tình.” Lan Thất thì thào một câu, khúc môi không khỏi cong lên, phi thân đuổi theo.

Hai người lặng lẽ lướt đi, trong nháy mắt tiếp cận dãy nhà đá, lập tức một cổ sát ý nồng đậm tập kích tới, hai người lập tức tách ra một trái một phải, lại tức thì cùng lúc xoay người lại, xuất thủ vô cùng nhẹ nhàng mau lẹ, chỉ thấy một bóng đen dừng giữa không trung, ngọc phiến trong tay Lan Thất đâm vào ngực, tay Minh Nhị bóp yết hầu khiến gã không thể phát ra một tiếng kêu.

Lan Thất rút ngọc phiến ra, Minh Nhị nhẹ tay hất một cái, bóng đèn nhẹ nhàng rơi xuống đất, một sinh mệnh cứ như vậy vô thanh vô tức ra đi.

“Nhanh! Chỗ này không thể ở lâu.” Mối Minh Nhị khẽ động, âm thanh như tiếng muỗi vo ve truyền vào tai Lan Thất.

Lan Thất gật đầu, hai người cấp tốc vọt người bay lên, lặng yên hạ xuống nóc nhà, tự mình thăm dò. Từ trên mái hiên lặng lẽ phóng mắt nhìn xuống, lọt vào tầm mắt đều là vách đá xám xịt không thấy một song cửa sổ, nếu không phải bọn họ nghe được tiếng hít thở nhẹ tuyệt không cho rằng trong những nhà đá nhìn không thấy một lỗ hờ này có người.

Minh Nhị chỉ chỉ phía bên trái, giờ lên năm ngón tay, lại chỉ chỉ bên phải, giờ lên năm ngón tay.

Lan Thất cong môi cười, phi thân về phía bên trái, chớp mắt đã hòa vào bóng tối.

Thân hình Minh Nhị khẽ động nhẹ nhàng biến mất trong bóng đêm bên phải.

Đêm, vắng lặng như trước; gió, rét lạnh như cũ.

Sau một lúc lâu, hai người quay lại chỗ cũ, trong bóng đêm âm u, trên gáy quạt tựa như thước ngọc của Lan Thất còn chảy xuống vài giọt mực đen, mà góc áo Minh Nhị lại điểm vài sắc hoa mai.

Hai người nhìn nhau một cái, mỉm cười, trong đôi mắt mỗi người đều là vẻ lạnh lẽo vô tình.

Từ nóc nhà phi thân hạ xuống, ngọc phiến trong tay Lan Thất lại gõ lên vai Minh Nhị, “Mở cửa.”

Minh Nhị liếc nhìn nàng một cái, khoé mắt rủ xuống nhưng không nói gì, cất bước đi về phía tường đá nhìn như khít đặc không chút khe hở, ngưng thần nhìn trong chỗ kín, lại quan sát bốn phía một phen, sau đó dưới chân di động.

Lan Thất đứng cách một trượng nhìn hẩn đi lại trên hành lang đá, y sam pháp phối, bước chân ung dung, bộ dáng cực kỳ nhàn nhã, nhưng Lan Thất dựa theo đôi mắt hơi rũ kia nhìn thấu hẩn thận trọng, nhìn như di chuyển tiêu sái vô thường thật ra là một loại bộ pháp huyền diệu.

Một lúc sau, Minh Nhị bỗng nhiên đánh nhẹ một chuông về phía bên trái vách đá, sau đó liền thấy vách đá chậm rãi xê dịch phát ra tiếng vang cách cách đồng thời để lộ ra một cánh cửa tò vò rộng khoảng một trượng, bên trong tối om không một tia sáng.

“Đồng Hải đảo này keo kiệt thật đấy, ngay cả ngọn đèn cũng tiếc không đốt.” Lan Thất nhẹ giọng than thở.

Nàng nói ra lời này vốn có chủ ý, mặc dù cao thủ ẩn thân trong chu vi năm trượng đã bị nàng và Minh Nhị giải quyết, nhưng cửa đá này khi mở phát ra âm hưởng tất sẽ kinh động đến mấy chỗ khác, càng không cần phải nói người bên trong cánh cửa này. Nàng nói lời này, nếu ẩn thân bên trong cánh cửa là người Đồng Hải đảo tất không trả lời, ngược lại lặng lẽ đợi âm thầm công kích; nhưng nếu người trong cửa là đồng bạn, nghe được lời của nàng mặc kệ có nhận ra hay không tất sẽ mở miệng hỏi một tiếng.

Quả nhiên, tiếng nói Lan Thất vừa dứt, trong nhà đá liền truyền đến một thanh âm vô cùng ngạc nhiên: “Thất thiếu!”

Hai người vừa nghe thanh âm này không khỏi như rụng mảy, người này chẳng những họ biết mà còn là một người quen cũ, chính là Ngũ công tử Vũ Văn thế gia Vũ Văn Lạc.

“Thất thiếu! Thất thiếu là người sao?” Vũ Văn Lạc lại lớn tiếng gọi to, trong giọng nói mang theo ngạc nhiên nghi ngờ.

“Ha ha, khó có được Vũ Văn thế huynh nhớ mong bản thiếu như vậy.”

Lan Thất kéo ống tay áo Minh Nhị, hai người vừa sóng vai thong thả tiến vào cửa đá vừa âm thầm cảnh giác, song cả hai không gặp phải công kích gì, chỉ có một mùi tanh tươi chua loét không thể tả xông vào mũi khiến ngực hai người cuộn cuộn, cả hai không khỏi đều đưa tay lên bịt mũi, Minh Nhị giờ tay trái lên, một viên dạ minh châu trong lòng bàn tay phát ra ánh sáng nhu hòa như trăng rọi soi sáng trong phòng.

Trong một khắc đó, ngay cả Lan Thất, Minh Nhị cũng không kim được cả kinh.

Nhà đá vốn rất lớn nhưng trên mặt đất người nằm chen chúc chật chội, còn có người ngồi người dựa bên tường. Những người này tóc tai tán loạn, quần áo tả tơi, trên người vết máu loang lổ không nhìn ra diện mạo ban đầu. Trên mặt đất sát cửa có một cái máng đá thật dài, trong máng còn có một chút thức ăn nguội lạnh ôi thiu nhìn không ra là cái thứ gì, bên cạnh máng đá còn có một vại đá, bên trong đựng thứ vàng vàng đen đen đã muốn tràn ra... Phân và nước tiểu!

Minh Nhị bỗng nhiên nhắm mắt quay sang chỗ khác, cảm giác cuộn cuộn trong ngực xộc thẳng lên miệng, lập tức vận nội lực áp lại xuống cổ họng khiến cổ khí bị tắc nghẹn gây ra một trận cay xè sắc sụa.

“Thất thiếu! Minh đại ca! Là các người thật rồi!”

Không đợi hai người phản ứng kịp, một bóng người bắn thiu thoi rồi đã vọt tới trước bọn họ, Minh Nhị nhanh tay lẹ mắt vội tránh xa một thước... Ai da, lẽ ra nên đỡ người nọ mới phải, nhưng một cỗ mùi chua loét theo mũi xông thẳng vào lồng ngực khiến thân hình Nhị công tử bỗng dung run lên, vội vàng quay mặt về phía Lan Thất, một khuôn mặt tuyết trắng tuyết nỡ lọt vào tầm mắt, nhất thời trong ngực đang cuộn cuộn yên dịu trở lại, cổ khí đã vọt tới cổ họng cũng từ từ trôi ngược xuống. Sau đó thuận theo hướng người nọ xông tới mà thôi lui tới bên cạnh Lan Thất, hơi cúi đầu hít vào một mùi hương thơm trong trẻo lành lạnh, rất cực đề lại tất cả khó chịu.

Kỳ thực, nếu lúc này bên cạnh chỉ có một mình Lan Thất, hai người đã sớm nhìn rõ bộ mặt đối phương nên Minh Nhị công tử sẽ không ngại nôn mửa một cách thống khoái để cả người đều thoải mái. Nhưng trước mặt hẩn lại là bao nhiêu người của Hoàng triều võ lâm, nếu hẩn nôn ra, vậy hình tượng Trích Tiên liền bị hủy chỉ trong chớp lát, đó là chuyện mà Minh Nhị công tử hoàn mỹ vô khuyết không bao giờ nguyện làm.

Những động tác này của Minh nhị công tử bất quá chỉ xảy ra trong chớp mắt, Lan Thất còn đang buồn bực Minh Nhị có sao thấy Vũ Văn Lạc xông đến lại lùi lại một bước, đã thấy Nhị công tử nở nụ cười ân cần, cách ống tay áo đỡ lấy Vũ Văn Lạc ôn hòa hỏi: “Vũ Văn thế huynh không sao chứ?”

Nhìn khoe miệng Minh Nhị hơi giật giật, còn có sau tai nổi gân xanh, Lan Thất có chút há hê tươi cười, thầm mắng một tiếng “Đáng đời!”.

“Minh đại ca...” Lúc này Vũ Văn Lạc trông thấy hai người bọn họ quả thực giống như người ở trong nhà lao mấy chục năm bỗng được đại xá có thể lại thấy ánh mặt trời, cho nên vô cùng kích động, vừa nói được một tiếng đã nghẹn ngào không nói nên lời.

Mà những người trên mặt đất hoặc nằm hoặc dựa cũng đều đứng dậy, trên mặt dù bản thủ đến không cách nào thấy rõ dung nhan nhưng vẻ vui mừng lộ ra trong mắt vô cùng rõ ràng.

“Là Thất thiếu và Nhị công tử!” Không ít người mừng rỡ kêu lên.

Mấy tháng đau khổ đã khiến cho những cao thủ võ lâm ngày trước tinh anh bao nhiêu bây giờ thần trí chậm chạp bấy nhiêu, trong lúc nhất thời chỉ biết ngơ ngác không dám tin nhìn Minh Nhị, Lan Thất bỗng nhiên xuất hiện, ai nấy đều mơ mơ màng màng không kịp phản ứng.

Bích mẫu Lan Thất lóc lên, nói: “Không còn thời gian đâu.”

Lúc này Minh Nhị cũng nghe được động tĩnh, lập tức vội vàng nói: “Chúng ta mau rời khỏi nơi này.” Ánh mắt lại dời về phía những người khác trong phòng, “Các vị có thể tự đi lại được chăng?”

“Chỉ bị phong bế nội lực, tay chân chưa đứt.” Một thanh âm kiều ngạo lạnh lùng đáp, người cũng từ từ đứng dậy.

“Đại ca.” Vũ Văn lạc vội vàng chạy tới dịu hấn. Không cần phải nói, người kiều ngạo không ai bì nổi này chính là Vũ Văn đại công tử Vũ Văn Phong.

“Ai da, đây chẳng phải là Vũ Văn đại công tử đấy ư?” Lan Thất nhìn Vũ Văn Phong một thân thương tích bước đi không vững liên tục lắc đầu thờ dài, “Nếu không lên tiếng, bản thiếu cũng không nhận ra đại công tử đấy.”

“Hừ!” Vũ Văn Phong nhất thời đẩy Vũ Văn Lạc ra, bước nhanh ra ngoài.

“Đại ca, thương thế của huynh...” Vũ Văn Lạc vội vàng đuổi theo dịu hấn.

Nhưng Vũ Văn Phong vẫn cố sức hắt một cái, hắt tay của đệ đệ đưa tới, song không ngờ dức quá lớn, cộng thêm một thân thương tích khiến hành động trở nên bất tiện, nhất thời đứng không vững ngã bổ về phía trước, mà thật không khéo, phía trước chính là Lan Thất.

“Đại ca!” Vũ Văn Lạc vừa thấy đại ca đứng không vững vội la lên, “Thương thế của huynh nếu lại rách ra...” Lời còn chưa dứt đã thấy Lan Thất đuổi hai tay ra túm lấy Vũ Văn Phong sắp ngã trước người nàng.

“Ai da, đại công tử à, ngại dù có tình ý với bản thiếu, yêu thương nhưng nhớ bản thiếu, mà bản thiếu dù không để ý đến cái gọi là phân đảo đoạn tụ gì đấy, nhưng trước mặt nhiều người như vậy bản thiếu vẫn thấy ngượng ngùng nha.”

Rõ là kiểu nói điển hình của Lan Thất thiếu, lời này vừa ra đã khiến một phòng người vốn đang thương tích đau đớn đầy mình phút chốc quên hết nguy hiểm mà phì cười rộ lên.

Khoảnh khắc đó, hai người gần trong gang tấc, Vũ Văn Phong thậm chí có thể cảm giác được hơi thở nhẹ nhàng của Lan Thất, lập tức toàn thân cứng như đá, sau đó hấn gấp dựa tránh khỏi tay của Lan Thất lui về phía sau, nhưng vì lui quá mạnh mà động đến vết thương trên người, cơn đau nhức ập tới khiến hấn tưởng như sắp ngã, may mà Vũ Văn Lạc chạy đến kịp lúc.

“Đại ca, huynh không sao chứ.” Vũ Văn Lạc ôm lấy huynh trưởng, lúc hai tay chạm đến thân hình huynh trưởng thì chỉ cảm thấy nhiệt độ trên cơ thể kia nóng hằm hập.

“Không sao.” Lúc này Vũ Văn Phong không đẩy Vũ Văn Lạc ra nữa, ngoan ngoãn để hấn đỡ mình ra ngoài, từ đầu tới cuối cũng không nhìn lấy Lan Thất một cái.

Minh Nhị như cười như không liếc Lan Thất một cái, một bên ôn hòa nói: “Xin các vị hãy nhanh chân, người Đồng Hải đảo rất nhanh sẽ phát giác.”

Nói xong nín thở tiến lên đỡ một người đi nhanh ra khỏi nhà đá, sau đó rất nhanh quay lại đỡ những người thương thế nặng hành động bất tiện, nhiều lần như vậy khiến cho mọi người cảm động không thôi. Minh Nhị công tử không hổ là Trích Tiên, quả nhiên tiên gia nhân từ. Trái lại Bích Yêu...

“Đại công tử, nhìn bộ dáng này của ngươi, thương thế có chút nghiêm trọng nha, rốt cuộc kẻ nào dám đá thương đại công tử, mau nói bản thiếu nghe, lần tới bản thiếu ra mặt thay ngươi.” Bên kia Lan Thất hằng hái dạt dào trên ghẹo Vũ Văn Phong, nàng trước giờ luôn lấy nỗi đau người khác làm vui, mà nay nhìn thấy Vũ Văn đại công tử mặt đặt trên đầu tâm cao khí ngạo rơi vào tình cảnh như này, nếu có thể khiến hấn tức giận giậm chân không ngớt, nàng rất có cảm giác thành tựu.

Vũ Văn Phong được Vũ Văn Lạc đỡ là người đầu tiên ra khỏi nhà đá, một luồng khí trong trẻo lạnh lạnh phả vào mặt khiến hấn cảm thấy vô cùng thoải mái dễ chịu cho nên đối với việc Lan Thất kiêu khích chẳng hề bận tâm. Thêm nữa dù sao trước mắt nàng hấn cũng chưa từng chiếm thế thượng phong, cho nên nhất quán bảo trì đối sách im lặng là vàng.

Những người hành động thuận tiện đều tự mình rời khỏi nhà đá, chỉ chốc lát, người bên trong đã ra ngoài hơn phân nửa.

“Thanh Hòa huynh! Mai thế huynh! Kim đại hiệp! Đường môn chủ! Thịnh công tử...”

Chỉ nghe Minh Nhị gấp lại cổ nhân liên tục cúi đầu gọi tên mừng rỡ, khoe miệng Lan Thất xị xuống, Giả Tiên chỉ biết diễn trò, rõ ràng trong lòng chưa chắc cao hứng được bao nhiêu. Tâm bỗng khẽ động, nhìn về phía Vũ Văn Lạc, hỏi: “Lạc thế huynh, sao bản thiếu không thấy đối tượng kết hôn của mình đâu?”

Lúc này mây dày tan đi lộ ra vàng trắng sáng như sương, nhà đá cùng người đều nhuộm màu trắng.

Vừa thoát khỏi nhà đá lại được trông thấy trăng trời, gương mặt Vũ Văn Lạc vốn đang sáng khoái hơn hờ, nhưng khi vừa nghe Lan Thất hỏi bỗng nhiên hiện lên bi thương, “Ninh Lăng, hấn...”

“Thế nào?” Bích mâu Lan Thất chớp một cái, giọng nói lạnh nhạt không mấy may phập phồng.

Vũ Văn Lạc ngưng mắt nhìn nàng, nói: “Ninh Lăng đã chết...”

Gió đêm phát qua, thấm lạnh xương cốt.

Lan Thất không đáp lời cũng không nhúc nhích, vẫn một bộ dáng lãnh đạm hờ hững.

“Nếu Ninh Lăng chết, Thất thiếu sẽ thế nào?” Đôi mắt Vũ Văn Lạc nhìn thẳng Lan Thất. Tiểu tử ngốc kia bản chất vốn đơn giản vô lo lại vì người này mà nếm trải đau khổ nhân gian, thế còn người này đối với hắn thì thế nào? Liệu có một chút lưu tâm? Hắn đau lòng cho tiểu tử ngốc kia, hắn nhịn không được muốn dò hỏi.

“Hửm?” Lan Thất nhướn mày một cái, sau đó cả cười.

Vẫn là nụ cười yêu tà mỉa mai, khiến cho Vũ Văn Lạc vừa ra khỏi nhà đá lần đầu cảm thụ được mùa đông rét lạnh, lạnh thấu xương, cắt da đau nhức.

“Tiểu tử, ngươi dám thăm dò bản thiếu sao?” Lan Thất vẫn bày dáng vẻ thản nhiên, ngọc phiến chốc chốc gõ vào lòng bàn tay, nói, “Vậy rốt cuộc đã chết hay còn sống?”

Đôi bích mâu thâm u như hồ sâu hút hồn lại lạnh như băng kiếm cắt qua yết hầu, Vũ Văn Lạc không kịp được nắm chặt tay, cánh tay Vũ Văn Phong bị hắn nắm đến đau nhức, hắn lại không hề biết, chỉ cố chấp hỏi: “Thất thiếu sẽ thế nào?”

Lan Thất lại cười, nụ cười khiến Vũ Văn Lạc cảm thấy như đang nằm trên hàm băng.

“Chết thì chết, sống thì sống, đó là mạng của hắn.”

Vũ Văn Lạc rung mình, “Thất thiếu tuyệt không quan tâm?”

“Ừm” Lan Thất mơ hồ đáp một tiếng.

“Người... Tại sao có thể...” Trong lòng Vũ Văn Lạc từ từ dấy lên một ngọn lửa.

“Ninh Lăng ở chỗ này.” Một thanh âm nặng nề truyền đến. Sau đó hai người từ trong nhà đá đi ra, ai cũng máu me đầy mình, một người trong đó trong tay ôm một người khác, bước chậm từ trong bóng tối đi tới dưới ánh trăng, lộ ra thân hình khuôn mặt, chính là Tạ Mạt và Tổng Tuyên của Thiên Bích phái, mà người được Tổng Tuyên ôm ngang trước ngực an tĩnh phẳng như không còn một hơi thở —— là Ninh Lăng.

Tạ Mạt và Tổng Tuyên lạnh lùng nhìn Lan Thất, mà Lan Thất chỉ nhìn Ninh Lăng.

Trên quần áo rách nát đều là vết máu nâu, tứ chi mềm rũ, vết thương hở ra cả máu thịt, không thấy rõ khuôn mặt, chỉ thấy khoe môi còn đọng vệt máu.

Lan Thất lặng lẽ nhìn, nét mặt không một tia cảm xúc.

Bỗng dừng, thân hình Minh Nhị khẽ động, y như tia chớp lướt lên nóc nhà, mơ hồ có tiếng kiếm khí, một lúc sau, một bóng đen không tiếng động rớt xuống mặt đất.

“Người Đông Hải đảo đã phát hiện.” Minh Nhị nhẹ nhàng hạ xuống ngay chỗ Lan Thất cùng Tạ Mạt, Tổng Tuyên đang đứng. “Hai vị sư huynh đi lại có thuận tiện? Thương thế Ninh Lăng rất nghiêm trọng?”

Vừa khẽ hỏi hai câu, bàn tay lại tựa như vô hình lôi ra một lớp vải bông cứng.

“Thủ đoạn của Văn Vô Nhai dù ngoan độc, nhưng ta cùng với sư huynh vẫn còn hai thành công lực, chúng ta nhất định sẽ đưa tiểu sư đệ quay về núi Thiên Bích.” Tổng Tuyên vẫn lạnh lùng nhìn thẳng vào Lan Thất.

“Vậy thì tốt rồi.” Minh Nhị liếc mắt nhìn Ninh Lăng một cái, sau đó quay đầu nhìn về phía Lan Thất.

Ngay khi ánh mắt Minh Nhị nhìn vào Lan Thất, nàng chợt như bình tĩnh khỏi mộng, bích mâu chớp một cái, đập vào mắt là khuôn mặt ung dung bình tĩnh của Minh Nhị.

“Nhà đá này nơi nơi đều ẩn giấu cơ quan trận pháp, thỉnh các vị đi theo tại hạ.” Minh Nhị nhìn Lan Thất, nhưng lời nói lại hướng về những người khác, dứt lời liền xoay người đi trước dẫn đường.

Lúc này người trong nhà đá đã ra ngoài gần hết, người trọng thương được người bị thương nhẹ đỡ, ai nấy bỗng nhiên lại được nhìn thấy ánh trăng sáng hazy tưởng còn trong mộng, khi nghe thấy lời Minh Nhị cũng không kịp suy nghĩ nhiều vội theo sau.

“Chờ một chút!” Vũ Văn Lạc bỗng dừng nói.

Minh Nhị dừng bước quay đầu lại, mọi người cũng nhìn về phía hắn.

“Thu tiểu thư các nàng cũng bị nhốt ở chỗ này.” Vũ Văn Lạc nhìn khắp bốn phía nhưng chỉ thấy từng bức tường đá, chẳng thấy cửa nơi nào.

Mọi người nhất thời nhớ lại còn có những đồng bạn khác bị giam, không khỏi đều nhìn về phía Minh Nhị, chỉ có Nhị công tử mới có biện pháp cứu bọn họ ra.

Lan Thất nghe vậy cũng nhìn về phía Minh Nhị, bích mâu chớp chớp, như cười như không.

Cùng một khắc đó, hàn ý sắc bén, kiếm quang hiển lộ, bốn đạo hắc ảnh từ trên trời giáng xuống, Minh Nhị, Lan Thất nhanh như tia chớp vọt lên giữa không trung nghênh đón hắc ảnh, sáo trúc và ngọc phiến đồng thời cắt qua, mấy tiếng kêu thảm thiết vang lên, máu văng tung tóe, phía dưới mọi người ngửa mặt trông lên chợt thấy trên mặt âm âm mùi tanh xộc mũi mới tỉnh ngộ hóa ra là máu tươi rơi trúng, nhất thời không biết là kinh hay là sợ, tất cả đều đứng ngẩn ngơ bất động.

Bốn thi thể rơi xuống đất cái phịch, sau đó hai đạo thân ảnh nhẹ nhàng hạ xuống.

“Lần này phiền toái rồi.” Lan Thất thở dài một tiếng.

Âm hưởng vừa rồi nhất định đã kinh động đến đám cao thủ thủ vệ trong dãy nhà đá, mà những người này đều mất nội lực vốn dĩ đã khó rời đi, lại còn thêm cơ quan trận pháp, xem ra...

Quay đầu nhìn về phía Minh Nhị, ánh mắt hai người giao nhau, gật đầu một cái.

Ngươi phá trận.

Ta mở cửa.

Lan Thất phi thân vọt về phía lối đi, chớp mắt đã không thấy bóng dáng. Minh Nhị đi một vòng quanh tường đá, sau đó trước một bức tường di động bộ pháp như vừa rồi, lại đánh tiếp một chưởng về phía một bức tường khác, một lúc sau, tường đá chậm rãi xê dịch, bên trong tường truyền ra một giọng nói trong mờ: “Là Nhị công tử đấy ư?”

Hiển nhiên những lời bọn họ vừa nói người bên trong tường cũng nghe được.

Tường đá tách ra lại để lộ cánh cửa tò vò rộng một trượng, một thân ảnh nhỏ bé nhanh chóng từ trong chạy ra, “Là Nhị công tử đấy ư?”

“Là ta.” Minh Nhị đón lấy thân ảnh kia, “Hoàn Ba tiểu thư đã chịu khổ rồi.”

Thân ảnh nhỏ bé dưới ánh trăng dù tóc mai tán loạn sắc mặt tái nhợt, nhưng lệ sắc không thay đổi, đích thị Thu Hoàn Ba.

“Nhị công tử!” Thu Hoàn Ba mừng rỡ nhìn Minh Nhị.

“Hoàn Ba tiểu thư không sao chứ?” Minh Nhị ôn hòa cười, “Những người khác thế nào, hành động có thuận tiện?”

“Vẫn tốt.” Thu Hoàn Ba dịu dàng đáp, nhìn thấy Minh Nhị thần thanh ngọc tú đứng dưới ánh trăng, trong lòng nàng vô cùng kích động, có vô số lời muốn nói, nhưng cuối cùng chỉ khẽ hỏi một câu, “Nhị công tử... Lần trước có bị thương không?” Trong cơn bão tố hắc và Lan Thất cùng rơi xuống biển, dù trong tâm biết hắc tất không có việc gì, nhưng lúc này tận mắt thấy hắc vẹn toàn đứng trước mặt mới có một phần chân thật và vui mừng.

“Nội lực bị phong bế, tay chân vẫn có thể hoạt động.” Bỗng nhiên một thanh âm chen vào cắt ngang câu hỏi của Thu Hoàn Ba, tựa hồ vì nhiều ngày không uống nước mà giọng có chút khàn khàn, sau đó một thân ảnh yếu điệu từ trong bóng tối đi ra, mặc dù đã quá nửa đời xuân xanh nhưng hắc còn đáng vẻ thủy mị thướt tha, chính là Tùy giáo Tùy Khinh Trần, sau lưng nàng, bên trong nhà đá âm u lục tục đi ra rất nhiều người.

“Ca ca!” Một thanh âm mềm mại vang lên kèm theo một thân ảnh bỏ nhào về phía Hoa Thanh Hòa đang đứng dựa vào cột trụ.

“Phù Sơ!” Hoa Thanh Hòa đỡ lấy Hoa Phù Sơ, trong mắt lộ vẻ vui mừng.

“Đại công tử!” Lại một thân ảnh bỏ nhào về phía Vũ Văn Phong, chính là Dung Nguyệt cô nương.

“Dung Nguyệt, cô chậm đã... Đại ca của ta bị thương, coi chừng đụng đến vết thương của huynh ấy!” Vũ Văn Lạc luống cuống tay chân ngăn Dung Nguyệt.

“Tiểu thư.” Liễu Mạch nhanh chóng chạy tới bên cạnh Thu Hoàn Ba, ánh mắt lại liếc về phía bên kia, khi thấy trong lòng Tống Tuyên đang ôm Ninh Lăng yếu ớt không động tĩnh, nàng không kiềm được dời bước sang đó.

“Thương tiểu thư...” Kim Khuyết Lâu nhìn thấy Thương Băng Hàn muốn tiến ra đón, nhưng nhớ lại chuyện lúc trước không khỏi dừng lại.

Thương Băng Hàn nhìn hắc, nhàn nhạt gật đầu một cái.

“Ai da, một cảnh anh hùng mỹ nhân tái ngộ thật mới cảm động làm sao!” Thân ảnh áo tím hạ xuống, chính là Lan Thất vừa phá trận trở về, trong tiếng cười mang theo giọng mỉa mai.

Nhìn một nhóm nữ hiệp mặc dù trang dung u ám âm đạm xiêm y phai cũ, nhưng thoát nhìn so với nhóm nam hiệp thương tích ỉu rử máu me loang lổ bên cạnh vẫn còn tốt hơn nhiều, xem ra Vân Vô Nhai này cũng còn hiểu vài phần thương hương tiếc ngọc.

“Các vị, bây giờ không phải lúc nói chuyện, chúng ta mau rời khỏi đây, bằng không người Đông Hải đảo sắp đuổi tới rồi.” Minh Nhị nhẹ nói một câu khiến tâm thần mọi người lập tức bình tĩnh. Đúng vậy, lúc này còn đang trong hiểm địa đây.

“Không phải là ‘Sắp đuổi tới’, mà là đã tới.” Lan Thất hừ lạnh một tiếng, ngoài nhà đá mấy trượng xuất hiện mấy bóng đen đang tiến đến.

Minh Nhị cũng nhìn thấy những bóng đen này, quay đầu nhìn Lan Thất, ánh mắt hai người tương giao, ngầm hiểu.

“Tại hạ dẫn đường, thỉnh mọi người cẩn thận đi theo, chớ đụng chạm bất cứ chỗ nào tránh dẫn phát cơ quan.” Minh Nhị căn dặn xong một câu, người đã như gió lướt đi.

Mọi người cũng biết lúc này nguy cấp, không ai nói thêm gì nữa đồng loạt theo sau Minh Nhị.

Cùng lúc này, thân hình Lan Thất vọt lên lui về phía sau nghênh địch.

1. Phân đào (chia đào):

Thời kỳ Xuân Thu, vua nước Vệ là Vệ Linh Công sủng ái một người đàn ông rất tuấn tú tên là Di Từ Hà. Di Từ Hà thông minh, vô cùng khôi ngô tuấn tú, lại là họ hàng thân thích của Từ Lộ, một học trò giỏi của Khổng Tử. Một ngày, Di Từ Hà nhận được tin tức nói rằng mẹ của anh ta lâm trọng bệnh. Di Từ Hà rất lo lắng, không hỏi han

gì đã vội lấy xe của Vệ Linh Công ra khỏi cung thăm mẹ. Theo pháp luật của nước Vệ lúc bấy giờ, nếu như lấy trộm xe của vua phải chịu hình phạt chặt chân. Nhưng nghe được tin Di Từ Hà lấy xe của mình đi thăm mẹ, Vệ Linh Công không những không giận mà còn lớn tiếng ca tụng rằng: “Thật là một người hiếu thuận, vì mẹ của mình mà sẵn sàng chịu nguy hiểm như vậy”.

Một lần khác, Di Từ Hà theo Vệ Linh Công đi tản bộ trong vườn hoa, nhìn thấy một trái đào trên cây đã chín mới thuận tay hái xuống cho vào miệng ăn rất ngon lành. Cẩn xong một miếng mới đưa quả đào cho Vệ Linh Công, nói: “Gia thần hiến một quả bích đào, thần nghĩ, hôm này trời vẫn lạnh, cây cỏ vẫn chưa sinh, đây nhất định là đào tiên nên đặc biệt hiến đại vương hưởng thụ”. “Khó mà có được tâm lòng trung như ái khanh”, Vệ Linh Công vừa ăn quả đào dỏ vừa nói. Sau đó rất lâu mọi người cũng đã quên đi việc này thể nhưng Vệ Linh Công thì không. Gặp ai Vệ Linh Công đều khoe: “Di Từ Hà rất yêu quý ta, một quả đào ngon cũng không ăn một mình mà chia cho ta ăn cùng”. Người đời sau vì thế mà gọi mối tình đồng tính giữa Vệ Linh Công và Di Từ Hà là “mối tình chia đào”.

1. Đoạn tự (cắt tay áo):

Đồng Hiền là nhân vật chính trong câu chuyện “tình yêu cắt áo” của Hán Ai Đế rất nổi tiếng. Ai Đế vì Đồng Hiền đã cam tâm tình nguyện bỏ đi không ít những người đẹp trong hoàng cung để sủng ái một mình ông ta, thậm chí còn muốn đem giang sơn nhường lại cho ông ta. Mối tình giữa họ trở thành hình mẫu cho những người đồng tính luyện ái ở đời sau. Đồng Hiền tự là Thánh Khanh người vùng Vân Dương. Cha là Đồng Cung từng làm đến chức ngự sử. Vào thời đó, Đồng Hiền còn là một người hầu bên cạnh thái tử. Ban đầu, Đồng Hiền không được chú ý nhiều. Cho đến một hôm, Đồng Hiền đang làm việc trong cung, đúng lúc dừng lại ở trước điện thì Ai Đế, khi đó đã là hoàng đế nhìn thấy. Chỉ nhìn một cái, Ai Đế đã phát hiện, dường như mấy năm không gặp Đồng Hiền đã trưởng thành và tuấn tú hẳn lên và đem so với những cung nữ phần sắp trong lục viện ông ta còn kiều diễm hơn. Ai Đế không cảm được sự vui mừng lệnh cho Đồng Hiền theo hầu hạ mình. Từ đó Ai Đế đối với Đồng Hiền ngày càng sủng ái hơn. Ngồi cùng xe, ngủ cùng giường, làm gì cũng không rời xa Đồng Hiền. Ông ta còn phong cho Đồng Hiền làm Hoàng Môn Lang, bắt Đồng Hiền lúc nào cũng phải ở bên cạnh mình. Cha của Đồng Hiền là Đồng Cung cũng được thăng lên Bá Lãng Lệnh rồi Quang Lộc đại phu.

Theo sử sách còn ghi chép lại, Đồng Hiền không chỉ có khuôn mặt giống mỹ nữ mà từ ngôn ngữ cử chỉ đều giống phụ nữ, “tĩnh tình dịu dàng”, “giỏi quyền rũ”. Vì thế Ai Đế ngày càng sủng ái Đồng Hiền hơn. Có một lần ngủ trưa, Đồng Hiền gối lên cánh tay áo của Ai Đế mà ngủ. Ai Đế muốn quay người nhưng cũng không muốn làm tỉnh giấc của Đồng Hiền nên lấy kiếm cắt đứt cánh tay áo của mình. Người đời sau gọi mối tình đồng tính là “mối tình cắt tay áo” cũng là có nguồn gốc là điển cổ này.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 - Chương 50: Bể ngọc hoa khai về như mộng (Thượng)

... “Có người rống lên một tiếng rồi nhắm phía một gã cao thù Đông Hải gần nhất mà xông tới với bàn tay trần, chỉ thấy ánh đao lóe lên, người nọ tha hương nơi đất khách, một bầu nhiệt huyết rơi vãi, văng đầy đất...”

Vũ Văn Phong đi cuối cùng, trước khi đi còn quay đầu lại nhìn một cái, trên màn trời, trăng lạnh tương khảm, giữa không trung, thân ảnh màu tím như yêu ma mị hoặc, kiếm quang chói mắt, phiến ảnh kinh hồn.

“Đại ca, đi mau!” Vũ Văn Lạc kéo huynh trưởng, lúc này Vũ Văn Phong mới quay đầu rồi đi.

Rất nhiều năm sau, khi Vũ Văn Lạc hồi tưởng lại một màn ngày hôm nay, luôn mãi bị ám ảnh bởi từng dãy tường đá u ám che trời phủ đất. Khi đó, bọn họ đi theo Minh Nhị xuyên qua từng hành lang đá, vòng qua vô số cột đá, phẳng như xuyên qua từng hèm tường đá nối tiếp vĩnh viễn không có điểm cuối, không phân biệt được phương hướng để vòng đầu rẽ đầu. ... Ngẫu nhiên sẽ có một mảnh trăng lạnh rơi vào nhưng chúng đó là chẳng thấm vào đâu so với màn đêm đen kịt hòa với tiếng thở dồn dập của đồng bạn ở phía trước thỉnh thoảng vọng lại.

Cuối cùng cũng thoát ra khỏi dãy nhà đá, đặt mình trong trời đất tắm mình trong ánh trăng, hít sâu luồng không khí trong trẻo lạnh lạnh, đón từng cơn gió núi vì vu phát qua, phóng mắt nhìn ra xa, khung cảnh bao la bát ngát, một khắc kia, tất cả mọi người đều sinh ra một loại cảm giác như vừa được sống lại.

“Chúng ta đã thoát sao?!” Có người hỏi như nói mơ trong mộng.

“Chưa đâu.” Ngón tay Minh Nhị chỉ phía chân núi, dưới kia đèn đuốc vô số. “Xem ra đã kinh động toàn Đông Hải đảo rồi.”

Mọi người theo hướng Minh Nhị chỉ mà nhìn, chỉ thấy dưới chân núi kia một loạt đèn đuốc sáng trưng, quay đầu lại, dãy nhà đá lúc vừa thoát ra hãy còn âm u tối mịt mà lúc này đuốc cũng đã đốt đầy, chen lẫn trong đó là tiếng đao kiếm rít gào cùng tiếng la hét thảm thiết.

Ở nơi đó, một mình Lan Thất vẫn đang đọc chấn cao thù Đông Hải.

Trước có hổ, sau có sói, bản thân thì bị thương không có sức đánh trả, chẳng lẽ phải bỏ mạng như thế này sao?! Mọi người không cam lòng.

“Đi thôi, không còn thời gian nữa đâu.” Vũ Văn Phong là người đầu tiên xuống núi, “Sống hay chết đến lúc đó cứ quyết một hồi, nam nhi thà rằng chết một cách sáng khoái còn hơn phải sống không bằng chỗ lộn!”

“Đại ca, đợi đệ với!” Vũ Văn Lạc đuổi theo Vũ Văn Phong.

Tạ Mạt, Tổng Tuyên ôm Ninh Lăng sai bước đi theo.

“Hoa Nghiêm huynh.” Hoa Thanh Hòa nhìn về phía Minh Nhị, “Nếu không thể cứu được bọn ta, huynh hãy tự đi trước, Hoàng triều võ lâm không thể bị Đông Hải đảo tùy tiện đập dưới chân, ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ nhất định phải quay về Hoàng triều!” Hoa gia đại công tử ngày xưa mặt mày trắng mập phúc hậu là thế mà nay hai má hõm xuống tiêu tụy hốc hác, chỉ có giọng nói ôn hòa vẫn như trước, sau khi bình thân bỏ lại một câu liên kéo Hoa Phù Sơ mà đi, Dung Nguyệt cũng đi theo sau.

“Chết, chẳng qua chỉ là bỏ đi một cái xác, mà chúng ta nếu có thể còn sống trở về, ngày sau nhất định rửa sạch mối hận này!” Mai Hồng Minh từ trước đến nay luôn trầm mặc bỗng nhiên ngẩng đầu, lời nói bình thản nhưng thanh âm vang vọng.

“Đứng!” Chúng hiệp giữa sườn núi cùng hô lên hưởng ứng, thanh âm kia vang dội như tiếng sấm như phượng hót rúng động bầu trời đêm.

“Đi thôi.” Mọi người ngẩng đầu dặm chân mà đi, tư thế hiên ngang như quân anh phó hội, chẳng hề có vẻ hấp tấp hoảng sợ của kẻ bại chiến vừa thoát khỏi lao tù!

Thu Hoành Ba nghiêng đầu nhìn Minh Nhị, sóng mắt như nước, nhưng cũng chỉ cười nhẹ rồi đi theo mọi người. Liễu Mạch, Thương Băng Hàn, Tùy Khinh Trần không lời cùng đi.

Minh Nhị nhìn chúng hiệp phía trước dù thương thế rã rời sắc mặt thâm đậm nhưng khí thế cuộn cuộn như mây, thân nhiên cười cười. Quay đầu, phía sau nhà đá đèn đuốc sáng trưng, tiếng binh khí vang lên không ngớt, một lúc sau thu hồi tầm mắt, phi thân lướt tới, hạ xuống đằng trước mọi người, cười như gió xuân, “Tại hạ đã nói sẽ dẫn đường cho các vị.”

“Nhị công tử mời!” Chúng hiệp chân bước không ngừng, lại nhất tề khoát tay nhường đường, vẻ mặt ai nấy đều vui mừng.

“Đi thôi.”

Minh Nhị dẫn đầu, tay áo tung bay phấp phới giống như cười gió mà đi. Phía sau, nhóm Hoàng triều đại hiệp dù công lực bị phong bế, nội thương ngoại thương đầy mình nhưng vẫn hăng hái xông xuống núi.

“*Giang sơn như họa, lang yên thất sắc...*” (如画江山, 狼烟失色; lang yên: khói báo động (đốt phân của con sói làm khói ám hiệu báo động))

Không biết là ai ngâm nga hát khê.

“*Giáo vàng ngựa sắt, tranh chủ trầm phù...*” (金戈铁马, 争主沉浮)

Lại có người xướng tiếp.

Đây chính là khúc ca hành do nữ vương của Phong quốc tiền triều Phong Tích Vân viết nên giữa binh đao loạn thế, hơn trăm năm trước ấy, bước chân đại quân Phong Vân kỳ dừng nơi đâu, khúc này tắt vang lên nơi ấy, trong tiếng ca hào sảng của người chiến sĩ, nói đến hùng tài đại lược chỉ điểm giang sơn, ca lên chí khí hào hùng thấy chết không sờn, người nghe nhiệt huyết sôi trào, lưu truyền rộng khắp hậu thế, có thể nói Hoàng triều người người đều biết xướng truyền.

“*Lật trời vạn dặm cần trường kiếm, múa trong đêm, thề vá trời!*” (倚天万里须长剑, 中宵舞, 誓补天)

Càng lúc càng nhiều người cùng xướng, nhất thời, tiếng ca hào hùng vang vọng núi rừng.

“*Ngựa trời tây đến, khuy nh đảo kinh đô.* (天马西来, 都为翻云手)

Nắm hổ phù cầm ngọc long. (握虎符挟玉龙)

Mưa tên vắn vũ, núi Thương Mang cũng khuyết! (羽箭射破, 苍茫山缺)

Đạo nam nhi dù chết tâm vẫn như sắt. (道男儿至死心如铁)

Máu nhuộm núi sông, cỏ che xương trắng. (血洗山河, 草掩白骸)

Dù hóa cát bụi, lòng son vẫn rọi sáng!” (不怕尘淹灰, 丹心映青冥)*

**Bản dịch có tham khảo nhà chị Lily trong cuốn Tranh thiên hạ (Khuy nh Linh Nguyệt).*

Bước chân dồn dập hòa trong tiếng ca hào hùng, quần hiệp ôm ấp tình cảm kích động, quả thật là khí khái thấy chết không sờn.

Nơi này tuy không phải chiến trường giáo vàng ngựa sắt, bọn họ cũng không phải chiến sĩ canh giữ biên cương bảo vệ quốc gia, nhưng bọn họ cũng có bản lĩnh tên bắn Thương Mang, cũng trải qua thảm cảnh máu nhuộm núi sông, cũng có dũng khí cỏ che xương trắng!

Một đường xướng ca, một đường chân bước như bay, chúng hiệp Hoàng triều vô lâm mặc dù đáng vẻ chật vật nhưng khí thế lại như cầu vồng, cứ như vậy thẳng xuống Nam phong, xuống tới chân núi, trước mặt là ánh lửa đỏ rực chiếu sáng như ban ngày, là sát ý nồng đượm của cao thủ Đông Hải!

“Ca hay! Rất khí khái!” Khuất Hoài Liễu đứng trước dãy nhà đá đã bày sẵn trận địa nghênh địch vỗ tay khen ngợi.

“Đương nhiên.” Một thanh âm vô cùng thanh mị từ phía sau truyền đến.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thân ảnh áo tím lướt tới cực nhanh, trong chớp mắt đã đến trước người, chính là Lan Thất, rất xa phía sau, có thể thấy cao thủ Đông Hải cũng đang đuổi theo.

Lan Thất phiêu nhiên hạ xuống đất, bích mâu sáng ngời, cười nhạt phong lưu, “Có một bài ca này, bản thiếu chợt thấy làm bạn với các ngươi cũng không phải là chuyện quá mất mặt.”

Nếu như ở trước kia, nghe được lời này của Lan Thất phỏng chừng rất nhiều người sẽ tức giận, nhưng lúc này chúng hiệp nghe xong lại chỉ cảm thấy sáng khoái trong lòng.

“Có Nhị công tử cùng Thất thiếu ở đây quả nhiên khác biệt.” Khuất Hoài Liễu tươi cười nhìn đám người đối diện, mặc dù đáng vẻ chật vật nhếch nhác nhưng mi tâm hùng hực nhuệ khí.

“Trong lòng tại hạ vẫn luôn tồn mấy nghi vấn, không biết liệu các hạ có thể giải đáp nghi hoặc một... hai...?” Minh Nhị tao nhã hỏi Khuất Hoài Liễu.

“Nhị công tử mời, tại hạ biết gì tất nói hết.” Khuất Hoài Liễu nho nhã lễ độ đáp.

“Hoàng triều võ lâm và Đông Hải vốn không liên quan, song chẳng biết Đông Hải vì có gì lại đoạt thánh lệnh, vì có gì lại giết hại bất nhót giang hồ đồng đạo?” Minh Nhị hỏi.

“Bởi vì Đông Hải muốn các ngươi thần phục.” Khuất Hoài Liễu trả lời thẳng thắn rõ ràng ngoài dự liệu của mọi người.

“Thần phục?” Minh Nhị nhướn mày.

“Đúng.” Ánh mắt Khuất Hoài Liễu quét về phía chúng hiệp phía sau Minh Nhị, “Đồng bạn của Nhị công tử có thể chứng thực, chúng ta chỉ cần các ngươi thần phục, ngoài ra không có ý gì khác.”

Minh Nhị quay đầu nhìn lại, tất cả chúng hiệp đều lộ ra ánh mắt khúat nhục phần hận, mấy tháng bị tra tấn chỉ vì hai chữ “Thần phục”, nhưng bọn họ há có thể cúi đầu xin tha!

“Ha ha...” Lan Thất cười dài một tiếng, “Lời này của ngươi cũng thật buồn cười, thần phục, chẳng khác nào đem mọi thứ dâng hết cho các ngươi rồi hay sao?”

“Có câu ‘Thắng làm vua, thua làm giặc’, mấy ngàn cao thủ của Hoàng triều các ngươi đều trở thành tù nhân của Đông Hải ta, dâng hết thấy mọi thứ, ấy cũng là điều đương nhiên.” Vạn Ai bên cạnh Khuất Hoài Liễu cao giọng đáp.

Lời này nói ra, chúng hiệp giận không thể ức chế.

“Ai da, võ công của ngươi đúng là không lợi hại bằng cái miệng của ngươi nha.” Bích mâu Lan Thất chớp một cái, cười khanh khách nhìn Vạn Ai, Vạn Ai nhớ tới ngày ấy đánh thua phải bỏ chạy nháy mắt về mặt đỏ bừng tức giận không thôi.

Minh Nhị không để ý tới màn đấu võ mồm này, lại hỏi: “Xin hỏi các hạ, có vì sao Đông Hải lại muốn Hoàng triều võ lâm phải thần phục?”

Khuất Hoài Liễu cũng nhã nhặn cười, nói: “Điều này chỉ có thể để thiếu chủ và vương chúng ta trả lời.”

“Hửm?” Trong con ngươi mệnh mạng của Minh Nhị lộ ra một tia sắc bén.

“Đúng vậy, thiếu chủ chúng ta ở trên đỉnh núi chờ hai vị đã lâu.” Khuất Hoài Liễu nâng ngón tay chỉ lên phía trên, trong nụ cười lộ ra một tia giảo hoạt, “Còn có võ lâm đệ nhất nhân Minh Không Minh chương môn, còn có...” Ánh mắt chuyển hướng Lan Thất, “Phượng Duệ công tử, bọn họ đều ở trên đây chờ các ngươi.”

“Hửm?” Ngọc phiến trong tay Lan Thất gõ gõ dưới cằm.

Minh Nhị ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh núi, sau đó quay tầm mắt trở lại, nhìn Khuất Hoài Liễu, nói: “Vậy trong nhà đá sau lưng các hạ cũng là người của Hoàng triều võ lâm?”

“Đúng.” Khuất Hoài Liễu rất có tinh thần hợp tác đáp, “Tất cả người Hoàng triều các vị đều ở trên ngọn Nam phong này.”

“Ừm.” Minh Nhị gật đầu, “Đa tạ các hạ.”

“Không dám.” Khuất Hoài Liễu cũng bày một bộ dáng tao nhã lễ độ. “Nghị vấn của Nhị công tử tại hạ đã giải đáp toàn bộ, vậy xin hỏi Nhị công tử, lúc này các ngươi đã chịu thần phục hay chẳng, tránh cho chúng ta phải động binh đao tăng thêm oan hồn?”

Minh Nhị quay đầu nhìn thoáng qua chúng hiệp, sau đó lắc đầu, nói: “Không.”

“Sao?” Khuất Hoài Liễu nhíu mày, “Tuy rằng Nhị công tử và Thất thiếu võ công cái thế, nhưng...” Ngón tay chỉ phía chúng hiệp, “Bọn họ không có nội lực lại thêm một thân thương thế, so với người bình thường còn không bằng, mà chúng ta...” Nhìn quanh một vòng, chúng nhân Hoàng triều đã bị cao thủ Đông Hải vây quanh bốn phương tám hướng, “Nhị công tử cho rằng các ngươi có phần thắng sao?”

Minh Nhị cười nhạt một tiếng, đáp: “Hiệp lộ tương phùng dừng giả thắng*.” *(*hai đối thủ gặp nhau trên con đường độc đạo, người dừng cầm sẽ thắng)*

Khuất Hoài Liễu lắc đầu: “Đông Hải chúng ta nào phải hạng người sợ chết.”

Minh Nhị vẫn duy trì bộ dáng ôn nhã, “Dừng giả tương phùng trí giả thắng*.” *(*hai người dừng cầm đối đầu, người thông minh sẽ thắng)*

“À...?” Đôi mắt Khuất Hoài Liễu khẽ động.

Minh Nhị quay đầu, ánh mắt quét một vòng về phía chúng hiệp Hoàng triều, vô luận nam nữ, vô luận già trẻ, trên mặt trong mắt mỗi người đều là sự đồng lòng nhất trí, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Lan Thất.

Lan Thất ngược mắt nhìn hắn, bích mâu gọn sóng tràn ra ý cười yêu tà không chút kiêng dè, phảng như đóa hoa Bi Ngạn, “Đã chơi, vậy phải chơi thật náo nhiệt.”

Minh Nhị đáp lại nài nỉ một nụ cười vân đạm phong khinh.

Hai người đồng thời phát tay áo, giữa không trung, hai đạo ánh sáng tím, xanh xẹt qua màn trời.

“Các ngươi dù mất nội lực nhưng chân tay còn đủ.” Lan Thất quay đầu nhìn chúng hiệp phía sau, “Tôn nghiêm của Hoàng triều võ lâm từ các ngươi mất đi, cũng nên tự các ngươi đoạt lại!”

“Phải!” Chúng hiệp nhất tề gào lên.

Trong tiếng gào thét, có bóng đen xa xa bay tới, chỉ trong nháy mắt đã đến đây, trong chớp lát, trên nóc nhà đá có vô số hắc y nhân, chỉ nhìn khinh công của bọn họ liền

biết đây nhất định là cao thủ hạng nhất. Chỉ thấy bọn họ vung tay một cái, một loạt ánh sáng chói lọi xẹt qua giữa không trung, sau đó liền thấy vô số đao, kiếm cắm đầy trên đất.

“Quả nhiên như lời thiếu chủ.” Khuất Hoài Liễu thấy những hắc y nhân này xuất hiện cũng không kinh ngạc.

“Công tử!”

“Thất thiếu!”

Bốn thân ảnh hạ xuống trước mặt Minh Nhị, Lan Thất, chính là Minh Anh, Minh Lạc, Lan Đồng, Lan Lung.

“Giết người, dùng đao kiếm vẫn là nhanh gọn hơn.” Lan Thất cười dài bỏ lại một câu.

Chúng hiệp phía sau tức khắc hiểu được, ai nấy đều tiến lên rút binh khí. “Đa tạ Thất thiếu!”

Lan Thất xoay người, cời xích long tiên quần bên hông xuống ném cho Vũ Văn Phong, “Vũ Văn đại công tử, trả lại roi của ngươi, lần này đừng mong bản thiếu tới cứu ngươi đây.”

Vũ Văn Phong đưa tay bắt lấy, lúc chạm vào vẫn còn hơi ấm, đó là nhiệt độ cơ thể của Lan Thất, “Hừ, không cần.” Hừ lạnh một tiếng, nắm chặt trường tiên (*roi dài*) trong tay.

Minh Nhị ngẩng đầu nhìn trời, thần nhiên nói: “Đêm nay trăng sáng sao thừa...”

“Chẳng phải rất thích hợp để giết người sao?” Lan Thất tiếp lời.

Hai người nhìn nhau cười, lập tức hai thân ảnh tím, xanh bay vọt lên.

Gió lạnh, đột nhiên thổi qua, ánh lửa chớp chớp!

Màn đêm, trắng lạnh như sương, đao kiếm bén nhọn!

Khuất Hoài Liễu, Vạn Ai cùng phi thân lên nghênh đón Minh Nhị, Lan Thất, cùng khác, bốn gã cao thủ Đông Hải từ sau vây lấy hai người.

“Thất thiếu nhà ta ngươi có thể chạm vào sao?!” Quát lên một tiếng, Lan Đồng, Lan Lung ngăn cản Khuất Hoài Liễu, Vạn Ai giữa không trung.

“Đám vô lễ với công tử nhà ta à!” Tay áo Minh Anh, Minh Lạc vung lên phẳng như mây trắng sà xuống, nhất thời ngăn trở bốn gã cao thủ Đông Hải.

Mà Minh Nhị, Lan Thất tiếp tục lao về phía trước.

Đương lúc Thu Hoành Ba tháo ngân ti giấu trong tay áo, ngẫu nhiên ngẩng đầu liền thấy hai thân ảnh tím, xanh sóng vai bay giữa không trung phẳng như phượng chao, nàng không khỏi có chút mê hoặc, trước mắt bỗng nhiên xẹt qua ánh đao khiến thần trí quay lại, ngân ti xuất ra, thiên y châm kinh chấn giang hồ đêm nay, tại Đông Hải đảo này rốt cục tái xuất giang hồ!

Đao gào, kiếm thét.

Mấy trăm cao thủ Hoàng triều võ lâm mang theo nỗi hận cùng nộ khí giương kiếm quơ đao nhắm phía cao thủ Đông Hải!

Không có nội lực, chẳng sao, bọn họ vẫn còn tay chân, từng chiêu thức đã khắc vào xương cốt bọn họ, chỉ bằng những thứ này, bọn họ đã có thể đánh một trận!

Vì sống còn, vì Minh Nhị công tử và Lan Thất thiếu đã mạo hiểm đến cứu bọn họ, vì rửa sạch mấy tháng tù nhục, cũng vì đoạt lại tôn nghiêm của Hoàng triều võ lâm!

Cho nên, đánh ngã đám cao thủ Đông Hải phía trước!

Cho nên, tẩm máu mà đi đập thi mà qua!

Phá tan đồng nhà đá u ám đã si nhục bọn họ!

* * * * *

Máu rơi, thấy ngã.

Cao thủ Đông Hải ngã xuống một người, lại một người khác tiến lên, tuyệt không chịu lùi một bước!

Kiểm xẹt qua, kéo theo sinh mệnh!

Đao chém quá, mang theo lệ hồn!

Binh khí đâm vào thân thể, lạnh lẽo, đau đớn!

Máu tươi khiến người ta muốn nôn, giết người thật đáng buồn!

Nhưng... Bọn họ có sứ mệnh của bọn họ!

Bọn họ lưng đeo vô số di mệnh của tổ tiên!

Bọn họ gánh vác nguyện vọng mấy trăm năm của Đông Hải đảo!

Bọn họ, không thể để hậu thế lại như bọn họ!

Cho nên —

Chém giết, ta nguoi nghênh diện mà lên!

* * * * *

Đương lúc cao thủ Đông Hải và Hoàng triều vô lâm quần nhau một vòng, Minh Nhị, Lan Thất đã vọt đến trước dãy nhà đá, trên đường nếu có cao thủ Đông Hải ngăn cản đều bị cao thủ hai nhà Minh, Lan nửa đường loại bỏ.

Hai người nhìn dãy nhà đá kín bung trước mặt, lại quay sang nhìn nhau, cả hai đều tự nở một nụ cười nhạt.

Đã đến nước này, vậy phải làm một trận náo nhiệt nhất oanh liệt nhất!

Cho nên —

Minh Nhị tiến lên, sau khi dò xét một phen, dưới chân lại đi động bộ pháp huyền diệu để mở cánh cửa nhà đá.

Mà Lan Thất trông có vẻ nhàn rỗi đứng ngoài cách mấy thước, nhưng nếu có gã cao thủ Đông Hải nào tấn công về phía Minh Nhị đều bị ngọc phiến của nàng quạt bay.

Tường đá chậm rãi xê dịch để lộ ra cánh cửa đá, bên trong có ánh sáng hắt ra, cùng lúc Minh Nhị, Lan Thất đều ngửi được một luồng khí, không giống với mùi tanh hôi trên lưng núi mà xông vào mũi là một mùi thơm nồng nặc tựa như đàn hương tựa như xạ hương.

Hai người liếc nhau đầy nghi vấn, lập tức cất bước vào trong, tức khắc, cả hai tự nghĩ liệu có đi nhầm chỗ, hay đã lạc bước vào ảo cảnh, nhưng tiếng đao kiếm tiếng chém giết bên ngoài lại nhắc nhở hai người, đây không phải mộng, đây vẫn là Đông Hải đảo.

Cảnh tượng trong nhà đá hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của mọi người, một cái liếc mắt không biết là cảm giác gì, trần nhà vách tường khám vô số minh châu chiếu sáng căn phòng giống như ban ngày. Màn sa hồng che giường hoa lệ, bích sa bình giấu mỹ nhân, trên mặt đất lót hảm thảm, hoành tháp như gấm vóc, hương long tiền lượn lờ vân vít, đèn ngọc đựng hồ phách, ngọc bích kết đầy cành hồng đào, san hô đỏ khám quả trám... Bên trong nhà đá trang trí hoa lệ phú quý không kém cung vàng điện ngọc!

Mà làm người ta kinh chấn nhất chính là những mỹ nhân da trắng má hồng lụa khoác nửa thân, cùng với chúng Hoàng triều đại hiệp quần áo xóc xếch xiêu vẹo dựa trên hoành tháp nằm trên nha sàng* để mỹ nhân đầm chân ấn lưng dứt thức ăn rót rượu vui đùa âm ỉ, lại thêm sau màn sa hồng, bích sa bình mờ mờ truyền tới tiếng rên rỉ dâm mỹ... (**nha sàng: giường khám ngà voi*)

Xa xỉ hoang phí dâm loạn như thế, vương hầu quý tộc cũng không bì kịp!

Cho nên, phản ứng đầu tiên của Lan Thất đó là lắc đầu.

“Không công bằng! Không công bằng! Văn Vô Nhai rất không công bằng! Vì sao không phải là những thứ này chiêu đãi bản thiếu, vì sao tiếp đón chúng ta chỉ có sát thủ và kịch độc ám khí?!”

Minh Nhị công tử chỉ thờ dài một hơi: “Thù đoạn của Văn Vô Nhai thật sự rất cao thâm!”

Người trong nhà đá đột nhiên nhìn thấy hai người, có đứng dậy kinh hãi kêu lên: “Minh Nhị công tử! Thất thiếu!” Sau đó cuống quýt che đậy thân mình quần áo xóc xếch.

Cũng có người mơ mơ màng màng mở cặp mắt say lơ đãng, cười ha ha ngớ ngẩn: “Hai vị cũng đến đây à, nơi này thật tốt, có ăn có uống có mỹ nhân...”

Cũng có người đẩy mỹ nhân đang dựa bên người, về mặt kinh hi bước nhanh về phía hai người, “Nhị công tử! Thất thiếu!”

Về phần những mỹ nhân này, người dựa vẫn dựa, người nằm vẫn nằm, người bị đẩy ngã thì ngồi dưới đất, không bối rối không địch ý, chỉ dùng một đôi mắt ngập nước ánh mắt hồn xiêu phách lạc nhìn về phía Lan Thất, Minh Nhị.

“Muốn rời đi thì ra ngoài.” Minh Nhị thân nhiên bỏ lại xong một câu lập tức định xoay người rời đi.

Nào ngờ Lan Thất lại kéo lấy ống tay áo hắn. “Nơi này đẹp thế này, ở lại chơi một lúc đã.”

Minh Nhị ngoái đầu lướt nhìn căn phòng xanh vàng rực rỡ một cái, cười cười, tiên phong đạo cốt sái dật vô cùng, nói: “Thất thiếu cứ tự nhiên.” Nói xong, hất tay Lan Thất, xoay người rời đi.

Lan Thất lưu luyến liếc mắt nhìn mỹ tửu mỹ thực mỹ nhân một lần nữa, vô cùng tiếc nuối nói: “Tiểu mỹ nhân, bản thiếu sẽ quay lại tìm các nàng chơi sau.” Nói xong lưu quang trong bích mâu khẽ chuyển câu hết hương hồn cả phòng, người nhẹ nhàng rời đi.

Hai người mở hết bảy cửa đá nơi chân núi, không chỗ nào không có lụa hoa xa xỉ mỹ nhân như họa, thật khiến Lan Thất hâm mộ không thôi. Nhớ tới hai người bọn họ đoạn thời này gian mỗi ngày phải ăn gió nằm sương chưa nói, còn bị đuổi giết không ngừng, lại trúng độc thụ thương, mà những người này ngày ngày rượu ngon uống thả cửa, hàng đêm mỹ nhân phong lưu, rõ là một trời một vực!

“Muốn rời đi thì ra ngoài.” Đối với những người say sưa nằm trong phù dung trường dựa trong ngực mỹ nhân này Minh Nhị công tử đều nhàn nhạt bỏ lại một câu, không kinh ngạc cũng không chán ghét, chỉ xoay người rời đi, chưa từng liếc mắt nhiều hơn một cái.

Tất cả nhà đá đều được mở ra, có người đi ra, có người lưu lại tiếp tục sống mơ mơ màng màng, có người do dự.

Mà ở ngoài nhà đá, chém giết vẫn tiếp tục.

Luận nhân số, Hoàng triều nhiều hơn.

Luận thực lực, Đông Hải cao hơn.

Chúng hiệp Hoàng triều bị mất đi nội lực chỉ dựa vào chiêu thức đương nhiên không phải đối thủ của cao thủ Đông Hải, thế nhưng, thứ bọn họ có chính là dũng khí liều mạng quyết tử! Cho nên, vẫn xông lên chém giết, một người ngã xuống phía sau càng nhiều người xông lên, hơn nữa còn có cao thủ hai nhà Minh, Lan tương trợ!

Cho nên, người nằm trên đất bảy phần là người Hoàng triều vô lâm, ba phần là người Đông Hải!

“Ái chà, thật là náo nhiệt, bản thiếu cũng muốn chơi đùa!” Lan Thất cười dài một tiếng liền nhảy vào trong vòng chém giết.

Minh Nhị quét mắt một vòng, phi thân qua hướng đông nam, “Mời theo tại hạ.”

Lời nói nhàn nhạt lướt qua nhẹ nhàng nhưng trong tiếng chém giết dồn dập lại rót vào tai mỗi người vô cùng rõ ràng, khiến chúng hiệp đã giết người đỏ cả mắt khôi phục một phần thanh tỉnh, chỉ thấy trong mắt là một bóng lưng thanh nhả, nhất thời vung kiếm nâng bước bám gót thân ảnh áo xanh ấy.

Bọn họ tin chắc, thân ảnh áo xanh ấy sẽ dẫn bọn họ bước lên đường sống trở về!

Mà những người mới từ hang vàng hổ ngọc đi ra lại bị ánh lửa, bị màn chém giết và máu tươi trước mắt chấn động tinh thần.

Mãi một lúc sau mới lại phục hồi thức tỉnh.

“Là nam nhi, thì phải thể hiện được nhiệt huyết!” Có người rống lên một tiếng rồi nhắm phía một gã cao thủ Đông Hải gần nhất mà xông tới với bàn tay trần, chỉ thấy ánh đao lóe lên, người nọ tha hương nơi đất khách, một bầu nhiệt huyết rơi vãi, văng đầy đất.

Đầu người kia rơi xuống đất, trợn mắt, khỏe môi còn động một nụ cười nhạt.

“Tốt! Tốt! Chết thật sáng khoái, so với sống người không ra người quý không ra quý còn tốt hơn!” Có người thì thảo một câu, thân ảnh vừa động đã phi thân đánh về phía gã cao thủ Đông Hải kia, ánh đao lại lóe lên, đao bén xuyên ngực, máu, phun trào.

“Tất cả liều mạng!”

Không biết ai hô một tiếng, sau đó tất cả mọi người lao ra loạn xạ, đao quang kiếm ảnh, máu tóe thân đứt, có hét thảm, có rống hận, có... gào thét khoái ý!

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 51: Bỉ ngạn hoa khai về như mộng

... “Đầu, hơi nghiêng nhẹ về một bên, rũ xuống vừa vặn chạm vào nơi ấy, chỉ duy nhất một lần trong đời, lại đến khi chết hãy còn ấp ủ trong lòng...”

Đêm hôm đó, dưới ngọn Đông Hải Nam phong, máu chảy thành sông.

Nhiều năm sau, khi Vũ Văn Lạc đã trở thành nhân vật vô lâm danh tiếng trọng vọng, tuy rằng đích thân trải qua một đêm này, nhưng bất luận ai hỏi, hẳn đều giữ kín như bưng.

Mà lúc này, chàng Vũ Văn Lạc niên thiếu đang núp dưới cánh ca ca Vũ Văn Phong, cố gắng hết sức né tránh đao kiếm. Thân thủ của hắn vốn chỉ hạng ba, hiện tại lại mất đi công lực, cộng thêm cái bệnh nhất gan sợ đau sợ chết nên nào dám đối mặt trực diện với cao thủ Đông Hải. Cũng may vì hắn sợ chết nên tai mắt đặc biệt nhạy bén, tay chân không có cách nào giúp đỡ ca ca nhưng miệng lưỡi hỗ trợ không ít, hề có đao kiếm chém tới, bắt kẻ trái phải trước sau, hắn luôn nhận biết đầu tiên mà nhắc nhở Vũ Văn Phong nhanh chóng đánh trả hoặc né tránh. Hơn nữa tuy người đang ở trong tình cảnh hỗn loạn nhưng hắn chưa từng hoảng loạn, từng câu từng chữ rõ ràng rành mạch, ngẫu nhiên cũng đâm ra một hai kiếm phối hợp với trường tiên của Vũ Văn Phong, nhờ thế mà hai huynh đệ nhiều lần gặp dữ hóa lành.

Bên cạnh bọn họ, Tổng Tuyên công Ninh Lăng dưới sự hộ vệ của Tạ Mạt phá vòng vây; ba người Hoa Thanh Hòa, Hoa Phù Sơ, Dung Nguyệt tựa lưng ngăn địch; Thương Băng Hàn một thân một kiếm, Kim Khuyết Lâu ở cách ba thước thời khắc chú ý; Tùy Khinh Trần được một đám đồ đệ Tùy Giáo hộ vệ. Lúc này thuận lợi nhất ngược lại chính là Mai Hồng Minh, bất kể là đao kiếm hay bụi đất cát đá, phàn rơi vào tay hắn đều trở thành ám khí bắn địch vô cùng chuẩn vô cùng nhanh vô cùng độc.

Mà khiến mọi người kinh ngạc nhất chính là Thu Hoàn Ba Thu đại mỹ nhân. Xuất thân vô lâm thế gia, phụ thân là tông sư võ học một phương nên nàng thân mang tuyệt học cũng là lẽ đương nhiên, nhưng võ công cao đến trình độ như vậy vẫn là nằm ngoài dự đoán của mọi người. Dù cũng bị phong bế nội lực nhưng Thu đại mỹ nhân lại có thể vừa một tay bảo vệ Liễu Mạch, một tay điều khiển ngân ti nhẹ nhàng uyển chuyển như không, hề ngân ti lướt qua nơi nào lập tức có cao thủ Đông Hải ngã xuống. Thế nên, ngẫu nhiên khi Vũ Văn Phong óc còn không mang nổi mình óc, Vũ Văn Lạc vội hét to một tiếng “Cứu mạng!” rồi trốn phía sau Thu Hoàn Ba. Những lúc đó, dù đang trong hiểm địa tuyệt cảnh mọi người cũng không nhìn được bật cười.

“Nhà đá này được bố trí theo một trận thức, hướng Nhị công tử rời đi chính là đường ra khỏi trận, chúng ta mau đuổi theo.” Thu Hoàn Ba giữa lúc cấp bách vẫn lướt mắt quan sát tình hình bốn phía, sau đó lên tiếng nhắc nhở mọi người.

“Được.”

Mọi người đồng loạt theo hướng Minh Nhị thoát ra ngoài.

Gió, vẫn lạnh thấu xương.

Ánh lửa, chớp nháy chớp chòn.

Đao kiếm đâm máu tanh, màn chém giết còn tiếp tục.

Tiếng hét thảm gào thét liên miên không dứt.

Ngẫu nhiên còn có tiếng cười yêu dị kinh hồn lướt qua.

“Ha ha ha ha... Giết người thông khoái! Bắn thiếu giết người thật thông khoái!”

Cùng với tiếng cười yêu dị kia là từng màn máu tươi bắn tung tóe, từng cỗ thi thể ngã xuống!

Vô công như vậy, tàn nhẫn như thế, sát ý điên cuồng, không khỏi khiến cao thủ Đông Hải run sợ! Nhìn người kia đâm máu mà tới, rõ ràng áo tím mặt ngọc, yêu mỹ vô luân, lại khủng khiếp như Tu La lệ quỷ!

Người Đông Hải giết người vì sứ mệnh.

Hoàng triều vô lâm giết người vì sống còn.

Mà nàng — Lan Thất, giết người chỉ đơn giản là giết người?!

Một khắc kia, nàng giống như yêu hồn đoạt thể, đôi bích mâu độc nhất vô nhị không hề lộ ra tia sáng, lạnh khốc vô tình đến mức tàn tuyệt.

Nơi nào thân ảnh áo tím xuất hiện, chốn nào ngọc phiến lướt qua, ắt hẳn mệnh đoạn hoàng tuyến hồn phi phách tán!

Thời khắc đó, Ninh Lăng đang được Tổng Tuyên cõng trên lưng chột mờ mắt, xa xa nhìn lại, xuyên qua màn máu nhìn chăm chú vào thân ảnh áo tím kia, vào đôi bích mâu băng lãnh vô tình ấy.

“Đau...”

Một tiếng rên khe khẽ nhưng trong cảnh chém giết hỗn loạn Tổng Tuyên, Tạ Mạt vẫn nghe được, quay đầu lại nhìn, không khỏi mừng rỡ: “Tiểu sư đệ tỉnh rồi!” Vừa nói, hai người vừa vung tay đang cầm kiếm chém hai tên cao thủ Đông Hải, sau đó cẩn thận đặt Ninh Lăng xuống.

“Tiểu sư đệ, đệ đau ở đâu?” Hai người vội vàng kiểm tra toàn thân Ninh Lăng một phen, chỉ lo lắng vừa rồi trong lúc hỗn loạn không cẩn thận làm tiểu sư đệ bị thương thêm.

Ninh Lăng phảng như không nghe thấy, ánh mắt xa xăm nhìn về phía trước.

“Tiểu sư đệ?” Hai người thấy Ninh Lăng không trả lời chỉ ngơ ngẩn nhìn phía trước không khỏi nhìn theo hướng đó, lập tức tâm thần phát lạnh.

Ở đây, bất luận là người Đông Hải hay người Hoàng triều, ai nấy đều đang đổ máu, đều đang giết người, nhưng chỉ có người kia là khiến kẻ khác kinh hãi khiếp sợ nhất!

Yêu hồn vô tình, Tu La hút máu!

Một thoáng ấy, hai người đồng thời nghĩ như thế.

Cảm giác được Ninh Lăng trong ngực đang giùng giàng muốn đứng dậy, Tổng Tuyên vội dè hấn lại, “Tiểu sư đệ, đệ muốn làm gì?”

Ánh mắt Ninh Lăng vẫn không rời thân ảnh áo tím kia, vẫn giùng giàng muốn đứng dậy, trong miệng thì thảo: “Giết người nhiều như vậy... Nàng sẽ đau... Không nên thế... Sẽ rất đau...”

“Tiểu sư đệ!” Tạ Mạt sợ hãi kêu lên.

“...” Ninh Lăng mở miệng nhưng lại chẳng phát ra được tiếng nào, mắt vẫn nhìn chăm chăm phía trước, sau đó tầm mắt mờ hồ, hai mắt chậm rãi nhắm lại.

“Tiểu sư đệ!” Trong lòng Tổng Tuyên căng thẳng, vội đưa tay lên trước mũi Ninh Lăng thăm dò, lúc này trái tim đang đập loạn mới từ từ chậm lại, may là không sao. Lại cõng Ninh Lăng lên lưng, “Mau thoát ra, không thể để tiểu sư đệ chết ở đây!”

“Đúng!” Tạ Mạt nắm chặt trường kiếm.

Trăng lặng lẽ lui, đêm lặng lẽ trôi qua.

Dưới ngọn Bắc Khuyết Nam phong, lửa tắt rồi đỏ, đỏ rồi tắt, duy chỉ có màn giết chóc là chưa hề ngừng.

Chúng hiệp Hoàng triều đã chết hơn phân nửa, những ai còn trụ lại được đến lúc này đều là người thân kinh bách chiến vô công cao cường, dưới sự dẫn dắt của Minh Nhị, mọi người từ từ thoát ra khỏi vòng vây của Đông Hải, mà cao thủ hai nhà Minh, Lan cũng từ từ hình thành một vòng bảo hộ ngăn cách cao thủ Đông Hải bên ngoài, che chở mọi người thoát khỏi nhà đá.

Cuối cùng cũng có thể nhìn thấy rừng cây phía trước, chúng hiệp Hoàng triều đã hoàn toàn kiệt sức lúc này trong lòng vô cùng hân hoan vui mừng.

Cuối cùng... cuối cùng cũng thoát rồi!

Nhưng người Đông Hải há chịu để bọn họ dễ dàng rời đi như thế.

Vì vậy, chúng hiệp Hoàng triều vừa đánh vừa lui, cao thủ Đông Hải đuổi theo không rời, từ nhà đá đánh ra đất bằng, từ đất bằng đánh vào rừng cây...

Một đường máu tươi, một đường tay đứt chân lìa, một đường thi thể, một đường kêu thảm hét thiết!

Có chi đám người Đông Hải này giết mãi không hết, cứ chấn ở phía trước?

Vũ Văn Phong thờ hồn hển, trận chiến trước mắt dần hóa thành một màu đen nhấp nháy, tứ chi dường như đã nhũn cả ra, không khỏi cắn mạnh đầu lưỡi hồng mọng đau nhức để tỉnh táo tinh thần, lại sải từng bước lớn tiến lên phía trước. Bỗng dưng sau tai tiếng gió vút qua mang theo tiếng hét to của đệ đệ Vũ Văn Lạc: “Đại ca bên trái!”

Thân bất động, cổ tay khẽ động, trường tiên vung lên lập tức quán lấy mũi kiếm đang đâm tới, đồng thời trường kiếm trên tay trái xuất ra đâm thẳng vào ngực đối phương. Rút kiếm lui về sau, máu tươi phun trào, vài giọt bắn lên mặt nhưng không hề cảm thấy một chút ấm áp. Thân thể này đã tê liệt rồi.

“Đại ca phía sau!” Bên tai lại là tiếng đệ đệ hét to, lập tức trường tiên vung về phía sau quán lấy một cây trường thương.

“Á!” Đột nhiên nghe được một tiếng thét chói tai, hơi nghiêng đầu, khóe mắt liếc thấy một thân ảnh áo tím, tóc đen dài giữa không trung tán loạn. Tức khắc, Vũ Văn Phong không chút suy nghĩ liền buông lỏng trường thương giờ rơi cuốn thân ảnh áo tím kia, tiếng gió phía sau vút qua nhưng đành phải vậy thôi, “Phập!” một tiếng, trường thương đâm ngập vào lưng, thậm chí còn có thể nhìn thấy mũi thương trước ngực, cơn đau kéo đến trước nay chưa từng có nhưng không thể buông tay, tuyệt đối không thể buông!

Ngày đó, hắn không thể nắm, cứ thế nhìn nàng rơi xuống biển bị bão táp nhấn chìm, lần này, hắn nhất định giữ được!

“Đại ca!” Vũ Văn Lạc hoảng sợ kêu to.

Vũ Văn Phong tựa như không nghe thấy, tay trái nắm rơi vũng vàng cuốn thân ảnh áo tím kia, khéo léo điều khiển đặt người bình yên trên mặt đất. Trước mặt có người quơ đao bổ tới, hắn nâng tay trái, trường kiếm vung lên, thần sắc bình tĩnh lại ưu thương ngheh đón đối thủ, đao chém sâu vào vai, kiếm cắt qua cổ đối phương, máu tươi tung tóe, không rõ là của đối thủ hay là của mình, trước mắt mờ hồ, loáng thoáng có người ngã xuống, bên tai hình như có người hoảng sợ hét to “Vũ Văn đại ca!”.

À, ra là vẫn chưa ngã xuống, sau lưng lại có tiếng gió vút qua, kẻ địch lại tới, vung roi về phía sau, tựa hồ đánh trúng vật gì, mặc kệ, tay trái nhắc trường kiếm lên, hít vào một hơi, xoay người, ra sức chém tới, ‘xoẹt xoẹt’ dường như chém vào thứ gì, trên bụng cảm thấy đau xót, trước mắt toàn màu đỏ, ‘bịch’ có thứ gì ngã xuống...

“Đại ca!”

À, đây là tiếng hét của đệ đệ, còn mang theo tiếng nức nở, thật là, đã là người lớn mà còn dễ khóc như vậy.

“Vũ Văn đại ca!”

Hừ? Tiếng của ai vậy.

Sau đó, chung quanh bỗng nhiên trở nên cực kỳ im lặng, yên tĩnh không một tiếng động... Chẳng lẽ mọi người trên Đông Hải đảo đã chết sạch sao? Không có tiếng đao kiếm, không có tiếng hét, ừm, cuối cùng đều chết sạch... Tâm thần buông lỏng, thân hình mềm nhũn, rốt cục... có thể nghỉ ngơi rồi.

Lại đột nhiên, bên tai loáng thoáng có rất nhiều thanh âm, tựa hồ rất nhiều người đang gọi, rất nhiều người đang kêu, còn có người đang khóc... Thật ảm ỹ, thân thể bị lắc qua lắc lại rất khó chịu, rất muốn nói với bọn họ, đừng lắc nữa, rất đau... Nhưng trước mắt chỉ toàn màu đen, không có một chút khí lực, rất mệt mỏi, rất buồn ngủ. Bóng đêm càng lúc càng đậm, vĩnh viễn chìm vào, không bao giờ trở lại nữa... Không! Vẫn chưa nhìn thấy...

“Đại ca! Đại ca!”

“Vũ Văn đại ca! Vũ Văn đại ca!”

Giấy lụa nâng mí mắt lên, nhìn thấy khuôn mặt của tiểu đệ Vũ Văn Lạc, nước mắt nước mũi lưng tròng, thật bản, phải bảo hắn rửa ngay mới được, nếu để phụ thân thấy nhất định sẽ mắng hắn, hơn nữa vừa xuất môn đã làm mất mặt Vũ Văn thế gia, nhưng, nhìn cũng không quá tệ, giống mặt mèo.

“Vũ Văn đại ca!”

Một thanh âm khàn thiết lọt vào tai, sau đó trước mắt lướt qua một mái tóc đen, tinh thần không khỏi run lên, sau đó thấy rõ... Áo tím, tóc đen, ánh mắt... Lộ ra khuôn mặt mang theo nước mắt, bị thương nhìn hắn, vô cùng đau lòng, là Dung Nguyệt... Không khỏi muốn cười.

“Đại ca!” Vũ Văn Lạc thấy trên mặt huynh trưởng chậm rãi tràn ra một chút ý cười nhạt, môi giật giật giống như muốn nói gì, vội vàng cúi sát tai, chỉ nghe một tiếng ni non vô cùng nhẹ như gió khẽ lướt qua.

“Thì ra không phải...”

Đột nhiên, trong lòng chấn động, ầm vang một tiếng, bên tai như bị sét đánh, trong nháy mắt cả người choáng váng.

“Sao thế? Vũ Văn đại công tử lại bị thương à?” Một thanh âm mỉa mai xa xa truyền đến mang theo ba phần tà vọng ba phần trêu đùa bốn phần nghi hoặc.

Trong đôi mắt vốn đã mơ màng đột nhiên thoáng hiện một tia ánh sáng.

Trong lòng Vũ Văn Lạc đau xót, đột nhiên hiểu ra, quát to một tiếng, “Thất thiếu!”

“Hà?” Lan Thất bị một tiếng hét to này dọa sợ hết hồn, vội vàng lại đây, “Sao thế? Cần bản thiếu hỗ trợ à?”

“Đúng vậy.” Trong mắt Vũ Văn Lạc có gì đó cuộn trào mãnh liệt, vội vàng đẩy huynh trưởng vào trong lòng Lan Thất, “Thất thiếu, công lực người cao, người mau... Mau giúp đại ca! Người mau cứu đại ca ta!”

Đẩy huynh trưởng vào trong lòng Lan Thất xong lại không dám nhìn về mặt của huynh trưởng nữa, quay mặt đi chỗ khác, chỉ cảm thấy ngực đau rất như xát muối, cổ họng như bị thắt chặt không thể hô hấp, cổ gồng hất vào, hất vào, yết hầu rung động, rốt cục... “Oa!” một tiếng thảm thiết khóc to lên!

Lan Thất bị hành động của Vũ Văn Lạc làm cho hoảng sợ, vội vàng nhìn người trong lòng, vừa nhìn, dù nàng là người máu lạnh lòng dạ sắt đá cũng bị dọa giật mình! Toàn thân Vũ Văn Phong đều là máu, trước ngực vẫn còn cầm mũi thương, vai trái đã bị chém đứt, trên bụng có một lỗ lớn, máu tươi trào ra thấm ướt một mảng lớn trên mặt đất.

“Sao các ngươi không cầm máu cho hắn!” Nàng khẽ quát một tiếng, tay liên tục huy động, điểm huyết cầm máu, khi đầu ngón tay chạm đến thân thể kia, đáy lòng trầm xuống, dò xét mạch đập, lập tức cảm thấy toàn thân phát lạnh.

“Vũ Văn... huynh...” Lan Thất khẽ gọi một tiếng, bàn tay vận nội lực truyền qua nghĩ muốn giúp hắn trì hoãn một chút nhưng chỉ như đá chìm đáy biển, tay run lên, bích mâu vô lực nhìn về phía người nọ.

Người nọ toàn thân nhuộm trong màu máu chỉ lộ ra khuôn mặt trắng bệch, trắng như giấy, trắng như tuyết, mà trên giấy tuyết này dù dính máu lại không thấm lấy vào một tia huyết khí, đôi mắt nâu nhạt lúc này sáng ngời không còn vẻ lạnh lùng kiêu căng, mềm mại sáng rực, môi hắn khẽ động giống như đang nói gì đó, đúng là đang nói chuyện.

“Vũ Văn huynh, ngươi muốn nói gì?” Lan Thất cúi người sát vào.

“... Mộng...”

“Vũ Văn huynh?”

“...”

Ánh sáng trong đôi mắt nâu rốt cục tan, rốt cục tắt.

Chỉ còn khóe môi hơi cong lên.

Đầu, hơi nghiêng nhẹ về một bên, rũ xuống vừa vặn chạm vào nơi ấy, chỉ duy nhất một lần trong đời, lại đến khi chết hầy còn ấp ủ trong lòng.

“Vũ Văn đại ca!” Dung Nguyệt kêu lên thê lương, nhào đến ôm lấy Vũ Văn Phong.

“Đại ca!” Vũ Văn Lạc cũng xông tới đồng thời đẩy Dung Nguyệt ra, đặt huynh trưởng vào lại trong lòng Lan Thất, nắm chặt bàn tay còn sót chút hơi ấm của huynh trưởng, nước mắt nước mũi thi nhau chảy ra.

Dung Nguyệt bị Vũ Văn Lạc đẩy ngã trên đất, ngơ ngác nhìn khuôn mặt Vũ Văn Phong trắng bệch không còn hơi thở, nước mắt không ngừng trào ra, trong lòng quặn đau tan nát. Lúc này đất trời lặng yên như tờ, trên đời chẳng còn gì thú vị. Không hề chớp mắt nhìn khuôn mặt đã nhắm mắt ngủ yên kia, khóe môi bất giác cong lên, một giọt nước mắt rớt vào, chua xót lạnh lẽo, sờ soạng nhặt một thanh trường kiếm trên mặt đất, giờ tay đưa tới bên cổ.

“Đình!” Đầu ngón tay Lan Thất bắn ra đánh rơi trường kiếm, bích mâu lạnh lùng nhìn Dung Nguyệt, “Mạng của ngươi cũng thật là rẻ!”

Đương khi nói, nháy mắt chân đá một cái, đá Vũ Văn Lạc bay xa mấy trượng, ngọc phiến trải ra chế trụ hai thanh trường kiếm đâm xuống từ phía trên đầu, cổ tay khẽ động, trường kiếm gãy làm hai đoạn, ôm Vũ Văn Phong nhún người nhảy lên, giữa không trung hai chân liên hoàn đá, hai gã cao thủ Đông Hải rơi xuống đất. Người nhe nhằng hạ xuống tiện thể ném Vũ Văn Phong cho Vũ Văn Lạc.

“Hừ! Bán thiếu báo thù thay cho ngươi!” Lạnh lùng bỏ lại một câu, chớp mắt thân ảnh áo tím đã bay xa.

Vũ Văn Lạc đỡ thân thể huynh trưởng, người kia đã trở thành một khối thi thể không còn hơi thở không còn tri giác, trong phút chốc đầu óc trống rỗng, ngực đau tê tâm liệt phế, đau đớn quá lớn khiến hắn lại oa một tiếng khóc gào lên, tựa hồ oán hận đau đớn trong lòng có thể trôi theo nước mắt cùng tiếng khóc.

“Đại ca...”

Dung Nguyệt bò tới, khuôn mặt trắng bệch không có một chút sinh khí, ánh mắt ngơ ngác như một con búp bê mất hồn.

“Cho ta... nhìn Vũ Văn đại ca với... được không...”

“Cô tránh ra!” Vũ Văn Lạc ôm chặt huynh trưởng vào trong lòng, một bên lạc giọng khóc lớn, “Ta không trách cô... Nhưng cô tránh ra... Bây giờ không được đụng vào đại ca ta... Ta không trách cô... Hu hu hu... Nhưng cô không được đụng vào đại ca ta...” Lại ôm huynh trưởng càng chặt hơn nữa, chỉ sợ một chút lơ lỏng người sẽ bị cướp mất, vừa khóc vừa lặp đi lặp lại lời nói.

Dung Nguyệt không rời đi, nhưng cũng không tiến lại gần, chỉ ngơ ngác ngác mà nhìn, nhìn mãi... Giống như một con rối gỗ đã đứng đó sừng sững nửa đời, phảng phất có thể đứng đó mà nhìn ngàn vạn năm.

“Dung Nguyệt!”

Hoa Phù Sơ và Hoa Thanh Hòa trong lúc hỗn loạn bị tách ra với Dung Nguyệt, lúc này thật vất vả mới mở được một đường máu vọt lại đây, lại chỉ thấy Dung Nguyệt đỡ đầu người chồm hồm trên mặt đất, cách đó không xa... Vũ Văn Lạc ôm Vũ Văn Phong một thân máu tươi gào khóc.

Đội thấy rõ Vũ Văn Phong một thân thương tích cùng gương mặt không chút cảm xúc, đáy lòng Hoa Thanh Hòa và Hoa Phù Sơ đồng thời quặn thắt, một cảm giác đau buồn tràn ra, nhưng... Lúc này đâu có thời gian để bị thương.

“Vũ Văn thế huynh, chúng ta mau rời khỏi đây!” Hoa Thanh Hòa đi tới trực tiếp ôm lấy thi thể Vũ Văn Phong rời đi.

“Đại ca!” Vũ Văn Lạc hoảng loạn đưa tay muốn cướp huynh trưởng về lại.

“Cậu muốn những người này đều chết vô ích sao!” Hoa Thanh Hòa đột nhiên quát một tiếng chói tai, bị phản trong mắt khiến Vũ Văn Lạc chấn động, không khỏi buông tay.

“Đi mau!” Hoa Phù Sơ cũng kéo Dung Nguyệt đang dờ dẫm si ngốc.

Mấy người vừa đi được vài bước đã bị ba gã cao thủ Đông Hải đuổi theo, mắt thấy đại đao bỏ tới, Hoa Phù Sơ đẩy Dung Nguyệt về phía sau che chở, trường kiếm đưa ngang chuẩn bị tiếp chiêu, bỗng dừng trước mắt chợt lóe lên thân ảnh áo xanh, tiếp đó ba tiếng ‘đỉnh đỉnh đỉnh’ vang lên, ngay sau đó là ba tiếng kêu rên, ánh đao biến mất, cao thủ Đông Hải cũng ngã xuống, duy nhất trước mắt một thân ảnh áo xanh đứng sừng sững, thon dài nhả đậm giống như cô từng ngọc thụ.

“Nhị... Nhị công tử!” Một người lúc này không phân rõ trong lòng là kinh hay là hi.

“Vào rừng cây.” Minh Nhị bỏ lại một câu, thân ảnh áo xanh lay động, người đã vọt về phía trước.

Mấy người vội vàng chạy tiếp về phía trước, đi được mấy trượng thì phát hiện không còn địch nhân truy đuổi nữa, đợi đến lúc chạy vào trong rừng cây đã thấy nơi này tụ tập nhiều người, một đám người đầy máu, thờ hồng hộc, sức cùng lực kiệt.

Mọi người thờ dốc quay đầu nhìn lại phía sau, không khỏi vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Chỉ thấy cách mấy trượng phía trước, cao thủ hai nhà Minh, Lan đã dần dần kết thành một giới tuyến ngăn cách cao thủ Đông Hải bên kia, mà cao thủ Đông Hải bên này... Chỉ thấy áo tím áo xanh giống như quý mị lúc ẩn lúc hiện, một lần xuất thủ lập tức có một mạng người ngã xuống, một lúc sau, vốn cao thủ Đông Hải còn đang đuổi giết đã chết không còn một mảnh. Đồng thời, cùng lúc cao thủ hai nhà Minh, Lan đã liên kết thành một giới tuyến chặt kín vững vàng giống như một bức tường đồng vách sắt chắn ngang phía trước, dù cao thủ Đông Hải công kích thế nào cũng không cách nào đột phá.

Bên này Minh Nhị, Lan Thất nhìn quanh một vòng, không còn gì ngoài chúng hiệp Hoàng triều đang tập tễnh đi vào rừng cây, địch thủ Đông Hải đã sạch bóng.

“Quả nhiên vẫn là giết người thống khoái!” Lan Thất lạnh lùng nhìn ngọc phiến trong tay, trên mặt quạt trắng noãn dính đầy vết máu đỏ tươi, từng giọt từng giọt tí tách nhỏ xuống.

Minh Nhị nghiêng đầu nhìn Lan Thất.

Một thân áo tím dính đầy máu, trên gương mặt như tuyết như ngọc điểm vài giọt đỏ tươi, một đôi bích mâu tựa như ngôi sao nhỏ ngậm trong đầm băng, ánh sáng xuyên qua lớp băng thấm lạnh thấu xương.

Dời tầm mắt, thân nhiên nói: “Thất thiếu chó đẻ giết người mà phản hại chính mình.”

Lan Thất nghe vậy quay đầu nhìn hấn, trong đôi bích mâu tựa như sao lạnh hiện lên một tia cảm xúc xa lạ, trầm mặc một lát, bỗng nhiên nói: “Dù người chết nhiều hơn nữa chúng ta cũng không có cảm giác, nếu một ngày, một người trong chúng ta chết đi, ta ngươi sẽ cảm thấy thế nào?”

Trong cảnh chém giết đao gào kiếm thét, lời nói nhẹ nhàng thoảng qua như có như không, khẽ đến nỗi không thể nghe thấy.

Thế nhưng Lan Thất biết lời mình nói, Minh Nhị nghe được.

Một khắc kia, giữa bọn họ dường như chưa từng có những lời như vậy, bích mâu Lan Thất lạnh như băng nhìn ngọc phiến đang rỉ máu, đôi con ngươi Minh Nhị mệnh mang lướt qua bức tường người nhìn về ánh lửa phía trước, chém giết và chết chóc.

Ta ngươi, sẽ vui mừng? Bởi kinh địch duy nhất thế gian này đã chết đi.

Ta ngươi, sẽ mất mát tịch mịch? Bởi người duy nhất thế gian này hiểu rõ ngươi đã chết.

Ta ngươi, liệu có ưu thương đau buồn? Bởi...

Thế gian này, còn có người có thể khiến ta ngươi bị thương?

* * * * *

“Dừng tay.”

Bất chợt một thanh âm truyền đến, thanh âm kia không lớn không nhỏ nhưng cũng đủ để toàn bộ mọi người đều nghe rõ, cũng đủ kinh chấn mọi người.

Cao thủ Đông Hải lập tức thu chiêu lui về phía sau, ngay cả Lan Đồng, Lan Lung đang cùng Khuất Hoài Liễu, Vạn Ai bất phân thắng bại cũng lập tức ngừng tay.

Không có đối thủ, người hai nhà Minh, Lan tự nhiên cũng thu tay, Lan Đồng, Lan Lung, Minh Anh, Minh Lạc nhanh chóng phi thân xuống bên cạnh Minh Nhị, Lan Thất.

Một thân ảnh màu mực lam chậm rãi xuất hiện, không chút để ý máu tanh cùng thi thể đầy đất, cứ như vậy chân bước thông thả ung dung, sau đó dừng bước cách ba trượng, ánh mắt nhìn thẳng vào Minh Nhị, Lan Thất.

“Cuối cùng các ngươi cũng đã tới.” Lời nói thân nhiên đậm nhạt phảng phất như một câu hàn huyền khi gặp lại bạn hữu chờ đợi đã lâu.

Tầm mắt người kia quét tới đâu, người của hai nhà Minh, Lan không khỏi đồng thời thối lui vài bước, ai nấy đều cảm thấy ánh mắt kia tràn đầy áp lực khiến họ không dám chống đỡ cái nhìn đó.

Vì thế bức tường người dân ra vài thước lộ ra Minh Nhị, Lan Thất sóng vai mà đứng phía sau.

“Kỳ thật chúng ta tới rất lâu rồi, thế nhưng Vân thiếu chủ thực không hiểu đạo đãi khách.” Bích mâu Lan Thất nhìn thẳng vào Vân Vô Nhai.

“Khách nhân cũng không thấy có bao nhiêu lễ độ.” Vân Vô Nhai quét mắt về phía đông thi thể nằm đầy đất.

“Đó cũng là vì Vân thiếu chủ không hiểu đạo làm khách trước.” Lan Thất lại thêm một câu, ám chỉ Đông Hải ám toán Thủ Lệnh Cung cường đoạt “Lan Nhân Bích Nguyệt”.

Vân Vô Nhai nghe vậy chỉ thản nhiên nói một câu: “Nếu muốn tính toán, vĩnh viễn đều là Hoàng triều thiếu chúng ta.”

“Hửm?” Bích mâu Lan Thất lóe lóe, dời ánh mắt nhìn về phía Minh Nhị.

Vân Vô Nhai cũng dời mâu nhìn về phía Minh Nhị, ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung, trong mắt đều là vẻ ung dung bình thản, xa xăm tĩnh lặng.

“Vô luận là ai thiếu ai, lúc này...” Ánh mắt Minh Nhị nhìn những đao kiếm dính máu cao thủ Đông Hải, lại nhìn về phía những xác chết nằm trên mặt đất, “Vân thiếu chủ có thể cho một câu trả lời để những người này chết được nhắm mắt?”

Ánh mắt Vân Vô Nhai hơi lộ vẻ mệt mỏi lướt qua những thi thể này, lại dời mâu đón lấy bích mâu yêu dị của Lan Thất, ánh mắt mệnh mạng xa xăm của Minh Nhị, một lát sau mới nói: “Tối nay ta người đều là người giết người, hà tất còn làm về ta đây. Ân oán của Đông Hải cùng Hoàng triều há có thể giải thích rõ ràng trong chốc lát, há có thể vài câu nói là có thể giải quyết.”

“Ý Vân thiếu chủ là?” Minh Nhị nhìn người đối diện.

“Tối nay nếu tiếp tục, bất quá cũng chỉ thêm nhiều người chết, chẳng có ý nghĩa gì.” Vân Vô Nhai đạm mạc nói.

“Hãy, chết dưới quạt của bản thiếu, mạng người cũng rẻ thôi ấy mà.” Lan Thất miễn cưỡng chen một câu.

Ánh mắt Vân Vô Nhai chiếu thẳng vào đôi bích mâu yêu dị bằng lãnh của Lan Thất, thản nhiên mở miệng nói: “Ta người cùng với bọn họ có gì khác biệt, ngày nào đó chết đi, hoặc là vạn tiễn xuyên tâm, hoặc tại núi hoang đồi vắng, có thể thi cốt chẳng còn, cho dù thế nào thì đến cuối cùng cũng đều chẳng còn lấy một hơi thở.”

Lan Thất nghe vậy không khỏi ngẩn ra, trên khuôn mặt anh tuấn cao quý của người đối diện là một đôi mắt lạnh lùng ẩn vẻ u rú mệt mỏi, trong một khắc đó, nàng vừa như không rõ người trước mắt này, lại tựa hồ có thể lý giải linh hồn người kia.

“Người chết không lưu tâm, nhưng người sống lại không chịu hờ dờ.” Tiếng nói thanh nhã của Minh Nhị truyền đến.

Ánh mắt Vân Vô Nhai quét một vòng, cuối cùng nhìn về phía bóng đêm xa xăm u tối, nói: “Ngày chín tháng mười hai, trên đỉnh Nam phong, bản thiếu chủ chờ các người.”

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 52: Nhật ẩn lê minh (Thượng)

...“Hắn là nam tử đã xinh đẹp như vậy, nếu là nữ tử, yêu tinh tiền nữ cũng không sánh bằng, như vậy, nam nhân nào có thể không động tâm...”

Ngày mười tám tháng mười một năm Anh Hoa bốn mươi bốn, hơn ngàn cao thủ Hoàng triều vô lâm bị Đông Hải bắt nhốt từ Đông Hải Bắc Khuyết Nam phong tràn thoát ra ngoài, lại chỉ có hơn hai trăm người đột phá vòng vây giữ được tính mạng. Ngày đó hơn ba ngàn người trùng trùng điệp điệp lên đường tiến ra Đông Hải, kết quả là, phần nhiều vui thân đáy biển, phần nhỏ bị bắt nhốt, còn có một phần... thân phục dưới chân Đông Hải.

Thông báo ngày tái hội xong, Vân Vô Nhai liền xoay người rời đi, trong khoảnh khắc đó, ánh mắt lướt qua xác chết nằm đầy trên đất, dừng bước quay đầu, “Các người không cần lo lắng, những thi thể này chúng ta sẽ xử lý, đợi đến ngày đó, có thể sẽ do các người mang về, hoặc giả...” Ánh mắt dừng trên người Minh Nhị, Lan Thất, “Các người cũng sẽ mãi mãi lưu lại đây.” Thản nhiên bỏ lại một câu, liền đạm chán mà đi.

Trong rừng cây, Vũ Văn Lạc nhìn thân ảnh màu mực lam cao lớn trong ánh lửa xa xa, nghe hắn bình thản nói “Tối nay dù tiếp tục, bất quá chỉ thêm nhiều người chết, không có ý nghĩa gì”, nhìn hắn bước qua mấy trăm sinh mạng nằm trên mặt đất mà hồ hững như không.

“Người vô tình như vậy, chừng này mạng người mà xem như cỏ rác, sao xứng để cho kẻ khác thần phục!” Cúi đầu, là khuôn mặt trắng bệch nhuộm máu của huynh trưởng, trong lòng lại là một trận đau đớn giống như dao cắt, nằm phục trên người huynh trưởng, thân thể đã lạnh băng không còn chút hơi ấm, nhìn không được lại nghe ngào đau đớn khóc lên. “Đại ca...”

Một khắc kia, không ai đến an ủi, cũng không ai đến khuyên can, bởi vì tối nay người chết rất nhiều, mỗi người đều đang gặm nhấm đau đớn của mình.

“Đi thôi.”

Trở lại rừng cây, nhìn chúng hiệp Hoàng triều thương thế nặng nề, Minh Nhị chỉ nói một câu như vậy liền cùng Lan Thất dẫn đầu bước đi. Phía sau cao thủ hai nhà Minh, Lan hoặc đỡ hoặc công mọi người theo sát, nhanh chóng biến mất trong rừng cây.

Dưới chân ngọn Nam phong ánh lửa dần tàn, một màn chém giết cùng những tiếng la hét thê lương cũng dứt, đêm rét cục yên tĩnh trở lại.

Trên màn trời, trăng sao lạnh lùng sáng ngời, chiếu rọi đất trời tĩnh đẹp như huyền, chỉ có gió không biết mệt mỏi tiếp tục dạo bước, mang theo mùi máu tanh nồng đậm phiêu tán khắp nơi, bay thật xa.

Chạy nhanh theo hai người đằng trước, không biết chạy thế nào, không biết chạy bao lâu, cũng không biết phải đi nơi nào, chỉ biết dán mắt vào hai bóng lưng kia, ra sức chạy... Chạy... Bất chấp vết thương đau đớn, bất chấp thân thể mệt mỏi, vẫn chạy...

Rốt cục khi hai thân ảnh trước mặt dừng lại, phía chân trời lộ ra một mảng bàng bạc, đêm, trôi qua.

Trong nắng sớm mờ lung, mọi người đảo mắt nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy chung quanh mờ hồ có núi cao che chắn, mà chỗ đang đứng loáng thoáng có rất nhiều phòng ốc.

“Chúng ta tạm thời dừng ở đây.” Thanh âm của Minh Nhị vang lên, trong cảnh u ám nghe vào tai đặc biệt trầm tĩnh, khiến người ta bất giác cảm thấy an tâm. “Minh Anh, Minh Lạc các người hãy sắp xếp ổn thỏa cho các vị đại hiệp.”

“Dạ.” Minh Anh, Minh Lạc đáp.

Chúng hiệp cho dù là thể xác hay tinh thần đều đã gần như tê dại, lúc này mới hơi tỉnh táo lại.

“Lan Lung, chuẩn bị nước tắm cho bản thiếu.” Lan Thất cũng cất giọng nói.

“Dạ.” Lan Lung đáp một tiếng, lập tức phi thân rời đi, trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu.

“Cả đêm mệt mỏi, các vị đại hiệp người nào có thương thì trị thương, không thương thì ăn sớm ngủ sớm đi thôi.” Lan Thất quay người lại, khoát khoát tay xem như là tiếp đón chư vị đại hiệp, nói xong xoay người định rời đi, trong khoảnh khắc đó, liếc thấy Tạ Mạt đứng cách mấy bước, Tổng Tuyên bên cạnh đang ôm Ninh Lăng nhìn nàng, ánh mắt giao nhau, cước bộ ngừng một chút, nhưng không quá một cái chớp mắt, vẫn như cũ cất bước rời đi, chỉ thản nhiên bỏ lại một câu, “Lan Đồng người giúp đỡ chút.”

“Dạ.” Lan Đồng lên tiếng trả lời.

Sau khi Lan Thất rời đi, Minh Nhị hãy còn đứng tại chỗ nhìn mọi người, nói: “Các vị đồng đạo, hôm nay cứ tạm thời nghỉ ngơi, trị thương trước, có gì để mai nói sau.”

Lúc này có người phục hồi tinh thần lại, vội vàng lên tiếng cảm tạ: “Đa tạ ân cứu giúp của Nhị công tử.”

Lời này vừa ra lập tức thức tỉnh tất cả mọi người, ai nấy đều rít nói lời cảm tạ: “Đa tạ Nhị công tử.”

Nhất thời, tiếng tạ ơn liên tiếp phá tan bầu không khí mờ lung u trầm của buổi sớm.

Minh Nhị khoát khoát tay, một bộ ôn hòa khiêm tốn, “Các vị chủ khách sáo, đều là người Hoàng triều võ lâm, những việc này tại hạ hẳn là nên làm. Một đêm này mọi người đều đã vất vả, lúc này quan trọng nhất đó là nghỉ ngơi dưỡng thương, việc khác khoan hãy nghĩ nhiều, nơi này cơm canh giường phòng đơn sơ, cảm phiền chúng hiệp tạm chấp nhận.”

“Nhị công tử nói chi vậy, đại ân của công tử cùng Thất thiếu đối với bọn ta ngày hôm nay không phải chỉ một chữ ‘Tạ’ là có thể nói hết, ta Ngải Vô Ảnh chỉ là một kẻ thô lỗ không biết nói lời hoa mỹ, lúc này chỉ nói một câu: Chỉ cần hai vị lên tiếng, dù nước sôi lửa bỏng cũng không chối từ!” Một hán tử thân hình cao lớn từ giữa đám người bước ra, chính là độc hành đạo tặc Ngải Vô Ảnh.

“Ngải đại hiệp nói đúng, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, ân này của Nhị công tử cùng Thất thiếu bọn ta khắc trong tâm khảm.” Có người phụ họa.

“Đúng thế, ân của công tử, có ngày tất báo.” Mọi người đều biểu thị thành ý.

Minh Nhị hơi lắc đầu, nói: “Tâm ý của các vị tại hạ cùng Thất thiếu xin nhận, các vị cũng nên sớm nghỉ ngơi thôi.” Nói xong quay đầu nhìn về phía đám thuộc hạ Minh gia, “Các người hầu hạ cho tốt. Minh Lạc, trên người mọi người đều bị thương, người đề ý chút.”

“Dạ.” Đám người Minh gia lên tiếng trả lời.

“Công tử xin yên tâm.” Minh Lạc cũng nói.

“Các vị đại hiệp, mời theo tại hạ.” Minh Anh đi trước dẫn đường.

“Nhị công tử, bọn ta cáo từ trước.” Mọi người liền ôm quyền đi theo thuộc hạ Minh gia, mà thuộc hạ Lan gia bên cạnh được Lan Đồng ra hiệu cũng hỗ trợ sắp xếp cho mọi người.

Lan Đồng tới trước mặt Tạ Mạt, Tổng Tuyên, nói: “Thỉnh hai vị theo tại hạ.” Dứt lời không đợi hai người trả lời liền dẫn đầu mà đi, Tạ Mạt, Tổng Tuyên đưa mắt nhìn nhau một cái rồi đi theo. Đúng như lời Minh Nhị công tử, lúc này nghỉ ngơi trị thương là quan trọng nhất.

Mọi người lục tục rời đi, sau đó truyền đến thanh âm mở cửa đóng cửa, tiếp theo từng ngọn đèn được thắp lên.

“Vũ Văn thế huynh, chúng ta đi nào.” Hoa Thanh Hòa có chút lo lắng nhìn Vũ Văn Lạc. Ánh mắt hắn vẫn luôn nhìn chăm chăm vào cánh cửa gỗ phía trước, nơi đó, bóng dáng Lan Thất thiếu vừa mới biến mất.

Vũ Văn Lạc đỡ huynh trưởng từ trên lưng tên thuộc hạ Minh gia bên cạnh, đây cũng là người chết duy nhất bọn họ mang về. Đặt huynh trưởng ngồi xuống trên mặt đất, nâng tay nghĩ muốn lau đi máu đen trên mặt huynh trưởng, nhưng làm thế nào cũng không lau sạch được, máu, đã ngưng kết như băng lạnh. “Đại ca, nàng hoàn toàn không biết... vĩnh viễn cũng không biết.” Thì thảo mấy câu, viên mặt nóng lên, nước mắt không nhịn được lại chảy xuống, rơi trên mu bàn tay, mang đến một tia ấm áp, nhưng trong lòng lại càng lạnh hơn, lại càng đau hơn.

“Vũ Văn Lạc.” Hoa Phù Sơ thấy hắn lâm bầm lâu bầu không biết ni non cái gì, không khỏi gọi hắn một tiếng.

“Đi thôi.” Vũ Văn Lạc lại cồng huynh trưởng lên lưng, nhưng vì thể xác và tinh thần mỗi một, liên tục mấy lần cũng không thể đứng dậy.

Hoa Thanh Hòa đưa tay qua, ôm lấy Vũ Văn Phong đặt trên lưng mình, nói, “Đi thôi.”

Vũ Văn Lạc không nói gì thêm, đi theo bọn họ.

Minh Nhị nhìn thấy tất cả mọi người đã đi hết, đang định xoay người rồi đi liền thấy bên cạnh có hai bóng người đứng sững, đưa mắt nhìn lại, thì ra là Thu Hoành Ba và Liễu Mạch, đang lẳng lặng nhìn mình. Thoáng kinh ngạc, trên mặt lộ ra một nụ cười dịu, dời bước đi qua, nhẹ nói: “Hoành Ba tiểu thư cũng nghỉ ngơi sớm đi.”

Thu Hoành Ba đưa tay vén mấy sợi tóc tung bay, trong gió lạnh sớm mai, thân hình hơi run run.

“Bên ngoài gió lạnh, tiểu thư mau vào trong đi.” Minh Nhị nhìn thấy nhưng cũng chỉ ôn hòa khuyên thế.

“Ừm.” Thu Hoành Ba đáp một tiếng, thủy mâu lại liếc nhìn Minh Nhị một cái, xoay người rồi đi, “Liễu Mạch, chúng ta đi.”

“Dạ.” Liễu Mạch đuổi theo.

Minh Nhị nhìn các nàng vào cửa rồi mới rời đi. Nhớ tới ánh mắt vừa rời của Thu Hoành Ba, bên môi không khỏi hiện lên một nụ cười đậm nhạt. Hai vị giai nhân được chúng vô lâm xưng tụng đệ nhất mỹ nhân quả đều xứng với một chữ “Giai”, nhất là vị Thu tiểu thư này, quả thật là huệ chất lan tâm băng tuyết thông minh. Vừa rồi sơ sẩy, là ngoài ý muốn, cũng là vô ý, đáng tiếc... Bất quá, quên đi thôi.

Gió sớm se lạnh, trong nhà gỗ lục tục lên đèn, tiếng nói chuyện đã được cô ý đè thấp vang lên khe khẽ mang đến một chút ấm áp cùng sức sống cho sơn cốc hoang vu lạnh lẽo này.

Minh Nhị bước đi thong thả, thanh sam như lụa, dung nhan như ngọc, tư nghi như tiên, thời khắc đó nhìn lại, cũng là thanh tịch như tuyết đêm.

Vừa vào cửa, Thu Hoành Ba hơi nghiêng đầu, liền thấy thân ảnh áo xanh kia quay người, thân nhiên rời đi, chưa từng quay đầu. Quay đầu lại, chân tiếp tục bước, một khắc kia trong lòng chợt lạnh lẽo, chợt chua xót.

“Nếu vừa rồi không đứng lại, vậy cũng chẳng có hai câu này.” Khẽ nỉ non một câu, trong phút chốc đau đớn khôn cùng.

“Tiểu thư nói gì ạ?” Liễu Mạch không nghe rõ cũng nghe không hiểu.

Thu Hoành Ba lắc đầu, không nói gì nữa.

Hầu như cả một đêm chém giết, chưa từng một lần quay đầu, chưa từng có một ánh nhìn. Thiên y châm thật sự khiến hấn tín nhiệm đến không hề có một chút lo lắng ư? Lấy đại cục làm trọng, có nhân tâm hiệp nghĩa dĩ nhiên tốt, dĩ nhiên đáng kính, nhưng có thể xao nhãng đến mức như vậy... Chỉ vì chưa từng đặt trong lòng mà thôi.

[Hoành Ba, Hoa Nghiêm là nhân tài thế gia, rất xứng đôi với con, các con chắc chắn sẽ là một đôi thần tiên quyền lữ, so với vi phụ và nương con nhất định còn hạnh phúc hơn.]

Cha, cha sai rồi.

Liễu Mạch nhìn tiểu thư nhà mình, sắc mặt tái nhợt không chút cảm xúc, chỉ duy nhất trong đôi mắt tựa hồ có sóng trào.

Âm thanh trong sơn cốc dần lắng, mọi người sau khi tắm rửa sạch sẽ thì thay qua y phục mùa đông mà thuộc hạ hai nhà đã sớm chuẩn bị sẵn, ăn uống xong xuôi, người không bị thương thì đi ngủ, người bị thương thì theo Minh Lạc đi trị liệu. Tới giờ Thìn, trời đã sáng choang nhưng trong sơn cốc vẫn cực kỳ im ắng.

Mấy tháng qua mọi người chưa từng được ăn ngon ngủ ngon, đêm qua lại chiến đấu hết lực khiến cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi cùng cực, đến tận khắc này mới có thể yên tâm, ai nấy đều thả lỏng thân kinh an tâm chìm vào giấc ngủ, một giấc ngủ này chẳng những ngủ nguyên một ngày, mà còn nguyên đêm, mãi đến sáng ngày thứ hai mới có người lục tục thức dậy.

Thu Hoành Ba và Liễu Mạch dậy từ rất sớm, sau khi dùng qua bữa sáng liền đi ra ngoài hít thở không khí.

Mới ra khỏi cửa, gió lạnh phả vào mặt khiến cả hai hơi run rẩy, nhưng lại khiến tinh thần nhẹ nhàng khoan khoái. Hôm đó sắc trời buổi sớm còn lơ mờ nên chưa thấy rõ mọi thứ, đến khắc này mới phát hiện nơi đây là một sơn cốc, núi cao sừng sững bao quanh giống như một bức bình phong tự nhiên ngăn cách với bên ngoài, hết sức kín đáo, có lẽ đây cũng là nguyên nhân bọn họ chọn nơi này mà đặt chân.

“Nơi này thật không tệ.” Liễu Mạch cất tiếng nói.

Hai nàng độc chiếm một gian nhà gỗ nhỏ trên sườn núi, lúc này đang đứng ở chỗ cao, hiển nhiên liếc mắt liền thu hết sơn cốc vào đáy mắt.

Nhà gỗ được dựng dựa sát vào thanh sơn, chưa nói tới xinh đẹp hay tao nhã, tự nhiên đã có mấy phần đơn sơ giản dị của chốn núi rừng. Lúc này canh giờ còn quá sớm, nhiều người còn chưa dậy, thỉnh thoảng mới thấy vài người đang đứng trước gác hay đi lại ngoài phòng. Khói bếp lượn lờ, tiếng người khe khẽ, trong sự tĩnh mịch khôn cùng của sơn cốc lại ẩn chứa hơi thở con người, phảng phất bọn họ đã ở đây mấy đời, hôm nay chẳng qua cũng chỉ là một buổi sáng bình thường như bao buổi khác, mà đêm máu tanh giết chóc đó tựa hồ đã cách một thế hệ xa xôi.

“A, Nhị công tử và Thất thiếu ở đằng kia.” Liễu Mạch bỗng đưa ngón tay chỉ về phía trước.

Đưa mắt nhìn sang, phía trước là miệng sơn cốc đồng thời cũng là nơi có địa thế thấp nhất, ở đó có một hồ nước, có lẽ do nước mưa tích tụ men theo khe núi chảy vào mà tạo thành, giữa hồ nước có một tảng đá lớn, Minh Nhị cùng Lan Thất đang đứng trên đó, gió mai thổi tay áo hai người bay lất phất, phiêu diêu bồng bềnh tựa khói sương.

Hôm nay Minh Nhị hiếm khi mặc một bộ áo lông màu trắng, áo choàng bên ngoài màu xanh nhạt, thân hình càng lộ vẻ cao lớn, phảng phất ngọc sơn tu trúc*. Tóc đen

bước nửa bằng ngọc quan, phân nửa thật dài buông xõa bên vai khiến dung quan càng giống như mỹ ngọc, thật không phụ cái danh “Trích Tiên”, cho dù là thần tiên trên trời hẳn cũng không có phong thái ngọc thanh thần vận nhường này. (*tu trúc: cây trúc dài)

Lan Thất thi vận một bộ áo gấm vàng nhạt, áo choàng lông cừu màu trắng, dung nhan như họa lộ ra giữa tấm màn nhung trắng, lông mi đen dài, đôi mắt xanh trong vắt, khoe môi hơi cong mang theo một nét cười cực nhạt, tóc dài buộc bằng kim quan, dải dây quan đỏ tươi buông xuống bên vai càng tô thêm đôi con ngươi như ngọc da thịt hơn tuyết, đích thực hoa mỹ tuyệt luân phong lưu thấu xương.

Xa xa nhìn lại có thể thấy hai người dường như đang nói gì đó, ngọc phiến trong tay Lan Thất chốc chốc lại gõ một cái vào lòng bàn tay mình, thỉnh thoảng lại sẽ rơi xuống trên vai Minh Nhị, mà Minh Nhị vẫn chấp tay đứng thẳng, như vách núi thân từng, cho dù gió thổi mưa rơi vẫn không rung chuyển.

“Haizz, Nhị công tử và Thất thiếu thật giống người trong tranh.” Liễu Mạch bỗng cảm thán nói.

Thu Hoành Ba nghe vậy trong lòng khẽ động.

Mà thời khắc đó, Minh Nhị, Lan Thất tựa hồ đã nói chuyện xong đang định rời đi, Minh Nhị nhảy lên trước, nhưng không ngờ Lan Thất phía sau đột nhiên giương quạt như kiếm tập kích sau ốt hần.

“A!” Liễu Mạch thấy vậy không khỏi kêu lên sợ hãi.

Thế nhưng Minh Nhị lại giống như có mắt phía sau, nhấc tay trái lên, lập tức dùng hai đầu ngón tay kẹp lấy ngọc phiến, đồng thời tay phải xoay một cái chặn lấy bàn tay Lan Thất đang phóng tới, sau đó hai người ở trên hồ nước so tới so lui hết chiều này đến chiều khác, khi thì bay giữa không trung, lúc thì đáp xuống trên tảng đá, xuất chiêu tuyệt diệu, đập nước lướt sóng, dáng vẻ phiêu nhiên, quả thực đẹp mắt.

“Thì ra bọn họ chỉ đang đùa.” Liễu Mạch cười nói.

Từ góc nhìn của nàng, hai người kia chẳng qua chỉ mượn so chiều để chơi đùa một hồi mà thôi, nhưng trong mắt Thu Hoành Ba lại không phải vậy. Từng chiêu từng thức của cả hai đều ẩn giấu sắc bén, một chiêu một chỉ kia không mang theo mười phần kinh đạo, nếu đối phương sơ sẩy, sợ là không tránh khỏi trầy vi tróc vảy thương gân gãy cốt. Hai người này, hẳn là nhìn như khoa tay múa chân mà thật ra lại vô cùng nghiêm túc.

“Haizz, hai người này đánh nhau mà cũng giống người trong tranh đang vui đùa, thật quá đẹp.” Liễu Mạch lại cảm thán một câu, quay đầu nhìn tiểu thư nhà mình, vẻ mặt thích thú cười nói tiếp, “Tiểu thư thật có phúc khí, có người như Nhị công tử...” Mới nói một nửa lại dừng, song ý tứ phía sau không cần nói cũng biết.

Người trong tranh...

Thu Hoành Ba bỗng nhiên tỉnh thần, giật mình chốc lát, không kịp được cả cười, nửa là mất mát nửa là thờ dài.

Liễu Mạch lại cho rằng nàng cười nguyên do là vì Minh Nhị, cho nên tiếp tục cười nói: “Tiểu thư, đợi khi về lại Hoàng triều, có phải nên mở rượu mừng hay không?”

Thu Hoành Ba lắc đầu, đề xuống vị chất trong lòng, khẽ nói: “Qua là một lời thức tỉnh người trong mộng, thì ra là thế.”

Liễu Mạch mù mờ, chớp chớp mắt, hỏi: “Tiểu thư nói gì cơ?”

Thu Hoành Ba chỉ lắc đầu, ánh mắt xa xăm nhìn hai người hãy còn như đang đùa giỡn phía trước, sau đó thông thả đi lên chóp núi trên cao.

Người trong tranh...

Khó trách.

Từ lần đầu gặp mặt ở Thiên Sơn trang, tái hội ở Anh Châu, đồng hành trên biển khơi, tương phùng ở Đông Hải, không thể nói là vô duyên.

Nàng và hần, cho dù ban đầu đề thơ tặng áo, hay đêm nói chuyện bên bờ biển kia, hần đều rất mực dịu dàng, đều khác biệt với những người khác, thế nhưng... Lại luôn cảm thấy khách khí, luôn cảm thấy xa lạ, giống như bị ngăn cách bởi một lớp màn, nàng cho rằng, đó là lễ giáo, năm rộng tháng dài, tất rồi sẽ hòa hợp.

Mà giờ khắc này mới biết, đó là vì một người trong tranh, một người ngoài tranh.

Hần xuất thân danh môn, hần hiệp danh lan xa, hần võ công cao cường, hần ôn nhã như ngọc, hần thông minh cơ trí, hần phong nghi như tiên...

Nàng thường thức, nàng thích, hơn nữa... Nàng còn cảm mến.

Thế nhưng, đó là một bức tranh hoàn mỹ, mà hần lại được vẽ trên đó.

Cho dù nàng ưa thích thế nào, nàng muốn đến gần ra sao, nàng đều không thể đẹp như tranh, nàng đều không thể dung nhập vào bức tranh.

Bởi vì, nàng là người xem tranh, nàng ở ngoài tranh.

Mà đêm hôm đó, hần chưa từng quay đầu, chỉ lưu lại một bức họa.

Thần tiên quyền lữ...

Nàng và hần, có lẽ là duyên cạn, có lẽ chỉ là lướt qua.

“Ây da, gió lạnh như vậy, Thu tiểu thư lại đứng ở chỗ này, có phải đang chờ bản thiếu không?” Một tràng cười thanh mị khiến Thu Hoành Ba đang trầm tư bỗng giật mình, dời mắt, liền thấy Minh Nhị, Lan Thất đang sóng vai đi tới, đôi bích mâu Lan Thất sáng rực nhìn nàng.

“Thất thiếu, Nhị công tử.” Thu Hoành Ba hoàn hồn cười, chào hỏi một tiếng.

“Gặp qua Thất thiếu, Nhị công tử.” Liễu Mạch dịu dàng thì lễ với hai người.

Hai người khoát khoát tay.

Bích mâu Lan Thất nhìn Thu Hoành Ba, sau đó thờ dài một tiếng, buồn bã nói: “Thu tiểu thư xinh đẹp bức này thế gian quả thực hiếm có, bản thiếu thật sự hâm mộ Nhị công tử.” Nói xong cười như không cười nhìn Minh Nhị.

Về mặt Minh Nhị vẫn ôn hòa tao nhã, cười hỏi, “Hoành Ba tiểu thư và Liễu Mạch cô nương có bị thương chẳng?”

“Ngoại trừ nội lực bị phong bế thì không có gì đáng ngại.” Thu Hoành Ba dịu dàng mỉm cười. Đến tận khắc này mới hỏi, có quá trễ không, nếu ngày ấy chỉ cần một câu, chỉ cần một ánh mắt... Lập tức cười nhạo chính mình, thôi, thôi, thôi đi.

Liễu Mạch bên cạnh nhìn chằm chằm Lan Thất, ngắm gương mặt đó trong khoảng cách gần, càng cảm thấy đẹp đến kinh tâm động phách, khi ánh mắt chạm đến đôi con ngươi tựa sóng biếc kia, trong một thoáng, Liễu Mạch chỉ cảm thấy máu toàn thân đều đổ dồn về ngực, máu trên mặt dường như lui đi đâu mất, khiến nàng vừa hoảng vừa nóng... còn có hơi lo sợ.

Lan Thất cảm giác được ánh mắt của Liễu Mạch, không khỏi dò mào nhìn nàng, bốn mắt chạm nhau, trong nháy mắt, Liễu Mạch chỉ cảm thấy tim bỗng nhiên nảy một cái, thốt lên: “Thất thiếu người rốt cuộc là nam hay nữ?”

Lời này vừa bật ra, Thu Hoành Ba kinh ngạc nhìn Lan Thất, Minh Nhị chỉ cười nhàn nhạt chẳng ừ hừ gì, Bích mâu Lan Thất híp lại, sắc mặt Liễu Mạch đỏ bừng.

“Bản thiếu...” Lan Thất cố ý kéo thật dài giọng, “... Là nam hay nữ, tiểu mỹ nhân gả cho bản thiếu thì sẽ biết thôi.” Dứt lời trong đôi Bích mâu lóe lên yêu quang, nửa nhắm nửa mở liếc nhìn Liễu Mạch.

Liễu Mạch bị Lan Thất nhìn như thế, nhất thời chỉ cảm thấy quả tim trong lồng ngực cơ hồ muốn nhảy vọt ra ngoài, nhưng vẫn mạnh mẽ nói: “Thế còn Ninh Lăng... Ninh Lăng...” Trong lúc tâm hoảng ý loạn không cách nào để nói hoàn chỉnh.

“Hừm?” Lan Thất nghe vậy lại chăm chú nhìn Liễu Mạch, sau đó gật đầu, “Bản thiếu hiểu.”

“Hiểu... Hiểu... cái gì?” Liễu Mạch hoảng hốt đến độ nói lắp.

Khóe môi Lan Thất cong lên, không đáp lời mà chỉ cười cười, ánh mắt nhìn Thu Hoành Ba, “Bản thiếu và Nhị công tử đang định đi xem Vũ Văn thế huynh, Thu tiểu thư có muốn đi cùng?”

Nghe vậy, Thu Hoành Ba lộ vẻ buồn bã, nói: “Cũng nên đi xem Vũ Văn thế huynh, chuyến đi Đông Hải này... haizz...” Nhẹ thờ dài, không nói gì nữa.

Lan Thất nhướn mày, môi mấp máy, nhưng không lên tiếng.

“Đi thôi.” Minh Nhị rời đi đầu tiên, “Đến đó, đều có thể gặp hai vị Vũ Văn thế huynh.”

Lúc này Thu Hoành Ba mới hiểu, vừa rồi Lan Thất là nói Vũ Văn Lạc, mà nàng lại đang nói đến Vũ Văn Phong. Không khỏi hỏi: “Tim Vũ Văn thế huynh là vì có chuyện gì?” Nếu chỉ thăm hỏi bình thường, hai người không cần cùng đến vào lúc sáng sớm như vậy.

Hai người đằng trước nghe vậy, nhìn nhau, tiếp tục bước đi, thanh âm ôn nhã của Minh Nhị nhàn nhạt truyền tới: “Có một số việc muốn thỉnh giáo huynh ấy.” Mà Lan Thất chỉ khẽ cười một tiếng.

Thu Hoành Ba nghĩ ngợi một chút, lập tức hiểu ra. Bọn họ muốn biết chuyện xảy ra trên đảo, không gì thích hợp hơn là hỏi Vũ Văn Lạc.

Hai người phía trước càng lúc càng xa, trong nháy mắt đã cách mấy trượng.

“Chúng ta cũng đi.” Thu Hoành Ba nói, cất bước đuổi theo hai người.

Liễu Mạch cũng theo sau nàng, chốc lát sau, bỗng nhiên nói: “Nếu Thất thiếu là một nữ tử, vậy nam nhân thiên hạ đều bị nàng mê hoặc rồi.”

“Hả?” Thu Hoành Ba hơi dừng bước.

Liễu Mạch tiếp tục nói: “Hắn là nam tử đã xinh đẹp như vậy, nếu là nữ tử, yêu tinh tiên nữ cũng không sánh bằng, như vậy, nam nhân nào có thể không động tâm?”

Thu Hoành Ba ngược mắt nhìn hai bóng lưng song song đằng trước, giật mình chốc lát, sau đó lại nở nụ cười. “Nếu thật như vậy, đó chính là hai người đẹp như tranh vẽ.”

“Sao ạ?” Liễu Mạch nghi hoặc.

Thu Hoành Ba lắc đầu thân nhiên cười, cất bước đi tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 53: Nhật ẩn lê minh (Hạ)

... “Chỉ có điều...” Tay phải Lan Thất nhẹ nhàng khép lại, bích mâu nhàn nhạt lướt qua Vũ Văn Lạc, Thu Hoàn Ba, “Bọn chúng lưu lại trên tay bạn thiếu một vết sẹo, bạn thiếu lấy tính mạng chúng để bù đắp...”

Khi mấy người đến, Vũ Văn Lạc đang ngồi trước giường đối diện với thi thể Vũ Văn Phong, ánh nhìn ngơ ngác không biết đang suy nghĩ gì.

Thi thể Vũ Văn Phong đã được tắm rửa cũng như thay qua xiêm y sạch, nhiệt độ trong mùa đông cực thấp cho nên thi thể hãy còn hoàn hảo. Nhắm mắt nằm đấy, nét mặt yên bình, tuấn dung như trước, không hề có vẻ đáng sợ của người chết.

Mấy người tiến bước vào cửa mà Vũ Văn Lạc tựa hồ không hề hay biết, vẫn nhìn chăm chú vào huynh trưởng.

“Lạc hiền đệ.” Minh Nhị nhẹ giọng gọi một tiếng.

Vũ Văn Lạc quay đầu, khi nhìn thấy bọn họ mới như chợt tỉnh khỏi mộng, “Minh đại ca, các huynh tới đấy à.”

“Ừ.” Minh Nhị nhìn Vũ Văn Phong nằm trên giường, khẽ thờ dài, nói, “Bảo trọng bản thân.”

“Ta không sao.” Vũ Văn Lạc lại nhìn huynh trưởng, trong lòng đau xót, vội dời ánh mắt.

Thu Hoàn Ba và Liễu Mạch đến gần nhìn Vũ Văn Phong nằm trên giường, trong lòng hai người nặng nề, sau khi lặng lẽ thi lễ thì lặng lẽ đứng sang một bên.

Lan Thất dựa người vào cửa, ánh mắt thản nhiên liếc nhìn trên giường, sau đó chuyển qua Vũ Văn Lạc.

“Di thể của Vũ Văn thế huynh, cậu định thế nào?” Minh Nhị hỏi.

Vũ Văn Lạc cúi thấp đầu, nói: “Chỉ ít cũng phải để cha gặp qua, bằng không...” Đang nói bỗng ngừng bật, sau một lúc lâu mới lại tiếp tục, “Cha nhất định muốn đưa đại ca trở về.”

“Ừm.” Minh Nhị gật đầu, “Lát nữa ta sẽ sai Minh Lạc phối chút nước thuốc bảo tồn di thể Vũ Văn thế huynh.”

“Đa tạ Minh đại ca.” Vũ Văn Lạc nghe được lời ấy trong lòng dễ chịu hơn nhiều. Bởi chẳng biết ngày nào mới có thể gặp lại phụ thân, nếu đến lúc đó thi thể bị hủy hoại, nỗi đau mất con ấy phụ thân sao có thể chịu nổi.

“Được rồi, Vũ Văn Lạc vấn đề của ngươi đã giải quyết xong, bây giờ chúng ta cũng có chút vấn đề cần ngươi giải quyết.”

Lan Thất thông thả bước vào phòng, đến trước giường, lặng lẽ nhìn thoáng qua Vũ Văn Phong bình tĩnh an nhiên mà nằm đấy, nhớ tới người này xưa kia kiêu căng ngạo mạn, nhớ tới giây phút hấn chết trong ngực mình, trong lòng không biết vì sao bỗng dưng sinh ra cảm giác buồn bã, một tiếng thờ dài khe khẽ yếu ớt truyền ra.

Vũ Văn Lạc nhìn Lan Thất, nghe thấy tiếng thờ dài của nàng, trong lòng chua xót khổ sở, trong đầu lại nghĩ: Nàng mãi mãi không biết, nhưng lúc này nàng quả thật có một phần buồn thương đối với đại ca mà nói, đó đã là một phần hồi đáp hiếm có.

“Mọi người tìm ta, phải chăng vì chuyện xảy ra trên đảo Đông Hải?”

“Ừm, ta nghĩ, phải nghe cậu nói mới đầy đủ rõ ràng nhất.”

Nghe được lời ấy, Vũ Văn Lạc thoáng ngạc nhiên, sau đó trong mắt lóe lên tia sáng đầu tiên trong mấy ngày qua.

“Nói cách khác người khác không có cái lưỡi dài như ngươi.” Lan Thất lập tức dội một chậu nước lạnh lên người hấn.

Bất quá Vũ Văn Lạc cũng không bị đã kích, thứ nhất hấn biết Lan Thất là hạng người gì, thứ hai hấn luôn coi sự nghiệp dùng miệng lưỡi của mình là quang vinh.

“Liệu chúng ta nói ở đây có được không?” Vũ Văn Lạc quay đầu liếc nhìn Vũ Văn Phong nằm trên giường, sau đó quay đầu lại nhìn Minh Nhị, “Hay... Không tiện cho các huynh?” Nói đến đây, ánh mắt liếc về phía hai người Thu Hoàn Ba, Liễu Mạch, có thể người khác không thích ở cùng một chỗ với người chết.

“Chỗ nào mà chẳng giống nhau.” Lan Thất kéo ghế ngồi xuống đầu tiên, tự rót một chén trà cho mình.

Vũ Văn Lạc nghe vậy không khỏi nhìn nàng cười cười, ánh mắt lại lặng lẽ nhìn sang huynh trưởng. Ít ra, nàng vẫn ở đây dù chỉ chốc lát, nếu con người sau khi chết còn có linh hồn thật như người ta nói, vậy đại ca chắc đang vô cùng vui mừng. Nàng không ngại hấn, cũng bằng lòng bồi hấn một hồi... Đại ca, đệ cũng chỉ có thể làm cho huynh một chút chuyện thế này.

“Vậy thỉnh Lạc hiền đệ nói cho chúng ta một chút chuyện.” Minh Nhị đã ngồi xuống trước bàn, tiếp nhận ấm trà trong tay Lan Thất, lấy bốn cái chén rót đầy nước trà.

Vũ Văn Lạc cũng đi tới ngồi xuống, Thu Hoàn Ba, Liễu Mạch cũng theo sau, mấy người ngồi vòng quanh bàn, đều bưng một chén trà nóng.

“Ngày đó, sau khi các huynh bị sóng gió cuốn đi, chúng ta cũng không có may mắn tránh thoát. Bảo tố suốt một ngày một đêm, ngày đầu tiên còn kiên trì chống đỡ, nhưng đến đêm, mưa gió càng lớn, sấm sét âm ầm, thuyền rốt cục hỏng, người trên hai thuyền đều rơi xuống biển.”

“Thì ra là thế.” Minh Nhị gật đầu, rốt cục hiểu rõ nguyên do.

“Tất cả chúng ta đều bị vùi trong biển, gió to sóng lớn, đêm đen nước tối, ai cũng chẳng nhìn thấy ai, ai cũng không nghĩ ra được cách gì. Ban đầu mọi người còn tỉnh táo, có người ôm xác thuyền nổi, có người biết bơi, cũng có người dựa vào nội lực để chống đỡ, nhưng càng về sau, bởi sóng gió quá lớn, mỗi người đều bị cuốn đi, đều bị đánh ngất xỉu, ai nấy đều mất tri giác.” Hai tay Vũ Văn Lạc nắm chặt, hiển nhiên dư âm nỗi khiếp sợ hãy còn. “Đến khi ta tỉnh lại, đã thấy bản thân đang ở trên Đông Hải đảo.”

“Không chỉ mình ta, giang hồ đồng đạo cùng đi chuyến này và những người trong nhóm đầu tiên rời bến phần lớn cũng đều ở đấy, tất cả chúng ta đều bị phong bế nội lực, vật tùy thân cũng bị lột lấy hết, bị bắt nhốt lại. Có điều...” Hấn ngược mắt nhìn Lan Thất Minh Nhị một lát, nói tiếp, “Minh tiên bối, Phượng Duệ đại ca, Nhâm Kỳ sư

huynh, huynh đệ Liệt thị lại không hề có ở đây, cũng không biết liệu có phải bọn họ đã bị nhốt tù, hay đã bị sóng gió cuốn tới nơi nào khác, hay đã tránh thoát được.”

Minh Nhị, Lan Thất nghe vậy liếc nhìn nhau, đều tự nhường mày một cái nhưng không nói gì.

Vũ Văn Lạc nói tiếp: “Ngày thứ hai tỉnh lại thì chúng ta gặp được thiếu chủ Vân Vô Nhai của Đông Hải. Hắn chiêu đãi chúng ta ở trong một cung điện rất lớn, đúng, chính là chiêu đãi, có trà thơm có rượu ngon có cao lương mỹ vị còn có ca vũ giúp vui, có người trong chúng ta đứng ngồi không yên lo sợ mấy thứ kia có độc nên thứ nào cũng không dám đụng vào, cũng có người trà đến uống trà rượu đến uống rượu com đến dùng com múa đến xem múa. Sau khi com nước no nê, Vân Vô Nhai nói vài lời khách sáo với chúng ta, cuối cùng tóm lại một câu là: Chư vị lúc này đã là tù nhân, nếu chịu thần phục tận hiến cho Đông Hải đảo, nhất định lấy lễ đổi đãi đảm bảo suốt đời phú quý.” Nói đến đây, trên mặt Vũ Văn Lạc hiện lên một tia trào phúng nhàn nhạt, “Đương nhiên, khi đó không có người nào chịu thần phục, ngược lại còn lớn tiếng mắng chửi Vân Vô Nhai, ngôn từ vô cùng khinh miệt nhục mạ Đông Hải đảo, mắng mới thật là thống khoái làm sao, hừ.”

Khẽ hừ một tiếng, khoe miệng Vũ Văn Lạc hơi cong lên, mang theo một chút hàm ý giễu cợt. “Vân Vô Nhai bị chúng ta nhục mạ như vậy nhưng chẳng phản ứng gì, chỉ quay sang thuộc hạ hắn khẽ gật đầu một cái rồi rời đi. Tiếp theo... A, những ngày cực khổ của Hoàng triều vô lâm bắt đầu. Đầu tiên bọn họ bắt đi mười người, nửa ngày sau trà về sáu, da tróc thịt bong xương gãy gân đứt mười ngón cái đinh, không một người còn vẹn toàn. Chỉ nhìn bộ dạng thảm thiết của sáu người đó cũng biết bọn họ đã phải chịu những cực hình vô cùng tàn khốc, khi đó, trong lòng ai nấy đều sinh ra nỗi khiếp sợ, mà bốn người chưa trở về ấy, hiển nhiên vì không chịu nổi mà đã khuất phục.”

Lan Thất không khỏi nhìn sang Thu Hoàn Ba, Liễu Mạch, quả nhiên thấy hai người hơi biến sắc, trong bụng nghĩ ngày đó chắc họ cũng không khá hơn. Thu Hoàn Ba cảm nhận được ánh mắt của Lan Thất, khẽ lắc đầu nói: “Vân Vô Nhai không dụng hình với nữ nhân.”

“Ừ.” Vũ Văn Lạc gật đầu, “Ngày nào cũng có người bị bắt đi dụng hình, mỗi ngày đều có vài người khuất phục, mỗi ngày đều có vài người không còn dạng người bị tra về, nhưng từ đầu chí cuối không hề tra tấn một nữ nhân, cho nên, Vân Vô Nhai người này, thoát nhìn tàn nhẫn như vậy, nhưng rốt cục có phải là người tàn nhẫn hay không khó có thể nói rõ. Chỉ có điều... Nữ nhân dù không bị dụng hình nhưng lại tận mắt chứng kiến cảnh huyết hình tàn khốc, chừng đấy cũng đã đủ hành hạ người đến khắc cốt ghi tâm.” Vừa nói ánh mắt vừa nhìn về phía Thu Hoàn Ba, Liễu Mạch, sắc mặt hai người quả nhiên trắng bệch.

“Ban đầu vốn chỉ dụng hình riêng, chúng ta không tận mắt chứng kiến, nhưng sau đó, chúng ta bị bắt tập trung lại một chỗ, nhìn từng người bị trói trên một đài cao chịu cực hình, ví như bị roi gai dài quất vào người đến thương tích đầy mình, hay bị từng cây thăm trúc cắm vào thân thể đến khi đóng đinh người đó trên giá, hay bị cắt từng miếng nhỏ thịt trên tứ chi, hay...”

“Đừng nói nữa!” Liễu Mạch đột nhiên ngắt lời, toàn thân run rẩy, trong đôi mắt to lộ ra vẻ khiếp sợ kinh hoàng.

Mọi người đều nhìn về phía nàng.

“Liễu Mạch.” Thu Hoàn Ba dịu dàng gọi nàng, đưa tay qua cầm lấy tay nàng, “Đừng sợ, mọi chuyện đã qua rồi.”

“Xin lỗi.” Liễu Mạch cúi đầu, cắn chặt môi, “Tiểu thư, em ra ngoài trước, em... Em đi xem Ninh Lăng thế nào rồi.” Nói xong, ánh mắt sợ hãi liếc nhìn Lan Thất.

“Ừ.” Thu Hoàn Ba gật đầu, cũng nhìn thoáng qua Lan Thất.

Lan Thất chỉ đang chăm chú vân vê chén trà trong tay.

Sau khi Liễu Mạch rời đi, ánh mắt Vũ Văn Lạc nhìn về phía Thu Hoàn Ba.

Thu Hoàn Ba lắc đầu, “Thế huynh cứ nói tiếp, nếu có chỗ nào còn khuyết, Hoàn Ba nếu biết cũng có thể bổ sung thêm.”

“Ừ.” Vũ Văn Lạc gật đầu, “Một hồi cực hình này, ai cũng không khỏi run sợ hãi hùng khiếp vía, có người nhát gan rống khóc hoặc té xỉu ngay tại chỗ, những người này không cần dụng hình đã chịu khuất phục. Đoạn thời gian này, mỗi ngày đều thi hình, ngoại trừ nữ nhân, mỗi người Hoàng triều đều bị trói trên giá, đánh đập tàn nhẫn, dùng lửa thiêu đốt không chiều nào không dùng, thống khổ như vậy, quả thật chà chết còn hơn phải chịu đựng.” Hai bàn tay đặt trên bàn đàn chặt vào nhau, dù hắn không nói gì về bản thân, nhưng chỉ cần nhìn những vết sẹo sâu hoắm trên đôi tay kia cũng biết hắn đã phải trải qua những gì.

Minh Nhị không nói gì vỗ vỗ bờ vai hắn.

Vũ Văn Lạc nở một nụ cười nhợt nhạt với hắn, nói tiếp: “Nếu ta không phải người Vũ Văn thế gia, nếu ta chỉ là Vũ Văn Lạc, nhất định ta đã sớm thần phục, thực sự rất rất đau, đau đến mức ta không chịu nổi.” Khẽ rũ mắt xuống, nhìn hai tay mình, trên mười đầu ngón tay đều có vết sẹo, nơi ấy đã từng bị mười chiếc đinh sắt đóng nhập vào. “Thế nhưng ta là Vũ Văn Lạc của Vũ Văn thế gia.”

Lời này nói ra, trong đôi mắt của Lan Thất trào ra một ý cười nhàn nhạt, Minh Nhị mỉm cười lại vỗ vỗ bờ vai hắn, trong mắt Thu Hoàn Ba không có khinh thường, ánh mắt nhìn hắn sâu thẳm, tựa hồ bây giờ mới bắt đầu hiểu rõ người này.

“Sau cực hình, một ít người khuất phục, còn lại đều là những người kiên cường cứng rắn, Vân Vô Nhai không dụng hình nữa mà giam chúng ta lại, còn cho thuốc trị thương. Khoảng chừng qua nửa tháng, vết thương trên người chúng ta đều đã khép vảy, Vân Vô Nhai lại đến, cùng đi với hắn lần này còn có chín đứa con nít áo đỏ quần đỏ, đứa nào cũng hết sức đáng yêu, mặt cười hớn hở khiến mọi người nhìn thấy cũng vui lây.”

Minh Nhị, Lan Thất nghe được lời ấy không khỏi nhìn nhau, có lẽ chín đứa này chính là đám con nít đêm hôm đó đã vây đánh bọn họ vậy.

“Vân Vô Nhai muốn chúng ta luận võ với chín đứa con nít này, chỉ cần thắng, hắn sẽ thả người đó tự do, còn nếu bại nhưng vẫn không thần phục, vậy đừng trách hắn thù đoạn vô tình. Lúc ấy chúng ta đều nghĩ, đã dùng tới cực hình bậc ấy lẽ nào còn không đủ vô tình, mà cực hình bậc ấy chúng ta còn chịu được lẽ nào còn có gì phải sợ. Và lại, nhìn mấy đứa con nít đó tuổi đời đều còn rất nhỏ, trong lòng ai cũng sinh ra một phần ý xem nhẹ.”

Minh Nhị, Lan Thất nghe vậy trầm nghĩ, khó trách các người thất bại. Bọn họ cũng bị chín đứa đầy khiến cho chật vật đến cực điểm, cuối cùng phải quyết chiến một trận cừu từ nhất sinh, cho nên võ công chín đứa đầy cao đến bậc nào bọn họ đương nhiên rõ ràng nhất.

“Chín đứa con nít, có thể một người đơn thương độc mã thách đấu một trong chín đứa, cũng có thể chín người liên thủ thách đấu chín đứa, tay không mà đấu cũng được, tỷ đấu binh khí cũng được. Trước khi giao thủ, Vân Vô Nhai sẽ cho người kia uống một viên thuốc, như vậy có thể khôi phục công lực trong một canh giờ. Nhóm đầu tiên đơn độc thách đấu chín đứa, nào ngờ mới có một chiêu nửa thức đã bại trận. Lúc đó, mọi người liền biết chín đứa con nít này không hề tầm thường. Sau đó Đồng

lâu chủ của Thần dạ lâu tỷ thí kiếm thuật với một đứa, sau mười chiêu kiếm gãy mà bại. Tiếp đó là Tân bang chủ của Đoàn đao bang, Ngải Vô Ảnh Ngải đại hiệp, Thân cốc chủ, Hoa Thanh Hòa đại ca... Mỗi người tiến lên là thêm một người thất bại, còn lại đại ca ta, cha ta, Thu tiền bối, Nam tiền bối, bọn họ cũng xuất thủ, nhưng rồi... cũng bại.”

Nói đến đây, Vũ Văn Lạc không kìm được thở dài một hơi, vô cùng cảm khái nói: “Những người này, vốn dĩ võ công ai mà chẳng cao cường khiến ta chỉ có thể nường cổ ngẩng đầu mà nhìn, nhưng hôm ấy, không một ai may mắn tránh thoát, trong ánh mắt mỗi người bại dưới tay chín đứa con nít áo đỏ ấy đều là vẻ kinh hoàng, mà mỗi một chiêu một thức của bọn chúng đều quang minh chính đại, không hề sử dụng một thủ đoạn mờ ám. Võ công của người Đông Hải đảo so với Hoàng triều võ lâm chúng ta không hề kém cạnh.”

“Ừ.” Minh Nhị gật đầu, “Võ công của chín người kia từ nội lực đến chiêu thức đều từ khổ luyện mà thành, không có một động tác dư thừa vô ích, cũng không dùng thủ đoạn mãnh khỏe.”

“Hả?” Nghe được lời ấy, Vũ Văn Lạc và Thu Hoành Ba không khỏi đều nhìn về phía Minh Nhị.

“Chúng ta cũng đã giao thủ với chín người kia, đó quả chính là tuyệt đỉnh cao thủ gặp được đến nay chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.” Minh Nhị cười nhạt một tiếng, ánh mắt nhìn bàn tay Lan Thất đang thương thức chén trà.

Vũ Văn Lạc, Thu Hoành Ba theo ánh mắt hắn nhìn lại, liền thấy trên tay phải của Lan Thất da thịt đã kết lại thành một vết sẹo trắng nhợt kéo từ trong lòng bàn tay đến trên mu bàn tay dài khoảng ba tấc, đoán cũng biết hẳn phải là xuyên thủng toàn bộ bàn tay mới có thể lưu lại như thế, nhất thời trong lòng căng thẳng.

Thấy ánh mắt ba người đều tập trung trên bàn tay phải của mình, Lan Thất cũng không che đậy, duỗi tay ra, lười biếng nói: “Tay bản thiếu rõ ràng như ngọc như tuyết đẹp không thể tả, ấy thế mà lại có một vết sẹo này, ông giò ghen tị ta đấy mà, không được, đợi sau khi bản thiếu quay về Hoàng triều, phải gọt nó đi, không để lại tí vết gì mới được.

Minh Nhị nhàn nhạt liếc nàng một cái nhưng không nói gì.

Vũ Văn Lạc, Thu Hoành Ba nghe vậy đầu tiên là buồn cười, sau đó trong lòng đánh cái đột. Gọt bỏ sẹo, vậy sẽ đau đớn đến mức nào? Thế nhưng lúc này đây, hai người lại chẳng hề nghĩ ngợi lời nói của Lan Thất.

“Chỉ có điều...” Tay phải Lan Thất nhẹ nhàng khép lại, bích mâu nhàn nhạt lướt qua Vũ Văn Lạc, Thu Hoành Ba, “Bọn chúng lưu lại trên tay bản thiếu một vết sẹo, bản thiếu lấy tính mạng chúng để bù đắp.”

Đột nhiên, hàn ý thấu xương.

Vũ Văn Lạc, Thu Hoành Ba đồng thời dời mắt nhìn về phía Minh Nhị, chỉ nhận được một nụ cười đậm nhạt, đó là mặc nhận.

Chín đứa con nít... đã đánh bại tất cả bọn họ lại chết trong tay hai người này?!

Vậy võ công của hai người... không còn là cao cường nữa, mà chính là đáng sợ!

“Thảo nào.” Vũ Văn Lạc lẩm bẩm nói, “Thảo nào Ninh Lăng có lòng tin với các người như vậy.”

“Hừm?” Lần này đến phiên Minh Nhị, Lan Thất nghi hoặc.

“Đồng lâu chủ, Thân cốc chủ, cha ta, Thu tiền bối, tất cả bọn họ đều thất bại, mà võ công của họ, Hoàng triều võ lâm đều biết nông sâu thế nào, cho nên chẳng ai tiến lên nữa, bởi vì biết có đi cũng chỉ phí công mà còn chịu nhục. Trong khi tất cả mọi người không ai dám thách đấu nữa, trong khi Vân Vô Nhai đang thuyết pháp kẻ bại hãy chịu thần phục, Ninh Lăng lại đứng ra.”

Nét mặt Vũ Văn Lạc vừa nề phục vừa đau đớn sâu sắc, “Hắn chắc chắn không phải là đối thủ của bọn chúng, nhưng hắn lại kiên trì bảy chiêu mới chịu thua, lấy tuổi đời của hắn đã rất khó làm được. Nhưng không ngờ hắn lại nói với đứa con nít kia ‘Lần này so quyền pháp, ta thua, bây giờ chúng ta tỷ thí chưởng pháp.’ Lời này nói ra, không chỉ chúng ta giật mình, ngay cả đám người Vân Vô Nhai cũng bất ngờ không kém, có điều Vân Vô Nhai vẫn đồng ý. Vì vậy lại tỷ thí chưởng pháp, lần này kiên trì đến chiêu thứ chín mới chịu thua. Một chưởng ấy đánh vào khiến Ninh Lăng thổ huyết, nhưng hắn vẫn đứng thẳng, nhìn chăm chú đối thủ của mình mà nói ‘Chúng ta lại tỷ thí đao pháp.’”

Minh Nhị nhìn sang Lan Thất, nét mặt nàng lãnh đạm, nhưng ngón tay lại bấu chặt chén trà.

Vũ Văn Lạc hít một hơi, đợi cổ họng đang tắc nghẹn thông thuận lại mới tiếp tục nói: “So đao pháp xong, lại tỷ thí thương pháp... Mỗi lần so chiêu Ninh Lăng đều rất kiên cường cứng cỏi, mà mỗi lần như thế tên kia lại càng cần nhiều chiêu số hơn mới có thể đánh bại Ninh Lăng, cuối cùng khi tỷ thí kiếm pháp thì, Ninh Lăng chống đỡ đến mười tám chiêu, thời khắc ấy, ta thấy Ninh Lăng đã bị thương rất nặng nhưng vẫn vùng kiếm như thường, ta suýt nữa còn cho rằng hắn sẽ thắng... Thế nhưng, tên kia một chiêu bẻ gãy trường kiếm của Ninh Lăng đồng thời cũng ấn một chưởng vào ngực hắn, vì vậy... Ninh Lăng không thể đứng dậy thách đấu được nữa.”

“Quả nhiên...” Lan Thất nâng chén trà lên nhưng không uống, chỉ nhìn nó, trong chén phản chiếu hình ảnh đôi bích mâu của nàng, “Ngu ngốc.”

Vũ Văn Lạc nhìn nàng, một lát sau khẽ thở dài, nói: “Đúng vậy, kẻ ngốc ấy luôn làm một vài việc ngốc. Thế nhưng, hôm đó, chính kẻ ngốc cố chấp này khiến mỗi một người chúng ta cũng lần lượt tiến lên thách đấu, cũng có người thừa dịp công lực khôi phục mà chạy trốn, nhưng không ai thành công, cuối cùng, tất cả chúng ta đều thất bại, thất bại thật đau đớn, nhưng cũng thật thống khoái.”

Nói đến đây, Vũ Văn Lạc ngừng lại, mấy người đều nâng chén lên hớp một ngụm nước trà đã nguội ngắt.

Uống trà xong, Vũ Văn Lạc nói tiếp, trên mặt mang theo nét đau thương, “Sau khi tỷ thí xong, dĩ nhiên không có ai chịu thần phục, Vân Vô Nhai liền đưa chúng ta đến ngọn núi này, chia thành từng nhóm mà nhốt chúng ta lại. Trong nhà đá tối đen ấy, chúng ta mới biết cái gì gọi là hành hạ, cái gì gọi là sống không bằng chết! Đáng sợ hơn tất cả, lấy cực hình mà so vẫn còn thoải mái hơn.”

Minh Nhị, Lan Thất nhớ tới mùi tanh hôi xộc mũi trong nhà đá trên lưng núi ngày ấy, âm thầm gật đầu.

“Hắn nhốt chúng ta... những người xuất thân danh môn thế gia trong nhà đá. Trong rãnh đá bốc ra mùi nấm mốc chua thối không thể nhận ra thứ gì lại thứ gì ấy chính là thức ăn của chúng ta, mà nước trong hồ vừa tanh vừa bẩn vừa thối ấy khi chúng ta khát đến tận cùng thì cũng phải nhắm mắt mà uống, vại đá lớn chính là nơi chúng ta đại tiểu tiện... Ha ha, chúng ta... những đại hiệp thiếu hiệp công tử thế gia ngày thường áo gấm com ngọc tiêu tiền như nước luôn được kính nể, mà nay ăn uống đi ngoài tất cả đều trong một phòng, so với chó lợn có lẽ còn không bằng. Nôn mửa, phun nhổ, bệnh tật, tiêu chảy, chửi bới, oán hận... Bốn vách tường đá, tối tăm mịt mù, chúng ta hoàn toàn không biết đến bên ngoài, không biết đã bao ngày trôi qua, cứ như vậy người không ra người ma không ra ma... Chịu đựng chịu đựng, mãi đến cuối cùng không chịu nổi nữa, có người điên, có người tự sát, cũng có người khuất phục.” Vũ Văn Lạc âm thầm cắn chặt hàm răng, “Đoạn thời gian này, là ác mộng cả đời!”

Nghe Vũ Văn Lạc nói, Lan Thất chỉ nhàn nhạt nhướn mày một cái, Minh Nhị khẽ nhíu mày.

“Đương khi chúng ta không thể chịu đựng được nữa, chúng ta chỉ còn chờ giờ chết, Ninh Lăng lại nói...” Ánh mắt Vũ Văn Lạc nhìn Minh Nhị, Lan Thất, vẻ mặt kỳ quái, vừa khóc vừa cười, “Hắn nói ‘Thất thiếu và Nhị công tử nhất định sẽ tới cứu chúng ta!’ . Có người không chịu nổi muốn khuất phục Đông Hải, hắn liền can ngăn, ngăn không được thì đánh, hắn vốn đã bị thương nặng nay còn đánh nhau với người ta, dĩ nhiên thương càng thêm thương, nhưng hắn không chịu buông tha, không cho phép những người đó cúi đầu trước Đông Hải, vừa đánh vừa nói ‘Chúng ta ngay cả bị đóng đinh lên người còn không sợ, vậy sao phải sợ bóng tối này? Minh tiên bối, đại sư huynh, Liệt đại hiệp đều không có ở đây, nhất định là họ không bị bắt, nhất định họ sẽ tới cứu chúng ta!’ Đánh một hồi rồi ngắt đi, nhưng chỉ cần vừa tỉnh lại tất sẽ nói ‘Thất thiếu và Nhị công tử thông minh như vậy võ công cao như thế, bọn họ nhất định không có chuyện gì, nhất định sẽ đến cứu chúng ta!’ .”

Về mặt ôn đạm của Minh Nhị thoáng hiện lên một tia kinh ngạc, sóng mắt trong đôi bích mâu Lan Thất khẽ xao động.

Vũ Văn Lạc nhìn chằm chằm bọn họ, thanh âm hơi run rẩy, cho thấy nội tâm kích động. “Hắn nội thương ngoại thương đều rất nặng, luôn chìm trong trạng thái tỉnh tỉnh mê mê, nhưng chỉ cần tỉnh táo một chút, hắn sẽ nói ngay ‘Không được... Chúng ta chờ một chút, Thất thiếu và Nhị công tử sẽ đến nhanh thôi...’. Ta không biết vì sao hắn lại có lòng tin với các người như vậy, ngay cả ta cũng không tin các người sẽ đến. Trong nhà đá tối đen hồi hăm này, chúng ta đều tuyệt vọng, đều đã buông bỏ tất cả, mà hắn rõ ràng là người thụ thương nặng nhất, thế mà hắn lại tràn ngập hy vọng, thế mà ý chí của hắn lại là kiên định nhất. Cho nên chúng ta có thể kiên trì đến khi các người tới, có thể nói là bởi sự kiên trì, sự tin tưởng của hắn. Nhờ hắn, chúng ta mới có thể đợi được các người.”

Minh Nhị trầm mặc, Lan Thất thu mâu, trong nhà gỗ nhất thời tĩnh lặng dị thường.

“Thất thiếu, Ninh Lăng tin tưởng người.” Vũ Văn lạc nhìn Lan Thất, “Hắn tin người nhất định sẽ đến. Các người sống chết không rõ, số mệnh chúng ta mờ mịt là thế, tuyệt vọng là thế, nhưng hắn chưa bao giờ hoài nghi, người đã chết, người sẽ không đến.” Cho nên, mong người biết, mong người nhớ kỹ.

Tay Lan Thất run nhẹ, nước trong chén xao động từng vòng từng vòng sóng nhỏ.

Sau một lúc lâu, Minh Nhị khẽ thán: “Ninh Lăng... Thật không có phụ cái tên này.” Hơi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời đông đang chiếu những tia nắng vàng rực xuống nhân gian.

“Rất nhiều người cho rằng hắn ngốc, nhưng ta lại thích kẻ ngốc này, hắn là huynh đệ cả đời của ta.” Vũ Văn Lạc hít hít mũi, đưa tay lau giọt ướt át trên mặt.

“Cả đời?” Lan Thất vẫn rũ mắt trầm mặc đột nhiên ngược mắt nhìn Vũ Văn Lạc, trong đôi bích mâu sâu thẳm không nhìn ra được chút tâm tư, “Cả đời dài như vậy, các người có thể đảm bảo cả đời không thay đổi sao?”

“Không thay đổi.” Vũ Văn Lạc bình tĩnh kiên định phun ra ba chữ, ngược mắt nghênh đón ánh mắt Lan Thất, “Cả đời chúng ta đều là huynh đệ tốt.”

Ánh mắt lẳng lẳng đối diện, cuối cùng, là Lan Thất dời mắt trước, trên khuôn mặt yêu mỹ tuyệt luân lần đầu tiên hiện lên một tia mê mang nhàn nhạt không nhận rõ.

Trong nhà gỗ lâm vào im lặng, chỉ còn lại tiếng hít thở nhẹ nhẹ.

Sau một lúc lâu, Vũ Văn Lạc mới mở miệng nói: “Ta chỉ biết chừng này thôi.” Nói xong ánh mắt nhìn sang Thu Hoành Ba, muốn xem nàng có gì bổ sung không, trong khoảnh khắc ấy, đột nhiên chìm vào một đôi thu thủy thật sâu, trong suốt mà dịu dàng, một thoáng ấy, Vũ Văn Lạc bỗng nghe rõ tiếng tim mình đập, thoát ần, thoát hiện.

Thu Hoành Ba hơi rũ mắt, nhẹ nhàng nói: “Kỳ thực Ninh Lăng mới là đại hiệp, đại hiệp chân chính.”

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 54: Phụng y khinh hệ sinh tử kết (Thượng)

... “Người vừa nói nếu Vân Vô Nhai ở Hoàng triều vậy sẽ vừa hay hợp thành bộ ‘Tứ công tử’, vậy người nói xem bản thiếu đứng hàng thứ mấy đây?”...

“Đại hiệp ư...” Lan Thất ni non một tiếng, mờ mịt ngẩng đầu lên, trong lúc lơ đãng chạm phải ánh mắt của Minh Nhị, khoảnh khắc đối diện với đôi con ngươi mệnh mang sâu thẳm như màn đêm u tối đó, bỗng nhiên giật mình trong lòng.

“Chúng ta cũng bị nhốt trong nhà đá, nhưng so với các huynh vẫn tốt hơn nhiều.” Thu Hoành Ba nói, “Thức ăn miễn cưỡng vẫn có thể nuốt, cũng không tới mức ăn uống đi ngoài đều trong một phòng. Có lẽ Vân Vô Nhai chẳng hề bận tâm những nữ tử như chúng ta có chịu thần phục hay không, chúng ta, luận võ công hay thanh danh đều chỉ hạng thường, cũng chẳng phải chương môn gia chủ một phái, ngay như Tùy phó giáo chủ, Tùy giáo cũng chẳng phải do nàng ta chấp chương thật sự, bởi vậy hắn chỉ đơn giản giam chúng ta lại thôi.”

Vũ Văn Lạc hoàn hồn, nói tiếp: “Chúng ta bị nhốt ở lưng núi như vậy, phòng chừng những người dưới chân núi cũng chẳng khác là bao.”

Minh Nhị nghe vậy chỉ lắc đầu.

“Người nhầm rồi.” Lan Thất khôi phục thái độ bình thường, nói, “Những người dưới chân núi so với các người thật là mới vui vẻ sung sướng làm sao.”

“Sao cơ?”

“Dưới chân núi, phòng nào phòng nấy nạm vàng khảm ngọc, nha sàng màn la áo hoa chân gấm, món ngon rượu ngon dâng tận miệng, nhuyễn ngọc ôn hương ôm trong ngực, đó chính là thiên đường của nhân gian.” Lan Thất chớp chớp bích mâu nhìn Vũ Văn Lạc.

“Sao?” Vũ Văn Lạc, Thu Hoàn Ba nghe vậy sững sốt.

“Đây cũng chính là một thủ đoạn của Vân Vô Nhai.” Ngón tay Minh Nhị xoay xoay chén trà, chậm rãi nói, “Người của danh môn thế gia vốn quen hưởng thụ vinh hoa, chi tiêu hào phóng ăn sung mặc sướng, chưa từng phải chịu ăn uống khổ cực, cho nên Vân Vô Nhai mới để các người phải ăn cơm thiêu canh cặn, để các người uống thứ nước bẩn thỉu, để tất cả sinh hoạt của các người đều diễn ra trong một phòng, giam cầm các người trong bóng tối, để các người nếm trải những nhục nhã hèn kém mà các người chưa từng biết đến, đây là cách tốt nhất để đánh gãy phá hủy ý chí của các người. Dù người không sợ cắt da xẻo thịt đánh đập tàn nhẫn, nhưng ở trong bóng tối ấy rồi cuối cùng cũng phát điên mà phải khuất phục, đây chẳng phải là minh chứng rõ nhất.”

Hắn hơi dừng một chút mới nói tiếp: “Mà những người dưới chân núi đều xuất thân hào kiệt dân gian, bọn họ lớn lên trong khổ cực, sớm đã quen với cuộc sống đói khát rất mướt cơm rau dưa muối qua ngày, nếu bị ném vào chốn hoang dã vậy họ dựa vào ăn sâu ăn cỏ cũng có thể sống. Nhưng trái lại, bọn họ chưa bao giờ biết đến mùi vị của cảm y ngọc thực, chẳng biết vinh hoa phú quý rốt cục hấp dẫn thế nào, cho nên Vân Vô Nhai liền dùng vàng ngọc châu báu rực rỡ để làm hoa mắt họ, dùng rượu ngon cao lương mỹ vị trên thế gian để mềm hóa dạ dày bọn họ, lại dùng mỹ nhân môi đào tay ngọc khiến họ tiêu hồn thực cốt. Cuối cùng, không có cách nào chống lại mê hoặc mà sa vào trầm luân.”

Vũ Văn Lạc, Thu Hoàn Ba suy ngẫm một lúc liền bừng tỉnh đại ngộ, quả đúng như vậy.

Đối với những con người cứng rắn này, cực hình tra tấn chỉ mới dũa ý chí họ càng thêm kiên định sắt đá, nhưng quả thực bọn họ lại không thể chịu nổi cơm canh chua thối, sống trong bóng tối không thấy ánh sáng. Mà những hào kiệt dân gian thì lại không cách nào chống đỡ nổi với rượu ngon mỹ nhân.

“Tên Vân Vô Nhai này quả thật rất lợi hại.” Vũ Văn Lạc cảm khái, không biết vì sao đối với kẻ đã khiến bọn họ chịu bao hành hạ dọa dẫm, trong lòng lại không hề có cảm giác chán ghét, có âu cũng chỉ là cảm hận.

“Nếu hắn không lợi hại, Hoàng triều võ lâm há có thể rơi vào tình cảnh như hôm nay.” Minh Nhị cười nhạt, “Dùng ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ làm mồi câu chúng ta rồi khỏi Hoàng triều, sau đó tung một mẻ lưới trên biển Đông Hải mà chúng vốn đã nắm rõ trong lòng bàn tay bắt gọn chúng ta – những người hoàn toàn mờ mịt về nơi này, mưu tính đến mức tỉ mỉ bậc này há có thể là người bình thường. Trên đảo Đông Hải trước hắn dùng lễ thuyết phục sau mới dùng hình áp bức các người, tiếp lại dùng võ thị uy, cuối cùng tùy bệnh hót thuốc, mỗi một chiêu đều là thượng sách. Chỉ có điều... Hắn cũng phải trả giá rất lớn.”

“Cái giá hắn phải trả lớn như vậy mà vẫn cứ làm, điểm này mới khiến bản thiếu đề mắt. Cái khí phách phá phách trăm chu* kiên quyết đâm đầu về phía trước này nào phải ai cũng có.” Lan Thất gõ gõ tay trên chén trà chậm rãi nói.

**Phá phách trăm chu: đập nổi đóm thuyền; quyết đánh đến cùng (dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nổi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng)*

“Tên Vân Vô Nhai này cũng là một người kỳ lạ.” Thu Hoàn Ba nói, “Hắn đoạt lệnh xâm phạm Hoàng triều võ lâm, dùng cực hình với giang hồ đồng đạo, dùng bao thủ đoạn với tù nhân, nói thế nào cũng không thể coi là chính đạo hiệp nghĩa. Nhưng ta không hiểu, nếu hắn muốn chúng ta thần phục, mà trong những người chúng ta, nếu không phải cha con huynh muội thì cũng là bạn bè thân thích, nhưng hắn không hề dùng điều này để uy hiếp ép buộc, tựa hồ hắn chỉ muốn dùng ý chí và sức mạnh để thuyết phục người mà không động đến tình riêng. Bằng không chỉ cần hắn lấy cha hoặc ta uy hiếp nhau, chỉ e là không thể không đồng ý.”

“Ừm, cũng đúng.” Vũ Văn Lạc ngẫm lại cũng thấy như vậy.

“Vậy có thể chứng minh hắn cũng là một người có tâm.” Minh Nhị nói, bên môi tràn ra ý cười như có như không, “Dù sao hắn cũng là thiếu chủ của Đông Hải, nếu quả thật hắn chỉ là một kẻ ti tiện vô sỉ bụng dạ hẹp hòi thì sao có người đi theo, sao võ công có thể có khí thế khoáng đạt như vậy.”

“Ừm, có lý.” Vũ Văn Lạc lại gật đầu, “Tên Vân Vô Nhai này cũng là một bậc nhân vật, nếu hắn ở Hoàng triều, vậy sẽ vừa hay hợp thành bộ ‘Tứ công tử’ rồi.”

“Ừm, biết đâu đấy.” Khóe môi Minh Nhị khẽ nhếch.

“Đúng rồi, đêm đó thủ hạ của hắn nói nhóm Minh tiên bối bị giam trên đỉnh núi, liệu lời này có tin được không?” Vũ Văn Lạc hỏi Minh Nhị.

“Có lẽ không giả.” Minh Nhị đặt chén trà trong tay xuống, “Trận bão trên biển ấy không ai có thể chống cự lại nổi, dù Minh tiên bối võ công cao tới đâu nhưng thân trong biển rộng cũng không có cách nào tránh thoát, ắt hẳn cũng như các người, trong lúc hôn mê đã bị người Đông Hải bắt. Sở dĩ Vân Vô Nhai không để Minh tiên bối xuất hiện trước mặt mọi người bởi lẽ sự tồn tại của Minh tiên bối chính là một loại sức mạnh.”

“Ừ.” Vũ Văn Lạc liên tục gật đầu.

“Có Minh tiên bối, không cần lời nói, không cần hành động, nhưng chỉ cần ông ấy đứng trước mặt mọi người, Hoàng triều võ lâm sẽ luôn theo ông. Mà người như ông ấy, trên đời này có gì có thể khiến ông khuất phục, cho nên từ đầu chí cuối Vân Vô Nhai không hề để ông ấy lộ diện. Mà khi đưa các người nhốt vào phòng tối, Thu tiên bối, Vũ Văn tiên bối, Nam tiên bối, Giang các chủ là những người có uy tín rất cao trong võ lâm được chúng nhân ngưỡng vọng, vậy những người này cũng không thể giam chung một chỗ với các người.” Minh Nhị lại nói tiếp, ánh mắt nhìn vào Vũ Văn Lạc, “Những vị này đã phiêu bạt trong chốn giang hồ cả đời, có chuyện gì mà chưa biết qua, chỉ một căn phòng tối hắc có thể làm khó bọn họ. Mà nếu người bị nhốt trong nhà đá cùng với cha người, Thu tiên bối... , khi đó người còn sợ không?”

“Ta không sợ.” Vũ Văn Lạc khẽ hất cằm lập tức đáp.

“Chính là thế.” Minh Nhị gật đầu, “Có bọn họ ở đấy, tinh thần của các người tựa hồ luôn có chỗ dựa vững chắc, sẽ cảm thấy can đảm bền chí vững tâm, không có gì đáng sợ hãi, lại càng không dễ dàng khuất phục. Vậy nên hắn mới phải tách các người ra, những vị này có thể bị giam tại một nơi riêng biệt, hoặc có lẽ bị giam cùng chỗ với Minh tiên bối. Về phần bốn người Nhâm Kỳ, huynh đệ Liệt thị và Phượng Duệ huynh... ” Hắn đưa mắt nhìn Lan Thất một cái, lại quay sang Vũ Văn Lạc, “Không phải là ta vọng ngôn, bốn người này luận võ công so với phụ thân cậu, Thu tiên bối chỉ có cao chứ tuyệt không thấp hơn, phong bế nội lực của bọn họ bất quá chỉ trong nhất thời, lấy võ công và trí tuệ của họ... Vân Vô Nhai tuyệt không thể để những người nguy hiểm như vậy nhốt chung một chỗ với mọi người, phòng chừng cũng bị nhốt trên đỉnh núi, đặt dưới mí mắt hẳn hẳn có thể thời khắc canh chừng.”

“Ừ.” Vũ Văn Lạc liên tục gật đầu, “Minh đại ca nói có lý, tên Vân Vô Nhai này suy nghĩ quả vô cùng chu đáo.”

“Một bậc nhân vật như vậy, vì sao lại làm nên ngăn chuyện này, vì sao phải đối địch với chúng ta?” Thu Hoành Ba không kìm được khẽ thở dài một tiếng.

“Hết thầy đợi khi chúng ta lên đến đỉnh núi tự nhiên sẽ rõ.” Minh Nhị hơi ngửa đầu, mâu quang nhìn vào chốn hư không, bên môi tràn ra một ý cười nhàn nhạt, “Vì có gì hấn đoạt lệnh, vì có gì hấn bắt chúng ta phải thần phục, đến ngày đó tự nhiên sẽ rõ. Có thể khiến hấn phải trả một cái giá lớn như vậy mà vẫn làm, nguyên nhân tất không đơn giản.”

“Đôi bên đều trả giá lớn như vậy, lẽ nào chỉ bởi ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ ư?” Vũ Văn Lạc ngẫm lại đóa hoa tuyệt thế hấn chưa từng được thấy kia, có chút cảm khái. Vì một đóa hoa, vì một khối ngọc mà bọn họ đã chết bao người, có lẽ sẽ còn nhiều người chết hơn nữa, thật không đáng, thế nhưng mọi người lại vẫn muốn làm như vậy. Haizzz!

“Vũ Văn Lạc.” Lan Thất bỗng nhiên kêu lên.

“Hả?” Suy nghĩ của Vũ Văn Lạc bị cắt đứt, có chút nghi hoặc nhìn Lan Thất.

“Bản thiếu chợt nhớ tới một vấn đề quan trọng.”

Lời này thốt ra, ai nấy không khỏi đều nhìn về phía nàng.

Lan Thất trái quạt ngọc ra che khuất một nửa mặt ngọc, chỉ để lộ một đôi bích mâu mị hoặc tràn đầy lưu quang đương xoay chuyển, nhìn thẳng vào Vũ Văn Lạc, nói: “Người vừa nói nếu Vân Vô Nhai ở hoàng triều vậy sẽ vừa hay hợp thành bộ ‘Tứ công tử’, vậy người nói xem bản thiếu đứng hàng thứ mấy đây?”

Vũ Văn Lạc sững sốt.

“Hừm?” Lan Thất hơi nhướn người cúi lại gần hấn, “Bản thiếu đứng hàng thứ nhất chứ nhỉ?”

Vũ Văn Lạc nhìn đôi bích mâu gần kề không khỏi giật mình trong lòng, vội đáp: “Đúng vậy.” Trong bụng lại nói xin lỗi, Thất thiếu à, người chỉ đứng hàng thứ ba, đầu tiên là Nhị công tử, thứ nhì là Liệt tam gia. Chỉ có điều, luận mức độ sợ hãi của giang hồ đông đạo thì, Lan Thất thiếu đích xác đệ nhất, Nhị công tử lại xếp cuối cùng.

“Ừm” Lan Thất vô cùng hài lòng mỉm cười gật đầu.

Thu Hoành Ba thấy dáng vẻ ấy của nàng không khỏi mỉm cười.

Minh Nhị chỉ nhàn nhạt lắc đầu.

Lan Thất đứng dậy, đuổi người, nói: “Được rồi, cần nói cần nghe gì cũng đã xong xuôi. Xem mặt trời này có vẻ đã gần trưa, đi thôi.”

Minh Nhị nhìn ngoài cửa sổ, gật đầu, đứng dậy, “Đúng là không còn sớm.”

Ba người rời đi, Vũ Văn Lạc tiễn họ ra cửa.

Ngoài cửa, Thu Hoành Ba khẽ nở nụ cười chào ba người rồi rời đi trước, đến thăm Hoa Phù Sơ ở căn nhà gỗ nhỏ cách đây mấy trượng.

Lan Thất tùy ý phe phẩy quạt ngọc trong tay, thong thả rời đi.

Minh Nhị đi cuối cùng, trước khi đi quay sang nói với Vũ Văn Lạc: “Ta sẽ bảo Minh Lạc tới tìm cậu.”

“Ừm, đa tạ Minh đại ca.” Vũ Văn Lạc gật đầu.

Hai căn lầu gỗ nhỏ một trên một dưới được dựng lên sừng sững ở sườn núi phía tây. Căn trên là Lan Thất cùng Lan Lung, Lan Đồng cư ngụ, còn căn dưới là Minh Nhị cùng Minh Anh, Minh Lạc.

Hai người một trước một sau trở về tiểu lâu, trên bàn cơm canh nóng hổi đã chuẩn bị sẵn sàng.

Trong căn lầu gỗ phía trên, trên bàn gà vịt thịt cá đủ cả, màu sắc hương vị ngập tràn khiến kẻ khác – đặc biệt là người đương đói bụng vừa nhìn đã thèm nhỏ dãi ba thước.

“Ăn cơm đi.” Lan Thất ngồi xuống trước bàn.

Lan Lung, Lan Đồng đang đứng bên cạnh thấy Lan Thất động đũa cũng một trái một phải ngồi xuống bàn ăn.

Lan Thất ăn uống không tính là tao nhã, nhưng tuyệt không thô lỗ, nhai nhai nuốt nuốt, không nhanh không chậm, chỉ chốc lát một chén cơm đã trôi xuống bụng, lại đem thêm chén khác. Mà Lan Lung, Lan Đồng cũng không vì ngồi cùng bàn với chủ nhân mà cầu nệ, dáng vẻ động tác vẫn tự nhiên như thường, rất nhanh thức ăn trên bàn đã bị ba người quét sạch.

Trong khi đó tại căn lầu gỗ phía dưới, trên bàn có súp gà hoa phù dung, một đĩa rau tươi xanh mướt, một bát canh xương, bốn màu trắng, vàng, xanh, đỏ rực rỡ, thanh đạm mà tinh tế, kẻ khác nhìn thấy lại không đành lòng hạ miệng.

Minh Nhị ngồi xuống trước bàn, sau đó nói với Minh Anh, Minh Lạc đang hầu hạ bên cạnh: “Các người cũng đi ăn cơm đi.”

“Dạ.” Minh Anh, Minh Lạc tự lui ra dùng cơm.

Một mình Minh Nhị công tử ngồi trước bàn chậm rãi ăn cơm, an tĩnh thư thả, thong dong ưu nhã, cái tư thái thật đẹp như tranh vẽ. Sau nửa canh giờ, Nhị công tử dừng

đũa, tổng cộng dùng một chén com tẻ, súp gà hoa phù dung còn dư hơn nửa, dùng hơn nửa đĩa rau xanh, canh xương dùng hết.

Ba người trong lầu trên com nước xong xuôi vẫn ngồi y trước bàn.

“Thất thiếu, người của chúng ta đã thăm dò hết thấy mười dặm trong ngoài sơn cốc, nơi này quả thật vô cùng bí mật, cũng không có người sinh sống, và lại bố trí bên ngoài sơn cốc của Minh Nhị công tử cực kỳ hữu dụng, người Đông Hải không thể nào tìm ra.” Lan Đồng quay sang bẩm báo với Lan Thất.

“Ừm” Lan Thất gật đầu, nhận chén trà nóng Lan Lung đưa tới.

“Đêm đó, thoát đến nơi này cùng chúng ta tổng cộng có hai trăm ba mươi bốn cao thủ giang hồ.” Lan Đồng lại nói, “Bọn họ nội ngoại thương nặng nhẹ khác nhau, nhưng có người Minh gia chữa trị, theo thuộc hạ đánh giá, đến ngày ước định của chúng ta với Văn thiếu chủ, hẳn sẽ ổn thỏa cả.”

“Ừm” Lan Thất lại gật đầu, hai tay bưng chén trà mà không ngại nóng.

“Về phần nội lực của bọn họ bị phong bế, người Minh gia vẫn đang điều tra, tạm thời chưa xác định được rốt cục Đông Hải đã dùng thủ pháp gì.” Lan Đồng cũng nhận lấy chén trà nóng Lan Lung đưa tới. “Chẳng qua đó là người Minh gia nói thể.”

“Ừm” Lan Thất lại vẫn chỉ gật đầu.

“Chỉ có điều...” Lan Đồng hơi do dự.

“Hửm?” Bích mâu Lan Thất liếc về phía hắn.

Lan Đồng nhấp miệng, nói: “Thương thế của Ninh thiếu hiệp tương đối nghiêm trọng, ngoại thương chỉ là thứ yếu, nặng nhất chính là nội thương. Dù đã được người Minh gia chữa trị nhưng đến nay vẫn hôn mê bất tỉnh. Tên lang băm Minh gia nói, may nhờ nội lực của hắn thuần khiết và căn cơ tốt, bằng không đã sớm mất mạng, nhưng thương tổn đến cả tim phổi, e là không thể phục hồi trong vòng một năm rưỡi.” Ánh mắt len lén nhìn Lan Thất, thấy sắc mặt nàng bình thường mới tiếp tục nói: “Tên lang băm Minh gia còn nói, nếu có người có nội lực thâm hậu giúp hắn chữa thương thì sẽ nhanh phục hồi hơn.”

“Ừ.” Lan Thất nhàn nhạt đáp một tiếng, bích mâu chỉ nhìn chăm chú vào chén trà.

“Thất thiếu...” Lan Đồng dè dặt mở miệng.

“Hửm?” Lan Thất ngược mắt nhìn hắn một cái.

Lan Đồng nhất thời cả kinh, lời đến bên miệng lại nuốt trở vào.

“Còn chuyện gì à?” Lan Thất thu hồi ánh mắt.

Lan Đồng lắc đầu, “Thưa không.”

“Ừm” Lan Thất dời mắt nhìn về phía Lan Lung, “Nếu không còn gì thì lui xuống đi.”

“Vâng.” Lan Đồng, Lan Lung thu dọn chén đũa lui ra.

Trong phòng nhất thời lâm vào yên tĩnh, Lan Thất rũ mắt, xoay xoay chén trà trong tay, cứ xoay, xoay...

[Thất thiếu, Ninh Lăng tin tưởng người.]

Bỗng nhiên tay run một cái, nước trà trong chén sóng sánh xao động. Đầu ngón tay chạm rai bầu chắt, lời nói của Vũ Văn Lạc vọng về trong đầu.

[Hắn tin người nhất định sẽ đến. Mờ mịt là thế, tuyệt vọng là thế, nhưng hắn chưa bao giờ hoài nghi, người đã chết, người sẽ không đến.]

Nước trà trong chén lăn tăn nhộn nhạo từng vòng sóng nhỏ, phản chiếu đôi bích mâu tựa hồ cũng đang xao động.

Ninh Lăng...

Môi mấp máy nhưng không phát ra tiếng.

Trong lầu dưới, Minh Nhị buông chén đũa đi tới bên cửa sổ, ở đây đặt một cái bàn nhỏ cùng hai cái ghế. Vừa ngồi xuống chiếc ghế bên trái, Minh Anh, Minh Lạc đã quay lại. Minh Anh dọn dẹp chén đũa trên bàn, còn Minh Lạc thì bưng một chén trà thơm sang đây.

Dâng trà nóng xong, Minh Lạc lên tiếng: “Công tử, thương thế những người đó không có gì đáng ngại, thuộc hạ chắc chắn đến ngày ước định sẽ không còn gì đáng lo.”

“Ừ.” Minh Nhị tiếp nhận chén trà.

“Về phần nội lực của họ bị phong bế, thuộc hạ từng nghĩ thấy trong máu của họ có mùi ‘Tê nguyệt’.”

“Tê nguyệt?” Trong mắt Minh Nhị hiện lên một tia kinh ngạc.

“Đúng vậy.” Minh Lạc gật đầu, “‘Tê nguyệt’ là loại thuốc tiêu công tán khí, vốn chỉ sinh trưởng ở nơi cực lạnh, cực kỳ hiếm có, mà Hoàng triều có đến mấy ngàn hào kiệt, Đông Hải không thể có đủ ‘Tê nguyệt’ cho chừng ấy người, nhất định chúng đã dùng những loại dược khác để phối chế ra loại thuốc phong bế nội lực này.”

“Ừ.” Minh Nhị gật đầu.

Minh Lạc tiếp tục nói: “Mà sở dĩ hai vị Tạ Mạt, Tổng Tuyên của Thiên Bích phái có thể giữ lại hai thành công lực, theo như thuộc hạ hỏi được, đó là vì mấy năm trước

hai người họ từng bị thương nặng mà có ăn qua nửa viên ‘Phượng y đan’.”

“Thì ra là thế.” Minh Nhị cười nhạt, rốt cục đã hiểu vì sao mấy ngàn người đều mất nội lực duy chỉ có hai người có thể giữ lại hai phần. ‘Phượng y đan’ so với ‘Tử phù tán’ và ‘Phật tâm đan’ còn trân quý hơn, nghe đồn có thể cải tử hoàn sinh, nếu bọn họ từng ăn qua vậy nhất định được tính của ‘Phượng y đan’ còn lưu lại trong cơ thể đã giúp bọn họ.

“Thuộc hạ có thể phối giải được trong vòng năm ngày, có điều...” Minh Lạc hơi dừng lại.

“Có điều cần một viên ‘Phượng y đan’ phải không?” Minh Nhị nói tiếp.

“Vâng.” Minh Lạc gật đầu, “Nhưng ‘Phượng y đan’ này vô cùng trân quý, Minh gia chúng ta cũng chỉ có hai viên... Thuộc hạ muốn xin chỉ thị của công tử.”

“Ừ.” Minh Nhị nhàn nhạt đáp một tiếng, nhẹ nhàng mở nắp chén trà, thoảng ngửi hương trà nhưng không uống, lại đặt chén xuống bàn, ngược mắt nhìn Minh Lạc và Minh Anh, “Các người cảm thấy thế nào? Những người này so với ‘Phượng y đan’, bên nào quan trọng hơn?”

“Điều này...” Minh Anh, Minh Lạc suy nghĩ một chút sau đó đáp, “Thuộc hạ cho rằng ‘Phượng y đan’ trân quý hơn.”

“À...” Minh Nhị cười khẽ, “Lấy giá trị mà nói, ‘Phượng y đan’ quả thực hơn xa những người gọi là cao thủ võ lâm này, chỉ có điều...” Con người mệnh mang hơi rũ xuống, chốc lát mới nói tiếp, “Dùng một viên ‘Phượng y đan’ cũng có thể đổi lấy vài thứ còn có giá trị hơn vậy. Chương môn Thiên Bích phái thậm chí có thể dùng sáu viên ‘Phượng y đan’ để rèn nên một vị chương môn đệ tử đệ nhất kiếm thuật, cho nên... người cứ dùng đi.”

“Vâng.” Minh Lạc đáp, “Thuộc hạ sẽ đi phối được ngay bây giờ.”

“Đi đi” Minh Nhị bưng chung trà lên.

Minh Anh, Minh Lạc cùng lui ra.

Minh Nhị thổi thổi lá trà trên mặt nước, nhấp một ngụm, sau đó buông chén, dúi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh đông dương chiếu xuống những tia nắng vàng rực ấm áp. Bên môi chậm rãi tràn ra một ý cười nhàn nhạt, khẽ lầm nhảm, “Không biết Vân Vô Nhai dùng cách nào để vây khốn vị đệ nhất cao thủ của Thiên Bích mà trong huyết mạch đều là ‘Phượng y đan’ đây.”

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 55: Phượng y khinh hệ sinh tử kết (Hạ)

... “Tịch dương khẽ vượt sang sông, hoàng hôn đỏ ửng mỹ lệ, hai bóng ảnh song song như ngọc, thỉnh thoảng nghiêng đầu khe khẽ một câu hai chữ, yên bình tự tại, xa xa nhìn lại thật như đang ngắm một bức họa đồ...”

Thu Hoàn Ba sang tìm Hoa Phù Sơ, không ngờ khi đến nơi thì cả Hoa Phù Sơ và Dung Nguyệt đều không có trong phòng, sau khi hỏi thăm qua lại mấy câu với Hoa Thanh Hòa liền cáo từ. Lúc ra cửa lại thấy Vũ Văn Lạc còn đứng lặng ở chỗ cũ đang kinh ngạc nhìn về phía trước, vẫn duy trì tư thái nhìn Lan Thất, Minh Nhị rời đi, thế nhưng thân ảnh hai người đã khuất bóng từ lâu. Nhẹ bước đến gần, Vũ Văn Lạc tựa hồ không hề hay biết, ánh mắt vẫn không dời, vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, vẻ mặt nghiêm túc hiếm thấy, tựa hồ đang suy tính chuyện quan trọng gì, đôi mắt lộ vẻ đặc biệt long lanh sáng ngời vô cùng có thần.

“Thế huynh đang nghĩ chuyện gì ư?” Thu Hoàn Ba khẽ hỏi.

“Ta đang nghĩ, Nhị công tử và Thất thiếu thật là lợi hại đến đáng sợ.” Thanh âm Vũ Văn Lạc rất nhẹ, giống như là đang nói mê, rõ ràng vẫn chưa thoát hồn khỏi hồi tưởng.

“Sao cơ?” Một câu mơ hồ này lại khiến cho Thu Hoàn Ba bỗng nhiên kinh hãi.

Vũ Văn Lạc lại tiếp tục lầm bầm khe khẽ: “Vân Vô Nhai tính toán tỉ mỉ đến từng bước đi, nhưng chẳng phải bọn họ cũng thế sao. Chưa hề có người đặt chân đến Đông Hải đảo, bọn họ lại có thể tìm được; trên biển rộng rõ ràng họ bị sóng gió cuốn đi, nhưng vẫn bình yên vô sự; chín đứa con nít kia đánh bại tất cả chúng ta, lại chết trong tay hai người họ; chúng ta vô tung vô tích, họ lại có thể tìm được cơ quan nhà đá rồi dễ dàng phá trận mà cứu chúng ta ra; nơi này rõ ràng là địa bàn Đông Hải, họ lại có thể tìm được u cốc ẩn thân mà không bị phát hiện; còn có những nhà gỗ này, nhìn qua là biết đều mới được xây cất, còn có những thuộc hạ hai nhà Minh, Lan dù không trông thấy bóng dáng nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện... Chúng ta thất bại thảm hại trước Đông Hải đảo, hai người bọn họ chỉ hơi hợt đã ứng phó xong. Chúng ta bất lực là thế, mà họ thì bản lĩnh thông thiên, nếu...”

Hắn hơi dừng lại, vẻ nghiêm túc trên mặt biến mất dần, thay vào đó là hoang mang và âu sầu, sau một lúc lâu mới khẽ nói, “Vi sao đêm đó lại có kết quả như vậy?”

Nếu bọn họ có thể tìm được u cốc này, đồng thời còn có thể xây được nhiều lầu gỗ nhà gỗ như thế, vậy tất đã sớm đến Đông Hải, nhưng vì sao phải đến đêm hôm đó mới tới cứu bọn hắn? Chẳng lẽ bọn họ không biết cứu người như cứu hỏa, chỉ cần trì hoãn chốc lát sẽ dẫn đến long trời lở đất.

Thuộc hạ hai nhà Minh, Lan đã đến Đông Hải đảo thực sự chỉ có trăm người sao? Nếu bọn họ có thể sắp xếp bố trí nhiều chuyện như vậy, lẽ nào thật không có cách gì thỏa đáng hơn? Đêm hôm đó, dưới ngọn Nam phong đã chết bao người? Máu mủn ấy, những người đã ngã xuống ấy, thật không thể tránh được ư?

Bọn họ...

Vũ Văn Lạc bỗng nhiên nhắm mắt, ngăn lại những suy nghĩ tiếp theo của bản thân. Bởi những điều đó chỉ khiến hắn kinh hãi khiếp sợ.

Thu Hoành Ba lẳng lặng nhìn hần, thấy vẻ mặt hần khi thì mê man, khi thì kinh hoàng, khi thì tỉnh ngộ, từng loại tâm tư cứ thoáng hiện lên, cuối cùng lại bình tĩnh như thường.

[Vì sao đêm đó lại có kết quả như vậy?]

Nghĩ đến câu hần thì thảo tự hỏi ấy, dưới sự kinh hãi còn sinh nghi ngờ, một lát sau khẽ thở dài nói: “Có thể, vì bọn họ là những người đứng đầu Minh gia, Lan gia, có thể, vì bọn họ là Minh Nhị công tử và Lan Thất thiếu – những người có thực lực nhất võ lâm hiện nay vẫn định* ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’, có thể... Có rất nhiều nguyên nhân, chúng ta chỉ có thể lẳng lặng đứng nhìn mà chờ nên truy hỏi, bọn họ sẽ không nói, cũng sẽ không để chúng ta tìm ra câu trả lời. Rồi có một ngày, có thể chúng ta sẽ thấy được đáp án, nhưng cũng có thể đó là câu hỏi mãi mãi không có lời giải.” (**vấn định: nhóm ngó ngó bầu, vật bầu*)

Nghe được tiếng nói nhỏ nhẹ bên cạnh, Vũ Văn Lạc chấn động, quay đầu liền thấy dung nhan tuyệt sắc của Thu Hoành Ba, nhất thời nhớ lại chính mình vừa rồi làm bà làm bầm, trong đầu nổ ầm một tiếng, sau đó vành tai khuôn mặt nóng lên.

“Thu... Thu tiểu thư, cô... Sao cô lại ở đây?” Sao nàng lại ở chỗ này chứ? Chẳng lẽ này giờ nàng vẫn đứng đây? Chẳng lẽ nàng đã nghe hết những lời hần nói? Càng nghĩ trong lòng lại càng túng quẫn.

Nhìn dáng vẻ bứt rứt ngượng ngùng của Vũ Văn Lạc, Thu Hành Ba không kìm được nở nụ cười, lập tức Vũ Văn Lạc chỉ cảm thấy như ánh đông dương đang tối sầm lại, gió nhẹ dừng chân, trước mắt trăm hoa rực rỡ hương khói lượn lờ, tim đập như trống châu đầu văng mắt hoa.

“Hoành Ba tỷ tỷ.” Một thanh âm mềm mại khẽ gọi, nhìn lại thì thấy Hoa Phù Sơ và Dung Nguyệt đang đi từ dưới sườn núi lên, chỉ chốc lát đã đến trước mặt hai người.

“Muội muội vừa đi đâu à?” Thu Hoành Ba tiến lên mấy bước thân thiết nắm tay Hoa Phù Sơ.

Hoa Phù Sơ mỉm cười với Thu Hoành Ba, sau đó quay đầu liếc mắt nhìn Dung Nguyệt đang cúi đầu đứng lặng phía sau, đôi mắt lại nhìn về phía Vũ Văn Lạc, nói: “Muội vừa đưa Dung Nguyệt ra ngoài đi dạo một lúc.”

Vũ Văn Lạc hơi quay đầu.

“Dung Nguyệt.” Thu Hoành Ba đưa tay đỡ Dung Nguyệt, thấy vẻ mặt nàng bị ai đau thương, hoàn toàn không còn bộ dáng sang sảng tươi đẹp như lúc đầu, trong lòng không khỏi hơi xót xa, nhưng cũng chẳng biết phải an ủi thế nào.

Dung Nguyệt ngẩng đầu, nhìn Thu Hoành Ba một cái, khóe môi hơi cong lên, xem như chào hỏi, sau đó bước chậm tới trước mặt Vũ Văn Lạc, nhìn hần, mở miệng, thanh âm khô khốc khàn khàn. “Ta biết dù ta nói gì hay làm gì thì Vũ Văn đại ca cũng không thể trở về, ta cũng biết vì ta mà huynh ấy mới chết, ta...” Trong lòng đau xót, cổ họng nghẹn ngào, không thể thốt nên lời nữa.

Vũ Văn Lạc quay đầu lại, nhìn vẻ mặt bi thương thê lương của người trước mặt, trong lòng trầm xuống: “Ta không trách cô, đại ca cứu cô, đó là... Đó là huynh ấy tự nguyện.”

Lời còn chưa dứt, nước mắt trên mặt Dung Nguyệt đã rơi lã chã, nức nở thành tiếng.

“Cô đừng khóc.” Vũ Văn Lạc quay mặt đi, không đành lòng nhìn khuôn mặt bi ai tuyệt vọng của Dung Nguyệt, nghĩ rằng nàng đối với đại ca là một tấm chân tình, thế nhưng... Haizzz! Khẽ thở dài một tiếng, nói: “Ta không trách cô, đại ca lại càng không trách cô, cho nên... Cô đừng xem cái chết của đại ca là lỗi của mình nữa.” Bởi vì chuyện này thật ra không hề liên quan đến cô, từ đầu tới cuối đại ca không hề... Nhớ tới tâm tư huynh trưởng, nhất thời đau xót, trong mắt đã có hơi nước.

“Vũ Văn Lạc.” Thanh âm Dung Nguyệt nghẹn ngào, “Ta không có cách nào có thể khiến Vũ Văn đại ca sống lại, ta cũng không có cách nào trả cho người một Vũ Văn đại ca khác, ta nhất định sẽ sống tốt, sẽ làm tỷ tỷ của người, sẽ chăm sóc người, sẽ bảo vệ người... Nhất định sẽ không để người chịu thương tổn, cũng sẽ không để người chết, cho nên... Cho nên... Người đề ta gặp qua huynh ấy một chút có được không?” Nói đến lời cuối đã nghẹn ngào không thể thành tiếng, tràn đầy đau thương khẩn cầu.

Thu Hoành Ba, Hoa Phù Sơ đều nhìn Vũ Văn Lạc.

Vũ Văn Lạc không muốn giải thích nguyên nhân vì sao đêm hôm đó không để Dung Nguyệt chạm vào huynh trưởng, chỉ nói: “Cô đi đi, muốn nhìn bao lâu cũng được.”

“Ừ.” Dung Nguyệt chảy nước mắt gật đầu, cất bước chạy vào trong phòng.

Phía sau ba người nhìn bóng lưng của nàng, không hẹn mà cùng thở dài một tiếng.

“Nói ngốc cái gì vậy chứ, làm tỷ tỷ của ta, cô còn nhỏ hơn cả ta nữa đấy.” Vũ Văn Lạc làm bầm.

“Ai bảo võ công người thấp như vậy.” Hoa Phù Sơ nói, “Nếu võ công của người cao hơn...”

Nói đến đây bỗng nhiên ngừng lại, nhưng ý tứ phía sau Vũ Văn Lạc sao lại không biết, cúi đầu, khẽ nói: “Đúng vậy, nếu võ công của ta cao hơn, có lẽ ngày đó đại ca đã không chết.”

“Thế huynh chớ nên nghĩ vậy.” Thu Hoành Ba nói, ánh mắt nhìn Hoa Phù Sơ, hơi lắc đầu. Hoa Phù Sơ nghĩ lại những lời mình vừa nói quả thật có phần lỗ mãng, không khỏi hơi thẹn, cúi đầu không lên tiếng.

“Võ công Nhị công tử và Thất thiếu cao đến bậc nào, nhưng chẳng phải đêm hôm đó vẫn có rất nhiều người chết sao?” Thu Hoành Ba dịu dàng nói, “Trên đời này, có một số chuyện không phải cứ có võ công cao là có thể ngăn cản hoặc vãn hồi được, có rất nhiều chuyện chúng ta bất lực, chúng ta có thể nắm giữ tính mạng của mình đã là không dễ.”

Vũ Văn Lạc nhìn Thu Hoành Ba thoáng kinh ngạc.

“Tỷ tỷ nói rất đúng.” Hoa Phù Sơ ngược mắt nhìn cánh cửa gỗ nhẹ nhàng khép lại đằng kia, nghĩ đến người trong ấy, “Cho dù võ công cao hay thấp, chỉ cần lòng mình thoải mái là được. Mà Vũ Văn đại công tử... Huynh ấy liệu mình tương cứu, tất nhiên vì trong lòng cam tâm tình nguyện, chúng ta hãy nên tôn trọng.”

Vũ Văn Lạc nghe vậy trong lòng thầm nghĩ, lời này cũng không hoàn toàn sai. Nghĩ đến di dung* bình tĩnh an nhiên của huynh trưởng, huynh ấy có thể chết trong lòng người kia, vậy hẳn cũng mãn nguyện rồi. (*di dung: dung nhan người chết)

“Vũ Văn đại công tử đối với Dung Nguyệt tình nghĩa sâu nặng, đáng tiếc...” Thu Hoành Ba cảm thán một tiếng đầy thương tiếc.

“Dung Nguyệt lớn lên với ta từ nhỏ, cha mẹ cũng xem nàng như một nửa con gái, nàng thích đại công tử như vậy, ta vốn cho rằng nàng may mắn hơn ta nhiều, chỉ chờ về lại nhà sẽ xin cha mẹ làm chủ, nhưng hôm nay...” Hoa Phù Sơ nghĩ đến tình hình hai ngày nay của Dung Nguyệt, trong lòng vừa thương tiếc vừa đau xót, nhẹ nhàng nói: “Đại công tử thì bỏ tính mệnh, còn Dung Nguyệt... Nha đầu ngọc ấy lại muốn dùng cả đời để đền bù.”

Môi Vũ Văn Lạc giật giật, cuối cùng chỉ lặng lẽ dời ánh mắt. Sau một lúc lâu, hắn mới mở miệng, mắt nhìn thẳng Hoa Phù Sơ.

“Dung Nguyệt cô nương chớ làm như vậy, đại ca ta sẽ không nhận phần tình ấy, Vũ Văn gia chúng ta cũng sẽ không nhận. Các ngươi cũng không cần gánh trách nhiệm về cái chết của đại ca, cũng xin đừng để Vũ Văn gia phải gánh trách nhiệm về cuộc đời bất hạnh của Dung Nguyệt cô nương, càng xin đừng để đại ca ở dưới suối vàng mà vẫn không an lòng.”

Hoa Phù Sơ nghe vậy kinh ngạc nhìn Vũ Văn Lạc, đột nhiên cảm thấy Vũ Văn Ngũ ca người mà nàng luôn cho rằng rất vô dụng, vào thời khắc này lại chẳng khác nào một nam tử hán chân chính.

Thu Hoành Ba liếc mắt nhìn Vũ Văn Lạc, bên môi hiện lên một nét cười dịu dàng.

* * * * *

Có lời nói của Minh Nhị xoa dịu, chúng hiệp trong sơn cốc tạm thời đè nén thù hận trong lòng, dưới sự chăm sóc của thuộc hạ hai nhà Minh, Lan, an tâm nghỉ ngơi và dưỡng thương.

Trong sơn cốc dù chứa đến mấy trăm người nhưng không hề ồn ào ầm ĩ. Thứ nhất, chúng hiệp đã chịu đựng mấy tháng hành hạ về thể xác và tinh thần, bây giờ ai nấy đều rất mệt mỏi; thứ hai, trong này người người đều bị thương, đại bộ phận đều phải nằm trên giường dưỡng bệnh; thứ ba, nơi đây là chốn ẩn trốn, chẳng lẽ còn khua chiêng đánh trống kéo tụi Đồng Hải đến.

Vì vậy, tất cả mọi người đều nhất mực giữ im lặng.

Núi xanh lâu gỗ, đồi dốc đường nhỏ, thấp thoáng thân ảnh hai ba người, lác đác vài tiếng nói trầm nhỏ, thật là có mấy phần ý vị an nhiên của chốn thế ngoại đào viên.

Ngày dần nghiêng, giờ dần trôi, chớp mắt lại qua giờ Mùi.

Tạ Mạt đẩy cửa ra, bung chén thuốc tiến vào.

“Đến giờ tiểu sư đệ uống thuốc rồi.”

“Ừ.” Tống Tuyên đỡ Ninh Lăng vẫn nằm hôn mê bất tỉnh trên giường dậy.

Sau nửa canh giờ, cuối cùng hai người cũng dứt hết chén thuốc.

Tống Tuyên lấy khăn lau qua nước thuốc tràn ra khoe miệng Ninh Lăng, đang lau, bỗng nhiên nói: “Tiểu sư đệ gầy quá.”

Tạ Mạt đặt chén lên bàn, quay người lại, thờ dài nói: “Tiểu sư đệ hôn mê lâu như vậy, lại không ăn uống được gì, sao có thể không gầy.”

“Haizzz, rốt cuộc khi nào đệ ấy mới tỉnh lại đây.” Tống Tuyên cũng thờ dài, “Nếu tiếp tục thế này, chỉ sợ đệ ấy không chết vì bị thương nặng, cũng chết vì đói gầy.”

“Chỉ mong Minh Lạc cô nương nhanh nhanh giúp chúng ta khôi phục nội lực, đến lúc đó mới dễ cứu tiểu sư đệ.” Tạ Mạt đi tới trước giường ngồi xuống.

“Haizzz, chẳng biết đến khi nào Minh Lạc cô nương mới phối xong giải dược đây.” Tống Tuyên lại cảm thán.

“Vừa rồi đệ đi sắc thuốc, Minh Lạc cô nương nói phỏng chừng còn bốn năm ngày nữa.” Tạ Mạt đáp.

“Bốn năm ngày?” Ánh mắt Tống Tuyên nhìn Ninh Lăng đang nằm trên giường, “Rồi tiểu sư đệ sẽ chẳng thành da bọc xương sao?!”

“Chẳng còn cách nào, lúc này tất cả mọi người đều mất nội lực. Thuộc hạ hai nhà Minh, Lan tuy võ công cao cường đấy, nhưng huynh dám để bọn họ chữa thương cho tiểu sư đệ sao?” Tạ Mạt liếc mắt nhìn Tống Tuyên.

“Không.” Tống Tuyên lắc đầu liên tục, “Mấy người đó lợi hại thì lợi hại, nhưng võ công họ luyện đều là giết người, cứu người, vẫn không nên mạo hiểm.”

Tạ Mạt suy nghĩ một chút, nói: “Thật ra có hai người tuyệt đối có bản lĩnh cứu người, chỉ là...”

“Đệ nói Lan thất thiếu và Minh Nhị công tử?” Tống Tuyên bỏ khuyết cho Tạ Mạt.

“Ừ.” Tạ Mạt gật đầu.

“Không được.” Tống Tuyên không tán thành, “Lúc này mọi người trong cốc đều ký thác trên người hai người bọn họ, cho nên bọn họ không thể hao tổn nội lực được, hơn nữa...” Ánh mắt dời về phía người trên giường, hơi thờ dài nói, “Lan thất thiếu là loại người vô tình, nghe nói tiểu sư đệ chết cũng chẳng mấy may quan tâm, vậy sao có thể ra tay cứu người.”

“Thế ư?”

Bỗng chốc một giọng nói thanh mị truyền đến, hai người vội vã theo tiếng mà nhìn lại thì thấy Lan Thất đang đứng trước cửa sổ, bích mâu sâu thẳm, như cười như không nhìn hai người. Cả hai cả kinh, người này đến lúc nào vậy chứ? Bọn họ dù còn hai thành công lực vậy mà vẫn không hề phát hiện.

“Hai vị sư huynh, nói xấu sau lưng người khác, cần thận đầu lưỡi đấy.” Lan Thất đẩy cửa đi vào.

Hai người Tạ Mạt, Tổng Tuyên đứng dậy, nhất thời không biết nói gì cho phải, dù sao mới vừa nói xấu người ta lại để người ta chính tai nghe được.

Lan Thất đi tới trước giường, khi bích mâu chạm phải khuôn mặt gầy gò đến hốc hác trên giường thì ánh mắt hơi co rụt lại.

“Thất thiếu đến thăm tiểu sư đệ sao?” Vẫn là Tạ Mạt mở miệng trước, “Thất thiếu yên tâm, tiểu sư đệ tạm thời chưa chết được, chỉ có điều đáng dấp xấu xí đôi chút, nhưng Thất thiếu là nhân vật bậc nào chứ, nhất định sẽ không vì điều này mà... chê tiểu sư đệ, đúng không?”

Nghe được những lời này, Lan Thất nghiêng đầu, bích mâu tà tà liếc qua Tạ Mạt, mị thanh nói: “Trước nay bản thiếu luôn thích mỹ nhân, hai vị sư huynh tuổi trẻ anh tuấn, bản thiếu nhất định sẽ không ghét bỏ.” Đang khi nói chuyện khoe môi cong lên, một nụ cười nhạt yêu mỹ vô luân chậm rãi tràn ra, lưu quang trong bích mâu xoay chuyển phảng phất như sóng xoáy sâu thẳm có thể hút hồn phách người vào.

Tức khắc, lưng Tạ Mạt phát run, tự dung đỏ một thân mồ hôi lạnh.

Lan Thất nhìn phản ứng của Tạ Mạt, bên môi hiện lên một tia chế nhạo, quay đầu lại: “Đi ra ngoài.”

Hờ? Tạ Mạt còn chưa hoàn hồn, Tổng Tuyên bên cạnh một tay đẩy hẳn ra cửa.

“Làm cái chi vậy?” Ngoài phòng Tạ Mạt hất tay Tổng Tuyên ra.

“Chẳng lẽ đệ không thấy hấn vội tới chữa thương cho tiểu sư đệ sao.” Tổng Tuyên buông tay nói.

“Thế ư?” Tạ Mạt nghe vậy nét mặt vui vẻ.

“Đệ đi pha một bình trà nóng lại đây, đợi Thất thiếu trị thương cho tiểu sư đệ xong khẳng định sẽ rất mệt mỏi, mời hấn uống chén trà coi như bày tỏ chút lòng biết ơn.”

“Ừ.” Tạ Mạt gật đầu, vừa mới nhấc chân, lại đặt xuống, quay đầu nhìn Tổng Tuyên, “Vừa nãy đệ đã đi sắc thuốc, bây giờ đến phiên huynh.”

“Ta phải đứng ở chỗ này trông chừng, chớ để người khác quấy rầy.” Tổng Tuyên lý do rất đầy đủ, “Hay thôi đệ ở lại đi? Đợi lát nữa không chừng Thất thiếu lại cần giúp một tay.”

Tạ Mạt nhớ tới đôi bích mâu yêu dị kia, lập tức khiếp đảm kinh hồn, không thể làm gì khác hơn là đi nấu nước pha trà, chẳng qua trước khi đi vẫn quay sang Tổng Tuyên hừ lạnh một cái.

Tổng Tuyên khoanh chân ngồi trước cửa, lẳng lặng ngắm nhặt ánh sáng đang dần vắt nghiêng qua nhà gỗ.

Người kia, bất luận là nam hay nữ đều không liên quan đến bọn họ, chuyện ngoài núi Cạn Bích, bọn họ không quan tâm. Bọn họ chỉ đề ý tiểu sư đệ, nếu hấn cam tâm tình nguyện, vậy họ cũng không còn lời nào để nói.

Mà người kia... Hôm nay chịu đến đây, một người được ví như Tu La lại chịu ra tay chữa thương cho tiểu sư đệ, vậy trong lòng hấn có lưu tâm.

Nhân duyên, tình ái thế tục đối với bọn họ rất xa vời, bọn họ không hiểu, cũng không dính vào, vui buồn sau này của tiểu sư đệ, bọn họ xem như đây là tạo hóa của hấn. Mà Ninh sư thúc và Ninh sư thẩm đã quyết định cửa hôn sự này cho con trai độc nhất của họ, vậy họ cũng tự có dụng ý của mình.

Tiểu sư đệ chỉ cần không chết không bị thương là tốt rồi, mà một đời hồng trần, chung quy cũng phải trải qua một hồi mài luyện trong gian khổ.

Đã là duyên phận, chớ nên cưỡng cầu.

Ánh mắt nhìn ra phía xa xa, chỉ mong phóng được tới tận ngọn núi kia.

Haizzz, nếu vẫn ở trên núi Cạn Bích thì tốt rồi.

Trước nhà gỗ, Tổng Tuyên cảm khái.

Trên núi Cạn Bích ngấm mây nhạt đón gió mát, trong điện Cạn Bích luyện võ tu thân, mặc dù giản đơn nhưng lại yên vui. Chỉ mong những chuyện này qua nhanh đi, hấn đã có phần nhớ nhung ngọn núi kia.

Tạ Mạt đã pha trà xong quay lại đây, nhưng trong nhà gỗ vẫn không có động tĩnh.

Nước trà từ nóng đã chuyển sang ấm, rồi lại sang lạnh, trong phòng vẫn im ắng.

Bầu trời chậm chậm chuyển sang màu đỏ ửng, phản chiếu bóng ngọn núi dài thật dài, hoàng hôn lại đến rồi.

Tạ Mạt và Tổng Tuyên lẳng lặng ngồi đợi trước cửa, không vội không nóng.

Trong nhà gỗ, trên giường gỗ đơn sơ, Lan Thất ngồi xếp bằng, hai tay đặt trên lưng Ninh Lăng ngồi phía trước. Theo thời gian lặng lẽ trôi qua, sắc mặt Ninh Lăng dần dần chuyển hồng, trên đỉnh đầu một làn khói trắng nhàn nhạt lượn lờ, mà trên trán Lan Thất rịn ra một tầng mồ hôi mịn, theo đuôi lông mày chậm chày xuống.

Cuối cùng Lan Thất dừng công thu chương.

Thân thể Ninh Lăng mất đi chỗ dựa nghiêng thẳng về phía trước, mắt thấy trán sắp đụng vào giường thì Lan Thất duỗi tay giữ bờ vai hấn lại. Xuống khỏi giường, khom

lưng đỡ Ninh Lăng nằm lại, kéo chân trong giường đắp lên cho hần, trong nháy mắt đứng thẳng dậy, một giọt mồ hôi nhỏ trên trán rơi vào mí mắt Ninh Lăng.

Nhìn giọt mồ hôi rơi vào trong mắt ấy, không khỏi sùng sốt, lập tức hoàn hồn, đưa ngón tay lau đi giọt nước trên mí kia, lúc thu tay về thì lại phát hiện đôi mắt đã nhắm thật lâu ấy đang mở ra.

Trên khuôn mặt khô gầy hốc hác, một đôi mắt hắc bạch phân minh sáng như ánh dương, cứ như vậy không hề chớp mắt nhìn nàng.

Trong khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, Lan Thất ngây ra.

“Ngươi... Đau không?”

Hửm? Lan Thất nghi hoặc.

“Nếu... Ta chết... Ngươi sẽ khổ sở chứ...” Ninh Lăng đã lâu chưa ăn uống gì, khí lực suy yếu, thanh âm khô khàn, chỉ có đôi mắt vẫn trong suốt sáng ngời, thần thái hào sảng chính trực không hề mấy may suy giảm.

Lan Thất ngẩn người.

“Ta chết... Ngươi sẽ đau chứ?” Đôi mắt kia vẫn nhìn nàng, trong suốt rõ ràng, “Ta thấy ngươi giết người... Rất đau... Ta chết... Ngươi sẽ đau... Tất cả mọi người không nên... Giết người...”

Lan Thất chấn động.

“Chết nhiều người như vậy... Ngươi tại sao lại muốn giết người... Ngươi không nên giết người... Không nên giết người...” Thanh âm dần nhỏ dần ngừng, đôi mắt kia cuối cùng không chống đỡ nổi mọi cơn dồn dập, lần thứ hai nhẹ nhàng khép lại.

Để lại Lan Thất ngẩn ngơ trước giường, nháy mắt trong đôi mắt mầu các loại tâm tình thoáng hiện, chậm đưa tay lên, nhích từng chút từng chút về phía đỉnh đầu Ninh Lăng, chân khí vờn quanh giữa ngón tay, chỉ cần... điểm nhẹ một cái... người này sẽ vĩnh viễn... nhắm mắt như thế!

Trong nháy mắt chỉ lực sắp bắn ra, bất chợt thu tay, thân thể liền tiếp lui về phía sau, thẳng đến khi cách xa giường một trượng mới dừng lại, bàn tay buông xuống giấu trong tay áo, vài giọt máu tươi nhỏ xuống mặt đất. Nắm tay, bỗng nhiên xoay người, giật cửa bước ra.

“Uống trà không?”

Cùng lúc cửa gỗ cột kẹt mở ra, Tạ Mạt bụng ảm trà sứ trắng trong tay đưa lên, liền thấy sắc mặt Lan Thất mờ hồ, tựa hồ bị thứ gì làm cho kinh hãi, ánh mắt liếc nhìn bọn họ một cái, quay đầu không nói một lời nhanh chóng rời đi.

“Hắn làm sao vậy?” Tạ Mạt mù mờ hỏi.

“Vào xem tiểu sư đệ trước đã.” Tống Tuyên nói.

Hai người xoay người vào phòng.

Phía sau, bóng lưng Lan Thất cô độc rời đi, vội vội vàng vàng, dọc đường vượt qua một dãy nhà gỗ lầu gỗ, thỉnh thoảng có người chào hỏi một tiếng ‘Thất thiếu’ nhưng nàng dường như không nghe thấy, vẫn một mực đi thẳng về phía trước.

Trên sườn núi phía tây bắc sơn cốc không xây nhà gỗ lầu gỗ, vẫn duy trì hình dáng tự nhiên vốn có của nó, cỏ khô trải dày mặt đất phủ lên tới đỉnh núi cao, một lớp mỏng xuôi theo sườn dốc nghiêng nghiêng trải đến tận khu rừng rậm.

Minh Nhị và Thu Hoành Ba bước chậm chậm trên đó, tịch dương khẽ vượt sang sông, hoàng hôn đỏ ửng mỹ lệ, hai bóng ảnh song song như ngọc, thỉnh thoảng nghiêng đầu khe khẽ một câu hai chữ, yên bình tự tại, xa xa nhìn lại thật như đang ngắm một bức họa đồ.

Nếu bất chợt có kẻ đuôi mù nào đi lầm vào, chỉ cần liếc nhìn hai người đều sẽ lặng lẽ thối lui, chỉ sợ quá rầy cảnh đẹp.

Trên sườn núi, hai người nhìn nhau, tâm hòa mắt hợp, giai nhân (quân tử) hiếm thấy, nhưng trong lòng lại đồng thời khẽ thở dài.

“Ta vốn tưởng rằng chúng ta sẽ là thần tiên quyến lữ.” Trong giọng nói của Thu Hoành Ba hơi có tiếc nuối.

Minh Nhị dừng bước, chấp tay sau lưng, lát sau mới nói: “Tại hạ vốn cũng cho rằng như vậy.”

Dứt lời, hai người nhìn nhau, sau đó mỉm cười, đều là văn đạm phong khinh.

“Gia thế dung mạo đều không có gì để bàn, gặp nhau lúc chưa từng hứa hôn, hẹn ước cùng người, thời gian không sớm không muộn, ngôn hành tính cách cũng hợp lòng nhau.” Thu Hoành Ba hơi ngẩng đầu, ánh mắt nhìn ngọn núi xa xa phía trước, kiểu dung thâm nhuộm sắc đỏ ửng, diễm lệ không gì sánh bằng. “Vì sao lại không thế chứ?”

“Hoành Ba tiểu thư là người thông tuệ như vậy sao lại không biết?” Minh Nhị nhẹ nhàng nói một câu, con ngươi mệnh mang xoay chuyển, vẫn xa xăm mỉm cười như trước.

Thu Hoành Ba nhìn hần, hai người đứng gần là thế, đôi mắt kia chỉ cách trong gang tấc là vậy, nhưng lại như ngăn bởi thiên sơn vạn thủy, như nhìn nhau từ phía xa xôi, không thể vượt qua, không thể đến gần.

Thế gian này, có những người, chỉ cần người trao cho hần một phần chân tình, hần đã hồi đáp lại người tất cả. Nhưng cũng có người, dù người dốc hết cả tâm tư cho hần, hần cũng chưa chắc hồi đáp người được một phần.

Những người như vậy, người mãi mãi không thể nhìn thấu hiểu rõ.

“Ngày nào đó Nhị công tử có Lâm nhi* (ý bảo sinh con để cái), xin dùng ‘Thiên ty y’ làm hạ lễ.” Nhẹ nhàng buông tay, mi mắt cong cong, một đóa cười nhàn nhạt chậm tràn ra như hoa trong nước, thắm đậm nét thanh nhã quyến rũ mềm mại.

**Lâm nhi: tương truyền trước khi Khổng Tử sinh ra, có kỳ lân nhà sách ngọc trong sân nhà ông, nói ông là dòng dõi vương hầu nhưng sinh không gặp thời chỉ có thể làm Tổ vương (vị vua có đức nhưng không có ngai vàng), đó chính là điển tích “Lân thổ ngọc thư” (Lân nhà sách ngọc, xem trong “Thập di ký”). Từ đó mọi người thường ca ngợi con cái người khác là “Kỳ lân nhi” hoặc gọi là “Lân tử”, “Lâm nhi”.*

Minh Nhị hơi nhường mảy, ung dung tao nhã nhìn dung nhan mỹ lệ thế gian hiếm thấy trước mặt, sau đó mỉm cười, nói: “‘Thiên ty y’ là vật báu vô giá, tại hạ thẹn không dám nhận.”

Thu Hoành Ba lắc đầu, đôi mắt sáng thông tuệ, “Nhị công tử là nhân vật phi phàm, Hoành Ba có thể được đề thơ, đó mới là vật vô giá, là Hoành Ba chiếm tiện nghi mới phải.”

Nhân vật như vậy, thực sự đáng tiếc. Minh Nhị công tử lẳng lặng dõi ánh mắt, nét mặt vẫn duy trì ý cười thanh nhã.

Hai người chậm rãi dời bước quay trở lại, đi được nửa đường thì thấy trên sườn núi xuất hiện một thân ảnh, ba người chạm mặt, đều là ngẩn ra.

“Thất thiếu.” Thu Hoành Ba mỉm cười lên tiếng chào, sau đó rời đi trước.

Để lại Minh Nhị, Lan Thất đứng sững cách sườn núi mặt đối mặt.

Bích mâu Lan Thất nhìn chằm chằm Minh Nhị, lúc sau mới phun ra một câu: “Hắn chết bản thiếu sẽ không khổ sở! Giả tiên ngươi chết bản thiếu nhất định vui mừng khôn xiết!”

Một câu không đầu không đuôi này khiến Nhị công tử có chút mờ mịt, chỉ chốc lát, ánh mắt lóe lên, dưới chân khẽ động, người đã tới trước mặt Lan Thất, duỗi tay chế trụ cổ tay Lan Thất, tung người mấy cái đã vào rừng rậm.

Trong rừng âm u nhưng lấy thị lực hai người vẫn thấy rõ xung quanh.

“Tâm loạn?” Minh Nhị như cười như không nhìn Lan Thất.

“Tâm động?” Lan thất thiếu hơi mĩa mai nhìn Minh Nhị.

“Thất thiếu không nhận được đã chữa thương cho hắn sao?” Khóe môi Minh Nhị khẽ nhếch.

“Thu tiểu thư tuyệt sắc thiên hạ, Nhị công tử rốt cục cũng loạn mắt động tâm rồi à?” Bích mâu Lan Thất yêu dị.

“Có Thất thiếu xuất thủ, thương thế Ninh Lăng nhất định không có gì đáng ngại, hà cớ gì tâm tình Thất thiếu lại không tốt?” Minh Nhị dường như có chút nghi hoặc.

“Có giai nhân làm bạn, Nhị công tử diễm phúc thật không tệ.” Lan Thất bày ra bộ dáng thật là hâm mộ.

“Cổ khí này trong lòng Thất thiếu là vì Ninh Lăng hay còn vì chuyện gì khác?” Trên mặt Minh Nhị công tử hiện lên nụ cười nhạt ý vị thâm trường.

“Sắc mê người người tự mê.” Lan thất thiếu rung đùi đắc ý nói.

Hai người người một câu ta một câu qua qua lại lại, cuối cùng đồng thời thốt ra: “Cẩn thận đấy.”

Lời vừa ra, cả hai sùng sốt, sau đó đều cười phì một tiếng, hơi tự giễu.

“Đồ ngốc!” Khóe môi Lan Thất cong lên, khóe mắt đuôi mày cũng giãn ra, ý cười rục rờ.

“Thoải mái chưa?” Minh Nhị thấy bộ dáng kia của Lan Thất trong lòng khẽ động, không khỏi tiện tay búng ra, đương khi đầu ngón tay chạm đến mi tâm thì, hai người đồng thời ngẩn ra.

Một không ngờ nàng vậy mà không hề phòng bị, một không nghĩ hắn sẽ có cử chỉ này.

Đầu ngón tay, mi tâm chạm nhau, tình cảm ấm áp nhàn nhạt, chớp mắt tê dại.

Nhưng cũng chỉ trong chớp mắt.

Nhị công tử thu tay vào trong tay áo rộng, một bộ dáng thông dong bình tĩnh.

Lan Thất ngửa đầu ngắm đỉnh cây cao phía trên. Nhìn một lúc, bỗng nhún người bay lên ngọn cây, ngồi xuống trên một nhánh cây khô. Minh Nhị đứng dưới giặt mình một chốc, sau đó cũng điểm mũi chân bay lên ngồi xuống bên cạnh Lan Thất.

Trên cây cao, tầm nhìn bỗng nhiên trống trải, toàn cảnh sơn cốc đập vào trong mắt.

Ánh mắt đảo qua căn phòng của Ninh Lăng, Lan Thất rũ mắt, nhìn sang Minh Nhị, vừa như nói vừa như hỏi, “Trên đời tại sao lại có người như vậy?”

Minh Nhị hơi giật khóe mi, nhìn Lan Thất nhưng không nói gì.

“Không giết người thì sao có thể sống?” Trong bích mâu Lan Thất ẩn lộ một tia mờ mịt.

Trầm mặc chốc lát, Minh Nhị mới nói: “Trên đời này, có những người không giết người mới sống vui vẻ, bình yên được, mà chúng ta, lại phải giết người mới có thể sống.”

“Đúng vậy, chúng ta không giết người, thi cốt đều hóa thành tro.” Lan Thất quay đầu, ánh mắt nhìn vào sơn cốc, giữa trời chiều sơn cốc đặc biệt yên tĩnh, lộ ra mấy phần yên vui bình dị.

“Đến hôm nay Ninh Lăng vẫn có thể giữ vững tâm tính như vậy, thật khiến kẻ khác bội phục.” Trên mặt Minh Nhị hiện lên một tia khâm phục nhàn nhạt, “Có điều ta và người không thể làm được như hần, mà hần cũng vĩnh viễn không thể hiểu thấu thủ đoạn của ta người. Người chết, có thiên đình và địa ngục ngăn cách; người sống, có thiện ác hắc bạch phân chia.”

“Phân biệt rõ ràng, không thể vượt qua, đúng không?” Lan Thất nỉ non, “Vượt qua, sẽ là hỗn loạn, sẽ là lưỡng nan, cuối cùng... sẽ là hủy diệt.”

Minh Nhị không đáp, hai người trầm mặc.

Trên ngọn cây chìm vào im lặng, sơn cốc cũng bao phủ trong yên tĩnh, chỉ có vài làn khói bếp lượn lờ trong bóng trời chiều, nhưng vừa lên lưng chừng ngọn núi cao đã tàn mất khắp nơi, gió thổi qua, cuối cùng hóa hư vô.

Sau một lúc lâu, Lan Thất nói: “Mỹ nhân Thu gia rốt cục vẫn phải bỏ qua sao?”

Nghe vậy Minh Nhị ngẩn ra, sau đó cười cười. Chẳng có gì ngạc nhiên, hần hiểu nàng, nàng cũng hiểu hần.

“Là một giai nhân tài mạo song toàn hiếm có, mà người thông minh đều biết làm thế nào để đối xử tử tế với mình.”

“Rõ ràng không phải rất thích Nhị công tử sao?” Lan Thất giờ tay bắt lấy một chiếc lá khô theo gió đưa tới.

Minh Nhị cười nhạt một tiếng, nói: “Thế nhân đều thích Nhị công tử, nhưng không ai thích Minh Hoa Nghiêm.”

Lan Thất chấn động, quay đầu nhìn hần, chỉ thấy một khuôn mặt cười thanh nhã, khóe mắt đuôi mày như phù trong màn sương mù, mệnh mạng sâu thẳm. Một thoáng ấy, bất chợt trong lòng mềm nhũn, sau đó hơi cay cay.

“Minh Nhị cũng được, Minh Hoa Nghiêm cũng xong, bản thiếu đều hiểu rõ, đều là đối thủ mạnh nhất duy nhất cuộc đời này của bản thiếu.”

Nụ cười thản nhiên mang theo mấy phần trêu đùa lại khiến Minh Nhị giật mình trong lòng, dòm mấu nhìn lại, là khuôn mặt yêu mỹ tuyệt luân quen thuộc, ngay cả đôi bích mâu tà mị sáng rực cũng đều quen thuộc.

Bỗng nhiên, trong lòng chậm rãi tràn ra một thứ gì đó, lặng yên không tiếng động, mà khoảnh khắc này lại cảm thụ được rõ ràng một phần vui sướng.

Đó là cái gì?

Minh Nhị công tử ưu nhã nhũn đôi chân mày nghi hoặc.

Lại một trận gió phát qua, ngọn cây lay nhẹ, Lan Thất hơi rùng mình.

Minh Nhị đưa tay cầm lấy cổ tay lạnh lẽo của nàng, từ từ truyền nội lực sang.

Dòng nước ấm từ từ len lỏi trong người, sau đó hàn ý tiêu tan. Lan Thất ngược mắt nhìn Minh Nhị đang trầm mặc, sau đó khóe môi hơi cong lên, trong đôi bích mâu lộ ra một tia sáng trong veo, đó là... Bất giác mỉm cười.

Lúc thu công, Minh Nhị nhìn đến vết sẹo đã khắc sâu trên bàn tay kia, ánh mắt chỉ dừng lại một chút, sau đó ngược mắt lộ ra một ý cười thanh nhã, nói với Lan Thất: “Coi như đáp lễ vừa rồi, vết sẹo này giữ lại cả đời đi.”

Lan Thất sùng sốt.

Minh Nhị công tử tiêu sái đứng dậy, phiêu dật ưu nhã phi thân rời đi.

Đến khi Lan Thất tỉnh thần, rốt cục bật thốt một câu: “Giã tiên!”

Rồi lại không nhận được cười.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 56: Thẻ ước há lại xem thường (Thượng)

... “Kiếm phong khiến hoa trên cành cũng phải giật mình, từng đóa hoa phiêu đảng như bông tuyết rơi... từng cánh lê cuốn lên theo gió... Không nhiễm bụi trần, lãnh lệ như tuyết”...

Màn đêm buông xuống, sau khi mọi người ăn uống nửa mặt sức miệng xong đều tắt đèn đi ngủ sớm, tới giờ Ty, toàn bộ sơn cốc đều chìm vào giấc ngủ, không còn một tia sáng đèn hay tiếng người.

Trong khi ấy, trên đỉnh ngọn Bắc khuyết Nam phong, theo bốn hướng đông tây nam bắc đốt ít ỏi mấy ngọn đèn, trong ánh đèn mờ lung có thể thấp thoáng trông thấy hình dáng đỉnh núi. Mà nơi cao nhất trên đỉnh núi sừng sững một gian nhà đá, một dải ánh đèn lơ mơ chiếu ra từ song cửa sổ, một thân ánh cao lớn đứng im bên cửa sổ,

chấp tay sau lưng mà nhìn xuống phía dưới. Đông Hải đảo giữa ban ngày chỉ cần liếc mắt là thấy ngay giờ đây đã chìm vào màn đêm đen kịt, chỉ thỉnh thoảng điểm xuyết mấy ánh đèn le lói. Ngẩng đầu lên, sao thưa trắng nhạt, trong đêm đông có vẻ đặc biệt lạnh lẽo.

“Thiếu chủ.” Một tiếng gọi khẽ vang lên ngoài phòng.

Người bên cửa sổ xoay người lại, nói: “Vào đi.”

Cửa bị đẩy ra, Khuất Hoài Liễu tiến vào, trong tay cầm một bình sứ cổ dài, đến trước mặt Vân Vô Nhai, hai tay dâng bình sứ lên. “Theo phân phó của thiếu chủ đã cho bọn họ uống thuốc lần nữa.”

“Ừm.” Vân Vô Nhai tiếp nhận bình sứ, “Thế nào rồi?”

“Đều nắm trong lòng bàn tay, ngay cả vị Nhâm Ký kia dưới biện pháp tài tình của thiếu chủ cũng không dám vọng động, thỉnh thiếu chủ yên tâm.”

“Vậy thì tốt.” Vân Vô Nhai gật đầu, “Không còn việc gì nữa, cậu đi nghỉ ngơi đi.”

“Dạ.” Khuất Hoài Liễu lên tiếng trả lời, nhưng lại không nhúc nhích, do dự chốc lát, cuối cùng hỏi, “Thiếu chủ, hành tung của những người đó thực sự không cần điều tra nữa sao?”

Vân Vô Nhai đến trước bàn đọc sách ngồi xuống, tiện tay đặt bình sứ lên bàn, không ngẩng đầu mà hỏi: “Cậu muốn điều tra sao?”

“Thuộc hạ nghĩ... nên tra.” Khuất Hoài Liễu đáp.

“Vậy cậu tra được sao?” Vân Vô Nhai ngược mắt nhìn hấn.

Câu này vừa như hỏi vừa như khẳng định, hai ngày nay bọn họ đã phá biết bao nhân thù, hầu như đã lục soát toàn bộ Đông Hải đảo, nhưng tìm mãi vẫn không ra hành tung của những người đó, tựa hồ như đã biến mất vào hư vô, không để lại một dấu vết nào.

“Ngay trên đảo Đông Hải mà bọn họ có thể ẩn dấu hành tung như vậy, chính là si nhục chúng ta, nhưng qua đó cũng có thể thấy bọn họ lợi hại thế nào.” Vân Vô Nhai thản nhiên nói, “Đến ngày ước định, tất bọn họ sẽ đến đây. Thay vì phí người tốn công truy tìm, chi bằng hãy dành sức làm những việc có ích hơn.”

“Dạ.” Khuất Hoài Liễu cúi đầu.

Vân Vô Nhai trầm ngâm chốc lát, nói: “Chuyện trên ngọn Nam phong coi như đã ổn thỏa, ngày mai cậu hãy cùng Vạn Ai xuống núi hỗ trợ Tiềm Sâm một tay.”

“Dạ?” Khuất Hoài Liễu nghi ngờ nhìn Vân Vô Nhai.

“Tình huống đêm đó cậu cũng thấy đấy.” Vân Vô Nhai ngã người dựa sau ghế, “Có thể chúng ta đã đoán sai. Cho là hai người kia đại náo Đông Hải chỉ vì hấp dẫn sự chú ý của chúng ta, để âm thầm điều tra tin tức chúng hiệp Hoàng triều vô lâm. Hấp dẫn sự chú ý của chúng ta điểm ấy không sai, chỉ e trong âm thầm còn có thâm ý khác.”

Khuất Hoài Liễu ngẫm lại đêm đó, lại tinh tế suy nghĩ sâu xa, không khỏi cảnh giác trong lòng.

“Đêm đó có thể có hai trăm cao thủ hai nhà Minh, Lan hiện thân, lẽ nào không thể có nhiều hơn? Đến vô thanh vô tức như vậy, lẽ nào không thể vô thanh vô tức ẩn thân ở những nơi khác trên Đông Hải? Minh Hoa Nghiêm và Lan Tàn Âm hai người ấy, có lẽ ta đã khinh địch rồi.” Trong lòng Vân Vô Nhai khẽ thở dài, nét mặt vẫn bình tĩnh ung dung, “Đêm đó bọn hấn mất đi bảy phần nhân tài, bây giờ hỏi tường lại, có thể đấy cũng là kết quả bọn hấn muốn.”

“Sao có thể như vậy?” Khuất Hoài Liễu nghe vậy đột nhiên phát lạnh, “Đó là đồng bạn của bọn họ, hơn nữa chẳng phải họ tới đây để cứu mấy người đó sao?”

“Chỉ mong là không phải vậy.” Ánh mắt Vân Vô Nhai nhìn lên trần nhà u ám, im lặng chốc lát mới nói, “Nhưng chúng ta cần phải thận trọng, quyết không được để có chút sơ hở nào.”

“Thuộc hạ hiểu.” Khuất Hoài Liễu khom người nói.

“Nhớ lấy, chỉ cần nghi ngờ, thà giết nhầm cũng chớ bỏ sót!” Trong thanh âm bình thản của Vân Vô Nhai lộ ra tia tàn khốc.

Khuất Hoài Liễu nghe vậy rung mình, sau đó đáp: “Dạ.”

“Lui ra đi.”

“Dạ, thuộc hạ xin cáo lui.”

Cửa nhẹ nhàng khép lại, trong phòng lại khôi phục vẻ yên tĩnh.

Vân Vô Nhai đứng dậy, thong thả bước đến trước cửa sổ, từ cánh cửa để mở phóng mắt nhìn ra xa, song tất cả chỉ là một màu đen kịt, thỉnh thoảng điểm xuyết một hai tia sáng yếu ớt.

Minh Hoa Nghiêm

Lan Tàn Âm

Trong lòng lặng lẽ mặc niệm hai cái tên này, sau đó không kìm được thở ra một hơi thật dài.

Hai người này... Đương thời có thể có nhân vật như vậy, có thể có đối thủ như thế, nên là may mắn của hấn mới phải, thế nhưng hấn... Muốn không phải là đối thủ, cuộc đời này hấn chỉ cầu đạt thành ý nguyện, chết cũng không tiếc!

Sao tàn trắng lặn, ngày mới lại bắt đầu.

Trong son cốc, chúng hiệp trải qua mấy ngày này thật hài lòng thuận ý.

Đầu tiên thương thế mọi người dần chuyển biến tốt đẹp, sau đó Ninh Lăng bị trọng thương hôn mê đã tỉnh, cuối cùng là Minh Lạc cô nương đã phối xong giải dược.

Sau nửa canh giờ uống giải dược thì mỗi người chúng hiệp đều tự vận khí, đan điền vốn trống không tức khắc khôi sinh nội lực, vận chuyển toàn thân, thông suốt không trở ngại, quả nhiên nguyên khí đã khôi phục lại thật. Cả đám ai nấy đều vui mừng không kìm lại được, đều nhao nhao cảm tạ Minh Lạc, khen rằng y thuật thật quá cao minh, so thẳng đến cả thần y Quân gia của Quân tử cốc.

Mà Minh Lạc cô nương lại thật khiêm tốn, nói rằng giải dược này có thể phối thành tất cả đều là nhờ công của công tử nhà nàng.

Chúng hiệp nghe vậy lập tức truy vấn.

Minh Lạc sau khi từ chối một phen, cuối cùng không địch lại được nhiệt tình của chúng hiệp, đành phải nói hết tiền căn hậu quả.

Vốn mấy năm trước Nhị công tử từng bị thương nặng, Minh gia phải khuyên toàn lực mới có được một viên võ lâm chí bảo ‘Phượng y đan’, nào ngờ công tử lại không chịu dùng, bảo rằng vật trân quý thế này hãy nên giữ lại, sau này nhờ có người càng cần hơn, bởi vậy mà thương thế kéo dài hai ba năm mới khỏi. Không ngờ viên ‘Phượng y đan’ giữ lại đây hôm nay lại phát huy tác dụng lớn lao thế, để phối thành công giải dược khôi phục nội lực cho chúng hiệp thì phải cần một viên này làm thuốc dẫn mới được.

Chúng hiệp nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng càng kính phục và cảm kích Minh Nhị công tử.

Ninh Lăng tỉnh lại càng khiến chúng hiệp vui mừng hơn nữa, đoạn thời gian bị nhốt trên Đông Hải đảo đã khiến từ đáy lòng bọn họ sinh ra một loại ngưỡng mộ và tán thưởng đối với người thiếu niên hãy còn non người trẻ tính này, mỗi ngày người đến thăm viếng nối liền không dứt. Tổng Tuyên, Tạ Mạt vì tiểu sư đệ mà vừa vui mừng vừa phiền não, bởi người đến thăm quá nhiều nên bọn họ vô cùng bận rộn, trà nước chẳng biết ngày nấu bao nhiêu ấm. Hơn nữa... Người đến nhiều là thế, ngay cả Minh Nhị công tử cũng đã đến, nhưng người mà trong đáy lòng tiểu sư đệ muốn gặp nhất lại chưa từng xuất hiện. Tuy tiểu tử gốc ấy chẳng nói gì, nhưng hễ ngoài phòng có chút động tĩnh, trong đôi mắt vụng về lại thấp thòm một tia hy vọng, khiến cho hai người ở bên cạnh chỉ biết lắc đầu thờ dài.

Cứ thế qua mấy ngày đã vào tháng mười hai, khí trời càng lạnh hơn, trên người mỗi người đều khoác áo bông. Trải qua mấy ngày điều dưỡng, thương thế chúng hiệp đều đã tốt lên bảy tám phần, ngay như Ninh Lăng, ngoại thương cũng đã lành, có thể xuống giường đi lại được rồi.

Một ngày này, sau khi dùng qua bữa trưa, Ninh Lăng nhìn Tam sư huynh bên trái một chút, nhìn Ngũ sư huynh bên phải một tẹo, rõ ràng có lời muốn nói, chỉ có điều vẫn đang cân nhắc làm sao mở miệng.

Cuối cùng Tổng Tuyên mở miệng trước: “Muốn ra ngoài à?”

Ninh Lăng vội vàng gật đầu, mấy ngày nay hai vị sư huynh chăm sóc hần rất chu đáo, hần chưa từng đi quá căn nhà gỗ này, thật là buồn bức đến mức có phần luống cuống rồi.

Tạ Mạt liếc mắt nhìn hần, nói: “Muốn đi tìm Lan Thất chứ gì?”

Ninh Lăng lại gật đầu, gật xong mới phản ứng lại, trên mặt liền nóng lên.

Cũng may Tổng Tuyên, Tạ Mạt không nói gì nữa, chỉ bảo: “Muốn đi thì đi đi.”

Ninh Lăng nghe vậy như được đại xá, vội vàng đứng dậy rồi đi.

Phía sau Tổng Tuyên, Tạ Mạt nhìn bước chân vội vã của hần, không khỏi lắc đầu.

“Cứ theo ánh mắt của thế tục mà nói, tiểu sư đệ chắc chắn là một lang quân tốt.” Tổng Tuyên nói.

“Đáng tiếc Lan thất thiếu lại là ‘Bích Yêu’, ánh mắt của yêu và người phàm thì không giống nhau.” Tạ Mạt gỡ cái chén không, nói.

Tổng Tuyên phì hạt com trắng dính trên đạo bào xuống, nói: “Cũng may ta nguoi đều là người xuất gia, không phải phiền não vì việc này.”

“Ừ.” Tạ Mạt gật đầu, có phần cảm thấy may mắn, “Phiền não của người thế tục hơn phân nửa đều đến từ hai chữ nhân duyên.”

Ninh Lăng vừa ra khỏi cửa thì đi thẳng một mạch đến tiểu lâu của Lan Thất, chỉ chốc lát đã đến trước lầu, đúng lúc gặp ngay Lan Đồng, Lan Lung vừa từ trong đi ra.

“Ninh thiếu hiệp.” Lan Đồng, Lan Lung cực kỳ lễ độ chào hỏi một tiếng.

Ninh Lăng cũng ôm quyền đáp lễ, hỏi: “Xin hỏi Thất thiếu có ở đây không?”

“Ở trên lầu.” Trong mắt Lan Lung hơi có ý cười, “Tôi và Lan Đồng còn có chút chuyện, xin mời Ninh thiếu hiệp cứ lên trên?”

Ninh Lăng vội vàng gật đầu, “Được, đa tạ hai vị.”

Lan Lung, Lan Đồng mời Ninh Lăng vào rồi mới bước ra cửa, đợi đi xa mấy trượng, Lan Lung mới nói nhỏ: “Người như vị Ninh thiếu hiệp này vốn là loại người mà Thất thiếu ghét nhất, nhưng chẳng biết vì sao Thất thiếu lại đối xử khác biệt với hần.”

Lan Đồng nói: “Chẳng phải hần có hôn ước với Thất thiếu hay sao, dĩ nhiên phải khác rồi.”

Lan Lung nghe vậy không cho là đúng, xùy xùy nói: “Trong mắt Thất thiếu chúng ta có cái gọi là ước là pháp sao?”

Lan Đồng nhớ đến ánh mắt trong sáng thuần lương của Ninh Lăng, nói: “Bây giờ trong cả sơn cốc này, luận nhân phẩm được mấy ai có thể như vị Ninh thiếu hiệp này, cho dù phóng mắt toàn bộ giang hồ cũng không có nhiều, nếu Thất thiếu quả thật thành hôn với hần, có lẽ cũng không phải là chuyện xấu.”

“Thành hôn?” Lan Lung suy nghĩ một chút mới nói, “Vây quá đáng thương, vào một nơi như Lan gia, vị Ninh thiếu hiệp này e là xương cốt cũng chẳng còn.”

“Đúng vậy.” Lan Đồng gật đầu, “Có điều, nếu Thất thiếu chịu bảo vệ hần, vậy đương nhiên sẽ khác.”

“Bảo vệ hần?” Lan Lung lườm hần một cái, “Lan gia từ trên xuống dưới có bao nhiêu người, Thất thiếu đã từng bảo vệ ai chưa?”

Lan Đồng lắc đầu. Quay đầu lại nhìn tiểu lâu, chợt nhớ lại thật lâu trước đây, khi Thất thiếu hãy còn là một thiếu niên mười mấy tuổi đã từng nói với hần.

“Trên đời này, nếu bản thân không thể tự mình sinh tồn thì sẽ không tồn tại được.” Lan Lung thì thào, “Rất lâu trước đây Thất thiếu đã nói như vậy.”

Lan Đồng trầm mặc chốc lát mới nói: “Đi nhanh thôi, những chuyện này không phải là việc chúng ta cần nghĩ.”

“Ừ.” Lan Lung lên tiếng trả lời.

Hai người điểm chân bay lên, nhanh chóng biến mất trong sơn cốc.

Ninh Lăng leo lên lầu hai, trước cửa lầu có một tấm màn vải che phủ, vén nhẹ màn lên, một luồng khí nóng phả vào mặt, lập tức cả người ảm áp hần lên. Bước vào trong nhìn lại, gian phòng không lớn không nhỏ, bên phải đặt một tấm bình phong chạm hoa và cây cảnh, sau bình mơn hồ lộ ra màn sa, có lẽ đặt giường đệm, phía trước sát cửa sổ đặt một bàn một ghế, trên bàn bày giấy và bút mực, trên ghế lót đệm, bên trái đặt một cái thấp, lúc này Lan Thất đang nhắm mắt nằm trên thấp, trên người đắp mền gấm, tựa hồ đang ngủ, trước thấp đặt một chậu than, trên đó đang om một ấm trà.

Nhìn thấy cảnh này, Ninh Lăng tiến cũng không được mà lùi cũng không xong, nhất thời không khỏi ngăn người đứng ở cửa. Một luồng gió lạnh từ cửa cầu thang thổi vào khiến hần run lên, sợ thổi đến bên Lan Thất, vội buông màn, màn sau lưng buông xuống, người coi như đã vào trong.

Sau khi đứng ở cửa một lúc lâu mới rón rén đi vào, dừng bước cách thấp mấy bước.

Người trên thấp tựa hồ ngủ rất say, cho nên lúc này mới to gan không kiêng kỵ mà nhìn.

Cửa sổ đóng kín, rèm cửa buông xuống, ánh đông dương chỉ miễn cưỡng lọt được vài tia sáng qua song cửa, bao trùm trong phòng là một sắc màu nhàn nhạt ảm áp. Toàn thân người trên thấp đều được đắp kín, chỉ lộ ra gương mặt, lúc này Ninh Lăng đang lẳng lặng ngắm nhìn gương mặt đó, có lẽ vì đôi bích mâu kia đã khép lại, quanh thân vốn tràn đầy yêu tà giờ khắc này đã tan biến mất, chỉ hé ra một dung nhan đang ngủ thật trầm tĩnh.

Ở nơi sâu nhất trên núi Thiên Bích có mấy gốc lê, mỗi khi đến mùa hoa nở, các sư huynh đệ đều thích đứng dưới tàng cây luyện kiếm, kiếm phong khiến hoa trên cành cũng phải giật mình, từng đóa hoa phiêu đảng như bông tuyết rơi, đại sư huynh nhìn từng cánh lê cuốn lên theo gió đã từng nói một câu khiến các sư huynh đệ chọc đùa mãi không thôi: Không nhiễm bụi trần, lãnh lệ như tuyết.

Trong lòng hần, dung nhan đang ngủ này chính là hoa lê lãnh lệ như tuyết, không nhiễm nửa điểm bụi trần.

Trong lòng hần, từ lần đầu nhìn thấy một thân nữ trang của nàng ở trên thuyền ngày ấy, hần đã xem nàng là thê tử của mình.

Bên cạnh chậu than có chiếc ghế đầu nho nhỏ, Ninh Lăng lẳng lặng ngồi xuống, ánh mắt không rời gương mặt đó.

Khuôn mặt điểm lệ như cánh lê, đôi mắt khép nhẹ, mi dày trong tuyết cong cong như hai lưỡi trắng non màu mực nhạt, khiến hần rất muốn vươn tay chạm lên nó, để biết liệu có mềm mại như tượng tượng hay không, thế nhưng hần chỉ là muốn.

Khuỷu tay vẫn đặt trên đầu gối, tựa đầu gối lên cánh tay, mắt không chớp nhìn đóa hoa kia, ánh mắt dần hóa si mê.

Rất nhiều người nói, gương mặt này tuyệt mỹ như yêu.

Rất nhiều người nói, người này đáng sợ như yêu.

Sư huynh từng nói, rời xa mới là sách lược vẹn toàn.

Thế nhưng, hần không cảm thấy đáng sợ, hần cũng không muốn rời xa.

Gương mặt này, không thể nghi ngờ là rất đẹp, trên đời này không ai có thể sánh bằng, thế nhưng... Không phải vì điều này mà hần không muốn rời xa, hần chỉ là... Chỉ là muốn tới gần, chỉ là không muốn rời đi, chỉ như vậy mà thôi.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở khẽ khàng, chậu than tỏa nhiệt bao phủ toàn bộ căn phòng, ảm áp an bình.

Ngày xưa, lúc ở trước mặt nàng hần luôn né tránh, quần bách, sốt ruột, nhưng nay những cảm xúc đó đã biến mất không thấy tăm hơi, lúc này, toàn bộ tâm trí hần đều bình tĩnh an hòa.

Nếu có thể mãi mãi thế này thì thật tốt.

Một gian phòng nhỏ ảm áp, nàng yên lặng ngủ, hần yên lặng nhìn.

Nàng không cười yêu dị, cũng không có ánh mắt lạnh như băng.

Như vậy, nàng sẽ không mệt mỏi, mà hần cũng sẽ không đau lòng.

An tĩnh —

Chỉ như vậy thì thật tốt.

* * * * *

Thời gian trong phòng phẳng phát ngưng lại, mà ngoài phòng thì vẫn lặng lẽ trôi qua.

Ninh Lăng ngồi im, si mê mà nhìn, bất động, không một không mõi, chỉ chăm chú nhìn...

Chợt giật mình bừng tỉnh, một chốc tựa nghìn năm.

Tựa hồ từ lúc chào đời tới nay đã thế, lại tựa hồ chỉ như một thoáng chớp mắt, mắt của hắn liền đối diện với một đôi con ngươi xanh biếc trong suốt.

Nhất thời, mặt hồ vốn tĩnh lặng gọn sóng.

Thật ra từ lúc Ninh Lăng đặt chân lên cầu thang, Lan Thất đã tỉnh, nàng biết hắn đứng ở cửa, nàng biết hắn lặng lẽ tiến vào, nàng đang chờ, chờ xem tiểu tử ngốc này sẽ làm gì tiếp theo, thế nhưng đợi hồi lâu mà chẳng thấy hắn có động tác gì, ngược lại nàng lại mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Nàng cảm giác được mình chẳng ngủ bao lâu, nhưng an bình và thỏa mãn, đó là giấc ngủ mà nhiều năm qua chưa từng có.

Đó cũng là lần đầu tiên trong nhiều năm qua bên cạnh có người mà nàng hoàn toàn không phòng bị.

Tỉnh lại lần nữa, đối diện là một đôi mắt hắc bạch phân minh, trong ánh mắt có thứ gì đó thật ám áp thật trung hậu.

Một khắc kia nàng chợt hoảng hốt, nhưng một khắc sau bỗng nhiên phát lạnh.

Nàng, đã buông tha từ lâu.

“Ngươi... khát không?” Ninh Lăng sừng sốt một lát mới ngốc nghếch hỏi một câu.

Lan Thất nhướn mày nhìn hắn.

“Ta rót nước cho ngươi.” Ninh Lăng không đợi nàng trả lời liền lấy chén trà xách cái ấm trên chậu than rót một chén đưa tới.

Lan Thất ngồi dậy, đưa tay nhận lấy.

Trong nháy mắt đầu ngón tay chạm nhau, thiếu chút nữa Ninh Lăng đánh rơi luôn cái chén, một khắc sau thấy được vết sẹo trên tay Lan Thất, không khỏi kêu lên: “Ngươi bị thương sao!” Thanh âm vừa vội lại lớn.

“Ừ.” Lan Thất cầm chén trà sang tay trái, nâng tay phải lên nhìn thoáng qua, chỉ cảm thấy vết sẹo này thật xấu xí, không khỏi nhíu mày, lại nhớ đến lời nói hôm đó của Minh Nhị, mày càng nhíu chặt hơn.

“Còn đau không?” Ninh Lăng thấy nàng nhíu mày không khỏi cũng nhíu theo, vết sẹo kéo từ lòng bàn tay đến trên mu bàn tay, chỉ liếc mắt cũng biết nhất định là xuyên qua cả bàn tay mới có thể để lại thế, da thịt bện xoắn vô cùng dữ tợn, trong lòng chợt như bị cái gì siết chặt, khó chịu đến mức tưởng như không thở nổi.

Lan Thất uống một hơi cạn sạch chén trà, ngược mắt nhìn thoáng qua Ninh Lăng, khi chạm vào ánh mắt của hắn, trong lòng có một thoáng cảm động, thế nhưng...

“Sớm khỏi rồi.” Nàng đáp đơn giản.

“À.” Ninh Lăng gãi gãi đầu, không biết nên nói gì nữa.

Lan Thất vãn về chén trà trong tay, bích mâu u trầm nhìn Ninh Lăng, dưới ánh mắt soi mói của nàng gương mặt anh lăng dần lộ vẻ bất rút, ánh mắt dao động sang bên, da mặt từ từ chuyển đỏ, đôi mắt quay lại nhìn nàng một cái, vừa đối diện lập tức dời đi, đôi tay khi thì bện xoắn vào nhau, khi lại nắm thành quyền...

“Phì!” Nàng nhện không được bật cười.

Mặt Ninh Lăng càng đỏ hơn.

“Ninh Lăng ơi là Ninh Lăng, sao ngươi có thể thú vị như vậy.” Ngón tay gõ vào trên cái trán hồng hồng kia, khẽ thở dài một tiếng.

Ninh Lăng sờ sờ cái trán, ấp úng nói: “Ta... ta muốn đến thăm ngươi một chút thôi, ừm, xem ngươi... ừm, chuyện đó, ừm...”

“Ha ha...” Thấy bộ dáng căng thẳng của hắn, Lan Thất cười khê, nhưng trong lòng lại sinh ra một cảm giác nặng nề không rõ.

Ninh Lăng, tâm tính chất phác thiện lương của ngươi có thể cả đời không đổi? Nhưng cả đời không đổi thì có thể thế nào?

Lan Tàn Âm... Từ lâu đã không cần những thứ đó nữa.

“Chuyện đó... Ngươi giúp ta chữa thương nhất định tổn hao nội lực, cho nên ta đến thăm một chút xem ngươi có sao không, chuyện đó... Ngươi không sao, vậy ta... Ta đi đây.” Ninh Lăng nắm chặt tay cuối cùng cũng nói hết lời, đứng dậy đang muốn rời đi.

Nhưng phía sau Lan Thất bỗng gọi hắn: “Ninh Lăng, ngươi bồi bản thiếu ra ngoài đi dạo một lúc được chứ?”

“Được thôi!” Ninh Lăng lập tức đồng ý, trong ánh mắt ngập tràn niềm hân hoan.

“Nếu bản thiếu vui vẻ, sẽ kể cho người nghe một chuyện xưa.” Lan Thất đứng dậy.

“Ừ.” Ninh Lăng gật đầu.

Hai người rời phòng, mảnh lại buông xuống ngăn cách căn phòng ấm áp và yên tĩnh với bên ngoài.

Có điều bọn họ không biết, một chốc lát trong buổi chiều tại tiểu lâu này, hai người suốt đời không quên.

Rời khỏi tiểu lâu, gió lạnh phả ngay vào mặt, một thân ấm áp mang theo từ trong phòng phút chốc tan tành.

Lan Thất ngẩng đầu nhìn trời cao, gió đông luôn lạnh như vậy, nhưng chỉ có gió lạnh này mới có thể thổi khô vụn cây thối tàn trăm hoa, càng nhắc nhở con người nhân thế lạnh lùng tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 57: Thề ước há lại xem thường (Trung)

... “Tâm lang tựa trời, tâm thiệp như ngọc, trời sớm chiều dễ đổi, thà làm ngọc nát còn hơn ngói lành”...

Ninh Lăng đi theo sau Lan Thất, hai người chậm rãi đi dọc theo sườn núi, khi đến triền phía tây, nơi đây khuất gió mà hứng trọn ánh đông dương khiến cho bầu không khí ấm áp dễ chịu hơn nhiều.

Lan Thất dừng bước, ngồi xuống trên lớp cỏ khô dày, nói: “Chúng ta ngồi đây phơi nắng một chút đã nào.”

“Ừm” Ninh Lăng ngồi xuống bên cạnh nàng.

Lan Thất ngắt một cọng cỏ quấn vào ngón tay, neho mắt nhìn thoáng qua bầu trời, nói: “Thời tiết này thật thích hợp để kể chuyện xưa.”

“Ừm” Ninh Lăng lại đáp một tiếng.

Lan Thất vừa nghịch cọng cỏ trong tay, vừa nói, “Rất lâu trước đây, cũng vào một ngày như thế này nghe người ta kể chuyện xưa, khi đó còn quá nhỏ không biết, mà nay quay đầu nhìn lại, lại thấy bất luận là chuyện xưa gì, nghe trong một ngày như này, dù u ám thế nào chẳng nữa cũng chẳng khiến người ta lo sợ.”

“Ừm” Ninh Lăng lại đáp một tiếng.

Lan Thất nghiêng đầu nhìn hấn, bích mâu hơi xao động, tràn ra một chút ý cười, thật sâu thẳm khó hiểu.

“Ninh Lăng, bản thiếu sẽ kể cho người một chuyện xưa đã xảy ra thật lâu trước đây, cũng là lúc bản thiếu trở thành gia chủ Lan gia mới tường tận hoàn toàn, bao năm qua đã có rất nhiều người chết đi, bây giờ biết rõ chuyện xưa này chẳng còn mấy người, mà số ít người biết đó cũng tuyệt không kể cho người thứ hai. Mà người, là người đầu tiên bản thiếu kể, cũng là người cuối cùng, hiểu chưa?”

“Hả?” Ninh Lăng sững sốt, một lát sau mới chợt tỉnh, hỏi lại, “Ý người là ta không được kể lại với người khác?”

“Ừ.” Lan Thất gật đầu, quay đầu lại, ánh mắt dõi về phương xa, “Bản thiếu kể cho người nghe, chính là vì muốn người hiểu rõ.” Đang nói chợt dừng lại, chốc lát mới tiếp tục, “Ninh Lăng, trên đời này, người như người, bản thiếu lần đầu tiên gặp, bản thiếu... không muốn hại người.”

“Hả?” Ninh Lăng mờ mịt nhìn Lan Thất.

Nhưng nàng không nhìn hấn, ánh mắt vẫn nhìn về phía trước, sau một lúc lâu mới cúi đầu mở miệng nói: “Hơn hai mươi năm trước, trong võ lâm có một người tên là Lam Đạm Ninh.”

Ninh Lăng nghe cái tên này xong, không phản ứng gì, chỉ mơ hồ nghĩ người này họ Lan, vậy có lẽ cũng là người Lan gia mà thôi.

Nhưng nếu để Vũ Văn Lạc nghe được, chắc chắn hấn sẽ nhảy dựng lên mà gào thét: “Lan Đạm Ninh?! Đây chẳng phải là vị đệ nhất mỹ nam mức tiếng võ lâm hơn hai mươi năm trước cùng Đông Vị Minh đó sao?!”

“Vị Minh cuộn huyết sắc, Đạm Ninh ngừng phong vũ.” Lan Thất khe khẽ thì thầm, “Hơn hai mươi năm trước, ai trong võ lâm mà chẳng biết những lời này chính là nói về Đông Vị Minh và Lan Đạm Ninh.”

“Ồ?” Ninh Lăng hơi ngạc nhiên. Đông Vị Minh thì hấn biết, đó chính là sư phụ của Lan Thất, hơn nữa hơn hai mươi năm trước còn là một vị đại mỹ nhân khiến quần hào toàn thiên hạ mê mẩn, mà vị Lan Đạm Ninh được so với bà này, lẽ nào cũng là một mỹ nhân chăng?

Lan Thất nghiêng đầu nhìn hấn một cái, tự như biết suy nghĩ trong lòng hấn, khoe môi hơi cong, cười cười nói: “Võ lâm đã so hàng Lan Đạm Ninh và sư phụ, tất nhiên muốn nói dung mạo hai người xinh đẹp hiếm có, chỉ có điều sư phụ là nữ nhân, mà Lan Đạm Ninh lại là nam nhân.”

“Ồ.” Ninh Lăng gật đầu tỏ ý đã biết.

Lan Thất quay đầu lại, ánh mắt trôi vào hư không. “Dáng dấp Lan Đạm Ninh thế nào, bản thiếu đã chẳng còn nhớ gì từ lâu.”

Hà? Ninh Lăng nghi hoặc. Chẳng lẽ nàng đã gặp qua người này?

“Chẳng qua nếu đã có thể nổi danh cùng sư phụ, có lẽ tướng mạo cũng không tệ. Hấn xuất thân thế gia, võ nghệ cao siêu, dáng dấp đẹp đẽ, tự nhiên vừa ra giang hồ thì danh tiếng lan xa, mà khiến người ta tán tụng nhất chính là tài thổi tiêu. Sư phụ vì dung mạo mà khiến giang hồ đẩy lên tình phong huyết vũ, mà Lam Đạm Ninh... Bất luận là nam hay nữ, chỉ cần gặp gỡ tương giao đều tâm duyệt thần ninh xuân phong mãn diện*, giang hồ đồn đãi tiếng tiêu trong như tiếng trời, người nghe ai nấy đều nghiêng mình bái phục, được ca tụng là ‘Lan tiêu thiên âm’**.”

**Tâm duyệt thần ninh xuân phong mãn diện: tâm tình khoáng đạt, tinh thần sáng khoái, vui vẻ rạng rỡ*

***Lan tiêu thiên âm: Tiếng tiêu của họ Lan như thanh âm của trời*

Ninh Lăng nghe vậy không khỏi nghĩ, một bậc nhân vật như Lam Đạm Ninh này, lẽ ra phải như Minh tiền bối, Thu tiền bối được người người kính trọng mới phải, nhưng vì có gì lại tuyệt tích giang hồ như vị Đông Vĩ Minh kia, hậu thế hầu như không người biết.

“Một nhân vật như vậy, dĩ nhiên sẽ nhận được rất nhiều mến mộ, nhưng việc hôn sự của hấn đã được quyết định từ nhỏ, đó là con gái một gia đình thế giao*, dung mạo xinh đẹp, nhân phẩm khôi bàn, lại còn là thanh mai trúc mã tình sâu nghĩa đậm. Xem đi, dù được bao nhiêu giai nhân mỹ nữ trên giang hồ mến mộ, Lam Đạm Ninh đều chưa từng động tâm. Trong số những nữ tử hấn kết giao có một người mẫn tuệ nhất, hấn và nữ tử này không thành tình lữ lại thành tri kỷ.” Đang nói, Lan Thất quay đầu nhìn Ninh Lăng đầy thâm ý, “Tên nữ tử này là Giản Vi Lan.” (**thế giao: mấy đời thân nhau*)

“À?” Ninh Lăng tròn to mắt, “Mẹ ta?”

“Ừm” Lan Thất gật đầu.

“...” Ninh Lăng suy nghĩ một chút, bỗng nhiên hiểu ra, “Vị Lan Đạm Ninh này chính là cha ngươi?”

“Ừm” Lan Thất hồ hững gật đầu một cái, nói: “Lam Đạm Ninh mười tám tuổi bước chân vào giang hồ, mười chín tuổi danh truyền thiên hạ, hai mươi tuổi kết giao với Giản Vi Lan, hai người xem nhau như tri kỷ đồng thời ước định ngày sau sẽ kết thông gia, hai mươi mốt tuổi về nhà thú thê Nhan Từ Tích.”

“Ồ, sau đó thì sao?” Ninh Lăng hỏi. Lẽ nào mối hôn sự của họ đã được quyết định lúc ấy?

Lan Thất trầm mặc một lát, mới thở dài thán một câu: “Nếu lúc đó hấn cứ ở nhà, thì sẽ tốt rồi.”

“Hà?” Ninh Lăng nhìn nàng.

“Sau khi thành thân một năm, hấn lại rời nhà ngao du giang hồ, mà lần này, hấn...” Lan Thất hơi ngừng lại, qua một hồi lâu mới nhẹ giọng nói, “Lần này hấn gặp một người. Bao năm trên giang hồ, gặp qua muôn hình vạn trạng nữ tử, dù động lòng người đến đâu chẳng nữa, hấn vẫn tâm như chỉ thủy* lấy lễ đối đãi, hấn cũng tự xưng mình là tình tình**, nhưng khi gặp người kia thì, hấn đã không còn giữ được lời hứa hẹn của mình nữa.”

**tâm như chỉ thủy: tâm tình như dòng nước lặng*

***tình tình: tình yêu trung trinh một lòng không đổi*

“Hấn gặp ai thế?” Ninh Lăng tò mò.

“Hấn gặp một nữ nhân.” Bên môi Lan Thất hiện lên một nụ cười mỉa mai, “Chuyện giữa hấn và nữ tử kia...” Đưa tay ngắt cọng cỏ khô đang quấn trên ngón tay, cúi đầu, không thấy rõ vẻ mặt ra sao, qua một lát mới chậm rãi nói, “Đã từng là một chuyện xưa vậy, khi chúng ta còn bé, tai đã nghe quá vô số lần, cứ thế đến hôm nay vẫn còn nhớ rõ.”

Lan Thất cười buồn, trong nháy mắt bích mâu như phủ một tầng hơi nước, mông lung sâu thẳm.

“Hấn và nàng gặp nhau trên một con phố dài, giữa dòng người đến người đi, dường như chỉ vừa ngẩng mắt, hấn đã trông thấy nàng ôm trong lòng một cành đồ nhược, nàng nhìn thấy hấn áo trắng như tuyết tiêu trúc ngọc bích, vừa như rất bình thường lại cũng thật bất bình thường. Con đường thật dài, giữa đoàn người chen chúc, phảng phất trời sinh nàng (hấn) đứng trước mặt hấn (nàng) là chuyện tự nhiên như mây trôi nước chảy vậy.”

Vừa nói vừa lơ đãng kéo cọng cỏ khô trên ngón tay, ngắt bỏ từng đoạn ngắn.

“Khi mắt vẫn còn dõi trên con phố lớn, đang lúc mờ mịt, nữ tử kia đã đến trước mặt, đưa tay qua, tặng hấn một cành đồ nhược. Hấn nhận lấy, chưa kịp hoàn hồn, nàng kia đã nhẹ nhàng lướt qua, để lại hấn đứng đấy thất vọng ngắm cành đồ nhược, giữa mùi hương thoang thoang vẫn vơ, khoảnh khắc đó tựa như một giấc ảo mộng. Thế rồi một tháng sau, trong biển người rộn ràng đến hội chùa, hấn gặp lại nữ tử kia, vẫn ôm trong lòng một cành đồ nhược, hương thơm đánh vào xúc giác người. Lần gặp lại này, trong lòng hai người đều kinh ngạc rồi lại tự là lẽ đương nhiên, nữ tử vẫn tặng hấn một cành đồ nhược như trước, nhưng lần này còn mở miệng nói chuyện với hấn.”

Đầu ngón tay vẫn vơ cọng cỏ khô, từng đoạn từng đoạn hóa thành bột phấn, rơi xuống đất phất.

“Nếu có thể gặp lại, tức cùng quân hữu duyên, nguyện hứa chung thân.” Lan Thất ngẩng đầu lên, “Nữ tử nói xong câu đó lại nhẹ nhàng rời đi. Lam Đạm Ninh nhìn cành đồ nhược trong tay, vừa kinh ngạc vừa buồn cười, nhưng trong lòng lại gọn lên từng lần sóng lẫn tan. Từ đó về sau, ngày qua ngày, hấn vừa chờ mong vừa hiếu kỳ, đương nhiên hấn vẫn tự phụ bản thân không hề động tâm động tình, nhưng qua mấy tháng, hấn vẫn không gặp lại nữ tử kia. Ban đầu là kỳ vọng, rồi từ từ thất vọng, cuối cùng nhạt dần, cứ vậy một năm trôi qua, hấn cho rằng từ đây chôn vùi hồng trần, thậm chí còn vì thế mà âm thầm cảm thấy may mắn. Bởi chỉ một chút ‘Ký ức’ này thôi cũng khiến hấn biết rằng, đó là dấu hiệu không hay.”

“Sau đó thì sao? Hai người đó thật sự không gặp lại nhau nữa à?” Ninh Lăng hỏi dồn.

Lan Thất cười lạnh. “Nếu không gặp nhau thì tốt rồi, đường này lại cứ... hừ.”

Ninh Lăng mở to mắt nhìn nàng.

“Một buổi tối mùa đông năm kia, tuyết rơi rất dày, Lan Đạm Ninh không tìm được nơi nghỉ trọ, đang định kiếm một chỗ qua đêm, bỗng nghe phía trước có tiếng bình khí, vì thế mới phi thân đến đấy xem thử là có chuyện gì. Đợi khi hần chạy đến nơi, chỉ thấy bốn cỗ thi thể nằm trong tuyết, một người đứng lặng giữa đám thi thể đó, bích y nhuộm máu, dư âm sát khí sát ý hầy còn, nhưng người kia như đóa mai đỏ trong tuyết, có một loại điểm lệ đoạt phách nhiếp hồn người. Nghe thấy có người đến gần, người nọ quay đầu lại, hai người đều ngẩn ra. Một khắc kia, khi Lan Đạm Ninh nhìn thấy rõ nữ tử đứng trước mặt, nàng vừa giật người xong nhưng trên người vẫn thoang thoang mùi hương đồ nhược như cũ, trong lòng cảm giác không chỉ là không ổn, mà là đại kiếp nạn đã ở ngay trước mắt.”

Lan Thất quay đầu nhìn Ninh Lăng, nét mặt như cười như không. “Đây là lần thứ ba bọn họ gặp nhau, người nói xem có phải thật có duyên không?”

Ninh Lăng gật đầu, “Hữu duyên.”

“Ha...” Lan Thất cười khê, không vui không buồn nói tiếp, “Gặp lại nhau đêm đó, có lẽ chính Lan Đạm Ninh cũng không biết bản thân là kinh ngạc nhiều hơn hay kinh hi nhiều hơn, nhưng nói gì thì lần gặp nhau thứ ba này của bọn họ cũng thật kỳ diệu, hơn nữa... Bọn họ còn động tâm.”

“Ha... Hần đã cưới thê tử, sao còn có thể thích nữ nhân khác được.” Mây Ninh Lăng nhú lại.

Lan Thất gật đầu, nói: “Đúng vậy, hần đã cưới thê tử, hơn nữa hần còn từng hứa hẹn với thê tử rằng cả đời hần chỉ yêu một mình nàng, chỉ có một nữ nhân là nàng, thế nhưng... Động tâm không phải là hứa hẹn, không phải là việc hần có thể khống chế được. Đối với lần tương phùng thứ ba này, nữ tử kia cho rằng đây là duyên phận trời ban, cũng là tâm ý của nàng, bây giờ nàng nên thực hiện lời hứa của mình. Nhưng Lan Đạm Ninh cố ý lấy cái cố đã có gia thất để khước từ, nào ngờ nàng kia lại nói “Thiếp ước hẹn với chàng, vì tâm thiếp yêu chàng, cùng với nhà chàng, thế chàng có quan hệ gì đâu.”

“A?” Ninh Lăng kinh ngạc. Quay sang nhìn Lan Thất, trong lòng bỗng nghĩ, lời lạ lùng như vậy mà nàng cũng có thể nói ra.

Lan Thất nhìn Ninh Lăng nói: “Khi đó, Lan Đạm Ninh nghe xong lời này phỏng chừng cũng phản ứng như người vậy, kinh ngạc không thể tin được. Thế nhưng, hần không cự tuyệt lời mời của nàng ta mà đến làm khách trong một trang viên nho nhỏ ở Ô Vân Giang Bạ, có điều ngày qua ngày, hần chẳng nề rời đi nữa. Nữ tử này không giống với bất kỳ một người nào hần đã gặp trước đây, nàng làm việc tùy tâm, chỉ cần thích, là đi, là làm. Cho nên hần có thể cảm ô đứng dưới đình viên một ngày một đêm để che chân gốc mai đỏ mà nàng yêu thích chỉ vì sợ cánh hoa bị mưa to đánh rơi. Cho nên hần có thể một đêm tắm nhuộm Ô Vân Giang bằng máu đám thủy tặc, không phải vì hành hiệp trừ ác, mà bởi nàng không cho phép bất kỳ kẻ nào hoành hành ở Ô Vân Giang Bạ.”

Người này quá tùy hứng rồi. Ninh Lăng thầm nói trong lòng.

“Mà hiểu biết của nàng mới thật là đáng ngạc nhiên. Bất kỳ võ công môn phái nào trên giang hồ nàng cũng biết ưu khuyết, cùng nàng đàm luận thi văn rồi lại xuất khẩu thành thơ, một khúc tỳ bà > khiến thần hồn hần điên đảo, ngay cả kỳ môn độn giáp nàng cũng thông thạo. Nàng vừa xinh đẹp vừa thần bí, không ai trong giang hồ biết thân phận của nàng, cũng không ai biết nàng. Nàng chưa từng hỏi hần là ai, không hỏi tên hần, không hỏi gia thế hần, không hỏi hần đến từ đâu muốn đi nơi nào, càng không nhắc đến thê tử hần, tựa hồ ngoại trừ người trước mắt này, hết thảy thứ khác nàng hoàn toàn không hứng thú. Nàng chỉ thích hần, chỉ muốn ở cùng hần, không rứt rề, không lễ pháp, nàng thông minh tinh tường, nàng biểu đạt yêu mến và tình ý nồng đậm của mình rất chân thật, Lan Đạm Ninh cự tuyệt, giẫy dụa, thế nhưng... Đối mặt với người như vậy, sao hần có thể chống cự, cuối cùng, cuối cùng hần cũng trầm luân.”

Bỗng nhiên Lan Thất quay đầu nhìn Ninh Lăng, nói: “Ninh Lăng, người biết hứa hẹn và thê ước dùng để làm gì không?”

Bị nàng hỏi bất ngờ như vậy, Ninh Lăng sững sờ một lúc, suy nghĩ một chút mới đáp, “Chính là đã đồng ý, thì nhất định sẽ làm được.”

“Sai.” Lan Thất cười lạnh một tiếng, bích mâu lóe sáng vô cùng, tựa như một ngôi sao nhỏ ngấm trong đầm băng, đâm qua lớp băng phản chiếu ánh sáng chói, “Hứa hẹn và thê ước chỉ có một tác dụng duy nhất — chính là dùng để phản bội!”

“Không phải...” Ninh Lan không đồng ý, đang định phản bác, nhưng Lan Thất hiển nhiên không muốn nghe, quay đầu lại nói tiếp.

“Lan Đạm Ninh đã quên lời hứa với thê tử, thậm chí có thể nói hần đã quên nhà hần, quên thê hần, quên giang hồ, toàn bộ tâm thần của hần đều quay quanh nữ tử tự xưng nhũ danh là A Mị kia. Ngày qua ngày nhìn nhau không thấy chán, tháng qua tháng gặp nhau không thấy dài, cứ như vậy chớp mắt một năm trôi qua, hần cùng A Mị bầu bạn trọn ngày ở Ô Vân Giang Bạ, A Mị sinh cho hần một cặp song sinh. Một lần có hai hài tử, hai người dĩ nhiên rất vui vẻ, nhưng khi hài tử mở mắt ra, bọn họ mới phát hiện, đứa ra trước có đôi mắt màu đen, mà đứa ra sau lại màu xanh biếc! Nhìn cặp mắt xanh biếc quý dị chưa từng thấy qua kia, Lan Đạm Ninh ngây dại, thế nhưng A Mị lại trấn an hần, nói rằng huynh trưởng của nàng cũng có đôi ngươi màu xanh biếc, người ta nói cháu ngoại trai thường giống cậu, đứa bé này phỏng chừng cũng như thế. Lan Đạm Ninh dù không nói bao nhiêu, nhưng lòng vẫn chôn dấu bất an. Không lâu sau, hần nhận được thư nhà, thê tử hần vì lâu không nhận được tin tức của hần đang rất lo lắng, nên mới cho tuyệt ung truyền thư cho hần. Đến lúc này hần mới nhớ mình còn một vị thê tử ở nhà.”

“Hai đứa bé này...” Ninh Lăng giật mình nhìn Lan Thất.

“Đúng vậy, hai đứa bé này chính là chúng ta.” Lan Thất dứt khoát thừa nhận, “Lan Đạm Ninh muốn về thăm nhà, A Mị dù không muốn, nhưng cũng không ngăn cản, trái lại còn chuẩn bị hành trang cho hần. Cuối cùng hần cũng về đến nhà, gặp lại thê tử đã lâu chưa gặp, nhưng hần chỉ ở lại nhà chừng nửa tháng rồi lại rời đi. Vợ chồng cử án tề mi, cầm sắt hòa minh* đã không thể cầm chân được hần nữa, tất cả tâm niệm của hần đều đặt trên người A Mị, cho nên hần mới vội vàng trở lại Ô Vân Giang Bạ, trở lại bên cạnh A Mị. Có điều sau này, cứ cách mấy tháng hần lại về nhà một lần, thê tử hần dĩ nhiên tràn đầy vui mừng, mà A Mị cũng chưa từng nhiều lời. Lâu dần, Lan Đạm Ninh cũng hiểu rõ ý tứ A Mị, bọn họ là lưỡng tình tương duyệt, cho nên chỉ cần hần ở Ô Vân Giang Bạ nàng sẽ toàn tâm toàn ý đối đãi với hần, rồi khỏi trang viên, hần đi đâu làm gì không liên quan đến nàng. Vì vậy, cứ thế trong nhà có hiền thê, Giang Bạ có giai nhân và con yêu, ngày tháng của Lan Đạm Ninh trôi qua đến thần tiên cũng không bằng.”

**cử án tề mi: vợ chồng tôn trọng nhau; cầm sắt hòa minh: vợ chồng hòa thuận*

“Như vậy, chẳng lẽ lương tâm hần không cắn rứt sao?” Ninh Lăng hỏi.

“Ha... Hồi rất hay.” Lan Thất cười một tiếng, “Nếu Lan Đạm Ninh mất đi lương tâm thì tốt rồi, đằng này đã sai lại cứ cố giữ lại một hai phần, cho nên hần cắn rứt, cho nên hần hổ thẹn, mà đứa bé có cặp mắt xanh biếc kia càng như một tảng đá nặng trong lòng hần, khiến hần thời khắc cũng không dám quên sự lừa gạt và phản bội của mình đối với thê tử. Vì vậy ở nơi này, hần trôi qua mấy năm trong nửa vui sướng nửa cắn rứt. Mùa đông năm kia, Lan Đạm Ninh về nhà một tháng, hết năm lại rời đi, nhưng trở lại Ô Vân Giang Bạ chưa lâu thì nhận được thư nhà gọi hần quay về, hóa ra là thê tử hần đã hoài thai. Hần vốn là đích trưởng tử trong nhà, nhưng sau khi thành thân đã lâu mà vẫn chưa có con nối dõi, thật vất vả mới có, đây đúng là việc mừng toàn gia, lần này gọi hần quay về, là muốn hần ở bên cạnh thê tử, cùng chờ Lân nhi đầu tiên ra đời.”

Lan Thất dừng một chút, khẽ thở ra một hơi, mới nói: “Hắn về đến nhà, nhưng lại nhớ đến người ở Ô Vân Giang Bạ, nhìn toàn gia vui vẻ trông đợi đứa bé ra đời, lại nhớ đến hai đứa bé song sinh gần đến năm tuổi kia, nhìn thế tử dịu dàng, sẽ nhớ đến A Mị đang một lòng đợi hắn. . . Hắn muốn nói rõ với toàn gia, nhưng hắn không dám, hắn muốn kể hết với thế tử, nhưng hắn không đành. Vì vậy hắn mầu thuẫn, hắn khổ não, hắn đứng ngồi không yên. Mà thế tử hắn Nhan Từ Tích cũng không phải người ngu, mấy năm nay phu quân quanh năm không ở nhà, mà mỗi lần trở về cũng nhanh chóng rời đi, rồi nay hải tử sắp ra đời nhưng lại chẳng thấy hắn vui mừng, trái lại giữa chân này luôn mang theo tâm sự nặng nề, trong lòng không thể không sinh nghi. Lan Đạm Ninh ở nhà một tháng, cuối cùng không chịu nổi, bởi sắp đến sinh nhật cặp song sinh kia, hắn muốn trải qua ngày đó cùng bọn họ. Vì vậy hắn mượn cớ bằng hữu giang hồ có việc gấp cần giúp, vội vã rời nhà, trở lại Ô Vân Giang Bạ, nghĩ qua nửa tháng nữa, đợi qua sinh nhật hải tử sẽ lập tức quay về.”

Nói đến đây Lan Thất dừng lại, Ninh Lăng nhìn nàng, chỉ thấy đầu ngón tay nàng khẽ run nhẹ, hắn kim lòng không đợi đưa tay sang cầm lấy tay nàng, cảm giác lạnh lẽo thấu xương như chạm vào ngọc thạch. Cảm giác ấm áp trên tay khiến Lan Thất kinh ngạc quay đầu nhìn Ninh Lăng, không ngờ hắn sẽ có cử chỉ này, mà Ninh Lăng vừa thấy Lan Thất nhìn mình, nhất thời tỉnh ngộ, trên mặt nóng ran.

Lan Thất rút tay ra, gấp ngón tay gõ lên trán Ninh Lăng, cười nhẹ, lắc đầu, nói rằng: “Lan Đạm Ninh đến Ô Vân Giang Bạ, Nhan Từ Tích cũng lặng lẽ đi theo, khi thấy phu quân cùng A Mị như tình mật ý, thấy bọn họ đã có một cặp song sinh dưới gối, một khắc ấy, nàng không chỉ kinh hãi mà còn hoàn toàn sụp đổ! Nàng không dám tin, thanh mai trúc mã của nàng, phu quân tình thâm ý trọng của nàng, người đã từng thể ước toàn tâm toàn ý nắm tay nàng đến bạc đầu, đã có người khác, hơn nữa còn có hai hải tử đã lớn đến vậy! Phần nọ vì bị lừa dối, đau đớn vì bị phản bội, nàng hoàn toàn sụp đổ, thần trí chìm vào cơn cuồng loạn, nàng không nghe vào tai bất kỳ một câu nói nào của Lan Đạm Ninh, nàng nhắm mắt không nhìn nữ nhân kia, nàng ôm đầu chạy điên cuồng, Lan Đạm Ninh đuổi theo sau nàng, Nhan Từ Tích dù võ nghệ thấp, nhưng khinh công tuyệt hảo, nếu không đã không khiến hắn phải đuổi theo nàng đến mức như vậy, mà lúc này thần trí nàng điên cuồng, càng chạy càng nhanh, hoàn toàn không có ý thức mà chạy loạn, Lan Đạm Ninh dù đuổi theo thế nào cũng cách nàng mấy trượng, không biết chạy bao lâu, cuối cùng nàng cũng chịu dừng lại, bởi phía trước đã hết đường, phía trước là vách núi. Hóa ra trong lúc vô tri vô giác bọn họ đã chạy lên trên núi. Nhan Từ Tích nhìn vực sâu vạn trượng trước mặt, dường như giật mình thanh tỉnh, nàng quay đầu nhìn Lan Đạm Ninh đang vô cùng hoảng sợ đuổi theo phía sau, nói một câu rằng ‘Tâm lang* tựa trời, tâm thiếp như ngọc, trời sớm chiều dễ đổi, thà làm ngọc nát còn hơn ngồi lành.’ Sau đó tung người nhảy xuống.” (**lang quân*)

“A!” Ninh Lăng không kim được bật lên tiếng kêu sợ hãi, “Lan Đạm. . . cha người đã đuổi tới chưa? Có giữ nàng lại được không?”

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 58: Thẻ ước há lại xem thường (Hạ)

... “cho nên hề thấy gì đều cho vào miệng, lá cây, cọng cỏ, côn trùng, nửa miếng bánh dính đầy bụi đất bị ném trên đường, khúc xương đã bị chó gặm qua, cảm gà mổ còn sót lại, trái cây thối rửa rụng trên đất, chuột chết đã bốc mùi”...

“Không.” Lan Thất lắc đầu, bên môi lộ ra một ý cười lạnh lẽo, “Không đến kịp, chỉ có thể tro mắt nhìn Nhan Từ Tích nhảy xuống vách núi. Một khắc kia, Lan Đạm Ninh cũng ngây dại, không biết đứng bên vách núi bao lâu, mãi đến khi A Mị tìm được hắn. Thế nhưng vậy thì thế nào, mặc dù giai nhân bên cạnh như trước, nhưng dưới vách núi kia là hai sinh mạng, là thế tử kết tóc se duyên cùng hắn trưởng thành, quen biết chung sống hơn hai mươi năm, trong bụng còn có hải tử vẫn chưa ra đời. Đối với phần lương tâm còn tồn của hắn mà nói, trong lòng đau khổ và hối hận thế nào có thể tưởng tượng được. Trở lại trang viên, nhìn thấy hai đứa con trai, nhìn thấy cặp mắt xanh biếc quý dị của đứa bé kia, sự bất an và nghi hoặc vẫn luôn tồn tại trong lòng hắn rốt cục bật thốt ra ‘Đây đều là tội nghiệt của ta, đôi mắt xanh này chính là cảnh cáo, đáng trách ta vẫn không tự hiểu, cuối cùng dẫn đến sai lầm đại hận hôm nay!’ Thời khắc đó, sắc mặt A Mị lập tức tái nhợt, nhìn hắn chăm chăm. Mà lúc này Lan Đạm Ninh đã chẳng còn tâm trí để quan tâm gì nữa, tự nhốt mình trong phòng mấy ngày không ra.”

Nghe đến đây, Ninh Lăng không kim được lo lắng nhìn Lan Thất, nhưng nét mặt nàng vẫn không lộ vẻ gì.

“Nhan Từ Tích mất tích, Lan gia đương nhiên phát hiện, vì vậy người Lan gia tìm đến, tra rõ tiền căn hậu quả, đồng thời cũng tra ra được thân phận của A Mị — nàng chính là Tùy Khinh Dung — muội muội của giáo chủ Tùy giáo Tùy Khinh Hàn — Lan Đạm Ninh khiếp sợ. Cho tới bây giờ hắn không ngờ người sớm chiều ân ái cùng mình chính là người của ma giáo! Từ khi chung sống cùng nàng, hắn đã kể ra hết toàn bộ gia thế lai lịch của mình, mà A Mị vẫn như cũ một chữ cũng không đề cập đến. Hắn cảm thấy bị lừa gạt, bị lừa dối, đau đớn, hối hận, phần nọ đan xen, hắn chạy ra khỏi trang viên, thời khắc đó, hắn không có cách nào để đối mặt với tất cả, mà trong thời gian đó, hắn gặp lại hồng nhan tri kỷ Giác Vi Lan đang cùng vị hôn phu du lịch giang hồ. Đối mặt với tri kỷ đã lâu chưa gặp, hắn giải lòng kể hết mọi chuyện trong mấy năm qua với nàng, cuối cùng hắn nói ‘Sớm biết có ngày hôm nay, vậy lúc đó đã chẳng làm!’ Mà hết thảy những lời này, lại bị Tùy Khinh Dung đang lo lắng đuổi theo hắn nghe được.”

Nghe đến đây, Ninh Lăng đã không thể nói ra lời, chỉ ngây người nhìn Lan Thất.

“Nếu Lan Đạm Ninh thích nữ nhân khác mà rời đi, có lẽ Tùy Khinh Dung sẽ không tức giận, bởi trong mắt nàng, bọn họ chung sống với nhau vì tâm họ hướng về nhau, vì họ là lưỡng tình tương duyệt, xa nhau, tất bởi hai người đã không còn vui vẻ khi ở bên nhau, vậy đó cũng là chuyện cam tâm tình nguyện. Cho nên, nàng không cho phép có chữ ‘Hối!’ Nàng trở lại trang viên, ôm hai đứa con trai đến thẳng Lan gia ở Vân Châu.” Lan Thất ngừng đầu, bích mâu ngược nhìn trên cao, vàng đồng dương rơi vào trong đôi ngươi, lại không thấm được một tia ấm áp. “Nàng đến Lan gia vào ngày mười sáu tháng ba, chính là ngày sinh nhật của chúng ta, nàng đã cho chúng ta một ngày sinh nhật trọn đời khó quên.”

Bích mâu nhẹ nhàng khép lại, một lát sau mới mở ra, tiếp tục nói: “Nàng đốt một cây đuốc trước từ đường Lan gia, kéo tất cả người Lan gia đến đây. Trước mặt mọi người, đối diện với gia chủ Lan gia Lan lão gia, nàng nói ‘Hai đứa bé này là huyết mạch của Lan Đạm Ninh là tôn tử (*cháu trai*) của ngươi, chúng nên được nhập vào từ đường Lan gia được ghi vào gia phả Lan gia.’ Đối mặt với yếu nữ đã dụ dỗ trưởng tử (*con trai trưởng*), nhớ đến cái chết của trưởng tử (*con dâu cả*), nhớ đến đích tôn (*cháu ruột*) chưa ra đời đã mất, trong lòng Lan lão gia căm hận như có lửa đốt, nhưng ông ta không giận ngược lại còn cười, nói ‘Nếu xương cốt người hóa tro, ta sẽ chấp nhận chúng nó.’ Lời Lan lão gia vừa dứt, không ngờ Tùy Khinh Dung đáp ngay một tiếng ‘Được’, quay đầu lại nhìn hai đứa con trai, xoa xoa đầu bọn chúng, nói ‘Nếu các con ở đây, vậy có thể khiến hắn ngày đêm hối, tháng năm hận, suốt đời không thoát khỏi nỗi đau đớn này, ha ha. . .’ Nàng cười to, móc từ trong ngực ra một cái lọ đổ hết vào miệng, sau đó tung người nhảy vào trong ngọn lửa, rồi bùng một tiếng. . . Ha ha. . . Uy lực hóa lời dạn của Hoa gia thật là không gì sánh được, quả nhiên xương cốt hóa tro.”

“A!” Ninh Lăng kinh hãi thở gấp, cảm giác lạnh lẽo lan tràn từ đầu tới chân.

Nhưng trên mặt Lan Thất vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt, tiếp tục nói: “Khi Lan Đạm Ninh về đến nhà, chỉ còn nhìn thấy một trận hỏa hoạn, tro bụi tung tóe bốn phía, ngay sau đó... hắt liền đám mây vào cột đá trước từ đường, lập tức máu tươi phun thẳng từ đầu chảy lênh láng đầy đất, chặc chặc...” Lan Thất lắc đầu, “Vị công tử sinh thời khuyên đảo thiên hạ là thế nhưng khi chết lại chẳng còn tí xinh đẹp, thật khó coi chết đi được.”

Lúc này, ngay cả kinh ngạc thờ gập Ninh Lăng cũng không thể nữa, chỉ có thể trợn to hai mắt nhìn Lan Thất, nhìn nàng ngậm cười lạnh lẽo kể lại cái chết thảm của cha mẹ, nhất thời toàn thân đau đớn như bị kim châm muối xát, khiến hân tướng chừng hít thở không thông.

Im lặng chốc lát, Lan Thất mới quay đầu nhìn hân, nói: “Một cổ sự cũ rích bao nhiêu, đúng không, Ninh Lăng?”

Ninh Lăng lắc đầu, chỉ đau lòng nhìn nàng. Qua một lát, mới hỏi: “Thế sau đó ngươi và Phụng Duệ đại ca ở lại Lan gia sao? Sau đó Phụng Duệ đại ca đến Phong Vụ phải học nghệ sao?”

“Ha ha ha...” Lan Thất nghe vậy bỗng cất tiếng cười to, sau đó đột ngột dừng lại. “Ồ lại Lan gia? Sao có thể! Mất thấy ai từ chết thảm, sao Lan lão gia có thể dung nạp hai mầm mống tai họa, hai đứa nghiệt chủng chúng ta! Thế nhưng hân là chủ gia một gia, chính miệng hân đã buông lời hứa hẹn trước mặt mọi người, cho nên hân không thể đổi ý, cho nên hân không đuổi chúng ta ra ngoài, đối với chúng ta, hân làm như không thấy, sau đó toàn bộ Lan gia cũng làm như không thấy chúng ta. Ninh Lăng, ngươi biết thế nào gọi là ‘Làm như không thấy’ không?”

“Làm như không thấy? Lan gia đối xử với các ngươi như thế thật sao?” Ninh Lăng quan tâm lo lắng hỏi.

“Làm như không thấy, chính là rõ ràng ở ngay trước mắt, nhưng ngươi cứ thế giả ngang qua, như đạp lên bùn đất. Đúng vậy, chúng ta giống như bùn đất, bất kỳ một ai từ trên xuống dưới trong Lan gia đều có thể giả ngang, hơn nữa còn ngại bùn đất dơ bẩn.” Lan Thất cười nhạt, “Lan lão gia đi ngang qua chúng ta, ca ca bị hân đụng ngã xuống đất, trán rách cả ra, nhưng hân chẳng hề liếc mắt nhìn một cái, tựa hồ chúng ta vốn không tồn tại. Sau đó mọi người trong Lan gia cũng rời đi, đi ngang qua chúng ta, cũng coi như chúng ta không tồn tại, cứ thế đụng ngã, đạp thẳng lên người chúng ta, đến khi tất cả những người đó đã đi hết, chỉ còn ta và ca ca nằm trên mặt đất, khắp mặt mày toàn thân đều dính đầy máu me bùn đất.”

“Thật quá đáng!” Ninh Lăng tức giận vô cùng, nắm chặt tay kêu lên, “Sao bọn họ có thể đối xử với các ngươi như vậy! Các ngươi còn nhỏ vậy mà! Ta... Ta...” Tay hân nắm chặt đến mức kêu răng rắc, hận không thể cho những người đó mỗi người một quyền!

Lan Thất chỉ hờ hững cười, “Từ lúc nữ nhân kia đặt chúng ta trước từ đường, chúng ta chỉ biết đứng đó, ngây ngô bất động tại chỗ. Bởi Lan gia lớn như vậy xa lạ như vậy, chúng ta không biết phải đi đâu, cũng không ai để ý tới chúng ta, ngày sáng đêm tối, người Lan gia tới tới lui lui, cũng không ai thèm liếc mắt nhìn chúng ta một cái. Chúng ta không bằng cả một con chó còng cò trong Lan gia, cò còn có người tưới nước, chó còn có người cho ăn, mà chúng ta chẳng có gì cả. Không có ăn, không có mặc, không có giường, không có phòng, lại càng không có người quan tâm chúng ta... Chúng ta rất đói rất lạnh, nhưng chúng ta không có cách nào ăn được dù chỉ một tí đồ ăn, ngay cả một miếng ngói che mưa cũng không có... Ta đã quên, quên mất mình đứng trước từ đường bao lâu, cuối cùng ca ca dắt tay ta nói ‘Chúng ta về nhà.’ Sau đó chúng ta rời khỏi chỗ đó, rời khỏi Lan gia, dĩ nhiên không ai chú ý càng không ai ngăn cản.”

“Sau đó thì sao?” Ninh Lăng ân cần hỏi han.

“Sau đó... Hai đứa bé năm tuổi, sao biết đường về nhà, khi đó Ô Vân Giang Bạt nằm ở nơi nào cũng không biết, hướng chi, nơi đó đâu còn là nhà nữa.” Lan Thất nhẹ nhàng nhắm mắt lại, tựa hồ vô cùng mệt mỏi rồi.

“Hai đứa bé năm tuổi... Cái gì cũng không biết cái gì cũng không hiểu, vậy mà không chết trái lại còn sống, không biết đó là vì may mắn hay là vì mạng lớn. Không có ăn, cũng không biết làm thế nào để có thể có ăn, cho nên hề thấy gì đều cho vào miệng, lá cây, cọng cỏ, côn trùng, nửa miếng bánh dính đầy bụi đất bị ném trên đường, khúc xương đã bị chó gặm qua, cáng gà mổ còn sót lại, trái cây thối rữa rụng trên đất, chuột chết đã bốc mùi... Ninh Lăng, những năm đó, những thứ chúng ta đã ăn người chẳng bao giờ tưởng tượng được, chúng ta dựa vào những thứ đó mà sống sót, sau đó từ từ biết cái gì có thể ăn cái gì không thể ăn, cũng biết treo cây hái quả, cũng biết ngồi xổm trước cửa nhà người ta, chờ đến khi họ chế chúng ta bán chế chúng ta thối sẽ ném cho chúng ta một chén cơm thiu hoặc nửa chiếc màn thầu đen kịt, thậm chí còn có hất thức ăn của heo lên người chúng ta.”

Ninh Lăng ngây dại.

Lan Thất mở mắt, bình tĩnh nhìn chăm chú phía trước, thanh âm từ tốn rõ ràng.

“Chúng ta dần dần lớn lên, áo quần trên người đã mục nát rách rưới từ lâu, vì vậy phải đi kiếm nhặt, khi thì một ít vải vụn che lên người, có khi lại nhặt được một bộ y phục cũ. Chúng ta không có nhà, trong sơn động, bên đông củi khô, trong ngôi miếu đồ nát, chỉ cần không có người đều là chỗ ngủ của chúng ta. Khi lạnh, khi gió tạt mưa to tuyết rơi, chúng ta ôm chặt nhau núp dưới mái hiên bên góc tường. Cứ thế chúng ta đi khắp nơi, đến nơi nào có thể tìm thấy thứ để ăn. Vì một miếng bánh mà tranh giành với một tên ăn mày, vì một cái bánh bao mốc mà bị một đám ăn mày lớn hơn chúng ta gấp mấy vây đánh, vì một muống nước mì nóng mà bị tiểu nhị đá ra khỏi tiệm, vì một bữa cơm mà bị người ta quát đánh mắng chửi coi thường, chúng ta trộm, chúng ta cướp, chúng ta lừa gạt... Chúng ta sống sót là nhờ vậy.”

Ninh Lăng nghe xong, chỉ cảm thấy trong lòng chua xót, vừa trường vừa đau, viên mắt nóng lên, không kiềm được rơi lệ, nắm tay Lan Thất thật chặt, lời thốt ra: “Đừng sợ, sau này ta sẽ đối tốt với ngươi, ta nhất định sẽ không để ngươi phải chịu đói chịu lạnh, ta nhất định sẽ bảo vệ ngươi, không để ai đánh mắng ngươi! Ta nhất định sẽ làm được!”

Thế nhưng Lan Thất không có bất kỳ phản ứng nào, ánh mắt ngơ ngác nhìn phía trước, tựa hồ đang nhìn lại quá khứ của mình, lại tựa như đã chìm vào màn ký ức không cách nào tỉnh lại.

“Âm Âm...” Ninh Lăng nhìn nàng, gọi khẽ.

Lan Thất dường như không nghe thấy, lại từ từ mở miệng nói: “Cứ thế bảy năm trôi qua, nhưng hôm nay quay đầu nhìn lại, chưa bao giờ cảm thấy bảy năm đó đau khổ, cũng chưa bao giờ cảm thấy đau đớn.” Thanh âm của nàng khe khẽ như đang nói mè, “Bảy năm đó là những ngày hạnh phúc nhất cuộc đời này, cho dù sau này đứng trên đỉnh vô lâm, cũng tuyệt không thể so với bảy năm đó, nhưng ta vĩnh viễn không thể quay về khi đó, cũng vĩnh viễn không thể quay lại là mình khi đó. Hết thấy cuộc đời ta đều ở trong bảy năm đó, mà ta đã vĩnh viễn mất đi.”

Ninh Lăng nghe vậy nhất thời trong lòng đau đớn, một cảm giác khổ sở sâu sắc không rõ cứ như vậy sinh ra từ tận đáy lòng, lan tràn xâm chiếm cả người hân, phảng như cả đời cũng không thể thoát khỏi nỗi phiền muộn trĩu nặng này.

“Âm Âm...” Hấn gọi tên nàng, muốn mượn một tiếng này thức tỉnh nàng, muốn ngăn dòng bi thương, thế nhưng Lan Thất không đáp lời hấn, nàng vẫn chìm trong ký ức của mình.

“Bây năm trời qua, chúng ta đã mười hai tuổi. Mùa đông lại tới, ta vẫn nhớ rõ mùa đông năm ấy tuyết rơi rất nhiều, ngày nào tuyết cũng rơi dày thật dày, ta và ca ca trốn trong một ngôi miếu đồ nát, chúng ta vẫn ôm nhau ngủ như trước, nhưng hôm sau tỉnh lại, ta cảm thấy rất lạnh, khi đó mới phát hiện ca ca không có ở bên cạnh. Ta rất lo, vội chạy ra cánh cửa miếu thì thấy ca ca đang ôm gối ngồi trong tuyết, ta gọi hấn, hấn ngẩng đầu nhìn ta, ánh mắt xa lạ đến lạ lùng. Suốt ngày hôm đó, ca ca rất trầm mặc, mà ta lại rất sợ hãi. Cũng đêm hôm đó, có một lão nhân đến ngôi miếu này, hấn chỉ tỉnh cờ đi ngang qua dự định nghỉ lại đây một đêm, khi nhìn thấy chúng ta, hai mắt hấn sáng lên, sau đó nhìn chăm chăm chúng ta rất lâu, vừa nhìn vừa gật đầu, trong miệng lầm bầm gì đó. Sau đó, lão nhân kia nói rằng ca ca cần cốt kỷ giai*, là kỷ tài võ học, muốn thu ca ca làm đồ đệ, hỏi ca ca có muốn đi cùng hấn hay không. Ta hỏi thế còn ta? Lão nhân lại nói mi tâm ta mang sát, nếu luyện võ, nhất định sẽ sát sinh, không phải là phúc của võ lâm, cho nên không thể nhận ta. Ca ca không trả lời hấn. Đêm hôm đó, suốt đêm ta không dám ngủ, ta nắm chặt tay ca ca, chỉ sợ hấn sẽ đi, mà ca ca chỉ một mực ôm ta, không nói gì. Sáng hôm sau, ca ca nói với lão nhân rằng hấn đồng ý làm đồ đệ của ông ta, đồng ý đi cùng ông ta.”

**cần cốt kỷ giai: có căn cơ, nền tảng tốt hiếm thấy*

“Ha ha...” Lan Thất khẽ cười, tiếng cười như khóc. “Lão nhân kia liền để lại một ít tiền và lương khô, sau đó dẫn ca ca đi, ta sống chết không chịu buông tay ca ca, nhưng lão nhân kia chỉ cần phất tay áo một cái, tay ca ca đã tuột khỏi tay ta, thoáng cái hấn kéo ca ca ra khỏi miếu, ta đuổi theo, nhưng trong tuyết, chỉ thấy bọn họ lướt như bay, ta đuổi theo, ta hét gọi, nhưng làm sao cũng không đuổi kịp, ca ca cũng không đáp lời ta, chớp mắt, đã chẳng thấy bóng dáng họ đâu nữa. Ta vẫn không từ bỏ, vẫn đuổi theo, vẫn hét gọi... Đuổi theo, hét gọi... Mãi đến khi không còn chút sức lực nào để chạy, để gọi nữa.”

“Ta ngã vào trong tuyết, ta đang chờ, ta không tin ca ca bỏ rơi ta.” Lan Thất vừa nói vừa lắc đầu, phảng như trở lại ngày đó, lại phảng như đến hôm nay nàng vẫn chưa tin, “Từ khi chào đời ta và ca ca đã như hình với bóng, mười hai năm qua, chúng ta chưa từng xa nhau. Trong những năm chúng ta lưu lạc, đã từng có một đại thẩm tốt bụng muốn nhận nuôi ca ca, nhưng bà sợ đôi mắt của ta nên không muốn nhận ta, vì vậy ca ca không chịu ở lại, vẫn như cũ dắt ta đi khắp nơi, dù cho đến đâu cũng chịu đòn chịu đói. Ta không tin lần này ca ca sẽ đi với lão nhân kia, ta không tin... Ta vẫn chờ, vẫn chờ, chờ đến khi tuyết lại rơi, đến khi trời lại tối, đến khi gió lại thổi, đến khi đi ngủ, đến khi tỉnh lại... Nhưng ca ca vẫn chưa về, hấn cũng không trở về nữa, hấn thật sự bỏ rơi ta rồi.”

“...” Ninh Lăng há miệng, nhưng chỉ có thể bật ra tiếng nghẹn ngào, cảnh vật trước mắt mơ hồ, chỉ biết đưa tay nắm chặt tay Lan Thất.

“Sau đó, không biết ta đã ngủ thiếp đi hay là thế nào, có một khoảng thời gian rất dài ta chẳng có cảm giác gì, đến khi tỉnh lại, đã ở Lê hoa trùng. Sau đó ta học võ công, sau khi học thành thì quay lại Lan gia, dùng hết thủ đoạn giết thật nhiều người, đoạt lấy tất cả những thứ ta muốn. Thế nhưng, ta không hiểu...” Lan Thất mờ mịt, “Ta vẫn không hiểu, đến hôm nay ta vẫn không hiểu, vì sao ca ca lại bỏ ta? Chúng ta sống nương tựa lẫn nhau, từ nhỏ chúng ta đã luôn ở bên nhau... Trong những năm đó, có một lần sau khi ăn một quả đại khiến toàn thân ta sưng tấy đau nhức, từ đó về sau, vô luận ăn cái gì, ca ca đều thử trước, sau khi chắc chắn không sao mới cho ta ăn. Khi bị những người khác đánh chửi, ca ca luôn ôm ta vào trong lòng, dùng tấm lưng gầy gò chống đỡ. Rõ ràng ta và hấn ra đời cùng một ngày một giờ, nhưng hấn nói rằng hấn ra đời trước, cho nên hấn lớn hơn ta, cho nên những khi đi không nổi nữa, hấn sẽ cõng ta. Những khi đói bụng không chịu đựng nổi nữa, hấn sẽ đưa tay đến bên miệng ta, để ta uống máu lấp bụng... Người xem, rõ ràng hấn thương ta như vậy, bảo vệ ta như vậy, nhưng vì sao?”

Bỗng nàng quay đầu, nắm vai Ninh Lăng, hỏi hấn: “Ninh Lăng, ngươi biết tại sao không? Vì sao chỉ trong chớp mắt đã thay đổi? Vì sao ngày đó ca ca bỏ rơi ta? Vì sao? Vì sao thế?”

Gương mặt nàng, lúc này chỉ như một đứa bé lạc đường đang vô cùng hoảng sợ và luống cuống vì không tìm thấy nhà, trong đôi mắt kia không còn chút yêu tà, nơi đó hơi nước lượn quanh, nơi đó hiện lên nỗi bi thương và đau đớn sâu sắc!

Nước mắt Ninh Lăng rơi đầy, ngực đau đến mức hít thở không thông, nhưng hấn bất lực, hấn không thể trả lời nàng.

“Âm Âm...” Hấn gọi.

“Âm Âm... Âm Âm... Âm Âm...”

Hấn không ngừng gọi, hấn chỉ có thể gọi nàng như vậy, ngoài ra hấn không nghĩ gì nữa.

Một tiếng gọi này khiến Lan Thất từ từ hoàn hồn, nhìn hấn, ánh mắt chớp động, tựa hồ thanh tỉnh, sau đó buông hấn ra, quay đầu, ngửa mặt, lại che mắt, thật lâu không lên tiếng.

Ninh Lăng ngăn người nhìn nàng, trên mặt bỗng nhiên từ từ lộ ra vẻ đau khổ, nước mắt im lặng trào ra.

Hấn ở trên núi Thiên Bích hơn mười năm, chuyện hấn đã làm mười chín năm qua chẳng qua chỉ là luyện võ, các sư huynh nói rằng tính tình hấn đơn thuần, không hiểu sự đời, nghĩa huynh nói rằng hấn thiếu đầu óc, không hiểu thế nhân. Nhưng lúc này, cảm giác trong lòng hấn khiến hấn chưa bao giờ rõ ràng như vậy, hấn hiểu Minh Nguyệt cô nương nói ‘Vạn kiếp bất phục’ (*muôn đời muôn kiếp không trở lại được*) là ý gì, hấn hiểu sư huynh từng nghiêm túc khuyên bảo ‘Trăm luân’ là ý gì... Hấn biết Lan Thất là người vạn chúng chúc phúc*, hấn biết mình là người không có gì thu hút, hấn biết Lan Thất thích trêu chọc hấn, hấn biết... Mà lúc này hấn cũng biết trong lòng đau đớn là có vì sao.

**vạn chúng chúc phúc: rất được mọi người quan tâm chú ý (kiểu như super star)*

Hấn nhìn nàng, trong mắt có lệ, không hề chớp mắt, lời nói từ tốn nhẹ nhàng mà kiên định: “Nếu ngươi là nam tử, ta cùng ngươi kết nghĩa sinh tử. Nếu ngươi là nữ tử, ta cùng ngươi kết tóc sinh tử. Nếu ngươi không phải nam nữ gì cả, chỉ cần ngươi là người, chúng ta sinh tử gần kề. Nếu ngươi không coi ta là...” Ngực đau đớn, tìm đường như muốn nứt toác ra, câu nói phía sau không cách nào thoát thành lời, chỉ ngăn ra nhìn nàng, mặc cho nước mắt như sông vỡ bờ, mặc cho trời xanh cúi nhòm, mặc cho núi non chứng giám.

Lan Thất quay đầu, hai mắt tròn to nhìn hấn, hoảng sợ không dám tin.

Sau đó, nàng nhảy dựng lên, phi thân rồi đi, dáng vẻ hấp tấp hốt hoảng như lo sợ kẻ đại địch.

Lan Thất, người mà núi lở trước mặt cũng không biến sắc, người mà đang lúc nói cười có thể giết trăm nghìn người, thời khắc đó ấy vậy mà chạy trốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 59: Sồ Phượng Sơ Đề (Thượng)

... “gió núi rào rào, tay áo phấp phới, dưới là quần đảo Đông Hải và vạn sinh, xa là biển rộng mênh mông vô bờ, trên là trời xanh mây trắng vạn dặm, cảm giác lâng lâng như ngự trị chúng sinh bốn biển”...

“Trông cái dáng vẻ này của ngươi rõ như là chạy trời chết.”

Lan Thất vừa chạy vào rừng, chưa kịp lấy lại hơi đã nghe thấy ngay một câu chế nhạo như vậy, nàng ngẩng đầu liền thấy Minh Nhị đang nhàn nhã ngồi dựa trên cây.

“Già Tiên!”

Lời vừa thốt ra, tim đang đập điên cuồng thoáng cái bình ổn lại.

Chân mày Minh Nhị cau lại, nhìn nàng có vẻ ngạc nhiên, “Trông bộ dạng này của Thất thiếu, lẽ nào đằng trước có mãnh thú hay nước lũ đuổi theo?”

“So với mấy thứ đó còn đáng sợ hơn.” Lan Thất lẩm bẩm, đưa tay lau lau mồ hôi lạnh toát ra trên trán, sau đó phi thân nhảy lên cây ngồi xuống bên cạnh Minh Nhị.

Minh Nhị liếc mắt nhìn nàng, rồi lại tiếp tục nhàn nhã nhìn trời.

Nghỉ ngơi chốc lát, Lan Thất khôi phục lại dáng vẻ bình thường, thoải mái dựa vào thân cây, nói: “Sao Nhị công tử lại nhàn rồi thế này?”

“Chẳng phải Thất thiếu mỗi ngày cũng chỉ ngủ đây sao.” Minh Nhị thản nhiên đáp.

“Bản thiếu há có thể so với Nhị công tử.” Lan Thất chớp chớp bích mâu nhìn hắn, “Sao Nhị công tử không đi thăm hỏi đồng đạo nữa rồi, đây chẳng phải là thời cơ rất tốt để lung lạc lòng người à.”

“Tại hạ mà cần phải làm chuyện ấy sao?” Minh Nhị hỏi vặn lại, con ngươi mênh mang nhìn thẳng Lan Thất, “Minh Nhị công tử mà cần phải lung lạc lòng người sao?” Một khắc kia, trên khuôn mặt điềm tĩnh nho nhã toát ra một loại khí thế cực kỳ tự tin nghiêm nghị.

Lan Thất bĩu môi, quay đầu đi không nhìn hắn nữa.

“Trái lại, trông Thất thiếu khí tức (*hơi thở*) hỗn loạn tâm luật (*nhịp tim*) thất thường thế này mới thật khiến người khác khó hiểu.” Minh Nhị nói tiếp, “Chẳng hay thiên hạ này còn có vị cao thủ nào có thể bức bách Thất thiếu đến mức này?”

Lan Thất ngẩn ra, không nói gì.

Minh Nhị thấy thế cũng không truy vấn nữa, tiếp tục nhìn bầu trời.

Im lặng một lúc, Lan Thất bỗng buồn bã nói: “Trên đời này sao lại có người như hấn được chứ.”

“Hừm?” Minh Nhị nhàn nhạt ứng một tiếng.

“Có vẻ bản thiếu đã làm một chuyện sai lầm.” Lan Thất thờ dãi một hơi, “Không những mục đích không thành mà còn phản tác dụng.”

“Hừm?” Minh Nhị lại nhàn nhạt ứng một tiếng.

“Ngươi nói xem...” Lan Thất quay đầu nhìn Minh Nhị, “Chúng ta đều tin ‘Nhân tính bản ác’, nhưng bản thân Ninh Lăng được sinh ra tựa hồ để phản bác lại chúng ta, nhìn vào hấn, bản thiếu cũng phải tin trên đời này thật có người ‘Nhân tính bản thiện’.”

Minh Nhị thoáng suy nghĩ, trong lòng sáng tỏ, hơi cong môi, nói: “Không đành lòng trêu đùa hấn nữa?”

“Haizzz” Lan Thất lại than một tiếng, “Bản thiếu là người không tìm không phỉ, nhưng đối với hấn, thật không đành lòng.”

“Thật đáng tiếc, phía sau hấn chính là Thiên Bích phái và Ninh gia.” Minh Nhị ra vẻ tiếc hận cười cười.

Lan Thất tức giận liếc hấn, “Như nhau cả thôi.”

Minh Nhị nghe vậy vẫn ôn hòa nhã nhặn nói: “Ninh Lăng là đệ tử (*khác biệt*) của thế gian này.” Vừa nói vừa nhìn nàng, nụ cười bên môi đặc biệt có ý vị hàm xúc, “Dây dưa lâu, có thể hấn sẽ là kiếp số của ngươi.”

“Ha...” Lan Thất bật cười, nụ cười hờ hững lãnh đạm, “Cái gọi là thành tâm, cái gọi là thiện ý, cái gọi là hứa hẹn, cái gọi là nhân duyên, cái gọi là ân ái, cái gọi là từ dận (*con cháu nói dối*)... Trên đời này có rất nhiều thứ bản thiếu không cần. Cho nên... Không cần phải kéo hấn cùng xuống địa ngục.”

“Ồ?” Minh Nhị vẫn chỉ cười cười. Chợt nhớ lại câu nói trong sơn động của Lan Thất ngày ấy: [Chúng ta đều là người chỉ biết bản thân, đều là người cô độc]. Trong lòng khẽ động, im lặng một lát mới thông thả mở miệng: “Chúng ta... hiện tại cũng coi như là vừa địch vừa bạn, mà ngày sau tất cũng vẫn tranh chấp đối kháng nhau, cứ như vậy qua vài chục năm, đến khi ta ngươi đều già đi, ngươi nói xem, có phải đây cũng được xem như là một loại bất biến, một loại vĩnh viễn?” Như vậy có được xem là

một loại gần nhau làm bạn? Như vậy... có phải sẽ không còn là cô độc, như vậy... có phải cũng sẽ không còn là tịch mịch.

“Ừm?” Lan Thất nhìn hần chăm chú.

Minh Nhị cười nhả nhận đáp lại ánh mắt nàng.

Đối diện một lúc lâu.

Lan Thất nói: “Cấm người cướp ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ của bản thiếu!”

“Tại sao lại là của người?” Minh Nhị tỏ vẻ khó hiểu.

“Bởi vì bản thiếu nhìn trúng.” Lan Thất bày một bộ đương nhiên.

“Đáng tiếc tại hạ cũng rất thích.” Minh Nhị công tử nói.

“Hừ, vậy bản thiếu sẽ lấy luôn mạng của người!” Lan Thất thiếu ngang ngược nói.

“Cũng có thể cả người và ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ đều sẽ nằm trong tay ta.” Minh Nhị công tử không hề tỏ ra yếu thế.

“Chờ xem.” Lan Thất hất cằm.

“Mọi mắt mong chờ.” Minh Nhị công tử nhướng mày dài.

“Chỉ có điều...” Lan Thất lại phiền não, “Thu nữ nhân của người thông minh hiểu chuyện như vậy, mà tên tiểu tử ngốc Ninh Lăng này thì đúng là đầu óc mít đặc. Haizzz! Bản thiếu khó có khi làm người tốt, lẽ nào ý tốt này cứ phải hại người hay sao.”

“Người tự làm thì tự chịu thôi.” Minh Nhị công tử nhìn sắc trời rồi đứng dậy, quyết định không ngồi đây nói mát với nàng nữa.

“Ê, không được đi!” Lan Thất đuổi tay kéo tay áo Minh Nhị, “Bản thiếu đang khó chịu, sao người có thể ung dung thoải mái bỏ đi!”

Minh Nhị công tử hất mày, vô cùng nghi hoặc nhìn Lan Thất, “Tại sao ta phải bầu bạn với người vì loại chuyện này?”

“Bởi vì...” Bích mẫu Lan Thất đảo vòng, sau đó tràn ra ý cười yêu tà, cả người dựa vào Minh Nhị, giọng nói yêu kiều mềm mại, “Minh lang, lẽ nào chàng đã quên một phen đồng cam cộng khổ đồng sinh cộng tử của chúng ta rồi hay sao? Sao chàng có thể vô tình như vậy chứ.”

Minh Nhị nhìn sắc xuân gần kề, tự dung tâm thần hoảng hốt, sau đó cũng lộ ra một nụ cười mím tao nhã như sen, đưa tay ôm eo Lan Thất, dịu dàng nói: “Ta người cứ thế này đến trước mặt Ninh Lăng một lần, khẳng định tất cả phiền não của người sẽ bay sạch.”

“Ồ?” Lan Thất chớp mắt. Chớp mũi người thấy một làn hương thơm nhàn nhạt cùng luồng hơi thở ấm áp gần kề, lúc này mới phát hiện nàng và Minh Nhị dựa rất gần nhau, trước mắt là tuấn dung ôn nhã như ngọc, con người mệnh mang nhìn nàng vô cùng nồng nàn dịu dàng, nụ cười bên môi nhạt như mây khói. Bỗng dưng, tâm thần hoảng hốt, trong đầu như có gì đó nhảy vọt ra, trong khoảnh khắc vừa hỗn loạn vừa rối bời, nhất thời nàng như đập phải đuôi mèo vội nhảy dựng lên, nhưng lại quên mất đang ở trên cây nên cả người liền rớt xuống, may mà nàng võ công cao cường, vội vàng tung một chưởng vỗ vào thân cây, thân thể mượn lực vừa giảm tốc độ vừa nhảy xuống, cuối cùng cũng an toàn đáp đất.

Minh Nhị nhẹ nhàng hạ xuống, nhìn Lan Thất với vẻ kỳ quái, “Thất thiếu sao thế?”

“Giả Tiên chi biết dùng sắc mê người!*” Lan Thất nắc nhe một câu, chi cảm thấy bên tai nóng rần, vội điểm bàn chân, lại chạy trốn chết lần nữa.

**Nguyên văn Lan Thất nói thế này: “假仙就会些阴人的招!”*

Phía sau, Minh Nhị nhìn bóng lưng Lan Thất, trên mặt lại lộ ra nụ cười đầy thâm ý.

“Lan Thất thiếu mà cũng có lúc thế sao.” Khẽ cười, bước thong thả ra khỏi rừng cây.

Cùng người này? Cùng tranh chấp, cùng làm bạn?

Chẳng phải cũng thú vị lắm đấy sao.

Đêm hôm đó, Minh Nhị công tử nghe được một câu chuyện xưa.

Sau khi vẫy lui bóng đen trong phòng, Nhị công tử ngồi im thật lâu, một mình đối diện với ngọn nến tàn.

“Ninh Lăng, sao để lại khóc?” Vũ Văn Lạc tìm Ninh Lăng cả buổi, không ngờ hần lại ngồi khóc một mình trên sườn núi, nhìn khuôn mặt đau xót của hần không khỏi lo lắng, “Đã xảy ra chuyện gì sao? Sao để lại khóc thương tâm như vậy?”

“Âm Âm...” Ninh Lăng chỉ thốt ra hai chữ này.

“Ô! Rốt cuộc đệ đã có thể gọi tên Thất thiếu!” Vũ Văn Lạc cảm thấy ngạc nhiên, “Nhưng vì sao đệ lại khóc?”

“Nàng...” Ninh Lăng nghẹn ngào một tiếng, đưa tay lau nước mắt, “Thì ra trước đây có nhiều chuyện khổ sở như vậy.”

“Hần*?” Con người Vũ Văn Lạc đảo vòng, “Thất thiếu? Trước đây?” Lập tức móc giấy bút trong ngực ra, mắt sáng long lanh nhìn Ninh Lăng, “Trước đây đã xảy ra chuyện gì? Thất thiếu đã kể hết cho đệ sao? Vậy đệ nhanh nói cho ta biết đi, rốt cuộc cha hần là vị nào trong Lan gia? Mẹ hần là ai? Hần đã trở thành gia chủ Lan gia thế nào? Từ tôn (*con cháu*) Lan gia mấy năm gần đây suy bại, có phải đều bị sát hại thật rồi không...”

**Ở trên Ninh Lăng nói 她 (nàng, chỉ phái nữ), còn ở dưới Vũ Văn Lạc nói 他 (hắn, chỉ phái nam), hai từ này đều phát âm là /tha/.*

Ninh Lăng nghe xong một loạt câu hỏi này, sững sờ nhìn Vũ Văn Lạc đang vô cùng hưng phấn, hồi lâu nói không nên lời, mà tiếng nấc nghẹn ngào cũng ngừng bật.

“Ồ, không vội không vội, đệ cứ từ từ nói với ta từng cái một thôi.” Vũ Văn Lạc thận trọng an ủi hắn, chỉ sợ hắn hoảng hốt lại quên hết đi.

Mỗi Ninh Lăng giật giật.

Vũ Văn Lạc kéo căng lỗ tai, hết sức chăm chú nhìn hắn.

“Nàng nói không được kể lại cho người khác biết.” Ninh Lăng nói.

“Gì cơ?!” Vũ Văn Lạc hét lên một tiếng.

“Thất thiếu nói không được kể lại với người thứ hai.” Ninh Lăng nói rõ ràng.

Vũ Văn Lạc tròn to hai mắt, nhìn chòng chọc Ninh Lăng.

“Thất thiếu nói rằng đệ là người cuối cùng được nghe chuyện ấy, cho nên không được kể với người thứ hai.” Ninh Lăng nhắc lại lần nữa.

Vũ Văn Lạc há mồm để lộ mấy chiếc răng nanh nhọn nhọn, thật hận không thể cắn Ninh Lăng một phát, nhưng đảo mắt lại bày ra vẻ mặt tươi cười hơn hờ.

“Ninh Lăng, nghĩa đệ tốt của ta, đệ kể ca ca nghe đi, ta tuyệt sẽ không kể lại với người thứ hai, ta đảm bảo đấy.”

Ninh Lăng lắc đầu, “Huynh chép trên giấy, sau này nhất định sẽ có người biết. Hơn nữa đệ đã hứa với nàng thì nhất định phải làm được.”

Vũ Văn Lạc cắn răng, tay nắm thành quyền, hung tợn nhìn Ninh Lăng, “Nói không?”

“Không nói.” Ninh Lăng vẫn lắc đầu.

Con người Vũ Văn Lạc xoay chuyển, ngồi xuống bên cạnh Ninh Lăng, mềm giọng cầu khẩn: “Ninh Lăng, đệ kể cho ta biết đi, nếu đệ không kể cho ta nghe, tối nay, à không, sau này tối nào ta cũng sẽ không ngủ được.”

“Không được.” Ninh Lăng kiên quyết lắc đầu.

“Ninh Lăng...”

“Không kể.”

“Ninh Lăng...”

“Không được.”

* * * * *

Cho dù Vũ Văn Lạc vặn hỏi thế nào, đe dọa dụ dỗ ra sao, trước sau Ninh Lăng đều một mực giữ đúng lời hứa với Lan Thất mà không kể cho hắn nghe. Mà suốt cả đời, hắn cũng không hề kể lại cho người thứ hai.

Ngày đó, nếu hắn kể hết mọi chuyện với Vũ Văn Lạc, lấy sự nhạy bén của Vũ Văn Lạc mà nói chắc chắn nhận ra dụng tâm của Lan Thất, tự nhiên sẽ có lời khuyên can hắn. Có điều hắn lại không hề hé răng, đồng thời cũng không nhận ra chủ ý của Lan Thất, mà lời nói chưa hết của Lan Thất lại bởi sự sợ hãi trước tâm chân tình của hắn đối với nàng trong một khắc ấy mà chấm dứt tại đây. Đợi đến khi Ninh Lăng thật sự hiểu rõ thì đã là chuyện của nhiều năm sau, khi đó tất cả đã là quá khứ.

Cuộc sống trôi qua từng ngày, thương thế chúng hiệp cũng tốt lên theo từng ngày.

Minh Nhị công tử mỗi ngày hoặc đọc sách thời tiêu, hoặc sẽ cùng mấy vị đại hiệp đến bãi phóng trò chuyện vài ba chuyện thường trên giang hồ, thật là thanh nhàn.

Lan Thất thiếu mỗi ngày ăn ngủ thừa giấc bèn chốc chốc lại trêu chọc mấy đại hiệp trong cốc, thật là tự tại thú vị.

Vũ Văn Lạc mỗi ngày bãi phóng các phòng ghi chép luôn tay, thật là bận rộn.

Ninh Lăng mỗi ngày dưỡng thương luyện võ rồi trò chuyện đôi ba câu với Lan Thất, thật là thỏa mãn.

Tổng Tuyên, Tạ Mạt lại bị Mai Hồng Minh, Hoa Thanh Hòa túm lấy so chiêu, mỗi ngày bận bịu né tránh ám khí của Đào Lạc Môn, đón đỡ chiêu lực ‘Bách hoa tề phóng’ (Trăm hoa đua nở) của Hoa gia, thật là vất vả.

Hoa Phù Sơ, Thu Hoành Ba và chúng nữ hiệp trong lúc luyện công cũng không quên bàn luận về chúng thiếu hiệp trẻ tuổi trong cốc, hay đôi khi tâm sự với nhau mấy chuyện nữ nhi, thật là thích ý.

Mà Tùy Khinh Trần cùng người của Tùy giáo lại rất ít đi ra ngoài, đương nhiên trong cốc cũng không có ai rỗi hơi đến quấy rầy bọn họ.

Đợi đến khi thương thế của chúng hiệp đều lành hẳn thì cũng đã đến ngày tám tháng mười hai.

Hôm đó, trong sơn cốc đặc biệt an tĩnh, ngay cả Vũ Văn Lạc chuyên gia vọt cửa lải nhải cũng bế quan tọa cang ở yên trong phòng luyện công điều tức, bồi dưỡng tinh thần. Ban đêm, sau khi chúng hiệp dùng cơm xong, ai nấy đều lấy bình khí ra lau đi lau lại đến mức sáng như tuyết, sau đó lên giường sớm.

Hôm sau, ngày chín tháng mười hai, giờ mẹo, chúng hiệp Hoàng triều từ sơn cốc xuất phát hướng về phía bắc.

Giờ ty, chúng hiệp đến chân ngọn Đông Hải Bắc Khuyết Nam phong.

Ngọn Nam phong vẫn cao chót vót, dưới chân núi cây cối vẫn xanh tốt, nhà đá vẫn sừng sững, không hề có một vẻ gì khác thường, cũng không còn ngửi thấy một chút mùi máu tươi.

Nơi này đã từng trải qua một hồi chém giết thảm thiết, đã từng lấy đi mấy trăm mạng người, mà nay chẳng còn lưu lại bất kỳ một chút dấu vết gì.

Dưới chân ngọn Nam phong, chúng hiệp đứng trang nghiêm, chuẩn bị nghênh tiếp một cục diện chưa biết sắp xảy ra, đó cũng có thể là một màn chém giết còn hơn dĩ vãng.

Cửa đá phía trước nặng nề mở ra, cao thủ Đông Hải thị lập* hai bên trái phải, bày ra tư thái đón khách.

**thị lập: đứng nghiêm (như cung nhân đứng hầu)*

“Đi thôi.” Minh Nhị vung tay áo, ung dung bước lên thềm đá.

“Chà, lần này Vân Vô Nhai có vẻ hiểu đạo đãi khách rồi đây.” Lan Thất gõ gõ quạt ngọc, sóng vai mà đi với Minh Nhị.

Chúng hiệp theo sát đằng sau.

Buổi tối hôm đó không có cơ hội nhìn rõ, hôm nay dưới ánh đông dương sáng sủa mới thấy rõ dãy nhà đá này được dựng bao quanh chân núi.

Nhà cửa được xây dựa vào thế núi, to rộng đơn giản, nhưng tầng tầng lớp lớp sừng sững lại lộ vẻ phức tạp thâm thúy, sau cánh cửa nặng nề là một thềm đá ngoằn ngoèo dẫn thẳng lên đỉnh núi.

Sau khi chúng hiệp đi qua hết, cửa đá lại nặng nề đóng lại, cao thủ Đông Hải cầm đao mà đứng, vẻ mặt ai nấy đều rất nghiêm nghị.

“Liệu có phải Vân Vô Nhai dẫn dụ chúng ta đến đây rồi sẽ tung lưới tóm gọn*?” Vũ Văn Lạc không kìm được khẽ nói với Ninh Lăng.

**Nguyên văn ‘ứng trung tróc miết’: bắt con ba ba trong hồ, ý chỉ bắt địch khi địch đã ở trong lòng bàn tay.*

Ninh Lăng quay đầu liếc mắt nhìn cửa đá, nói: “Không sợ, Nhị công tử và Thất thiếu dám nhận lời của Vân Vô Nhai, tất đã có chuẩn bị.”

Vũ Văn Lạc nghe vậy không biết nên cười hay nên khóc nữa, trầm nghĩ rốt cuộc dựa vào đâu mà Ninh Lăng lại tin tưởng Minh Nhị và Lan Thất như vậy.

Cứ thế một đường đi lên, bước qua từng bậc thềm, vòng qua rất nhiều khúc cua, cũng băng qua dãy nhà đá đã từng nhốt bọn họ nơi lưng núi, cuối cùng cũng leo lên đến đỉnh.

Trên đỉnh núi, nơi bọn họ đặt chân là một thạch bình có thể chứa được mấy trăm người. Trước thạch bình, dãy nhà đá được xây dựa vào thế núi vô cùng có trật tự, những nhà đá này không thô sơ đơn giản như dưới chân núi, trên chóp mái hành lang đều được chạm trổ tô điểm bởi các loại chim muông cá cảnh, trước đài trên thềm thì đặt đủ loại hoa và cây cảnh, vô cùng tinh xảo rực rỡ. Mà phía sau là thềm đá bọn họ vừa bước lên, xung quanh mép núi được bao lại bằng lan can đá, bên ngoài thành lan can chính là vách núi dựng đứng hiểm trở.

Lúc này, đứng trên đỉnh núi, gió núi rào rào, tay áo phấp phới, nhìn xuống là có thể trông thấy quần đảo Đông Hải và vạn sinh, nhìn ra xa là có thể ngắm biển rộng mênh mông vô bờ, nhìn lên trên là trời xanh mây trắng vạn dặm, nhất thời chúng hiệp đều có một loại cảm giác lâng lâng như ngự trị chúng sinh bốn biển.

“Phong cảnh ở đây cũng tuyệt thật.” Lan Thất quay đầu ngắm ngọn Bắc Khuyết Bắc phong ở phía đối diện, ngọn núi cao sừng sững, thậm chí có thể trông thấy rõ cung điện nguy nga lộng lẫy trên đỉnh núi, bóng người qua lại như thoi đưa, gần đến mức phẳng như có thể đưa tay chạm vào, kỳ thực lại cách xa đến hơn trăm trượng.

“Thế mới nói, người tài thích chỗ cao.” Minh Nhị cười cười, lời nói đầy ẩn ý*.

**Nguyên văn ‘ý hữu sở chỉ’.*

“Cao thế này, nếu té xuống coi như thịt nát xương tan rồi.” Vũ Văn Lạc chạy lại rìa núi rướn cổ nhìn xuống dưới.

“Đại ca, huynh cẩn thận chút.” Ninh Lăng kéo hắn vào trong, sợ hắn sơ ý trượt chân ngã xuống.

Mai Hồng Minh thì đưa mắt quan sát xung quanh, án chừng góc độ ám khí không bắn được.

Hoa Thanh Hòa trầm mặc nhìn mấy tầng nhà đá phía trước, không biết có phải nơi đó cũng giam cầm người của Hoàng triều vô lâm.

Tạ Mạt, Tống Tuyên thì đang suy nghĩ không biết đại sư huynh thế nào rồi.

“Không biết hán hẹn chúng ta đến chỗ này định giờ trò gì?” Chúng hiệp thì lại quan tâm đến điều này.

“Nếu Nhị công tử và Thất thiếu đã nhận lời hán, vậy tất đã có sách lược vẹn toàn.”

Đang nói thì, cửa đá phía trước mở ra, một người thông thả bước ra đứng trên bậc thềm trước lang diêm (*phần mái hiên gie ra*), thân hình cao thẳng, thần thái nghiêm nghị trầm tĩnh, chính là thiếu chủ Vân Vô Nhai của Đông Hải, theo sau là Khuất Hoài Liễu và Vạn Ai.

Hắn vừa xuất hiện, mọi người đều nhất tề dời mắt nhìn hắn.

“Vân Vô Nhai kính chờ chư vị đã lâu.” Hân hơi ôm quyền nói.

Chúng hiệp cùng giữ im lặng, Minh Nhị đứng đầu mỉm cười ôm quyền đáp lễ.

“Vân thiếu chủ ước hẹn, chư vị Hoàng triều đều đã theo hẹn mà đến, chỉ không biết Vân thiếu chủ có ý định gì?”

Vân Vô Nhai nói: “Đừng vội, trước hết mời chư vị gặp lại cố nhân.”

Hân vừa nói xong thì nghe sau cửa đá có tiếng bước chân truyền đến, sau đó liền thấy một gã cao thủ Đông Hải khiêng một chiếc ghế trên vai đi nhanh ra, mà đang ngồi trên ghế chính là Hoàng triều võ lâm đệ nhất nhân Minh Không.

“Minh đại hiệp!”

“Minh chương môn!”

Chúng hiệp không ngừng kinh hô, sau cửa đá lại xuất hiện một gã cao thủ Đông Hải, trên vai cũng khiêng một chiếc ghế, đang ngồi trên ghế là cung chủ Thủ Lệnh cung Thích Thập Nhị, tiếp đây lại có mấy người đi ra, mỗi người đều khiêng một chiếc ghế, trên ghế lần lượt là Thu Trường Thiên, Nam Ngọa Phong, Vũ Văn Lâm Đông, Phụng Duệ, Nhâm Kỳ, Liệt Sĩ Đường. Cao thủ Đông Hải khiêng người trên vai mà nhẹ nhàng thoái mái như không, sau khi đi ra thì đứng sắp hàng trên lang diêm, sau đó đặt người trên vai xuống.

“Hóa ra là được mời tới làm khách thật à.” Lan Thất cười tùm tùm, ánh mắt lướt nhẹ qua Phụng Duệ rồi rời đi ngay.

“Chỉ không biết Liệt huynh đi đâu.” Mâu quang Minh Nhị quét qua những người trên lang diêm, chỉ thiếu bóng dáng của Liệt Sĩ Phong.

“Có lẽ...” Bích mâu Lan Thất lóe lên, thấp giọng nói, “Vói trí thông minh của vị Vân thiếu chủ này, chắc hẳn hiểu rõ thuật ngư nhân*.”

**ngư nhân: chế ngư, điều khiển con người*

Chân mày Minh Nhị khẽ động, sau đó gật đầu nhẹ giọng nói: “Thế nhân chỉ biết oai lực của ‘Sĩ nhật thần đao’, lại không biết...”

“Các người đã làm gì các vị Minh đại hiệp vậy?!”

“Các người đã dùng thủ đoạn ti tiện gì hả?!”

Chúng hiệp vừa thấy mấy người Minh Không được đưa ra ngoài, không khỏi nhớ lại những cực hình và sỉ nhục mà bản thân đã trải qua, nhất thời ai nấy đều xúc động phần nộ.

“Minh chương môn, Thu đại hiệp các vị có bị thương không?”

Chúng hiệp ân cần hỏi thăm mấy người Minh Không.

Minh Không lắc đầu, hơi nhấc tay lên rồi lại nhanh chóng đặt xuống. Nhưng chỉ một động tác nho nhỏ này đã khiến chúng hiệp im lặng nhìn ông chăm chú.

“Đa tạ chư vị đồng đạo quan tâm, chúng ta chỉ là toàn thân vô lực, không có bị thương, chỉ có điều Minh mỗ phụ sự kỳ vọng của mọi người, thật vô cùng hổ thẹn.”

Giọng nói của Minh Không cực kỳ nhẹ, ánh mắt hư nhược, hiển nhiên cho thấy không có khí lực gì, ông nói xong, Thích Thập Nhị, Thu Trường Thiên, Nam Ngọa Phong, Vũ Văn Lâm Đông, Liệt Sĩ Đường đều gật đầu, còn Phụng Duệ chỉ liếc mắt nhìn Lan Thất một cái rồi cúi đầu thu mâu, một mực giữ vẻ trầm mặc hờ hững không nói gì.

Chúng hiệp nghe xong thì đều vỡ lẽ, xác định những vị này cũng như bọn họ lúc đầu bị Đông Hải hạ được, hơn nữa phòng chừng thuốc này so với thuốc họ đã uống còn nặng hơn, rồi lại thấy áo mũ bọn họ vẫn sạch sẽ chỉnh tề, toàn thân cao thấp không có vết thương, lúc này mới yên lòng.

“May là cha không sao.” Vũ Văn Lạc lầm bầm nói. Rồi lại nhớ đến cái chết của huynh trưởng, nhất thời trong lòng đau xót, mắt không dám nhìn trên hành lang, chỉ sợ bất gặp ánh mắt của phụ thân, càng sợ phụ thân sẽ hỏi về huynh trưởng.

Khi ánh mắt Lan Thất đảo qua Nhâm Kỳ, thì bên môi bỗng hiện lên một nụ cười quý dị. “Nhâm sư huynh, còn người thì sao?”

Minh Nhị liếc mắt nhìn Lan Thất, mâu quang khẽ động nhưng không nói gì.

Lan Thất vừa hỏi xong, tức thì ánh mắt mọi người đều chiếu thẳng vào Nhâm Kỳ, chỉ thấy ánh mắt hân hữu thần, khí sắc so với mấy người Minh Không tốt hơn nhiều, không khỏi có chút kỳ quái.

Mà Vũ Văn Lạc nằm trong số ít hiểu rõ tình hình, nghĩ rằng Nhâm Kỳ đã dùng nhiều ‘Phụng y đan’ như vậy, tất bách độc bất xâm thân thể (*trăm độc không thể xâm nhập thân thể*), độc được Đông Hải cũng được mê được cũng được, phỏng chừng đều không tác dụng.

“Tại hạ bị phong bế huyết đạo.” Nhâm Kỳ bất đắc dĩ nói.

“Hử?” Lan Thất chớp chớp Bích mâu, tựa hồ vẫn còn nghi vấn.

Mà nghi vấn này, chúng hiệp cũng đồng thời nghĩ tới. Đối với tuyệt đỉnh cao thủ mà nói, huyết đạo bị phong bế nhiều nhất sau hai canh giờ sẽ tự giải khai, lẽ nào trong thời gian mấy tháng qua, Đông Hải không ngừng phong bế huyết đạo của hắn sao? Mà lấy võ công của hắn mà nói, chẳng lẽ cứ để mặc cho người tiến hành?

Bị ánh mắt nghi hoặc của mọi người chiếu tướng, về mặt Nhâm Kỳ vốn bình tĩnh đã bắt đầu lúng túng.

“Vân thiếu chủ, phong bế huyết đạo trong thời gian dài sẽ khiến huyết mạch không thông dẫn đến toàn thân bại liệt, các người đối đãi với Nhâm sư huynh như vậy so với

cực hình còn thậm tệ hơn, thật là quá đáng!” Lan Thất bày một bộ cảm phần bưng bưng chỉ trích Vân Vô Nhai.

Ninh Lăng vừa nghe nói thế, trong lòng tức khắc lo lắng, ân cần nhìn Nhâm Kỳ, hỏi han: “Đại sư huynh, huynh vẫn ổn chứ?”

Chỉ có Vũ Văn Lạc nghi ngờ nhìn Lan Thất.

Mà chúng hiệp nghe vậy cũng rất đồng cảm.

Có người rống to: “Thật vô nhân đạo!”

Có người lại hét lên: “Nhanh giải huyết đạo cho Nhâm thiếu hiệp!”

Trong khi đó Nhâm Kỳ đang ngồi trên lang diêm âm thầm than khổ trong lòng, cố nhớ lại xem trước đây rốt cuộc mình đã làm gì đắc tội vị Lan Thất thiếu này. Kỳ thực bọn họ tổng cộng chỉ gặp nhau có hai lần, một lần là trên núi Anh Sơn, một lần là trong tửu lâu ở Hịch Thành, giấu lại hai lần đó tựa hồ đều không làm gì đắc tội với Lan Thất thiếu. Nhưng hẳn lại không biết rằng, Lan Thất muốn người khổ sở nào căn nguyên nhân, chỉ cần nài vui vẻ sáng khoái là được rồi.

Nghe chúng hiệp Hoàng triều phía dưới nhao nhao, Vân Vô Nhai hơi nhíu mày, ánh mắt lướt qua vẻ mặt cảm phần bất bình của Lan Thất và dù bận vẫn ung dung của Minh Nhị, sau đó quay đầu nhìn Khuất Hoài Liễu gật đầu.

Khuất Hoài Liễu tiến lên vài bước, cất giọng nói: “Chư vị, các vị tiền bối và thiếu hiệp đang ngồi trên lang diêm đây đều là những người mà Thiếu chủ chúng ta vô cùng kính trọng, bất kể là võ công hay là nhân phẩm. Thời gian này chúng ta vẫn luôn rất khoan đãi, chỉ có điều võ công của các vị này thật quá cao, vì bất đắc dĩ cho nên chỉ có thể tạm thời khiến họ hành động bất tiện, ngoài ra tuyệt không có chút bất kính nào nữa, các vị ngồi đây có thể làm chứng.”

Chúng hiệp nghe hẳn nói như vậy, lại thấy mấy người ngồi trên lang diêm không phủ định, nhất thời trong lòng dễ chịu hơn nhiều. Trong lòng bọn họ đều cho rằng, nếu Minh Không bị bất kỳ vũ nhục gì thì chuyện này so với bạt tai lên mặt bọn họ càng không chịu được.

Bọn họ, chỉ là đại biểu cho cá nhân hoặc cho một phái, mà Minh Không lại là đại biểu cho toàn bộ mặt mũi tôn nghiêm của Hoàng triều võ lâm.

“Còn vị Nhâm thiếu hiệp này thì...” Khuất Hoài Liễu quay đầu nhìn Nhâm Kỳ.

“Sao thế? Các người sao còn không giải huyết đạo cho Nhâm thiếu hiệp!” Có người hét lên.

“Chúng ta không hề phong bế huyết đạo của hắn, chỉ vì dùng thuốc gì trên người hắn cũng không có tác dụng, cho nên chúng ta đành phải khoan đãi hắn bằng cách bôi bột xiêm y, rồi cho mỹ nữ Đông Hải hầu hạ ở ngoài phòng.” Khuất Hoài Liễu chậm rãi nói.

Nhất thời giữa sân lâm vào yên tĩnh.

Sau đó mọi người vỡ lẽ.

Lời của Khuất Hoài Liễu nói trắng ra là, bôi sạch áo quần của Nhâm Kỳ rồi ném vào một gian phòng, sau đó cho một đám nữ tử trông chừng ở ngoài phòng.

Người mà không có áo quần che thân, sao dám gặp người.

Huống chi Nhâm Kỳ xuất thân giáo dưỡng, tất nhiên càng không dám trần truồng xuất môn, mà đằng này ngoài phòng còn có một đám cô nương như hoa như ngọc chực bắt.

Vì vậy chỉ nghe trong đám người “Phi!” một tiếng, sau đó “Ha ha ha...” một tràng cười thanh mỉ vang lên, đó là Lan Thất thiếu, nhất thời nhiều người cũng bật cười theo, chỉ có điều họ không dám cười sã như Lan Thất thiếu mà phải cố đè thấp giọng, nhưng nhiều người thế cũng đủ vang dội lắm rồi.

Trên lang diêm, Nhâm Kỳ cúi đầu, mặt đỏ tới mang tai, chỉ hận không thể lập tức biến mất.

Mà trong đám người, mấy người Thu Hoàn Ba, Hoa Phù Sơ vừa cảm thấy buồn cười lại vừa cảm thấy ngượng ngùng, họ không dám đưa mắt nhìn Nhâm Kỳ nữa, cho dù hiện tại hắn áo mũ chỉnh tề.

Mấy người Minh Không, Thu Trường Thiên cũng không nhịn được phì cười. Tuy bọn họ bị giam trên cùng đỉnh núi, nhưng đều một mình một phòng, cho nên không biết tình hình của người khác thế nào, không ngờ Nhâm Kỳ lại gặp phải cảnh ngộ như vậy.

“Haizz, so với chúng ta đại sư huynh còn thảm hơn nữa.” Tống Tuyên, Tạ Mạt thở dài.

“So với chúng ta đại sư huynh của đệ thật là có phúc.” Vũ Văn Lạc nói với Ninh Lăng, trong giọng nói khó nén ý cười.

“Chuyện này...” Ninh Lăng ghen ghét.

“Tuyệt, tuyệt thật!” Lan Thất vỗ tay tán thưởng.

Minh Nhị liếc mắt một cái nói: “Thất thiếu có cảm thấy tiếc hận vì đã gặp nhau quá muộn?”

“Ha...” Lan Thất lắc đầu, “Chiều này của Vân Vô Nhai đủ tuyệt đủ độc, nhưng chỉ giới hạn đối phó với chính nhân quân tử như Nhâm Kỳ mà thôi, nếu đối lại là Nhị công tử thì...” Nghiêng đầu, bích mâu liếc nhìn Minh Nhị, “Đến cuối cùng e là những mỹ nhân này cũng bị lột sạch xiêm y.”

“...Không biết dùng trên người Thất thiếu thì sẽ thế nào?” Minh Nhị công tử lấy đạo của người trả lại cho người*.

**Nguyên văn ‘Dĩ bỉ chi đạo hoàn thi bỉ thân’: lấy đạo của người đó, trả lại người đó (như câu gậy ông đập lưng ông)*

“Bán thiếu ấy à...” Đôi bích mâu lấp lánh xoay chuyển vô cùng mỉa mai hoặc, nhẹ nhàng tai nói khẽ, “Nhị công tử có muốn đích thân thử một lần?”

“...” Minh Nhị công tử sừng sốt một lúc, sau đó cười tao nhã, “Không hẳn không thể.”

“...” Lan Thất thiếu im bật, sau đó cong môi cười, “Bản thiếu chờ.”

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 60: Sô Phụng Sơ Đề (Trung)

Đang lúc chúng hiệp cười vang, thì trên hành lang được đặt thêm mấy chiếc ghế.

Ngồi phía bên trái là mấy người Minh Không, Vân Vô Nhai an vị ở giữa, ngón tay chỉ hai chiếc ghế cách một trượng phía bên phải, “Nhị công tử, Thất thiếu mời ngồi.” Ánh mắt lại nhìn chúng hiệp, “Nơi này quá nhỏ, thỉnh chư vị ngồi tạm dưới ấy vậy.”

Nếu là trước đây, ắt hẳn trong lòng chúng hiệp không phục, nhưng vào lúc này, không ai nghi ngờ vị trí trên hành lang là không nên thuộc về Minh Nhị công tử và Lan Thất thiếu.

Minh Nhị công tử vốn là người khiêm cung lễ nhượng, nghe vậy liền quay lại nhìn chúng hiệp phía sau, nhưng chưa kịp mở miệng chúng hiệp đã lên tiếng: “Nhị công tử, Thất thiếu mời, bọn ta tùy ý là được rồi.” Sau đó đều ngồi xuống đất, ngay cả Thu Hoàn Ba, Hoa Phù Sơ cũng vậy.

Thấy tình cảnh này, Minh Nhị không từ chối nữa, chấp tay một cái rồi đi lên lang diêm. Lan Thất đã ngồi vào chỗ từ lâu, Minh Nhị ngồi xuống bên cạnh nàng.

“Vân thiếu chủ, người nói xem chuyện này phải giải quyết thế nào đây.” Sau khi mọi người đã ngồi xuống hết, Lan Thất đi thẳng ngay vào vấn đề, dáng vẻ nhân nhả như đang hỏi “Trưa nay ăn gì?” vậy.

“Còn phải giải thích vì sao lại cướp ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ nữa.” Vũ Văn Lạc nhanh chóng chêm vào một câu, chỉ sợ lọt mắt việc lớn này, mà giấy bút trong ngực cũng đã được móc ra chuẩn bị sẵn sàng.

Chúng hiệp nghe vậy có cười nhạo, có quả trách trừng hắt một cái, ngay cả Vân Vô Nhai cũng dờ mầu nhìn thoáng qua Vũ Văn Lạc trong đám người. Bất gặp ánh mắt của Vân Vô Nhai, bất giác cảm thấy một luồng áp lực từ đầu kéo đến, Vũ Văn Lạc không kìm được nhích lại gần Ninh Lăng, nói nhỏ: “Ninh Lăng, lát nữa mà có nguy hiểm gì, đệ nhớ phải bảo vệ ta đấy.”

“Phi!” Bên cạnh vang lên một tiếng cười khê, quay đầu nhìn lại, thì ra là Thu Hoàn Ba. Chỉ thấy nàng cười dịu dàng nhìn hắt: “Vũ Văn thế huynh, người có cần ta bảo vệ người luôn không?”

“Tốt! Tốt quá!” Nghe vậy, Vũ Văn Lạc lập tức gạt đầu vui vẻ.

“Hừ!” Hoa Phù Sơ bên cạnh Thu Hoàn Ba hừ lạnh một tiếng.

Vũ Văn Lạc nghe thấy, bèn nói: “Phù Sơ muội muội, lát nữa muội cũng phải giúp ta một tay đấy.”

“Ha ha...” Lúc này ngay cả Dung Nguyệt, Liễu Mạch cũng không nhịn được bật cười.

“Lạc thế huynh, người đúng là không biết xấu hổ, đường đường là một đại nam nhân mà lại cần nữ nhân bảo vệ!” Hoa Phù Sơ lắc đầu cười nhạt.

“Vô công của các người đều cao hơn ta nhiều.” Vũ Văn Lạc đáp rất hiển nhiên chính đáng.

Mọi người xung quanh nghe được đều thầm cười không ngớt.

Trên hành lang, Vũ Văn Lâm Đông thấy tiểu nhi từ mở miệng thì không nhịn được trừng mắt một cái, chỉ có điều vì khí lực không đủ nên không có cách nào rống hắt, rồi lại đưa mắt tìm thân ảnh của trưởng tử trong đám người.

“Đông Hải chúng ta có ý gì đã nói qua từ lâu, chỉ muốn chư vị thần phục Đông Hải.” Vân Vô Nhai nhàn nhạt nói.

“Thối lắm!”

“Viển vông!”

“Lão tử thà chết chứ không chịu khuất phục!”

“Các người là cái thứ gì mà xứng để lão tử thần phục?!”

* * * * *

Lời của hắt vừa nói ra, trong đám người đã kêu la oai oái.

Vân Vô Nhai nhăn mày, đám người Khuất Hoài Liễu, Vạn Ai đặt tay lên chuôi kiếm.

Lan Thất chợt chợt Minh Nhị.

“Chư vị.” Minh Nhị công tử mở miệng, thanh âm ôn hòa nhã nhặn như gió xuân lướt nhẹ qua mang tai, lập tức bình ổn oán giận trong lòng mọi người, tiếng ồn ào nhanh chóng yên tĩnh lại. Minh Nhị đưa mắt nhìn Vân Vô Nhai, nói: “Ý của Vân thiếu chủ có phải là muốn trở thành chỉ tôn lệnh chủ của Hoàng triều võ lâm?”

Vân Vô Nhai nhìn lại Minh Nhị, “Nhị công tử nói vậy cũng không sai.”

“Hừm?” Lan Thất lên tiếng, “Lẽ nào Vân thiếu chủ chỉ muốn xưng bá Hoàng triều võ lâm thôi sao?”

Vân Vô Nhai nhướn mày nhìn Lan Thất, “Thất thiếu nói thế là có ý gì?”

“Bán thiếu và Nhị công tử từng có vinh hạnh được du lãm Đông Hải đảo một phen, nơi này quả thật là nhà nhà giấu binh khí, hộ hộ là binh đình (*bình sĩ*).” Lan Thất nở nụ cười nhạt, chậm rãi nói tiếp, “Lại nói thêm, thuyền quân của Hoàng triều cũng không thấy đâu.”

“Hà?” Chúng hiệp nghe vậy kinh nghi vô cùng, ai nấy đều nhìn chòng chọc Vân Vô Nhai, ngay cả mấy người Minh Không cũng nhìn hẩn chăm chú.

Vân Vô Nhai nhíu mày.

“Rốt cuộc Vân thiếu chủ có tính toán gì, ngay lúc này sao không thẳng thắn nói rõ ra, hà tất xem chúng ta như người ngu.” Minh Nhị cười cười nói.

Ánh mắt Vân Vô Nhai đảo qua Lan Thất, Minh Nhị, rồi chuyển sang trái nhìn mấy người Minh Không, cuối cùng dời xuống chúng hiệp Hoàng triều đang ngồi xếp bằng phía dưới, những người đó hoặc là kinh ngạc hoặc là tò mò mà nhìn hẩn, hiển nhiên đều đang chờ hẩn trả lời.

Tay buông lỏng dựa trên tay ghế, trầm ngâm một lát mới đứng lên nói: “Được rồi, hôm nay ta sẽ công khai thẳng thắn hết với chư vị.” Dời mắt nhìn mấy người Minh Không phía bên trái, “Cũng hy vọng chư vị hiểu nỗi khổ tâm của ta.” Lại quay sang nhìn Lan Thất, Minh Nhị phía bên phải, “Chớ phụ thành ý của ta.”

Mọi người nghe vậy đều không khỏi nghi hoặc.

Lan Thất, Minh Nhị nghe vậy yên lặng liếc nhau.

Ánh mắt Vân Vô Nhai nhìn về phía trước, vượt qua chúng hiệp, rơi vào hư không, dằng dặc nói: “Tất cả những điều chúng ta làm, chẳng qua là để về nhà.” Một lời nhàn nhạt nhẹ nhàng, lại mang theo một nỗi nặng trĩu không rõ.

Có lẽ ý vị trong lời nói của Vân Vô Nhai không như bình thường, cho nên chúng hiệp vẫn chưa vội vàng xao động giục giã, chỉ im lặng nhìn hẩn, chờ hẩn nói tiếp.

Vân Vô Nhai trầm mặc chốc lát, mới chậm rãi nói: “Trước hết ta sẽ kể chư vị nghe một đoạn cổ sự.”

“Ồ? Lẽ nào Vân thiếu chủ định kể chúng ta nghe một đoạn giai thoại phong lưu của tài tử mỹ nhân?” Lan Thất chớp chớp bích mâu bày ra một bộ dáng ngây thơ tò mò.

Vân Vô Nhai nhàn nhạt liếc mắt nhìn nàng, thu hồi ánh mắt, chấp tay sau lưng, thông thả mở miệng: “Chúng ta không phải là người thổ sanh thổ trưởng* ở Đông Hải này, mấy trăm năm trước đây, tổ tiên chúng ta sinh trưởng ở bên bờ Bắc Hải.”

**Thổ sanh thổ trưởng: sinh trưởng ở chính nơi đây (như nơi chôn rau cắt rốn)*

Ồ? Nghe Vân Vô Nhai nói, người hơn chín thành đều ngồi ở đây mà vẫn mờ mịt không rõ, số ít người thì tập trung suy nghĩ, hiện giờ bên bờ Bắc Hải là Bạch Châu và Dục Châu, hơn trăm năm trước hình như là một hải quốc (*nước chư hầu*) của tiền triều, gọi là... Bạch quốc thì phải? Mà người nào ở đó mấy trăm năm trước nhỉ?

Lan Thất lười hao tâm tốn sức suy nghĩ, chợt chợt Minh Nhị, nhỏ giọng hỏi: “Là gì đây?”

“Bắc Hải quốc.” Minh Nhị phun ra ba chữ, nét mặt chăm chú nhìn Vân Vô Nhai.

Nhìn phản ứng mờ mịt của mọi người ở giữa sân, sâu trong mắt Vân Vô Nhai từ từ dâng lên một vẻ mệt mỏi mệt mỏi.

“Hơn năm trăm năm trước, bên bờ Bắc Hải không có Đông triều đế quốc, càng không có Hoàng triều đế quốc, chỉ có Bắc Hải quốc.”

“À?” Trong đám người có người thốt ra tiếng nghi hoặc, vẫn cái hiểu cái không. Phải biết rằng phần lớn mọi người ngồi đây biết chữ không chứa đầy một cái sọt nấm, số ít có biết thì cũng chỉ là đọc qua một hai quyển sách, song cũng chỉ giới hạn trong võ công tâm pháp, mà nếu có mấy người từng theo học phụ tử thì cũng đã trả lại hết cho thầy rồi. Cho nên chuyện mấy trăm năm trước, sao tôi biết được chứ.

Tay Vân Vô Nhai chấp sau lưng hơi nắm chặt. “Bắc Hải từ khi kiến quốc đã truyền ba mươi chín đời, luôn quan hệ hữu hảo với láng giềng, chưa từng động binh khí với nước ngoài. Nhưng hơn năm trăm năm trước, sau khi Đông triều kiến quốc, Thủy đế Đông Thủy Tu là người tham vọng, vẫn chưa thỏa mãn với vương quốc rộng lớn, phát binh Bắc Hải, ý đồ mở rộng thêm một góc bàn đồ vương quốc. Bắc Hải vốn là nước nhỏ, nhưng vẫn dốc sức chống cự lại thiết kỵ của Đông triều hùng mạnh, nhưng rồi qua mấy tháng sau, một vương triều truyền đời hơn bảy trăm năm đã chôn vùi dưới gót sắt.”

“Ồ...” Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, thế mới biết thì ra mấy trăm năm trước còn có một Bắc Hải quốc, hóa ra người Đông Hải là di tộc (*tộc còn sót lại*) của Bắc Hải quốc.

“Chuyện cá lớn nuốt cá bé, vốn dĩ bình thường thôi.” Lan Thất lặng lẽ nói thảm một tiếng.

Nét mặt Minh Nhị vẫn như thường, nhưng chỉ có Lan Thất mới nghe được thanh âm nhỏ như muỗi kêu phát ra từ hẩn: “Trong mắt chính đạo, ý mạnh hiệp yếu là hành vi của kẻ ác bá, mỗi người cần phải trừ bạo giúp yếu.”

Lan Thất bữu môi khinh thường.

“Khi nước tan, còn lại ít ỏi mấy vị trung thần lĩnh mấy trăm tướng sĩ hộ vệ Bắc Hải vương chạy ra khỏi vương thành, không ngờ bị ‘Phượng ảnh tướng quân’ Độc Vô Ảnh – một trong bảy đại tướng của Đông triều phát hiện, dẫn binh truy đuổi, từ vương thành đuổi theo đến mấy trăm dặm, đuổi đến tận trên biển Bắc Hải, cho dù Bắc Hải

vương kẻ hết cội lòng thế nào đau khổ cầu xin ra sao, Phong Độc Ảnh vẫn ý chí sắt đá quyết đuổi tận giết tuyệt! Trên biển rộng, một hồi giết chóc bắt đầu, khi mắt thấy một tộc Bắc Hải sắp sửa tuyệt vong, thì đột nhiên một trận mưa to gió lớn kéo đến giải cứu Bắc Hải vương.”

“Ồ.” Nghe đến đây mọi người đã bắt đầu hiểu ra đôi chút.

Nói đến “Phượng ảnh tướng quân” Độc Vô Ảnh thì có không ít người biết, bởi bà còn có một hậu duệ cũng nổi danh không kém là Phong Tích Vân, trong võ lâm được xưng là “Bạch Phong Tích”. Một người là nữ vương đầu tiên của Phong quốc Đông triều, khi còn sống được tôn xưng là “Phượng vương”, mà người còn lại chính là vị nữ vương cuối cùng của Phong quốc, giữa Đông mạt loạn thế (*loạn thế cuối Đông triều*), cùng với Túc vương, Triều Hi Đế được xưng là “Loạn thế tam vương”, được hậu thế ca tụng là “Hoàng vương”, cả hai đều là những kỳ tướng kỳ nữ chiến công chói lọi sử sách, lưu danh truyền tụng muôn đời.

“Phong Độc Ảnh cùng với bộ hạ dụ dũng mãnh thiện chiến nhưng chưa bao giờ tác chiến trên biển, hơn nữa lại còn trong trận mưa gió thế này, nương nhờ vào trận sóng lớn làm rối loạn thế trận địch, Bắc Hải vương nhân cơ hội dẫn bề tôi còn sót lại chạy trốn. Bọn họ từ Bắc Hải chạy đến biển Đông Hải, phiêu dạt trên biển hơn hai tháng, cuối cùng cũng tìm được một hoang đảo, cũng chính là Đông Hải đảo hôm nay. Mà danh thần tướng đi theo bảo vệ từ hơn tám trăm người, lúc đến trên đảo kể cả Bắc Hải vương thì tổng cộng chỉ còn lại mười ba người.”

Vân Vô Nhai hơi nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, lại mở mắt ra, ánh mắt như điện quét qua chúng hiệp phía dưới, “Một vương quốc truyền đời mấy trăm năm, một vương quốc trăm vạn thần dân, đến cuối cùng nước mất nhà tan, còn sót lại duy mười ba người lưu lạc hoang đảo. Chư vị, nếu người là Bắc Hải vương, thì trong lòng có thù hay không? Có hận hay không?

Bị ánh mắt Vân Vô Nhai quét qua, trong lòng chúng hiệp rung mình, nghe thấy câu hỏi, nhất thời đều âm thầm suy nghĩ.

Nếu đổi lại là chính mình, sẽ thù hận hay không?

Đáp án là có. Nhất định có.

Không chỉ là ân oán hận thù bình thường.

Mà đó là hận nước thù nhà!

Sau khi Vân Vô Nhai quét mắt một vòng mới trầm giọng nói tiếp: “Bắc Hải vương cùng mười hai danh thần tướng cắt máu ăn thề, nhất định phải diệt Đông triều để rửa mối hận nước thù nhà này, nhất định phải quay về Bắc Hải xây dựng lại nước nhà! Khi sống bọn họ không thể hoàn thành, vậy con cháu đời sau tất tuân theo di chí (*chí nguyện của người đã mất*), vĩnh viễn không được quên mối nhục vong quốc mối hận diệt quốc này!”

Nghe đến đây, có người cảm thấy kính nể, có người lại âm thầm nghĩ, Đông triều đã tiêu vong hơn trăm năm, bây giờ còn báo thù gì nữa chứ?

Lại nghe Vân Vô Nhai nói tiếp: “Với hai bàn tay trắng mà muốn sống trên đảo hoang đã là việc khó, huống chi còn muốn xây dựng một quốc gia tổ chức một thiết kỵ, những việc đó cần bao nhiêu là nhân lực tài lực, mà bọn họ chỉ có mười ba người.”

Ừ. Có người gật đầu. Chỉ có điều còn lại mười ba người, chưa nói gì đến phục quốc báo thù, mà chỉ nhìn vào quy mô Đông Hải hôm nay, trong lòng không khỏi thu hồi sự khinh thường.

“Với mười ba người sống trên hoang đảo này, suốt đời bọn họ cũng không thể hoàn thành tâm nguyện, nhưng ở đây bọn họ sinh sôi nảy nở hậu thế, trải qua hơn trăm năm cây cối khai hoang, hoang đảo đã không còn là hoang đảo nữa, có ruộng có đất có cây có hoa có người. Con cháu đời sau vẫn ghi nhớ di chí tổ tiên, một ngày cũng không dám quên mối hận nước. Chỉ có điều Bắc Hải quốc ngày trước phồn hoa thịnh vượng là thế mà cũng không địch lại Đông triều, huống chi chỉ là một tiểu đảo trên biển, làm sao có thể đọ sức với Đông triều để quốc hùng mạnh. Cho nên tiền nhân (*thế hệ trước*) mới phái một nhóm những người thông minh kiên định dũng cảm đến Đông triều, đồng thời cũng đi sang những quốc gia lân cận, học tập văn hóa Đông triều, học kỹ thuật nấu luyện binh khí của Vu Xạ quốc, học kỹ thuật dệt gấm của người Sơn Vu, bái người Thái Phi làm võ sư, học người Nam Đan việc buôn bán... Càng học sách lược trị quốc của các quốc gia, phân tích tình hình trong nước của các quốc gia. Cứ như vậy, lại qua hơn trăm năm, rốt cuộc... dân giàu nước mạnh, tướng dũng quân hùng, hết thấy đều đã chuẩn bị xong xuôi.”

Ánh mắt Vân Vô Nhai lại vượt qua mọi người rơi vào khoảng không xa xa phía trước, tinh thần tựa hồ ngẩn ra trong chớp mắt.

Chúng hiệp nghe đến chỗ quan trọng bỗng dừng lại, không khỏi đều tro mắt nhìn Vân Vô Nhai, có gấp gáp có thúc giục: “Chuẩn bị xong xuôi, sau đó thì sao?”

“Có đánh nhau không?” Lan Thất lại chột chột quạt vào vào Minh Nhị công tử – người đã đọc vạn quyển thi thư.

Minh Nhị nghiêng đầu thoáng suy nghĩ, nói: “Theo như tại hạ biết, từ Đông triều đến bản triều, trên sách sử tựa hồ chưa từng ghi chép về việc có địch trên biển xâm lược.”

Lan Thất chớp chớp mắt, nhìn Vân Vô Nhai, nói nhỏ: “Trông cái bộ dáng này của hấn, không lẽ những người đó đã toi công một hồi?”

Minh Nhị cười cười, nói: “Chuyện này thì tại hạ không biết.”

Vân Vô Nhai thu hồi ánh mắt, nói tiếp: “Khi đó là những năm cuối Đông triều, các nước bắt đầu chiến tranh, trên đảo có hai luồng ý kiến về việc bao giờ thì xuất binh. Một phái cho rằng nên thừa dịp này mà đánh vào, còn một phái lại cho rằng lúc bấy giờ dù Đông triều loạn, nhưng hãy còn Phong quốc*, Hoàng quốc, Phong quốc** là những cường quốc không hề dễ dàng xâm phạm, hơn nữa còn có Phong Văn kỵ, Tranh Thiên kỵ, Mặc Vũ kỵ dùng mãnh khôn cùng, chỉ bằng cứ bàng quan ngồi đợi làm ngư ông đắc lợi.”

*Phong (风): gió; **Phong (丰): phong phú

Vũ Văn Lạc ngồi phía dưới nghe đến đó không khỏi thán than một tiếng “Nguy hiểm thật!” Rồi lại tiếp một tiếng “May mà!”

“Bắc vương lúc ấy cũng cho rằng lúc này không phải là thời điểm tốt nhất để xuất binh, mà đã chờ được mấy trăm năm thì lúc này chờ thêm một lúc cũng phải việc vội, cho nên liền dùng kế sách cách nọ (*cách xa bờ*), nhưng không ngờ rằng... Ngày quyết định vận mạng Đông triều, khi đang lễ hai bên lưỡng bại câu thương, thì hai vương Phong Túc lại chấp tay nhượng nửa giang san để Hoàng vương thống nhất thiên hạ đặt thành bá nghiệp!” Vân Vô Nhai nắm chặt quyền, “Đông Hải mất đi cơ hội tốt!”

Chúng hiệp phía dưới nghe đến đây, trong lòng đều âm thầm thờ phào “May quá!”, đồng thời cũng lại lần nữa tỏ lòng kính ngưỡng đối với hai vương Phong Túc.

“Chỉ có điều, tám năm sau lại xuất hiện một cơ hội tốt nữa.”

Chúng hiệp vừa thờ phào, nghe thấy tiếng “Chỉ có điều” của Vân Vô Nhai lại lần nữa thấp thỏm, nghĩ xem tám năm sau lại xảy ra chuyện gì? Từ khi Hoàng triều kiến quốc đến nay tựa hồ chưa từng xảy ra nội loạn.

Chỉ có Minh Nhị khẽ gật đầu.

“Tám năm sau, Triều Hi Đế băng hà, thiếu đế chỉ mới là đứa bé chín tuổi, mà những lương thần đại tướng nắm đó theo Triều Hi Đế chinh chiến phần lớn hoặc đã chết hoặc thương nặng hoặc quy ân, mà mấy chục vạn đại quân cùng Triều Hi Đế đánh đông dẹp tây nhiều năm cũng đã mệt mỏi vô cùng, đó chính là cơ hội tốt trời ban cho Bắc Hải ta lần nữa.”

Mọi người nghe vậy tim không khỏi nhảy lên tận họng.

Chỉ thấy Vân Vô Nhai ngửa đầu nhìn trời xanh, sau một lúc lâu nuốt tiếc thờ dài: “Nhưng cũng vào lúc đó, có một ngày, trên Đông Hải đảo bỗng xuất hiện một cô gái, mà tất cả kế hoạch chuẩn bị mấy trăm năm của chúng ta cũng bị hủy hết trong tay nàng kia!”

“A?!” Mọi người kinh ngạc hô lên.

Là ai mà lợi hại vậy?

Ngay cả Lan Thất cũng sáng mắt lên, hứng thú rùng rục nhìn chăm chăm Vân Vô Nhai, muốn biết đó là ai.

Mấy người Thu Trường Thiên, Nam Ngọa Phong cũng hết sức ngạc nhiên.

Chỉ có trong lòng Minh Không, Minh Nhị khẽ động, đoán chừng đã biết là ai.

“Lúc ấy cô gái kia chẳng qua là đang du lịch thiên hạ, khi đến trên biển Đông Hải thì bởi một trận sương mù khiến nàng lạc mất người thân, rồi tình cờ lạc đến Đông Hải đảo.”

Vân Vô Nhai dừng một chút, nét mặt ẩn lộ vẻ phức tạp, một lát sau mới nói tiếp: “Cô gái kia là một người rất kỳ lạ, nàng rất thông tuệ, võ công cũng rất cao cường, vừa đến trên đảo mà đã khiến mọi người thần phục không thời, bởi vậy đã kinh động đến Bắc vương. Bắc vương đón tiếp nàng như khách quý, sau khi ở chung mấy ngày thì hoàn toàn khuyên đảo trước phong thái tài hoa của nàng, thậm chí còn muốn lập nàng làm phi. Chính vào lúc đó, phu quân của cô gái kia dẫn một đám người nhà tìm đến mới chấm dứt ý niệm trong đầu Bắc vương. Cô gái kia và phu quân của nàng đều như nhau, đều là người tài trí cao tuyệt, ngay cả mỗi một tùy tùng cũng đều là nhân vật hạng nhất. Bắc vương cũng là người tuổi trẻ tài cao, gặp được nhân vật tuyệt đại như vậy chỉ hận vì gặp nhau quá trễ, cho nên xem hai người như là tri kỷ. Mà hai người kia...” Ánh mắt Vân Vô Nhai nhìn Lan Thất, Minh Nhị, “Cũng phát hiện ra hiện tượng khác lạ trên Đông Hải như Thất thiếu và Nhị công tử vậy, Bắc vương yêu người tài, không e dè mà tỏ lộ tâm nguyện với hai người, còn lấy vương tước hứa hẹn, hy vọng hai người góp sức cho đại nghiệp, nhưng không ngờ rằng...”

Sắc mặt Vân Vô Nhai bỗng nhiên lạnh lẽo, ánh mắt sắc bén, mà Khuất Hoài Liễu, Vạn Ai phía sau hẩn lộ vẻ bi thống phần hận khôn cùng.

“Bắc vương chưa hành động, hai người kia đã hành động, tựa hồ chỉ trong một đêm mà Đông Hải đảo long trời lở đất! Bắc vương chết bất đắc kỳ tử, chủ soái đại quân đầu lia khỏi cổ, hơn chục danh đại tướng tay chân đoạn gân, lương thảo dự trữ mấy năm chìm trong hỏa hoạn, vàng bạc tích lũy trong quốc khố mấy trăm năm không cánh mà bay, ngọc tỷ truyền quốc cũng biến mất!” Ánh mắt Vân Vô Nhai sắc nhọn như kiếm, lạnh lùng quét qua chúng hiệp phía dưới, “Chỉ qua một đêm, Đông Hải sụp đổ, xuất chinh Hoàng triều hóa thành giấc mộng hư không!”

Lan Thất sùng sốt, sau đó nở nụ cười.

“Hai người kia quả nhiên danh bất hư truyền.” Minh Nhị lẩm bẩm một câu.

Mà chúng hiệp vẫn thắc mắc hai người này là ai mà trong một đêm có thể làm bao nhiêu là chuyện như vậy, thật là quá bản lĩnh!

“Hay! Hay! Ra tay thật là độc!” Vũ Văn Lạc vừa lẩm bẩm vừa ghi chép cực nhanh. “Nếu Bắc vương tuổi còn trẻ, con nối dõi tất ầu (*tuổi nhỏ*), quân mất tướng soái như rắn mất đầu, lương thảo hóa tro vàng bạc mất sạch như đại quân không chút máu, không chủ không tướng như không tay không chân, sao còn nhúc nhích được. Hai người kia không cần tốn nhiều công sức mà có thể ngăn cản một hồi binh khí, thật lợi hại! Có điều, Đông Hải đảo cũng thật đáng thương... tâm nguyện mấy trăm năm đấy!”

“Hai người kia để lại một phong thư trên ngọc tọa (*ghế ngọc*) ở Bắc Khuết, lưu lại danh tính thật của cả hai — Phong Tích Vân, Phong Lan Túc.” Thanh âm của Vân Vô Nhai vang lên nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 61: Sồ Phượng Sơ Đề (Hạ)

Mọi người nhất thời đều ngẩn ra, sau đó bỗng nhiên vỗ tay cảm thán: “Hay! Hay! Hay! Hay cho song vương Phong Túc! Hay cho Bạch Phong Hắc Túc!”

Vân Vô Nhai nhìn vẻ mặt hưng phấn của chúng hiệp Hoàng triều phía dưới, trong lòng không hề dâng lên cảm giác giận dữ mà chỉ có một mối nồng đậm, cứ thế lạnh lùng nhìn, sau đó dời mắt về phía khoảng không xa xôi, tinh thần tựa hồ có chút bay xa.

Nhưng hán không để ý, không có nghĩa là những người khác cũng vậy.

“Hay cái gì mà hay!” Vạn Ai bỗng nhảy lên trước, cảm kiểm quát, “Bọn chúng thì có gì tốt! Tiên vương xem bọn chúng là tri kỷ, đối đãi như khách quý, mà chúng đã làm gì? Sát hại tiên vương, tàn sát hơn mười danh tướng soái, cướp sạch tiền bạc châu báu trong quốc khố, đánh cắp ngọc tỷ truyền quốc! Kẻ vô ân vô nghĩa như vậy thì có gì tốt! Những hành vi như vậy có khác chi phường đạo phi!”

Nghe vậy, phía dưới lập tức có người đứng ra đáp lại: “Đối với chúng ta và ngàn vạn bách tính của Hoàng triều mà nói, bọn họ chính là người đại tốt! Hơn nữa còn là đại ân nhân!”

“Đúng! Nếu bọn họ không giết Bắc vương, không đốt lương thảo, thì Hoàng triều đã sớm nhuộm máu tanh rồi, khi đó không chỉ là chết mấy người thôi, mà sẽ là ngàn vạn bách tính đều khổ cực! Bọn họ làm vậy thì sai chỗ nào!”

“Bọn hán không sai, lẽ nào Đông Hải sai?!” Vạn Ai tức giận nói, trong mắt bắn ra lửa giận, cắn răng nghiêng lợi nói tiếp, “Bắc Hải chúng ta vong trong tay tổ tiên bọn hán, trải qua mấy trăm năm nhẫn nhịn chịu nhục, đến cuối cùng lại bị hủy hết trong tay bọn hán, thù này không đội trời chung!”

“Chẳng lẽ mấy người chết so với mấy nghìn người chết thì không phải là người chết?” Khuất Hoài Liễu cũng trầm giọng hỏi ngược lại, “Lẽ nào người Hoàng triều các người là người, mà người Đông Hải chúng ta không phải là người? Chúng ta có thể chết, còn các người không chết được? Bọn họ có thể giết người, còn chúng ta không thể giết? Bọn họ giết người cướp ngọc tỷ là hành vi chính nghĩa cao đẹp, chúng ta giết người cướp lệnh lại là hành vi tàn ác vô đạo?”

Phía dưới sùng sốt, nhất thời lâm vào im lặng.

Sau đó có một bóng người cao lớn đứng lên, đó chính là Ngải Vô Ảnh, mở miệng nói: “Lời này nói thế là không phải, chúng ta không hề có ý này, các người nói như thế là cố ý bẻ cong lời chúng ta, hơn nữa lại còn cường từ đoạt lý*.”

**cường từ đoạt lý: giả mồm át lẽ phải, cả vú lấp miệng em.*

“Ồ?” Khuất Hoài Liễu nhìn Ngải Vô Ảnh, lại nói tiếp, “Nói vậy vị đại hiệp này thừa nhận hành vi của Phong Tích Vân và Phong Lan Tức là sai sao?”

“Dĩ nhiên không phải.” Ngải Vô Ảnh nhú mày, “Ý tại hạ là...”

“Vốn là ác hành, cần chi nói nhiều!” Vạn Ai cắt đứt lời hán, cảm hận nói, “Nữ nhân họ Phong chẳng có ai tốt đẹp!”

Lời này của hán hơn phân nửa xuất phát từ hận thù cá nhân, nhưng cần thận suy nghĩ lại cũng không thể trách hán được. Mấy trăm năm trước, Bắc Hải diệt vong trong tay Phong Độc Ảnh, rồi dưới sự truy sát của bà ta mà phải chạy tới hoang đảo này, mà mấy trăm năm sau, tất cả kế hoạch trừ bị lại đều bị hủy hết dưới tay Phong Tích Vân, có thể nói cả hai lần đều thua trong tay nữ nhân họ Phong.

“Ê, sao người có thể nói như vậy được!” Trong số chúng hiệp không ai là không kính trọng sùng bái Bạch Phong Hắc Tức, nghe được lời ấy trong lòng không khỏi bùng lên lửa giận.

“Thật ra thì...” Bỗng nhiên một giọng nói yêu kiều mềm mại vang lên, mọi người theo tiếng mà nhìn lại, liền thấy Tùy Khinh Trần thướt tha đứng dậy, cười tủm tỉm mà lạnh lùng nhìn Khuất Hoài Liễu, Vạn Ai trên hành lang, “Cả hai vị tiền bối và ‘Phượng vương’ đều không sai, có trách thì trách Bắc Hải, Đông Hải các người quá vô năng!”

“Người!” Vạn Ai tròn trừng hai mắt, tay cảm kiểm run rẩy, mà Khuất Hoài Liễu cũng thu lại nụ cười lười biếng vốn vẫn treo trên mặt.

“Đúng! Tùy giáo chủ nói đúng lắm!”

“Có trách thì trách Đông Hải vô năng, đã thế còn đổ lỗi lên đầu người khác!”

Tùy Khinh Trần vừa nói xong, lập tức có rất nhiều người phụ họa, mỗi người mang theo cười nhạo nhìn đám người Đông Hải đứng trên hành lang.

“Vậy các người đều từng là tù nhân của Đông Hải, thế chư vị thì hữu năng sao?” Khuất Hoài Liễu mỉa mai đáp trả.

“Đúng, các người coi ‘Lan Nhan Bích Nguyệt’ là thánh vật chí tôn, nhưng lại để chúng ta dễ dàng đoạt lấy, ngay cả vật quan trọng như vậy mà cũng không bảo vệ được, các người thì có năng lực gì đây?”

“Bà nó, đó chẳng phải vì các người sử dụng thù đoạn hèn hạ!”

“Mẹ nó! Nếu các người dám đơn đả độc đấu, lão tử không tin không chém được tiểu tử người!”

* * * * *

Nhất thời, trong sân âm ỉ vô cùng, người một lời ta một lời, đối chọi gay gắt, không ai nhường ai, càng âm ỉ càng lớn tiếng, càng âm ỉ càng hỗn loạn.

“Ái chà chà, thật là náo nhiệt quá! Bản thiếu rất thích xem náo nhiệt.” Lan Thất vỗ vỗ ghế cười vô cùng vui vẻ.

Minh Nhị quét mắt nhìn dưới sân, chốc lát nói: “Không biết lúc này tiểu tử ngọc kia đang nghĩ gì?”

Nghe thế Lan Thất cũng quay đầu nhìn dưới sân, chỉ thấy Ninh Lăng ngồi trong đám người, Vũ Văn Lạc ngồi bên cạnh đang múa bút thành văn, còn hán thì nhìn chúng hiệp hoặc đứng hoặc ngồi xung quanh đang nhao nhao âm ỉ, rồi lại nhìn những người khác đang khẩu chiến với Khuất Hoài Liễu, Vạn Ai trên lang diêm, về mặt vô cùng mờ mịt.

Bích mâu Lan Thất sáng bừng, nói: “Cứ để hán nói một chút chẳng phải sẽ biết hán đang nghĩ gì sao.”

Mà đối với màn tranh cãi âm ỉ trong sân, Vân Vô Nhai chỉ lãnh đạm nhìn, không tham dự, cũng không ngăn cản.

Trong lúc phần lớn mọi người đều chỉ chú ý màn tranh cãi giữa sân, thì chỉ có ánh mắt Thích Thập Nhị lặng lẽ dừng trên người Vân Vô Nhai, tựa hồ chỉ có ông nhìn thấu dưới thân ảnh cao gầy kia là chất chứa những mệt mỏi nồng đậm, sau một lúc lâu, khẽ thở dài.

“Thích cung chủ?” Minh Không ngồi bên cạnh nhìn ông.

Thích Thập Nhị lắc đầu, rồi cũng trầm mặc ngược mắt nhìn bầu trời xanh như Vân Vô Nhai.

Mấy người Vũ Văn Lâm Đông, Thu Trường Thiên, Nam Ngọa Phong, Liệt Sí Đường nhú mày nhìn màn tranh cãi ầm ĩ dưới sân, rồi nhất tề dời mắt nhìn về phía Minh Không, ý muốn nói rằng ông hãy ra mặt ngăn cản. Nhưng Minh Không chỉ bắt lực lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía bên kia lang diêm, ở đấy Lan Thất, Minh Nhị đang ung dung tán gẫu.

“Đừng cãi nhau nữa.”

Giữa tiếng la hét ầm ĩ có người hô to, đáng tiếc thanh âm quá thấp không đủ lọt tai người.

“Đừng cãi nhau nữa!”

Tăng giọng quát lên.

Một tiếng hét lớn này khiến mọi người đang quên hết tất cả bỗng dưng tỉnh thần, nhất tề quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thiếu niên anh lãng còn vương nét trẻ con, khuôn mặt hơi đỏ có phần bứt rứt mà đứng đó, nhất thời giữa sân yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng hít thở kinh ngạc.

“Việc làm của hai vị tiền bối Phong Tích Vân, Phong Lan Tức không thể xem là tốt cũng không thể xem là đúng.” Giọng nói hơi nhẹ nhưng trong trẻo trong sáng.

Mọi người vừa nghe thấy vậy không khỏi khiếp sợ, không ngờ trong Hoàng triều sẽ có người nói ra những lời này, ngay cả Vân Vô Nhai, Khuất Hoài Liễu, Vạn Ai cũng nhìn hân đầy kinh ngạc.

“Nhưng hành vi của Đông Hải các ngươi cũng tuyệt đối không thể xem là tốt là đúng được.” Tiếp sau đó lại nói thêm một câu, lần này giọng nói thoáng tăng cao.

Ơ? Mọi người sững sờ, đây là cái quái gì vậy? Đánh mỗi bên một chưởng à?

Người đang nói chính là Ninh Lăng, thật ra một tiếng kia vốn chỉ hô lên trong tình thế cấp bách mà thôi, còn hai câu sau ấy cũng phải gom hết gan mật mới dám nói, cho nên lúc này dưới những con mắt nhìn trừng trừng, hân không khỏi hoảng hốt, căng thẳng đến mức không biết nói thế nào cho phải. Bỗng nhiên trên tay cảm nhận được một bàn tay ấm áp nắm thật chặt, sau đó buông ra ngay, cúi đầu nhìn thì đối diện với ánh mắt sáng ngời của Vũ Văn Lạc, khuôn mặt tươi cười lộ ra mấy chiếc răng nanh khiến hân bình tĩnh lại.

“Chuyện hai vị tiền bối đã làm thực sự là có lỗi với người Đông Hải, nhưng bọn họ không phải xuất phát từ tư tâm, cũng tuyệt đối không phải vì bản thân mà làm vậy. Mà các ngươi...” Ánh mắt Ninh Lăng trầm tĩnh hữu thần nhìn mấy người Vân Vô Nhai, “Tất cả những chuyện Bắc vương các ngươi làm lại xuất phát từ tư tâm, tất cả đều vì bản thân nên mới làm vậy.”

“Ồ?” Mọi người ồ lên.

Trên lang diêm, Lan Thất, Minh Nhị nhìn nhau một cái, sau đó nhìn Ninh Lăng đầy hứng thú, mấy người Thu Trường Thiên cực kỳ kinh ngạc nhìn Ninh Lăng, còn ánh mắt Minh Không sau khi lóe lên một tia ngạc nhiên thì tiếp tục nhìn Ninh Lăng.

“Ngươi dựa vào đâu mà nói như vậy?!” Vạn Ai tức giận nói.

“Mấy trăm năm qua, vì đại nghiệp mà vô số người trong chúng ta không tiếc sống chết, có chi lại nói là vì tư tâm?” Khuất Hoài Liễu cũng vặn hỏi.

“Bởi vì...”

“Bởi vì sao?” Vạn Ai ngắt lời hân, “Để phục quốc, bao đời tổ tiên chúng ta dốc hết tâm huyết, thế mà người dám nói họ vì tư tâm?”

“Nếu là tư tâm, vậy một đời thế hệ này của chúng ta khổ cực là vì cái gì?” Khuất Hoài Liễu tiếp tục vặn hỏi.

“Bởi vì...”

“Bởi vì sao?” Vạn Ai hỏi dồn, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng Ninh Lăng.

“Bởi vì...”

“Trả lời không được sao?” Khuất Hoài Liễu cũng gắt gao ép hỏi.

“Các ngươi nói muốn phục quốc, vậy xin hỏi Bắc Hải quốc nằm ở đâu?” Ninh Lăng mở miệng mấy lần đều bị chặn họng, nên lần này quyết nói liền một hơi.

Nhất thời giữa sân yên tĩnh, sau đó Khuất Hoài Liễu đáp: “Đương nhiên là ở...”

“Ta biết ngươi sẽ nói là ở bên bờ Bắc Hải, nhưng Bắc Hải quốc kia đã bị Thủy đế và Phượng vương diệt.” Ninh Lăng cũng ngắt lời hân, “Ta hỏi là hỏi hôm nay, Bắc Hải quốc hôm nay nằm ở nơi nào?”

Hôm nay...

Khuất Hoài Liễu, Vạn Ai sững sờ.

“Hiện giờ bên bờ Bắc Hải là Dục Châu và Bạch Châu, còn trước đó là Bạch quốc của tiền triều. Từ khi Hoàng triều thành lập đến nay thì Dục Châu, Bạch Châu đã trải qua hơn một trăm sáu mươi năm, bách tính cũng đã trải qua mấy đời, nếu bây giờ người đến đó hỏi một câu, bọn họ chỉ biết trả lời người rằng họ là người Bạch Châu, Dục Châu, bọn họ là người Hoàng triều, nơi đây chính là vùng đất thổ sanh thổ trưởng của họ, mà tuyệt không đáp rằng họ là người Bắc Hải hay người Bạch quốc. Nếu không tin, người hãy hỏi Hoa đại ca, huynh ấy là người Bạch Châu, người hãy hỏi huynh ấy, xem huynh ấy có bảo mình là người Bắc Hải hay không.” Ninh Lăng chỉ vào Hoa Thanh Hòa ở bên cạnh, nói.

Vì vậy ánh mắt mọi người đều chuyển lên trên người Hoa Thanh Hòa.

Hoa Thanh Hòa đứng dậy, gật gật đầu với bốn phía, sau đó nhìn hai người Khuất, Vạn nói: “Mấy đời Hoa gia chúng ta đều sinh trưởng tại Bạch Châu, đứng trong võ lâm cũng đã trăm năm, nhưng nếu không có hôm nay, tại hạ cũng không biết nơi đó đã từng có một Bắc Hải quốc.” Nói xong lại cúi người ngồi xuống.

Khuất Hoài Liễu, Vạn Ai nghe xong thì trong lòng sinh ra một loại dự cảm không lành.

Ninh Lăng nói tiếp: “Mọi chuyện đã trôi qua hơn năm trăm năm, Bắc Hải quốc đã biến mất từ lâu rồi, cũng như... cũng như tiền triều, không thể nào tồn tại vĩnh viễn, nhiều nhất chỉ còn lưu danh trên sách sử. Không có quốc thổ (*lãnh thổ quốc gia*), không có bách tính, các người sao có thể phục quốc. Mà bách tính bên bờ Bắc Hải tuyệt không có ai tán thành các người hoan nghênh các người, nếu bây giờ các người tiến đánh, thì chỉ có thể xem là xâm phạm Hoàng triều, là hành vi bất nhân bất nghĩa.”

“Ai nói chúng ta không có quốc thổ không có bách tính? Đông Hải chúng ta lẽ nào không có người? Con dân Đông Hải chúng ta không một thời khắc nào là không muốn quay về nhà?” Vạn Ai lớn tiếng phản bác.

Ninh Lăng nhìn Vạn Ai, nói: “Trải qua hơn năm trăm năm sinh dưỡng, bọn họ sớm đã xem Đông Hải là nơi thổ sanh thổ trưởng của mình, quốc gia của họ chính là trên biển này, nhà của họ người thân của họ đều ở trên đảo đây, đối với bọn họ mà nói, vùng đất bên bờ Bắc Hải kia là một nơi rất xa lạ. Các người đã từng hỏi qua bách tính Đông Hải hay chưa, họ có nguyện ý xa xứ để cùng các người vượt biển đến một nơi gọi là Hoàng triều mà họ chẳng hề biết gì?”

“Đương... đương nhiên nguyện ý!” Vạn Ai đáp theo phản xạ.

Giữa sân bỗng vang lên tiếng cười nhạo: “Lão từ đây với một thân võ công này lên trời xuống đất cũng chẳng sợ gì, nhưng nếu không vì ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ lão từ cũng chẳng muốn đến cái đảo nát này làm gì, cho nên cũng không tin những bình dân bách tính chỉ cần nhìn thấy đao kiếm đã sợ hết hồn sẽ nguyện ý lẫn qua lộn lại với các người!”

“Ninh thiếu hiệp, có vẻ người đã đi quá xa rồi, quốc thổ của chúng ta thế nào, bách tính của chúng ta ra sao, đó là chuyện của chúng ta.” Khuất Hoài Liễu nói, “Tại hạ không thể đồng ý việc thiếu hiệp chỉ trích đan tâm bích huyết* của tổ tiên được.”

**đan tâm bích huyết: độc lòng đỏ máu vì sự nghiệp chính nghĩa*

Ninh Lăng gãi gãi đầu, trông dáng vẻ vừa có chút bứt rứt vừa có chút bất đắc dĩ, nói: “Ta không đi xa, ta chỉ muốn nói, bách tính Đông Hải đã an cư lạc nghiệp ở nơi đây, cuộc sống vốn dĩ rất tốt, vậy vì sao các người phải kéo bọn họ vào tai họa chiến tranh, vì sao phải dẫn họ đi giết người hoặc dè bị giết? Bắc vương nói phải phục quốc, phải báo mối thù diệt quốc, thế nhưng Thủy đế, Phụng vương đã hóa thành tro bụi từ lâu, bây giờ không còn một ai trong Hoàng triều là kẻ thù của các người, vậy các người định tìm ai báo thù? Các người đến đánh giết Hoàng triều, hay đến đánh giết Bạch Châu, hay cho dù là đâu chẳng nữa cũng sẽ chẳng có ai biết các người là ai, họ chỉ biết chống lại các người, xem các người là bọn xâm lược mà căm thù, nơi đó đâu còn là quốc thổ của các người nữa? Đã vậy mà Bắc vương vẫn muốn phục quốc hay sao?”

Ninh Lăng ngược mắt nhìn Vân Vô Nhai, nhìn rất chăm chú, “Như vậy đâu gọi là phục quốc, đâu gọi là vì bách tính, công bằng mà nói, như vậy chẳng qua là vì ngôi hoàng, vì muốn ngồi nắm vận lý son hà, vì muốn có nhiều bách tính thần phục hơn, vì muốn lưu danh sử sách, vì muốn có chiến công truyền tụng muôn đời. Suy cho cùng, đó chính là tư tâm, chỉ vì bản thân, mà không phải vì bách tính, đây là ích kỷ.”

“Nói rất hay!”

“Tiểu tử giỏi, nói đúng lắm!”

Chúng hiệp lớn tiếng khen.

Khuất Hoài Liễu, Vạn Ai nghe vậy cắn chặt răng, đồng thời cũng bị lời nói này khiến cho kinh hãi, cứ thế không thể phản bác lại.

Minh Không, Thu Trường Thiên, Nam Ngọa Phong, Vũ Văn Lâm Đông, Liệt Sí Đường gật đầu tán thưởng, ngay cả Phụng Duệ cũng nhìn về phía Ninh Lăng, trong con người hồ hững ánh lên một tia vui vẻ.

“Ta không biết hoàng đế hay vương là gì.” Ninh Lăng lại gãi gãi đầu, mặt vẫn hồng hồng, thế nhưng ánh mắt vô cùng trong suốt chính trực kiên định.

“Nhưng ta nghĩ rằng, một người vương tốt, là người hấn phải vì thân dân của mình mà suy nghĩ, mà không nên chủ động khai màn chiến tranh mang đến tai họa cho thân dân của mình, bởi vì... Khi ta còn ở trên núi Thiên Bích, thường nghe dân chúng dưới chân núi nói rằng, chỉ cần có thể ăn no mặc ấm, có nhà có đất là vui vẻ thỏa mãn lắm rồi, cho nên ta nghĩ bách tính Đông Hải cũng như vậy, cho nên Bắc vương... người không nên cứ mãi ôm chuyện báo thù phục quốc, Đông Hải hiện giờ không phải là quốc gia của người sao? Bách tính Đông Hải chính là thân dân của người, người cần phải suy nghĩ cho bọn họ mới phải.”

Ninh Lăng nói xong, thấy tất cả mọi người đều nhìn mình, trên đỉnh núi cũng lâm vào im lặng, nhất thời cứng người, tay chân cũng không biết phải đặt thế nào cho phải.

“Hay! Hay! Hay!”

Bỗng nhiên vang lên một tràng khen ngợi, ai nấy đều nhìn Ninh Lăng, nhìn thiếu niên trẻ tuổi này với cặp mắt khác xưa. Nếu nói rằng một đoạn thời gian nhót trong tù đã khiến bọn họ tán thưởng dũng khí và sự kiên cường của hắn, thì lúc này đây ý chí và khí độ của người thiếu niên này lại khiến bọn họ cảm phục kính trọng không thôi.

Những lời khen ngợi tán thưởng này cũng khiến Vũ Văn Lạc thấy vinh dự lắm, hắn kéo Ninh Lăng ngồi xuống, vui vẻ hò hét: “Ninh Lăng ơi Ninh Lăng, thật không hổ là đệ đệ tốt của ta!”

Ninh Lăng gãi gãi đầu, khuôn mặt hồng hồng, không dám nhìn người khác.

“Haizz, người ta nói bức chó nhảy tường, không ngờ Ninh Lăng bị bức lại trở nên thông minh.” Lan Thất cảm khái, đồng thời trong con ngươi xanh biếc ánh lên một tia vui vẻ nhàn nhạt.

“Ninh Lăng không được coi là người quá thông minh, nhưng ở một mức độ cảnh giới nào đó, hẳn cao hơn chúng ta.” Minh Nhị tiếp lời, trong con ngươi mệnh mang hiện lên một ý cười mờ mờ, “Ngày sau Ninh Lăng nhất định sẽ là một đại hiệp.”

“Ồ? Khó có người được Nhị công tử coi trọng như vậy.” Lan Thất nghiêng đầu.

“Đương nhiên hẳn cũng phải sống lâu mới được.”

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 62: Còn hỏi bích nguyệt tự lan nhân (thượng)

Tiếng trầm trồ khen ngợi không ngớt của chúng hiệp Hoàng triều đã chọc giận Vạn Ai, hẳn vừa tức vừa nóng nhưng lại không biết phải phản bác lại lời của Ninh Lăng thế nào, nhất thời chỉ biết dậm chân.

Khuất Hoài Liễu cúi đầu nhìn người thiếu niên đang ngồi dưới đây, suy nghĩ chốc lát mới nói: “Thật không ngờ Ninh thiếu hiệp lại có thể nói được những như vậy. Chỉ có điều Ninh thiếu hiệp nói rằng tất thấy những điều Đông Hải làm đều vì tư tâm, vậy sao có thể khẳng định những hành vi việc làm của hai người Phong Tích Vân, Phong Lan Tức là không xuất phát từ tư tâm? Phải biết rằng khi bọn họ rời đi đã mang theo khối lượng lớn vàng bạc của Đông Hải.”

Có lẽ vì xung quanh quá ồn ào nên Ninh Lăng không nghe được Khuất Hoài Liễu nói gì, cho nên vẫn một mực cúi đầu.

“Tên này rõ là bám dai như đĩa*.” Lan Thất lắc đầu, chợt chợt Minh Nhị bên cạnh, “Nhị công tử, ngươi cũng nên nói một câu gì đi chứ.”

**Nguyên văn: từ triền lạn đĩa*

Minh Nhị cười nhạt một tiếng, tao nhã đứng dậy, nhìn Khuất Hoài Liễu, nói: “Nghĩ vấn của các hạ tại hạ có thể thay mặt giải đáp được chăng?”

Mắt thấy Minh Nhị đứng dậy, mọi người giữa sân đều ngưng tiếng, im lặng nhìn về phía hành lang.

Đối diện với ánh mắt mệnh mang của Minh Nhị, Khuất Hoài Liễu không khỏi ôm quyền, nói: “Minh Nhị công tử có thể giải đáp nghi hoặc cho tại hạ, được thế thì còn gì bằng.”

Minh Nhị nhàn nhạt gật đầu, “Các hạ cho rằng hai vị tiền bối có tư tâm, vậy xin hỏi, các hạ cho rằng họ là vì điều gì? Vì danh? Vì lợi? Hay vì quyền?”

“Đương nhiên là vì...”

Minh Nhị lắc đầu, câu tiếp theo của Khuất Hoài Liễu không thể nói thành lời.

“Vì danh? Bản thân bọn họ vốn đã danh truyền thiên hạ, thậm chí đến ngày hôm nay, chúng ta vẫn đối với bọn họ kính ngưỡng có thừa, ngay như chuyện trên Đông Hải đây, nếu không phải hôm nay các ngươi nói ra thì Hoàng triều cũng chẳng hề biết, thế thì nói gì đến danh. Vì lợi hay vì quyền? Điều này lại càng không đúng, nên nhớ rằng bọn họ đường đường là vua một nước nắm đại quyền sinh sát trong tay, tài phú khuynh quốc, vậy có chỉ phải lặn lội vạn dặm xa xôi đến Đông Hải đảo này cướp một chút vàng bạc còn con hay một khối ngọc tỷ. Thỉnh các hạ nhắm lại, người có thể chấp tay đem ngọc tọa đem nửa thiên hạ nhượng lại cho người, vậy thế gian này còn danh còn lợi gì mà bọn họ không bỏ được?”

Thanh âm của Minh Nhị ôn hòa thanh nhã, phong thái nhẹ nhàng, người nghe vừa êm tai vừa thoải mái tinh thần, người xem thì đẹp mắt mát lòng, không riêng gì người người chúng hiệp tán phục, mà ngay cả Khuất Hoài Liễu, Vạn Ai cũng không cách nào ác cảm với hắn được.

“Nói đúng lắm!” Chúng hiệp lại lần nữa hô to.

“Bạch Phong Hắc Tức là nhân vật bức nào, các ngươi đúng là lấy dạ tiểu nhân mà đo lòng quân tử!”

Lại thêm một trận cãi vã ầm ĩ nổ ra, người người Hoàng triều khí trắng thần sáng, gương mặt Khuất Hoài Liễu, Vạn Ai lộ vẻ khúat nhục và căm phẫn.

“Haizz, đúng là tự rước nhục mà.” Lan Thất lắc lắc đầu, bích mâu nhìn thẳng Vân Vô Nhai vẫn một mực trầm mặc.

“Ta rất hiếu kỳ vị Vân thiếu chủ này.” Minh Nhị ngồi xuống nhẹ giọng nói.

“Bản thiếu cũng tò mò hẳn sẽ giải quyết chuyện này thế nào.”

“Thiếu chủ!” Khuất Hoài Liễu, Vạn Ai nhìn về phía Vân Vô Nhai.

Vân Vô Nhai liếc mắt nhìn chúng hiệp vẫn còn hưng phấn ầm ĩ giữa sân, chậm rãi giơ tay phải lên phát một cái.

“Thùng!” Bỗng một tiếng trống nặng nề truyền đến.

“Á!”

Một tràng tiếng rên rì vang lên, chỉ chợt thấy chúng hiệp khom lưng ôm bụng, sắc mặt ai nấy đều trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, có thể thấy đau đớn kịch liệt.

Chốc lát đau đớn qua đi, chúng hiệp dần bình ổn trở lại, không khỏi theo tiếng trống nhìn lại, tức thì thấy trên đỉnh chóp của tầng tầng nhà đá không biết từ khi nào đặt một cái trống to, một người đứng bên cạnh trống.

Nhất thời mọi người đều kinh hoàng mở mắt nhìn về phía Vân Vô Nhai, thoáng đau đớn trong bụng vừa rồi tuyệt không phải ngẫu nhiên.

Vân Vô Nhai đứng chấp tay, khí độ tôn quý cao ngạo, thần nhiên nhìn chúng hiệp, nói: “Hôm nay ta nói nguyên nhân cho chư vị chính là vì muốn cùng chư vị cộng sự, chúng ta đối đãi thẳng thắn chân thành, không cần chư vị đánh giá đúng sai.” Hơi dừng một chút, rồi mới nói tiếp: “Cho dù vì tư tâm cũng được, hay vì thành tựu bá nghiệp cũng được, mấy trăm năm qua, Đông Hải cũng chỉ vì một tâm nguyện này. Mà chúng ta đứng ở vị trí này, vậy chúng ta tất phải làm chuyện này, chúng ta kế thừa di chí của tổ tiên, vậy chúng ta tất phải gánh vác trách nhiệm này.” Thanh âm bỗng nhiên trầm xuống, “Cho nên, chúng ta nhất định phải bước lên Hoàng triều, cho nên, các ngươi phải thần phục!”

Lời của Vân Vô Nhai thốt ra, không biết vì bị uy nghi của hắn chấn nhiếp hay vì bị ngữ khí quyết tuyệt trong lời nói của hắn khiến cho kinh hãi, mà ai nấy đều sững sờ không phản ứng. Một khắc trước chúng hiệp còn vững vàng đứng trên danh chính nghĩa, nhưng lúc này lại dường như lung lay sắp đổ dưới khí thế của Vân Vô Nhai. Bởi vì, hắn không hề đếm xỉa gì đến cái gọi là chính đạo và lẽ phải.

Sau một lúc lâu, Ngải Vô Ảnh lại đứng lên, nhìn Vân Vô Nhai, bình tĩnh mà nói rõ ràng: “Ta không đồng ý.”

Sau một tiếng này, lại có người đứng lên.

“Lão tử cũng không đồng ý!”

Tiếp đó thật nhiều người cũng đứng lên.

“Lão tử thà chết, cũng không thèm quỳ gối dưới các ngươi!”

Nhiều người đứng dậy hơn nữa.

“Các ngươi có thù đoạn gì lão tử đều đã lĩnh giáo, bây giờ lão tử sợ sá gì, lão tử tuyệt không thần phục!”

Sột soạt tất cả mọi người đều đứng dậy, đều nắm lấy binh khí bên hông.

“Tuyệt đối không!”

“Muốn động thủ thì nhanh lên đi! Lão tử đã nhẫn rất lâu rồi, động thủ sớm một chút, cũng sớm báo thù cho vô lâm đồng đạo đã khuất.”

Chúng hiệp không hề quên nỗi khuất nhục bị cầm tù, cũng không quên hơn nghìn oan hồn vong mạng dưới tay Đông Hải, giờ phút này, bọn họ chỉ mong có thể động thủ nhanh thôi, giết một trận thật thống khoái để giải mối hận trong lòng!

Vân Vô Nhai lặng lẽ nhìn nghe, không hoảng không giận.

Khuất Hoài Liễu, Vạn Ai nắm chặt chuỗi kiếm nhìn mọi người.

Vân Vô Nhai lại phát nhẹ tay.

“Thùng!”

Lại một tiếng trống nặng nề, chúng hiệp vừa rồi còn đứng ngao nghể dề dề sát khí mà lúc này đều đau đớn lăn lộn đầy đất.

Vân Vô Nhai nhìn mọi người ngã xuống, bình thản nói: “Đông Hải có một loại ‘Đồng căn cớ’, một đôi hùng thư (*trống mái/đục cái*), đồng sinh đồng tử. Trong bụng các ngươi là hùng cớ (*trống/đục*), còn trong trống là thư cớ (*mái/cái*), trống vỗ thì các ngươi cũng vong mạng.”

“Ô.” Trên hành lang, Lan Thất bày ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, “Hèn chi bản thiếu thác mắc tên Vân Vô Nhai này sao có thể thẳng thắn như vậy, hết thấy nguồn cơn đều nói rõ ràng, thì ra là đã sớm hạ âm chiêu.”

Minh Nhị nhìn dưới sân, tất cả mọi người đều lăn lộn đầy đất, xem ra đều bị hạ cớ trùng cả rồi.

Lan Thất chột chột Minh Nhị, nói: “Tên lang băm nhà ngươi không nhận ra sao.”

“Cớ không phải độc không phải bệnh, hơn nữa Vân Vô Nhai dám thả bọn họ đi, tất đã nắm chắc sẽ không bị phát hiện.” Minh Nhị nói, ánh mắt lại nhìn sang mấy người Minh Không thì thấy bọn họ không có phản ứng gì, có lẽ Vân Vô Nhai vẫn chưa hạ cớ trùng với mấy người. Khi chạm phải ánh mắt của Minh Không, không khỏi ngăn ra. Minh Không khẽ gạt đầu với hắn rồi dời ánh mắt.

Lẽ nào định dùng toàn bộ Hoàng triều vô lâm để làm bàn đạp sao? Minh Nhị hơi nhướn mày.

“Thần phục Đông Hải, bản thiếu chủ đảm bảo các ngươi suốt đời vinh hoa, trong vòng năm năm sẽ dẫn các ngươi bước lên đế đô Hoàng triều, khi đó chư vị đều là khai quốc công thần.” Giọng của Vân Vô Nhai vẫn nhất mực bình thản.

Đau đớn chậm rãi tiêu trừ, ánh mắt chúng hiệp đều nhìn về phía Minh Nhị, Lan Thất.

Vân Vô Nhai dĩ nhiên nhận thấy, hắn cũng quay đầu nhìn Minh Nhị, Lan Thất, “Còn hai vị chó có loạn động thì tốt hơn.” Nói xong nâng tay vỗ hai cái, tức thì nghe thấy một tràng âm thanh vu vù, mọi người nhìn lại, nhất thời ngẩn dại.

Chỉ thấy mấy bóng người đứng thẳng trên đỉnh nhà đá, nhưng những bóng người đó không phải là cao thủ Đông Hải, mà lại chính là người của Hoàng triều võ lâm mà ai cũng biết. Có ‘Quý đầu đao’ Chu Đại, có ‘Hoa thương ôn hậu’ Ôn Thôi, có ‘Thiết trảo thủ’ Ngô Văn Đạo, có ‘Tội tâm chuông’ Lý Hi Ly... Mười mấy tên cao thủ đều không chịu nổi cực hình hành hạ khi đó mà thân phục Đông Hải.

Nhìn những người này, chúng hiệp vừa sợ vừa giận. Dù võ công Minh Nhị, Lan Thất cao đến đâu, nhưng dưới thế bao vây tấn công của nhiều cao thủ như vậy e rằng muốn toàn thân trở ra đã là việc khó, huống chi còn phải đánh ngã những người này để đoạt trống trên đỉnh chóp, chỉ e người chưa đến nơi, trống đã vỡ.

Nhất thời chúng hiệp gằn như tuyệt vọng.

“Các vị tiền bối.” Vân Vô Nhai nhìn mấy người Minh Không, rồi lại nhìn sang Minh Nhị, Lan Thất, nói, “Nhị công tử, Thất thiếu, không biết ý các ngươi thế nào? Chư vị hoàng triều đều là anh hùng hảo hán, họ không sợ chết, nhưng các ngươi nhân tâm sao? Nhân tâm nhìn bọn họ chết trước mặt các ngươi?”

Mấy người Thu Trường Thiên đều nhìn Minh Không, Minh Không cứng mảy trâm mặc.

Lan Thất, Minh Nhị nhìn nhau một cái.

Thế nào đây?

Sau nửa canh giờ.

Gật đầu, quay đầu lại, đang định mở miệng thì bỗng một thanh âm vang lên.

“Không được...”

Chính là Ninh Lăng đang bò dậy, đau đớn đến mức gương mặt đầy mồ hôi lạnh, nhưng vẫn khẳng khái nói: “Nếu đáp ứng... thì... bách tính Hoàng triều sẽ càng nhiều càng nhiều người chết hơn nữa... Người giang hồ chúng ta tuy chỉ là thảo莽, nhưng tuyệt không làm tội nhân!”

“Ninh thiếu hiệp quả nhiên trạch tâm nhân hậu.” Trong mắt Vân Vô Nhai lần đầu tiên xuất hiện ý cười, “Điểm này ngươi có thể yên tâm, chỉ cần các ngươi thần phục trung trợ, bản thiếu chủ đảm bảo cải triều hoán đại (*thay đổi triều đại*) mà tuyệt đối không động đến bình khí, tuyệt đối không đá thương một bách tính Hoàng triều.”

“Sao có thể như vậy...” Ninh Lăng hít chậm một hơi, nói.

“Tại hạ không rõ.” Lại một thanh âm vang lên, chính là ‘Phật thủ tam thiên’ Kim Khuyết Lâu, hần từ từ bò dậy, nhìn Vân Vô Nhai, “Tại hạ chẳng qua chỉ là một võ nhân, cho dù có thần phục Đông Hải đi nữa, được rồi, xem như toàn bộ người của võ lâm đều thần phục Đông Hải, thì chẳng qua cũng chỉ là mấy vạn người, thế thì làm sao địch lại trăm vạn thiết kỵ của Hoàng triều? Ngươi dựa vào đâu mà cho rằng chúng ta thần phục thì ngươi có thể đánh đổ Hoàng triều?”

Lời này nói xong, tức thì rất nhiều người đều gật đầu. Bọn họ tung hoành võ lâm, mỗi người một thân võ nghệ, tuy nói bình thường chẳng bao giờ dễ quan phủ triều đình vào mắt, nhưng trong lòng cũng biết rõ mình chẳng qua chỉ là giang hồ thảo莽, nếu đối địch với triều đình, tuyệt không phải là đối thủ của đại quân triều đình. Vậy có làm sao Vân Vô Nhai lại cho rằng không chế được Hoàng triều võ lâm thì sẽ đoạt được Hoàng triều đế quốc?

Vân Vô Nhai gật đầu, nhìn Kim Khuyết Lâu: “Kim đại hiệp chớ coi thường mình, mỗi người các ngươi đều một thân bản lĩnh, đều là nhân tài hiếm có. Còn về việc Đông Hải dựa vào đâu để đánh đổ Hoàng triều, trong lòng bản thiếu chủ tự có tính toán, bây giờ không phải là lúc nói rõ, ngày sau khi các ngươi đã trở thành quân thần Đông Hải thì tự nhiên sẽ hiểu.”

Mọi người nhìn nhau kinh hãi.

“Không biết chư vị đã suy nghĩ xong chưa?” Vân Vô Nhai quét mắt một vòng, cuối cùng dừng trên người Minh Nhị, Lan Thất.

Lan Thất mỉm cười, nói: “Vân thiếu chủ, bản thiếu còn một nghi hoặc nho nhỏ, không biết Vân thiếu chủ có thể giải đáp giúp hay không?”

“Thất thiếu mời nói.” Vân Vô Nhai gật đầu. Bây giờ ngoại trừ hai người này, còn lại đều đã ở trong lòng bàn tay, không cần vội vàng.

“Không biết Liệt Sí Phong Liệt tam gia ở chỗ nào?” Bích mẫu Lan Thất đảo vòng, cười vô cùng mỉa mai, “Bản thiếu chủ đã lâu chưa gặp hần, thật là có chút nhớ nhung.”

Ánh mắt Vân Vô Nhai nhìn Lan Thất chăm chú, một lát sau mới nói: “Nếu Thất thiếu đã nhớ Liệt tam gia như vậy, vậy bản thiếu chủ sẽ mời hần ra đây để ngươi gặp.” Dứt lời quay đầu nhìn Khuất Hoài Liễu rồi nhẹ gật đầu một cái, Khuất Hoài Liễu nhận mệnh xoay người rời đi.

Lúc này chúng hiệp đều đã hít thở bình thường lại, đều lần lượt đứng dậy.

Minh Nhị khoát khoát tay chặn bọn họ, ý bảo tạm thời chớ vọng động.

“Hoàng triều võ lâm... Hoàng triều võ lâm...” Phía dưới Vũ Văn Lạc nhíu chặt mày suy nghĩ, chợt toàn thân hần chấn động, lẩm bẩm nói, “Ta hiểu rồi...”

“Đại ca hiểu cái gì?” Ninh Lăng hỏi.

“Hần không phải muốn người của Hoàng triều võ lâm, mà thứ hần muốn là thế lực của Hoàng triều võ lâm.” Ánh mắt Vũ Văn Lạc chiếu thẳng vào Vân Vô Nhai.

“Ờ?” Ninh Lăng nhìn hần.

“Thì ra là vậy, cuối cùng ta đã hiểu.” Con mắt Vũ Văn Lạc bỗng dưng sáng ngời, sau đó lại móc giấy bút ra.

Thu Hoàn Ba bên cạnh cũng nhìn hần, đang định mở miệng hỏi, đã thấy miệng hần lẩm bẩm, không khỏi tập trung lắng nghe.

“Mình gia ở Thiên Châu, mà Anh Châu gần kề cũng là địa bàn của Minh gia, hai châu Thiên, Anh giáp với Đông Hải, nếu Đông Hải phát binh đánh Hoàng triều, tất nhiên

phải qua hai châu Thiên, Anh, nếu có Minh gia giúp sức, vậy chẳng khác nào đã mở xong cánh cổng vào Hoàng triều.” Tay Vũ Văn Lạc ghi chép thoăn thoắt, nhưng hơi run rẩy, có thể thấy trong lòng kích động.

Thu Hoành Ba sùng sốt, sau đó chột hiểu ra.

“Thu gia, Lan gia, Vũ Văn gia chiếm Hoa Châu, Văn Châu, Nguyệt Châu, cửa hàng trải rộng cả nước, nắm giữ gần một phần sáu tài phú của Hoàng triều... vậy sẽ có tiền của, ô, Vũ Văn gia là nhà chúng ta này.” Hắn liên tục gật đầu, vẫn vừa nói vừa viết.

“Hai phái Phong Vụ, Thiên Bích đều có qua lại với triều đình, hơn nữa Đại đô thống Ngọc Châu chính là môn hạ của Phong Vụ phái, ồ, đây là quân quyền... Còn có Phủ đài Tức Châu, Mặc Châu thì xuất thân là môn hạ Thiên Bích, Ninh Lăng còn có một vị đường thúc giữ chức Thân cư thái luật trong triều, đây chính là trọng thần... Ừm, chờ quay về Hoàng triều nhất định phải đến bái phỏng một phen mới được, ta là nghĩa huynh của Ninh Lăng, vị đại nhân kia ắt sẽ tiếp kiến ta nhi... Ồ... Đứng rồi... Hóa lời dặn của Hoa gia uy lực cực lớn có thể oanh tạc một ngọn núi nhỏ, nếu dùng nó để tạc binh sĩ vậy nhất định chỉ cần một viên thì đã hạ gục hàng ngàn hàng vạn... À, còn có Cửu Thiên các là nơi thu thập tin tức nhanh nhất, nghe nói ngay cả trên người hoàng đế Hoàng triều có bao nhiêu nốt ruồi cũng biết tất, không biết có phải sự thực không nữa, hôm nào nhất định phải hỏi Giang các chủ mới được. Ừm... Mỗi một môn phái phân bố một nơi... Nếu tập hợp toàn bộ lại... A cổ thế lực này đủ để có thể địch với triều đình! Ừm... Không chỉ có những môn phái này, trên giang hồ người tài còn rất nhiều, không bàn đến võ công tuyệt đỉnh, chỉ xét dịch dung, độc được, mê được, ám khí vân vân, mỗi thứ dùng một chút trên người những người trong triều đình thì vẫn có tác dụng rất lớn, nói không chừng dịch dung thành hoàng đế, mọi người cũng xem thành hoàng đế thật, haizz, nếu được thế thật, hôm nào đó ta cũng dịch dung một lần thử xem... Chắc chắn, thì ra hẳn định âm thầm hành động, dùng cách gian trá*, hèn chi nói rằng không động binh khí, ha, suy nghĩ cũng thật là sâu xa, chỉ có điều... Ừm... Haizz, vì sao vị Vân thiếu chủ này lại muốn làm như vậy, có vẻ hơi giống chó cùng rứt giậu. Vương giả thì nên đường đường chính chính bước lên ngọc tọa mới phải, từ cô chí kim, có ai dùng trò gian trá mà tồn tại được lâu dài!”

**Nguyên văn: dĩ quỷ đạo thủ chi.*

Thu Hoành Ba nghe Vũ Văn Lạc lảm bảm lộn xộn, kinh ngạc và khiếp sợ trong đôi mắt sáng chậm rãi tan đi, thay vào đó là ánh mắt sâu xa lẳng lặng nhìn hần.

“Đại ca huynh ấy... huynh ấy chỉ... Cô đừng trách.”

Chột nghe thanh âm ập a ập ứng của Ninh Lăng, quay sang nhìn thì thấy hần đang ngượng ngùng nhìn nàng, nỗ lực giải thích: “Cô đừng nghĩ đại ca điên điên khùng khùng, thật ra huynh ấy không phải, huynh ấy...” Ninh Lăng gãi gãi đầu, nhất thời chẳng biết phải dùng từ thế nào mới đúng.

Thu Hoành Ba bật cười, lắc đầu ý bảo không sao.

Ninh Lăng thờ phào yên lòng.

Mà Vũ Văn Lạc rút cuộc cũng ghi xong, ngẩng đầu, không đầu không đuôi nói: “Vân thiếu chủ này không giống người như vậy.”

“Haizz, cũng không biết bây giờ bộ dáng của Liệt tam gia trông ra sao?”

Trên lang diêm, Lan Thất thở dài một tiếng, bích mâu đảo qua chúng hiệp và mấy người Minh Không, “Bản thiếu vẫn thích đáng về khi hần cần quét quần hùng thiên hạ trên Anh Sơn thôi.”

Nhớ đến lần trên Anh Sơn, Liệt Sí Phong một người một đao lần lượt đánh bại quần hiệp, trong lòng mọi người không khỏi nổi lên chút mùi vị chua xót.

“Thất thiếu đợi gặp rồi tự nhiên sẽ biết.” Vân Vô Nhai nhìn Lan Thất, trong mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu, “Bản thiếu chủ cũng có một chuyện vẫn muốn thỉnh giáo Thất thiếu.”

“Ồ?” Bích mâu Lan Thất liếc hần, “Vân thiếu chủ mời nói.”

“Thất thiếu rút cuộc là nam hay nữ?” Vân Vô Nhai thân nhiên hỏi.

Lời này vừa ra, ngoại trừ Minh Không, Phượng Duệ, Minh Nhị, còn lại tất cả ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Lan Thất, đó là vấn đề mà tất cả mọi người đều muốn hỏi.

“Ha ha...”

Lan Thất cười khẽ, tiếng cười mềm như tơ, như gãi vào tận đáy lòng mọi người, ai nấy đều không khỏi rung động tinh thần, chỉ thấy quạt bạch ngọc mở ra từng chút từng chút một, rồi từng chút từng chút che lấy khuôn mặt, yêu mỹ từng chút từng chút trần ra, ma mị từng chút từng chút rướm lại, đến khi quạt ngọc mở ra toàn bộ che khuất nửa khuôn mặt dưới, chỉ để lộ một đôi bích mâu như dòng suối sâu xanh biếc lướt trên bạch ngọc, chỉ nhẹ nhàng thế thôi, lập tức cánh xuân lưu động quỳnh hoa* nở rộ, phong lưu tình vận khắp thiên hạ đều thu vào trong đó.

**琼华: quỳnh ở đây không phải hoa quỳnh, mà nghĩa là ngọc đẹp (hay chỉ đồ vật tinh xảo đẹp đẽ); hoa ở đây không phải bông hoa mà là sáng, sáng sủa, rực rỡ, long lẫy.*

Thời khắc đó, cho dù là nam hay nữ, không ai có thể dời mắt.

Mâu quang Minh Nhị đảo qua mọi người mà vừa rồi còn đau đớn tột cùng mà lúc này tất cả đều thần hồn si mê, mảy mảy lại, trong lòng đột nhiên sinh ra một cảm giác khó chịu, thâm nảng một câu, “Yêu nghiệt lại đang hoạc người!”

“Lúc này bản thiếu đương nhiên là nam nhân.”

Thanh âm thanh thanh mị mị từng chút từng chút một kéo thần hồn mọi người quay về, tức thì chỉ nghe tiếng hít thở liên tục chỉ vì vừa rồi nín thở quá lâu.

Ninh Lăng thất vọng cô đơn gục đầu xuống.

Vũ Văn Lạc xoa tay than thở: “Thất thiếu cần gì võ công, chỉ bức này nhan sắc đã có thể nhiếp hồn đoạt mệnh!”

“Yêu cũng không hoặc người được bằng hấn.” Thu Hoành Ba khe khẽ thở dài.

“Nếu hấn là nam tử thật, vậy nữ nhân nào dám gả cho hấn.” Hoa Phù Sơ cảm thán.

“Đây sẽ là giáo chủ lợi hại nhất Tùy giáo.” Tùy Kinh Trần nhẹ nhàng nói.

Thời khắc đó, đến cả Vân Vô Nhai cũng có một giây mất hồn. Lúc hoàn hồn thì, nhìn người yêu mỹ vô luân mỹ hoặc thiên hạ trước mắt, nói: “Ngụ ý của Thất thiếu là, lúc này là nam nhân, nhưng một khắc sau lại khó nói?”

“Ha ha...” Lan Thất không đáp, chỉ có tiếng cười câu người lại lần nữa khiến mọi người ngẩn ngơ.

Đúng vào lúc này, bên trong cửa đá truyền đến tiếng bước chân trầm ổn, sau đó thì thấy hai người đi ra.

Quạt ngọc trong tay Lan Thất soàn soạt khép lại, quay đầu nhìn lại.

Thời khắc này, mọi người mới chợt tỉnh hồn từ trong si mê.

Khuất Hoài Liễu vừa bước ra cửa đã thấy vẻ mặt Vạn Ai đỏ bừng, không khỏi kinh ngạc nhìn hấn, nhưng không ngờ mặt hấn càng đỏ hơn.

“Liệt huynh, lâu rồi không gặp, trông dáng vẻ này của ngươi tựa hồ ngày tháng trôi qua cũng không tẻ lắm nhỉ.” Lan Thất cười tủm tỉm nhìn Liệt Sí Phong.

Mọi người nhất tề dời mắt nhìn trên hành lang, tức thì toàn bộ đều đồng ý với lời của Lan Thất.

Chỉ thấy Liệt Sí Phong áo mũ vẫn sạch sẽ chỉnh tề, dáng người như tùng, thần thanh khí lãng, không hề có vẻ khốn đốn chật vật, hơn nữa bên hông hấn còn đeo bảo đao, tất thấy đều giống hệt ngày trước. Nhất thời mọi người đều không khỏi cảm thấy nghi hoặc, sao trường hợp của hấn lại ngoại lệ như vậy?

Liệt Sí Phong đứng trên hành lang nhìn thấy nhiều người như vậy cũng không tỏ ra quái lạ gì, chỉ lạnh lùng nói: “Gọi ta tới làm gì?”

“Liệt huynh, là Thất thiếu muốn gặp ngươi.” Vân Vô Nhai thông thả nói.

Liệt huynh? Mọi người nghe một tiếng xưng hô này lại càng nghi hoặc hơn.

Liệt Sí Phong dời mắt nhìn Lan Thất, nói: “Ngươi bằng lòng dùng toàn lực cùng ta tỷ thí một trận?”

Lan Thất nghe vậy không khỏi nhìn sang Minh Nhị.

Minh Nhị tiến lên, cười tao nhã, nói: “Liệt huynh, chúng ta lâu ngày không gặp ngươi, không biết an nguy ngươi thế nào nên mới mời đến đây.”

Liệt Sí Phong nâng tay vỗ một cái, một tảng đá lớn cách hành lang hơn trượng lập tức chia năm xẻ bảy.

Ánh mắt Liệt Sí Phong nhìn Minh Nhị vô cùng chăm chú, nói: “Rất khỏe mạnh, lúc nào cũng có thể đánh nhau với ngươi một trận.”

“Vậy thì tốt.” Minh Nhị cười vừa tao nhã vừa chân thành, “Chỉ có điều không biết vì sao Vân thiếu chủ lại đối đãi với Liệt huynh khác biệt như vậy?”

“Đương nhiên đó là vì Liệt huynh không phản đối Đông Hải lật đổ Hoàng triều.” Vân Vô Nhai đáp.

“Ồ?” Minh Nhị đưa mắt nhìn Vân Vô Nhai, rồi lại nhìn sang Liệt Sí Phong, tựa hồ chờ câu trả lời của hấn, nét mặt cũng không tỏ vẻ quái lạ gì.

Mặc dù hôm nay mọi người đã liên tục đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác, nhưng lúc này tất cả cũng đều được người nhìn chăm chăm Liệt Sí Phong, một lát sau vẫn không thấy hấn có bất kỳ phản bác nào, nhất thời lòng ai nấy đều nóng như nước sôi vậy.

“Liệt đại hiệp, sao ngươi có thể như vậy!” Có người đau lòng.

“Đồ phản bội!” Có người nhịn không được mắng.

“Mặt mũi của Hoàng triều võ lâm đều bị ngươi phá hết!”

“Hoàng triều sao lại có một người không cốt cách như ngươi vậy chứ!”

* * * * *

Câu này nối tiếp câu khác mà mắng.

Liệt Sí Phong không cảm xúc nhìn mọi người, qua một lát mới nói: “Hoàng triều thì đáng gì đến ta.”

Ồ? Mọi người cho rằng mình nghe nhầm, nhất thời yên tĩnh lại.

“Hoàng triều võ lâm thì liên quan gì đến ta đâu.” Lời nói lạnh lùng rõ ràng.

Giữa sân lâm vào yên tĩnh, ai nấy đều tròn to hai mắt mà nhìn hấn.

“Lẽ nào Liệt đại hiệp không coi mình là một phần tử của Hoàng triều võ lâm?” Kim Khuyết Lâu hỏi.

Liệt Sí Phong quét mắt nhìn Kim Khuyết Lâu một cái, ánh mắt sắc như lưỡi dao, lạnh như tuyết trong.

“Hoàng triều võ lâm là Hoàng triều võ lâm, ta là ta.”

“Gi... Người nói gì?” Kim Khuyết Lâu kinh ngạc đến mức nói cả lâm.

Liệt Sĩ Phong cau mày, nhìn mỗi người phía dưới đều đang trừng mắt nhìn mình, lạnh lùng nói: “Ta Liệt Sĩ Phong chỉ vắn võ công, sở dĩ đến đây chỉ bởi đại ca mất tích, nếu hấn không việc gì, thì Hoàng triều võ lâm có long trời lở đất cũng chẳng liên quan gì đến ta.”

Bên dưới trầm mặc, một lát sau có người quát: “Người... Thế thì người cũng không nên giúp người Đông Hải!”

Liệt Sĩ Phong lại cau mày rậm: “Ai nói ta giúp Đông Hải?”

“Chính miệng vị Vân thiêu chủ kia vừa nói thế!” Ngải Vô Ảnh nhìn hấn chăm chăm, nói.

“Ta đã không dính dáng đến chuyện Hoàng triều võ lâm thì còn quản chuyện Đông Hải làm gì.” Liệt Sĩ Phong trao cho Ngải Vô Ảnh một ánh mắt như nhìn một kẻ đần, “Chỉ cần đại ca không sao thì Hoàng triều, Đông Hải thế nào cũng không liên quan đến ta. Hơn nữa Vân Vô Nhai nói rằng chỉ cần ta không để ý đến những chuyện vặt vãnh này, hấn liền đồng ý tỷ thí với ta mỗi ngày, thật khó khăn mới gặp được cao thủ tuyệt đỉnh như vậy, sao ta lại không làm. So với các người hấn sàng khoái hơn nhiều.” Lại đưa mắt nhìn Minh Nhị, Lan Thất, một câu cuối cùng là nói với bọn họ.

“Chi... như vậy?” Mọi người lại mở to hai mắt mà nhìn.

Liệt Sĩ Phong lại cau chặt mày, tựa hồ vô cùng phiền chán, lại nói: “Người với người có gì khác biệt? Người Hoàng triều và người Đông Hải có gì khác nhau? Ai làm hoàng đế ai làm lệnh chủ mà chẳng giống nhau, đều là thần phục dưới một người. Hơn nữa...” Ánh mắt lại nhìn Minh Nhị, Lan Thất, “‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ thì có gì đặc biệt hơn người, nếu võ lâm chỉ luận võ, vậy người nào võ công cao nhất người nào muốn làm lệnh chủ thì cứ làm, cần chi phải vì một khối ngọc nát mà đến Đông Hải này để rồi bao người chết, trong mắt của ta, đây là một việc làm quá ngu xuẩn.”

“Sĩ Phong!” Liệt Sĩ Đường đề đủ khí lực rống một tiếng, “Người... Sao người có thể như thế... Ta... Ta thà chết cũng không mợn người lo.” Rống xong một câu, ngực hấn phập phồng bất định, có lẽ tức giận không nhẹ, cứ nhìn bộ dáng kia của hấn rõ ràng cũng không biết phải làm sao với tên đệ đệ này.

Mà đối với rống giận của huynh trưởng, Liệt Sĩ Phong chỉ cau mày một cái, nói: “Trước khi mẹ chết nói rằng chúng ta chỉ còn hai huynh đệ.” Lời này khiến mọi người không biết rốt cuộc hấn đến đây bởi lời dặn dò của mẫu thân hay bởi vì tình cảm huyết mạch.

“Quả nhiên là vậy.” Lan Thất lâm bầm, “Mệt cho hấn lần này còn phải nói nhiều như vậy.”

“Đây mới đúng tác phong của hấn.” Minh Nhị vẫn cười cười.

Mọi người bên dưới vẫn còn ngẩn người. Không ai ngờ rằng tam công tử Liệt Sĩ Phong một trong ‘Sĩ nhật thần đao’ được người người võ lâm kính ngưỡng sẽ nói ra những lời như vậy. Tuy lần trên Anh Sơn đã lĩnh giáo qua hấn mê võ như cuồng, nhưng không ngờ rằng hấn còn cho bọn họ một sự ‘Kính hỉ’ (ngạc nhiên vui mừng) như vậy.

Ninh Lăng, Vũ Văn Lạc tròn mắt há mồm không nói nên lời.

“Liệt tam gia này so với sư phụ chúng ta còn kệ đời hơn nữa.” Tống Tuyệt, Tạ Mạt thì thảo.

Thu Hoành Ba lắc đầu, lo lắng nhìn Hoa Phù Sơ.

Hoa Thanh Hòa cũng nhìn muội muội đầy quan tâm.

Hoa Phù Sơ sững sờ nhìn Liệt Sĩ Phong, sau một lúc lâu, trên mặt tràn ra một nụ cười thất vọng âm thầm.

“Ta đúng là tên ngu, ta chưa bao giờ hiểu được con người hấn đã tự cho là đúng, cho rằng hấn là người trong lòng ta, tự cho là đúng, cho rằng chỉ cần mình thích đơn phương thôi cũng không sao, thật là... Trên đời thật chẳng còn ai ngu xuẩn hơn ta.”

“Muội muội.” Thu Hoành Ba gọi nàng một tiếng, nhưng không biết phải an ủi thế nào, chỉ đành đưa tay sang nhẹ cầm tay nàng.

“Muội muội, đừng khổ sở, nam nhân tốt trên đời còn rất nhiều.” Hoa Thanh Hòa chỉ biết an ủi thế.

“Liệt đại hiệp.”

Ngay lúc mọi người đang trầm mặc, thì Mai Hồng Minh bỗng nhiên đứng dậy, “Có thể ở trong lòng người võ công mới là điều quan trọng nhất, nhưng trong lòng đại đa số người Hoàng triều chúng ta, tôn nghiêm, khí tiết còn quan trọng hơn. ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ không chỉ là một khối ngọc một khối lệnh, đó còn đại biểu cho toàn bộ Hoàng triều võ lâm, đó cũng là một tôn chỉ mà hai vị tiền bối Bạch Phong Hắc Tức đã để lại cho chúng ta, tượng trưng cho hai đạo hắc bạch cùng tồn tại, toàn thể võ lâm đoàn kết một thể. Cho nên, chúng ta mới vì nó mà đến.”

“Nói rất đúng!” Vũ Văn Lạc vỗ tay một cái, lập tức ghi chép.

“Ừ.” Ninh Lăng cũng gật mạnh đầu.

Thu Hoành Ba, Hoa Phù Sơ đều kinh ngạc nhìn Mai Hồng Minh, thật không ngờ vị thiếu chủ thanh tú trầm mặc của Đào Lạc môn này hôm nay lại có thể nói ra những lời này.

Trên hành lang, Nam Ngọa Phong gật đầu không ngừng, vẻ mặt đầy ý cười. Mấy người Minh Không, Thu Trường Thiên cũng gật đầu khen ngợi.

“Hôm nay thật đúng là xuất hiện nhiều nhân vật ngoài dự đoán của mọi người.” Lan Thất lâm bầm.

“Như vậy xem ra võ lâm này cũng thật là thú vị, không phải sao?” Minh Nhị thì nhẹ nhàng nói.

“Người có chính kiến của người, ta có chính kiến của ta.” Liệt Sĩ Phong gật đầu không phản đối.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 63: Còn hỏi bích nguyệt tự lan nhân (trung)

... Tiếng sáo như nước, nhẹ như gió thoảng, phảng phất giữa núi rừng mênh mông, hoa cỏ nở xoe rực rỡ, tự nhiên như mây trời nước chảy...

Đúng vào lúc này, bỗng một tiếng nổ ầm ầm từ đằng xa truyền đến, tất cả mọi người trên đỉnh núi đều cả kinh, đều theo hướng phát ra tiếng nổ mà nhìn lại, tức thì chỉ thấy một đám lửa bốc lên rừng rực từ phía dưới, khói mù dày đặc như mây cuộn, đó là...

Vân Vô Nhai lập tức quay đầu nhìn Lan Thất, Minh Nhị.

Lan Thất vô tội lắc đầu.

Minh Nhị vẫn mỉm cười ôn hòa tao nhã, nói: “Quên chưa nói với Vân thiếu chủ, gia nhân của tại hạ rất thích bốn thành đông tây nam bắc của Đông Hải đảo, vừa rồi đoán chừng là mấy đứa nó đang đùa nghịch Hỏa lôi đạn của Hoa gia, không cẩn thận thế nào mới gây ra chuyện, quay về tại hạ nhất định sẽ quản giáo lại thật nghiêm.”

Chuyện này quả thật vượt quá dự đoán của mọi người, ai nấy trừng mắt nhìn Minh Nhị, sau đó nét mặt dần hiện lên vẻ hân hoan.

Bốn thành của Đông Hải đảo cùng mấy trăm tính mạng Hoàng triều, bên nào nặng bên nào nhẹ đây?

“Các người... quả nhiên!” Vân Vô Nhai cắn răng nhìn bọn họ, trước vốn còn hơi nghi ngờ, nay xem như đã hiểu rõ toàn bộ.

“Haizz, người đúng là chẳng hiểu gì về chúng ta.” Lan Thất nhìn hẩn, lắc lắc đầu đầy tiếc nuối, bên môi lại lộ vẻ châm biếm.

“Đúng vậy, đúng là không hiểu.” Vân Vô Nhai gật đầu.

Sở dĩ bọn họ chạy trốn từ phía trên Đông Hải đảo, sở dĩ lâu như vậy mới tìm đến được ngọn Nam phong, thì ra không phải vì bị bức ép, mà là vì cố ý. Rốt cuộc đã đoán sai, trong lòng bọn họ, tính mạng của những người Hoàng triều võ lâm này không hề quá quan trọng, cho nên bọn họ mới có thể ung dung an bài hết thảy mọi chuyện rồi mới thông thả đến cứu người... Hay! Hay! Chỉ có điều...

Mọi người chỉ cảm thấy mắt hoa lên, khi nhìn lại thì, Vân Vô Nhai vẫn đứng y tại chỗ, tuy nhiên trong tay lại nắm một thanh kiếm đang rỉ máu.

Thân thủ nhanh thật!

“Tính mệnh của chư vị Hoàng triều có thể không quá quan trọng, nhưng còn tính mệnh của Phụng Duệ công tử thì sao? Thất thiếu cũng bỏ mặc ư?” Chỉ nghe Vân Vô Nhai lãnh đạm nói.

Mọi người vội vàng nhìn sang, quả nhiên thấy bộ áo trắng trên người Phụng Duệ dần nhuộm màu đỏ tươi, máu nhỏ xuống đất nhanh chóng đọng thành một vũng, có thể thấy vết thương rất sâu.

Nét cười trên mặt Lan Thất biến mất, nắm chặt quạt ngọc trong tay, bích mâu nhìn chăm chăm đầu vai nhuộm đỏ của Phụng Duệ.

Mà Phụng Duệ chịu một kiếm này cũng không hề rên đau một tiếng, thậm chí nét mặt vẫn bình tĩnh không hề tỏ vẻ đau đớn gì, nếu không phải sắc mặt tái nhợt áo nhuộm sắc đỏ, thì thật chẳng khác gì bình thường. Chỉ thấy hẩn ngược mặt lạnh lùng nhìn Lan Thất, sau đó lại lạnh lùng cúi đầu, an tĩnh phảng phất không hề tồn tại.

“Đáng ghét,” Chỉ nghe Lan Thất thì thào một tiếng, “Sao có thể thương tổn ca ca yêu dấu nhất của bản thiếu thế chứ.” Thanh âm kia tựa như hàm chứa dịu dàng vô hạn, nét mặt cũng vô cùng âu sầu.

Phụng Duệ nghe vậy ngừng đầu nhìn Lan Thất, nhưng khi chạm đến đôi bích mâu sâu thẳm vô cảm, trong lòng chợt lạnh đầy đau xót, lại cúi thấp đầu.

“Ai chà chà! Rốt cuộc tính mệnh người nào quan trọng hơn đây?” Lan Thất có vẻ vô cùng khổ não, mọi người đều kinh ngạc nhìn nàng, lại nghe nàng nói tiếp một câu, “Vân thiếu chủ này, ca ca của bản thiếu và Bắc vương của người, tính mệnh người nào quan trọng hơn?”

Mi phong Vân Vô Nhai giật giật, nét mặt Khuất Hoài Liễu, Vạn Ai đầy vẻ ngạc nhiên nghi ngờ, còn chúng hiệp thì chờ người ra.

Bắc vương? Tính mệnh?

Lan Thất dùng quạt ngọc gõ gõ Minh nhị, nói: “Nhị công tử, có vẻ Vân thiếu chủ không tin có người có thể xông vào Bắc Khuyết cung tường đồng vách sắt cao cao tại thượng nhỉ.”

Minh Nhị công tử cười tao nhã, móc sáo trúc tía từ trong tay áo ra, đưa đến bên môi, tức thì tiếng sáo trong trẻo truyền vang.

Sau chốc lát—

“Thất thiếu!”

“Công tử!”

Chỉ nghe hai tiếng hô to từ ngọn Bắc phong truyền sang, tất cả mọi người trên đỉnh núi đều quay đầu nhìn lại, tức thì nhìn thấy ở một góc lan can đối diện ước chừng đứng mấy người, ở giữa là một người mặc áo choàng màu đỏ tía, cực kỳ hút mắt.

Lần này Vân Vô Nhai cũng biến sắc, Khuất Hoài Liễu, Vạn Ai càng thêm lo sợ không yên.

“Để đề phòng chuyện không may, bản thiếu chủ đã bố trí tầng tầng lớp lớp phòng vệ trên Bắc Khuyết cung, thế mà người của các người vẫn có thể lên vào, thật đúng là quá bản lĩnh.” Vân Vô Nhai nhìn thẳng Minh Nhị, Lan Thất, trong lời nói không phân rõ là châm biếm hay là phẫn nộ.

“Quá khen quá khen.” Lan Thất thiếu tiêu sái tiếp nhận lời khen.

Vân Vô Nhai dời bước đến trước lan can đá, nhìn ngọn Bắc phong trong chốc lát, rồi bỗng cất giọng nói: “Sớm đã bảo người luyện võ, thế mà cứ lười biếng, bây giờ thì đáng đời!”

Mọi người trên đỉnh núi sùng sốt, Vân Vô Nhai dám nói với vương như vậy, thật quá vô lễ rồi?

Chỉ chốc lát, bên kia truyền sang một giọng nữ: “Vân thiếu chủ, Bắc vương của người nói ‘Người đã nói sẽ bảo vệ bản vương, bây giờ bản vương bị bắt làm con tin, đây đều là trách nhiệm của người!’”

Mọi người nghe lời đáp này không khỏi có chút dờ khóc dờ cười. Trên đời lại có quân thần như vậy sao?

Vân Vô Nhai quay lại trên hành lang.

“Vân thiếu chủ xác nhận xong rồi chứ?” Lan Thất cười tủm tỉm nhìn hán.

Vân Vô Nhai trầm mặc.

Mọi người cũng đều trầm mặc.

Lúc này đôi bên đều có lợi thế, đều không cách nào phân được thắng thua, tóm lại là đã rơi vào cục diện bế tắc, cuối cùng có thể là một từ cục.

“Vân thiếu chủ.” Minh Không vốn vẫn ngồi im rớt cuộc mờ miệng, “Sao không lui một bước, hà tất chấp nhất như vậy.”

Vân Vô Nhai nhìn ông, một lát sau, lẳng lặng mở miệng nói: “Bởi vì đời này ta nhất định phải hoàn thành di chí mấy trăm năm vẫn chưa hoàn thành của tổ tiên, vì thế, cho dù phải trả giá cao thế nào ta cũng không ngại!”

Một lời bình lặng này, mọi người nghe mà hoảng hồn.

Nét mặt Lan Thất, Minh Nhị cũng ngưng trọng.

Minh Không lắc đầu, “Vân thiếu chủ tội gì phải như vậy.”

“Tội gì?” Vân Vô Nhai lẩm nhẩm hai chữ này, sau đó xoay người, mặt hướng về phía chúng hiệp, ánh mắt lại nhẹ nhàng bay xa, rơi vào khoảng hư không rất xa. “Ta chỉ không muốn đời sau của chúng ta lại phải nếm trải nỗi khổ này, ta không muốn đời sau của chúng ta lại phải lưng đeo gánh nặng này, di nguyện này đã tích mấy trăm năm nặng đến mức không gánh không được.”

Câu nói có vẻ bình bình đạm đạm này lại tựa như nặng trĩu không gì sánh được khiến tất cả mọi người ở đây đều rơi vào trầm mặc. Nhất thời những oán hận sâu đậm đối với Vân Vô Nhai tựa hồ phai nhạt rất nhiều. Bởi vì, trong bọn họ cũng có, cũng từng lưng đeo di chí các đời trước, mà cảm giác này không phải người trong cuộc thì không thể hiểu rõ được.

Vân Vô Nhai thu hồi ánh mắt, liếc mắt nhìn mọi người, nói: “Bây giờ ta và chư vị hãy xem mấy thứ.” Dứt lời gạt nhẹ đầu với Khuất Hoài Liễu.

Khuất Hoài Liễu rời đi, một lát sau thì quay lại, trên tay bưng một cái khay, tức thì ánh mắt mọi người đều tập trung vào đó.

Trên khay là một đóa hoa một đen một trắng nở trên cùng một cuống, cánh hoa nở rộ cong cong như một lưỡi trắng non, hoa lớn chừng cái chén, đen như mực, trắng như tuyết, hoa trắng nhị đen, hoa đen nhị trắng, dưới ánh đông dương, tinh quang lấp lánh, ánh ngọc rực rỡ, chói lọi không gì sánh được, đẹp không sao tả xiết!

Một khắc kia, tất cả mọi người nhìn như say như mê.

“Lan Nhân Bích Nguyệt!”

Có người không kìm được buột miệng thốt lên thành tiếng.

“Thì ra đây chính là ‘Lan Nhân Bích Nguyệt!’” Vũ Văn Lạc ngay cả mắt cũng không nỡ chớp một cái, “Thật quá quá đẹp!”

“Đó chính là ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’.” Ninh Lăng cũng mở to mắt nhìn.

Thu Hoanh Ba, Hoa Phù Sơ cũng không kìm được cảm thán: “Thật xinh đẹp!”

Thời khắc đó, trong mắt tất cả mọi người chỉ có ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’, mỗi người đều kinh diễm vô cùng.

“Lan Nhân Bích Nguyệt... Bản thiếu nhất định phải lấy được.” Bích mâu Lan Thất không rời đóa hoa ngọc, thì thảo nói khẽ.

“Hoa ngọc mà đã đẹp bậc này, không biết năm xưa Phong vương trồng ra đóa hoa thật thì còn trông thế nào nữa.” Minh Nhị du du nói khẽ.

“Có lẽ chư vị đều biết vật này.” Vân Vô Nhai bỗng nhiên mở miệng nói, “Nói vậy chư vị lại càng biết rõ những thứ này.”

Mọi người hoàn hồn, nhìn theo ngón tay Vân Vô Nhai chỉ, đã thấy có mấy người đứng sau Khuất Hoài Liễu, trên tay mỗi người đều bưng một cái khay lớn đựng đầy các loại đồ vật, có to, có nhỏ, có thê, có nhẵn, có vàng, có ngọc, còn có binh khí đao kiếm các loại, tất cả đều là...

“Những thứ này đều là binh khí trấn phái hoặc là tín vật chứng môn của chư vị, có câu thấy lệnh như thấy người, huống chi ta còn có ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ mà toàn bộ võ lâm coi như chí tôn, cho nên các người không thần phục cũng không sao, ta vẫn có thể hiệu lệnh Hoàng triều võ lâm.” Vân Vô Nhai nhặt một khối ngọc bài trong khay đưa lên nhìn một chút rồi lại thả xuống, sau đó quét mắt nhìn về phía chúng hiệp, “Nếu không có các người, Hoàng triều võ lâm cũng như rắn mất đầu và xương sống, tất không đỡ nổi một kích, đến khi đó chỉ cần đuổi tay là nắm gọn. Cho nên các người không thần phục, ta cũng chẳng ngại giết người.”

Một khắc kia, ánh mắt và giọng nói của Vân Vô Nhai nói cho mọi người biết rằng, lần này hắn vô cùng nghiêm túc.

“Lẽ nào Vân thiếu chủ không quan tâm đến an nguy của bách tính và Bắc vương của người sao?” Ngải Vô Ảnh nói.

Vân Vô Nhai ung dung cười, nói: “Bách tính giết không hết chết không sạch, mà Bắc vương, hắn chết thì còn có ta, còn có vương tử (*con cháu của vương*). Ta sẽ dẫn Đông Hải bước lên Hoàng triều, ta sẽ phù tá vương tử ngồi lên ngọc tọa đề đô, ta sẽ đưa tro cốt tổ tiên trở về Bắc Hải, ta phải để họ nhìn thấy Bắc Hải, để những oan hồn mấy trăm năm không được ngủ yên cuối cùng cũng được yên giấc.”

Ngữ khí bình thản an nhiên là thế, mà tâm nguyện lại quyết tuyệt thậm chí điên cuồng là vậy.

Vì di chí mấy trăm năm của Đông Hải, hắn có thể giết sạch mọi người trên đỉnh núi này, hắn có thể mất lạnh nhìn kiếp nạn xảy đến với trăm họ, hắn có thể bất chấp sinh tử của quân vương hắn!

Thời khắc đó, trong lòng mọi người phát lạnh, ai nấy đều nhìn Vân Vô Nhai, thân ảnh kia cao ngạo mà lạnh lùng nghiêm nghị.

Lẽ nào hôm nay tất cả thật sẽ vong mạng tại đây?

Ánh mắt chúng hiệp không tự chủ lại nhìn về phía Minh Nhị, Lan Thất.

Vân Vô Nhai chấp tay sau lưng, thản nhiên nhìn bầu trời giăng đầy mây. “Minh Nhị công tử và Lan Thất thiếu võ công tuyệt thế, nhưng đừng quên rằng đây là Đông Hải, một mình ta không giết được hai người các người, nhưng Đông Hải vẫn còn ngàn ngàn vạn vạn người. Cho nên, chư vị cũng chớ kỳ thác hy vọng lên người người khác, đúng hay không, ta cho các người một cơ hội cuối cùng.”

Trầm mặc, tĩnh lặng.

Trên ngọn Bắc Khuyết Nam phong vắng lặng như tờ.

Không ai nói gì.

Ngay cả hô hấp dường như cũng ngưng lại.

Quý gối thần phục, tuyệt không muốn.

Nhưng không thần phục...

Chết, nói thì dễ, đến giờ mới biết thật khó.

Nào ai muốn chết, nào ai không sợ chết.

Tính mệnh con người chỉ có một lần.

Chỉ có một lần!

Minh Nhị, Lan Thất hai mặt nhìn nhau.

Chẳng lẽ phải đi một bước cuối cùng sao?

Đều dòm nhau nhìn mọi người trên đỉnh núi, nếu giờ phút này những người này đều chết hết...

Ánh mắt Lan Thất dừng trên người Ninh Lăng.

Ánh mắt Minh Nhị cũng vậy.

Cuối cùng ánh mắt nàng nhìn về phía Phượng Duệ, Phượng Duệ tựa hồ cảm nhận được, ngẩng đầu, im lặng nhìn nàng, không nói gì.

Cuối cùng ánh mắt Minh Nhị rơi vào khoảng không xa xôi, con người mệnh mạng xa thăm, xa đến mức không ai có thể xuyên thấu đến gần.

Bỗng nhiên, một tràng tiếng sáo truyền đến, trong không khí trầm mặc tĩnh lặng, tiếng sáo đặc biệt trầm bổng rõ ràng.

Mọi người ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn quanh.

Cũng vào thời khắc này, dưới chân núi truyền đến vài tiếng gào thét rõ ràng. Vân Vô Nhai nghe thấy, đột nhiên biến sắc, dòm nhau nhìn Minh Nhị, Lan Thất, thì thấy trong mắt hai người cũng là vẻ ngạc nhiên, hiển nhiên cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Là ai đang thổi sáo?

Trên đỉnh núi, từ Minh Không đến Vân Vô Nhai, từ Minh Nhị, Lan Thất đến chúng hiệp đều kinh nghi không thôi.

Tiếng sáo không ngừng, trong veo, cao vút, trầm bổng.

Lúc này mọi người đã nghe rõ tiếng sáo truyền đến từ dưới chân núi, hơn nữa càng lúc càng gần, tựa hồ người thổi sáo đang leo lên núi.

Là ai đang thổi sáo?

Ai nấy đều tò mò.

Trong khi mọi người đều tập trung lắng nghe tiếng sáo, thì Liệt Sí Phong đi đến điểm huyết cảm máu cho Phượng Duệ. Phượng Duệ nhìn hán khê gât đầu, bày tỏ ý cảm ơn. Liệt Sí Phong lắc đầu, sau đó vòng ra phía sau Liệt Sí Đường dựa cột mà đứng.

“Thiếu chủ.” Khuất Hoài Liễu, Vạn Ai nhỏ giọng xin chỉ thị của Vân Vô Nhai.

Vân Vô Nhai xua nhẹ tay, ý bảo chờ động.

Có thể phá vỡ tầng tầng thủ vệ dưới chân núi để lên đây, vậy võ công người này thế nào đã có thể đoán được, hán cũng muốn biết người này là ai.

Dần dần, tiếng sáo càng lúc càng rõ như đang ở ngay bên tai.

Tiếng sáo như nước, nhẹ như gió thoảng, phảng phất giữa núi rừng mênh mông, hoa cỏ nở xòe rực rỡ, tự nhiên như mây trời nước chảy.

Phảng phất chỉ là chốc lát, lại phảng phất đã qua hồi lâu, một bóng người cứ như vậy lảng lảng xuất hiện.

Một khắc kia, tiếng sáo cũng dừng lại.

Thời khắc đó, trên đỉnh núi vẫn chìm trong bầu không khí im ắng, người người đều chăm chú nhìn người vừa lên núi.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 64: Còn hỏi bích nguyệt tự lan nhân (hạ)

Đó là một nam tử trẻ tuổi, tay cầm sáo bạch ngọc nhỏ, người vận bạch y, áo choàng màu đen, thất lung thất một thanh ngọc dải, bên hông dắt một ngọc bội hoa văn rồng vàng, dây tua màu đỏ tươi rủ xuống thật dài, trên ống tay áo trắng thêu hoa văn màu mực tinh xảo, dưới góc áo choàng đen thêu hoa văn mây trắng dập dềnh trong gió như sóng lượn.

Lại nhìn lên khuôn mặt, mặt như mỹ ngọc, mắt phượng mày dài, thần vận khí độ vừa có nét thanh nhã của Minh Nhị vừa có vẻ tôn quý của Vân Vô Nhai, giữa đuôi mày khóe mắt còn có một phần tiêu sái phóng khoáng mà hai người đều không có.

Thật là một nhân vật vừa mỹ mạo vừa phóng khoáng.

Trong lòng ai nấy đều thầm khen. Ngay cả Liệt Sí Phong cũng mở mắt nhìn thoáng qua, sau đó lại tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Chỉ có điều, người kia là ai?

Ai nấy đều nghi hoặc.

Trước ánh mắt soi mói của mọi người, sáo ngọc nam tử vẫn tỏ ra ung dung bình thản, quét mắt nhìn quanh một vòng, cuối cùng dừng trên ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’.

“May quá, may mà không đến trễ. Có điều nếu vì bị lạc trong biển rộng mà đến muộn thì cũng có thể tha thứ, không thể trách ta được đúng không.” Chỉ thấy hán lâm lâm bầm nói gì đó, vừa nói vừa đi tới, đám người tự động tách ra hai bên nhường đường cho hán.

“Không biết các hạ là vị nào? Tới đây vì cơ gì?” Vân Vô Nhai ôm quyền hỏi.

Sáo ngọc nam tử đứng dưới bậc thềm, nhẹ cười, nói: “Đương nhiên ta tới đây để lấy ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ về.”

“Ô?” Mọi người nghe vậy ồ lên.

Thích Thập Nhị ngồi trên hành lang nhìn hán bằng ánh mắt quái dị.

Mà lúc này, trên thềm đá lại xông lên một đám cao thủ Đông Hải, cả đám thở hồng hộc vô cùng chật vật, hiển nhiên là đang đuổi theo người này nhưng lại không đuổi kịp.

Vân Vô Nhai phát tay, những người đó lui ra.

“Bản thiếu còn chưa chạm qua, hấn đã ngồng nghênh nói muốn lấy về.” Lan thất lẩm bẩm.

Ánh mắt Minh Nhị lướt qua người sáo ngọc nam tử, nói: “Ta người muốn xông lên đỉnh núi này cũng không khó, chỉ có điều dễ xông lên dễ dàng như hấn thì lại thành khó.”

“Còn nữa, ta tới đây còn để truyền tin cho người.” Sáo ngọc nam tử nói tiếp.

“Hừm?” Vân Vô Nhai nhìn hấn.

“Trước khi tới đây ta đã đến để đô một chuyện, mượn hoàng đế hai mươi vạn đại quân, ông ta đã đáp ứng.” Sáo ngọc nam tử băng quơ nói, “Anh Châu Từ tướng quân, Thiên Châu Trình tướng quân, bọn họ đã đóng quân bên bờ Đông Hải, khi ta rời đi đã dặn họ, nếu trong vòng một tháng mà ta chưa quay về thì họ có thể tự xuất binh đánh Đông Hải.”

Hả?!

Sáo ngọc nam tử này nói năng hời hợt, nhưng từng lời từng chữ lại như người ta vác đá tảng mà dội xuống nước, khiến cho biển khơi dậy sóng cuộn cuộn!

Tin tức này quá mức bất ngờ, nhất thời chúng hiệp chỉ biết trợn to hai mắt mà nhìn, ngay cả một tiếng kinh hô cũng không.

Đến Vân Vô Nhai cũng có vẻ khiếp sợ.

Hoàng đế Hoàng triều muốn phát binh đánh Đông Hải?!

Đại quân Hoàng triều chuẩn bị xuất chinh đến Đông Hải?!

Nếu đại quân Hoàng triều đến Đông Hải thật...

Trong phút chốc tinh thần đã xoay chuyển, chúng hiệp Hoàng triều lại thấy đường sống.

“Lấy quốc lực binh lực của Đông Hải mà nói thì còn thua xa Hoàng triều, cho nên chuyện hôm nay nên dừng ở đây thôi, cũng mong người vĩnh viễn bỏ đi ý niệm tiến nhập Hoàng triều.” Sáo ngọc nam tử vẫn tỏ ra ung dung khoan thai, phảng phất chỉ đang nói việc nhà, nhưng mỗi một chữ lại khiến ai nấy tim đập như trống châu. “Nếu không, đại quân Hoàng triều tới, Đông Hải tất sẽ như Bắc Hải năm trăm năm trước, phút chốc tiêu vong.”

Ánh mắt Vân Vô Nhai nhìn hấn chăm chú, sau một lúc lâu mới nặng nề hỏi: “Người là ai?”

Khiến tất cả mọi chuyện hấn làm trong phút chốc hóa thành hư không, vậy chỉ ít cũng phải biết bại trong tay người phương nào!

Sáo ngọc nam tử lại không đáp, chỉ nói: “Người xưa chuyện xưa nay đã thành lịch sử, bây giờ luận thị phi ưu khuyết chẳng phải chỉ phí công, sao không lo làm tốt việc hôm nay? Giữa biển Đông Hải, tự lập vương quốc, bách tính an vui, tội gì cứ mãi nắm cái suy nghĩ viên vòng, phí công mấy đời. Chỉ bằng buông ra...” Mắt phượng nhìn Vân Vô Nhai chăm chú, trong mắt dường như toát ra ánh sáng vô cùng chói lóa, “Bản thân không đạt thành sự không đạt được nguyện liên ký thác lên người con cháu đời sau, trong mắt của ta, đó là hành vi ngu xuẩn chỉ tổ để lại di họa cho con cháu. Bản thân nên làm chuyện mà mình thích, chuyện mình có thể làm, mà không phải là đi làm cái chuyện mà bậc cha chú tổ tông muốn chúng ta phải làm, thế cũng ngu xuẩn không kém!”

Vân Vô Nhai rút cuộc động dung, hấn kinh ngạc nhìn sáo ngọc nam tử.

Người này, lời này, là đặc biệt dành cho hấn?

Phảng phất trong khoảnh khắc, cảm giác như di mệnh nặng tựa núi nghìn cân đã đeo trên lưng non nửa cuộc đời mơ hồ buông lỏng ra vậy.

“Chuyện đang làm bây giờ, là chuyện trong lòng người thật sự muốn làm sao?” Sáo ngọc nam tử nhìn Vân Vô Nhai, nghiêm túc hỏi hấn.

Đôi mắt kia không như đôi mắt mang theo mê hoặc của Lan Thất, đôi mắt kia rất sâu, nhưng lại vô cùng trong vô cùng sáng, phảng phất chỉ cần liếc một cái là có thể nhìn thấu tất cả, thấu đến trời, thấu đến biển, thấu đến muôn sông nghìn núi. Dưới cái nhìn chăm chú của đôi mắt kia, Vân Vô Nhai chợt hoảng hốt, sau đó buột miệng: “Nhất nhân nhất tứ, nhất kiếm thiên nhai*.”

**Tạm dịch: ‘Một người một bầu rượu, một thanh kiếm tiêu dao giang hồ.’ Ý rằng bản thân tự do tiêu dao, không ràng buộc bởi thứ gì.*

Sáo ngọc nam tử mỉm cười, khẽ xoay sáo ngọc giữa ngón tay rồi thu vào, dáng vẻ động tác vô cùng tiêu sái thoải mái. “Buông chuyện xưa, bản thân có thể tiêu dao.” Nói xong, hấn quay đầu nhìn phía sau, “Hãy để người đến hạ quyết định thay người.”

Mọi người không khỏi đều nhìn theo, quả nhiên liền thấy Minh Anh, Minh Lạc, Lan Đồng, Lan Lung đi lên, phía sau bọn họ là một người mặc áo choàng đỏ tía, đầu đội vương miện khí vũ bất phàm, mà phía sau theo rất nhiều thuộc hạ hai nhà Minh, Lan, trên người ai nấy đều có hoặc ít hoặc nhiều vết thương, nhưng hiển nhiên không nặng lắm.

Mọi người ước chừng hiểu ra, người mặc áo choàng đỏ tía này chính là người đứng đầu Đông Hải – Bắc vương.

“Đại vương!” Khuất Hoài Liễu, Vạn Ai sợ hãi hô lên, nhưng vì Khuất Hoài Liễu đang cầm ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ nên không thể động, còn Vạn Ai và mấy tên cao thủ Đông Hải vừa thấy thế liền dõng bước đi tới, nhưng bị Minh Anh, Lan Lung tuốt kiếm chặn lại.

Bắc vương và Vân Vô Nhai cách đám người, xa xa mắt nhìn mắt.

“Xem ra việc này sẽ kết thúc thế này rồi.” Lan Thất nghiêng đầu nhìn Minh Nhị, “Nhị công tử có thất vọng không?”

Minh Nhị khẽ nhếch mày nhìn Lan Thất, nói: “Thế còn Thất thiếu thì sao?”

Lanh Thắt quét mắt nhìn mọi người, thân nhiên nói: “Sao cũng được.”

Minh Nhị chỉ cười.

Sáo ngọc nam tử nhìn Bắc vương, mặt mang vẻ tươi cười, giọng nói trong cao: “Đại quân Hoàng triều đã đến Thiên Châu, Anh Châu chờ phân phó, không biết Bắc vương muốn chiến, hay đồng ý thảo gở thù hận tại đây?”

Bắc vương nghe vậy không khỏi nhìn chòng chọc Vân Vô Nhai, sau khi nhận được khẳng định, nháy mắt trong mắt sinh ra nỗi phẫn hận, nhìn sáo ngọc nam tử đầy vẻ hung ác.

Sáo ngọc nam tử vẫn thân nhiên, hỏi: “Ý Bắc vương thế nào?”

Bắc vương không đáp, lại đưa mắt nhìn Vân Vô Nhai.

Nhưng một khắc ấy, nét mặt Vân Vô Nhai không hề lộ ra một tia cảm xúc nào, không đau khổ không vui sướng, cũng không phẫn nộ không căm hận.

Bàn tay Bắc vương trong tay áo nắm chặt thành quyền. Thực ra khi biết trong bốn thành đều có người hai nhà Minh, Lan, rồi khi người hai nhà Minh, Lan xuất hiện ở Bắc Khuyết cung thì hẳn liền biết đại thế đã mất, lần này lại phí công nữa rồi. Chỉ có điều, sao hắn có thể cam tâm nhận bại! Thế nhưng, lúc này... Đưa mắt quét nhìn một vòng, sau một lúc lâu, hắn thở dài một tiếng nặng nề, nói: “Bản vương còn có thể lựa chọn khác sao? Bản vương cũng không thể để toàn bộ bách tính Đông Hải đảo đều táng mạng dưới móng sắt đại quân Hoàng triều được.”

Sáo ngọc nam tử nghe vậy mỉm cười gât đầu, ánh mắt quét nhìn chúng hiệp một vòng, sau đó nhìn mọi người trên hành lang, nói: “Lần này cho dù là Đông Hải hay là Hoàng triều võ lâm thì đều đã phải trả giá rất lớn, cho nên đôi bên chớ nhắc lại hận thù. Đông Hải giải cổ trùng trên người chư vị Hoàng triều, đồng thời cũng trả lại bình khí tín vật, mà Hoàng triều võ lâm sẽ thả bách tính Đông Hải.” Cuối cùng ánh mắt hắn dừng trên người Minh Nhị, Lan Thắt, “Không biết các người có đồng ý không.”

Mọi người bên dưới đều trầm mặc.

Mấy nghìn người Hoàng triều võ lâm chết trong tay Đông Hải, đây là thâm cù.

Mà Đông Hải cũng có người chết trong tay Hoàng triều, đây là đại hận.

Nhưng lúc này, ngoại trừ hai nhà Minh, Lan, thì tính mệnh mọi người đều nằm trong tay Đông Hải, chỉ phút chốc thì toàn bộ đều có thể vong mạng.

Trong khi đó bốn thành Đông Hải không chỉ nằm trong tay hai nhà Minh, Lan, mà đại quân Hoàng triều cũng đang nhìn vào như hổ rình mồi.

Cho nên...

Mấy người Minh Không, Thu Trường Thiên nhìn nhau một cái, sau đó gât đầu.

Vân Vô Nhai liếc nhìn Bắc vương, sau đó cũng khẽ gât đầu.

Minh Nhị, Lan Thắt chỉ cười cười.

Thời khắc này, đôi bên xem như là đều đồng ý.

Mà kể từ lúc Bắc vương dứt lời, chúng hiệp lại có vẻ mờ mịt mông lung.

Một ngày này, cảm xúc lên lên xuống xuống, chuyện kinh kinh hi hi rất nhiều, vốn đã tuyệt vọng, lại chợt thấy đường sống, đến cuối cùng, một cục diện vốn bế tắc không cách nào tháo gỡ lại được tháo xuống đơn giản nhẹ bỗng như vậy. Cứ xem đây, lúc này rốt cuộc trần ai lạc định*, ngược lại lại khiến bọn họ cảm thấy hầy như trong mộng, không biết là vui hay là buồn.

**Trần ai lạc định: bụi trần rơi xuống, chuyện đã đến hồi kết.*

“A, còn giải được của họ nữa.” Sáo ngọc nam tử chỉ ngón tay về phía mấy người Minh Không, “Thuốc hại người, để lâu thì không cứu vãn được.”

Vân Vô Nhai nhàn nhạt gât đầu với Vạn Ai.

Vạn Ai lập tức đi tới, móc ra một bình sứ từ trong ngực rồi cho mỗi người uống một viên.

Trong lòng Minh Nhị khẽ động, nghiêng đầu nhìn Lan Thắt thì thấy nàng khẽ lắc đầu, ý bảo bây giờ chưa phải lúc.

“Được rồi, chuyện hôm nay kết thúc ở đây thôi.” Sáo ngọc nam tử cười cười, “Chuyện còn lại...” Ánh mắt lại nhìn về phía ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ trên hành lang.

Mọi người trên hành lang sau khi dùng thuốc dù chưa thể hoàn toàn khôi phục nhưng đã có thể tự đi lại. Thích Thập Nhị lập tức đứng dậy đi về phía sáo ngọc nam tử, về mặt kỹ dị, trong mắt ẩn hiện tâm tình kích động.

Sáo ngọc nam tử cũng nhìn thấy, đứng yên như đang đợi ông.

Rốt cuộc Thích Thập Nhị cũng đến trước mặt sáo ngọc nam tử, đang lúc mọi người lấy làm khó hiểu đã thấy ông cúi người quỳ gối trước mặt sáo ngọc nam tử, mở miệng nói: “Hơn trăm năm, lão hủ thật may mắn được thấy tôn dung.”

Hành động này khiến mọi người cực kỳ khiếp sợ. Có thể khiến cung chủ Thủ lệnh cung vốn coi anh hùng thiên hạ như không khí mà cũng phải hành đại lễ như vậy, thế thì người nọ là...

Sáo ngọc nam tử đưa tay nâng ông dậy, nhìn bộ dáng vị cung chủ Thủ lệnh cung như một thiếu niên mới mười mấy tuổi, nhưng trong mắt lại lộ vẻ một môi không gì sánh

được, nhẹ thờ dài, nói: “Nhiều năm như vậy, các ngươi cũng thật vất vả rồi, xong chuyện này ngươi hãy cùng ta trở về.”

Bổng dung Thích Thập Nhị ngẩng đầu nhìn hấn, nét mặt tràn đầy kinh ngạc cùng vẻ mừng rỡ không dám tin.

Sáo ngọc nam tử dắt tay ông mà đứng, nói: “Lần này ta phải đưa ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ quay về, Thủ lệnh cung vô lệnh, các ngươi cũng có thể tự giải thoát cho mình.”

Mọi người nghe hấn nói muốn lấy ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ đi nhất thời lại bị chấn kinh, giây lát vẫn không rõ trong lời hấn có ý gì.

“Ta...” Mà trong lòng Thích Thập Nhị thì lại kích động muôn phần, cứ thế nghẹn ngào khó nói thành lời.

Sáo ngọc nam tử vỗ vỗ bờ vai ông, lấy từ trong tay áo ra một vật, đặt trong bàn tay, nói với Vân Vô Nhai: “Vật này trả lại các ngươi, hy vọng Đông Hải các ngươi mãi mãi hưng thịnh.”

Ánh mắt Vân Vô Nhai, Bắc vương bổng trừng lớn, đều sững người nhìn vật trong lòng bàn tay sáo ngọc nam tử.

Đó là một khối bạch ngọc tứ phương cao chừng hai tấc, trên đỉnh chóp khắc một con hùng ưng (*chim ưng đực*), mắt ưng dùng hắc bảo thạch (*đá quý màu đen*) tương khảm, cánh cụp cao ngạo, hết sức uy nghi hữu thần.

“Là quốc tỷ!” Bắc vương kích động hô lên. Cất bước về phía sáo ngọc nam tử, mấy người Minh Anh, Lan Đồng liếc nhìn Minh Nhị, Lan Thất, sau khi nhận được chỉ thị thì không hề ngăn cản. Bắc vương đi tới trước mặt sáo ngọc nam tử, đưa tay cầm lấy khối bạch ngọc trong tay hấn, lật lại liền thấy dưới đế ngọc khắc bốn chữ ‘Thiên thụ Bắc Hải’ (*Trời cho Bắc Hải*), trong nháy mắt, trong lòng hàng nghìn hàng vạn tâm tư cuộn trào, vành mắt nóng lên, ngẩng đầu nhìn Vân Vô Nhai, nức nở nói: “Đúng là quốc tỷ! Vô Nhai, chúng ta... cuối cùng đã có thể tể bái tổ tiên thành bọn họ dưới tuổi vàng nhắm mắt!”

Vân Vô Nhai không nói lời nào, chỉ gật đầu thật mạnh.

Mà chúng hiệp vẫn còn giật mình ngẩn người không phản ứng.

Sáo ngọc nam tử cười cười, nhìn Vân Vô Nhai nói: “Thỉnh giao ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ cho ta.”

Vân Vô Nhai chưa kịp trả lời, chúng hiệp đã tỉnh thần, lớn tiếng phản đối: “Không được!”

“Đây là thánh lệnh của Hoàng triều võ lâm chúng ta, sao ngươi có thể lấy được!”

“Lần này chúng ta đến đây là vì ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’. Mấy nghìn người chúng ta táng mệnh tại Đông Hải, sao có thể để bọn họ chết vô ích như vậy được!”

“Tuy ngươi có ơn cứu chúng ta, nhưng thánh lệnh tuyệt không thể đưa cho ngươi!”

* * * * *

Mọi người bên dưới đều mở miệng, mà mấy người trên hành lang thì ngạc nhiên nhìn sáo ngọc nam tử, lúc này trong lòng đã hoàn toàn đoán biết thân phận của hấn.

Sáo ngọc nam tử nhìn mọi người hô hét nhao nhao, không hề tức giận, sau một lúc mới nói: “Các ngươi muốn ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ để làm gì?”

Thanh âm không lớn nhưng mỗi người chúng hiệp đều nghe rõ ràng, không khỏi đều im miệng nhìn về phía hấn, còn chưa kịp mở miệng đã nghe sáo ngọc nam tử nói tiếp.

“Trải qua lần này, chư vị nên hiểu rõ thiên hạ không nên có thánh lệnh vĩnh viễn, đó là căn nguyên của tất cả tranh chấp và tai họa. Cũng như ‘Huyền tôn lệnh’ của tiền triều dẫn đến thảm họa chiến tranh, mà ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ này lại dẫn đến cái chết của vô số anh hùng, cho nên Triều Hi Đế mới dùng lệnh đúc kiếm, cho nên ta mới phải mang ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ đi.” Sáo ngọc nam tử chậm rãi quét mắt nhìn chúng hiệp, trong mắt ẩn chứa uy nghi khiến kẻ khác không tự chủ được mà tin phục.

“Lại nói, võ lâm chỉ chủ tất là người mà toàn võ lâm đều công nhận, nếu vậy chỉ cần một chiếc lá hấn cũng có thể dùng làm lệnh, cũng có thể khiến thiên hạ cúi đầu.” Ánh mắt sáo ngọc nam tử lại nhìn ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’, nói: “‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ xưa kia là tín vật của Bạch Phong Hắc Túc, nhưng không có nghĩa là mỗi đời đều phải dùng nó để làm lệnh, mỗi một lệnh chủ nên có một tín vật của mình. Huống chi đây vốn là vật của nhà ta, bây giờ ta lấy lại chẳng qua cũng chỉ là thu hồi vật cũ mà thôi.”

Mọi người lại kinh nghi không thôi, một lát sau mới phản ứng lại, cả đám trừng mắt lú lú không dám tin nhìn sáo ngọc nam tử.

Ý của hấn là... Thân phận của hấn là... Hậu duệ của Bạch Phong Hắc Túc?!

Hậu duệ của Bạch Phong Hắc Túc!

Nhân vật truyền kỳ hơn trăm năm trước đã tuyệt tích giang hồ... Nay hậu duệ của bọn họ lại xuất hiện!

* * * * *

Hấn muốn lấy ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ về thì bọn họ có thể nói gì!

Đó vốn là vật nhà hấn mà!

Hơn nữa, những lời hấn nói tựa hồ cũng rất có đạo lý...

Chúng hiệp kinh hãi chấn động, trong lúc mấy người đang suy tư thì sáo ngọc nam tử đã chậm rãi đưa tay, “Thỉnh giao ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ cho ta.”

Vân Vô Nhai gật đầu, thứ này vốn đã đáp ứng trả lại cho Hoàng triều võ lâm, lúc này đưa cho hấn cũng chẳng sao, huống chi hấn đã hoàn trả quốc tỷ của Đông Hải.

Vì vậy Khuất Hoài Liễu đang cầm ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ trong tay đi về phía sáo ngọc nam tử.

Người người đều lẳng lặng nhìn, nhìn thánh vật ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ đã được võ lâm tôn sùng hơn trăm năm đang dần dần tiến đến gần sáo ngọc nam tử, trở về lại nơi vốn thuộc về nó, có thể sẽ vĩnh viễn biến mất trên võ lâm...

Nhất thời trong lòng mọi người bao cảm xúc cuộn cuộn, không nở có, mất mát có, phiền muộn có, còn có một cảm giác thờ phào nhẹ nhõm.

Khi mắt thấy Khuất Hoài Liễu chỉ còn cách sáo ngọc nam tử vài bước thì bỗng một thanh âm vang lên: “Chậm đã!”

Mọi người cả kinh, Khuất Hoài Liễu dừng lại, ai nấy đều nhìn về phía Lan Thất.

Lan Thất cười tủm tỉm tiến lên hai bước, nhìn sáo ngọc nam tử nói: “Các hạ nói rằng vật này không nên dùng làm võ lâm chi lệnh nữa, bản thiếu tán đồng. Vậy bây giờ vật này chỉ còn là một khối ngọc hoa, mà bản thiếu lại thích nó vô cùng, các hạ có thể tặng cho bản thiếu hay không? Hoặc dùng vàng bạc đổi lấy cũng được?”

Trong mắt sáo ngọc nam tử hiện lên vẻ kinh dị, nhìn Lan Thất, sau đó lắc đầu nói: “Tuy bây giờ nó không còn là thánh vật của võ lâm, nhưng đã từng làm thánh vật thì không nên lưu lại võ lâm, chỉ e lại dẫn đến mầm tai vạ.”

“Ồ?” Bích mâu Lan Thất khẽ chuyển, “Các hạ nhất định phải mang đi?”

“Đương nhiên.” Sáo ngọc nam tử gật đầu.

“À...” Lan Thất cười một tiếng thật mỉa mai, “Vấn đề người khác tặng hay dùng tiền mua đều không hợp cá tính bản thiếu, vẫn cứ đường hoàng đoạt lấy thì mới thú!”

Lời còn chưa dứt, mọi người chỉ thấy bóng tím lóe lên, ngay sau đó liền nghe Minh Nhị công tử quát nhẹ một tiếng: “Không được!”

Nhìn lại lần nữa thì, chỉ thấy hai bóng người một tím một đen quần áo một chỗ, thân như tia chớp, chiêu không chạm áo, chớp mắt đã giao thủ được mấy chiêu, ai nấy đều xem mà hoa cả mắt, đang lúc người thì bỗng nghe thấy một tiếng rên, ngay sau đó là một tiếng ôi, tiếp đó liền thấy bóng áo tím bay ra, bóng đen cũng bay ra xa rồi chuyển bước trở lại chỗ cũ.

Chớp mắt một cái, lúc này mọi người mới nhìn rõ áo tím là Lan Thất thiếu, còn áo đen là sáo ngọc nam tử.

Chỉ thấy Lan Thất bình tĩnh đứng trên hành lang, sáo ngọc nam tử thì đứng dưới hành lang, trong tay cầm ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’.

Chuyện này...

Khuất Hoài Liễu ngơ ra nhìn tay mình, ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ rời tay khi nào cũng chẳng biết, võ công bực này...

Mà chúng hiệp thì lại nghi hoặc: Vì sao Lan Thất thiếu lại có hành động này?

“Phụt!”

Đang lúc mọi người vẫn còn ngờ ngác thì bỗng thấy Lan Thất phun ra một ngụm máu tươi, thân thể đứng thẳng tắp nhất thời vô lực ngã xuống.

“A!” Ninh Lăng nhảy dựng lên.

“Âm Âm!” Phurong Duệ vọt tới.

Nhưng bọn hắn có nhanh hơn nữa cũng không nhanh bằng Minh Nhị, chỉ thấy thân ảnh Minh Nhị lóe lên, thân thể Lan Thất liền nằm trong ngực hắn, rồi lại phun ra một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ vạt áo.

“Thật quái lạ, một chương kia quá lắm chỉ dùng sáu thành công lực, lấy thân thủ của ngươi mà nói thì sẽ không thể gây thương tổn được mới phải, ít nhất... cũng sẽ không dả thương ngươi đến mức này.” Sáo ngọc nam tử trầm ngâm, tựa hồ đối với việc mình đánh trọng thương Lan Thất cực kỳ kinh nghi, ánh mắt khẽ chuyển nhìn ngụm máu tươi Lan Thất vừa phun trên mặt đất thì thấy máu đã ngưng kết thành băng, sau đó hiểu ra, “Thì ra ngươi đã bị thương từ trước, thảo nào.”

“Ngươi...” Minh Nhị ôm Lan Thất, biết một chương vừa rồi của người nọ đã dẫn phát hàn độc, nhất thời không biết là nên giận hay nên mừng.

“... Bản thiếu muốn...”

Lúc này hơi thở của Lan Thất yếu ớt, miệng lại vẫn thì thào, bích mâu mở to, nhưng ánh mắt tan rã.

Minh Nhị mở miệng, nhưng chưa kịp nói gì thì Lan Thất trong lòng run rẩy mãnh liệt, trong miệng máu trào không ngừng nhuộm đỏ một thân, nghiêng đầu, ngất đi.

Lòng Minh Nhị trầm xuống, bỗng nhiên ngừng đầu nhìn Khuất Hoài Liễu, phun ra hai chữ: “Giải được!” Ngay đó dưới chân Nam phong, vì không muốn để Đông Hải phát hiện nàng trúng hàn độc nên mới không ép hỏi Khuất Hoài Liễu đòi giải được, không ngờ hôm nay...

Dưới ánh mắt của Minh Nhị, Khuất Hoài Liễu không biết thế nào lại tự dưng sinh ra một cảm giác muốn chạy trốn.

“Không... không có giải được.”

Lời vừa dứt, trong phút chốc bỗng cảm nhận ngay một luồng sát ý ngập đầu từ phía đối diện ngấm sang, khiến hắn kinh hoàng tột độ buột miệng thốt lên: “Bắc... Trong Bắc Khuyết cung... có oán ngọc... ngọc sáng có thể hóa giải hàn khí.”

“Dẫn đường!” Minh Nhị bỏ lại một câu, thân hình lướt lên, trong nháy mắt thân ảnh của hắn và Lan Thất đã biến mất khỏi đỉnh núi.

“Chuyện này...” Khuất Hoài Liễu nhìn Vân Vô Nhai bằng ánh mắt xin giúp đỡ.

Vân Vô Nhai gật đầu.

Khuất Hoài Liễu lập tức đuổi theo Minh Nhị.

Thêm một bóng trắng lóe lên, Phụng Duệ trên hành lang không thấy đâu nữa.

Rồi lại một bóng người chột lóe, Ninh Lăng cũng biến mất.

Vũ Văn Lạc đang muốn đi theo, lại thấy sao ngọc nam tử bên kia vẫn nhìn ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ trong tay lâm lâm: “Vì sao nàng lại muốn lấy bằng được thứ này? Nếu nàng thích hoa này như thế... Ồm, trông nàng cũng rất đẹp, võ công cũng rất cao, ta đây thú nàng làm vợ, sau đó đưa nàng về nhà là được, đến lúc đó nàng muốn xem bao nhiêu ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ mà chẳng có, thậm chí hoa trong nhà đều là hoa thật, đẹp hơn thế này nhiều.”

Nhất thời chân Vũ Văn Lạc như bị dây kéo, cứ thế đi sang phía kia.

“Haizzz, thôi kệ, dù sao việc này cũng đã xong, về nhà thôi.” Cuối cùng, sao ngọc nam tử lắc lắc đầu đầy phiền não, bầm bầm tiếp, “Khi tới ta bị lạc phương hướng trên biển đã mất mười hai ngày trời rồi.” Sau đó quay đầu nhìn Vân Vô Nhai, nói: “Người phải người đưa ta trở về đi, bằng không vượt quá thời gian...”

Vân Vô Nhai nhìn hẩn, nhất thời không biết nên khóc hay nên cười, chỉ đành gật đầu với Vạn Ai, ý bảo hẩn lo liệu.

Vì vậy sao ngọc nam tử cười cười hài lòng, nói với Thích Thập Nhị, “Chúng ta đi thôi.”

Thích Thập Nhị nhìn qua đám người, toàn bộ người của Thủ lệnh cung liền đi theo.

Chân Vũ Văn Lạc chạy thật nhanh đến bên cạnh sao ngọc nam tử, “Người có thể nói cho chúng ta biết tên người là gì vậy?”

Sao ngọc nam tử nhìn Vũ Văn Lạc, nhướn đôi mày dài xéch, bỏ lại ba chữ: “Phong Di Bạch.” Sau đó thân ảnh lay nhẹ, đã chẳng thấy bóng dáng hẩn trên đỉnh núi đầu nữa.

Tiếp đó, bóng người chớp động, đó là Thích Thập Nhị cùng người của Thủ lệnh cung rời đi.

“Này, ta còn rất nhiều chuyện muốn hỏi người mà!” Vũ Văn Lạc rướn cổ hét lớn.

Đáng tiếc, không ai đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 65: Quên và nhớ (thượng)

Bắc Khuyết Vân Minh cung.

“Ngọc sàng (*giường ngọc*) này được đúc từ noãn ngọc vạn năm sâu trong ngọn Bắc Khuyết, băng châu của tại hạ được chế từ hàn băng vạn năm trong biển Đông Hải, châu này không hề độc cho nên mới không có thuốc nào chữa được, nhưng noãn ngọc sàng này có thể hóa giải hàn băng khí. Trong vòng ba ngày phải nằm trên giường không rời một khắc, sau đó mỗi ngày nằm hai canh giờ, liên tục trong vòng nửa tháng thì sẽ hoàn toàn hóa giải được hàn khí.”

Khuất Hoài Liễu vừa dẫn Minh Nhị đến trước ngọc sàng vừa giải thích.

Minh Nhị khom lưng đặt Lan Thất đang hôn mê bất tỉnh xuống ngọc sàng, rồi đứng thẳng dậy, ngược mắt nhìn Khuất Hoài Liễu một cái.

Khuất Hoài Liễu sợ run, vội nói: “Nhị công tử yên tâm, hàn khí trong người Thất thiếu tuyệt đối có thể hóa giải.”

Đang nói bỗng nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân gấp gáp, hai người quay đầu nhìn lại thì thấy Phụng Duệ cũng đuổi tới.

“Bịch!”

Trong phòng bỗng vang lên tiếng động khiến ba người đều vội nhìn sang, hóa ra là do Lan Thất từ trên ngọc sàng lăn mình rơi xuống đất.

Khuất Hoài Liễu nhìn Minh Nhị, thầm nghĩ lẽ nào Lan Thất thiếu khi ngủ rất lộn xộn?

Minh Nhị chỉ bước tới ôm Lan Thất đặt lại lên ngọc sàng, nhưng hẩn vừa rời đi thì nàng lại lăn mình rơi xuống đất.

“Chuyện gì xảy ra?” Phụng Duệ nhìn Khuất Hoài Liễu, trầm giọng hỏi.

Dưới cái nhìn đó, Khuất Hoài Liễu liền tiếp thối lui về phía sau hai bước, rồi mới đáp: “Tại hạ cũng không biết, nhưng ngọc sàng này thật sự có thể hóa giải hàn khí, tại hạ tuyệt không nói dối, nếu không tin các người có thể đến hỏi thiếu chủ.” Ôi mẹ ơi, người này nhìn có vẻ trầm ngâm thế mà hóa ra cũng đáng sợ phết.

Minh Nhị lại đi tới, lại bế Lan Thất đặt lên ngọc sàng, rồi đưa tay chạm thử vào giường, thần sắc trong mắt khẽ động, sau đó đứng dậy nhìn về phía Phụng Duệ.

“Độ ẩm của noãn ngọc sàng này không khác mấy với nhiệt độ cơ thể người, ta nghĩ không phải ngọc sàng có vấn đề, mà là nàng kháng cự độ ẩm.” Con người mệnh

mang của Minh Nhị không dời ánh mắt của Phụng Duệ, lời nói chậm rãi thân nhiên, “Hay nên nói, nàng kháng cự nhiệt độ cơ thể con người. Nói sâu hơn, đó là dù nàng sắp chết chẳng nữa thì vẫn khẳng khẳng cự tất cả vật có độ ẩm.” Sau đó thấy rõ trong đôi ngươi đen như bóng đêm nháy mắt hiện lên một nỗi đau xót khắc cốt ghi tâm.

Khuất Hoài Liễu nghe vậy thì ù ục cạc cạc nhìn Minh Nhị, nhìn Phụng Duệ, cuối cùng nhìn Lan Thất, mơ hồ hiểu ra, nhưng tựa hồ vẫn chẳng hiểu gì.

Phụng Duệ cũng ngây dại, chờ người đứng đó, mặt như tro lạnh.

“Hắn... Hắn lại rút xuống rồi.” Khuất Hoài Liễu chỉ vào ngọc sàng nói.

Minh Nhị nhìn thấy nhưng vẫn bất động.

Phụng Duệ từ từ quay đầu.

Trên mặt đất, bởi vì khí lạnh mà Lan Thất đang hôn mê gặp người ôm lấy đầu gối cuộn thành một đoàn, nhưng chỉ thế thì sao có thể chống đỡ được hàn băng khí vạn năm này, cho nên cơ thể không ngừng run rẩy, sắc mặt trắng bệch như thương băng, môi tái nhợt như sương tuyết, chân mày khẽ nhúc, nhưng hàm răng cắn chặt không hề phát ra một tiếng rên rì.

Yếu ớt đến mức phẳng như sẽ vỡ tan trong nháy mắt, nhưng lại cũng quật cường đến mức phá thế nào cũng không hư.

Tâm, chớp mắt như bị xé rách thành muôn vàn mảnh nhỏ.

Dưới cơn đau đớn, Phụng Duệ cảm giác nơi cổ họng có vị ngọt ngào, tức thì phun ra một búng máu tươi, nhất thời trước mắt tối sầm, trời xoay đất chuyển.

“Này! Ngươi làm sao thế?” Khuất Hoài Liễu đưa tay đỡ hắn.

Phụng Duệ hít một hơi, đứng vững, mở mắt ra, bỏ qua tay của Khuất Hoài Liễu, cất bước đến bên cạnh Lan Thất, cúi người ôm lấy nàng, nhẹ nhàng đặt nàng xuống ngọc sàng, sau đó bản thân cũng nằm xuống, ôm Lan Thất lại muốn lật mình khỏi giường vào trong lòng.

Trên ngọc sàng, đầu tiên Lan Thất giấy dựa nhẹ nhẹ, tiếp đó giấy dựa mạnh hơn, động tác càng lúc càng mạnh, hiển nhiên muốn thoát khỏi giường.

Nhưng cho dù nàng làm gì, Phụng Duệ cũng không buông tay.

Một chưởng vỗ trên mặt, hắn không buông.

Một quyền đánh vào ngực, hắn không buông.

Một cước đá đầu gối, hắn không buông.

Móng tay cắm vào đầu vai, hắn không buông.

Máu thấm đầu vai, hắn vẫn không buông.

Hắn ôm Lan Thất vào trong ngực, ôm rất chặt, mặc cho người trong lòng chân đá tay đấm thế nào, mặc cho máu trên vai chảy ướt giường, hắn vẫn ôm, vẫn ôm nàng vào trong lòng, gọi khẽ: “Âm Âm... Âm Âm... Âm Âm... Âm Âm...”

Người trong lòng, năm đó hắn tuyệt vọng buông ra, lại không biết rằng cuối cùng sẽ dẫn đến kết cục này. Hơn mười năm đau khổ, hơn mười năm thương nhớ, vậy mà chẳng có chút ý nghĩa nào sao? Chỉ đòi lại hắn ngày ngày tan nát cõi lòng tinh thần đau đớn, chỉ đòi lại nàng trầm luân trong mối bi hận mà lãnh tâm tuyệt tình sao? Bọn họ... Lẽ nào dù làm gì cũng không thể có được một chút niềm vui vẻ? Lẽ nào... Tất cả cực khổ đều không đủ để đền tội? Lẽ nào bọn họ ngay cả một người hạnh phúc cũng không thể sao?

Âm Âm...

Là tội là nghiệt, hắn nguyện dùng cả đời để cúng trả, chỉ mong trời xanh thương xót nàng.

“Âm Âm... Âm Âm...”

Gọi không ngừng, ôm thật chặt, người duy nhất trên thế gian này hắn trân trọng yêu thương...

Âm Âm...

Cuối cùng Lan Thất cũng dần bớt giấy dựa.

“... Không cần... Vì sao... Ca ca...”

Một tiếng nỉ non nhỏ thoát ra, nhưng lúc này ba người trong phòng đều là người công lực thâm hậu thính lực hạng nhất nên đều nghe được rõ ràng.

Trên ngọc sàng, thân thể Phụng Duệ chấn động, ánh mắt đau đớn không lời nào có thể diễn tả. Hắn đưa tay dịu dàng ôm đầu Lan Thất tựa bên cổ mình, cúi đầu, khuôn mặt gần kề cái trán lạnh như băng, không ngừng dịu giọng gọi: “Âm Âm... Âm Âm... Âm Âm...”

Có lẽ Lan Thất đã mệt, có lẽ nàng đã hoàn toàn mất đi ý thức, từ từ an tĩnh lại, cuối cùng bình yên ngủ say trong lòng Phụng Duệ.

Mây nhẹ gần, răng cắn chặt môi cũng buông lơi, khuôn mặt tái nhợt cũng dần thả lỏng.

Khuất Hoài Liễu ngây người nhìn, ngàn vạn lần không nghĩ đến một người yêu tà cường hãn như vậy mà cũng có thể yếu đuối an tĩnh như lúc này.

Đáng vẻ Lan Thất ngủ say thật an bình tĩnh lặng.

“Bọn họ đây là...” Khuất Hoài Liễu nghi ngờ nhìn Minh Nhị, khi ánh mắt chạm nhau, hần bỗng rung mình một cái. Thời khắc đó, hần cảm thấy ánh mắt của Minh Nhị công tử so với hần băng vạn năm còn khiến người khác lạnh run hơn.

“Nàng không sao chứ?” Lại một giọng nói truyền đến, chính là Ninh Lăng vừa đuổi tới, khinh công của hần không thể so với mấy người nên bây giờ mới đến. Khi thấy Lan Thất, Phụng Duệ nằm trên giường, hần sững sờ.

“Không sao, có oán ngọc sàng, sau nửa tháng sẽ hoàn toàn khỏi.” Thấy Minh Nhị không có ý trả lời, Khuất Hoài Liễu đành tận tình hoàn thành chức vụ chủ nhà.

“Ừm.” Ninh Lăng thoáng thở ra, yên lòng. Nhưng mắt thấy trên đầu vai Phụng Duệ máu chảy không ngừng không khỏi lại lo lắng. “Phụng Duệ đại ca, thương thế của huynh nên băng bó lại đã.” Chờ một chốc vẫn không thấy có phản ứng liền tự đi tới, cẩn thận xé lớp áo trên đầu vai Phụng Duệ thì thấy một vết thương kiếm, vết thương không lớn, cũng không quá sâu, nhưng máu lại chảy rất nhiều, có thể thấy lúc đó Vân Vô Nhai không hề có ý định lấy tính mạng hần, chỉ muốn uy hiếp một chút thôi. Móc ‘Tứ phủ tán’ từ trong ngực ra, cẩn thận xử lý vết thương, lại xé một đoạn áo sạch sẽ từ trên người buộc chặt lại, sau khi xong xuôi thì đứng dậy, Phụng Duệ phảng như không có cảm giác, vẫn chỉ ôm Lan Thất, nước mắt không ngừng chảy.

“Đi thôi.” Minh Nhị nói, xoay người rời đi.

Ninh Lăng nhìn Lan Thất một lúc, trong lòng mịt mờ, cuối cùng chỉ vô lực thở dài một hơi thật nhẹ rồi cũng rời đi.

Minh Nhị và Ninh Lăng vừa xuống ngọn Bắc phong thì gặp chúng hiệp cũng mới từ ngọn Nam phong xuống.

Thì ra sau khi bọn họ rời đi, Vân Vô Nhai liền hạ lệnh giải cổ tròng cho chúng hiệp đồng thời cũng hoàn trả binh khí tín vật, dưới sự trấn an của Minh Không, chúng hiệp đành kiềm chế oán giận trong lòng, không nhắc đến chuyện báo thù nữa, chuyện giữa Đông Hải và Hoàng triều xem như đã giải quyết trong hòa bình.

Sau khi hội họp với mấy người Minh Không, trong lúc Minh Nhị đang thương nghị gì đó với mấy ông, thì Vũ Văn Lạc vội vàng lôi kéo Ninh Lăng đưa giải dược cho hần. Một lát sau, Minh Không dẫn chúng hiệp đến một trấn nhỏ cách Bắc Khuyết mấy dặm để nghỉ ngơi trước, còn Minh Nhị lại lên ngọn Nam phong lần nữa.

Sau khi hần và Vân Vô Nhai gặp mặt nói chuyện một phen, mà nói chuyện gì không ai biết được, chỉ có điều chàng vạn năm ấy Nhị công tử mới trở về, đồng thời mang theo một tin tức tốt, toàn bộ hành trang để họ quay về Hoàng triều sẽ do Đông Hải cung cấp vô điều kiện.

Vì vậy chúng hiệp tạm thời ở lại trấn nhỏ, vừa đợi Đông Hải chuẩn bị thuyền buồm quay về Hoàng triều, vừa chờ Lan Thất đang ở trong Bắc Khuyết cung hồi phục vết thương.

Một ngày này, Thu Hoàn Ba và Hoa Phù Sơ kết bạn ra ngoài đi dạo một lúc, cũng xem như nhìn qua phong thổ Đông Hải, đi dạo nửa ngày, mắt thấy đã sắp trưa hai người mới quay lại khách điểm bình dân.

Bởi vì quá nhiều người nên mấy khách điểm trong trấn nhỏ đều chật ních cả, cho nên không thể có chuyện một người ở một phòng hay một nhà* một viện được. Bây giờ các nàng đang ở trong khách điểm lớn nhất trấn nhỏ này, ngoài ra còn có chừng năm mươi người nữa, mà viện lớn nhất là Đông sương thì có Thu Trường Thiên và Minh Không, còn Bắc sương là cha con Vũ Văn, Nam sương là thầy trò Nam Ngọc Phong. Tây sương thì chính là hai nàng cùng Liễu Mạch, Dung Nguyệt.

**nhà ở đây tức người cùng một nhà (gia đình), không phải ngôi nhà để ở*

Vừa vào tiểu viện thì đã nghe một tiếng quát to: “Cút ra ngoài!”

Sau đó thì thấy một cánh cửa ở Bắc sương bị mở mạnh ra một cái rầm, rồi Vũ Văn Lạc bị đẩy ra, chân bước lao đảo cho thấy bị đẩy rất vội, cửa lại rầm một tiếng đóng mạnh lại.

Vũ Văn Lạc chán nản nhìn cánh cửa khép lại, xoay người, khi thấy Thu Hoàn Ba và Hoa Phù Sơ thì cười cười.

“Lạc thế huynh, Vũ Văn thế bá vẫn như vậy sao?” Hoa Phù Sơ nhìn cánh cửa đóng chặt hỏi.

“Ừ.” Vũ Văn Lạc gật đầu.

Sau khi bọn họ sắp xếp xong xuôi ở trấn nhỏ, thì thể Vũ Văn Phong được thuộc hạ Minh gia đưa từ u cốc tới, một khắc khi nhìn thấy thì thể con trai, Vũ Văn Lâm Đông hét thảm một tiếng rồi ngã ngay tại chỗ. Sau đó ông giam mình trong phòng cùng thì thể con trai, không ăn không uống, ai khuyên bảo cũng không nghe.

“Cứ tiếp tục như vậy thì cũng không hay.” Thu Hoàn Ba nhìn năm đầu ngón tay đỏ au trên mặt Vũ Văn Lạc, không khỏi đưa tay ra, “Đây là thế bá đánh sao? Đau không?” Bàn tay đưa đến được phân nửa, bỗng tỉnh thần, tức khắc đỏ mặt thu tay về.

Vũ Văn Lạc đưa tay xoa xoa mặt, nhất thời hít một hơi khí lạnh: “Đau, rất đau!”

“Đau thế sao ngại không tránh.” Thu Hoàn Ba móc một bình sứ từ trong tay áo ra, “Cầm thuốc này lát về thì bôi lên, qua một ngày sẽ tiêu sưng.”

“Đa tạ.” Vũ Văn Lạc nhận lấy, không hề tỏ vẻ khách sáo.

Hoa Phù Sơ nhìn năm đầu ngón tay trên mặt Vũ Văn Lạc, nói: “Từ nhỏ Vũ Văn thế bá đã đặc biệt thương yêu Phong thế huynh, bây giờ huynh ấy đi rồi, haizz, cũng không trách được ông ấy đối xử với người như thế.”

Hoa gia có qua lại với Vũ Văn gia, nữ nhân hai nhà cũng tiếp xúc với nhau khá nhiều, cho nên Hoa Phù Sơ cũng biết chút ít về tình hình Vũ Văn gia.

Vũ Văn Lạc nghe vậy lại lắc đầu, nói: “Trong lòng cha đương nhiên vẫn có đứa con trai là ta, những gì con trai nên có cha cũng đều cho ta đầy đủ, so ra có thể kém đại ca, nhưng nói ngược lại, so với chúng ta đại ca cũng phải gánh vác, nỗ lực hơn nhiều. Hơn nữa huynh ấy thông minh tài giỏi như vậy, cha coi trọng yêu thương huynh ấy hơn cũng là điều đương nhiên. Cha không chỉ là cha chúng ta, mà ông ấy còn là gia chủ của Vũ Văn thế gia, trách nhiệm của ông ấy khiến ông càng coi trọng đại ca, tất

cả ký thác của ông đều đặt trên người đại ca, nay đại ca bỗng nhiên không còn, chẳng khác nào hy vọng của cha cũng mất, ông đau xót thế nào không phải ai cũng có thể hiểu được. Nhưng lúc này ông vẫn nhận ra ta là con thì đã tốt lắm rồi.”

Hoa Phù Sơ nghe được những lời này thì vô cùng kinh ngạc, một lát sau mới nói: “Lạc thế huynh, trước đây Phù Sơ nhìn lầm người rồi.”

Còn Thu Hoành Ba thì chỉ mỉm cười.

Vũ Văn Lạc nghe Hoa Phù Sơ nói thế thì hơi ngượng ngùng, nói: “Ta sang tìm Ninh Lăng dùng com đây.” Sau đó cười cười với hai người rồi rời đi.

“Vị Lạc thế huynh này mặc dù võ công gan dạ hiểu biết không xem là hạng nhất, nhưng tình lý chắc chắn hạng nhất.” Hoa Phù Sơ nhìn bóng lưng Vũ Văn Lạc nói.

Trong đôi mắt sáng của Thu Hoành Ba gọn lên một lần sóng nhẹ, sau đó nói: “Muội muội, muội về trước đi, ta sang tìm cha cùng dùng com.”

“Ừm” Hoa Phù Sơ gật đầu, không nhiều lời nữa quay người về phòng.

Thu Hoành Ba cũng đi sang Đông sương.

Hôm đó, sau khi Vũ Văn Lạc và Ninh Lăng ăn xong thì ngồi lại nói chuyện phiếm.

Ninh Lăng quan tâm Lan Thất đang ở trong Bắc Khuyết cung, hơi buồn buồn.

Cõi lòng Vũ Văn Lạc chất chứa u sầu, cũng hơi buồn buồn.

Hai người nằm trên giường, nói câu được câu chăng.

Đang lúc nhàm chán thì cửa phòng cộp một tiếng bị đẩy ra, sau đó một con gió ủa vào, đến khi phản ứng kịp thì Vũ Văn Lạc đã bị Vũ Văn Lâm Đông túm dậy khỏi giường.

“Lạc nhi! Việc vui! Thật là đại hi sự!” Chỉ nghe Vũ Văn Lâm Đông hưng phấn kêu lên.

“Đau đau đau...” Vũ Văn Lạc đưa tay gỡ tay Vũ Văn Lâm Đông đang nắm bả vai hắn, ôi vai cũng sắp bị bẻ gãy rồi.

Nhưng lúc này Vũ Văn Lâm Đông chẳng nghe lọt gì, “Lạc nhi, Thu thế bá vừa đến tìm vi phụ vì hôn sự của con và cháu Hoành Ba, vi phụ đã đáp ứng rồi! Lạc nhi, con sắp cưới vợ!” Nói xong, ông liền cầm chiếc vòng vàng khắc hoa văn rồng trông vào tay Vũ Văn Lạc, “Lạc nhi, đây là tín vật đính hôn của Thu gia, con phải giữ gìn cẩn thận đấy! Thật không ngờ, không ngờ con lại vượt cả ca ca mà thành thân trước...” Nói đến đây lại nhớ đến cái chết của con trai, nhất thời hưng phấn liền giảm đi mấy phần, im lặng chốc lát, lại nói, “Nếu có Phong nhi ở đây... Haizzz! Quên đi, hôm nay là ngày vui, không nên nói chuyện này.” Đưa tay lên lau khóe mắt, “Chờ trở về nhà, trước lo tang sự cho đại ca con, sau sẽ chuẩn bị hôn sự cho con, yên tâm đi, vi phụ nhất định không để các con chịu uất ức gì.” Nói xong nặng nề thở dài một tiếng rồi xoay người rời đi.

Trong phòng, Vũ Văn Lạc nhìn chiếc vòng rồng vàng chói lói trên cổ tay, sau một lúc lâu đưa tay đến trước mặt Ninh Lăng, nói: “Ninh Lăng, đệ cẩn đi, cẩn xem có đau hay không?”

Ninh Lăng suy nghĩ một chút, sau đó néo một cái thật mạnh.

“Á!” Vũ Văn Lạc hét thảm một tiếng kinh động toàn bộ khách điểm bình dân, “Thì ra không phải mơ!”

Sau đó tất cả mọi người đều nhanh chóng biết Thu gia và Vũ Văn gia kết thông gia. Tuy rằng rất nhiều người đều đổ kị cho rằng đây là một mối nhân duyên không xứng đôi nhưng vẫn vui vẻ chúc mừng hai nhà.

Thu Trường Thiên cười rất hàm súc lễ độ.

Vũ Văn Lâm Đông cười toe toét.

Vũ Văn Lạc cười như tên ngốc.

Còn Minh Nhị, Minh Nhị công tử vẫn ở Bắc Khuyết cung không về.

Mà mấy người từng biết chuyện đề thơ tặng áo trong Trường Thiên sơn trang sau khi nghe tin tức này, tuy có nghi hoặc chốc lát, nhưng rất nhanh đều cười thoải mái, sau đó rất có phong độ mà chúc mừng hai nhà.

“Thật không ngờ tên tiểu tử ngốc Vũ Văn Lạc lại có phúc khí như thế.” Dung Nguyệt cảm khái. Sau đó nhớ đến cái chết của Vũ Văn Phong, nhớ đến chính mình, trong lòng trở nên buồn bã.

“Hoành Ba tỷ tỷ sẽ không nhìn lầm người.” Hoa Phù Sơ nói, “Chúng ta ra ngoài xem có thứ gì tốt không, mua tặng nàng để chúc mừng.”

Vì vậy hai người liền ra ngoài, vừa mới ra khỏi khách điểm bình dân thì thấy Mai Hồng Minh đi ra từ khách điểm bên cạnh, khi thấy các nàng thì lập tức xoay người vào lại trong.

“Đứng lại!” Hoa Phù Sơ nhẹ nhàng phun ra hai chữ, lại khiến Dung Nguyệt bên cạnh run lên, thầm nghĩ tiểu thư tức giận gì đấy?

Tựa hồ từ sau con ‘Bão’ trên biển Đông Hải, Mai Hồng Minh hề nhìn thấy thân ảnh của Hoa Phù Sơ đều tránh rất xa, bây giờ cũng ở dưới một mái nhà mà dường như đây là lần đầu tiên chạm mặt.

Mai Hồng Minh dừng bước, xoay người lại, rù mắt nhìn dưới chân.

“Mai thế huynh.” Hoa Phù Sơ bước nhẹ nhàng, thần thái giọng nói đều đều dàng mềm mại như nước, “Không phải người ở cùng một khách điểm với chúng ta sao? Sao lại sang bên kia?”

Ánh mắt Mai Hồng Minh vẫn dán trên mặt đất, đáp: “Tại hạ vừa đi tìm Liệt đại hiệp.”

“Ồ?” Hoa Phù Sơ hơi ngạc nhiên.

Từ sau lần nói chuyện trên đỉnh núi, chúng hiệp dù không tỏ thái độ gì với Liệt Sĩ Phong nhưng tất nhiên trong lòng đều kín đáo phê bình, như này đây, sự kính ngưỡng trước đây bây giờ đã phai nhạt hơn phân nửa. Mà Mai Hồng Minh này khi đó lại là người chính miệng phân bác hấn, nhưng không ngờ bây giờ lại chủ động đi tìm hấn.

Dù Mai Hồng Minh không nhìn Hoa Phù Sơ nhưng tựa hồ vẫn biết nàng đang nghĩ gì trong lòng, vì vậy nói: “Lời Liệt đại hiệp nói cũng không hoàn toàn vô lý, mỗi người đều có chính kiến của mình, có thể như Liệt đại hiệp một lòng trung với bản thân trung với võ đạo, đó cũng là điều khiến kẻ khác kính nể. Hơn nữa võ học của Liệt đại hiệp đã đạt trên cả thành tựu, ngay cả sư phụ ta cũng có nhiều chỗ không bì được, cho nên tại hạ thỉnh giáo hấn, đó cũng là chuyện đương nhiên.”

“Ồ?” Hoa Phù Sơ lại thốt ra một tiếng vô cùng kinh ngạc.

“Phù Sơ cô nương gọi tại hạ có chuyện gì sao?” Mai Hồng Minh ôm quyền hỏi.

“Không có chuyện gì.” Hoa Phù Sơ đáp rất thẳng thắn.

Ồ? Mai Hồng Minh kinh ngạc ngẩng đầu, khi chạm phải ánh mắt Hoa Phù Sơ thì trên khuôn mặt thanh tú nhất thời ửng hồng, lại vội cúi đầu.

Hoa Phù Sơ nhìn đáng vẻ quần bách của hấn, không biết sao tự dưng tích tụ mấy tháng qua chột bùng lòng, toàn thân đều khoan khoái.

“Dung Nguyệt, chúng ta đi thôi, còn phải chọn lễ vật tặng Hoành Ba tỷ tỷ nữa.”

“Vâng.”

Vì vậy Hoa Phù Sơ dắt Dung Nguyệt lượn đi, chỉ để lại một làn hương nhàn nhạt.

Mai Hồng Minh ngờ ngác đứng tại chỗ một lúc, tựa hồ có chút mộng lung không hiểu Phù Sơ cô nương này không duyên không có gọi hấn làm chi, thôi không nghĩ ra thì bỏ qua đi, cất bước trở lại khách điểm bình dân, dự định luyện tập thật tốt mấy chiêu mà Liệt Sĩ Phong vừa chỉ điểm.

Chỉ có điều, từ đó về sau hễ chạm mặt nhau là Hoa Phù Sơ liền đứng lại tại chỗ, sau khi đợi Mai Hồng Minh lấp bấp tiến đến bắt chuyện một tiếng ‘Phù Sơ cô nương’ với nàng rồi mới rời đi.

Nhiều lần như thế, đại ca Hoa Thanh Hòa nhìn thấu đầu đuôi, vì vậy mới nói với muội muội: “Ta thấy tên tiểu tử Đào Lạc môn ấy không tệ, dung mạo được, nhân phẩm tốt, võ công cũng khá, muội muội không nên bỏ qua.”

Hoa Phù Sơ nghe thế đầu tiên là sững sờ, sau đó liếc mắt trừng huynh trưởng, dậm chân một cái bỏ đi.

Vì vậy Hoa Thanh Hòa bắt đầu suy nghĩ là sẽ sang tìm Nam Ngọa Phong tiền bối nói chuyện tốt này ngay, hay đợi về nhà nói lại với phụ mẫu để bọn họ tự mình đến Đào Lạc môn nói chuyện thì hay hơn.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 66: Quên và nhớ (hạ)

Cứ thế mọi người ở trong trấn nhỏ mà đã trôi qua mười ngày.

Tuy rằng chúng hiệp đã nhớ nhà lắm rồi, tuy rằng oán khí đối với Đông Hải vẫn chưa tiêu, nhưng nghĩ đến đại ân của Lan Thất thiếu đối với mình, bọn họ đành chỉ có thể dè nén mà chờ đợi. Và lại mấy ngày nay Đông Hải đối với bọn họ cũng coi như có lễ, chiêu đãi cũng chu đáo, vì vậy thoảng chốc trong đáy lòng dễ chịu hơn nhiều, chỉ ngóng Lan Thất thiếu đang ở trong Bắc Khuyết cung chóng lành thương thế nữa thôi.

Mà Vũ Văn Lạc nhìn thấy dáng vẻ mặt hờn của Ninh Lăng, ngay cả Liễu Mạch cô nương đối với hấn ấm thật lạnh giá cũng không phản ứng gì, ngấm lại liền hiểu được nguyên nhân. Vì vậy hôm nay hấn đề nghị hai người lên Bắc Khuyết cung thăm Lan Thất. Kỳ thực bản thân hấn cũng rất muốn tham quan vương cung tráng lệ trên đỉnh núi sừng sững kia.

Lời này lập tức được Ninh Lăng hưởng ứng.

Vì vậy hai người liền rời trấn nhỏ đến Bắc Khuyết cung, chỉ có điều khi đến chân núi lại bị thị vệ chặn lại. Nơi đây là trọng địa nhà vương, há có thể để người khác tùy tiện ra vào. Đường lúc hai người ngẩng đầu nhìn đỉnh núi than thở, thì vừa hay gặp được Khuất Hoài Liễu vừa xuống ngọn Nam phong đang trở lại Bắc Khuyết cung.

Khuất Hoài Liễu có ấn tượng rất sâu với Ninh Lăng, nghe bọn hấn nói muốn đến thăm Lan Thất thiếu liền vui vẻ đồng ý dẫn đường, có hấn đi cùng, thị vệ tự nhiên cho qua.

Hai người đi theo hấn một đường mà lên, chỉ thấy cứ cách mỗi một trượng lại có một gã thủ vệ, cách mỗi trăm mét thì thấy có cung lâu, hơn nữa còn có từng bách xanh biếc tô điểm, trong đơn giản lộ ra trang nghiêm cổ xưa. Cuối cùng đã đến đỉnh núi, ngẩng đầu nhìn Bắc Khuyết cung từ khoảng cách gần, chỉ thấy tầng tầng lớp lớp cung vũ phảng như từng cuộn mây nối đuôi nhau giăng đầy trời, ngói xanh cửa sổ ngọc lưu ly đỏ thắm sáng lấp lánh, lan can chạm trổ bạc thêm cân đá ngọc, xung quanh là kỳ

hoa di thảo, trước tầng tầng lớp lớp cửa cung là vô số thị vệ anh vũ sức thù, tất cả đều lộ ra vẻ vô cùng lộng lẫy tráng lệ, uy nghiêm phú quý.

“Vương cung quả nhiên không như chốn tầm thường.” Vũ Văn Lạc thờ dài nói.

Khuất Hoài Liễu dẫn bọn họ đến trước Văn Minh cung, người trong cung nói rằng Bắc vương đã mời Thất thiếu sang Hải Vi cung uống trà.

Mặc dù ban đầu Lan Thất, Minh Nhị cùng Bắc vương, Văn Vô Nhai đều cực kỳ muốn đẩy đối phương vào chỗ chết, nhưng lúc này đều tạm bỏ qua ân oán bỏ qua quá khứ, xét cả nhân mà nói, mỗi người đều cực kỳ tán thưởng đối phương, mỗi người đều là người phong lưu anh tài hơn người, trên bàn cờ đôi bên chém giết ấy là kỳ phùng địch thủ, giữa bữa tiệc tay nâng chén rượu chuyện trò say sưa ấy là ý hợp tâm đầu, vung đao múa kiếm so tài một hồi ấy là thỏa lòng tận hứng, vì vậy, mấy ngày nay bầu không khí trong Bắc Khuyết cung khá là hài hòa.

Thế là Khuất Hoài Liễu lại dẫn hai người bọn họ đến Hải Vi cung nằm ở vị trí cao nhất trên ngọn núi, ba người leo lên từng bậc thêm một, đi qua từng cửa cung nặng nề, cuối cùng cũng đến Hải Vi cung tráng lệ nhất Bắc Khuyết cung.

Trước cung, Khuất Hoài Liễu giao hai người lại cho một vị cung nhân, còn bản thân thì lui xuống, cung nhân đưa bọn họ đến thiên điện, thỉnh bọn họ tạm chờ ở đây để hầu vào bẩm báo trước.

Hai người đứng trước cửa cung, có thể nghe thấy tiếng cười nói bên trong truyền ra rõ ràng.

“Thất thiếu, nếu ngươi đã có thể là nữ tử, vậy chỉ bằng gả cho bản thiếu chủ, cũng xem như anh hùng xứng mỹ nhân.” Chi nghe Văn Vô Nhai nói.

Vũ Văn Lạc nghe vậy lập tức móc giấy bút ra ghi chép, nói: “Văn thiếu chủ này nhất định vẫn chưa từ bỏ ý định, vẫn còn mưu đồ với Hoàng triều vô lâm, nên biết rằng hiện nay thế lực của Lan gia trong vô lâm vẫn không cách nào lường được.”

Tiếp đó lại nghe một người nói: “Nữ? Vậy không bằng gả cho bản vương, như vậy hai nước càng tăng thêm tình nghị.” Đây là thanh âm của Bắc vương.

“Ngươi đã có mấy vị vương phi.” Văn Vô Nhai nói.

“Bản vương còn có thể lập một vị vương hậu.” Bắc vương phản bác.

“Ha ha... Làm vương hậu à, nghe hay đấy.” Chi nghe Lan Thất cười đầy yêu mị, nói, “Chi có điều bản thiếu có một điều kiện, nếu các ngươi đồng ý, bản thiếu cùng lúc gả cho hai ngươi cũng không thành vấn đề.”

Vũ Văn Lạc đứng ngoài nghe đến đó toát cả mồ hôi, thầm nghĩ không hồ là Lan Thất thiếu, lời nói bực này cũng chỉ có nàng mới nói thông dong tự nhiên như vậy được.

“Ồ, điều kiện gì?” Văn Vô Nhai, Bắc vương đồng thời hỏi.

“Dùng quốc tỳ của Đông Hải các ngươi làm sinh lễ.” Lan Thất cười tùm tùm nói.

“Quả nhiên là Lan Thất thiếu!” Vũ Văn Lạc lại cảm thán, “Dĩ nhiên muốn nắm Đông Hải trong tay, thật là một tí cũng không chịu chịu thiệt.”

“Thất thiếu phải gả nhiều người thật đấy.” Rồi lại nghe giọng nói ôn hòa thanh nhã của Minh Nhị.

“Ha..., Nhị công tử à, nếu ngươi có thể lấy Minh gia làm sinh lễ, bản thiếu gả thêm cho một ngươi nữa cũng không sao.” Lan Thất lại cười nói.

Giữa mùa đông rét mướt, Vũ Văn Lạc lại nhịn không được đổ đầy mồ hôi.

Mà Ninh Lăng nghe xong, trong lòng chua xót không gì sánh được, bứt rứt vô cùng khó chịu.

Đúng lúc này, cung nhân thỉnh hai người đi vào.

Ninh Lăng đứng ngơ ngác, rất muốn đi vào, nhưng dưới chân lại không nhấc bước được.

“Ninh Lăng?” Vũ Văn Lạc giục hần.

Ninh Lăng chột quay đầu bỏ chạy.

“Ồ! Ninh Lăng, đệ làm sao đấy?” Vũ Văn Lạc gọi.

Nhưng Ninh Lăng vẫn không quay đầu lại, vẫn một mực xông thẳng về phía trước. Vũ Văn Lạc thấy vậy không còn cách nào khác, đành bỏ dở ý định tham quan cung điện Bắc vương mà đuổi theo hần.

Cung điện trong Bắc Khuyết cung rất nhiều, đường đi quanh co ngoằn ngoèo, Ninh Lăng thì cứ cắm đầu chạy loạn, vì vậy hai người nhanh chóng bị lạc trong tầng tầng lớp lớp cung vũ.

“Ninh Lăng!” Vũ Văn Lạc thật vất vả mới đuổi kịp hần, “Đệ dừng lại đi, đệ muốn đi đâu?”

Ninh Lăng bị kéo đứng lại, cúi đầu không nói gì.

Vũ Văn Lạc kéo vai hần xoay người lại mặt đối mặt, nào ngờ Ninh Lăng chết cũng không chịu xoay người, cho nên hần đành vọt tới trước mặt Ninh Lăng, vậy mà Ninh Lăng lại cúi đầu xoay người sang chỗ khác, cứ vòng đi vòng lại như thế mấy lần, Vũ Văn Lạc bỗng nhiên hiểu ra, lẳng lặng đứng phía sau nhìn Ninh Lăng, sau một lúc lâu kéo hần vào ngồi trong một đình gần đấy, vẫn không nói gì, chỉ nhìn mây trắng trên trời.

Trời xanh ngày trong, chỉ có điều gió núi thấm lạnh, nên một tia ẩm áp vừa rơi lên người thoáng chốc đã bị gió núi xua tan, chỉ còn lại từng cơn lạnh lẽo.

Ngày đó, không biết ngồi bao lâu, tận đến khi được Khuất Hoài Liễu tìm thấy rồi đưa đến Vân Minh cung. Trong Vân Minh cung, bọn họ gặp Lan Thất, Minh Nhị, Phụng Duệ đã trở về từ lâu.

Ninh Lăng nhìn Lan Thất, sau mấy lần há miệng, cuối cùng chỉ hỏi: “Thương thế của người đã khỏi chưa?”

“Ừm, không có gì đáng lo.” Lan Thất đáp.

“Ừ.” Sau đó Ninh Lăng cúi đầu không nói gì nữa.

Một Ninh Lăng trầm buồn sầu muộn như vậy mấy người chưa từng thấy qua, ai nấy đều có vẻ ngạc nhiên, người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng nhìn Vũ Văn Lạc.

Wu Văn Lạc đưa mắt nhìn Lan Thất, không nói gì.

“Các người vẫn chưa dùng cơm đúng không, hay là đi dùng cơm trước đã.” Cuối cùng vẫn là Nhị công tử am hiểu lòng người*.

**Nguyên văn ‘Thiện giải nhân ý’: am hiểu lòng người, giỏi đoán ý người; chỉ người rất giỏi trong việc nắm bắt tâm lý của người khác.*

Vì vậy gọi cung nhân hầu hạ hai người dùng cơm, Ninh Lăng đi đằng trước, Vũ Văn Lạc theo phía sau, sau khi ra cửa, hắn cố ý thả chậm bước chân.

“Thiếu niên lần đầu biết ném mìn sấu. Nghiệp chướng của người thật không nhỏ.” Quả nhiên nghe Minh Nhị nói.

“Haizzz...” Khó được nghe một tiếng thở dài sâu xa của Lan Thất, sau đó nghe nàng nói, “Chuyện xấu bản thiếu làm không ít, nhưng trước nay chẳng xem đây là gì, chỉ có hấn... Lại tựa hồ luôn luôn có chút không đành lòng.”

Lại nghe Phụng Duệ nhẹ giọng nói: “Ninh Lăng là người thuần khiết thiện lương, muội gả cho hấn cũng không phải là chuyện không tốt.”

Wu Văn Lạc đứng ngoài cửa nghe đến đây trong lòng khẽ động, sau đó chạy nhanh vượt qua Ninh Lăng. Vì vậy mà hắn đã không nghe được câu nói tiếp theo.

“Ca ca, những thứ này, từ lúc năm tuổi năm ấy chúng ta đã biết chúng ta không cần, không phải sao?” Nói đến đây, Lan Thất quay đầu nhìn Minh Nhị.

Minh Nhị giờ nấp chén trà, tức thì một làn hơi nóng bao phủ khuôn mặt khiến cho vẻ mặt trở nên mơ hồ, chỉ thấy khóe môi hơi cong.

Ngày đó, Ninh Lăng và Vũ Văn Lạc ở lại Vân Minh cung.

Vân Minh cung vốn là cung điện của Vân Vô Nhai, nhưng từ sau khi Lan Thất đến đây chữa thương, hắn đành dời sang cung khác. Sau đó Minh Nhị lại tới, rồi Minh Anh, Minh Lạc, Lan Lung, Lan Đồng cũng tới theo, vì vậy nơi đây trở thành địa bàn của hai nhà Minh, Lan.

Một đêm kia, Ninh Lăng trần trọc khó ngủ.

Sáng sớm hôm sau, sau khi dùng qua điểm tâm, Vũ Văn Lạc liền lôi kéo Ninh Lăng du ngoạn tham quan Bắc Khuết cung, mắt thấy núi xanh mây trắng dường như chỉ cần đưa tay là có thể chạm đến, trời lam biển biếc bao la hùng vĩ không gì sánh được, tầng tầng lớp lớp cung vũ cực kỳ tráng lệ, Vũ Văn Lạc xem thôi mà cực mắt mắt cực thỏa lòng, nhưng Ninh Lăng lại không được hơn hờ như vậy.

Vì vậy Vũ Văn Lạc cũng mất hứng, sau khi nhìn qua vẻ mặt hấn liền kéo hấn đến trước một lầu các ngồi xuống. Sau khi hai người lẳng lặng ngồi một lúc lâu, Vũ Văn Lạc bỗng nhiên nói: “Ninh Lăng, Thất thiếu chắc chắn là một nữ tử.”

Vốn tưởng lời này thoát ra chắc chắn sẽ khiến Ninh Lăng mừng rỡ như điên, nào ngờ một lúc rồi mà hấn vẫn không phản ứng gì.

“Ninh Lăng?” Vũ Văn Lạc đẩy đẩy hấn.

“Đệ biết.” Ninh Lăng nói nhỏ.

“O.” Vũ Văn Lạc nhìn hấn thì thấy hấn đang ngẩn người nhìn vào một chỗ không dãi, theo ánh mắt nhìn lại thì thấy một khóm hoa nhỏ màu tím, trong khí trời rét buốt nở rộ rực rỡ. Lại quay qua nhìn hấn, suy nghĩ chốc lát mới thận trọng hỏi: “Ninh Lăng, đệ... thích Thất thiếu đúng không?”

Ninh Lăng không trả lời, chỉ nhìn khóm hoa tím kia đến xuất thần.

Wu Văn Lạc trông bộ dáng kia của hấn thì vốn chẳng cần lời đáp cũng biết hấn đã tình bén rễ sâu rồi, sau đó thoát cái bỗng nhớ đến huynh trưởng, tự dung trong lòng buồn bã, vì vậy hạ quyết tâm, nói: “Ninh Lăng, sau khi quay về Hoàng triều đệ hãy đi tìm cha mẹ, sư phụ, nói cho bọn họ biết kiếp này nếu không phải Lan Tàn Âm thì sẽ không cưới, sau đó khua chiêng gõ trống mang kiệu hoa đến thẳng Lan gia ở Vân Châu, chỉ cần Thất thiếu chịu bái đường với đệ thì cả đời cả kiếp này nàng sẽ là thê tử của đệ, vĩnh viễn đều thuộc về đệ.”

“O?” Ninh Lăng không chờ người nữa, quay đầu tròn to hai mắt nhìn Vũ Văn Lạc với vẻ cực kỳ sững sờ.

Wu Văn Lạc thì lại chưa bao giờ nói năng với hấn nghiêm túc như lúc này: “Tuy Thất thiếu yêu tà tùy hứng, nàng đối với người trong thiên hạ như cỏ rác, thế nhưng... Trong lòng nàng đệ khác biệt. Ninh Lăng, chính miệng nàng đã thừa nhận, nàng đối với đệ không đành lòng, thiên hạ này chỉ duy nhất đệ khác biệt, Ninh Lăng, đây cũng chính là phần thắng của đệ! Nàng coi thường lời hứa hẹn, nhưng chỉ cần nàng gả cho đệ, nàng tuyệt sẽ không đổi ý, nàng sẽ là thê tử của đệ suốt đời. Cho nên, Ninh Lăng, đệ phải nhanh lên, phải tranh thủ trước khi chưa có chuyện gì xảy ra, tranh thủ khi hôn ước của đệ còn chưa giải trừ mà cùng nàng bái đường thành thân!”

Ninh Lăng, tuy rằng không đành lòng của nàng chưa chắc đã là tình yêu, thế nhưng nàng đã xem đệ khác biệt, vậy năm dài tháng rộng rồi tự nhiên cũng sẽ có tình cảm. Cưới nàng, dù sao vẫn vui vẻ dễ chịu, còn hơn không cưới nàng để suốt đời day dứt khó chịu. Những lời này Vũ Văn Lạc không nói.

Ninh Lăng nghe vậy ngây người, ngồi chờ hồi lâu không nhúc nhích. Đối với hấn, đây là chuyện xa vời không thể chạm đến nhưng ngày đêm vẫn cứ mộng tưởng.

Mà bọn họ không biết rằng, ở trên lầu các có một người ngồi dựa bên cửa sổ, vốn chỉ định ngồi đây tắm nắng đông đọc một quyển sách giải trí thôi, nào ngờ lại nghe

được một đoạn hội thoại kia. Sau khi nghe xong, con người mà từ trước đến nay luôn coi mọi việc chẳng đáng nhập tâm, thế mà lần này là lần đầu tiên từ lúc chào đời trong lòng cảm thấy khó chịu.

Thiên hạ này chỉ duy một người khác biệt sao? Minh Nhị cong môi, đứng dậy phi thân xuống cửa sổ, rồi khỏi lầu các.

Trước lầu các, Ninh Lăng vẫn ngồi chờ người, Vũ Văn Lạc lẳng lặng ngồi với hắn.

Minh Nhị ung dung đi lại trong Bắc Khuết cung.

Từ đằng xa có hai bóng người đang đi lên. Minh Nhị nhìn thấy, mâu quang khẽ chuyển, đưa tay lên vỗ một chưởng trước ngực, sau đó khoe môi chậm rãi tràn ra một tơ máu tươi. Hắn cất bước tiếp tục đi về phía trước.

“Nhị công tử.” Lan Đồng, Lan Lung thấy hắn đều ôm quyền thi lễ. Nhưng lại thấy Minh Nhị không hề phản ứng lại, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, bên môi có tơ máu, cứ như vậy lướt qua bọn họ. Hai người lấy làm lạ, bèn quay đầu nhìn lại thì thấy bước chân hắn lao đảo phăng như lúc nào cũng có thể té ngã.

Hai người mặt nhìn mặt đầy sững sốt, sau đó Lan Lung nói: “Trông bộ dáng này của hắn có vẻ bị trọng thương.”

“Lẽ nào hắn tỷ thí với Vân thiếu chủ rồi bị thương?” Lan Đồng suy đoán. Mấy ngày nay Vân Vô Nhai nhiều lần tìm Minh Nhị chứng thực võ công, công lực hai người không phân thắng bại sần sần như nhau, mà hai bên đã so thì sẽ có thắng bại, lẽ nào lần này hai người đều dốc hết toàn lực đến mức lưỡng bại câu thương*?...

**Lưỡng bại câu thương: ý chỉ trong cuộc giành giật, cả hai bên đều bị tổn thương, chẳng có bên nào được lợi cả*

Hai người nhìn nhau một cái.

“Hắn lúc này...” Ánh mắt Lan Lung sáng lên.

“Thất thiếu đã từng nói, cần phải giết Minh Nhị, cho dù dùng thủ đoạn gì đi nữa.” Lan Đồng nói tiếp.

“Cho nên sao không thử ngay bây giờ, dù thất bại cũng coi như đùa vui tí thôi, hắn đường đường là công tử Minh gia chắc sẽ không so đo với đám thuộc hạ chúng ta đâu.” Lan Lung cười thật giao hoạt, không hề là người Lan Thất thiếu mang theo.

“Có lý.”

Lời Lan Đồng còn chưa dứt, người đã dùng tốc độ nhanh như tia chớp lẹ như gió táp, chớp mắt đã lướt đến sau Minh Nhị, tay nhấc lên, hàn quang lóe sáng cắm ngập vào giữa lưng.

Cảm giác mũi kiếm trong tay đâm vào da thịt rất thật, chuyện này khiến Lan Đồng nhất thời cảm thấy choáng váng, dù thế nào hắn cũng không ngờ được mình có thể một kích thành công. Rút đoản kiếm ra, tức thì máu tuôn theo, mà Minh Nhị chỉ kêu lên một tiếng đau đớn rồi ngã quỵ xuống đất không ừ hừ gì nữa.

“Chàng... chàng đánh lên thành công thật?” Lan Lung tròn to hai mắt nhìn Minh Nhị nằm trên mặt đất, quả thật không thể tin được. Phải biết rằng đây là người mà ngay cả sát hồn Lan gia cũng không giết được, là người mà Lan Thất thiếu ra tay nhiều lần nhưng đều không đắc thủ! Bằng thân thủ của hắn, mà lại... Vốn nàng còn đã chuẩn bị sẵn nếu nhờ việc đánh lên này thất bại thì sẽ bày vẽ mặt gì sẽ nói gì, nào ngờ... “Hắn... Bị chàng đâm trúng thật?”

Lan Đồng sững sốt, sau đó ngồi xuống, trước tiên dùng đầu ngón tay chạm vào dòng máu trên lưng Minh Nhị, ảm. Sau đó lại đưa tay lên mũi ngửi, là mùi máu. Vì vậy quay đầu nhìn Lan Lung, vô cùng kinh ngạc nói: “Ta đâm trúng hắn thật rồi!”

“Nhanh kiểm tra xem chết chưa, chưa chết thì chém thêm mấy kiếm nữa.” Lan Lung giục.

Vì vậy Lan Đồng trước dò hơi thở của Minh Nhị, sau lại dò mạch đập bên sườn cổ, cuối cùng sờ sờ ngực, sau đó hắn choáng váng. “Không còn thở, chết thật rồi.”

“Hà?” Lan Lung không tin tưởng lắm, tự mình kiểm tra, sau đó nàng cũng choáng váng, nhìn Lan Đồng, “Chúng ta đã giết Minh Nhị công tử?!”

“Làm sao bây giờ?” Lan Đồng hỏi nàng.

“Làm sao bây giờ?” Lan Lung hỏi hắn.

Hai người nhất tề ngơ ngác sững sốt cả người.

Lúc này giết được Minh Nhị công tử danh truyền thiên hạ võ công kinh người, nhưng bọn họ lại không hề cảm thấy hưng phấn, chỉ có khủng hoảng cùng cực.

“Đến báo Thất thiếu trước.” Hai người nắm miệng một lời, sau đó vội vàng đứng dậy bỏ mặc Minh Nhị nằm đấy mà phi thân đến thẳng Vân Minh cung.

Trong Vân Minh cung, Lan Thất mới rời noãn ngọc sàng, đang bung một chén trà nóng bên cạnh mấy đĩa điểm tâm tinh xảo.

“Thất thiếu! Thất thiếu! Minh Nhị công tử chết rồi!”

Lan Lung, Lan Đồng chạy một mạch vào Vân Minh cung hoảng hốt hô to.

Keng! Chén trà và nắp trà chạm nhau phát ra thanh âm chói tai.

“Hửm?” Lan Thất ngược mắt nhìn bọn họ, tựa hồ không nghe rõ.

“Minh Nhị công tử đã chết!” Lan Lung, Lan Đồng lại nói.

Keng! Lại một âm hưởng chói tai.

“Hừm!” Bích mâu Lan Thất chớp chớp tựa như nghe không hiểu.

“Thất thiếu, Nhị công tử bị chúng thuộc hạ giết rồi!” Lần này giọng nói của Lan Lung, Lan Đồng nhỏ đi rất nhiều.

“Các người nói gì?” Trong đôi bích mâu Lan Thất hiện lên vẻ rất kỳ dị.

“Hắn... vừa nãy chúng thuộc hạ thấy hắn dường như bị trọng thương, chúng thuộc hạ đoán đó là do hắn cùng Vân thiếu chủ tỷ võ, cho nên...” Lan Đồng nói.

“Thất thiếu, vừa nãy chúng thuộc hạ... vốn chỉ định thử xem chứ không cho là thật, nhưng nào ngờ... Nào ngờ Minh Nhị công tử lại không thể né tránh một kiếm kia, cũng không biết thế nào... lại để chúng thuộc hạ đâm trúng thật.” Lan Lung nói tiếp.

Lúc này, hai người không biết có sao trong đáy lòng lại có một luồng khí lạnh đang róm ra. Theo lý mà nói, bọn họ có thể giết được nhân vật lợi hại như vậy hẳn phải có cảm giác rất có thành tựu mới phải, hơn nữa họ còn làm được chuyện mà Thất thiếu cũng không làm được, dù nói thế nào cũng nên vui vẻ, thế nhưng, bọn họ lại không hề cảm thấy một tia hưng phấn.

“Bằng thân thủ của các người mà... giết được hắn?” Lan Thất tỏ vẻ vô cùng ngờ vực.

“Thật đấy ạ!” Lan Lung nói, tim đập mạnh loạn nhịp.

“Vừa rồi thuộc hạ cũng đã kiểm tra kỹ, thực sự... đã chết ạ!” Lan Đồng cũng nghe được tiếng tim mình đập.

“Ha.” Lan Thất khẽ cười một tiếng, qua một lúc lâu sau, nàng bỗng cất tiếng cười to, nói: “Tốt! Tốt! Tốt! Ha ha ha... Vậy thì tốt quá! Các người đã lập được công lớn, đợi sau khi quay về Lan gia nhất định sẽ trọng thưởng! Giờ lui xuống trước đi!”

“Dạ.” Lan Đồng, Lan Lung thấp thỏm vâng mệnh lui xuống mà như chạy trốn.

Trong phòng, Lan Thất bung chén lên, đồng thời tiếng leng keng vang lên không ngừng. Đưa tay trái đè lại bàn tay phải đang run rẩy, lẩm bẩm: “Nhất định vì ta quá cao hứng thôi.”

Nhưng không chỉ tay phải run, tay trái cũng run, run rẩy đến mức không thể kiềm chế lại, Choang! Rớt cuộc chén rớt xuống đất, nháy mắt vỡ tan tành.

Lan Thất nhìn chén trà vỡ vụn trên mặt đất, bỗng dung trong lòng cảm thấy đau xót, phảng như tim mình bỗng chốc nứt toác ra.

Chuyện gì thế này? Lan Thất dè chừng lại. Cảm giác như vậy... Phảng như nhiều năm trước đây, khoảnh khắc khi biết ca ca vĩnh viễn sẽ không trở về nữa.

“Chuyện gì thế này?” Lan Thất thì thảo tự hỏi, con rùng mình ớn lạnh dường như đang từ từ bao trùm lấy thân thể ngồi xõm trên mặt đất.

“Không đúng... không đúng... Giải Tiên này vốn ưa gạt người, ta phải tự mình xác nhận mới được...”

Lời nói ra miệng là thế, nhưng người làm thế nào cũng không nhúc nhích được.

“Giải Tiên... ta... phải đi...” Chia tay nắm một mảnh chén vỡ thật chặt trong lòng bàn tay, nháy mắt máu chảy ra, muốn mượn sự đau đớn hòng khiến đầu óc thanh tỉnh, dùng sức lắc lắc đầu, lắc đến mức đầu cũng rối loạn, nhìn khắp bốn phía, tìm cửa điện...

Đột nhiên nàng đứng bật dậy, nhìn cửa sổ quát lớn: “Ra đây!”

Sau đó cửa sổ mở ra, rồi thấy Minh Nhị công tử ung dung tao nhã phi thân hạ xuống.

“Người!” Trong đôi bích mâu Lan Thất thoáng hiện tia sáng chói mắt, nhưng trong phút chốc nàng đã lạnh mặt, “Sao Giả Tiên người còn chưa chết!”

Minh Nhị không coi lời nàng là thật, chỉ nhìn nàng cười hỏi: “Hiểu rồi chứ?”

“Hừ!” Lan Thất hừ lạnh một tiếng.

“Rớt cuộc người cũng hiểu rồi.” Lúc này dung nhan thần sắc của Minh Nhị công tử vẫn vô cùng tao nhã điềm tĩnh, đôi mắt chưa bao giờ trong suốt rõ ràng như vậy, hơi mỉm cười, nói: “Chúng ta đều không thể giết đối phương.”

Lan Thất nghe vậy ánh mắt lóe lên, sau đó cắn răng phun ra một câu: “Ai nói không thể.” Lời chưa dứt người đã lướt đến gần, quạt ngọc trong tay đặt lên cần cổ Minh Nhị, “Bản thiếu tự mình động thủ!”

“Hừm?” Minh Nhị rũ mắt nhìn nàng một cái, người bất động, nụ cười không đổi thần sắc bình tĩnh.

Trên cổ từ từ rướm máu chảy dọc theo khung quạt. Trên cán quạt cũng nhuộm máu tươi, đó là máu do Lan Thất vừa rồi nắm mảnh chén vỡ mà chảy ra. Máu chảy xuôi theo khung quạt, chấm phá nền từng đốm hoa tươi đẹp trên mặt quạt, xuôi đến cuối mà hòa cùng máu trên cán quạt, từng giọt từng giọt nhỏ xuống đất.

Tay Lan Thất nắm ngọc phiến càng lúc càng chặt, trong đôi bích mâu tựa như thấp thoáng muôn vàn mối tâm tư.

Minh Nhị đưa tay lên nắm bàn tay đang nắm quạt của Lan Thất, nắm bàn tay nhuộm máu ảm kìa, đầu ngón tay vuốt ve vết sẹo chẳng chịt trên mu bàn tay, ánh mắt khóa chặt đôi con ngươi tựa như ngọc bích ngâm trong nước, nói: “Thực ra, khi ngày đó không buông tay thì nên hiểu.”

Lan Thất nghe vậy ngẩn ra, kinh ngạc nhìn hắn.

Một lát sau, nàng thu tay lại, mắng: “Chết tiệt!” Bích mâu oán hận nhìn chằm chằm Minh Nhị, “Giả Tiên người nên bị trăm đao vạn xẻ mới phải!”

“Như nhau cả thôi.” Minh Nhị vẫn duy trì một bộ xuất trần thanh nhả tựa Trích Tiên, không hề tỏ ý khó chịu.

Hai bên nhìn nhau không chớp mắt, hồi lâu không nói gì, tâm tình trong đôi mắt trầm xoay vạn chuyển, vừa như phẫn nộ, vừa như căm hận, lại vừa như chấp nhận không thể trốn tránh được.

Dường như còn có một tia vui vẻ mà ai cũng sẽ không thừa nhận cũng như không phát hiện.

“Haizz!” Sau một lúc lâu, cuối cùng Lan Thất chỉ đành thở dài một hơi nặng nề, “Sao lại biến thành thế này cơ chứ?”

“Ta nào biết đâu.” Minh Nhị thu lại nụ cười, lắc đầu, “Ta cũng không muốn thế, đáng tiếc...” Đôi mắt nhìn Lan Thất, “Chuyện này tựa hồ không thể tùy chúng ta quyết định, đây có được xem là mệnh trời không?”

“Haizz, quên đi.” Lan Thất dường như đã cam chịu số phận, chán nản ngồi xuống.

Minh Nhị vừa cười vừa nói: “Biết không, ta vừa nghe một số lời, sau đó cảm thấy trong lòng hơi khó chịu.”

“Cho nên cũng muốn khiến ta khó chịu.” Bích mâu Lan Thất liếc hắt xùy một tiếng.

Minh Nhị cười mặc nhận, sau đó lại nói một câu: “Nhưng bây giờ ta rất dễ chịu.” Sau khi nói xong thân thể đột nhiên choáng váng khiến hắn phải vội vịn vào bàn, lúc này Lan Thất mới phát hiện một mảng đỏ tươi trên lưng hắn.

“Ngươi Giả Tiên chết tiết!” Lan Thất nổi giận quát một tiếng, nhưng sự hoảng loạn vô cùng chân thật trong lòng lại như xác nhận cho sự thật vừa mới nhận ra khiến nàng không thể nào phủ nhận và phản bác.

“Ha ha...” Minh Nhị cười cười. Trên khuôn mặt Trích Tiên rốt cuộc thấm ướt mồ hôi lạnh hao tổn vài phần tiên dung, chỉ có điều thần sắc vẫn thản nhiên, thậm chí còn có cao hứng.

Ngoài cửa, Phượng Duệ đưa thuốc đến cho Lan Thất lặng lẽ rời đi.

Sau khi hàn khí trong người Lan Thất đã được hóa giải hoàn toàn thì vẫn ở lại trong Bắc Khuất cung thêm mấy ngày, bởi vì đến lượt Minh Nhị bị thương.

Khi đó đã là cuối năm.

Vì vậy chúng hiệp Hoàng triều không thể rời khỏi Đông Hải trước năm mới được.

Trong Bắc Khuất cung, Minh Nhị và Phượng Duệ từng có một đoạn đối thoại thế này.

Hôm đó, sau khi Minh Nhị tỉnh lại thì thấy Phượng Duệ đang bôi thuốc cho hắn. Sau khi bôi thuốc xong, Phượng Duệ không rời đi ngay mà đứng trước cửa sổ hồi lâu, ngoài cửa sổ trời trong xanh như vừa tắm xong, từng cụm mây mềm trôi bồng bềnh.

Minh Nhị dựa vào đầu giường nhìn hắn một hồi lâu, cuối cùng tựa như thờ ơ nói: “Nhiều năm như vậy, nàng một mực chờ người, một mực chờ một đáp án. Mà người... Tựa hồ chẳng có gì để nói, khiến ta cũng cảm thấy quái lạ.”

Thân hình Phượng Duệ đứng trước cửa sổ khẽ run, nhưng không nói gì.

Minh Nhị không vội, lẳng lặng đợi.

Cuối cùng Phượng Duệ mở miệng: “Ngày hôm qua, khi người có thể tự đã thương mình thì đã hiểu được một phần, từ đó cũng đã có thể hiểu rõ.”

Minh Nhị nghe vậy giật mình trong lòng, nhìn Phượng Duệ bằng ánh mắt kỳ dị.

“Huống hồ...” Ánh mắt Phượng Duệ buồn bã nhìn mây giăng nơi chân trời, “Ngày ấy, sau khi nàng tỉnh lại, câu đầu tiên nói với ta là “Cả đời này vĩnh viễn không gặp lại, ta người tương vong giang hồ”, nếu đã có những lời này thì cần gì phải nói nhiều nữa. Vì sao ta rời đi, có thể nàng biết, cũng có thể vĩnh viễn không biết. Nhưng dù thế nào thì kết quả cũng thế thôi, ta vĩnh viễn không cần gì hơn nữa.”

Minh Nhị nhìn hắn hồi lâu, cuối cùng về kinh dị cũng nhạt dần, cười cười không biết là bội phục hay là mỉa mai.

“Người cho rằng người làm thế là tốt nhất?”

Phượng Duệ im lặng không trả lời.

“Người rất tán thưởng Ninh Lăng đúng không?” Minh Nhị nhìn bóng lưng đứng bên cửa sổ, “Nếu ngày đó người không rời đi, có lẽ nàng cũng sẽ là một Ninh Lăng. Có thể nói ‘Bích Yêu’ hôm nay chính là do một tay người tạo nên.”

Thân ảnh bên cửa sổ khẽ run.

Minh Nhị nhìn hắn chăm chú, đôi con ngươi mênh mang sâu thẳm vô tận. “Nếu có thể lựa chọn, là cùng người suốt đời làm bạn suốt đời xin ăn, hay hôm nay một thân một mình phong quang tôn quý, ta nghĩ nàng năm đó nhất định chọn ở cùng người, cho dù chết công chết đói hay bị người đánh chết, nàng cũng chọn ở cùng người, vui vẻ cam nguyện chịu đựng.”

Trên khuôn mặt đang nhìn ngoài cửa sổ vốn phủ một lớp hờ hững của Phượng Duệ cuối cùng cũng xuất hiện vết rạn, một nỗi đau khắc cốt ghi tâm chậm rãi tràn ra.

Sau một lúc lâu, Phượng Duệ mới mở miệng: “Nhị công tử đã biết hết?”

“Hừm?”

“Nhị công từ chắc đã điều tra thân thế của ta và Âm Âm rồi.” Phụng Duệ từ từ xoay người đối mặt với hắn, “Nếu ngươi đã biết được đoạn cổ sự đó, ắt hẳn cũng hiểu rõ bắt nguồn của tất cả bi ai đau khổ.”

Minh Nhị mặc nhận.

Phụng Duệ lại xoay người nhìn ngoài cửa sổ, không để Minh Nhị nhìn thấy một mảy may tâm tình của hắn.

“Ta và Âm Âm... từ lúc bắt đầu trong bụng mẹ đã làm bạn với nhau, giữa chúng ta không tồn tại ai khác, ràng buộc quá sâu, mà trên đời này, có mấy ai có thể bắt chấp tội nghiệt, có thể cả một đời không hối không hận. Cho nên... Ta và Âm Âm... cứ thế này là tốt rồi. Ít nhất nàng biết ta ở trên Vụ Sơn một đời bình yên, ta biết nàng ở trong giang hồ hô phong hoán vũ, có thể điều này không được xem là tốt nhất. Thế nhưng...” Hắn hơi dừng, sau đó lại quay đầu nhìn Minh Nhị, trong con người đen như mực ẩn chứa vô hạn thông minh lộ lên một tia sáng yếu ớt, “Chẳng phải đã xuất hiện một người là ngươi đây sao? Hơn nữa còn có Ninh Lăng. Thời gian trôi qua lâu, cuối cùng rồi một ngày nàng cũng sẽ quên quá khứ, dù sao năm tháng sau này của nàng vẫn còn rất dài.”

Minh Nhị kinh ngạc nhìn hắn, nhất thời không thể nói gì.

Phụng Duệ đến cạnh giường, nhìn Minh Nhị ở khoảng cách gần, tựa hồ muốn nhìn thấu con người hắn, thấu tận đáy lòng hắn. Sau một lúc lâu, hắn nói: “Ngươi và nàng vừa làm bạn với nhau vừa tranh đấu nghi kỵ lẫn nhau, đây cũng coi như thế gian hiếm có. Nếu có một ngày các ngươi có thể gạt bỏ tranh đấu nghi kỵ, có lẽ cũng sẽ là một đôi thân tiên duyên lứa như ‘Bạch Phong Hắc Tước’ vậy.”

Minh Nhị nghe vậy bật cười, nụ cười hàm chứa ý trào phúng nhàn nhạt, nhưng không dành cho Phụng Duệ mà phảng phất là dành cho chính hắn. Hắn ngược mắt nhìn thẳng đôi mắt đen như vực sâu thăm thẳm của Phụng Duệ, một khắc kia màn sương mù dày đặc trong mắt hắn tan mất đi, một đôi mắt vô tình không e dè mà bày ra trước mắt Phụng Duệ.

“Ta và nàng là người giống nhau, cho nên ta biết người như chúng ta, suốt đời cũng không thể có được những thứ giản đơn như người bình thường. Chúng ta... tuy có ràng buộc, nhưng cả đời giờ nhất cũng chỉ có thể vừa làm bạn vừa tranh đấu.”

Phụng Duệ nghe vậy lại lắc đầu, đưa tay móc từ trong ngực ra một món đồ đặt vào tay Minh Nhị, dưới ánh nhìn sừng sốt của Minh Nhị mà khép tay hắn lại, nói: “Ngươi và nàng quen biết nhau chưa tới mười năm, vẫn còn rất nhiều cơ hội.” Nói xong xoay người cất bước rồi đi, cánh cửa mở ra vương lại câu nói nhàn nhạt mà sâu xa, “Mà ta và nàng... sau khi trở về Hoàng triều, ta và nàng vĩnh viễn không gặp lại nhau, có lẽ sẽ quên nhau, có lẽ là nhớ mãi.”

Trong phòng, Minh Nhị kinh ngạc nhìn vật trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 67: Vĩ thanh

Ngày mùng sáu tháng một, cuối cùng chúng hiệp Hoàng triều cũng lên thuyền giòng buồm trở về.

Trời buổi sớm sáng sủa mát mẻ, hai chiếc thuyền lớn chở mấy trăm hào kiệt cùng mấy nghìn tro cốt anh hồn chậm rãi rời bờ Đông Hải, đón gió lướt sóng hòa vào biển rộng mênh mông. Còn có một vài lưu lại Đông Hải, có lẽ cả đời này cũng không có cơ hội đặt chân lên quê hương Hoàng triều nữa.

Đứng ở đầu thuyền, quay đầu nhìn Đông Hải đảo càng lúc càng xa, Vũ Văn Lạc cảm thán: “Hơn ba nghìn hào kiệt vì ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ mà đến đây, cuối cùng chỉ còn lại mấy trăm người buồn bã quay về.”

Ninh Lăng nghe vậy im lặng một lát, rồi mới nói: “Nếu lúc trước Tùy tiền bối không đưa ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ về Thủ lệnh cung, có lẽ chúng ta sẽ không cần phải đến Đông Hải.”

Vũ Văn Lạc lắc đầu, “Đông Hải vốn đã tồn tại ý niệm, cho dù thế nào cũng quyết đoạt lấy ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’.”

“Cũng đúng.” Ninh Lăng ngẫm lại, gật đầu, “Chỉ có điều võ công của Tùy tiền bối cao cường, người cũng đang ở độ tráng niên, vậy vì sao phải đưa ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ về Thủ lệnh cung?”

Vũ Văn Lạc nghe vậy bật cười, lắc đầu nói: “Lý do đơn giản như vậy mà không nghĩ ra sao? Sở dĩ ông ta làm như vậy, đương nhiên là vì muốn Minh Không tiền bối không được sống dễ chịu.” Lần trong Lê hoa trùng đó hắn đã suy nghĩ rõ ràng, im lặng chốc lát, lại nói tiếp: “Hôm đó, sở dĩ Thất thiếu xuất thủ đoạt ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ có lẽ không phải vì ngôi vị võ lâm lệnh chủ. Bởi vì hiện nay trong chốn võ lâm nàng đã là người được vạn chúng bái phục, quyền thế địa vị rất ít người có thể sánh bằng. Cho nên, nàng... có lẽ như chính nàng nói, chỉ là rất thích, rất muốn đóa hoa ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ đó mà thôi.”

“Ồ?” Ninh Lăng nghi hoặc nhìn hắn.

Vũ Văn Lạc neho mắt lại, nhìn Đông Hải đảo đã biến thành một chấm đen nhỏ, trong biển rộng mênh mông này hết thấy đều có vẻ nhỏ bé như vậy.

“‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ không chỉ đại biểu cho ngôi vị võ lâm chí tôn, mà nó còn đại biểu cho một điều khác nữa, đệ biết không?”

Ninh Lăng lắc đầu.

Vũ Văn Lạc cũng không lạ lắm khi Ninh Lăng không biết, nói: “Sở dĩ ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ được thiên hạ biết đến là bởi ‘Bạch Phong Hắc Tước’, nó là tuyệt thế kỳ hoa mà Phong Lan Tước phải dành trọn tám năm mới trồng nên vì Bạch Phong Tịch. Hai người bọn họ quen nhau trên giang hồ từ thuở thiếu thời, mười năm đồng hành; đến tuổi thanh niên ký kết hôn minh cùng tiền cùng xuất chinh chiến thiên hạ; đến khi nắm trong tay nửa giang sơn thì hai người lại cùng buông bỏ nhường lại để nghiệp

phiêu bạt thiên nhai; sau khi hai người thống nhất gian hồ cùng làm võ lâm chí tôn; cuối cùng lại ẩn cư núi rừng làm một đôi thần tiên quyền lữ. Cho nên mới nói ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ này còn đại biểu cho một đoạn tình hoàn mỹ vô khuyết! Nó là đại biểu cho tình nghĩa không bỏ không rời, không hối không đổi, kể vai sinh tử, bầy bạn suốt đời giữa ‘Bạch Phong Hắc Tước’, khiến cho muôn đời nghiêng mình cảm thán! Thiếu thiếu muốn có được ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’, có lẽ thứ nàng thật sự muốn chính là...” Nói đến đây, hắn ngừng câu chuyện, không nói thêm gì nữa, xoay người quay đầu nhìn về phía trước, nơi đó là biển rộng mênh mông vô bờ, nước biển xanh lam sâu không thấy đáy, cũng như lòng dạ con người, không thể lường được.

Ninh Lăng nghe xong, trước mắt thông suốt sáng tỏ, lời mờ hiểu ra, cũng tựa hồ đã biết thứ thật sự muốn đó là gì.

Mà những lời nói này Minh Không vừa ra khỏi khoang thuyền cũng nghe được. Thời khắc đó, tinh thần ông không khỏi có chút hoảng hốt.

Thế gian này thật sự có thứ tình cảm hoàn mỹ như thế sao? Ông cùng Vị Minh, ngày trước chẳng phải cũng lưỡng tình duyệt sinh tử tương hứa đấy sao, nhưng cuối cùng bọn họ cũng nhân ly tình tán tương vong giang hồ*. ‘Bạch Phong Hắc Tước’ kẻ vai chính chiến trên giang hồ mười năm, trong chừng đó năm dài thảng rộng, chẳng lẽ bọn họ thật sự chưa từng có lòng riêng, chưa từng có nghĩ kỵ, chưa từng có tiếc nuối sao?

**Người rời đi tình cũng tan, cuối cùng tất cả đều chìm vào quên lãng*

Nếu thật như thế, đó cũng là điều tốt vậy.

Ông bước chậm rãi đến đuôi thuyền, tới nơi thì thấy Thu Trường Thiên đang đứng đấy.

“Minh huynh, phen này của chúng ta rốt cuộc chẳng làm nên sự gì tay không mà về?” Thu Trường Thiên quay đầu nhìn ông, nói.

“Việc lần này cũng xem như là may mắn trong bất hạnh.” Minh Không nặng nề thờ dài, nói.

“Cũng đúng.” Thu Trường Thiên gật đầu, “Ngày đó, nếu hậu nhân Phong gia không xuất hiện, có lẽ chúng ta còn mất mát nhiều hơn nữa.”

Minh Không lắc nhẹ đầu một cái khó có thể nhận ra, trên mặt hiện lên một nét ưu tư rất sâu.

“Minh huynh?” Thu Trường Thiên nhìn ông, “Có sao huynh lại ưu tư như vậy?”

Minh Không trầm mặc, bỗng nhiên quay đầu nhìn một chiếc thuyền lớn khác cách xa mấy trượng, Minh Nhị,

Lan Thất đang ở trên thuyền kia, mà thuộc hạ hai nhà Minh, Lan vẫn vô tích như lúc đến.

“Minh huynh?”

Minh Không quay đầu lại, chậm rãi nói: “Lạc hiền chất từng nói với ta, Đông Hải ‘Văn môn Cửu U’ đều chết trong tay Minh Nhị công tử và Lan Thất thiếu.”

“Sao?” Thu Trường Thiên nghe vậy cả kinh. Ông đã giao thủ với Cửu U, nên đương nhiên biết rõ bản lĩnh của chúng, ngay cả ông cũng không phải là đối thủ, thế mà hai người kia lại có thể giết hết... Cửu U! Vô công bực này...

“Vô công của Minh Nhị công tử và Lan Thất thiếu cao cường quả thật đương thời hiếm có, nhưng Cửu U hợp lực cũng tuyệt không thấp hơn so với hai người bọn họ liên thủ, thế nhưng cuối cùng chín người lại chết sạch trong tay hai người, đây không còn chỉ là vấn đề vô công.” Lời nói Minh Không đầy ẩn ý sâu xa.

“Vậy thì?” Thu Trường Thiên kinh nghi bất định.

“Hai mươi năm trước đây, ta từng chứng kiến một người độc chiến sáu gã cao thủ hạng nhất, nói đến vô công của người kia, chỉ cần hai gã cao thủ liên thủ là đã có thể độ ngang sức với hắn, nhưng đến cuối cùng, cả sáu gã cao thủ đều mất mạng.” Ánh mắt Minh Không rơi vào lần giáp giữa biển và trời, có vẻ mờ mịt khó khăn, “Mà người nọ dù bị thương rất nặng nhưng vẫn sống sót. Ta và người nọ cùng nổi danh, từ trước đến nay đôi bên vẫn luôn tranh chấp, tự vẫn vô công tuyệt không thua hắn, nhưng nếu để một mình ta độc chiến sáu gã cao thủ kia, cũng không nắm chắc được phần thắng. Cho nên, khi đó ta cam nguyện chịu thua người nọ, nhưng hắn chỉ cười ha ha một tiếng, nói rằng không phải vô công hắn cao hơn ta, mà vì hắn đã chuyên giết chóc từ nhỏ, giết chóc này sớm đã thành thói quen, không luận võ, chỉ luận sát nhân, so với vô công của hắn thì hắn có thể giết người gấp nhiều lần.”

Những lời này khiến Thu Trường Thiên rung mình một cái, bỗng nhiên hiểu ra, nhất thời hãi hùng.

“Võ lâm đến thế hệ này có thể nói là thời điểm hưng thịnh, môn phái nhiều, cao thủ đông, trước kia cũng không thể sánh bằng. Nhưng lúc này còn được bao nhiêu?” Minh Không quay đầu nhìn Thu Trường Thiên, “Hết thấy mọi chuyện trên Đông Hải đảo, từ đầu đến cuối hai người kia đều nằm trong lòng bàn tay. Trường Thiên huynh, hai đứa bé kia thật không đơn giản.”

“Ý huynh là...” Lúc này trong lòng Thu Trường Thiên đã phát lạnh.

Minh Không không nói gì.

Sau một lúc, Thu Trường Thiên mới hoàn hồn, sau đó cảm khái thật sâu: “Chúng ta... bất tri bất giác đã già rồi.”

“Ừ.” Minh Không im lặng một lát, sau đó nặng nề thờ dài, “Nhân vật như vậy, mấy mươi năm cũng không gặp được một, mà đến đời này lại một lần xuất hiện hai, cũng không biết là hạnh hay là chướng nữa đây.”

“Sau khi trở về, không biết giang hồ sẽ thế nào nữa đây?” Thu Trường Thiên ngửa đầu nhìn bầu trời xanh, “Chỉ hy vọng chớ có đại họa đại kiếp.”

Minh Không lại dời mắt nhìn Ninh Lăng đang đứng đầu thuyền, trên biển xanh, dưới trời mây trắng, thân ảnh của một thiếu niên áo lam như cùng hòa vào trong sắc nền ấy, trong sáng phóng khoáng mà quang minh chính trực.

“Nếu có thể cho đứa bé kia một ít thời gian, thì ngày nào đó tên tuổi nhất định có thể truyền bá cửu thiên (*chín tầng mây*).”

Thuyền thẳng hướng tây, tiến về Hoàng triều.

Những ngày đó, khí trời đẹp vô cùng, không mưa không gió.

Mà trong những ngày nắng ráo nhón nhơ trên biển rộng mênh mông này, Lan Thất và Minh Nhị đã từng có một đoạn đối thoại thế này.

“Già Tiên, người nói xem võ lâm nằm trong tay ta người thì sẽ trở thành thế nào, liệu có thể liếc mắt một cái là nhìn thấy được không?”

“Tùy vào người muốn nhìn thấy là thứ gì.”

“Nhưng người nói xem nếu trong tay người như Ninh Lăng thì sẽ ra sao?”

“Hừm?”

“Ta người không tin nhân thiện không tin hiệp nghĩa, nhưng chẳng phải chúng ta vẫn tin Ninh Lăng là người như vậy đấy sao?”

“Hắn là dị số của thế gian này, hiếm có.”

“Chúng ta đã nhìn thấy rất nhiều thứ xấu xí, thế nhưng lẽ nào người không hiểu kỳ hắn sẽ mang lại những thứ gì sao? Ta người cũng từng gặp qua, trong thế nhân vẫn có những người cho dù chịu bao bất công bao gian khổ, nhưng trong lòng vẫn luôn tồn tại hy vọng, hy vọng được nhìn thấy thứ tốt đẹp hơn, thậm chí dù chưa bao giờ thấy qua nhưng vẫn tin tưởng một ngày nào đó sẽ nhìn thấy. Khi đó, chúng ta luôn cười nhạo những người đó thật ngu xuẩn. Thế nhưng, bây giờ ta người đã thấy hắn, vậy tại sao không thử một chút?”

“Người rất muốn thấy?”

“Ta người đều không cách nào giết chết đối phương, vậy cứ xem như đây cũng là một cách giải quyết, chẳng hay sao?”

“Không hẳn không thể.”

Ngày đó, hai người hơi hốt quyết định võ lâm lệnh chủ mai sau, chỉ có điều giữa sự hơi hốt kia vẫn chứa tiếu nuối nhàn nhạt. Mà tiếu nuối gì, cũng chỉ có hai người biết được.

Vì vậy vào một ngày nào đó, Lan Thất đứng đầu thuyền trông thấy Ninh Lăng ở đầu thuyền đối diện, giọng nói nhàn nhạt nhưng vô cùng rõ ràng của nàng truyền vào tai Ninh Lăng.

“Ninh Lăng, ta cho người năm năm. Nếu năm năm sau người có bản lĩnh lên làm võ lâm lệnh chủ, chúng ta sẽ buông tay. Nếu người không làm được, vậy võ lâm này chúng ta sẽ lấy lại.”

“Ồ?” Ninh Lăng đứng đầu thuyền ngậy người, ngỡ rằng là mộng.

Nhưng Lan Thất không nói gì nữa, nàng chỉ quay đầu nói một câu gì đó với Minh Nhị đang đứng bên cạnh, sau đó thì thấy Minh Nhị khẽ gật đầu, nét mặt vẫn thanh nhã.

Trên biển xanh, dưới trời mây trắng, thân ảnh một xanh một tím đứng thẳng như ngọc đón gió, vẽ nên một bức họa xinh đẹp.

Sau đó, biển Đông Hải còn chứng kiến mấy câu như vậy.

“Già Tiên, người cũng trông cho ta một gốc ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ đi.”

“Sao ta phải trông?”

“Vì ta thích.”

“Không trông. Nếu có trông ta cũng chỉ trông ‘Bích Yêu hoa’, ‘Bích Mâu hoa’, hay ‘Bích Liên hoa’.”

* * * * *

‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ theo hậu nhân Phong gia quay về, từ đó vĩnh viễn biến mất khỏi giang hồ, truyền kỳ ‘Bạch Phong Hắc Túc’ có lẽ cũng sắp trôi xa, mở ra trang thứ nhất cho một truyền kỳ võ lâm mới.

—Hoàn Chính Văn—

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 68: Pn1. Ảnh đạo [1]

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Minh Nhị công tử bị bắt cóc!

Minh Hoa Nghiem Minh Nhị công tử của Minh gia bị bắt cóc!

Thiếu chủ Minh gia Thiên Châu – một trong sáu thế gia trên võ lâm, Minh Hoa Nghiem Minh Nhị công tử được xưng tụng là ‘Trích Tiên’ bị bắt cóc!

Từ khi tin tức này truyền khắp giang hồ đến nay, hễ người nào vừa nghe xong đều kinh hãi không thôi, đợi đến khi tỉnh táo lại ai nấy mới đều cho rằng đây chẳng qua chỉ là tin đồn nhảm, chỉ là một chuyện cười mà thôi. Nhưng bảy ngày trước, Dương Hủ Dương lão tiên bối được võ lâm xưng tụng là ‘Chiết liễu kiếm’, sau khi làm khách Minh gia trở về đã chính miệng chứng thực sự việc này là thiên chân vạn xác, quả thật có người có thể vượt qua tầng tầng lớp lớp cao thủ nhiều như mây của Minh gia mà bắt Minh Nhị công tử đi!

Ngay tức thì, giang hồ sôi trào, quần anh kinh hãi!

Chuyện này so với câu chuyện ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ hồi năm trước càng khiến mọi người kinh ngạc, càng khiến mọi người quan tâm, càng khiến mọi người không thể tưởng tượng nổi hơn nữa!

‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ là thánh vật võ lâm, là biểu tượng của võ lâm chi chủ, danh tiếng của nó vô cùng có lực hấp dẫn đối với phường đạo tặc. Mà xưa nay phường đạo tặc dù xuất phát từ thiện hay ác, phần lớn đều là trộm vàng bạc châu báu lảng la đồ cổ hay vì nguyên nhân gì đó mà trộm sách, áo quần, thức ăn, thuốc uống... chứ nào có ai lại trộm một người sống sờ sờ!

Trộm người mà làm cái gì cơ chứ?

Chúng hiệp giang hồ sau khi trải qua kinh ngạc thì bắt đầu cảm thấy nghi hoặc không thôi!

Minh gia là vọng tộc trăm năm, là gia tộc đứng đầu trong lục đại thế gia, riêng già trẻ lớn bé trong nhà nổi danh là cao thủ trên giang hồ nói ít cũng có đến hai ba mươi người, cộng thêm đám hộ vệ võ công cao cường và đám tôi tớ dù ít dù nhiều thì cũng đều luyện được một bản lĩnh nhất định, nếu nói Minh gia là tường đồng vách sắt cũng không quá đáng.

Thế mà kẻ này có thể bình yên ra vào Minh gia?

Và lại, võ công của Minh Nhị công tử đã thuộc hàng tột đỉnh đương thời, xét đến đối thủ chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Nếu nói về người có thể đáng thẳng hần, có lẽ phải kể đến hai vị cao nhân tiền bối là chưởng môn của Phong Vực phái và Thiên Bích phái thì may ra, ngoài ra thì không còn ai nữa, ngay cả Lan Thất thiếu, Liệt tam gia cũng chỉ có thể cùng hần bắt phân thắng bại.

Cho nên, chúng hiệp thật không nghĩ ra trên đời này còn ai có thể không chế mà bắt hần đi được. Không chừng trong này còn có nguyên nhân gì đây?

Sau khi phân tích như vậy, rất nhiều người cảm thấy hiếu kỳ, người thích chuyện đùa lục tục đến Thiên Châu để tìm xem kết quả cuối cùng là thế nào.

Kể từ sau ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’, võ lâm chưa từng có thêm trận sóng to gió lớn nào nữa, mà vào lúc này bỗng dưng phát sinh chuyện lạ, sao có thể không khiến nhóm hiệp sĩ đang buồn não ruột cảm thấy hưng phấn cho được? Chúng hiệp ai nấy đều xoa tay bóp chân lắc đầu vạn cô đề chuẩn bị tóm tên đạo tặc này, qua đó biểu dương tinh thần võ lâm nghĩa hiệp, đồng thời còn cứu được thiếu chủ Minh gia danh tiếng lẫy lừng, vừa có ân tình vừa được danh tiếng, thật đúng là nhất cử sở đắc*.

**Chỉ một hành động nhưng đạt được nhiều kết quả tốt.*

Vì vậy, mấy ngày nay người đến Thiên Châu như nêm, người thì phóng ngựa rầm rập, người thì thi triển khinh công bay ngang bay dọc, chỗ nào cũng có. Sau khi những người này đến Thiên Châu, thì còn dò ra được một vài chi tiết mà Dương Hủ tiên bối chưa từng cho hay.

Gửi Minh gia:

Ta thường nghe Minh gia Thiên Châu là thế gia đứng đầu võ lâm, phú khả địch quốc, kỳ trân dị vật có thể so với Hoàng gia. Nhưng tối nay vào tìm tòi, cảm thấy đồn đãi sai hết, xem xét trên dưới trong ngoài Minh gia, chẳng có gì ngoài những vật tầm thường xoàng xĩnh không thể lọt vào mắt người, thật là quá thất vọng. Ta vô cùng tức giận, đang định quay về, chợt thấy Nhị công tử của quý gia, sáng chói như minh châu, dung nhan như ngọc bích, ta quá sức vui mừng, vì vậy đã dắt Nhị công tử đi cùng để an ủi ý ta, đợi khi ta hết hứng thì sẽ mang trả lại. Không cần nhớ nhưng không cần cảm tạ.

Ảnh đạo – Diệp Vô Ảnh.

Trong hang cùng ngõ hẻm trà lâu phổ chợ ở Thiên Châu hầu như đều có một tờ giấy này, nghe nói đây là bút tích của kẻ đã bắt cóc Minh Nhị công tử khỏi Minh gia, là do một tên phó đồng nào đấy chuyên hầu hạ Nhị công tử truyền ra với hy vọng chúng hiệp giang hồ có thể sớm ngày giải cứu công tử nhà hần. Lại nghe nói, đêm mà Ảnh đạo đột nhập vào Minh gia, tất cả mọi người trong nhà đều an giấc ngon lành, không hề phát giác sự lạ.

Chúng hiệp nắm tờ giấy trong tay, âm thầm suy nghĩ.

Từ tờ giấy này có thể kết luận: Thứ nhất, Minh Nhị công tử bị bắt là sự thật; thứ hai, kẻ bắt người có tên là ‘Diệp Vô Ảnh’, hảo là ‘Ảnh đạo’, tạm thời nam nữ chưa rõ; thứ ba, lý do bắt người của tên Ảnh đạo này tựa hồ chẳng ăn nhập gì với nhận thức trước nay của chúng hiệp; cuối cùng, Ảnh đạo này tựa hồ ra vào Minh gia rất dễ dàng tự nhiên, lại không tốn nhiều công sức đã bắt được Nhị công tử.

Vậy thì...

Vậy thì...

Lẽ nào...

Võ công của Ảnh đạo này đã đạt đến mức kinh thế hãi tục?!

Nghĩ thế, trong lòng chúng hiệp bắt đầu thấp thỏm lo lắng, lo lắng cho tương lai sau này cũng lo lắng cho địa vị Minh gia hiện nay.

Tên Ảnh đạo bí hiểm này, trộm nhà nào không trộm lại trộm trúng ngay nhà này? Hơn nữa vàng bạc trân bảo gì không cướp, lại cướp trúng ngay Nhị công tử xuất sắc

nhất nhà người ta, gia chủ tương lai nhà người ta! Haizzz, vì cái danh tiếng đệ nhất thế gia này của Minh gia mà Nhị công tử cũng thật là khổ, thật đáng thương đáng tiếc làm sao!

Vì vậy chúng hiệp dù lo lắng thì lo lắng nhưng đành cấp gói quay về, lúc về mới im ắng làm sao, chẳng bì với cảnh xôn xao rộn ràng lúc đến.

Dầu sao, hành tẩu giang hồ, cẩn thận là trên hết.

Đương nhiên cũng có một số ít người vẫn hưng phấn nhiệt tình tiếp tục ở lại Thiên Châu tìm hiểu chi tiết đêm đó, thế nhất định phải tìm ra Ảnh đạo giải cứu Minh Nhị công tử khỏi nguy nan, đồng thời trừng phạt luôn tên đạo tặc dám khiêu chiến chính nghĩa này.

Đương khi toàn bộ võ lâm đều vì tin tức Minh Nhị công tử bị bắt mà kinh chấn, lo lắng, thì trong lúc đó, tại một tiểu điểm ven đường thuộc Anh Châu lại đón tiếp hai vị khách nhân đặc biệt chói mắt.

Người đi trước là một thiếu nữ tuổi chừng mười bảy mười tám, trên người vận một bộ nhu váy màu đỏ hạt lựu, tóc búi đôn kể cắm một cây trâm san hô có tua rũ, bên hông dắt một thanh đoản đao, trên lưng đeo một bao quần áo, cước bộ nhẹ nhàng, khuôn mặt tươi cười ngọt ngào, mày xinh mắt xinh mũi xinh môi xinh, trông như một đóa hoa lựu vừa chớm nở, xinh đẹp đến mức khiến người ta chỉ cần liếc nhìn một cái đã lóa cả mắt.

Mà theo phía sau nàng là một vị công tử trẻ tuổi, mái tóc đen dài như mực được buộc một cách tùy ý trên đỉnh đầu bằng một sợi vải trắng tựa hồ tiện tay xé ra từ một mảnh vải nào đó, vài sợi tóc còn sót lại rơi ra rũ xuống trên vai, người vận một bộ áo dài màu trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo màu xanh nhạt, vì không buộc thắt lưng nên áo xổng xộc xệch, toàn thân cao thấp không còn vật gì khác, thoát nhìn có vẻ vì xuất môn rất vội vàng nên không kịp chỉnh trang dung nhan cho gọn gàng. Tuy vậy, trông công tử kia vẫn vô cùng tuấn đạt khoan thai, mặt mày thanh tao nho nhã khiến người khác nhìn vào cứ ngỡ chẳng phải người trần.

Ông chủ tiểu điểm vừa thấy hai vị khách nữ xinh đẹp nam anh tuấn như vậy lâm môn, đương nhiên tiếp đãi rất nhiệt tình.

Cạnh cửa có một cái bàn trống, cô gái ngồi xuống, nói: “Mang lên hai bát mì.” Giọng nói cũng thật là giòn giã ngọt lịm.

Công tử kia thì dùng tay áo phất phất qua ghế rồi mới ngồi xuống.

Trong lúc chờ mì, thiếu nữ xinh đẹp chống má, một đôi mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm vị công tử ngồi đối diện.

Công tử kia vẫn tỏ ra ung dung điềm tĩnh mặc nàng nhìn.

Nhìn một hồi, thiếu nữ mở miệng: “Chắc chắc, dung nhan như ngọc viện, sao có thể không thích. Cô nương ta xuất sơn đã hơn hai tháng, trần báo thấy qua vô số cũng không mấy may khiến ta động tâm, nhưng mà công tử, ta vừa thấy đã sinh lòng yêu nên không thôi. Quả nhiên không phải là bảo vật độc nhất trên đời, bản cô nương ta sẽ không lấy.”

Công tử kia nghe vậy tào nhả cười, nói: “Được cô nương để mắt, tại hạ vô cùng vinh hạnh.”

Công tử này không phải ai khác, chính là người đang khiến cả giang hồ ‘Sục sôi’ – Minh Hoa Nghiêm Minh Nhị công tử. Về phần vị cô nương xinh đẹp này, chỉ nghe lời nàng nói thì không khó suy đoán, đây chính là tên Ảnh đạo tài cao mặt lớn – Diệp Vô Ảnh.

“Vậy người theo ta hỏi sơn được không?” Diệp Vô Ảnh nghe vậy tức thì mắt lấp lánh.

Nụ cười của Minh Nhị chưa tắt, thân nhiên nói: “Chẳng phải bây giờ cô nương đi đâu tại hạ cũng theo tới đó đấy sao?”

Diệp Vô Ảnh bĩu môi, nói: “Đấy chẳng phải vì ta dùng thủ pháp độc môn phong bế năm đại huyệt của người, bằng không người chịu theo ta sao.”

“Ồ?” Minh Nhị nghe vậy, ý cười càng sâu, đôi mắt thông suốt phảng phất cách thủy mà nhìn, có vẻ mệnh mang xa xăm, “Tại hạ có một chuyện muốn thỉnh giáo.”

“Nói đi.” Ánh mắt Diệp Vô Ảnh không rời hấn, đứng là càng nhìn càng thích.

“Cô nương tự xưng là đạo tặc, mà Minh gia vàng ngọc châu báu không ít, có sao cô không lấy đi bắt tại hạ? Bắt tại hạ là nhằm mục đích gì?” Minh Nhị vô cùng nho nhã lễ độ hỏi.

“Không phải ta vừa nói rồi sao —” Diệp Vô Ảnh cười cười, cười vô cùng ngọt ngào lại đắc ý, “Bảo vật Minh gia các người mặc dù cũng đáng chút tiền nhưng chẳng phải độc nhất vô nhị, mà cô nương ta cũng chẳng phải là người tham tiền. Ta từ khi bái sư tập nghệ tới nay đã lập chí lớn: Dĩ đạo vi sinh (*sống bằng nghề trộm cướp*), chỉ trộm trân bảo độc nhất vô nhị thiên hạ. Mà người lại là người đầu tiên kể từ khi ta hạ sơn đến đây thấy lọt mắt, cho nên bản cô nương muốn bắt người cắt vào kho báu của ta.”

“Ừm” Minh Nhị gật đầu biểu thị đã biết, cuối cùng còn khen một câu, “Cô nương thật là một người tào nhả.” Trông điệu bộ chẳng có vẻ gì là một tù nhân mà tính mạng của bản thân đang nằm trong tay kẻ khác.

“Cho nên, người đồng ý hỏi sơn với ta được không? Ta sẽ giải huyệt đạo cho người, tuy nói cách mỗi năm canh giờ ta đẩy thông khí huyết cho người nhưng vẫn luôn phong bế huyệt đạo, nếu nhờ thân thể người có tồn thương gì, ta sẽ đau lòng lắm.” Diệp Vô Ảnh nhìn Minh Nhị chăm chăm, tỏ vẻ lo lắng vô cùng, nhưng ý tứ trong lời nói lại như coi Minh Nhị là một món trân bảo mà đôi đũa, tiếc sợ sẽ bị hỏng hóc gì.

Có điều Minh Nhị công tử xưa nay vốn là người tào nhả độ lượng, nghe vậy cũng chỉ mỉm cười, bày vẻ từ chối cho ý kiến.

“Hai vị, mì đây ạ, mời dùng từ từ.” Tiểu nhị mỗi tay bưng một bát mì đặt lên bàn.

“Ồi chào, đói quá đi mất, ăn mì đi.” Diệp Vô Ảnh vừa thấy mì được đặt lên bàn, tức thì quên hết mọi lời vừa nói, rút đũa bắt đầu ăn.

Minh Nhị công tử rũ mắt nhìn thoáng qua bát mì, thấy bên mép bát có một vết đen kịt, giương mắt nhìn sang thì thấy bát của Diệp Vô Ảnh dính một dấu tay nhóp nhép mà nàng ta vẫn vui đầu ăn lấy ăn để, sợi mì dính qua vết dấu tay kia nàng ta cũng không hề biết, vẫn ăn ngon lành.

Diệp Vô Ảnh vừa ăn vừa không quên bắt chuyện với hắn, “Mau ăn đi, mì này mùi vị không tệ, nước rất ngon, thơm lắm đấy.”

“Tại hạ không đói bụng.” Minh Nhị tao nhã nói, “Nếu cô nương thích, vậy hãy ăn chén này nữa đi.” Nói rồi đẩy chén mì sang phía nàng ta.

“Ồ?” Diệp Vô Ảnh vừa ngậm mì vừa lúng búng nói, “Đoạn đường này người ăn không nhiều lắm, sáng nay người cũng không ăn. Tuy rằng danh hào của người là ‘Trích Tiên’, nhưng cũng chẳng phải tiên thật đến mức có thể không ăn rau cháo nhân gian?”

“Tại hạ chỉ không đói bụng thôi.” Minh Nhị vẫn tao nhã đáp.

“Thật?” Diệp Vô Ảnh nghi ngờ nhìn hắn, thật khó tin một người có thể không ăn trong một thời gian dài như vậy mà vẫn không thấy đói.

“Bản thiếu biết vì sao hắn không ăn.”

Chợt một giọng nói xen vào, thanh âm trong trẻo mà lại mỉa mai, mọi người nghe thấy không khỏi theo tiếng nhìn lại.

Vừa nhìn ra thì thấy trên một gốc cây cao to trước cửa có một người đang ngồi vắt vẻo, thân mình được che bởi tầng tầng lớp lớp lá cây xanh biếc, mơ hồ có thể thấy được một góc tay áo màu tím đậm, một mái tóc đen uốn lượn rũ xuống bên vai, còn có hai ánh sao xanh biếc so với lá cây còn xanh hơn — chính là đôi mắt.

Mắt xanh — đôi mắt màu xanh biếc...

Diệp Vô Ảnh sững sờ đến quên cả nhai mì, tròn to hai mắt nhìn Lan Thất, sau đó há mồm, sợi mì chưa dứt rút ra rơi lại vào trong bát, nhưng nàng chẳng thèm để ý, sau một lúc mới chợt hoàn hồn, kêu lên hết sức vang dội: “Đôi mắt này... ta muốn!”

Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người trong điểm đầu tiên là sững sờ, sau đó là mấy phút im lặng ngẩn ngui, rồi cuối cùng là một tràng cười to.

“Ha ha ha... Ha ha ha...”

Ngay cả người trên cây cũng cất tiếng cười to.

“Ha ha... Bản thiếu sống đến hôm nay mới lần đầu tiên nghe được có người dám nói muốn lấy mắt của bản thiếu, ha ha... Rất thú vị!”

Tiếng cười chưa dứt đã thấy một bóng áo tím lướt nhẹ qua, sau đó bên bàn cạnh cửa đứng một người.

Đan kế

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 69: Pn1. Ảnh đạo [2]

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chỉ thấy người này vận một bộ áo dài màu tím đậm, kim quan buộc tóc, chuỗi quan rũ xuống trên vai, tay cầm ngọc phiến, dung nhan rực rỡ vô song lại ẩn ước một tia yêu mị, một đôi bích mâu phảng phất sóng xuân ngưng tụ xán lạn đến mức có thể câu hồn nhiếp phách. Đừng nói ai khác trong điểm, ngay cả Diệp Vô Ảnh nhìn thấy đã không thể dời mắt, hồn điều phách loạn.

Mà Minh Nhị vẫn thản nhiên cười cười nhìn người mới tới, đôi mắt mệnh mang trong tích tắc trở nên trong suốt, “Hóa ra là Thất thiếu đấy à.”

Lan Thất xoay một tiếng mờ ngọc phiến ra, cười tùm tùm nhìn Minh Nhị, nói: “Bản thiếu tử khi hay tin Nhị công tử gặp nạn liền lo lắng không thôi, ăn không ngon ngủ không yên, cho nên không quản ngày đêm mà lao đến đây. Nay thấy Nhị công tử vẫn bình an, hơn nữa còn có mỹ nhân làm bạn bên cạnh, lòng ta thật được an ủi.”

“Ồ?” Minh Nhị nghe thế như cười như không nhìn nàng, trong đôi mắt quang âm u sâu thẳm tựa như ẩn ước điều gì, “Làm phiền Thất thiếu nhớ nhưng rồi.”

“Ai da, nói thế nào ta ngươi cũng từng cùng chung hoạn nạn, cho nên chút tình nghĩa ấy vẫn phải có.” Trong đôi mắt mờ Lan Thất ẩn chứa ý cười, khẽ phe phẩy ngọc phiến, chuôi quan trên vai phát pho càng tăng thêm vẻ phong lưu phóng khoáng, “Chỉ có điều bản thiếu có một chuyện vẫn không hiểu, cơ sao Nhị công tử lại vô thanh vô tức rời khỏi Minh gia như thế?”

Lúc này ánh mắt Minh Nhị quét qua Diệp Vô Ảnh còn đang sững sờ ở đối diện, nói: “Đêm đó tại hạ vốn sắp đi ngủ, bất chợt trong phòng xuất hiện một bóng người cùng một luồng hương lạ, tại hạ chưa kịp phản ứng lại thì đã bất tỉnh chẳng biết gì nữa, khi tỉnh lại thì đã thấy Diệp cô nương, lúc đó mới biết mình đã rời khỏi Minh gia. Sau đó lại phát hiện bản thân đã bị Diệp cô nương dùng thủ pháp độc môn phong bế huyệt đạo, trước khi được giải huyệt nếu không có nàng khai thông khí huyết qua huyệt thì sẽ nghẹn huyệt mà chết, cuối cùng thì đến nơi này.”

“Ồ?” Lan Thất nghe vậy chớp chớp mắt, tuyệt đối không có một tí mảy may đồng cảm, “Với bản lĩnh của Nhị công tử mà cũng bị mê hương mê hoặc?”

“Đó là vì Diệp cô nương thủ pháp cao minh võ nghệ phi phàm, mà bản lĩnh tại hạ lại chẳng thể so vào đâu.” Minh Nhị công tử đáp vô cùng khiêm tốn.

“Chà.” Lan Thất bừng tỉnh đại ngộ gật gật đầu, sau đó dời mắt nhìn sang Diệp Vô Ảnh, “Có lẽ vị cô nương này chính là Ảnh đạo Diệp Vô Ảnh Diệp cô nương đại danh鼎鼎.”

Đột nhiên bị đôi mắt mờ kia nhìn chăm chú, Diệp Vô Ảnh chấn động toàn thân, kể đó thần hồn mới quay về, đôi mắt khẽ động, bỗng dừng đứng đây, tay chụp một cái lõi đoản đao ra khỏi vỏ, ánh đao sáng lóa đâm thẳng vào khuôn mặt Lan Thất, khi mắt thấy mũi đao đã gần ngay trước mí mắt nàng, ai nấy đều há mồm nín thở, lại nghe một tiếng vang nhỏ, đây là đầu ngón tay Lan Thất búng lên mũi đao, tức thì đao kia đổi hướng, trượt qua tai nàng.

Diệp Vô Ảnh một kích không thành cổ tay khẽ động, chuôi đao đảo ngược, y theo thế đao cắt ngang, mũi đao lại đâm thẳng về phía hai mắt Lan Thất. Lan Thất ngửa người ra sau, dưới chân dời bước, phút chốc đã lùi xa một trượng. Diệp Vô Ảnh lần thứ hai đánh hụt, nàng ta lập tức xoay người xuất chiêu mới, đoản đao không rời hai mắt Lan Thất, tựa như bị trói chặt với đôi mắt mờ kia. Mà Lan Thất cước hạ vô thanh thân hình như mị, cho dù Diệp Vô Ảnh dùng chiêu thức gì đâm từ góc độ nào thì vẫn luôn bị nàng tránh được; thỉnh thoảng bấm tay bắn ra, tiếng binh khí lanh canh, tay cầm đao của Diệp Vô Ảnh bị chấn động đến tê dại.

Đầu một lát, Diệp Vô Ảnh mới rời còn hăng hái bừng bừng đột nhiên thu chiêu, đôi mắt xinh đẹp nhìn đáng vẻ vẫn ung dung điềm nhiên của Lan Thất, một lát sau mới nói: “Hôm nay dừng đây, ngày khác lại đánh nữa.”

Lan Thất thiếu xua tay nổi tiếng cuồng vọng thế mà đối với chuyện này không hề tức giận, nghe vậy chỉ nhún mày, nói: “Vừa rồi cô nương muốn lấy đôi mắt này của bản thiếu?”

“Đúng vậy.” Diệp Vô Ảnh khẳng khái đáp, “Ta chưa từng thấy qua đôi mắt nào màu xanh mà còn đẹp như vậy, đương nhiên muốn thu lấy cất vào kho bảo của ta.”

“Ồ?” Khóe mắt Lan Thất khẽ động, sau đó cất tiếng cười to, nhìn Diệp Vô Ảnh từ trên xuống dưới, rồi gật gật đầu tỏ vẻ khá hài lòng, nói, “Trông cô nương thanh tú như vậy, bản thiếu cũng khá thích, không bằng ngươi gả cho bản thiếu làm Thập bát phu nhân, sau này bầu bạn bên cạnh bản thiếu, như thế có thể nhìn mắt của bản thiếu thường xuyên rồi.”

“Không được.” Diệp Vô Ảnh nghe thế lắc đầu, mắt nhìn chăm chăm mắt mờ của Lan Thất, càng nhìn càng cảm thấy ngứa ngáy, chỉ có điều bây giờ chưa có cách nào lấy được nên đành tạm gác lại, “Gả cho ngươi, mắt ngươi vẫn không phải là của ta, chỉ có lấy mắt ngươi cất vào kho bảo, khi đó mới là của ta.”

“Ồ?” Mắt mờ Lan Thất đảo vòng, khóe môi lộ ra ý cười như có như không, “Thì ra cô nương muốn lấy làm của riêng.” Nói xong dời mắt nhìn qua Minh Nhị, “Vậy cô nương bắt Nhị công tử, cũng là muốn cất giấu hán vào kho bảo của cô?”

“Đương nhiên rồi.” Diệp Vô Ảnh vẫn khẳng khái đáp, “Ta từ khi hạ sơn đã thấy qua rất nhiều nam tử, tuy cũng có vài người tướng mạo tuấn mỹ xuất chúng, song lại không có ai có được thần vận như Nhị công tử này, thật là xứng với cái danh ‘Trích Tiên’. Cho nên ta muốn dẫn hán quay về đưa vào kho bảo của ta, sau đó dùng hán băng ngàn năm đóng băng hán, như vậy hán có thể trường tồn mãi mãi.”

“Ồ?” Lời này vừa thốt ra đến cả Lan Thất cũng trở mắt, mắt mờ nhìn về mặt nghiêm túc của Diệp Vô Ảnh, sau đó lại nhìn về mặt hồ hững của Minh Nhị, cuối cùng là cười rộ lên, “Ha ha ha... Hay hay hay! Cách này không tệ, sở thích của cô nương cũng rất thú vị. Bản thiếu thật là chờ mong, hôm nào đó liệu bản thiếu có thể đến nhìn qua đôi chút...?” Nói đến đó, khóe môi Lan Thất thiếu đặc biệt cong, đôi mắt mờ cũng đặc biệt sáng, phải biết rằng... Đó là đóng băng Minh Nhị công tử đấy nhá, chi nghĩ thôi cũng thật khiến người ta hưng phấn.

“Được.” Diệp Vô Ảnh rất sáng khoái đáp ứng, “Ta dẫn ngươi đi.” Trong lòng lại nghĩ: Lúc này bản cô nương không đánh lại ngươi, không có cách gì đoạt được đôi mắt của ngươi. Nhưng đợi đến khi vào địa bàn của bản cô nương, ta nhất định bắt được ngươi, sau đó cũng sẽ đóng băng đôi mắt mờ độc nhất vô nhị này!

“Bản thiếu mời mắt mong chờ.” Mắt mờ Lan Thất lại đảo vòng trên người Minh Nhị đang ngồi im lặng một bên, “Bản thiếu cáo từ trước.” Nói xong không đợi đáp lại, người đã biến mất.

“Ấy? Thì ra không phải hán đến cứu ngươi?” Diệp Vô Ảnh nhìn thân ảnh Lan Thất tiêu sái rồi đi, không khỏi quay đầu lại nghi ngờ nhìn Minh Nhị, “Ta còn tưởng hán đến cứu ngươi nữa chứ.”

“Thất thiếu xưa nay hành sự vô thường.” Minh Nhị công tử mỉm cười, đáp qua loa. Mục đích Lan Thất thiếu đến đây không ngoài hai điểm: Thứ nhất muốn thăm dò xem chuyện này thật giả thế nào, thứ hai là muốn nhìn xem hán chặt vật ra sao hoặc là để cười nhạo hán. Chỉ có điều lời này Nhị công tử đương nhiên sẽ không nói với Diệp Vô Ảnh.

“Thôi được rồi, ăn no rồi thì chúng ta đi thôi.” Diệp Vô Ảnh chả thèm quan tâm Lan Thất thiếu đến làm gì, nàng chỉ quan tâm bảo vật độc nhất vô nhị hiện nay trên đời có nằm trong kho bảo ở nhà của nàng hay không, có thuộc sở hữu của nàng hay không thôi. Hướng chỉ nàng rất tự tin vào thủ pháp điểm huyệt độc môn của mình, cho nên chẳng lo lắng Minh Nhị công tử dám không ngoan ngoãn theo mình.

Vì vậy hai người lại tiếp tục lên đường, dọc đường đi Minh Nhị công tử thế mà cũng được một phen kiến thức khác lạ.

Ví như, khi đi qua Nam Sơn thì bọn họ gặp phải một toán sơn tặc chặn đường đánh cướp.

Lúc đó đám sơn tặc ấy đang ẩn nấp trong rừng rậm thì thấy trên sơn đạo có một nam một nữ đang đi tới, dáng vẻ hai người trông đều hết sức xinh đẹp, mà thoạt nhìn có vẻ đều là người tay trái gã không chặt, do đó bọn chúng cho rằng đánh cướp hai người này là chuyện dễ như trở bàn tay. Chỉ có điều nhìn cách ăn mặc và hành trang của hai người quá tầm thường, không có vẻ gì là giàu có béo bở, cho nên bọn chúng khá thất vọng. Tuy nhiên ngẫm lại thì thấy, cô nương kia tuổi còn trẻ, dung mạo lại xinh đẹp, bắt về dâng cho trại chủ làm một tiểu phu nhân cũng không tệ. Còn gã nam kia nhìn qua tựa hồ là người đọc sách, có thể bắt về cho ghi chép sổ sách gì đấy, tóm lại nhất định hữu dụng. Nghĩ thế bọn chúng liền nhảy phốc ra đường chắn lối đi, bảo rằng phải trả tiền mồi lộ, không có tiền thì lưu người lại, nếu không chịu lưu người nữa thì đánh phải lưu mạng.

Hai người Diệp Vô Ảnh, Minh Nhị đột nhiên nhìn thấy một đám sơn tặc nhảy ra, sau khi quan sát bọn chúng một lượt, khòe môi Minh Nhị ngẫm một ý cười nhàn nhạt im lặng đứng một bên, còn Diệp Vô Ảnh thì tỏ mò hỏi một câu: “Trong sơn trại của các người có trân bảo gì sao?”

Đám sơn tặc vừa nghe thấy thế đều cười ha ha, có tên đáp: “Trong trại bảo bối gì cũng có cả, cô nương chỉ cần đi theo chúng ta thì sẽ được hưởng dụng.”

Diệp Vô Ảnh nghe xong liền đồng ý theo bọn chúng lên sơn trại.

Đám sơn tặc nghe được lời này thoáng giật mình. Bình thường những khi bọn chúng đánh cướp đều khiến mấy người bị cướp kia hô to gọi nhỏ, khóc lên khóc xuống, đòi sống đòi chết, nào dễ dàng như lần này. Nhất thời bọn chúng không khỏi do dự, lại nhìn thanh đoản đao dắt bên hông cô nương xinh đẹp kia, thầm nghĩ đây không phải là mặt thám của quan phủ hay của sơn trại khác phái đến thăm dò bọn chúng chứ?

Diệp Vô Ảnh thấy bọn chúng bất động, bèn giục chúng mau mau dẫn đường, nàng nóng lòng muốn thấy trân bảo lắm rồi. Có điều thế này lại càng khiến đám sơn tặc hoài nghi, lại nhìn về mặt bình tĩnh của Minh Nhị đứng bên cạnh, trong lòng cảm thấy hai người này nhất định không đơn giản, càng khẳng định lại lịch hai người không nhỏ, chắc chắn không phải người đi đường bình thường, vì vậy âm thầm nhảy mất với nhau. Sau đó tên cầm đầu đáp ứng, để hai người đi đằng trước, bọn chúng theo sau nhăm ngừ hai người chạy trốn.

Sau khi Diệp Vô Ảnh sáng khoái nhận lời bọn chúng rồi, liền lập tức đi trước, Minh Nhị tự nhiên cũng đi theo, còn đám sơn tặc thì đi phía sau. Cứ đi thế chừng ba dặm đường, Diệp Vô Ảnh ngẫu nhiên ngoái đầu nhìn lại thì phát hiện đám sơn tặc vừa rồi còn đi phía sau đã biến mất không thấy tăm hơi. Có điều nàng không hề tức giận, chỉ lầm bầm: “Một tên tiểu tặc mà dám chặn đường cướp của bản cô nương, không biết cô nương ta chính là tổ tông của cường đạo hay sao?”

Lại nói đám sơn tặc kia ý mình biết rõ địa hình lặng lẽ thoát khỏi hai người, sau khi về tới sơn trại mới lên thở ra một hơi, rồi lại lập tức chạy đi bẩm báo với trại chủ. Trại chủ vốn đang ngồi chờ thu hoạch của bọn chúng, lúc này nghe thấy chúng tay không mà về, không khỏi tức giận bưng bưng. Sau lại nghe bọn chúng giải thích, tuy rằng hạ hỏa đôi chút, nhưng vẫn rống một câu: “Thằng trai thì thôi đi, còn con bé đó thì có năng lực gì, ít nhất phải bắt về cho bản trại chủ mới được chứ.”

Lời này vừa dứt, mọi người liền nghe thấy một giọng nói giòn tan ngọt lịm: “Ta đến đây. Thì ra sơn trại của các người ở chỗ này à, trông cũng ngon lành đấy.”

Mọi người cả kinh, lập tức theo tiếng mà nhìn thì thấy trên nóc nhà đứng hai người, chính là tiểu cô nương và gã nam tử ban nãy.

Một trận gió núi thổi qua, thổi bay tay áo hai người đứng trên nóc nhà phấp phới, phảng phất là sơn thần hiện thân, mọi người đứng dưới cảm thấy kinh hãi sùng sờ hơn là cảm thấy đẹp mắt. Chỉ có điều vì sao luồng gió này còn mang theo mùi hương lạ? Song lại rất dễ chịu. Đám sơn tặc hít hít mũi ngửi, có tên còn xấu xa nghĩ không biết đây có phải mùi thơm cơ thể của tiểu mỹ nhân không nữa?

“Chết cha, không hay rồi! Hương này...”

Có người bỗng hô một tiếng kinh hãi, nhưng chưa nói hết câu đã ngã phịch xuống đất, sau đó những tên sơn tặc khác cũng lần lượt nhũn người ngã phịch xuống. Tuy nhiên ý thức bọn chúng vẫn thanh tỉnh, trơ mắt nhìn tiểu mỹ nhân cười hi hi kéo nam tử nhảy từ trên nóc nhà xuống.

Có mấy tên sức chống cự mạnh, mắt thấy hai người vừa đáp đất liền xiêu xiêu vẹo vẹo xông lên, lại bị tiểu mỹ nhân dễ dàng đập một cước ngã chổng queo.

Đội tất cả đám sơn tặc đều ngã nằm trên đất không gượng dậy nổi, Diệp Vô Ảnh phui phui tay, ngẫm nhìn bốn phía, “Không biết trong sơn trại các người có trân bảo gì đây.” Nói xong liền bắt đầu chạy đi lục tìm.

Diệp cô nương ham đi tìm bảo, lưu lại một mình Nhị công tử đứng nguyên tại chỗ. Nhị công tử quét mắt một vòng nhìn đám sơn tặc nằm trên mặt đất đang mở to mắt vừa sợ hãi vừa tức giận mà nhìn hẩn, khòe môi hơi cong, sau đó quay đầu đi đến ngồi xuống chiếc ghế dựa bọc da hổ của trại chủ, đưa tay chống má nhắm mắt dưỡng thần, bộ dáng kia trông thanh thản bao nhiêu có thanh thản bấy nhiêu, trông tao nhã bao nhiêu có tao nhã bấy nhiêu. Đáng thương đám sơn tặc này không động được cũng không hét được, cả đám không thể làm gì khác hơn là mở mắt trừng trừng nhìn hẩn.

Sơn trại này mặc dù không lớn, nhưng dù sao cũng mang danh là trại, không như một mẫu đất có ba gian nhà tranh, do vậy trong một hai khúc ngắn ngủi Diệp cô nương chắc chắn không lục soát xong cả trại được. Hơn nữa người trong trại cũng không ít, vừa thấy nàng đột nhiên xông vào, nam nhân đương nhiên lập tức cầm đao quơ tới. Cũng may Diệp cô nương võ công cao cường, cộng thêm mê hương rất nhiều, nên những người đó nếu không bị nàng ta đánh ngã thì cũng bị dính mê hương mà đổ gục. Mà nữ nhân trẻ nhỏ vừa thấy Diệp cô nương dùng mảnh phi thương như vậy, nếu không hét chói tai bỏ chạy thì cũng là hoảng sợ đến không thể động đậy, còn nàng ta thì vội vàng tìm bảo nên không thèm đếm xỉa đến nhóm phụ nữ con nít này. Chỉ có điều... Tìm hơn nửa canh giờ, trại này cũng bị lật tung hơn phân nửa rồi, nhưng ngoài trừ vàng bạc cùng châu ngọc trang sức bình thường thì Diệp cô nương không tìm được một vật gì gọi là “Bảo vật độc nhất trên đời”, thật là thất vọng, thật là không cam lòng. Vì vậy nàng ta lại không ngừng cố gắng tìm kiếm.

Trong khi đó Nhị công tử ngồi dựa trên ghế dưỡng thần hồi lâu vẫn chưa thấy Diệp cô nương quay về, thầm nghĩ chắc trân bảo nhiều quá, hoặc chả có thứ gì. Trong lúc chán chết, Minh Nhị liền đứng dậy đi vòng quanh một chút. Hẩn chỉ bị Diệp cô nương dùng thủ pháp độc môn phong bế huyết đạo nên tạm thời mất đi võ công và tính mệnh bị uy hiếp, ngoại trừ điều đó ra thì không có gì khác người bình thường. Phòng ốc trước trại rất nhiều, Nhị công tử vào mấy gian đều thấy trống không, cuối cùng vào một gian bày biện khá lộng lẫy mà lại tục không chịu được thì thấy một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, nàng kia vừa thấy có người tiến vào liền vội vàng trốn dưới giường, thân thể run rẩy, nhưng run nửa ngày vẫn không thấy có động tĩnh gì, không khỏi lặng lẽ ngẩng đầu lên nhìn lại, vừa nhìn nhất thời quên cả hít thở.

Hoa sức cả phòng tựa hồ cũng chỉ để phụ trợ vị công tử văn đạm phong thanh kia, hẩn dạo bộ trong phòng một vòng, dáng vẻ nhàn nhã thong dong tựa như đang du ngoạn.

Minh Nhị nhìn qua căn phòng một lượt, thì thấy trên chiếc bàn phía bên trái đặt một cây dao cạo, trông được lau chùi khá sạch sẽ. Hẩn liền dời bước đi qua, bỗng cảm

thấy có một đôi mắt đang nhìn mình, không khỏi quay đầu nhìn lại, thì thấy nàng kia đang ngo ngắc nhìn hắn, hắn lập tức mỉm cười, nói: “Mượn tạm phu nhân dao cầm này dùng một lúc.” Nói xong rồi cầm lấy rồi đi, lưu lại nàng kia hãy còn ngẩn cười giữa cơn say mê.

Minh Nhị trở lại chỗ cũ, thấy bọn sơn tặc vẫn nằm đầy đất, hắn lại ngồi xuống ghế da hổ, đặt dao cầm trên đầu gối, thử gảy gảy dây đàn, tiếng đàn khá chuẩn, xem ra được dùng thường xuyên. Nghĩ lại căn phòng hoa lệ kia, đoán chừng là nơi ở của nữ nhân mà tên trại chủ yêu thích, còn cô gái kia có lẽ là tiểu thư nhà ai đó bị cướp đến đây làm trại chủ phu nhân.

Minh Nhị quét mắt nhìn bọn sơn tặc, “Tại hạ quấy rầy chư vị, xin dùng một khúc đàn bồi tội.”

Đầu ngón tay nhẹ khảy, tiếng đàn vang lên, du dương như nước chảy xuôi dòng như hoa cỏ sinh sôi, phút chốc cao vút bạt ngàn thoáng cái dồn dập réo rắt như ngựa phi gào múa cát vàng cuộn cuộn, ngay sau đó lại trầm thấp như nấc như nghẹn như nguy cơ trùng trùng, rồi lại nhẹ nhàng tươi sáng như trăm hoa đua nở như gió xuân thổi say lòng người... Tiếng đàn lúc cao lúc thấp lúc nhanh lúc chậm, khi thì lưu loát khi thì ngưng nghỉ, mà ánh mắt, vẻ mặt của đám sơn tặc trên mặt đất cũng theo tiếng đàn mà biến hóa, khi thì bình yên vui sướng, khi thì khuôn mặt đỏ bừng ánh mắt dữ tợn, khi thì si mê say sưa, khi lại thống khổ bi thương...

Dao cầm

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 70: PN1. Ảnh đạo [3]

Diệp cô nương vẫn đang tìm bảo.

Nhị công tử vẫn đang đàn.

“Kỹ cầm của Nhị công tử thật tuyệt, thật là có nhã hứng làm sao.” Chợt vang lên một tiếng cười khẽ cắt đứt tiếng đàn.

Minh Nhị ngừng đàn, nói: “Thất thiếu tựa hồ còn hào hứng hơn.”

“Ồ! Sao so được với Nhị công tử ngồi đây gảy đàn tiêu khiển cho đám thổ phỉ.” Lan Thất khua khua ngọc phiến thông thả bước vào phòng, quét mắt nhìn đám sơn tặc đang nằm trên mặt đất một vòng, lắc đầu thở dài, “Tiếng đàn của Nhị công tử là tiên âm, những tên phạm phu tục tử phúc mỏng này sao có thể thưởng thức được, phỏng chừng là tốn thọ mất thôi.”

“Thất thiếu nói đùa, những người này chẳng qua chỉ trúng mê hương của Diệp cô nương nên tạm thời hôn mê mà thôi.” Minh Nhị quét mắt nhìn qua đám người.

Lan Thất nghiêng đầu nhìn hắn, “Là Nhị công tử nói đùa bản thiếu mới phải?”

Minh Nhị nghe vậy ngược mắt thoáng nhìn nàng, khảy khảy dây đàn, sau đó mới nhân nhạ nói: “Trước kia từng nghe có cao nhân tiên bối có khả năng “Lấy âm ngự nhân” (dùng âm thanh để điều khiển con người), lúc đó tại hạ rất hiếu kỳ, nay nhân lúc đang nhân rồi mới thử luyện tập một chút xem sao.”

“Hừ.” Lan Thất khinh bỉ khịt khịt mũi, đi đến cạnh Nhị công tử đưa tay đẩy hắn sang một bên, rồi đặt mình ngồi xuống, “Nhị công tử rõ là xem mạng người như cỏ rác, ầy thế mà còn nguy hiểm là đánh đàn bồi tội, người chừng nào thì mới có thể tháo lóp da giả tiên kia xuống.”

Sơn trại này tuy nhỏ, nhưng chiếc ghế của trại chủ khá lớn, hai người ngồi hãy còn dư dả, vì vậy Nhị công tử rất hào phóng nhường cho Lan Thất một nửa.

Đối với trò minh trào ám phúng của Lan Thất, Minh Nhị công tử trước nay luôn làm như mất diếc tai ngơ, hắn để dao cầm sang bên, nói: “Gần đây có xem qua một quyển nội công tâm pháp của tiên nhân, phát hiện vài phương pháp vận khí thú vị, cho nên muốn thử xem dùng khí gảy đàn thì sẽ có hiệu quả thế nào.”

“Vì vậy những tên này mới có may mắn được nghe Trích Tiên đàn một khúc.” Ánh mắt Lan Thất không hề có chút thương tiếc đảo qua đám sơn tặc.

Minh Nhị cười đáp lại.

Lan Thất ngửa người thoải mái dựa vào ghế, nói: “Nói đi, người đang giờ trò gì đây? Chớ nói với bản thiếu gì mà Diệp cô nương thủ pháp cao minh mê hương lợi hại, coi như ban đầu người bị nàng ta khống chế đi, nhưng bản thiếu chả tin bảy tám ngày nay rồi mà người vẫn không tìm được biện pháp giải quyết đâu, huống hồ bản thiếu đã tìm được, không có chuyện người Minh gia không tìm được người.”

“Tại hạ nào có giờ trò gì đâu?” Minh Nhị cười nhạt, “Chỉ là...” Hấn quay đầu nhìn Lan Thất.

“Chỉ là gì cơ?” Lan Thất ngược mắt nhìn hấn.

Hai người lúc này gần trong gang tấc, phảng phất hiểu nhau vô cùng, bốn mắt nhìn nhau, thoáng chốc thấu đến nơi sâu nhất trong mắt đối phương.

Nhàm chán!

Trong mắt hai người lúc này chỉ có hai chữ đó.

Kể đó Lan Thất cười khê, Minh Nhị công tử thì hiếm khi thờ dài một tiếng.

Ngẫm lại, sau khi hai người trở về từ Đông Hải đảo, từng ước định trong vòng năm năm sẽ không động đến bất cứ gia phái nào trên võ lâm. Mà hai nhà Minh, Lan dưới sự an bài hữu ý của bọn họ, trong trận tập kích bất ngờ của người Đông Hải hồi năm trước cũng không tổn thất nhiều, ngược lại còn giúp trừ bỏ một vài khối thịt thối ác tính. Mấy tháng này hai nhà sống êm biển lặng, võ lâm cũng sống êm biển lặng, thế nên hai người đều cảm thấy cực buồn chán.

“Hí viên giờ không còn đặc sắc nào nhiệt như ngày xưa nữa, nên chẳng còn gì thú vị.” Giọng nói Nhị công tử hàm chứa ý vị tiếc hận vô cùng, “Đêm đó thấy tiểu cô nương kia khinh công rất khá, có thể một mạch đến thẳng Đoan Hoa Lâu mà không kinh động một người Minh gia, nhất thời không khỏi cảm thấy hiếu kỳ.”

“Nói thể khinh công của tiểu cô nương này không hề thua kém Ngải Vô Ảnh.” Lan Thất ngồi thẳng người, “Có điều ngươi hiếu kỳ gì cơ?”

“Tại hạ chưa từng bị bắt làm tù binh, nên thử nghĩ muốn thử một lần xem cảm giác đấy thế nào.” Nhị công tử đáp.

“Chỉ vì nguyên nhân này?” Lan Thất trừng bích mâu một cái, sau đó bĩu môi, “Ý tưởng này của ngươi chán ngắt.”

“Có điều dọc đường đi vị Diệp cô nương này cũng khá thú vị.” Minh Nhị cười nhìn nàng.

Lan Thất khịt mũi hừ một tiếng.

Ý cười nhàn nhạt bên môi Minh Nhị càng sâu hơn, “Có điều Thất thiếu có gì lại lặn lội nghìn dặm xa xôi từ Vân Châu tới đây?”

“Chuyện ‘Nhị công tử bị bắt cóc’ thú vị như vậy, bản thiếu há có thể không đến xem nào nhiệt.” Lan Thất tà tà liếc hấn, “Mà bây giờ bản thiếu lại càng muốn nhìn thấy Nhị công tử bị đóng băng trong hàn băng, không biết khi đó Nhị công tử có còn tiền dung tiền mạo tiền khí tiền vận nữa hay không?”

“Thế ư?” Ánh mắt Minh Nhị ngưng lại, sau đó ngẩng đầu dòi mâu, tầm nhìn rơi vào khoảng không phía trước, “Tại hạ còn tưởng rằng...” Đang nói phân nửa thì bỗng dừng lại, trong giọng nói nhàn nhạt mơ hồ ẩn ước một tia buồn vô cớ.

“Ngươi tưởng...” Trong lòng Lan Thất khẽ động, nhướn mày, bích mâu nhìn thẳng hấn, truy hỏi, “Tưởng gì cơ?”

Minh Nhị không đáp, chỉ lặng lặng nhìn đằng trước trại, đằng ấy núi non trùng điệp, từng bách xanh biếc, cảnh sắc tuyệt đẹp. Sau một lúc lâu, hấn bỗng nói: “Ngay khi ta mất tích, cha ta lập tức lấy lý do tìm ta mà triệu hồi các phân chủ Minh gia ở các châu các thành.”

Lan Thất im lặng, bích mâu cũng vượt qua căn phòng khu trại, rơi vào khoảng không phía xa xa.

Việc gia chủ Minh gia triệu hồi các phân chủ ngay vào thời điểm này, ý nghĩa không cần nói cũng biết.

Những năm gần đây, Minh Nhị tuy chỉ mang tiếng là thiếu chủ Minh gia, nhưng thực ra hấn chính là người chân chính nắm quyền Minh gia.

Lúc này Minh phụ có hành động như thế, đó chính là đoạt quyền.

Phụ tử nghi kỵ nhau, thân nhân mưu tính nhau, đối với bọn họ mà nói... rất bình thường.

“Thất thiếu có từng nghĩ, vì sao ta lại được sinh ra trên đời?” Minh Nhị nhàn nhạt hỏi, “Đối với phụ mẫu ta mà nói, nếu có thể lựa chọn, nhất định bọn họ sẽ chọn không sinh chúng ta.”

Nghe vậy, trong lòng Lan Thất chấn động, nhưng ngoài lại bất động, chỉ có điều tay nắm ngọc phiến chặt thêm hai phần.

“Từ lâu đã sớm biết làm thế nào để sinh tồn ở Minh gia, làm thế nào để sinh tồn trên thế gian.” Thanh âm của Minh Nhị cũng mệnh mang xa xăm như mâu quang của hấn vậy, “Cũng biết tiền vô tam vô tứ, ma lãnh huyết lãnh tính, biết rằng làm được như vậy mới có thể vô giải khả kích*, mới có thể tiêu sái như thường, mới không phụ bản thân. Thế nhưng... ngẫu nhiên có một chớp mắt bất lực mà biến trở lại người, rồi lại có thất tình lục dục lại có thất vọng thương tâm.” Bên môi Minh Nhị lộ ra một nụ cười như có như không, “Nếu như... có thể vĩnh viễn không có tâm tư con người, vậy mới là tốt.”

**Vô giải khả tích: tốt đến mức không chê vào đâu được, kín kẽ đến mức không có một kẽ hở.*

Những lời này, nếu xuất phát từ miệng người khác, Lan Thất đã sớm cười ầm lên rồi, nhưng đây lại là Minh Nhị, nàng không những không cười, ngược lại trong lời nói thoang thoang nhẹ nhàng tựa hồ ẩn giấu gì đó ấy còn khiến nàng cảm thấy như đồng bệnh tương lân.

Lan Thất trầm mặc một lát, mới nhẹ nói một câu: “Cho dù thế nào, ta ngươi chung quy đều như nhau.”

Bất kể phụ mẫu, thân nhân thế nào, bất luận thế nhân xem mình là yêu, ma, quỷ, nghiệt... ra sao; trên đời này vẫn có một người là người, có một người là ta, sinh tiền tử hậu đều như nhau, không hề có cớ dục.

Minh Nhị nghe vậy quay đầu lại nhìn nàng.

Lan Thất thì nghiêng đầu nhìn hần.

Bốn mắt nhìn nhau, mâu quang tĩnh hòa, thật lâu không dời.

Sau đó Minh Nhị mỉm cười, nụ cười dường như thổi tan cả màn sương mù bao phủ dòng Trường Giang Hoàng Hà bấy lâu, rốt cuộc thấy đến tận cùng, một đôi mắt thanh thấu trong suốt, một nụ cười thoang thoảng nhẹ nhàng.

Lan Thất nhìn hần, đôi bích mâu trong xanh phẳng lặng xa xăm như nước, phút chốc ngừng chuyển, tựa hồ đã đứng lặng như thế nghìn năm, muôn đời, vĩnh cửu.

* * *

Khi Diệp cô nương hai tay trống trơn trở lại trước trại, thì thấy Minh Nhị công tử ngồi trên ghế da hổ gầy đàn, đám sơn tặc nằm trên đất ngáy o o, còn Lan Thất thì khom lưng đứng giữa bọn chúng tựa như đang tìm gì đó.

Thấy nàng quay lại, Minh Nhị ngừng đàn, Lan Thất thì đứng thẳng lưng, hỏi: “Lần này Diệp cô nương có tìm thấy thứ gì gọi là ‘Bảo vật độc nhất vô nhị trên đời’ không?”

Diệp cô nương vốn đang ủ rũ, nhưng vừa thấy đôi bích mâu xán lạn kia tức thì phấn chấn hẳn lên, nói: “Mấy tên bịp bợm này, dám gạt bản cô nương ở đây có rất nhiều bảo, ai dè chà có thứ gì lọt được mắt!”

Lan Thất nghe vậy đảo đảo bích mâu, ngẫm ngẫm rồi cười, nói: “Cũng không xem là gạt. Sơn trại này tuy nhỏ, nhưng thật ra vẫn có một trân bảo.”

“Ồ? Là gì đấy? Ở chỗ nào?” Diệp cô nương lập tức truy hỏi.

Lan Thất nhìn Diệp cô nương đang rất nóng ruột, trong đôi bích mâu tà khí xao động, cúi đầu nhìn gã trại chủ nằm trên mặt đất, sau đó khom lưng gỡ viên trân châu to chừng ngón tay cái trên mũi hần xuống, nói: “Viên ‘Tê nguyệt châu’ này tuy không sáng bóng chói mắt như minh châu, nhưng có khả năng tránh nước, đặt trong nước sâu có thể phát sáng như ánh trăng, so với minh châu còn trân quý hơn, đáng tiếc lại không ai biết, càng đáng tiếc hơn là lại bị xem như một viên châu thông thường mà gắn lên mũi tên trại chủ này. Có điều, may mà nó gặp được bản thiếu, bằng không đúng là kẻ tài không được trọng dụng.”

Diệp Vô Ảnh nghe vậy nhất thời mất lời cả ra, mờ mờ nhìn Lan Thất lấy đi viên châu trên mũi tên trại chủ, trong lòng ngũ vị tạp trần, hối hận có, đổ kỵ có, tức giận có, đau lòng cũng có.

Lan Thất đặt viên châu trong lòng bàn tay, thời khắc đó sắp qua giờ ngo, dưới ánh mặt trời đặc biệt sáng chói, viên châu sáng long lanh như bạch ngọc, vốn chỉ là một viên châu tầm thường thoảng cái lấp lánh tựa rõ hẳn lên.

Diệp cô nương nhìn viên châu, đôi mắt đảo đi đảo lại mấy vòng, sau đó dẫu môi nói: “Ta tới trước, viên châu này nên thuộc về ta.”

Lan Thất nhướn mày, quay đầu nhìn Diệp Vô Ảnh, chỉ cười không hề phản bác, rồi chậm rãi nói: “Diệp cô nương muốn lấy viên châu này từ tay bản thiếu?” Nói đoạn, nàng vẫn đứng yên tại chỗ, chỉ duỗi dài tay rồi mở bàn tay ra, viên châu nằm ngay ngắn trong lòng bàn tay nàng dường như đang chờ Diệp Vô Ảnh đến lấy.

Phút chốc nghe được lời ấy, Diệp Vô Ảnh động lòng đồng thời dưới chân cũng động, nhưng trong tích tắc không biết vì nguyên do gì mà bỗng giật mình, nàng lại bắt động. Tuy thế ánh mắt nàng không rời viên châu, sau đó lại nhìn Lan Thất đang đứng đấy cười cười nhìn mình, sau một lúc lâu ảo não thờ dài. Nàng biết mình không cách nào lấy được viên châu đó, phản ứng mới ngay một thoáng vừa rồi kia, nàng biết, đó là sợ hãi!

Lan Thất thấy phản ứng của Diệp Vô Ảnh, ý cười trên mặt càng đậm.

Diệp Vô Ảnh thấy Lan Thất cười, trong lòng khó chịu, quay sang Nhị công tử đang ngồi im một bên, nói: “Sơn trại này chẳng có gì cả, chúng ta đi...” Nên biết nàng tìm nửa ngày mà chẳng tìm được một bảo vật nào nhìn vừa mắt cả, thế mà một viên châu quý báu nằm sờ sờ ngay trước mắt dễ lấy như trở bàn tay lại để người khác cuỗm mất, chuyện này với nàng mà nói thật là quá quá tiếc hận.

Ánh mắt Lan Thất dừng trên người Minh Nhị vừa đứng dậy, thấy hần vẫn còn hứng thú chơi trò ‘Tù binh’ này, vì vậy bèn thu viên châu chuẩn bị rời đi. Song khi nhìn đến đám sơn tặc nằm trên đất, khoe môi lại cong lên đầy hứng thú, đột nhiên gọi Diệp Vô Ảnh, nói: “Diệp cô nương không định xử lý ô sơn tặc này sao?”

Diệp Vô Ảnh nghe vậy nhất thời dừng bước, quay người lại, hơi bức bối nói: “Đúng vậy, mấy tên bịp bợm này dám gạt cô nương ta mất một phen công sức, há có thể không trừng trị!”

Nói xong liền đi tới trước mặt đám sơn tặc, rút đoản đao ra, vung vẩy trên trán một gã, song không hề lấy mạng của hần, mà chỉ đang khắc lên trán tên kia hai chữ ‘Sơn tặc’ khiến máu tươi đầm đìa, có điều tên này vẫn chìm trong giấc ngủ không biết trắng sao. Nàng khắc xong tên này lại đến tên tiếp theo, chưa tới một lát đã khắc xong hết cả đám.

Xong đâu đấy, Diệp cô nương phui phui tay, nói: “Sau này cho dù các người đi tới chỗ nào, người người đều biết các người là sơn tặc! Hừ, đây là tội dám gạt bản cô nương!” Nói xong liền xoay người rời đi.

Lan Thất lại gọi nàng, về mặt mang theo hiếu kỳ, trong đôi mắt hàm chứa trêu đùa, hỏi: “Thế còn những nữ nhân bị bắt vào sơn trại thì sao? Diệp cô nương không cứu các nàng sao?”

Diệp Vô Ảnh quay đầu lại, về mặt ngạc nhiên nói: “Những nữ nhân kia thì liên quan gì đến ta? Các nàng không đắc tội với ta, mà ta cũng chẳng phải đến đây để hành hiệp trọng nghĩa. Lẽ nào chỉ vì đến đây mà ta phải lo lắng sắp đặt cho cuộc sống sau này của các nàng? Hừ, cô nương ta không muốn người khác sắp đặt cho mình, tự nhiên cũng không muốn sắp đặt cho người khác. Bây giờ đám sơn tặc này đang hôn mê bất tỉnh, muốn đi hay ở, làm phi hay dân, là sống hay chết, các nàng tự chọn tự chịu trách nhiệm thôi.”

Nghe xong lời này, Lan Thất, Minh Nhị nhìn nhau một cái, sau đó đều lộ ra một nụ cười đầy ý vị thâm trường.

Lan Thất nhìn Diệp Vô Ảnh, trong đôi mắt xanh chứa đầy vẻ hứng thú, nói: “Lời này của Diệp cô nương rất hợp tâm ý bản thiếu, vậy Tê nguyệt châu này bản thiếu sẽ tặng cô.” Nói đoạn tay vung lên, hạt châu kia thoảng cái bay về phía Diệp Vô Ảnh.

Nàng ta vội vàng cúi tay chộp lấy, nhìn viên bảo châu vô giá trong tay, rồi lại nhìn Lan Thất phía đối diện, thoáng vẻ ngạc nhiên nghi hoặc, “Hạt châu này cứ vậy mà cho ta?”

“Đương nhiên.” Lan Thất cười đáp.

Diệp Vô Ảnh nghe xong rất sợ nàng đổi ý bèn vội vàng cất hạt châu vào trong ngực, xong đầu đầy mới nói: “Người đừng tưởng rằng cho ta hạt châu này thì ta sẽ không lấy mất của người nữa. Nói cho người biết, mất của người, một ngày nào đó nhất định sẽ vào tay bản cô nương ta.”

“Ha ha ha...” Lan Thất nghe vậy cười to, đồng thời thân hình phi lên, thoáng cái đã đứng trên đỉnh trại, lại tung người mấy cái, thân ảnh đã bay xa, chỉ còn dư âm bên tai, “Có bản lĩnh cứ lấy, bản thiếu chủ.”

“Chờ xem, bản cô nương nhất định lấy được mất người!” Diệp Vô Ảnh quay về phía không trung đã không thấy bóng người hồ lên.

Phía sau, Minh Nhị chỉ cười cười không hề nhiều lời, thấy Diệp Vô Ảnh rời đi cũng cất bước đi theo. Lúc xoay người dời bước, hần bỗng hơi nghiêng đầu, thì thấy sau cột trụ cách hai trượng lộ ra một nửa khuôn mặt tú lệ, chính là nữ tử vừa gặp ban nãy, một đôi mắt xinh đẹp chứa đầy ao ước và khát vọng, dưới chân Nhị công tử chưa hề dừng, ung dung quay đầu rời đi.

Sau khi rời khỏi sơn trại, Diệp Vô Ảnh và Minh Nhị đi thẳng về phía nam, dọc đường đi Diệp cô nương chưa bao giờ xao nhãng thực hiện đại sự của cuộc đời nàng – sưu tập ‘Bảo vật độc nhất vô nhị trên đời’. Chỉ có điều con đường tìm bảo vật của Diệp cô nương không được thuận lợi lắm, bởi lẽ luôn bị Lan Thất thiếu chủ cản trở.

Ví như, khi ở thành Quân, Diệp Vô Ảnh nghe được mấy vị lão nhân trong trà lâu bàn luận về bảo ngọc ‘Tuyệt hồ thanh đại’ tương truyền mấy đời của Vân gia. Đợi màn đêm buông xuống, nàng ta liền vội vào Vân gia thám thính, ngờ đâu lại thấy ngay Lan Thất đang đón gió mà đứng trên nóc nhà, trong tay cầm một khối mỹ ngọc đưa về phía vầng trăng sáng. Khối ngọc kia hình quả trứng, màu trắng như tuyết, trong suốt lấp lánh, vừa nhìn biết ngay là hàng thượng phẩm tuyệt đỉnh. Nhưng khiến người khác chú ý nhất chính là ruột ngọc, giữa ruột ngọc là một vòng bích sắc nhân nhạ, dưới ánh trăng nhìn lại, trông như một làn sóng xanh biếc đang chậm rãi lưu động, vô cùng kỳ dị.

Khối bảo ngọc này, Lan Thất thiếu chủ không chấp tay tặng nàng nữa.

Lại ví như, Lâm gia thành Tương có một món cổ vật gọi là ‘Thanh long nghiên mực’, trên nghiên mực này khắc hình rồng, sau khi mài mực thì sẽ trông thấy rồng bơi lội trong mực, rất là thần kỳ. Vì vậy Diệp Vô Ảnh lại đợi đến đêm đột nhập vào Lâm gia, tuy nhiên khi nàng đến nơi, chỉ thấy Lan Thất thiếu chủ đang đứng trong thư phòng Lâm gia vung bút vẽ gì đó, trông như một bức họa rồng uốn lượn, trước mặt nàng đặt một nghiên mực cổ, mực trong nghiên như ẩn như hiện một con thanh long đang cuộn cuộn...

Đương nhiên, nghiên mực cổ này Lan Thất thiếu chủ cũng không chấp tay đưa tặng.

Rồi ví như...

Lại ví như...

Sau khi cùng Lan Thất thiếu chủ tương phùng vô số lần, bây giờ mỗi khi biết được một món bảo vật nào đó Diệp Vô Ảnh đều khẩn trương không thôi. Thời gian đột nhập tìm bảo sẽ sớm hơn so với trước kia đôi chút, cuối cùng thậm chí lúc trời mới nhá nhem chưa tối nàng đã động thủ, tuy nhiên kết quả đều là chậm hơn Lan Thất thiếu chủ một bước.

Có thể tưởng tượng được, mỗi khi thấy Lan Thất thiếu chủ nắm bảo vật trong tay thì Diệp cô nương cảm giận đến mức nào, ảo não đến ra sao. May mà món bảo vật đệ nhất là ‘Trích Tiên’ vẫn nằm trong tay an ủi nàng phần nào.

Đương nhiên, ngoại trừ gặp nhau trên đường tìm bảo, ngẫu nhiên Lan Thất thiếu chủ cũng gặp họ ở vài chỗ khác.

Diệp cô nương không có hứng thú với vàng bạc nên không thèm trộm nó, vì vậy mà trong túi trống trơn, dọc đường đi dài gió dầm sương không nói, cho dù thỉnh thoảng mới vào tiệm cơm khách điểm, cũng tuyệt đối chọn loại rẻ nhất.

Vì vậy, đương khi mặt trời chói chang treo trên đỉnh đầu, hai người núp dưới bóng cây ăn lương khô tẻ nhạt, còn Lan Thất thiếu chủ thì thoải mái ngồi xe ngựa chậm rãi thưởng thức trà ngon quả ngọt ngay trước mặt họ.

Hoặc là, khi hoàng hôn tối trời, bọn họ chân căng như tơ tinh thần rã rời đi trên đường, thì một cánh cửa sổ lớn nào đó trong một lầu gác trắng lè nào đó bên đường đột nhiên mở ra, Lan Thất thiếu chủ tay trái ôm mỹ nhân tay phải nâng rượu ngon, nghiêng người lười biếng dựa trên lương thấp đặt bên cửa sổ, híp mắt cười chào một tiếng: “Nhị công tử, Diệp cô nương, lại gặp mặt.”

* * *

Nhiều lần vô tình chạm mặt như vậy, Diệp cô nương vừa vào giang hồ vốn không biết con người tính cách của Lan Thất thiếu chủ có lẽ vẫn chưa rõ ràng, nhưng Nhị công tử lại tâm như gương sáng. Hần vì buồn chán cho nên khi gặp được Diệp Vô Ảnh đã tùy ý để nàng ‘Bắt đi’, mà Lan Thất đi theo đoạn đường này chỉ vì muốn xem cuộc vui kèn trêu chọc hai người, lấy đó để an ủi tháng ngày tẻ nhạt của nàng.

Nói thật, dọc đường này quan sát con người hành vi lời nói của Diệp cô nương, Nhị công tử quả thực cảm thấy rất thú vị, so với việc ngồi ở trong Minh gia thú vị hơn nhiều, nhưng mà...

Đêm nay Nhị công tử cùng Diệp cô nương nghỉ trọ trong một khách điểm ở thành Kinh, hai gian phòng một đêm, cộng thêm bữa sáng là năm ngân lạc, so với trước nay chưa từng có lần nào rẻ như vậy, cũng chưa từng có lần nào đơn sơ như thế. Theo Nhị công tử quan sát được, Diệp cô nương này si mê bảo vật thì có thừa mà tính tình thì lại hết sức keo kiệt, nếu có thể tiết kiệm thì sẽ tiết kiệm đến cùng, nếu có thể không dùng tiền thì tuyệt đối sẽ không bỏ ra nửa cắc.

Xét thấy Nhị công tử vô cùng phối hợp trên đường đi, cho nên Diệp cô nương rất hào phóng mà quyết định thuê hai gian phòng. Dưới cái nhìn của Nhị công tử, sau khi Diệp cô nương ăn xong bữa tối thì liền trở về phòng, mới đặt lưng xuống giường một lát đã chìm vào mộng đẹp. Mà Nhị công tử sau khi bảo tiểu nhị mang đến một thùng nước nóng để rửa ráy rồi cũng nghỉ ngơi. Đối với giường chiếu cùng đệm chăn không biết đã có bao nhiêu người nằm qua, trên đây còn dính bao vết dầu mỡ, Nhị công tử kiên quyết không dùng. Đại khái suốt đoạn đường này mỗi khi tìm nơi ngủ trọ, nếu trong phòng có tháp, Nhị công tử sẽ phui phui bụi trên đó rồi kiên nhẫn nằm qua

một đêm, nếu không có thì đành chọn một cái ghế ngồi tạm qua đêm thôi.

Nửa đêm, Nhị công tử đang nằm trên tháp đột nhiên nghe thấy tiếng rột rột nho nhỏ, không khỏi mở mắt đứng dậy. Nương nhờ ánh trăng chiếu vào qua cửa sổ, cộng thêm thị lực thâm hậu kinh người của mình, Nhị công tử có thể thấy rõ một con chuột lớn từ dưới đất nhanh như chớp bò qua, vèo một cái đã bò lên bàn, lại nhanh như chớp mà bò lên giường, lại vèo một cái đã chẳng thấy tăm hơi đâu nữa...

Thoáng chốc, Nhị công tử đang bị Diệp cô nương phong bế năm đại huyết vốn phải tạm mất võ công chợt phi thân nhảy lên!

Tốc độ cực nhanh như tên bắn, vọt thẳng lên trần nhà!

Mắt thấy sắp chạm trần nhà, mắt thấy đầu sắp vỡ người sắp thương là lúc —

May mà Nhị công tử thân thủ bất phạm!

Chỉ thấy giữa không trung hần uồn người một cái (tuy rằng tư thế khó coi) tránh được trần nhà, rồi lại lật mình một vòng (tuy rằng thiếu chút nữa sái thất lung) nhẹ nhàng đáp đất, không hề phát ra một tiếng động.

Trong phòng, Nhị công tử đứng thẳng đơ, sắc mặt trắng bệch, mắt nhìn đăm đăm.

Bộ dáng kia có thể gọi là kinh hoàng, cũng có thể gọi là sợ hãi.

Nói tóm lại, khi ánh mắt Nhị công tử lướt qua mặt đất, bàn ghế, giường chiếu... mà con chuột vừa bò qua, thì trên khuôn mặt tuấn mỹ đến kinh người được thể nhân tôn xưng là ‘Trích Tiên’ ấy lại càng tái nhợt, mà trong phòng thì không ngừng vang lên tiếng rột rột của con chuột đang cắn phá gì đấy, thế lại càng khiến Nhị công tử dựng tóc gáy toàn thân, cộng thêm bụng đói khiến hần như nhũn cả ra, trong dạ dày cuộn cuộn từng đợt.

Trên mặt đất đều bị con chuột bò qua, bàn cũng bị bò qua, giường chiếu cũng bị bò qua...

Như vậy tháp này cũng bị bò qua, ghế này cũng bị bò qua, cả khách điểm này đều bị chuột bò qua...

Trong lúc nhất thời —

Trong đầu —

Trong mắt —

Trong tai —

Đều là bóng của con chuột, là tiếng kêu của con chuột.

Nhị công tử run lên, bỗng dưng gơ tay vung tay áo, một luồng kinh phong xuất ra không tiếng động bật tung cửa sổ, tiếp đó thì thấy bóng người lóe lên, Nhị công tử đã nhảy ra khỏi cửa sổ, cánh cửa vô thanh vô tức khép lại.

Nhị công tử bay ra khỏi khách điểm, bay qua đường phố, bay qua tầng tầng mái nhà, cuối cùng dừng trên mái một tòa cao lâu nào đó, dưới ánh trăng có thể thấy hàng chữ phản mặc lớn ‘Ly Phương Các’ trên tấm biển treo trước lâu. Nhị công tử nhẹ nhàng bay vào trong lâu, lại nhẹ nhàng mở một cánh cửa sổ nào đó, lại nhẹ nhàng bay vào.

Căn phòng này khác xa một trời một vực với căn phòng ban nãy của Nhị công tử.

Trong phòng lụa mỏng buông xuống như mây như khói, trên mặt đất lót một tấm thảm gấm xinh đẹp rất dày, giữa phòng đặt một chiếc bàn tròn gỗ lê, trên bàn đặt mấy cái bồn màu sắc óng ánh, mùi thơm của hoa quả điểm tâm tỏa ra bốn phía. Bên phải đặt một chiếc bàn dài, trên đây bày một bộ khay trà ấm phi thủy và chén hồng ngọc; bên trái đặt một chiếc bàn con gỗ đàn hương, trên bày một mâm bạch ngọc, một lư hương chạm khắc rồng vàng, trên mâm ngọc đặt một viên dạ minh châu phát ra ánh sáng mỏng lung nhàn nhạt, khói từ lư hương lượn lờ trong không khí, mùi hương thoang thoảng; phía trước đặt một tấm bình phong lụa thêu mai đo tuyết trắng, sau bình màn lụa buông xuống, trong màn có người đang say giấc yên bình.

Căn phòng này lộng lẫy xinh đẹp không gì sánh được, còn có phần mỏng lung mờ mờ ảo ảo như khói như sương, khiến kẻ khác tâm sinh niệm đẹp.

Có điều lúc này Nhị công tử lại không hề có niệm đẹp gì, hần vừa vào phòng, tức thì cảm thấy thoải mái sáng khoái như được nước trong hồ trời tẩy sạch một thân bùn đất bụi trần. Sau khi buông lỏng tâm thần, trước dùng một chén trà thơm, sau đó ngồi xuống ghế, chậm rãi thưởng thức trái cây điểm tâm trên bàn. Nhị công tử đã lâu chưa từng được ăn uống ngon miệng như vậy, cho nên bữa này thoáng cái ăn nhiều hơn hẳn. Đương nhiên, tư thái Nhị công tử vẫn tuyệt đối phong nhã như tiên, không có tí mảy may liên quan đến câu ăn như hổ đói.

“Ha ha, Nhị công tử không làm tù binh nữa mà đổi thành làm chuột rồi sao?” Trong màn có người cười khê.

Nhị công tử vừa nghe chữ ‘Chuột’, lập tức mắt hững ăn uống, trái cây đưa đến miệng rồi cũng đặt trở lại.

“Hay là, Nhị công tử chơi trò tù binh chán rồi, giờ muốn thử mùi vị làm hái hoa tặc?” Người trong màn lại tiếp tục trêu ghẹo.

Nhị công tử vẫn làm như mất diếc tai ngơ, đoạn đường này chưa từng được ngủ một giấc ngon lành, bây giờ ăn uống no say rồi lại cảm thấy buồn ngủ. Hần bèn rót một chén trà súc miệng, sau đó đứng dậy ra sau bình phong, gơ tay vén màn lụa lên, liền thấy Lan Thất đang nghiêng người dựa vào đầu giường, bên môi nở nụ cười nhạt, trong đôi bích mâu ẩn ước yêu mị, trên người chỉ mặc một bộ áo mỏng màu trắng, mái tóc đen dài xõa trên gối, ngọc dung nửa ẩn nửa hiện trong ánh châu mỏng lung, tư thái biêng nhác phong tình như tranh vẽ, khiến Nhị công tử trước nay luôn tâm lĩnh tình đậm, lúc này người mòi thần một mà cũng cảm thấy tim đập thình thịch, tình thần rung động.

Mình Nhị nhẹ buông tay, màn lụa sau lưng nhẹ rũ xuống, rồi cười ôn nhã, nói: “Thất thiếu luôn nói chúng ta cùng chung hoạn nạn, tình nghĩa sâu nặng, thử nghĩ Thất thiếu nhất định vui lòng cho tại hạ tá túc một đêm.” Nói đoạn, động tác của Nhị công tử rất nhã nhặn mà vẫn nhanh nhẹn đẩy Lan Thất vào trong, sau đó cời tắt, nói lòng áo

ngoài rồi nằm xuống, giường chiếu dưới thân vừa sạch vừa mềm, tinh thần Nhị công tử thoải mái phút chốc lặn vào mơ màng.

Lan Thất không ngờ Nhị công tử ôn văn tao nhã lại không khách khí như thế, cho nên khi bị đẩy vào trong giường thì hãy còn ngẩn người, đợi khi phản ứng lại, Minh Nhị đã nằm xuống ngủ thật thư thái. Thất thiếu nhìn hắn, bích mâu đảo vòng, sau đó khẽ môi cong lên cười tà, cúi đầu kề tai Minh Nhị, nói nhỏ: “Nhị công tử, người ăn của bản thiếu, ngủ giường của bản thiếu, vậy nên báo đáp thế nào đây?”

Minh Nhị nhắm mắt phớt lờ.

Lan Thất lại gần hơn một chút, nhỏ nhẹ mà mỉa mai nói: “Không bằng lấy thân báo đáp theo bản thiếu, thế nào?”

Minh Nhị mở mắt, sau đó xoay người, hai người lại càng gần hơn, mặt đối mặt, hơi thở sát bên. Nhị công tử mỉm cười, cười vô cùng ấm áp dụ hoặc, nói: “Rốt cuộc là ai theo ai?”

“Đương nhiên là Nhị công tử theo bản thiếu.” Nhị công tử mỉm cười khiến trong lòng Lan Thất bất giác sinh ra một loại cảm giác khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 71: Pn1. nh đạo [4]

“Hửm?” Trong mắt Minh Nhị tựa hồ lóe lên gì đó, nhưng quá nhanh khiến Lan Thất không kịp thấy rõ. Bỗng Minh Nhị động thân, Lan Thất theo phản xạ đưa tay ra không biết là muốn tóm hay muốn đẩy, chỉ biết tay vừa chạm vào một thân thể ấm áp thì lập tức cảm thấy đất trời xoay chuyển, ngay sau đó đầu bịch một tiếng ngã xuống gối, may mà gối đủ mềm nên không sao, nhưng trên người lại bị một áp lực đè nặng khiến ngực có cảm giác khó chịu hít thở không thông.

“Bây giờ Thất thiếu đã biết là ai theo ai rồi chứ?” Minh Nhị vẫn cười ấm áp tao nhã, chỉ có điều hô hấp không còn bình ổn.

Lan Thất nhìn Minh Nhị phía trên, tình huống lúc này của bọn họ là gì sao nàng không biết được, thế nhưng Lan Thất thiếu nào có thể dễ dàng chịu thua, huống chi lâu nay trong lòng nàng luôn tồn tại một loại khiêu khích, đối nghịch với Minh Nhị. Vì vậy chỉ thấy trên khuôn mặt yêu mỹ tuyệt luân tràn ra một nụ cười vừa ngọt ngào vừa mỉa mai, dịu dàng nhả chữ: “Không thử sao biết được?” Nói xong, thất lưng chùn xuống tay ra sức đẩy chân gấp cong lại, thoáng chốc trời đất đảo lộn, biến thành Lan Thất ở trên Minh Nhị ở dưới.

Lần trở mình này, thần sắc Minh Nhị bỗng dung biến đổi, mi phong thoáng chốc giật giật không dễ phát hiện.

“Nhị công tử, chúng ta có nên thử một chút hay không?” Lan Thất cười tùm tùm cúi đầu kề sát.

“Thất thiếu khẳng định muốn thử?” Minh Nhị nhìn đôi bích mâu càng lúc càng gần kia, hỏi.

“Đương nhiên.” Hơi thở Lan Thất đã quấn quanh ngay trên chóp mũi.

Hai khuôn mặt cách nhau càng lúc càng gần, mắt đều nhìn chăm chăm vào mắt đối phương, đều muốn tìm thấy ý định thoái lui từ trong mắt đối phương, thế nhưng... Ai cũng không chịu lùi bước, mắt thấy càng sát càng gần, mắt thấy hai môi sắp chạm nhau.

Nguy hiểm!

Tích tắc trong đầu lóe lên ý nghĩ đó khiến hai người lập tức động —

Minh Nhị đẩy người lên.

Lan Thất rụt cổ lại.

Vì vậy —

Môi Minh Nhị hôn lên bích mâu Lan Thất.

Môi Lan Thất dán trên hóm cổ Minh Nhị.

Tức khắc —

Một hô hấp đình trệ.

Một tim đập ngừng chỉ.

Hai người động một tí cũng không thể động.

* * *

Cũng không biết qua bao lâu, tựa hồ chỉ là một chốc, lại tựa hồ đã qua vạn năm, hai người đồng thời buông lỏng tay, Lan Thất xoay người nằm thẳng, Minh Nhị hơi nhích người, cả hai trừng mắt nhìn đỉnh giường, trong tai chỉ nghe tiếng tim đập thình thịch.

Cả hai đều là người trẻ tuổi lại anh hùng tài hoa nên dĩ nhiên rất được ái mộ, nhưng trừ lần trên hoang đảo ở Đông Hải hai người có một hồi ‘Chung đụng’ cùng một hồi

‘Đám đá’ kia ra, thì chưa từng tiếp xúc thân mật với bất kỳ một người nào nữa. Nhị công tử khiết tât (*mắc bệnh sạch sẽ*) nhập cốt xem đó như là hành vi tục tằng, mà Lan Thất nổi danh phong lưu e thật chẳng hề phong lưu gì cho cam

Đêm này, một thoáng tiếp xúc như hữu ý lại như vô tình khiến trong lòng hai người loạn cào cào, nhất thời đều không biết là vui là bức là mừng là giận là ngượng hay là phần. Nhưng lúc này, cả Minh Nhị và Lan Thất – người mà có thể đùa giỡn toàn bộ vô lâm trong lòng bàn tay lại thất thần hoảng loạn như một thiếu niên mười mấy tuổi.

Sau một lúc lâu, Lan Thất mắng thầm một tiếng “Đồ nhát gan”.

Minh Nhị đáp lễ một tiếng “Như nhau cả thôi”.

Nghiêng đầu nhìn nhau, cả hai lại bật cười, nụ cười mang theo nửa phần tự giễu, sau đó đều tự tìm một tư thế thoải mái mà nằm, rồi nhắm mắt lại.

“Hừ, lần tới thử lại, bản thiếu nhất định thắng.” Lan Thất cười khế.

“Nhất định phụng bồi, mới mắt mong chờ.” Minh Nhị cũng cười đáp.

Nhất thời trong phòng yên tĩnh, chỉ có viên dạ minh châu phát ra ánh sáng nhàn nhạt nhu hòa, mùi hương trong lư lượn lờ thoang thoảng.

* * *

Sáng hôm sau, Diệp cô nương thức dậy trước bèn sang gõ cửa phòng bên cạnh, nhưng gõ hồi lâu vẫn không thấy ai ra mở cửa. Vì vậy Diệp cô nương một cước đá văng cửa, ngó đầu trong phòng trống tròn không thấy bóng người. Diệp cô nương ngăn người, vội chạy đi tìm chuông quỹ, tiểu nhị dạng hỏi, nhưng ai nấy đều trả lời chẳng biết khách nhân ấy đi đâu. Diệp cô nương lại tìm trong khách điểm một lần nữa nhưng vẫn chẳng thấy bóng người đâu, nàng vô cùng khó hiểu, rốt cuộc Minh Nhị công tử đi đâu rồi?

Lẽ nào hần chạy thoát? Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện trong đầu, lập tức bị Diệp cô nương phủ nhận. Nếu quả thật Nhị công tử muốn chạy trốn, cần gì đợi đến bây giờ, huống chi hần lại đang bị nàng phong bế huyết đạo, cứ đi như vậy không khác nào tự bỏ mạng mình.

Hay là có người bắt Nhị công tử đi? Lý do này cũng không thuyết phục. Nên biết nàng ngủ ở ngay sát vách, hơn nữa lấy võ công của nàng mà nói thì không có khả năng có người tiếp cận mà nàng không hề hay biết gì. Trừ phi người này võ công tuyệt đỉnh mới có thể đến đi vô thanh vô tức như vậy. Nhưng người như vậy trên võ lâm chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa ai cũng đều thân phận bất phàm, lý nào lại làm ra loại chuyện này.

Hay là Lan Thất thiếu mạng hần đi? Vậy cũng không phải. Lấy võ công của Lan Thất thiếu mà nói, muốn mạng hần đi là chuyện không thành vấn đề, nhưng dọc đường này bọn họ gặp nhau vô số lần, nếu thật hần [1] có ý đó thì đã sớm hành động rồi, cần gì chờ đến bây giờ.

Rốt cuộc sao lại không thấy Nhị công tử đâu nữa? Diệp cô nương nghĩ mãi vẫn không ra, bèn quyết định tạm ở lại khách điểm này chờ một lúc xem sao.

Một khắc trôi qua.

Lại một khắc nữa trôi qua.

Rất nhanh, một canh giờ trôi qua.

Diệp cô nương bắt đầu sốt ruột, bởi vì sắp đến giờ đẩy khí qua huyết rồi, nếu hần không quay về nhất định sẽ nghịch huyết mà chết! Nghĩ đến nỗi đau đón bị nghịch huyết, nghĩ đến đáng chết kinh khủng, trong lòng Diệp cô nương càng hốt hoảng. Nếu Nhị công tử bị kẻ thù của hần bắt đi... Vừa nghĩ thế, Diệp cô nương không ngồi yên được nữa, nàng phải đi tìm Nhị công tử.

Ra khỏi khách điểm, đứng trên đường cái, xung quanh mênh mang, người đến người đi, thế nhưng Nhị công tử đang ở đâu? Diệp cô nương bị người đi đường va đụng, không tự chủ mà xuôi theo dòng người, nhưng đưa mắt nhìn lại, trai thanh gái lịch, trong từng nhóm từng nhóm hương dân bạn hàng, thân ảnh vận thanh sam như hã ở nơi đâu, nụ cười ôn nhả xuất trần ở nơi nào.

Ở nơi nào?

Minh Nhị công tử ở nơi nào?

Diệp cô nương đi qua đường phố, chạy qua hẻm nhỏ, xuyên qua dòng người, vọt qua tường lâu...

Nhưng vẫn không thấy thân ảnh Minh Nhị công tử đâu.

Nàng đứng giữa đường phố đưa mắt nhìn xung quanh, tất cả đều là những con người xa lạ, mà trên đỉnh đầu mặt trời đã nhô cao, buổi trưa đã đến, canh giờ đẩy khí qua huyết đã sớm qua, như vậy...

Như vậy hần đã nghịch huyết chết thảm?!

Nghĩ vậy, nhất thời trong lòng Diệp Vô Ảnh đau xót, viên mắt nóng rất, lệ rơi tí tách.

Người đi đường không khỏi tò mò nhìn nàng, có lẽ những người này trông thấy một thiếu nữ thanh tú đứng trên đường rơi lệ, ai nấy đều không khỏi sinh lòng thương hương tiếc ngọc, có người mở miệng khuyên giải an ủi, cũng có người quan tâm hỏi han. Nhưng Diệp Vô Ảnh nào có tâm tình để ý, nàng chỉ nghĩ người kia đã chết, trong lòng liên bị thương không thôi, trong đầu đều là bóng dáng người kia.

Nhớ lại đêm kia lần đầu tiên cảm thấy kinh diễm.

Nhớ khi hần tỉnh lại hỏi câu đầu tiên “Cô nương là ai”.

Nhớ hần dù biết có thể nghịch huyết mà chết nhưng vẫn ung dung mỉm cười.

Nhớ đến đoạn đường này số lần hấn và nàng nói chuyện với nhau ít đến đáng thương.

Nhớ đến thân vận thông dong tảo nhĩ của hấn trên suốt đoạn đường.

Nhớ đến đôi mắt tĩnh lặng lại mơ hồ xa xăm.

Nhớ hấn từng khen nàng cười xinh như hoa.

Nhớ hấn thỉnh thoảng rũ mắt thoáng nhìn thấy thật thân nhiên và thân bí.

Nhớ ngoại trừ sự phụ thì hấn là người nàng ở cùng lâu nhất.

...

Khi Diệp Vô Ảnh đang đau buồn vô hạn, thì chợt có người kéo ống tay áo nàng.

“Cô nương! Cô nương! Cô vẫn chưa trả tiền thuê phòng! Sao cô có thể bỏ đi thế được? Làm thế là không được, mau trả tiền đi, nên biết khách điểm chúng tôi vốn đã ít lời, nếu cô còn ăn quỵt, vậy cả một khách điểm chúng tôi biết lấy gì ăn! Cô nương mau trả tiền đi, ta đã đuổi theo cô gần nửa thành rồi, một chết ta!”

Diệp Vô Ảnh thả cánh tay vừa lau nước mắt xuống, thấy tên tiểu nhị kéo ống tay áo nàng nước miếng tung bay.

“Cô nương, cô ở hai gian phòng cộng thêm hai bữa cơm, tổng cộng năm ngàn lạc, khắp thành Tương này chỗ chúng tôi là rẻ nhất rồi đây, đây đã là mua bán lỗ vốn, cô nương không được không trả tiền đâu đây!” Tiểu nhị kéo tay áo nàng không buông, chỉ sợ nháy mắt cô nương này lại trốn không thấy bóng, đến lúc đó biết chạy đâu tìm nàng đòi tiền, mà nếu không đòi tiền được thì sẽ bị chương quỹ cho ăn mắng.

Diệp Vô Ảnh chớp chớp đôi mắt đỏ bừng, chỉ điểm đạm đáng yêu nhìn tiểu nhị mà không nói lời nào.

Tiểu nhị thấy cô nương xinh đẹp đáng thương như vậy bất giác cũng có mấy phần mềm lòng, thế nhưng mềm lòng thì mềm lòng, tiền vẫn phải lấy: “Cô nương, cô trả tiền cho ta đi, bằng không ta liền dẫn cô đến gặp quan.”

Nhân châu Diệp Vô Ảnh xoay động, ngừng khóc, tay áo khẽ động trượt ra khỏi tay tiểu nhị, vươn đầu ngón tay chỉ vào tiểu nhị, nói: “Gặp quan? Ngươi cho là bản cô nương sợ sao? Bản cô nương đang muốn cùng các người đến gặp quan đây! Tối qua vốn là hai người ở trong khách điểm của các người, thế mà sáng nay chẳng thấy tướng công ta đâu nữa, ta chưa tìm các người tính sổ, các người đã không biết xấu hổ đến tìm ta!”

Lời này vừa thốt ra, tức thì mọi người xung quanh kinh ngẩn nhìn về phía tiểu nhị, mà cùng lúc có hai người đứng nơi nào đó, một mặc áo trắng thì cười khê, một vận áo tím thì hừ lạnh.

“Cô nương không thể đổ oan cho chúng ta như thế được, tướng công nhà cô không thấy đâu khẳng định vì tự hấn bỏ đi, liên quan gì đến khách điểm bọn ta. Chỗ chúng ta làm ăn đàng hoàng, không bao giờ làm cái chuyện giết người cướp của ấy đâu!” Tiểu nhị lập tức biện bạch.

“Giết người cướp của?” Diệp Vô Ảnh tròn tròn mắt đẹp, “Cô nương ta chưa từng nói thế nhá, chưa chi ngươi đã tự nhận tội? Nhất định các người đã mưu hại tướng công nhà ta rồi cướp tiền trên người chàng! Các người trả lại tiền cho ta! Trả lại tướng công cho ta!”

“Cô... Cô, sao cô có thể đổi trắng thay đen như vậy! Chúng ta nào có mưu hại tướng công cô! Chúng ta...”

“Hừ! Chính là các người mưu hại tướng công ta, mau bồi thường tiền cho ta, bằng không bản cô nương bắt các người đến gặp quan!”

“Chúng ta không có, ngươi không có bằng chứng chớ nói lung tung, ngươi [2]... ngươi...”

“Tướng công nhà ta mất tích trong khách điểm các người, cho nên nhất định các người không thoát khỏi có liên quan, các người mau bồi người bồi tiền đi!”

Người trên đường vây xem càng lúc càng đông, rất nhiều người đồng tình với Diệp Vô Ảnh, cũng có người bán tính bán nghi vây quanh hai người chỉ chi trò trò, có người còn bảo muốn đi gọi người quan phủ đến để giải quyết.

“Ha ha...” Bỗng một tràng cười thanh mị truyền đến, nhẹ nhàng nhàn nhạt, nhưng người trên đường đều nghe rõ ràng.

Vì vậy, vốn đám người đang hò hét ầm ĩ bỗng dưng im bật, theo tiếng nhìn lại, vừa nhìn không khỏi đều thất hồn lạc phách.

Chỉ thấy một cánh cửa sổ trên tòa cao lâu đối diện được mở ra, hai vị công tử vận bạch y, từ y sóng vai đứng trước cửa sổ, cả hai đều thân thẳng như ngọc áo bay phấp phới, bạch y nhả dạt, từ y yêu mỹ, hai người tuyệt nhiên bất động, nhưng chính vì lẽ đó mà khi đứng cạnh nhau ngược lại lại càng làm nổi bật phong thái đối phương, người vận bạch y trông càng thanh nhã phiêu dật, còn người vận từ y lại càng hoa mỹ yêu dị.

“Đó chẳng phải là tướng công người đây sao!” Tiểu nhị chỉ vào người trên cao lâu rồi thốt lên, “Lần này ngươi không còn gì để nói nữa nhé, mau trả tiền đây!”

Nhưng Diệp Vô Ảnh lại không hề để ý đến tên tiểu nhị, chỉ nhìn hai người đứng trên cao lâu, trong mắt đột nhiên có ánh lệ.

Mà mọi người nghe được lời ấy, hết nhìn khuôn mặt thanh tú xinh đẹp của Diệp Vô Ảnh, lại nhìn hai vị mỹ công tử trên lầu, nhất thời không khỏi thờ dài. Hai người kia, bất luận ai là tướng công thì vị cô nương này đều thật có phúc.

“Tiểu nhị ca, tiền phòng nàng thiếu ngươi bán thiếu sẽ thanh toán.” Chỉ nghe công tử vận từ y nói.

Sau đó một ánh sáng bạc lóe lên, tiếp đó tiểu nhị cảm giác như trong tay có thứ gì đó, không khỏi nhìn xuống, thì thấy đúng là có một mảnh ngân điệp lóng lánh.

Một mảnh ngân điệp bằng một trăm ngàn lạc, vượt xa năm ngàn lạc tiền phòng!

Tiểu nhị lập tức mở to mắt nhìn mảnh ngân điệp đột nhiên xuất hiện trong tay mà lăm bắm gấp thần tiên rồi? Lại nhìn về phía hai người trên cao lâu, lập tức trong lòng liền xem hai người như tiên nhân hạ phàm, bằng không ngân điệp này sao có thể tự động bay vào tay hắn.

“Đa tạ! Đa tạ!” Tiểu nhị liên tục nói cảm ơn, sau đó xoay người chuẩn bị chạy về bẩm báo với chương quỹ đòi phần thưởng.

“Chậm đã.” Bồng Diệp Vô Ảnh gọi giật hắn lại.

Tiểu nhị dừng bước, hỏi: “Cô nương còn có chuyện gì?”

Chỉ thấy Diệp Vô Ảnh khẽ động, tiểu nhị chưa kịp phản ứng thì trong tay đã trống trơn, nhìn lại thì ngân điệp đã nằm trong tay nàng ta, rồi bị nàng ta nhét vào ngực.

“Người...” Tiểu nhị vừa sợ vừa giận.

Nhưng Diệp Vô Ảnh chả thèm quan tâm, chỉ lấy từ trong ngực ra một túi tiền, sau đó móc ra từng ngân từng ngân lạc, liên tục thế năm lần rồi tí mi đếm lại một lần nữa, xong đầu đây mới đưa cho tiểu nhị, nói: “Đây là tiền phòng, bản cô nương không thiếu người một cắc rồi nhé.”

Lần này không chỉ tiểu nhị lòi mắt, mà người vây xem cũng trợn to mắt nhìn vị cô nương xinh đẹp tú lệ này, ánh mắt đủ loại thần sắc phức tạp.

“Đây, bản cô nương chả thiếu gì các người nữa rồi đây.” Diệp Vô Ảnh nhét năm ngân lạc vào tay tiểu nhị, sau đó đôi mắt đẹp nhìn quanh bốn phía, khẽ nhưn mày, “Nhìn gì vậy, ai làm gì thì đi làm đi! Bằng không bảo đao cô nương cũng muốn chào hỏi các người đây!” Nói đoạn Diệp cô nương khẽ điểm mũi chân, phất chốc người đã phi lên cao lâu, thân ảnh lóe lên vọt vào cửa sổ, thoáng cái không thấy bóng người đâu nữa.

Mọi người phía dưới nhất thời vừa kinh ngạc vừa sợ hãi mà thán.

“Haizzz, đó là người phương nào vậy chứ!”

“Đúng là thời thế thay đổi rồi!”

“Không ngờ cô nương tuổi còn trẻ thế, mà có năng lực cao như vậy!”

“Cô nương này nhảy được cao như vậy, nghe bảo người võ công cao thường là cường đạo cả đấy?”

“Xem ra cô nương này công phu rất khá, tiểu nhị ca à, thôi người cứ xem không may mà quên đi, chỉ ít tiền phòng cũng đã lấy được.”

...

Người vây xem cảm thán xong đôi câu, ngẩng đầu nhìn lại thì đã không thấy bóng dáng hai vị công tử đâu nữa, không còn náo nhiệt tất cả liền giải tán, tiểu nhị kia không có bản lĩnh vượt nóc bằng tường, nên cũng chỉ đành tui ngẫu quay về.

Mà Diệp cô nương vừa vào lâu lập tức lao thẳng vào Minh Nhị mà ôm chầm hắn.

Lần này —

Minh Nhị đỡ người.

Lan Thất nghiêng răng.

“Hóa ra người chưa chết!” Diệp cô nương vừa được mười bảy tuổi, hôm nay là lần đầu tiên trải qua cảm giác ‘Chết đi’ rồi ‘Sống lại’, cho nên vô cùng kích động.

“Đa tạ cô nương quan tâm.” Minh Nhị mỉm cười nhã nhặn nói, chỉ có điều bên cạnh có một mũi nhọn đang đứng, cho nên hắn vội đưa tay đặt lên vai Diệp cô nương hơi dùng lực một chút, xoay người nàng ta từ trong ngực hắn, không lộ dấu vết đỡ nàng đến cạnh bàn, “Diệp cô nương đói bụng không? Chi bằng chúng ta cùng nhau dùng bữa?”

Trên bàn bày đầy một bàn món ngon, đều là những món mà Diệp cô nương vừa xuất sơn chưa từng nhìn thấy nghe thấy, vì vậy những lo lắng, hoảng loạn, bị thương đều bị con đói chực chờ hơn nửa ngày ném ra sau đầu, hai mắt Diệp cô nương phát sáng lấp lánh thêm nhỏ dãi, cổ lồng đầy kích động cũng bị ném ra sau ốt.

Ba người cùng nhau dùng cơm trưa, giữa bữa ăn, Nhị công tử chủ động giải thích vì sao hắn không nghịch huyết mà chết!

“Đó cũng là nhờ công lao của Thất thiếu, Thất thiếu kỳ tài ngút trời, bất kể loại võ học nào trên thế gian này chỉ cần huynh ấy [1] xem qua một lần thôi là đã lĩnh hội, kiến giải được. Thủ pháp điểm huyết độc môn này của cô nương cũng chính là nhờ Thất thiếu hóa giải, bởi vậy mới cứu được một mạng của tại hạ.

Khi nói những lời này Nhị công tử tỏ ra vô cùng thẳng thắn vô tư, giọng nói cực kỳ chân thành, hoàn toàn không để ý Lan Thất bên cạnh nghe thế liếc ngang hắn một cái.

Mà với khuôn mặt đó của Nhị công tử, ngoại trừ Lan Thất, trên đời này không ai hoài nghi bất cứ một câu nói gì của hắn.

Cho nên Diệp cô nương nhất nhất tin đây là thật, về chuyện vì sao đột nhiên không thấy Nhị công tử, mà hắn cũng không giải thích, lúc này nàng ta đang bị chuyện Lan Thất thiếu hóa giải được thủ pháp điểm huyết độc môn của nàng gây kinh hãi, cho nên đại khái không nhớ đến đề hoi, đợi đến khi Diệp cô nương nhớ lại mà hoi, thì Minh Nhị, Lan Thất đã sớm không còn trước mặt, muốn hoi cũng không thể hoi.

Cuối cùng, sau chuyện này, cộng với vô số lần tìm bảo trước đây nhưng đều bị Lan Thất đoạt trước, nàng cảm thấy quá mức thất bại, nên quyết định quay về cùng sư phụ tu luyện mấy năm nữa, đợi khi võ công đại thành thì sẽ hạ sơn lần nữa. Hơn nữa Diệp cô nương còn phát lời thề, lần hạ sơn sau nàng nhất định bắt được Minh Nhị, Lan Thất cất vào kho bảo của mình.

Hai người Minh, Lan đương nhiên cực kỳ cổ vũ khích lệ nàng.

Diệp cô nương vừa đi, Lan Thất liền đuổi chân đá Minh Nhị một cước, đương nhiên Nhị công tử rất nhẹ nhàng mà tránh thoát.

Thất thủ một chiêu, Thất thiếu lười động nữa, lại nói hai người sức lực ngang nhau, đánh nhau chỉ tổ hao tổn khí lực.

“Ê, chúng ta cũng đi cướp thứ gì đó đi?” Lan Thất thiếu dựa vào trên tháp hăng hái đề nghị, “Dù sao bây giờ chúng ta cũng không có chuyện gì để làm, chỉ bằng hai ta tranh một hồi cướp bảo, thế nào? Hơn nữa trộm bảo của nhà bình thường thì quá dễ dàng, chúng ta muốn trộm cũng phải trộm thứ có phân lượng chút, ví như bảo kiếm trấn phái ‘Phượng ngân kiếm’ của Phong Vụ phái, hay ngọc tỷ trong cung hoàng đế, hoặc là bàn cờ trong Dục Long các...”

Bích mâu Lan Thất thiếu tỏa sáng mà liệt kê một loạt các bảo vật của các đại môn phái trong thiên hạ, mà Minh Nhị công tử vẫn nhất quán bảo trì trầm mặc.

Nhưng chúng ta đều biết, trên đời có một từ gọi là ‘Mặc nhận’.

“Còn có, chúng ta không được dùng danh hào của mình, chỉ bằng dùng...” Trong đôi bích mâu Lan Thất lóe lên một tia quỷ dị.

Trong đôi mắt mênh mang của Minh nhị cũng xẹt qua một tia sáng.

Thế cho nên, khi Diệp Vô Ảnh lần thứ hai xuất sơn thì, danh hào ‘Ảnh đạo’ vừa xuất hiện đã khiến toàn bộ các đại môn phái trên võ lâm đuổi theo đôi bảo vật trấn phái, mà đây là chuyện sẽ nói sau.

* * *

END

* * *

Nhâm:

[1] Nguyên văn ‘Nàng’, xét thấy đang nằm trong mạch suy nghĩ của Diệp Vô Ảnh và lời nói của Minh Nhị, trong khi Diệp Vô Ảnh không biết Lan Thất là nữ, nên T tự ý đổi danh xưng.

[2] Vì sao tiểu nhị trên gọi ‘Cô’, dưới lại ‘Ngươi’: xét theo mạch cảm xúc của nhân vật, ban đầu là khách sáo, sau tiểu nhị lại khá tức tối với Diệp Vô Ảnh, cho nên có sự thay đổi xưng hô.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 72: Pn2. ván cờ

Núi xanh như than vẽ, ánh dương quang tròn trịa đỏ ửng từ từ nhô lên khỏi ngọn núi, màn sương lạnh lẽo tán đi, từng ráng mây dần nhuộm một màu hồng tươi, đất trời dần sáng tỏ. Trên đỉnh núi thật cao có hai bóng người đón gió mà đứng, đôi mắt ngắm đồ thành phía xa xa, tà áo cả hai tung bay phấp phới trong gió càng tôn thêm nét ngọc diện giai dung phảng phất thần tiên trên trời.

Xa xa đô thành nguy nga sừng sững, đường phố rộng đồng phẳng ngang dọc như mắc cửi, nhà cửa chỉnh tề lầu các san sát, đứng từ trên cao mà nhìn xuống đây vẫn có thể cảm nhận được một loại khí tức hào hùng, tỏ rõ đây chính là đế đô của một quốc gia, mà nổi bật nhất, trang nghiêm nhất, long trọng nhất chốn này chính là hoàng cung của hoàng đế.

“Ngắm lại, ấy vậy mà đây mới là lần đầu bản thiếu đến đế đô.” Lan Thất ngắm nghía ngọc phiến trong tay, từ y tung bay bích mâu như nước, phảng phất tinh linh trong núi, vừa điểm lệ lại vừa mang theo tà khí. “Trước đây Nhị công tử đã từng tới đây chưa?”

“Tại hạ cũng chưa từng.” Minh Nhị công tử đứng trên đỉnh núi cao, trên người vẫn vận thanh sam mộc mạc như trúc xanh trong núi, tà áo trong gió mai hoi phiêu động lộ vẻ nhả dật xuất trần. “Chốn hoàng gia quả nhiên không như bình thường.”

Các gia các phái trong võ lâm phân bố ngang dọc khắp các châu các huyện trên đất Hoàng triều, nhưng trong đế đô không hề có bất kỳ một môn phái nào cả, bởi lẽ nơi đây là vùng đất của hoàng đế, là trọng địa của hoàng quyền!

“Đợi đến khi bản thiếu lấy được ngọc tỷ của lão hoàng đế thì càng không bình thường.”

Minh Nhị nghiêng đầu nhìn nàng, trong đôi mắt thấp thoáng ý cười, “Bây giờ bắt đầu được rồi chứ?”

“Đương nhiên. Bản thiếu chỉ đang nghĩ, nếu Nhị công tử thua...” Lan Thất quay đầu nhìn hán, sóng mắt lưu chuyển, khóe môi hơi cong, sau đó chỉ nghe một tràng cười khê hòa vào giữa núi rừng, tiếp đó thân hình khê động, nàng cứ như một luồng khói tím bay xuống chân núi.

Minh Nhị như cơn mây cười cười, mũi chân khê điểm, rồi theo sát sau nàng bay xuống chân núi.

Lại nói từ sau chuyện ‘Nhị công tử bị bắt cóc’, hai người bỗng dung sinh ra hứng thú vô hạn với bảo vật thiên hạ chí tôn, chí quý, chí trân, cho nên đã quyết định phải trộm sạch bảo vật trên thiên hạ.

Mà hai người bọn họ là ai?

Một chính là yêu nghiệt chỉ sợ thiên hạ không loạn, một chính là giả tiên cho rằng thiên hạ càng loạn mới càng vui, tác phong hành vi của bọn họ đương nhiên không thể so với người thường.

Cứ xem đây, địa điểm đầu tiên bọn họ ước định trộm bảo chính là hoàng cung đế đô – là nơi mà toàn thiên hạ đều kính sợ.

Mà món bảo vật thứ nhất bọn họ muốn trộm lại chính là tượng trưng cho thiên hạ chí tôn – ngọc tỷ, cùng bàn cờ Thương Mang nổi danh khoáng cổ tuyệt kim (*xưa nay chưa từng có*) được đặt trong Dịch Long các.

Hơn nữa, bọn họ còn muốn đột nhập hoàng cung vào giữa ban ngày ban mặt!

Chỉ vì bọn họ cho rằng việc trộm ngọc tỷ vào đêm trăng tối gió to thì dễ dàng quá, cho nên dứt khoát chọn lúc ngày trong nắng chói mà động thủ, như vậy mới có tính kích thích.

Vì vậy, giờ Thìn ngày mùng năm tháng tám năm Anh Hoa bốn mươi nhăm, có hai người vượt qua tầng tầng lớp lớp tại mắt đám thị vệ mà đột nhập vào hoàng cung được canh phòng hết sức nghiêm ngặt, sau đó chia nhau ra mà đi, người nào lấy được ngọc tỷ hoặc bàn cờ trước thì sẽ thắng!

Tuy nói hai người tự phụ võ công tuyệt thế không coi đám thị vệ nhỏ nhỏ trong hoàng cung này vào mắt, thế nhưng dấu sao hoàng cung cũng là trọng địa hoàng gia, đám thị vệ này dù thân thủ không bằng hai người nhưng số lượng lại hơn xa, nếu bị đám thị vệ này cùng lúc xông lên như ong vỡ tổ mà vây bắt, chỉ e bản lĩnh của tiên và yêu dù cao đến đâu cũng sẽ mệt chết. Cho nên, vô luận là Bích Yêu trước nay luôn tùy hứng làm bậy, hay là Trích Tiên thông dong tạo nã, lần này cũng chỉ có thể trốn trốn tránh tránh, che che giấu giấu.

Trong hoàng cung, cung vũ trùng trùng điệp điệp, đường đi khúc khuỷa quanh co, cho dù là người sống lâu nơi đây cũng sẽ có lúc lạc đường, huống chi là hai người Minh Nhị. Lan Thất chưa từng đặt chân đến đây. Chỉ thấy nơi nơi xanh vàng rực rỡ, đình đài lầu các vô số, cửa cung san sát thêm ngọc tảng tảng, hành lang như đai lưng đường nhỏ như dẹt cửi, cây xanh trụ đỏ gấm hoa rực rỡ, đây đó điểm xuyết từng nhóm từng nhóm thị vệ anh vũ, từng nhóm từng nhóm cung nhân xinh đẹp qua lại như thoi. . . Hai người tán thán không ngớt, đầu vàng mắt hoa chẳng hay thân tại phương nào.

Lại nói dọc đường đi, Lan Thất hề gặp ngã ba thì nàng sẽ nhất loạt mà quẹo trái, né đám thị vệ tuần thú, lại tránh đám cung nhân nội thị cứ tới tới lui lui không ngớt, xuyên qua vô số hành lang gấp khúc, phóng qua vô số tường cao vách đứng, nghĩa qua vô số tên cung biên gác, thường thức vô số phi tần cung nữ xinh đẹp, cứ thế lê mê đến giờ Thân, giờ Tỵ, giờ Ngọ. . . Cuối cùng đứng lúc bụng Lan Thất thiếu đánh trống biều tình, kiên nhẫn đã tận, nộ khí bùng bùng thì một tòa lầu các trang nghiêm hiện ra trước mắt.

Dục Long các.

Trên tám biển màu trắng trước các đề ba chữ màu đen như trên.

Trong vòng mười trượng chỉ có các này đứng sừng sững, đơn giản như thế, rồi lại trầm tĩnh xa xăm trông trải như vậy.

Trước các không có thị vệ, trong các cũng không có hơi thở con người.

Lan Thất thông thả lại gần, đẩy cửa mà vào.

Trong nháy mắt, tựa như có gió mát phả vào mặt, tựa như có ánh sáng đâm vào mắt.

Cửa, nhẹ nhàng khép lại sau lưng.

Trong các im ắng.

Bốn cây cột trụ bàn long dựng đứng sừng sững bốn phía đông tây nam bắc, đầu rồng ngẩng thật cao, trong khuôn miệng mở rộng ngậm một viên dạ minh châu cực lớn, ánh sáng long lánh chiếu căn phòng rọi rờ.

Lan Thất phóng mắt nhìn lại —

Chính giữa lầu các, cột bạch ngọc, thềm ngọc bích, đài thủy tinh. Ánh quang lưu chuyển, sáng chói rực rỡ, phảng phất vật chốn tiên cung.

Trên đài thủy tinh, một chiếc bàn huyết ngọc, những quân cờ tuyết ngọc, mặc ngọc đan xen nhau, hắt sáng cho nhau, phảng phất tiên vật trên trời.

Lan Thất chớp mắt một cái, tâm thần như tỉnh lại, thoáng chốc như rơi vào hư cảnh.

Nàng nhẹ bước đi qua, rồi lại dừng cách một trượng, một khắc kia, nàng chỉ lẳng lặng nhìn ván cờ.

Thơ nhỏ nàng đã chịu bao bất hạnh, cơ khổ, hơn hai mươi năm qua vì sinh tồn và quyền thế mà dốc hết tâm huyết, thủ đoạn. Võ học của các gia các phái trong võ lâm nàng đều có thể hạ bút thành văn, tất cả chiêu số của giang hồ đều lưu* nàng đều tinh thông, chỉ có điều hầu hết con em thế gia đều biết cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú, mà nàng thì chưa bao giờ học qua những thứ đó. Sau này ngồi lên địa vị gia chủ cao quý, mặc dù có tiếp xúc nhưng chỉ là chút lông gà vô tội, cho nên đối với những thú vui tao nhã này nàng không hiểu rõ. Nhưng lúc này, ánh mắt nàng nhìn vào bàn cờ kia lại khiến nàng có một loại cảm giác trước nay chưa từng có.

**Cưu lưu: chín học phái từ Tiên Tàn đến Hán Sơ (Trung Quốc).*

Đánh cờ, cũng như đánh trận. Hạ cờ, chính là khai màn trận chiến, chỉ kết thúc khi một bên cùng đường.

Mấy năm trước, khi tay nàng kẹp lên quân cờ đầu tiên, thì người dạy nàng đánh cờ đã nói cho nàng biết những lẽ đó. Nàng cũng từng xem qua vài ván cờ nổi tiếng, cho nên nàng biết rõ, trên bàn cờ, hai phe đen trắng đọ sức với nhau cũng chính là liều sinh liều tử với nhau! Nhưng ván cờ trước mắt lại không như vậy!

Ván cờ này, không có một tia sát khí!

Trên bàn cờ huyết hồng đan xen quân cờ trắng đen, nhưng giữa các quân cờ không hề có một chút ý đồ tranh đấu, không có sát phạt bại vong, cờ đen một trăm hai mươi nhăm quân, cờ trắng cũng một trăm hai mươi nhăm quân, trắng đen đan xen, không thiếu một quân, thế cờ ung dung, ôn hòa, bình thản, hai cờ cùng hòa cùng hợp trên một bàn cờ.

Châu rục ngọc rờ, yên tĩnh dằng dặc.

Cờ, hóa ra còn có thể đánh như vậy.

Người chơi cờ là ai?

Thoáng chốc Lan Thất giật mình, bên tai chợt nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng, ngay sau đó vang lên tiếng người nói.

“Vì sao chơi cờ nhất định phải chạy đến đây?” Giọng nói trong nhẹ êm tai nhưng lại mang theo vẻ biếng nhác, có thể tưởng tượng dáng vẻ rồi rang lạnh nhạt của người nói chuyện.

Lan Thất nghe giọng nói này cảm thấy có chút quen tai, thoáng suy nghĩ, bích mâu sáng ngời xẹt qua một tia cười nhạt, dưới chân vẫn không hề di động.

“Bản vương thích nơi nào thì đánh nơi ấy.” Đáp lời là một giọng nói cực kỳ trong trẻo, có vẻ tuổi còn rất trẻ, “Mà ngươi lạ thật đấy, vì sao bản vương bắt bản vương bùng quân cờ cũng để bản vương cầm? Bản vương đường đường là hoàng tử vương gia cao quý, sao lại phải làm cái chuyện đáng nhẽ bọn hạ nhân phải làm này chứ?”

“Chỉ nghe lời này của ngươi đã biết ngay suốt đời ngươi cũng chỉ có thể là một tên vương gia nhàn tản, không thể làm thái tử càng không thể làm quân.” Giọng nói trong nhẹ vẫn biếng nhác.

“Vì sao?” Trong giọng nói trong trẻo tràn đầy không phục.

“Thân là người chức vị cao quý thì càng phải hiểu đạo lý khiêm tốn. Nhưng ngươi lại ngạo mạn tự đại không coi ai ra gì, đối xử với mọi người, mọi vật đều như cái rom cái rác thấp hèn, cho dù ngày sau lên làm thái tử, ngày khác kẻ vị làm đế, tất cũng sẽ là một tên hôn quân bạo quân, Hoàng triều vong trong tay ngươi chỉ là ngày một ngày hai!” Giọng nói trong nhẹ tuy vẫn biếng nhác, nhưng lời nói không chút khách khí.

“Ngươi... To gan! Đến bản vương mà ngươi cũng dám nói như vậy!” Giọng nói trong trẻo quát chói tai, hiển nhiên đã tức giận.

“Có gì mà ta không dám?” Giọng nói trong nhẹ biếng nhác vắn lại, “Phụ hoàng ngươi dùng mọi cách khẩn cầu ta ở lại, lại cậy ta trông ngươi nhiều hơn, đây chẳng phải vì muốn ta dạy dỗ ngươi sao?”

“Dạy... Dạy dỗ?!” Giọng nói trong trẻo mĩa mai, “Chỉ bằng ngươi? Trong thiên hạ ngoại trừ phụ hoàng mẫu hậu còn ai dám nói dạy dỗ bản vương! Ngươi? Chờ ngươi có nhi tử rồi dạy dỗ nó ấy!”

“Bốp!”

Một tiếng ‘Bốp’ lạnh lạnh vang lên, ngay sau đó là tiếng người tức giận hét rầm lên: “Ngươi dám đánh bản vương?! Bản vương tru di cửu tộc nhà ngươi!”

“Không hề. Ta chỉ cho ngươi biết nếu ngươi là nhi tử ta thì ta sẽ làm thế nào, còn nữa, nhà của ta há ngươi có thể giết được?” Giọng nói trong nhẹ vẫn đậm phong khinh, dứt lời đưa tay đẩy cửa ra, tức thì thấy ngay một bóng người đang đứng im giữa các, người kia nghe tiếng quay đầu lại, bốn mắt chạm nhau, cùng lúc mở miệng:

“Quả nhiên là ngươi!”

“Là ngươi!”

Ngay sau đó hai người lại cùng lúc chêm tiếp một câu:

“Ngươi thế mà lại ở đây.”

“Sao ngươi lại ở đây?”

Sau đó cả hai cùng cười, cười vô cùng vi diệu.

Người đẩy cửa vào vận một bộ bạch y, mây dài mắt phượng tuấn mỹ bất phàm, chính là Phong Di Bạch mà Lan Thất đã gặp một lần trên đảo Đông Hải.

“To gan! Ngươi là người phương nào? Sao dám xông vào Dục Long các!” Giọng nói trong trẻo quát lớn.

Lan Thất dời mắt nhìn lại, thì thấy bên cạnh Phong Di Bạch là một thiếu niên chừng mười sáu mười bảy tuổi, cậu mặc một bộ hoa y màu tím mặn, tóc buộc bằng châu quan thất long, giữa hai hàng lông mày rừng rục ngạo khí, chỉ có điều trên trán in một dấu tay hồng hồng, hai tay bùng bản cờ và hộp cờ khiến ngạo khí hơi bớt nhiều, lúc này cậu đang tròn to đôi mắt màu vàng nâu nhìn nàng chăm chăm

“To gan! Dám vô lễ như thế!” Thiếu niên kia bị bích mâu của Lan Thất đảo qua thì cảm thấy vô cùng mâu thuẫn, dường như có dòng nước lạnh lẽo len lỏi qua mình vô cùng thoải mái, rồi lại như có một cảm giác nguy hiểm khiến toàn thân đông cứng, hướng hồ từ khi sinh ra đến nay chưa từng có ai dám nhìn thẳng thiếu niên như vậy, vì thế cậu lại không nhịn được quát lớn một tiếng nữa.

Ngay khi thiếu niên quát tiếng thứ hai, mây Lan Thất nhướn nhướn lên, bích mâu dời sang Phong Di Bạch, như cười như không nói: “Bản thiếu cũng đã nhiều năm chưa gặp qua tên nào vô lễ như vậy.” Đang nói thì, thân hình hơi nghiêng về phía Phong Di Bạch, ngón tay trong tay áo hơi cong lại.

“Ồ... Ngươi là Lan Thất thiếu!” Phong Di Bạch nghe vậy mắt sáng lên, lúc này mới gắn kết người trước mắt với cái danh nổi tiếng khắp giang hồ kia, “Lần trước ở Đông Hải quên chưa thỉnh giáo... Ồ?” Lời còn chưa dứt đã cảm giác được một luồng kinh phong mang theo sát ý lạnh lẽo xuyên nhập qua da, lập tức tay trái nhấc lên hóa giải chưởng lực trước mặt, đồng thời tay phải nhẹ nhàng xuất ra một chưởng tổng thiếu niên bên cạnh bay xa hai trượng, cùng lúc bên tai nghe được thiếu niên “A” một tiếng, tâm thần không khỏi rùng mình. Đương khi Phong Di Bạch đang dốc toàn bộ tinh thần đề phòng thì luồng sát ý thoáng cái tiêu thất, hẳn không khỏi nhướn mày, nghi ngờ

nhìn Lan Thất ở phía đối diện.

Lan Thất cười tùm tùm nhìn hấn, nói: “Trên đảo Đông Hải bản thiếu có thương tích trong người cho nên mới để người cướp được ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’, vì vậy bây giờ phải phân cao thấp một phen mới được.”

Phong Di Bạch nghe vậy trước quay đầu nhìn thiếu niên bị chưởng phong của hấn tống ra xa, chỉ thấy cậu ta há miệng nhưng không phát ra được tiếng nào, rõ là đã bị điểm trúng huyết đạo. Hấn lập tức sáng tỏ, luồng sát ý vừa rồi chẳng qua là một thủ thuật che mắt, thật ra mục đích chính của Lan Thất thiếu là chế trụ thiếu niên khiến cậu không thể nói năng không thể động đậy, hơn nữa còn khiến hấn tự động tống cậu ta cách xa mình. Nghĩ đến đây, Phong Di Bạch không khỏi nhủ mảy mìnht nhìn Lan Thất, lẽ nào nàng muốn luận võ với mình ngay trong này?

“Con khi này ồn quá.” Lan Thất vừa nói vừa liếc bích mâu nhìn cậu thiếu niên.

Con khi? Phong Di Bạch nghe vậy phì cười, mà trong đôi mắt vàng nâu của thiếu niên đã dâng lên ngọn lửa giận, hiển nhiên vô cùng bất mãn với chức danh con khi này, thế nhưng miệng lại chẳng thể nói gì, tay cũng không thể động, mà chân cũng không thể đi.

“Người muốn tỷ thí với ta ngay ở đây?” Phong Di Bạch hỏi.

Lan Thất mỉm cười, quay đầu nhìn đài thủy tinh, nói: “Bản thiếu muốn bàn cờ này.”

Trong lòng Phong Di Bạch khẽ động, nhìn bàn cờ rồi lại nhìn Lan Thất, sau đó trực bạch nói: “Có phải lần trước bại trong tay ta người không phục, nên bây giờ muốn cướp một món khác ngay trước mặt ta?”

Lan Thất nghe vậy bích mâu lóe sáng, nhưng khi quay đầu nhìn Phong Di Bạch thì vẫn cười cười, nói: “Bản thiếu thua sao?”

Nếu đổi lại là Minh Nhị ở đây, nhất định biết rõ Thất thiếu quen hiệp đáp người khác lúc này đã thẹn quá hóa giận, nhưng bây giờ đối mặt với nàng lại là Phong Di Bạch, hấn nhìn đáng vẻ vẫn đậm phong khinh của nàng, rồi chỉ mở miệng khuyên nhủ đầy ý tứ hàm xúc: “Bàn cờ này người không thể mang đi.”

“Hừm?” Lan Thất khẽ nhướn mày, “Vì sao? Lẽ nào người thật cho rằng bản thiếu không thắng được người?”

Phong Di Bạch nghe vậy nghiêm túc quan sát nàng một phen, lại nghiêm túc suy nghĩ một hồi, sau đó đáp: “Nếu người cùng ta muốn phân thắng bại, phỏng chừng phải ngoài nghìn chiêu.” Thoảng dừng rồi mới nói tiếp: “Mà đến lúc đó vẫn không phân được thắng bại, tất sẽ một sinh một tử.”

“Ha ha...” Lan Thất cười khê, “Kẻ sống sót cuối cùng nhất định không phải là người, bởi vì...” Bích mâu hàm chứa ý cười nhìn người đối diện, từ tốn nói: “Bởi vì so với người, bản thiếu sẽ giết người!”

Phong Di Bạch nghe vậy, ánh mắt vốn có chút biếng nhác lập tức thay đổi, đáng vẻ cũng không còn vẻ mắt tập trung nữa mà lẳng lẳng nhìn Lan Thất, trông hấn bây giờ phẳng như một thanh bảo kiếm treo trên tường cao, giấu đi sự bén nhọn mà vẫn tỏa ra khí thế thăm thẳm. Một lát sau, hấn mới nói: “Trong Dục Long các không nên có bình khí huyết quang, ta sẽ không động thủ với người.”

“Hừm?” Lan Thất hơi nghiêng đầu, nói: “Người đã không động thủ, vậy bàn cờ này bản thiếu sẽ mang đi.”

Phong Di Bạch lắc đầu, nói: “Bàn cờ này được gìn giữ ở hai nơi, một là các này, hai là trên đỉnh Thương Mang.”

“Hừm?” Lan Thất lại nhướn mày, “Đây là cơ vì sao?”

Phong Di Bạch dời bước về phía trước, Lan Thất lập tức lui về phía sau đến gần đài thủy tinh, vì vậy hấn dừng bước, ánh mắt nhìn Lan Thất thoáng vẻ quái lạ, nói: “Người đã không hiểu lý này, thì sao có thể hiểu được ván cờ này, sao có thể lĩnh hội được cảnh giới trong ván cờ. Dù người có lấy được ván cờ này thì cũng chỉ như người mù xem tranh thôi.”

“Ha ha...” Lan Thất nghe vậy không giận còn cười, lời đáp lại buông thả tùy hứng hết sức đúng như bản sắc Bích Yêu, “Bản thiếu không cần hiểu, bản thiếu chỉ cần muốn thì lấy thôi.”

Đối với lời đó của nàng, Phong Di Bạch cau mày, sau đó nói: “Người vì thích bàn cờ này mà muốn lấy, hay chỉ vì thích cảm giác cướp được đồ trước mặt ta mà muốn nó?”

Ừm? Lan Thất chớp chớp bích mâu.

“Có lẽ tại hạ biết.” Bỗng một giọng nói xen vào, ngay sau đó một bóng áo xanh từ ngoài cửa phiêu nhiên đi vào.

Phong Di Bạch thoáng sững sờ nhìn người vừa tới, sau đó hiểu rõ mà cười cười. Nàng đã tới, sao thiếu hấn được.

Lan Thất nhìn người vừa tới, bích mâu đánh giá hấn một vòng, nói: “Lẽ nào Nhị công tử mảy mìnht hoa không tìm được đúng chỗ?” Lẽ nào cả ngày nay Già Tiên này đều loạn quạng đi dạo mà thôi? Bản thiếu mắt công tìm bàn cờ khắp nơi, còn hấn chả thèm đi tìm ngọc tỷ.

Minh Nhị trước khẽ gật đầu xem như chào hỏi Phong Di Bạch, sau mới nói với Lan Thất: “Lần này Thất thiếu thua rồi.”

“Hừm?” Lan Thất lại liếc hấn một cái, nhưng không hề thấy ngọc tỷ trên người hấn.

“Tại hạ đã chuyển ngọc tỷ từ Đông thư phòng sang Tê Long cung.” Minh Nhị cười nhạt nói. Thấy Lan Thất trừng bích mâu nhìn mình, hấn thần nhiên giải thích: “Không hề có quy định nhất định phải mang ra khỏi hoàng cung đúng không?” Tuy rằng Nhị công tử cảm thấy thiên hạ càng loạn càng thú vị, nhưng điều kiện tiên quyết là tình trạng nhiễu loạn này không phải do mình gây ra. Nếu hấn mang ngọc tỷ đi thật, thì nhất định toàn bộ Hoàng triều đều sẽ truy sát hai người, khi đó trừ phi hai người thực sự có bản lĩnh thông thiên, bằng không...

Lan Thất há mồm rất muốn mắng một tiếng “Già Tiên!”, nhưng ngại có người ở đây nên đành ngậm miệng, chỉ hừ lạnh một tiếng, thẳm mẳm: “Già dối âm hiểm, dẽ tiện vô si...” Tóm lại là vợ hết tất cả những gì không hay ho đáp lên người Minh Nhị, rồi nghĩ đến mình đã thua thì chỉ muốn... Vì vậy trong lòng càng ảo não, oán thẳm lại càng

nặng.

Lúc này Phong Di Bạch bên cạnh cũng đã mơ hồ hiểu ra vì sao hai người lại ở đây, vì vậy lập tức nói: “Hai vị đã phân thắng bại, vậy không bằng nhanh chóng rời đi, nếu bị thị vệ trong cung phát hiện e là không hay.” Chỉ một mình mình mà đấu với hai người bọn họ nhất định chẳng có phần thắng nào, cho dù có thị vệ đến tương trợ, nhưng võ công hai người này cao cường, hành sự lại tùy hứng, chỉ e lúc đó không biết bao người gặp tai ương, thôi cứ mau mau mời người đi.

Nghe Phong Di Bạch nói thế, Minh Nhị cười nhạt một tiếng rồi nhìn Lan Thất, nói: “Thắng bại đã phân, chúng ta đi thôi.”

“Không đi!” Lan Thất nói, bích mâu tức giận lướt qua Phong Di Bạch, sau đó lại nhìn vào giữa các, “Bản thiếu muốn bàn cờ này!” Hừ, nếu không vì tên này thì bản thiếu đã sớm lấy được bàn cờ này thắng Giả Tiên rồi.

“Hừ?” Minh Nhị nhướn mày, dời mắt nhìn bàn cờ, một lát sau, thân thể thoáng chấn động, sau đó nhìn lại Phong Di Bạch, ánh mắt hai người chạm nhau, trong mắt đều là vẻ điềm tĩnh an hòa.

“Nghe đồn ván cờ này do chính Triều Hi Đế cùng Tức vương hạ cờ?” Minh Nhị nhìn thoáng qua bàn cờ, rồi lại nhìn Phong Di Bạch.

Phong Di Bạch thân nhiên gạt đầu.

Minh Nhị bước chậm đến chính giữa các, ánh mắt không rời bàn cờ, sau một lúc lâu mới nói: “Triều Hi Đế cùng Tức vương đều là những nhân vật hùng tài vĩ lược, trong lúc trở tay gió mây vần vũ, một lời xuất ra máu chảy ngàn dặm, vậy sao có thể hạ được một ván cờ bình hòa như thế này. Xem ván cờ này, không hề có tâm tư tranh đấu, càng không có ý nghĩ sát phạt, tất không phải do hai vị anh chủ tạo nên.”

Phong Di Bạch nghe vậy ánh mắt cứng lại, nhìn thẳng Minh Nhị.

“Ván cờ này, phỏng là do người khác hạ thành.” Minh Nhị xoay người đối mặt với Phong Di Bạch.

Trong đôi phượng mâu của Phong Di Bạch lóe lên tia sáng, mỉm cười, khẽ gật đầu.

“Nói thế, chẳng phải người trong thiên hạ đều bị gạt, hơn nữa còn là bị gạt mấy trăm năm” Bích mâu Lan Thất khẽ đảo, tà khí thoáng hiện, cười tủm tỉm nhìn Phong Di Bạch, nói: “Thế nhân đều nói Triều Hi Đế cùng Tức vương dùng ván cờ này để định thiên hạ, hóa ra chỉ là lời nói vô căn cứ, Hoàng gia chẳng qua là lấy ván cờ này để che mắt thế nhân!”

Phong Di Bạch dời bước đến gần đài thủy tinh, mắt phượng tập trung nhìn ván cờ, sau một lúc lâu mới buồn bã nói: “Mặc dù hai người hạ ván cờ này không phải là Triều Hi Đế và Tức vương, nhưng cũng không khác gì với hai người bọn họ tự mình hạ.”

Minh Nhị nghe vậy, trong lòng khẽ động, nhìn thần tình của Phong Di Bạch, lại nhìn ván cờ, mơ hồ đoán được người đánh cờ là ai. (???)

Lan Thất phe phẩy ngọc phiến, hất hất cằm, nói: “Bản thiếu mặc kệ ai là người đánh cờ, tóm lại bàn cờ này bản thiếu muốn, nếu người không để bản thiếu mang đi, thì sau khi ra khỏi cung bản thiếu sẽ quảng truyền thiên hạ: Triều Hi Đế cùng Tức vương thật ra vẫn chưa đánh cờ định thiên hạ, thiên hạ này là Hoàng gia lừa gạt thế nhân. Nói không chừng còn có mấy di thần đi lão Phong quốc muốn phục quốc, đến lúc đó... Các người đừng hòng ngồi yên trên long ý, đáng đời các người keo kiệt bủn xỉn ván cờ này!” Đáng vẻ của nàng vô lại trông chẳng khác chi đứa bé ba tuổi, vì vậy thân là đồng bạn, Minh Nhị công tử cảm thấy hết sức mất mặt, cho nên rũ mắt không nhìn.

Còn Phong Di Bạch nghe thế liền phì cười, chỉ thấy bộ dáng ăn vạ này của nàng trông như một đứa bé vô cùng đáng yêu, lại tựa như một cô gái thướt tha kiêu diễm khiến người ta thương yêu. Khuôn mặt nghiêng nghiêng của nàng trong suốt tựa mỹ ngọc, một đôi bích mâu còn sáng hơn cả thủy tinh, đôi mắt mờ to tha thiết nhìn bàn cờ, nhưng dư quang khoe mắt lại liếc nhìn mình, trái tim Phong Di Bạch không khỏi nảy lên, chợt thốt ra: “Người đi theo ta, ta sẽ cho người xem nguyên bản của ván cờ này!”

Hơ? Lan Thất giật mình ngăn người.

Trong đôi mắt mệnh mang của Minh Nhị công tử khẽ dợn sóng.

Phong Di Bạch nói tiếp: “Không phải người thích ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ sao? Nhà ta trồng rất nhiều, hoa nở khắp sơn cốc, so với khối ngọc kia đẹp hơn nhiều.”

“Thật chứ?” Bích mâu Lan Thất thoáng chốc lóe sáng khiếp người.

“Đương nhiên.” Phong Di Bạch ung dung cười, “Nhà ta có rất nhiều thứ mà ngay cả hoàng gia cũng không có.”

Lan Thất nghe vậy lại càng động tâm, giấu lại gần đây chẳng có chuyện gì làm, đến nhà hẳn vui đùa một chút cũng không tệ, vì vậy chữ ‘Được’ đã đến gần đầu lưỡi, nào ngờ lại bị Minh Nhị đón chặn: “Lẽ nào Thất thiếu đã quên đánh cuộc của chúng ta?”

Vì vậy, Lan Thất đành nuốt chữ ‘Được’ xuống bụng.

Minh Nhị tùy ý dời bước đến gần, nói: “Xem chừng không còn sớm nữa, có lẽ đến giờ cơm trưa rồi, nên đi thôi.”

“Cờ...” Lan Thất vẫn không buông tha bàn cờ.

“Sau khi người trở về tự nhiên có thể thấy bàn cờ này.” Minh Nhị mỉm cười nhìn nàng, ánh sáng nhu hòa của châu ngọc trong các hắt lên mặt hân khiến khuôn mặt ấy càng lộ vẻ thanh mỹ nhã dật, Lan Thất nhìn thấy mà thoáng chốc ngăn người, đợi khi nghe rõ lời hẳn thì không khỏi nhìn hân đầy nghi ngờ.

Mà Phong Di Bạch nghe vậy, mắt phượng thoáng nhìn Minh Nhị, sau đó sáng tỏ mà thoáng nở một nụ cười nhạt đầy thú ý, đồng thời cũng không nói lời nào nữa.

“Đang có người đến đây, đi thôi.” Minh Nhị vung tay ôm eo Lan Thất đi ra ngoài, nhất thời Lan Thất chưa kịp phản ứng nên chỉ biết đi theo, vừa đến cạnh cửa, Minh Nhị dừng bước, tay áo vung lên, cửa các không tiếng động khép lại.

Một lát sau có tiếng bước chân lại gần, rất nhanh đã đến cạnh cửa, cốc cốc! Sau hai tiếng vang nhẹ, có tiếng người nói: “Cảnh Vương điện hạ, Phong công tử, hai vị ở

bên trong phải không ạ?”

Minh Nhị, Lan Thất nhìn Phong Di Bạch. Hai người muốn trực tiếp xông ra khỏi hoàng cung không phải là việc không thể, chỉ có điều như thế sẽ rất phiền phức thôi.

“Ừm, có chuyện gì?” Phong Di Bạch liếc mắt nhìn hai người, thông dong đáp.

“Bệ hạ mở tiệc chiêu đãi Vĩ vương ở Tĩnh Thiên các, mời hai vị sang đấy.”

Phong Di Bạch thoáng trầm ngâm, sau đó nói: “Phiền hồi bẩm bệ hạ, ta cùng Cảnh vương đánh xong ván cờ này sẽ sang ngay.”

“Dạ.” Sau đó tiếng bước chân lại vang lên càng lúc càng xa.

Phong Di Bạch nhìn Minh Nhị, Lan Thất, nói: “Chúng ta đưa các người ra ngoài.”

Minh Nhị, Lan Thất liếc nhau, sau đó đồng loạt gật đầu.

“Phiền Thất thiếu giải huyết đạo cho Hoàng Dịch.” Phong Di Bạch lại chỉ chỉ cậu thiếu niên — cậu chính là Cửu hoàng tử Cảnh vương Hoàng Dịch.

Lan Thất cười vung tay lên, tức thì có ba luồng chỉ phong bắn về phía thiếu niên.

Tức khắc, toàn thân thiếu niên buông lỏng, cảm giác có thể cử động, cậu ta lập tức ném bàn cờ cùng hộp cờ về phía Lan Thất, “Tặc nhân to gan! Lại dám đánh lén bản vương!”

Lan Thất nhẹ nhàng nhảy tránh sang bên, vì vậy bàn cờ và hộp cờ lại bay thẳng vào Minh Nhị đang đứng phía sau. Nhị công tử phất tay áo một cái, cuốn toàn bộ đồ đồng cờ lên rồi lại vung tay áo ném sang phía bên, trông như vô ý lại như không thể tránh mà đồng cờ lại bay về phía Phong Di Bạch.

“Haizz!” Phong Di Bạch khẽ than một tiếng, vung tay áo cuốn một vòng tổng toàn bộ bàn cờ, hộp cờ, quân cờ nhẹ nhàng đáp đất. Mà bên kia, Hoàng Dịch lại không thể động không thể nói – vì lại vừa bị Lan Thất điểm huyết.

Về mặt Lan Thất đầy hứng thú nhìn Hoàng Dịch không nhúc nhích được, cậu ta tức giận đến mức mặt đỏ bừng bừng, bích mâu nằng đáo đáo mấy vòng, rồi giơ tay giải khai huyết đạo cho Hoàng Dịch.

“Đại...” Hoàng Dịch vừa mở miệng, lại bị điểm huyết.

Khóe miệng Lan Thất ngậm cười, ngón tay búng một cái, lại giải huyết.

“Thối...” Hoàng Dịch vừa phun một chữ, huyết lại bị điểm.

“Ha ha, con khi này chơi vui thật!” Lan Thất cười híp mắt nhìn cậu.

Hoàng Dịch nghe vậy, mắt trừng tới nỗi sắp rớt ra ngoài.

“Hoàng Dịch!” Phong Di Bạch quát nhẹ một tiếng.

Hoàng Dịch nhìn hấn, khi chạm phải ánh mắt của hấn, lập tức ngậm chặt miệng, mắt cũng nhắm lại.

Lan Thất nhưn mày nhìn Phong Di Bạch, lại nhìn Hoàng Dịch, sau đó giải khai huyết đạo cho cậu. Lần này thì Hoàng Dịch không mắng cũng không nhìn nàng nữa, chỉ ngoan ngoan đi tới cạnh Phong Di Bạch.

“Người cùng ta tiễn Nhị công tử và Thất thiếu ra khỏi cung.” Phong Di Bạch thân nhiên nói, sau đó khẽ gật đầu với Minh Nhị, Lan Thất rồi dẫn đầu xuất môn.

Hoàng Dịch trầm mặc theo sau hấn, khóe mắt không hề liếc nhìn hai người Minh, Lan một cái.

Minh Nhị, Lan Thất hai mặt nhìn nhau. Nét mặt Minh Nhị sa sầm, còn Lan Thất lại cười hi hi.

Rời khỏi Dục Long các, đằng trước có một ngã ba, Phong Di Bạch rất tự nhiên mà rẽ sang hành lang gấp khúc bên phải, Hoàng Dịch vốn theo sát sau hấn lại dừng bước, mắt thấy Phong Di Bạch đi qua khúc quanh rồi không thấy thân ảnh đâu nữa, cậu vẫn không lên tiếng, chỉ đứng im tại chỗ. Lan Thất, Minh Nhị theo sau vốn định lướt qua cậu, chợt không hẹn mà cùng nhớ lại chuyện lần trước trên đảo Đông Hải, vì vậy cũng dừng bước.

Qua một lúc mới thấy một gã nội thị dẫn Phong Di Bạch quay lại.

Thấy ba người bọn họ, Phong Di Bạch vẫn tỏ ra điềm nhiên mà nói: “Hình như ta lại lạc đường.”

“Ngu ngốc!” Vốn đã tích tụ rất nhiều oán khí nên lần này Hoàng Dịch không khách khí mà phun ra hai chữ này.

Phong Di Bạch liếc cậu một cái, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như không: “Dù sao vẫn thông minh hơn tên nào đó mà có một bài thơ cũng học mãi không thuộc.”

Vì vậy mặt Hoàng Dịch lại đỏ như mông khí, cũng không biết đây là vì tức giận hay xấu hổ nữa.

Hai người Minh, Lan, một mỉm cười tao nhã, một lại cười ha ha.

Hoàng Dịch hất đầu dẫn đầu rẽ sang ngã trái, ba người đi theo đằng sau, đi thế chừng nửa canh giờ mới ra khỏi hoàng cung. Bởi vì trên đường có Cảnh vương đi cùng nên không hề có người ngăn cản.

“Núi xanh nước biếc, sau này còn gặp lại.” Lan Thất phất tay một cái cùng Minh Nhị tiêu sái rời đi.

Tiền hai người xong, Phong Di Bạch cùng Hoàng Dịch quay trở lại, dọc đường đi cả hai không hề nói gì, khi gần đến Tỉnh Thiên các, Hoàng Dịch rốt cuộc không nhịn được nữa, hỏi: “Vì sao chúng ta phải dẫn hai tên gan to ngạo mạn ấy ra khỏi cung? Sao không bắt chúng nhốt vào thiên lao? Sao không chém hai tên tặc tử đó?”

Phong Di Bạch ngẩng đầu nhìn mây trên cao, im lặng thật lâu, cuối cùng dằng dặc nói: “Hai người kia, không thể giết, không thể dùng, không thể bạn, không thể địch, chỉ có thể tiếc.”

Lúc ấy Hoàng Dịch vẫn chưa hiểu rõ câu nói kia, thật lâu sau đó cậu mới hiểu được từ đường huynh Hoàng Duệ của cậu.

* * *

END

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 73: Pn3. trăm sông đổ về một biển [1]

Đây là một gian phòng rất lớn, rộng rãi sáng sủa. Trên mặt đất lót tấm thảm gấm màu sắc diễm lệ thật dày, đó là sản phẩm dệt đỉnh cao của nước Sơn Vưu, do thương nhân ngàn dặm xa xôi trổ trở mới vận chuyển được về đến đây, bởi thế mà thảm này giá trị nghìn vàng, từ đó có thể biết chủ nhân nhà này không phú cũng quý. Tuy nhiên khi nhìn quanh phòng, lại hiếm thấy bày biện thêm vật đắt giá gì khác, đập vào mắt đều là bình khí.

Bên trái là một hàng thương, mẫu; bên phải là một hàng đao, côn; trên tường treo một loạt bảo kiếm dài ngắn không đồng nhất, còn treo đủ loại trường tiên đồng, bạc, vàng. Thoạt nhìn còn tưởng đây là phòng binh khí, nhưng chính giữa phòng lại đặt một tấm bình phong ngọc bích, sau bình phong là chiếc giường gỗ đàn hương có màn che gấm, ấy mới biết đây là một gian phòng ngủ.

Trong phòng còn bày mấy hàng giá sách, trên kệ chất đầy sách nhưng không phải là những kiệt tác truyền đời của các thánh nhân hiền giả khuyên răn dạy bảo con người, mà tất cả đều là kiếm phổ quyền kinh cùng mấy loại tạp văn biên soạn dựa vào truyền kỳ cổ sự. Sát bên cửa sổ đằng trước kệ sách đặt một chiếc bàn đọc sách cùng ghế tựa, lúc này có một thiếu niên đang ngồi trước bàn, ánh mắt cậu ta nhìn chăm chú không chớp vào hai tờ giấy trải trên mặt bàn.

Tính danh: Lan Tàn Âm, nhân xưng “Lan Thất thiếu”.

Biệt hiệu: Bích Yêu.

Tuổi: Không rõ, ước chừng hai mươi đến hai mươi lăm.

Dung mạo: Yêu mỹ tuyệt thế, đôi mắt màu xanh biếc độc nhất đương thời.

Thân phận: Đương gia chủ Lan gia Vân Châu – một trong võ lâm lục đại thế gia.

Bình khí: Ngọc phiến.

Võ công: Sư phụ vẫn còn là câu đố, cũng chưa bao giờ sử dụng võ công gia truyền của Lan gia.

Bổ sung: Người này tính tình yêu dị lời nói không có kỵ, hành sự bừa bãi không phân chánh tà, nhiều người e sợ.

Tính danh: Minh Hoa Nghiêm, nhân xưng “Minh Nhị công tử”.

Biệt hiệu: Trích Tiên.

Tuổi: Hai mươi lăm.

Dung mạo: Nghe bảo thanh nhũ xuất trần như tiên nhân.

Thân phận: Đương thiếu chủ Minh gia Thiên Châu – một trong võ lâm lục đại thế gia.

Bình khí: Không.

Võ công: Sâu không lường được, tuyệt kỹ gia truyền “Vô gian chỉ”.

Bổ sung: Người này ôn văn nho nhã, hành sự có phong thái quân tử, được nhiều người tôn kính.

“Hai người này...” Thiếu niên cầm tờ giấy trên bàn lên, khóe môi hơi cong lộ ra ý cười, “Chỉ cần đánh bại một trong hai, vậy cha sẽ không bao giờ... chê ta không bằng con trai của người đàn bà kia nữa!”

Kể từ sau chuyện Đông Hải đảo cướp mất ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ hồi năm trước dẫn đến việc ba nghìn hào kiệt rời bến ra khơi, cuối cùng chỉ còn mấy trăm người trở về, võ lâm đã không còn hưng thịnh như xưa nữa. Nhưng mà thanh danh của Minh Hoa Nghiêm, Lan Tàn Âm lại càng vang dội hơn cả trước đây, rồi sau khi chương môn Minh Không của Phong Vực phái quy ẩn, hai người nghiêm nhiên trở thành người đứng đầu võ lâm.

Cho nên, trên võ lâm hiện nay, nổi danh nhất, khiến người ta chú ý nhất, chính là hai người này!

Ánh mắt của thiếu niên đảo qua đảo lại giữa hai cái tên ‘Minh Hoa Nghiêm’, ‘Lan Tàn Âm’. Nên đánh bại người nào trước đây.

Bích Yêu... Trích Tiên... Yêu... Tiên...

“Chọn Lan Tàn Âm đi!” Thiếu niên đột nhiên đứng bật dậy. Trích Tiên được nhiều người sùng bái như vậy, cậu không nỡ lòng đánh bại hắn, nhưng Bích Yêu lại có tà danh, nếu cậu đánh bại Bích Yêu không chừng còn trừ hại được cho vô lâm.

“... Cứ chờ xem, ta nhất định sẽ danh chấn vô lâm!” Thiếu niên sang sảng nhả chữ, khí thế hăng hái bùng bùng.

Trên đời này không có việc gì là không làm được, chỉ có việc mình không muốn làm mà thôi.

Ất hẳn mỗi người đều từng trải qua những năm tháng nhiệt huyết như vậy.

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào phòng hắt lên khuôn mặt thiếu niên, cậu có một đôi mắt rất đẹp, dưới ánh mặt trời đôi mắt ấy phát sáng lấp lánh trông như hai viên đá quý màu đen bóng.

Đã gần đến tháng ba, nhưng Mặc Châu nằm ở cực tây lãnh thổ Hoàng triều vẫn còn đón từng đợt gió quất qua như đao mang theo luồng khí lạnh thấu xương.

Từ Mặc Châu đi dọc theo quan đạo về hướng đông sẽ đến Lan Châu, hai châu lấy thành Cừ thuộc quản hạt của Mặc Châu làm ranh giới. Từ thành Cừ đến thành Mặc Châu ước chừng mất hai ngày, dọc đường đi có lác đác mấy quán trà khách điểm để người qua đường dừng chân nghỉ trọ, quy mô khách điểm không đồng nhất, trong số đó làm ăn tốt nhất phải kể đến khách điểm An Ký.

Khách điểm An Ký không quá lớn, trước sau có hai viện, hậu viện dùng làm phòng trọ, tiền viện dùng làm tiệm cơm, cả hai đều được quét dọn sạch sẽ gọn gàng khiến người khác vừa vào liền cảm thấy thoải mái dễ chịu. Ông chủ khách điểm này họ An, lúc chừng hai mươi tuổi được mọi người gọi là ‘Tiểu An’, tính đến nay ông đã quản lý khách điểm này hơn ba mươi năm, bây giờ đã hơn năm mươi tuổi, khách nhân lui tới đều gọi ông một tiếng ‘Lão An’. Con người ông trung thực hiền hậu, không bao giờ hiếp đáp lường gạt khách cho nên phần lớn lũ nhân đều chọn đây làm nơi nghỉ trọ.

Một ngày này, vừa đến buổi trưa, trong phòng lớn ở tiền viện đã ngồi đầy khách nhân cho thấy việc làm ăn của khách điểm rất tốt. Thế nhưng sắc mặt lão An lại không hề vui mừng mà ngược lại còn có chút lo lắng. Nguyên nhân không phải ở ông, mà bởi vì hai bàn khách nhân một đồng một tây giữa phòng.

Vị khách ở phía đông đến trước. Đó là một phái đoàn gồm tám gã tùy tùng tiền hô hậu ủng một công tử trẻ tuổi vận hoa phục, vừa nhìn dáng vẻ liền biết công tử kia lai lịch không nhỏ, cho nên lão An vội đích thân tiến lên đón tiếp chuẩn bị. Trước lau sạch bàn, sau lại bưng loại trà tốt nhất lên, thậm chí còn lấy bộ chén sứ trắng phong cảnh và đĩa bạc mà ngày thường vẫn tiếc dùng ra rửa thật sạch sẽ rồi mới dám mang lên, lại phân phó phòng bếp đặc biệt chú tâm hơn. Nhưng dù như thế, đuôi mày khòe mắt vị công tử kia vẫn không hề lộ ra nửa điểm vui vẻ hài lòng, sau khi com nước bưng lên, hắn ném thừ một miếng rồi ngừng, khinh bỉ phun ra một câu: “Đây là thứ quái gì thế, khó ăn chết được!”

“Ha ha...” Lão An dè dặt cười cười, không dám phản bác lại.

“Nếu công tử không thích, vậy chúng ta đổi sang quán khác đi?” Một gã tùy tùng hỏi.

Công tử kia nghe vậy vỗ bàn một cái, nhất thời chén đĩa nảy lên leng keng, mà trái tim lão An cũng nhảy bình bịch theo đó, những khách nhân khác nghe tiếng đều nhìn sang, khi thấy không có chuyện gì liên quan vương ngại đến mình thì chỉ nhìn một cái rồi lại tiếp tục vui đùa ăn cơm.

“Đổi quán khác? Bàn công tử đi xa như vậy mới thấy một tiểu điểm, ai biết quán tiếp theo nằm ở chỗ nào, các người muốn bỏ đói bản công tử phải không!”

“Tiểu nhân không dám.” Gã tùy tùng vội cúi đầu nói, “Vậy nếu không thì đổi lại mấy món khác?”

“Hừ!” Công tử liếc mắt một cái, “Loại tiểu điểm nơi hoang dã này thì có thể làm được thứ quái gì! Đều tại các người, không lo chuẩn bị cho sớm! Từ khi rời khỏi đế đô, bản công tử chưa từng có bữa cơm nước nào vừa lòng!”

Hóa ra đây là khách quý đến từ đế đô, thảo nào kiểu cách thế. Lão An trầm nghĩ.

“Vâng, vâng, đều là tiểu nhân sai.” Gã tùy tùng sau khi bị mắng chỉ phải vội vàng gặt đầu khom lưng phụ họa.

“Biết sai còn không nhanh chuẩn bị món ngon cho bản công tử!” Công tử kia tát một cái lên mặt gã tùy tùng, mạnh đến mức khiến gã ta lão đảo, thanh âm giòn giã đến mức lão An cũng run lên.

“Vâng, tiểu nhân lập tức đi.” Gã tùy tùng lại cúi đầu khom lưng, sau đó quay sang lão An, quát lớn: “Lão! Còn không mau phân phó đầu bếp làm mấy món ngon đưa lên!”

“Dạ... Dạ...” Lão An vội vàng đáp lời, nhưng vừa quay lưng thì lại quay đầu lại run rẩy nói, “Bản công tử, mấy món này chính là... mấy món chiêu bài ngon nhất của tiểu điểm.”

“Gi cơ?!” Công tử quát mắt trừng ông, “Chốn quý quái gì thế này, thức ăn này con chó nhà bản công tử cũng chẳng thèm ngửi, thế mà người lại dám bảo công tử ta ăn!”

“Bẩm... Tiểu điểm đơn sơ, thực không còn món gì có thể..., công tử quý nhân, xin ngài thứ lỗi.” Lão An thưa dạ cười trừ.

Công tử nghe vậy quăng chiếc đĩa đi, đang sắp phát hỏa thì bỗng một gã tùy tùng ước chừng ba mươi tuổi bước lên trấn an hắn: “Công tử xin bớt giận, ở đây không thể so với đế đô, dù người có giết hắn thì hắn cũng không có cách nào nấu ra một bàn trân hào cho người được.”

Lời nói của gã tùy tùng này tương đối có trọng lượng, công tử kia nghe xong chỉ đành trừng mắt một cái rồi cổ nuốt con tức xuống, cuối cùng bụng đầy oán khí mà mắng một câu: “Cha rõ ràng là Thái tử đương triều, muốn an bài cho ta địa phương nào, chức quan nào mà không được, thế mà cuối cùng lại đẩy ta đến cái chốn Mặc Châu khi họ có gậy này! Vừa lạnh vừa khô, ngay cả một bữa cơm ngon miệng cũng chưa từng được ăn!”

Nghe thế lão An bưng tỉnh đại ngộ, hóa ra là công tử nhà Thái tử quyền cao chức trọng đứng đầu quan viên trong triều, thảo nào... chó còn ăn ngon hơn cả người.

“Công tử, đại nhân làm thế cũng vì nghĩ cho ngài.” Gã tùy tùng có lời nói khá có trọng lượng ấy thấy gương mặt công tử đầy oán khí, bèn kê sát tai hần thấp giọng an ủi, “Lần này Bệ hạ phân thể từ Vĩ vương đến châu phủ Mạc Châu nhậm chức, nhất định có ý dụng binh với Nguyên Nhung, mà Nguyên Nhung chỉ là một tiểu quốc, lấy uy lực của thiết kỵ Hoàng triều ta chắc chắn không cần tốn nhiều công sức đã thấu tóm được. Bây giờ tuy ngài chỉ giữ chức Phiêu giáo*, nhưng đợi khi thấu tóm được Nguyên Nhung, chẳng phải ngài cũng lập công lớn rồi sao? Đến lúc đó trở về để đô, ngài còn không phải là đại tướng quân!”

**Phiêu giáo: có lẽ là chức quan trông coi ngựa.*

Công tử nghe xong lời ấy, con tức quả nhiên vui hơn phân nửa.

Thì ra công tử này là Đái Hề – con trai độc nhất của Thái tử đương triều Đái Minh Thành.

Nếu hỏi lão bách tính Hoàng triều về vị Thái tử này, thì phải là người biết Đái Minh Thành đều nhất nhất đáp một chữ “Tốt”. Đái Minh Thành làm quan hơn hai mươi năm, từ một quan nha nhỏ như hạt mè hạt đậu mà từng bước đi lên chức Thái tử đứng đầu quan viên toàn triều, ấy thế mà không hề luồn cúi bấu víu ai, chỉ dựa vào thành tích xuất sắc vượt xa người của bản thân. Ở địa phương, ông được dân chúng hết sức ca tụng là quan hiền; ở để đô, ông vừa là trợ thủ đắc lực của hoàng đế vừa là hiền thần. Tóm lại trong một câu, Đái Minh Thành là một người có công với cả quốc gia và bách tính, thế nhưng không may ông lại sinh phải một thằng con trai hư đốn.

Đái Hề là điển hình của loại công tử ăn chơi trác táng, văn không thành võ không tự, thế nhưng ăn uống gái gú bài bạc lại hết sức tinh thông, dựa vào vị thế của cha mà hoành hành ở để đô, mặc dù không đến mức người người oán trách, nhưng cũng khiến người gặp người ghét. Lần điều nhiệm châu phủ Mạc Châu này, hoàng đế hạ chỉ thể từ Vĩ vương Hoàng Duệ nhậm chức Tân châu phủ Mạc Châu, tiện đó Đái Minh Thành liền an bài chức vụ Phiêu giáo cho nhi tử Đái Hề của mình, sau khi nhận lệnh thì lên đường đến Mạc Châu. Hành động này của ông có ba mục đích, thứ nhất muốn để thằng con trai quen thói ăn sung mặc sướng hưởng thụ vật chất của mình đến đất Mạc Châu cần cỗi khô lạnh này ném chút khổ sở, học hỏi kinh nghiệm; thứ hai ông nghĩ rằng con trai cách xa để đô đồng thời cũng mất che chở của mình thì có thể thu liễm thói xấu và hành vi ngang ngược; thứ ba thể từ Vĩ vương Hoàng Duệ là người hoàng thất, mặc dù tuổi còn trẻ nhưng đã có hiển danh trong triều, con trai ông dù kiêu căng đến đâu cũng không dám chống đối vị thượng cấp này, hơn nữa đi theo hần ta có lẽ sẽ học được vài đạo lý đối nhân xử thế, làm việc nên nếp.

Đang này Đái Minh Thành dụng tâm lương khổ, nhưng cho tới bây giờ, thằng con ông vẫn chẳng có tí tí thu liễm bản tính, làm người đảng hoàng, làm việc chịu khó. Hoàng Duệ vốn rời để đô cùng một lúc với hần, nhưng dọc đường đi, vị công tử Thái tử này còn được yêu chiều hơn cả Hoàng Duệ vốn là con rồng cháu phượng nữa cơ: Nào là chè com canh nhạt nhẽo khó ăn, chè khách điểm thô sơ giường chiếu quá cứng, chè ngồi ngựa đau mông, chè xe ngựa xóc này thân thể không chịu nổi, chè gỏi bọ quả lớn, rồi chè khí trời không tốt...

Cuối cùng, vị Vĩ vương tương lai, bây giờ là Châu phủ Mạc Châu Hoàng Duệ nể tình Thái tử đại nhân trung thành và tận tâm với Hoàng triều mấy mươi năm mà không nỡ đánh hay nặng gãi công tử này, chỉ bỏ mặc hần đấy còn mình thúc ngựa đi trước. Vì vậy công tử Thái tử cứ ngồi kiệu nhàn nhã chậm rãi đến Mạc Châu, cuối cùng... cũng đến nơi.

Gã tùy tùng thấy sắc mặt Đái Hề đã bình thường trở lại, mới nói: “Công tử tạm chịu đựng thêm một ngày, ngày mai đến trong thành Mạc Châu thì sẽ tốt rồi, nơi đó là trọng địa của một châu hiền nhân sâm uất hơn đây, khi đó ngài muốn gì nhất định có đấy, so với để đô chẳng kém bao nhiêu.”

“Hừ!” Đái Hề nhìn thức ăn trên bàn, mũi hừ lạnh một tiếng rồi đứng dậy, trông bộ dáng kia thật là chẳng thèm ăn.

Lão An thấy thế trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Dù sao phen này uống công lỗ vốn mất tiền cũng chả sao, chỉ cầu vị khách quý này đi nhanh nhanh, thế mới mong được bình an. Con em quan gia bậc này quả thực ông hầu không nổi.

Đương lúc Đái Hề vẫn chưa đi, rõ ràng gã đại gia tôn quý trước mắt này vẫn cần được hầu hạ hết sức cẩn thận, nhưng không biết sao bỗng dưng lão An quay đầu nhìn ra cửa. Mà thật ra không chỉ có mình ông thôi, toàn bộ người trong quán, bất kể là đang ăn cơm, gấp rau, hay uống trà, uống rượu, một khắc kia đều không khỏi nhìn về phía cửa.

Một nữ tử đứng trước cửa, từ đầu đến chân nàng đều được trùm kín trong chiếc áo choàng màu trắng bạc thật dày, nhưng vì thân hình nàng mảnh mai nên không hề có vẻ mập mạp. Chân nàng vừa bước, vạt áo choàng phiêu động để lộ chiếc váy màu lục nhạt, trông nàng như nhành ngọc phù tuyết giữa dòng nước biếc.

Nàng tựa hồ rất sợ lạnh, sau khi vào điểm vẫn không cởi mũ áo choàng trên đầu xuống, mũ trùm được viền bằng một vòng lông cáo trắng, vành mũ rủ xuống rất thấp hầu như che hết mặt mày nàng khiến người ta không thể thấy hết dung mạo, thế nhưng chỉ trông nửa khuôn mặt thôi đã khiến người trong phòng ngẩn ngơ đến mức mắt cũng không nỡ chớp một cái.

Bởi vì ông chủ đang hầu hạ khách quý, nên sớm có gã tiểu nhị nhanh nhẹn tiến lên tiếp đón nàng.

Nữ tử đến cạnh chiếc bàn phía tây sát cửa sổ ngồi xuống rồi nói: “Trước mang lên một bình trà nóng, sau làm ba món chiêu bài của điểm các người là được.” Giọng nói cực kỳ trong lại ẩn ước một tia mỉa mai khiến ngay cả lão An đã hơn năm mươi cũng thấy nhũn cả xương, mà mọi người nghe thấy giọng nói này không khó tưởng tượng ra được dung nhan mỹ lệ của nàng kia.

Tiểu nhị nhanh chóng bưng trà nóng lên cho nàng, khách nhân trong phòng dần tỉnh thần, quay đầu tiếp tục dùng cơm. Mà Đái Hề vốn đã phui mông đứng dậy chẳng biết tự lúc nào lại ngồi xuống ghế.

“Công tử, mấy món này, ngài vẫn ăn sao?” Lão An dè dặt hỏi một tiếng.

“Ăn... Ăn...” Đái Hề thì thào đáp, cặp mắt vẫn dán chặt lên người nàng kia không rời, còn tay thì quơ tìm đôi đũa rồi gấp thức ăn đưa vào miệng, nhìn đáng vẻ kia phỏng chừng chính hần cũng chả biết mình đang ăn gì.

Có điều lão An không quan tâm chuyện này, thấy hần cuối cùng cũng chịu ăn, ông thở phào một hơi nhẹ nhõm, rồi nói “Công tử dùng từ từ”, sau đó quay lại quầy.

Một lát sau, thức ăn của nàng kia được bưng lên, nàng tự nhiên dùng cơm, tựa hồ không hề phát hiện ánh mắt như sói đói của Đái Hề.

Mà lão An đứng trong quầy nhìn hai bàn khách nhân, tim cũng như treo trên dây. Công tử kia lúc này ăn chẳng biết vị gì, mắt không rời nàng kia một khắc, lại nhìn tám gã tùy tùng cao to phía sau... Haizzz, lão An âm thầm thở dài một hơi, mong là nghìn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì.

Trên bàn nàng kia bày ba món ăn: một đĩa lòng lợn chua cay, một đĩa thịt xào ớt đỏ, một đĩa đậu hủ thịt kho tàu, trông nàng ăn có vẻ từ từ nhưng thật ra tốc độ lại rất nhanh, chỉ một chốc nàng đã ăn hai chén cơm, ba đĩa thức ăn cũng gần như được xử lý xong xuôi.

“Cơm rất ngon.” Nàng buông chén khen một câu.

Tiểu nhị bên cạnh nghe thế vui vẻ ra mặt cứ như cơm này là hần làm vậy: “Cô nương thích là tốt rồi. Mấy món ăn này tuy rất bình thường, nhưng chính là món chiêu bài của diêm chúng tôi, sư phụ đầu bếp đã có kinh nghiệm mấy chục năm, tay nghề tự nhiên không có gì để chê, khách nhân chỉ cần ghé diêm chúng tôi tất đều gọi ba món này.”

Nàng kia nghiêng đầu, khoe môi hơi cong lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, thoáng chốc đầu óc tiểu nhị nóng bừng tim đập bình bịch. Đái Hề xa xa nhìn lại, nghĩ rằng nàng đang cười với mình, không khỏi mê mẩn si dại. Tuy không nhìn rõ dung mạo của cô nương này, nhưng với kinh nghiệm nhiều năm ôm hồng áp lục của hần mà nói, nàng ta chắc chắn là một mỹ nhân tuyệt sắc. Từ khi rời đề đô, đã lâu hần chưa được phong lưu một hồi, lúc này bắt gặp cô nương kia một thân một mình, nào có thể không nói dây sắc tằm.

Mắt thấy nữ tử đã tính tiền rồi đi, Đái Hề nhảy mắt để một gã tùy tùng lại tính tiền còn mình và mấy tên khác rồi đi trước.

Sau khi nàng kia ra khỏi diêm, nhận ngựa mà tiểu nhị dắt tới, song không cười mà chỉ dắt ngựa đi chậm về phía Mặc Châu. Đái Hề lần này cũng không ngồi kiệu mà đi theo phía sau nữ tử kia, đám tùy tùng tự nhiên hiểu ý mà dắt ngựa cùng đám kiệu phu nâng chiếc kiệu rồng bám gót.

Cứ đi thế chừng hai khắc đồng hồ, bên đường trở nên hoang vắng, vì vậy Đái Hề sai bước nhanh hơn vượt qua nữ tử, nói: “Cô nương xin dừng bước.” Mà đám tùy tùng phía sau cũng không dấu vết mà vây quanh nữ tử.

Thấy tình cảnh này, nàng kia không hề tỏ ra hoang mang, chỉ dừng bước hỏi: “Công tử có chuyện gì?”

“Xin hỏi cô nương muốn đi nơi nào?” Đái Hề bày ra tư thái nho nhã lễ độ.

“Ta muốn đi đâu thì liên quan gì đến người?” Giọng nói cô gái thanh mị mà cũng rất lãnh đạm.

Đái Hề không để bụng, nói: “Mới rồi cùng cô nương dùng bữa trong một diêm, bây giờ lại cùng đi trên một con đường, có thể thấy được là có duyên. Nếu chúng ta đã có duyên như vậy, cô nương cần gì phải từ chối người từ ngoài ngàn dặm?”

“Ồ?” Giọng nói nữ tử ản ước ý cười, sau đó đáp: “Ta muốn đi Mặc Châu.”

“Vậy thì thật khó.” Đái Hề vỗ tay cười, “Ta cũng đang đi Mặc Châu, vừa hay cùng đường với cô nương.”

“Thế à?” Giọng nói nữ tử vẫn lãnh đạm.

Đái Hề lại nói: “Cưỡi ngựa quá xóc nảy, đường xá xa xôi lại càng cực khổ, vừa hay ta đây có một cỗ kiệu mềm, xin mời cô nương lên ngồi.”

“Không cần, đa tạ công tử.” Nữ tử từ chối.

“Cần chứ, cô nương nhỏ nhắn và yếu ớt như vậy cứ nên ngồi kiệu cho thoải mái.” Đái Hề mỉm cười khuyên bảo. Cặp mắt lại nhìn chăm chăm khuôn mặt nữ tử, mặc dù không thấy rõ dung nhan nhưng chỉ cần nhìn làn da trắng nõn như tuyết không chút tỳ vết cũng biết dung sắc tuyệt không kém ai, đợi lát nữa ngồi vào kiệu rồi phải thân mật một phen mới được.

Trong đầu Đái Hề suy nghĩ miên man, còn nàng kia thì thờ dài một tiếng, miệng lầm bầm: “Nhớ lại ngày xưa bản thiếu nữ giỡn biết bao mỹ nhân, không ngờ hôm nay thế mà cũng có kẻ dám đùa giỡn lại bản thiếu.”

“Cô nương nói gì cơ?” Đái Hề nghe không rõ liền nhích lại gần.

Nữ tử ngẩng đầu, một cơn gió rét lạnh thổi mạnh qua thổi bay mũ trùm đầu của nàng để lộ ra khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân, tức thì Đái Hề ngây ngẩn cả người.

Nàng kia thấy mũ trùm đầu tuột xuống không khỏi nhũn mày, lại liếc mắt nhìn đám tùy tùng xung quanh, không khỏi lại thờ dài một hồi, đáy lòng lại càng hung hăng mắng một tiếng: “Giả Tiên chết tiệt!”

Nữ tử này không phải ai khác mà chính là Lan Thất gia chủ Lan gia. Trong lần đánh cược cướp bảo trong hoàng cung cùng Minh Nhị, kết quả Minh Nhị thắng, điều kiện của Nhị công tử đó là “Thỉnh Thất thiếu dùng thân phận nữ nhân hành tẩu giang hồ trong vòng một năm.”

Điều kiện này thoạt nhìn có vẻ bình thường, nhưng thực ra lại có hai điểm yếu hại: Thứ nhất, Lan Thất phải dùng thân phận nữ nhân; thứ hai nàng sẽ bị phong bế nội lực dùng thân phận người bình thường mà hành tẩu giang hồ trong vòng một năm. Hai điểm chốt này, dù là điểm nào cũng khiến nàng rất không thoải mái. Về phần điểm trước, tuy rằng nàng cũng thường mặc nữ trang, nhưng chưa bao giờ ăn mặc kiểu đó lâu đến một năm, nếu qua thời gian dài, chỉ sợ người trong giang hồ đều xem nàng là nữ nhân, vậy lạc thú khi nam khi nữ cứ thế giảm mất một nửa rồi. Còn điểm sau, thử nghĩ kẻ thù của nàng đầy khắp thiên hạ, mắt đi vô công trong vòng một năm là chuyện nguy hiểm cỡ nào. Cho nên ban đầu nàng mới dốc sức muốn thắng, đáng tiếc là vẫn thua, cuối cùng không thể thiếu màn hung hăng mắng tên Minh Nhị âm hiểm đề tiện, tiểu nhân vô đức. Tuy nhiên việc mà nàng đáp ứng Minh Nhị này may mà vẫn chưa phải là nhục điểm chết người để hần nếm, nếu không ai biết Giả Tiên còn dùng mảnh khỏe thủ đoạn người không nhận ra gì nữa chứ. Vậy nên cuối cùng Lan Thất chỉ có thể chấp nhận sấm vai nữ nhân một năm, mà tính đến nay chỉ mới qua năm tháng, nghĩa là vẫn còn bảy tháng nữa.

Lan Thất nhìn tên công tử nhà giàu trước mắt, thầm nghĩ nếu đổi lại là ngày xưa, dù không uốn nắn hần một phen thì cũng phải trêu ghẹo hần một hồi. Nhưng lúc này tay nàng trời gả không chặt, nếu động thủ đã không nắm được phần thắng mà ngược lại còn chịu thiệt, xem ra đành phải tạm ứng phó thôi vậy.

Lan Thất đang nghĩ nếu không lên ngồi kiệu của hần, dọc đường phải tìm biện pháp gì ứng phó, thì bỗng nghe được một tràng tiếng có ngựa “Lộc cộc lộc cộc...” truyền đến, nàng theo tiếng nhìn lại thì thấy một con ngựa đang chạy như bay, trên lưng là một thiếu niên anh tuấn oai hùng.

Trông mắt Lan Thất đảo một vòng, lập tức nói với Đái Hề: “Đa tạ ý tốt của công tử, ta đi trước.” Dứt lời liền đi lên phía trước.

Lúc này Đái Hề đang cảm tạ ông trời đưa đến cho mình một thiên tiên, hơn nữa còn là một mỹ nhân có đôi bích mâu kỳ dị hiếm thấy, vừa nghe mỹ nhân nói phải đi, hần lập tức đưa tay kéo nàng, mà đám tùy tùng cũng siết vòng vây lại.

Mắt thấy thiếu niên cười ngửa càng lúc càng gần, Lan Thất lập tức kêu lớn: “Xin công tử tự trọng, buông ra.” Vừa nói vừa giãy dụa.

Đái Hề há có thể buông tay, ngược lại còn kéo mỹ nhân vào trong lòng: “Cô nương một thân một mình mà đi như thế thực sự rất nguy hiểm, hãy cứ để bản công tử dẫn đường thì tốt hơn.”

“Buông!” Lan Thất vừa giãy dụa, vừa quay về phía thiếu niên cười ngửa mà gọi to: “Thiếu hiệp cứu mạng!”

Quả nhiên ngửa dừng lại, thiếu niên trên lưng ngửa trông lại phía bọn họ, khi thấy một đám nam nhân to lớn đang vây bắt một cô gái xinh đẹp, trong đầu thiếu niên nhất thời nhớ lại câu chuyện “Cuồng hào ác bá cưỡng bức dân nữ”, vì vậy cậu nhảy xuống ngửa đi tới: “Các người buông vị cô nương này ra!”

“Nhóc con tránh sang một bên, ở đây không có chuyện của mày.” Một gã tùy tùng đưa tay đẩy thiếu niên một cái.

Chỉ có điều gã chưa chạm vào cậu đã bị nội lực của cậu tổng ra xa một trượng ngã chổng quèo dưới đất.

Biến cố phen này nhất thời khiến Đái Hề cùng mấy tên tùy tùng còn lại kinh hãi phút chốc, tất cả đều ngừng tay nhìn thiếu niên, Lan Thất nhân cơ hội giãy ra cách Đái Hề vài bước.

“Mày là người phương nào?” Một gã tùy tùng tiến lên hỏi.

Thiếu niên kia hất cằm một cái, nói: “Bằng các người mà cũng đòi biết tên bản thiếu hiệp.”

Thái độ thiếu niên kia đã chọc giận Đái Hề: “Thằng láo toét! Bản công tử đường đường là con trai của Thái tử, mày dám đứng trước mặt bản công tử mà hất hàm!”

Thiếu niên vừa nghe, tức thì mày rậm nhướn lên: “Thì ra là con trai tham quan ô lại cưỡng bức dân nữ! Xem ta trừ hại cho dân đây!” Tiếng nói vừa dứt, thân thể trong nháy mắt vọt qua vung một quyền đâm vào mặt Đái Hề, tức thì mặt hần ta giãy dụa máu mũi.

Đái Hề vốn tưởng mang danh phụ thân ra dọa lui tên thiếu niên cho nên đối với hành động này của cậu ta không hề chuẩn bị, đợi đến khi máu mũi phun đầy đất, hần mới bắt đầu cảm thấy đau nhức mà rống lên: “Ồi! Cái thằng oắt con thối tha này... Đánh chết nó cho ta!”

Đám tùy tùng phía sau tuân lệnh đồng loạt xông lên. Những gã này ít nhiều đều có học võ công, so ra vẫn hơn người thường, cũng xem như là có chút bản lĩnh, nhưng đứng trước mặt thiếu niên này lại chỉ như múa rìu qua mắt thợ. Nói thế nào thiếu niên này cũng là xuất thân võ lâm thế gia, hơn nữa từ nhỏ chuyên cần tập võ nghệ, mặc dù võ công không được xếp vào hạng nhất nhưng so với những gã tùy tùng này vẫn cao hơn gấp nhiều lần. Cho nên cậu ta không cần binh khí, chỉ với ba quyền hai cước đã giải quyết xong đám tùy tùng, tên nào tên nấy nằm lệt ụp trên mặt đất, cuối cùng chỉ còn một mình Đái Hề.

Thấy đám tùy tùng mặt mũi bầm dập nằm la liệt trên mặt đất không dậy nổi, trong lòng Đái Hề sợ run lên, có điều xưa nay hần ngang ngược đã thành tánh, lúc này vẫn không chịu tỏ ra yếu thế mà còn gân cổ quát thiếu niên: “Mày... Thằng nhãi mày dám đánh bị thương tùy tùng của bản công tử, mày biết bản công tử là ai không? Bản công tử chính là...” Lời hần còn chưa dứt, trên mặt đã hứng trọn một quyền nặng nề, sau đó ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Thiếu niên xoa xoa nắm tay, khinh thường nhìn Đái Hề nằm trên đất: “Loại chó điên này có sủa nữa bản thiếu cũng chả sợ.” Dứt lời quay đầu nhìn đám tùy tùng quất: “Còn không mau cút đi, sau này tội bay còn dám làm chuyện xấu, bản thiếu hiệp gặp một lần đánh một lần!”

Đám tùy tùng biết bây giờ mình không thể đánh lại thiếu niên, nếu cứ giùng giởng thêm nữa chỉ có hại không lợi, vì vậy vội vàng đứng dậy khiêng Đái Hề bỏ chạy.

Nhìn đám người chật vật rời đi, Lan Thất thâm cảm khái: Nếu đổi lại là ngày xưa, đám người kia rơi vào tay bản thiếu, nếu không để lại cánh tay nhất định sẽ không thả bọn chúng đi, thiếu niên này xem ra vẫn chưa đủ tàn nhẫn. Đương nhiên, nếu như đủ tàn nhẫn thì đã không cứu nàng. Nghĩ đến đây, Lan Thất quay đầu nhìn thiếu niên, cũng vừa lúc cậu ta trông lại phía nàng, trong đôi mắt đen nhánh sáng ngời của cậu lộ vẻ kinh diễm.

Lan Thất nhìn thiếu niên anh tuấn này, trong nháy mắt không khỏi nhớ đến Ninh Lăng, mặt mày trong sáng tư thái oai hùng tinh thần rạng rỡ, điểm khác nhau là thiếu niên này không có loại thật thà chất phát như Ninh Lăng, ngược lại lộ ra một loại nhuệ khí cùng kiêu ngạo rõ ràng. Khi nàng đang nghĩ ngợi có nên cảm ơn cậu ta hay không, thì bỗng thiếu niên kia nhảy dựng lên, lớn tiếng kêu lên “Bích Yêu Lan Thất!”

Lan Thất nghe vậy nhất thời sửng sốt, thầm nghĩ thiếu niên này là con cái nhà ai mà lại biết nàng?

Thiếu niên rút một món binh khí trông vừa như đao lại như kiếm từ sau lưng, sau đó chia vào Lan Thất quát lên: “Bích Yêu, chúng ta quyết đấu đi!”

Lan Thất nhìn món binh khí kỳ quái của thiếu niên, trong đôi bích mâu xẹt qua tia sáng, nhưng chớp mắt đã biến mất, nàng tò mò dáng vẻ cô gái nhỏ nhắn yếu đuối, nói: “Vị thiếu hiệp này, ta chỉ là một cô gái tay trái gà không chặt, sao có thể quyết đấu với cậu?”

“Hừm?” Thiếu niên không tin vọt đến cạnh nàng, duỗi tay bắt lấy cổ tay nàng rồi đè lên mạch đập dò xét một lát, sau đó không khỏi ừ ừ, trong cơ thể nàng quả thực không có nội công, tóm lại chỉ là một người bình thường. “Lẽ nào ta nhận nhầm?” Thiếu niên do dự nhìn chằm chằm ánh mắt Lan Thất, “Lẽ nào trên đời không chỉ có một đôi bích mâu?”

Chỉ bằng lời này Lan Thất liền biết thiếu niên này chưa từng gặp qua mình, vì vậy lập tức nói: “Từ nhỏ mắt ta đã khác với mọi người cho nên luôn bị mọi người khinh thường và nhục mạ, chỉ hận sinh thành như vậy, chẳng lẽ trên đời còn có một người cũng có số khổ như ta?” Nói đến đây, nét mặt Lan Thất buồn bã, ả chẳng chực khóc.

Thiếu niên thấy nàng như vậy thì sinh lòng thương xót, vội vã an ủi: “Cô đừng đau lòng, ta chỉ nhận nhầm người thôi.” Nói xong vội vàng cắt binh khí đi, “Hơn nữa người mắt xanh kia cũng không khổ gì, hần rất lợi hại, ta đang muốn tìm hần quyết đấu đây.”

Lan Thất vừa nghe thấy thế, chân mày khẽ nhướn: “Vì sao thiếu hiệp lại muốn tìm người kia quyết đấu?”

“Bởi vì ta muốn thành danh, mà cách nhanh nhất để thành danh đó là đánh bại nhân vật nổi danh võ lâm. Mà tên Bích Yêu này nổi danh tà khí, trong chốn võ lâm rất nhiều người không thích hần nên ta mới quyết đánh bại hần, hạ gục uy danh của hần, như vậy sau này hần sẽ không dám hoành hành hiếp đáp người khác nữa.” Thiếu

niên bày vẻ mặt vô cùng chính trực mà nói.

Lan Thất nghe vậy khòe miệng giật giật, thầm mắng tiểu tử thói nghĩ quái thật, nhưng khuôn mặt thì vẫn trung vẻ tươi cười: “Thì ra là thế, vừa rồi ta dùng com trong khách điểm có nghe mấy người nói gì đấy mà Bích Yêu cũng đến Mặc Châu, không biết đó có phải là người thiếu hiệp nói không nữa.”

“Sao? Hắn đi Mặc Châu ư?” Thiếu niên lập tức nhảy dựng lên.

“Mới rồi ta nghe người trong khách điểm nói như vậy.” Lan Thất nói.

“Ồ, vậy ta phải đến Mặc Châu đây.” Nói xong lập tức xoay người toan đi. Nhưng vừa mới đi được một bước lại quay đầu nhìn Lan Thất, thấy nàng tóc đen như mực da trắng như tuyết xinh đẹp phi phàm, thầm nghĩ nếu để nàng đi một mình trên đường vắng người này, nhờ gặp phải tên háo sắc nào nữa thì phải làm sao. Mà cậu lại lấy hành hiệp trọng nghĩa làm nhiệm vụ của mình, giúp người phải giúp tới cùng, do vậy bèn hỏi: “Cô muốn đi đâu? Để ta đưa cô đi trước.”

Lan Thất mỉm cười, nói: “Đa tạ thiếu hiệp, ta cũng đến Mặc Châu. Bây giờ một thân một mình trên đường, ân cứu mạng của thiếu hiệp không biết lấy gì báo đáp, chỉ có thể...”

Thiếu niên nghe nói thế, lập tức nhớ lại trong sách thường kể sau khi anh hùng cứu mỹ nhân thì mỹ nhân sẽ lấy thân báo đáp, tức thì cậu vội vã khoát tay nói: “Cô không cần lấy thân báo đáp.”

Lan Thất sững sờ nhìn thiếu niên.

Thiếu niên bừng tỉnh, thoáng chốc mặt đỏ tới mang tai.

“Ha ha ha ha...” Lan Thất không nhìn được nữa, thoáng chốc tiếng cười xõng thẳng trời cao.

Thiếu niên vừa thẹn vừa quẫn nhìn nữ tử giữa đầu cười to trước mặt. Kiểu cười bực này vốn vô cùng không đoan trang, nhưng tiếng cười tùy ý cùng thần thái hào sảng của nàng quả là điểm lệ tuyệt thế, thẳng thâu tận tủy khiến tim cậu đập như trống châu. Trong đầu nghĩ nàng xinh đẹp như vậy, đây chẳng phải là Dao Cơ Tổ Nga trong sách thường nói đó sao? Ta cứu nàng, ta cứu nàng... Trong lúc nhất thời lại có chút hối hận vì nói ra câu “Không cần lấy thân báo đáp”.

Sau một lúc lâu, Lan Thất thu cười, nói: “Một đường này làm phiền thiếu hiệp rồi.” Có thiếu niên này làm bạn, chẳng những có người bảo vệ mà còn không phải lo buồn chán nữa.

“Không... không phiền gì.” Thiếu niên đỏ mặt quay người, “Chúng ta đi thôi.”

Hai người lên ngựa, chậm rãi giục hướng Mặc Châu.

Thiếu niên cười trên lưng ngựa lại nói: “Ta là Lâm Hữu, xin hỏi cô nương xưng hô thế nào?”

Lan Thất cười khúc khích, ta đương nhiên biết người họ Lâm: “Công tử cứ gọi ta Phương Duệ là được.”

* * *

Tân châu phủ Mặc Châu Hoàng Duệ đã đến nhậm chức hơn nửa tháng. Một ngày này hắn thay một thân y phục thường, dẫn vài tên tùy tùng ra phố dự định thể nghiệm và quan sát dân tình.

Hoàng Duệ đi vào giờ Tý, sau khi dạo quanh một vòng trong thành thì đã đến buổi trưa, vì vậy tùy ý đi vào một tửu lâu tên là Hồng Phúc lâu để dùng bữa. Đám tiểu nhị nơi đây đã gặp qua không biết bao nhiêu khách nhân từ nam chí bắc cho nên rất tinh, khách nào là quý chi cần liếc mắt là nhận ra ngay. Vì vậy khi mấy người Hoàng Duệ vừa vào cửa thì có ngay một tên tiểu nhị chạy ra nghênh đón, thấy dưới lầu đông người bèn lập tức dẫn họ lên lầu hai rồi chọn một bàn sát đường cái lau tới lau lui thật sạch sẽ cho họ.

Sau khi Hoàng Duệ ngồi xuống chỉ hờ hững quay đầu nhìn phố xá ngoài cửa sổ, còn mọi việc còn lại đã có tùy tùng lo. Chỉ có điều hắn vừa ngồi xuống, liền cảm giác như có ánh mắt quét qua quét lại trên người mình.

“Ái chà, thật là một mỹ nhân kia.” Chỉ nghe bàn đối diện truyền đến tiếng tán thán, tuy rằng thanh âm không lớn nhưng Hoàng Duệ tập võ từ nhỏ nên nhĩ lực vượt xa người thường, vì vậy mà những lời kia hắn nghe rõ ràng rành, hơn nữa giọng nói kia còn cực kỳ thanh mị, dĩ nhiên là tiếng nữ tử.

“Là rất đẹp.” Lại vang lên thanh âm của một thiếu niên, “Hắn là nam nhân đấy.”

“Mỹ nhân thì không phân biệt nam nữ, huống hồ dung mạo bực này, ta cậu bình sinh khó gặp được mấy người đấy nhá.” Nàng kia lại nói.

Hoàng Duệ nghe vậy không khỏi nhún mày. Từ nhỏ dung mạo hắn đã vô cùng xinh đẹp, người trong hoàng thất đều nói hắn cực kỳ giống tổ tiên của bọn họ – Đông triều đệ nhất mỹ nhân năm đó danh xưng Thuần Nhiên hoàng hậu. Nhưng hắn đường đường là một đại nam nhân lại mang lệ dung của một nữ nhân, đây thực sự không phải là chuyện hay ho gì, vì vậy gương mặt này chính là chỗ đau của hắn, người nào biết hắn đều cực lực tránh nhắc tới việc này trước mặt hắn.

“Dung sắc kinh diễm, giữa hai đầu mày lại mang anh khí nam nhi, mỹ nhân như vậy thật thế gian không có người thứ hai.” Nàng kia tiếp tục cảm khái, “Thật muốn bắt về nhà mà.”

Hoàng Duệ nghe xong lời này, tức thì thái dương nổi đầy gân xanh. Hắn đường đường là một đại nam nhân, hơn nữa còn là thế tử vương phủ, ấy mà lại bị một nữ nhân ăn nói khinh bạc như thế, thử hỏi làm sao có thể chịu được! Vì vậy hắn quay đầu, mắt nghiêm trừng người đối diện. Một cái trừng này, hắn cũng ngần ngại, bởi vì đối diện cũng là một người dung sắc tuyệt đại, càng lý kỳ hơn nữa là đôi mắt của nàng xanh biếc như ngọc, sóng mắt lưu chuyển như nước mùa xuân xao động, phảng phất có thể hút trọn linh hồn người.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 74: Pn3. trăm sông đổ về một biển [2]

“Càn rỡ!” Hoàng Duệ chưa mở miệng, gã thị vệ Diệp Quân theo hần tử nhỏ đã lên tiếng, “Không được vô lễ với công tử nhà ta!” Nói xong còn đưa tay dè lên bội kiếm bên hông, hành động đó kết hợp với vóc người cao to uy mãnh của hần thật là có lực uy hiếp.

Lan Thất ngó lơ Diệp Quân, đôi bích mâu chỉ chăm chú nhìn Hoàng Duệ. Nhưng Lâm Hữu ngồi bên thì không cho phép người khác lớn tiếng quát nạt, vì thế thoảng cái đứng dậy quay qua Diệp Quân nói: “Ngươi quát cái gì chứ! Nếu không muốn công tử nhà ngươi bị người khác nhìn thì đừng xuất môn! Huống hồ công tử nhà ngươi không nhìn chăm chăm người ta đấy sao? Đi, nói với công tử nhà ngươi, đừng nhìn chăm chăm người ta như thằng nhà quê chưa từng nhìn thấy nữ nhân như thế! Nếu còn vô lễ nữa, bản thiếu hiệp sẽ thay lão gia nhà ngươi giáo huấn con trai lão!”

“Láo xược! Mày còn ăn nói càn rỡ, chớ trách ta động thủ!” Diệp Quân nghe vậy dựng thẳng mày, tiến lên một bước.

“Bản thiếu thèm sợ ngươi vào!” Lâm Hữu cũng ưỡn ngực tiến lên một bước.

Hai người nhìn nhau chòng chọc, không ai nhường ai.

Ngược lại lời này của Lâm Hữu lại khiến Hoàng Duệ thu hồi ánh mắt, quay lại nhìn thiếu niên kiêu ngạo đang nghênh đầu kia, đôi chân mày tuấn mỹ của Hoàng Duệ không khỏi cau chặt.

Lan Thất đối diện nhìn thấy lại không khỏi cảm thán: “Haizz... Ta cũng là lần đầu tiên thấy có người nhú mày mà vẫn xinh đẹp như vậy.”

Hoàng Duệ xuất thân hoàng tộc, từ khi lớn đến nay chưa từng có ai dám hồ ngôn loạn ngữ trước mặt hần, thế mà người này lại không ngừng ba lần bảy lượt bông lời trêu ghẹo hần, nhất thời sắc mặt hần lạnh xuống, mắt thấy sắp phát tác, bỗng trên thang lầu truyền đến một tràng tiếng bước chân thịch thịch, sau đó một đoàn người bước lên lầu, cầm đầu chính là Đái Hề.

Đái Hề thấy Hoàng Duệ toan tiến lên chào, nhưng vừa chuyển mắt thì thấy Lâm Hữu, nhất thời lửa nóng bốc lên, vài bước vọt tới trước mặt Lâm Hữu: “Tiểu tặc! Tao tóm được mày rồi!”

Lâm Hữu thu hồi ánh mắt trừng Diệp Quân, dùng khước mắt liếc Đái Hề, sau đó cười nhạt nói: “Té ra là mày à, lẽ nào lần trước bản thiếu hiệp dạy mày chưa đủ nên bây giờ chạy đến muốn bản thiếu tẩn cho mấy quyền nữa phải không?” Nói xong giờ giờ nắm tay.

Đái Hề vừa thấy quả đấm của hần không khỏi thối lui một bước, thầm nghĩ mình không đánh lại tên tiểu tặc này, lần này bên cạnh dù dẫn theo nhiều tùy tùng nhưng cũng khó nói là có thể bắt được thằng này hay không. Chỉ thấy con người hần đảo một vòng, rồi chạy đến trước mặt Hoàng Duệ: “Đại nhân, tiểu tặc này chính là đạo phi, trên đường ta đến Mặc Châu không chỉ bị thằng này cướp đoạt tài vật mà còn bị đá thương rất nhiều tùy tùng.”

“Phi! Mày ngấm máu phun người!” Lâm Hữu lập tức quát lên.

Hoàng Duệ ngược mắt nhìn Đái Hề một cái, thần sắc không thay đổi, ánh mắt lại nhìn sang Lâm Hữu, thấy vẻ mặt cậu ta kiêu ngạo cùng bất tuân, chân mày cau chặt. Đang nghĩ ngợi là nên bỏ lơ hay nên trừng phạt thì bỗng một nam tử mặc trang phục văn sĩ bên cạnh ghé tai hần nói gì đó, hần nghe xong lập tức nhìn về phía Lâm Hữu, mâu quang lóe lên, sau đó nói với Diệp Quân: “Bắt hần lại.”

Lời này vừa hay trúng lòng Diệp Quân.

“Phi! Ngươi mà cũng đòi bắt được bản thiếu hiệp sao?” Lâm Hữu nghe thấy thế nhất thời không phục, sau đó nhanh chóng vung một quyền về phía Diệp Quân, “Cứ để bản thiếu hiệp tóm ngươi trước đi!”

Khi thiết quyền đã xông tới trước mặt, Diệp Quân vẫn không tránh, chỉ vươn bàn tay như chiếc quạt hương bồ tóm một cái, tức thì quả đấm của Lâm Hữu nằm gọn trong tay hần.

Lâm Hữu không ngờ hần sẽ đón đỡ, vội vàng thu tay nhưng đã muộn, quả đấm đã nằm gọn trong tay của Diệp Quân. Cậu nhanh chóng vung tay trái đánh vào mặt hần định bụng buộc hần buông tay, nhưng Diệp Quân chỉ ngả đầu ra sau tránh cú công kích của Lâm Hữu, sau đó ra sức nắm chặt nắm tay của Lâm Hữu hơn nữa.

“Ái!” Lâm Hữu nhất thời hét thảm một tiếng, “Con trâu đã man này... Buông ra!” Đau đớn từ bàn tay truyền đến khiến cậu không đoái hoài đến việc đánh người nữa, chỉ thầm nghĩ làm thế nào rút tay nhanh lại, nhưng Diệp Quân không chút lưu tình lại dùng lực nắm chặt, Lâm Hữu đau đến mức toàn thân thoát lực, ngay cả khí lực để rên cũng không có.

Vì vậy một thân võ nghệ của Lâm Hữu cứ thế bị Diệp Quân dùng thần lực trời sinh của hần chế phục hoàn toàn không có cơ hội thi triển. Diệp Quân lại vung tay điểm mấy huyết đạo khiến cho Lâm Hữu một khắc trước còn uy phong như chú hổ nhỏ mà nay không cách nào nhúc nhích được.

“Công tử, xử trí hần thế nào?” Diệp Quân dẫn theo Lâm Hữu đến trước mặt Hoàng Duệ.

Hoàng Duệ còn chưa mở miệng, Đái Hề đã lên tiếng trước: “Đương nhiên là phải...” Có điều hần chưa nói được phân nửa đã bị một câu nhàn nhạt của Hoàng Duệ cắt đứt: “Nhốt vào đại lao.”

“Dựa vào... cái gì mà giam ta, bản thiếu hiệp lại không làm chuyện phạm pháp.” Lâm Hữu toát mồ hôi lạnh kêu lên.

Hoàng Duệ liếc mắt nhìn hần: “Chỉ bằng ngươi dám ăn nói vô lễ với bản châu phủ, huống hồ bản châu phủ là đại biểu của hoàng gia, ngươi nói như vậy còn là đại bất kính, bây giờ dù chém ngươi cũng được nữa là.” Dứt lời hần đứng dậy, không chờ cơm canh rượu trà bụng lên đã đi xuống lầu định hỏi phủ ngay.

Đến đây thì, tất cả những người đang len lén xem náo nhiệt trong lầu bao gồm cả Lan Thất, Lâm Hữu đều ngăn người sừng sốt, ai cũng không ngờ một nam tử trẻ

trung xinh đẹp như thế lại chính là châu phủ đại nhân tân nhậm.

“Dẫn đi, nhốt vào nhà lao.” Diệp Quân ném Đái Hề không động dậy được gì cho một gã thị vệ khác, sau đó bước nhanh đuổi theo Hoàng Duệ.

Thị vệ tiếp nhận Lâm Hữu, sau đó chỉ chỉ vào Lan Thất đang ngồi im không trốn cũng không sợ tựa hồ chỉ như người xung quanh đứng xem náo nhiệt, hỏi vặn sĩ kia: “Trẫm tiên sinh, người này thì sao?”

Trẫm tiên sinh liếc mắt nhìn Lan Thất, thấy nàng dung sắc xinh đẹp lại ăn vận đẹp đẽ quý giá, hơn nữa còn đi cùng với đại công tử Lâm gia, nhất định cũng là người thân của Lâm gia, nếu bắt lại thì lợi thế càng nhiều, vì vậy nói: “Cũng bắt lại.”

Mà đến lúc này, Đái Hề mới phát hiện Lan Thất ngồi bên bàn phía sau mọi người, tức thì hối hận vì vừa rồi sao mình không nhìn thấy trước, khi thấy thị vệ tiến lên định bắt người thì lập tức muốn ngăn cản. Một gã tùy tùng phía sau kéo ống tay áo hắn, nói nhỏ: “Đợi sau khi nhốt vào nhà lao, công tử sẽ đề đòi người hơn.” Đái Hề ngậm lại thấy cũng đúng, vì vậy đành thôi.

Khi những thị vệ kia tiến lên bắt người thì Lan Thất vẫn bình tĩnh như không, chỉ tùy ý quay đầu thoáng nhìn qua trên đường, sau đó lộ ra một nụ cười mỉm kỳ quái khiến bọn thị vệ rất kinh ngạc, ai nấy đều nhìn nữ tử đẹp đến mức không giống người phàm này mà không dám đưa tay đụng chạm, chỉ nhắc tay làm một động tác hư hư, nhả nhặn nói: “Cô nương xin đi theo chúng ta.”

Bọn thị vệ áp giải Lâm Hữu, Lan Thất xuống lầu, trong đám dân chúng bên ngoài lầu vậy xem náo nhiệt, Lan Thất trông thấy thân ảnh của Lan Đồng, Lan Lung nhưng nàng vờ như không, theo thị vệ rời đi.

Lan Đồng, Lan Lung không dám vọng động, mắt mờ rùng rùng nhìn gia chủ bị thị vệ mang đi. Nhớ lại trước khi đến Mặc Châu, gia chủ cố ý phân phó nếu không có mệnh lệnh của nàng, chỉ được xem nàng như người lạ. Haizzz! Cũng không biết chuyện gì xảy ra với gia chủ nữa, hình như bị quỷ mê tâm trí rồi, ấy mà lại đáp ứng tên Minh Nhị công tử kia, dễ hấn dưng ‘Vô gian chi’ phong bế một thân nội lực, để bây giờ một tử vô công cũng không có, lại còn không cho phép bọn họ bảo vệ nàng, thật chẳng biết trong lòng nàng đang toan tính gì nữa.

Chuyện châu phủ đại nhân bắt người tại Hồng Phúc lâu nhanh chóng truyền khắp thành Mặc Châu.

Sau khi Lâm Hữu bị giam vào tù cũng không vọng động, chỉ định bụng chờ bốn canh giờ sau huyết đạo tự giải, khi đó chuyện chạy trốn sẽ dễ dàng hơn. Chỉ có điều không kịp đợi huyết đạo tự giải thì đến hoàng hôn cậu đã được thả ra, quái lạ chính là, cậu lại gặp được phụ thân đứng trước cửa. Cậu ngăn người, còn chưa mở miệng thì trên mặt đã ăn trọn một cái tát vang dội.

“Thằng nghịch tử này! Cũng không tự cân nhắc phân lượng bản thân mà đã dám chạy đi tìm Bích Yêu luận võ, ừ này thì đi, chết trong tay Bích Yêu còn hơn là về rước phiền toái cho lão tử! Thằng hỗn trướng này!” Lâm Tuấn hung hăng mắng con trai.

Lâm Hữu bị một cái tát này đánh cho sao bay đầy trời, nửa bên mặt tê rần không có cảm giác gì, cậu quay đầu lại trừng mắt nhìn phụ thân không nói một lời, trong lòng lại nghĩ: Đúng vậy, cha ước gì con chết nhanh đi thôi, dù sao cha vẫn còn một đứa con trai khác, con chết thì không còn người vướng mắt các người nữa.

Lâm Tuấn nhìn đứa con trai này, vừa tức vừa hận lại không thể làm gì.

Lâm Hữu là trưởng tử của ông, là đích tử mà ông kỳ vọng, từ nhỏ ông đã yêu cầu rất nghiêm khắc với cậu, mà cậu cũng không chịu thua kém, đầu óc thông minh, căn cốt đều tốt, đọc sách tập võ luôn luôn thắng người một bậc. Chỉ có điều từ sau khi mẹ cậu mất, những năm gần đây không biết vì sao cậu càng ngày càng nổi loạn, bình thường chỉ cần ông nói chuyện nghiêm khắc một chút là cậu sẽ trừng mắt lạnh không nói gì, có đôi khi mười ngày nửa tháng cũng không thèm nhìn ai. Trước đó vài ngày, chẳng qua sau khi huynh đệ bọn họ tỷ thí một trận, ông ca ngợi con thứ vài câu, ấy mà hôm sau thằng nhóc này liền đề lại thư trốn đi, nói gì mà muốn đi tìm Bích Yêu luận võ. Thế này thì bảo làm sao ông không lo lắng cho được, nhắc tới Bích Yêu, chỉ cần là người trong võ lâm đều biết người này không chọc được, thế thì thằng con ông sao là đối thủ được? Đương khi gấp rút sai người tìm nó trở về, thế mà gia nhân báo lại trên đường nghe người ta nói, đại công tử Lâm gia đắc tội châu phủ đại nhân ở Hồng Phúc lâu nên bị bắt rồi. Ông nghe vậy vội vàng phái người thăm dò, ấy thế mà bị bắt thật, hỏi kỹ nguyên do mới biết con trai bị giam vì chút chuyện nhỏ thôi, nếu nói nguyên nhân thật sự thì phải là vì cậu là con trai của ông – Lâm gia Mặc Châu. Cuối cùng chỉ đánh sai người chuẩn bị cứu con trai ra trước. Bây giờ người ra ngoài, có thể tưởng tượng phải trả giá cao thế nào, trong lòng ông tức giận vô cùng.

“Mày còn trừng mắt!” Lâm Tuấn lại quăng thêm một cái tát nữa, “Lão tử vì mày mà gần như dùng nửa Lâm gia, thằng tiểu súc sinh mày còn dám ngang ngược với lão tử!”

Lâm Hữu bụm mặt, trừng mắt nhìn phụ thân: “Con là tiểu súc sinh thế cha là gì?”

Lâm Tuấn nghe xong ghen tức, khuôn mặt không nén được giận, thịnh nộ càng tăng, giơ tay lên vung thêm một cái tát nữa: “Mày còn dám cãi lão!”

Lần này Lâm Hữu tránh ra: “Mẹ mất, cha chỉ biết đánh con. Hừ! Cha muốn đánh chết con chứ gì, rồi giao hết cả nhà cho nữ nhân kia với con trai bà ta. Hừ! Bồi thường ư, sao chỉ mới có nửa Lâm gia thôi, sao không bồi thường toàn bộ Lâm gia luôn!”

“Giỏi! Giỏi!” Lâm Tuấn tức đến thất khiếu bốc khói, “Giỏi cho thằng hỗn trướng mày! Tao nên đánh chết mày! Mày chết lão tử cũng sớm được giải thoát!” Ông một tay tóm Lâm Hữu kéo về nhà, hạ quyết tâm phải phạt cậu một trận gia pháp ra trò.

“Cha buông ra! Phụng Duệ đâu? Nàng sao rồi? Buông ra!” Lâm Hữu giãy dụa, nhưng đầu thế thoát được thế kim sắt của phụ thân, cứ thế vừa la hét vừa bị kéo thẳng về nhà.

Trong khi đó, Lan Thất bị giam trong một phòng cũi chẳng chặt mành nhện.

Dưới tình huống bình thường, nếu nữ tử bị bắt vào tù thì sẽ là đối tượng bị ngục lại (*viên chức hạng thấp, trông coi nhà tù*), cai tù lắng nhục. Nhưng thị vệ kia thương tiếc Lan Thất, nghĩ rằng nàng cũng không phạm phải tội gì lớn, hướng hồ giai nhân như vậy sao có thể để cho mấy tên kia chà đạp? Vì vậy y tìm tạm một phòng cũi nhốt nàng lại, chờ thế tử hết giận tự nhiên sẽ thả nàng đi.

Giờ Thân, thị vệ mở cửa đưa cơm tối rồi lại khóa cửa lại.

Lan Thất ăn xong bánh mằn thầu cùng dưa chua, nhìn sắc trời bên ngoài dần tối, thầm nghĩ một ngày cứ thế trôi qua.

Nàng ngồi trên đồng cỏ trong căn phòng tối mịt mà nghĩ lại những việc đã trải qua trong mấy tháng qua, nghĩ tới mục đích chuyến đi đến Mặc Châu lần này của mình, khi chán khi vui, cứ thế mơ mơ màng màng thiếp đi. Cũng không biết ngủ bao lâu, bỗng nghe ngoài phòng vọng lại tiếng bước chân, tuy nhẹ đến mức khó có thể phát hiện, nhưng nàng xưa nay khi ngủ luôn cực kỳ cảnh giác, cho nên tiếng bước chân nhẹ chừng ấy cũng đủ để đánh thức nàng. Nàng mở mắt ra, trước mắt đen kịt, yên tĩnh, có lẽ đêm đã về khuya. Không có tiếng mở khóa, cửa phòng cũ nát trực tiếp bị người bên ngoài đập mở tung, sau đó một bóng người nhanh chóng tiến vào mang theo một luồng ánh sáng, đây là vì trong tay hắn cầm theo một chiếc đèn lồng.

Dưới ánh đèn nhàn nhạt, Lan Thất thấy rõ người nọ là một gã tùy tùng đi theo Đái Hề ở Hồng Phúc lâu.

Gã tùy tùng thấy Lan Thất tỉnh thì cả kinh, nhưng thấy nàng không la không hét chỉ nhìn hắn lại càng kinh ngạc, nhất thời không biết nàng đang nghĩ gì, không khỏi đứng bất động tại chỗ. Sau một lúc lâu, hắn thử đi về phía trước, thấy Lan Thất vẫn không phản ứng gì, dũng khí tăng vọt, vài bước nhảy đến trước mặt nàng, gió đèn lồng soi nhìn nàng. Chỉ thấy nàng ôm đầu gối ngồi trên đồng cỏ, dưới ánh đèn lơ mơ phảng phất mình điểm như bảo châu tuyết ngọc, dục niệm trong lòng càng đậm, tiện tay treo đèn lồng lên, ngồi xồm xuống, vươn tay, chậm rãi tới gần nàng.

Mà Lan Thất vẫn ngồi im bất động, bình tĩnh nhìn gã tùy tùng ôm ý đồ bất chính xuất hiện trong đêm khuya này.

Tay gã tùy tùng đến càng gần, người cũng càng căng thẳng mà thở gấp, ngay khi tay hắn vừa chạm vào vai Lan Thất thì, tức thì không nhận được nữa, ôm cổ nàng, há miệng hôn lên mặt nàng, một đôi tay vội vàng sờ lên sờ xuống trên người nàng. Hắn chỉ cảm thấy dưới tay vô cùng mềm mại đến nhũn cả xương, trong miệng trong mũi tràn ngập hương thơm làm say lòng người, tuyệt vời tựa như đang ở trong mộng ảo vậy.

Lan Thất vẫn không phản ứng mặc cho người nọ loạn động, nàng chỉ mở to một đôi bích mâu nhìn mạng nhện trên xà nhà, khỏe môi lại lộ ra một nụ cười nhạt ý vị sâu xa.

“Tiểu mỹ nhân, tiểu mỹ nhân, tâm can huyết nhục của ta. Ta sống mấy chục năm chưa từng thấy qua mỹ nhân như nàng, ta chỉ cần được thân thiết cùng nàng một lần này, dù chết cũng cam tâm.” Gã tùy tùng vừa sờ loạn trên người nàng vừa liên tục thốt ra những lời loạn thất bát tao, một tay kéo thắt lưng của nàng, sau đó cởi áo ngoài, mắt thấy đường cong là lướt trong trung y, nhất thời thân thể kích động không thôi, chỉ hận không thể lập tức đắm chìm vào trong đó.

Ngay một khắc đó, Lan Thất bỗng nhiên quay mặt lại, khẽ nở nụ cười như hoa lựu đơm trong đêm với hắn, phong tình tận xương, thẳng khiến hắn thần hồn si dại, tay run run cởi trung y của nàng. . . Bỗng một kinh phong từ ngoài cửa quét tới, gã nọ hoàn toàn không hay biết cứ thế mà bị kinh phong vừa nhanh vừa mãnh kia quét qua tống vào góc tường, tức thì máu tươi tung tóe, không kịp tru một tiếng đã xuống hoàng tuyền.

Đối với đột biến ấy, Lan Thất vẫn tỏ ra điềm nhiên, lẳng lặng ngồi trên đồng cỏ, chỉ có ý cười bên môi càng sâu.

Một bóng ảnh nhẹ nhàng phiêu vào trong phòng, sau đó đến cạnh nhắc Lan Thất dậy, rồi vô thanh vô tức bay đi như lúc đến.

Bóng người kia mang theo Lan Thất bay ra ngoài thành, dọc đường đi nàng không giấy dựa cũng không nói lời nào, ngoan ngoãn mặc người định đoạt, thẳng đến khi đến một hồ nước, bóng người kia mới dừng lại ném nàng vào trong hồ.

Tháng ba, nước lạnh như băng thấu tận xương, Lan Thất vừa chạm nước liền rung mình, nhưng nàng cũng không thêm để ý cái lạnh này mà chỉ từ trong hồ đứng dậy, nhìn người trên bờ cười khúc khích, càng cười càng vui vẻ, càng cười càng lớn tiếng, cuối cùng hóa thành cười ha ha.

Người trên bờ trừng mắt nhìn nàng, không nói một lời.

Sau một lúc lâu, Lan Thất ngừng cười bơi đến cạnh bờ hồ, ngược mắt nhìn Minh Nhị công tử trước nay luôn thanh nhã xuất trần mà nay khuôn mặt phù sượng, chân mày lạnh lùng nghiêm nghị, bên môi nhếch không được lại nở nụ cười: “Giả Tiên, hóa ra ngươi cũng có vẻ mặt này.”

Minh Nhị không nói lời nào, chỉ vung tay đẩy Lan Thất xuống hồ: “Rửa.” Nhị công tử trước nay nhã nhặn là thế mà giờ giọng nói lạnh băng như hồ nước.

Lần thứ hai bị đẩy vào trong hồ, Lan Thất vẫn không hề tức giận, nàng lại đứng lên. Chỉ có điều lúc này không có nội lực hộ thân, gió lạnh thổi qua liền không kìm được mà run rẩy, nhưng nàng vẫn tươi cười xán lạn: “Được thôi, rửa thì rửa.”

Dứt lời, tay nàng vừa nhắc, áo ngoài khoác trên người lập tức rơi trên mặt hồ, trung y bên trong thấm nước dính sát cơ thể để lộ đường cong, đầu ngón tay nàng chậm rãi dôi xuống từ cổ sáo, trung y từng chút từng chút được cởi ra để lộ bích lăng bên trong.

Minh Nhị đứng trên bờ hồ nhìn người trong hồ. Trong nước hồ lạnh như băng, thân thể của nàng kìm không được mà run rẩy, rõ là yếu ớt như vậy nhưng quang mang trong đôi bích mâu kia lại sáng hơn cả ánh trăng trong trời sương, mâu thuẫn như vậy, lại dụ hoặc như thế khiến người khác không kìm được mà sa vào.

“Người muốn làm gì?” Minh Nhị lạnh lùng hỏi.

“Ai da, Minh lang này, chúng ta đều hiểu rõ nhau cả, lời này của ngươi chẳng phải là thừa rồi sao?” Lan Thất cười tủm tỉm nói.

Hắn hỏi không phải là cử chỉ lúc này của nàng, mà nàng đáp cũng không phải là hành vi lúc này của nàng.

Lần cá cược ở đề đô nàng thua, hắn phong bế nội lực của nàng khiến nàng yếu ớt như người bình thường.

Đánh cuộc kia có phải hắn đã tính toán từ lâu rồi hay không? Nàng nghĩ đáp án là: Có thể đúng mà cũng có thể không.

Mà khi nàng mất đi công lực, mấy tháng qua trải qua hiểm sự, có bao nhiêu là kẻ thù gây nên, lại có bao nhiêu là đến từ chính nàng, nàng không hề cẩn thận ngầm nghĩ.

Khi mật thám báo lại Lâm gia Mặc Châu tìm được hai mỏ vàng trong núi Côn Ngô thì nàng biết trận tranh đấu kế tiếp của bọn họ bắt đầu rồi. Chỉ có điều... Hắn có thể tính toán, nàng tự nhiên cũng có thể tính toán. Hắn làm như vậy, có lẽ chính là muốn lấy được một đáp án, mà nàng đồng dạng cũng muốn biết đáp án.

Khi không có Lan Đồng, Lan Lung bảo vệ bên cạnh, những màn báo thù, âm toán bỗng nhiên đều biến mất, khi nàng hạ quyết tâm khoanh tay đợi làm thịt, hắn rút cuộc hiện thân.

Như vậy, lúc này, đáp án đã bày trước mắt bọn họ.

Lan Thất vung tay, trung y rơi xuống mặt hồ, sóng nước xao động.

Đến lúc này, trên người nàng chỉ còn một cái yếm màu xanh phấn, nàng gần như trần truồng mà đứng trong hồ nước lạnh băng, trên trời trăng lạnh sương bạc, mặt hồ lấp lánh ánh quang, nàng tóc đen như mực, da trắng như tuyết, bích mâu sóng sánh, nhan sắc mỹ hoặc như tổ cơ trong đêm, như yêu linh trong nước, đầu độc chúng sinh.

Minh Nhị vẫn đứng bất động, hai mắt nhìn chăm chăm giữa hồ.

Lan Thất cúi người vọc nước lạnh xối xuống từ đỉnh đầu, dưới ánh trăng bọt nước trong suốt như trần châu lặn trên tóc nàng, như lớp màn châu sa khoác lên người nàng, lấp lánh ánh quang, lưu chuyển toàn thân.

Minh Nhị rút cuộc động, đi từng bước vào trong hồ, sau đó từng bước đến gần Lan Thất. Cuối cùng, hai người giữa hồ cánh nhau chùng một thước, nước quanh hai người sóng gợn trùng trùng.

Minh Nhị vươn tay, đầu ngón tay thon dài ảm áp chạm vào đầu vai Lan Thất, trong nháy mắt tiếp xúc, thân thể Lan Thất thoáng run lên, nhưng nàng lập tức trấn định, chỉ nhìn Minh Nhị.

Ngón tay ảm áp của hấn gạt mái tóc dính trên vai nàng, lại thuận theo làn da như ngọc lạnh của nàng chậm rãi di động, trượt một chút, sau đó chuyển ra sau gáy, đầu ngón tay khươi một cái, cái yếm tuột xuống, tức thì toàn bộ cơ thể hoàn mỹ lộ ra dưới ánh trăng.

Ánh mắt Minh Nhị từ từ lướt qua khuôn dung của nàng, lướt qua khuôn mặt yêu mỹ tuyệt luân, lướt qua chiếc cổ ngọc thon dài, lướt qua khuôn ngực tuyết đầy đặn, lại từng chút xuống phía dưới... Sau đó về mặt lạnh như băng của hấn từ từ giãn ra, ánh mắt bình tĩnh dần dần trở nên sáng sủa nóng rực. Phảng phất thật lâu, lại phảng phất chỉ một giây, Lan Thất chỉ cảm thấy sau đầu căng căng, sau đó khuôn mặt Minh Nhị đến gần trước mắt, rồi sau đó, môi đã bị hôn mạnh, thân thể từ từ sa vào cái ôm ảm áp chặt chẽ.

Một khắc kia, phảng phất có ngọn lửa châm đốt, rất đau, lại rất nóng.

Cho nên, nàng hé miệng, dùng lực tương đương cắn mạnh trở lại, hai tay cũng vòng chặt trên gáy hấn.

Giữa hồ, dưới ánh trăng lung linh, hai người lặng lẽ cắn nhau, tay chân quẩn quýt, nước trong hồ sóng sánh nhấp nhô.

Nửa đêm, trong dinh thự châu phủ Mặc Châu truyền đến một tiếng thét hoảng sợ chói tai đánh thức toàn bộ người trong phủ, bao gồm cả châu phủ đại nhân Hoàng Duệ đang say sưa mộng đẹp.

Hóa ra là sau khi Đái Hề trở về, đợi đến hoàng hôn khi Hoàng Duệ xong xuôi công vụ quay về dinh thự thì hấn vội vàng phái người đến phòng giam trong châu phủ đòi người, nào ngờ người được phái đi quay về báo rằng trong tù không có người công tử muốn tìm. Đái Hề không tin tự mình đi một chuyến, lục soát trong ngoài đại lao một lần nhưng vẫn không thấy bóng dáng mỹ nhân đâu. Chẳng lẽ dám coi ngục giấu biệt nàng đi rồi? Ngẫm lại thời đời này, lại nghĩ đến dung mạo tuyệt sắc của mỹ nhân quả thật rất có khả năng đấy, vì vậy hấn chất vấn quan coi ngục. Gã này nào dám đắc tội công tử nhà Thái tử, tự nhiên là cực lực minh oan.

Đái Hề rời khỏi đại lao, tà tâm chưa chết, vì vậy phái thân tín Đái Hùng đi hỏi thị vệ ban ngày, lần hỏi này rốt cuộc cũng có kết quả, hóa ra mỹ nhân bị nhốt trong phòng cũi ở trong dinh thự của châu phủ. Đái Hề vừa nhận tin, chỉ hận không thể tìm mỹ nhân để thân mật ngay lập tức, may mà Đái Hùng còn bình tĩnh, kéo hấn lại nói: “Bây giờ canh giờ còn sớm, thế tử khẳng định chưa nghỉ ngơi, cho dù đi cũng không động mỹ nhân được, chỉ bằng chờ đêm khuya, mọi người trong phủ ngủ hết rồi hãy lên đi từ phía sau vào gặp mỹ nhân, như thế chẳng phải hay hơn?”

Đái Hề nghe thấy có lý, đành tạm thôi. Đến cuối giờ Hợi, mắt thấy đêm khuya vắng người, vì vậy hấn gọi Đái Hùng, nào ngờ không thấy gã ta đâu, nhưng hấn thực sự không đợi được nữa, đành gọi hai gã tùy tùng khác theo rồi lặng lẽ đến cửa sau dinh thự, cạy cửa ra, lặng lẽ chui vào. Cần thận tìm được phòng cũi, thấy cửa phòng đã mở rộng, ba người bèn cầm đèn lồng đi vào thì thấy ngay thì thế Đái Hùng nằm ở góc phòng. Đái Hề được nuông chiều từ bé nào giờ đã thấy qua thảm trạng như thế, tức thì kinh hô một tiếng rồi té xỉu trên đất, đồng thời cũng thu hút thị vệ trong dinh thự.

Khi Hoàng Duệ dẫn đám người Diệp Quân tới thì, Đái Hề đã tỉnh dậy, chỉ có điều về mặt sợ hãi, Hoàng Duệ sai người đưa hấn đi, lưu lại hai gã tùy tùng khai báo sự việc.

Đợi hai gã nói xong đầu đuôi ngọn ngành, mặt Hoàng Duệ cũng tái rồi, hạ quyết tâm ngày mai phải viết thư tống thẳng Đái Hề này về đế đô. Hấn khoát tay cho hai gã thôi lui, bên kia Diệp Quân đã kiểm tra phòng cũi tí mỉ một lần bao gồm cả thi thể của Đái Hùng, chỉ tiếc không tìm được bất kỳ đầu mối gì.

Trong lòng Hoàng Duệ rõ ràng, việc này khẳng định có liên quan đến nữ tử ban ngày, vì vậy phản phó Diệp Quân: “Cậu lập tức dẫn người đến Lâm gia, giờ Thìn ngày mai mời đại công tử Lâm gia đến đây.” Lâm Hữu nhất định biết lai lịch nàng kia.

Diệp Quân lĩnh mệnh rời đi.

Hoàng Duệ phản phó thị vệ xử lý thi thể Đái Hùng xong thì quay về phòng.

Hấn vừa đẩy cửa phòng ra thì phát hiện trong phòng có hai vị khách không mời mà đến, một tử y bích mâu, chính là cô gái ban ngày, một thanh sam nam tử, diện dung thanh nhả xuất trần, dưới ánh đèn tựa như Trích Tiên. Trong tay cô gái áo tím đang cầm thứ mà ban ngày Lâm Tuấn đưa tới, đó là hai tấm bản đồ, chính xác là địa đồ hai mỏ vàng.

“Người đã về đấy à.” Cô gái áo tím cười khanh khách chào hỏi hấn, rất tự nhiên mà đảo ngược vị trí như hấn là khách, còn nàng mới là chủ nhân.

Nam tử áo xanh chỉ khẽ gật đầu với hấn, sau đó dời ánh mắt thương thức một bức tranh thủy mặc núi non biêng biếc.

Một khắc kia, trong đầu Hoàng Duệ xuất hiện rất nhiều ý niệm, ví như xuất thủ bắt hai người, hay là gọi thị vệ, nhưng cuối cùng hấn chẳng làm gì cả, chỉ bình tĩnh đi vào phòng, sau đó khép cửa lại. Hai người này dám ngang nhiên hiện thân như thế, tự nhiên là có bản lĩnh đến đi như thần. Hôn nữa... Ban ngày rõ ràng cô gái áo tím kia không có võ công, nhưng lúc này tinh quang trong đôi mắt kia đã tỉnh tường nói cho hấn biết đây là một tuyệt thế cao thủ.

Nam tử áo xanh tiếp tục xem tranh, cô gái áo tím thoải mái giờ giờ ngắm địa đồ trong tay, nói: “Chuyến này ta định sẽ lấy toàn bộ Lâm gia, chỉ có điều thẳng nhóc kia giúp

ta một phen, cho nên ra tay làm thế thì không hay lắm, nhưng tay không mà về lại không phải là tác phong của ta, dù thế nào cũng phải lấy ít thứ, vừa lúc vật trong tay mỹ nhân rất hợp ý ta.” Bích mẫu nàng tràn đầy ý cười nhìn Hoàng Duệ, “Mỹ nhân không ngại chứ? Dù sao Lâm gia có không ít mỏ vàng, mà mỹ nhân người nhất định cũng sẽ không bỏ qua.”

Hoàng Duệ nhăn mày, quên cả xưng hô của nàng. Lần này hắn đến Mặc Châu nhậm chức là vì chuẩn bị cho việc khai chiến với Nguyên Nhung sắp tới, mà đánh trận, cần nhất đó là tiền bạc. Nhưng một ngọn núi lớn như Côn Ngô mà triều đình lại chưa bao giờ đào được một mỏ vàng trong đó, mà Lâm gia nơi đây lại giàu hơn cả quốc gia; xét thấy Mặc Châu cần cỗi, duy chỉ mỗi một châu phủ nhậm chức đều gia tài bạc triệu, nguyên nhân trong đó không khó đoán. Hôm nay hắn thử một phen, quả nhiên Lâm gia “Biết thời biết thế” mà đưa hậu lễ, chỉ có điều lễ này vẫn còn kém lắm, hắn nhất định phải thay hoàng triều thu hồi toàn bộ mỏ vàng mà Lâm gia đang nắm giữ trong tay.

Cô gái áo tím tựa hồ nghĩ Hoàng Duệ nhăn mày rất thú vị, bỗng dung nhích lại gần, Hoàng Duệ thấy thế lui về phía sau, nhưng hắn có lui nhanh hơn nữa cũng không thoát được, chỉ cảm thấy một luồng hương thơm thấm mũi, ngay sau đó cảm giác trên mặt ẩm ướt mềm mại, chưa kịp phản ứng thì cô gái áo tím đã thối lui.

“Cái này cũng tính thêm vào thu hoạch nữa.”

Chân mày Hoàng Duệ lại càng nhăn chặt hơn nữa.

“Nếu lấy được rồi thì đi thôi.” Nam tử áo xanh này giờ vẫn thường tranh lúc này thu liễm đáng cười, dẫn đầu rời đi nhanh chóng như một làn khói xanh, nhẹ nhàng lúc ẩn lúc hiện không một tiếng động. Hoàng Duệ tự phụ võ công bất phàm nhưng giờ khắc này lại cảm giác suốt đời mình cũng không nhanh hơn được nam tử này.

“Mỹ nhân, có phải nhà người ai cũng xinh đẹp như người vậy? Nhưng mà cái thằng khi nhỏ Hoàng Dịch ta thấy lần trước vẫn không bằng người được.” Cô gái áo tím bỏ lại một câu rồi cũng nhẹ nhàng rời đi nhanh như nam tử áo xanh vậy.

Hoàng Dịch? Cừu hoàng tử?

Trong phòng, Hoàng Duệ ngờ ngác xoa mặt, vừa rồi... nàng ta hôn hắn đúng không? Hắn đường đường là thế tử Vĩ vương mà lại bị một nữ nhân khinh bạc thế đấy.

Trong nháy mắt, mặt hắn thoáng xanh thoáng hồng.

Nhưng chỉ chốc lát, bất giác trên mặt hắn lại lộ ra một nụ cười thấp thoáng.

Lại chốc lát nữa, hắn bỗng dung nhớ tới địa đồ mỏ vàng cứ như vậy tro mắt để người đoạt đi, nhất thời lại giận tím mặt.

Đợi đến khi sai Diệp Quân dò la từ miệng bằng hữu trong giang hồ biết được thân phận cô gái áo tím và nam tử áo xanh, hắn chỉ có thể cảm phần cau mày. Mặc dù sau này hắn lấy được mỏ vàng trong núi Côn Ngô giúp Mặc Châu trở nên phồn vinh giàu có, mặc dầu sau này hắn đánh bại Nguyên Nhung, nhưng mỗi lần nhớ lại đêm đó mất hai mỏ vàng thì hắn vẫn hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ có điều... chẳng thể làm gì được.

Mà cùng đêm Hoàng Duệ mất hai mỏ vàng, Lâm Hữu bị phụ thân nhốt trong phòng, tranh cãi ầm ĩ đến hơn nửa đêm mới một mối cùng cực mà ngủ thiếp đi. Đang lúc nằm mộng thì, đột nhiên cảm thấy trên mặt bị thổi thổi một hơi không khỏi mở mắt, mơ mơ màng màng trông thấy một mỹ nhân dung nhan tuyệt đại vận tử y đứng dưới đèn, nhất thời vui mừng khôn xiết, đưa tay kéo nàng: “Phượng Duệ, cô không sao chứ?”

‘Phượng Duệ’ cười lắc đầu, nói: “Lâm Hữu, nể tình cậu từng cứu ta lại có đôi điểm giống một cố nhân của ta, ta đến để nói với cậu hai câu. Thứ nhất, thật ra cha cậu đối đãi với cậu rất tốt, cậu đừng có phúc mà không biết hưởng; thứ hai, bây giờ cậu không phải là đối thủ của Lan Thất, cố gắng luyện tập thêm vài năm nữa khi võ công đại thành hãy lại tìm ta.” Nói xong nàng phiêu nhiên rời đi.

Lâm Hữu nửa tỉnh nửa mê chỉ coi đó là một giấc mộng, vì vậy lại ngủ.

Hôm sau cậu thức dậy thì thấy đầu giường đặt một lá vàng rực rỡ óng ánh, trên lá vàng có khắc một ấn ký như tranh như chữ, nhưng cậu không biết đấy là gì.

Đợi năm năm sau, Lâm Hữu tự giác võ công đại thành, lần thứ hai bước chân vào giang hồ, việc đầu tiên là đi tìm “Phượng Duệ”, chỉ có điều Phượng Duệ trên núi Vụ Sơn tuy không khác người trong trí nhớ, nhưng hắn lại không có đôi mắt màu xanh. Chính sau đó cậu mới biết được, hóa ra người mình gặp năm đó chính là ‘Bích Yêu’, hơn nữa người ta còn tặng cho cậu một tín vật.

Mà vào sáng sớm cậu nhận được tín vật đó, có hai con ngựa đang chậm rãi rời thành Mặc Châu.

Trong gió xuân se lạnh, Minh Nhị mọc từ trong ngực ra một vật đặt trong lòng bàn tay, nói: “Đây là Phượng Duệ huynh cho ta, người nhận ra chứ?”

Lan Thất quay đầu nhìn lại, nhất thời ngây người. Trong lòng bàn tay Minh Nhị đặt một hạt sen, vỏ ngoài đen bóng hiển nhiên đã rất nhiều năm rồi. Sau một lúc lâu, nàng mới đưa tay nhón lấy hạt sen vuốt nhẹ nhẹ: “Đương nhiên nhận ra, trên hạt sen này còn có máu của ta cơ mà.”

Minh Nhị khẽ run.

“Năm đó... Có một lần khi ta và ca ca đối cùng cực thì thấy ven đường có một hồ nước, trong hồ đầy sen, có vài bông kết đài, vì vậy chúng ta liền lên trộm. Kết quả vừa hái được một cái đã bị phát hiện, người trông sen xua chó ra cắn chúng ta, ta và ca ca liều mạng chạy trốn, chưa bị chó cắn, chúng ta đã bị té ngã, đầu gối vấp phải tảng đá tứa máu, đài sen trên tay cầm không chắc cũng rơi trên mặt đất nhuộm máu. Sau đó... Ta và ca ca chia hạt sen cùng nhau ăn, một hạt cuối cùng ca ca giữ lại, nói chờ sau này kiếm được tiền sẽ mua một hồ trồng sen để ta ăn thỏa mãn.

Khi Lan Thất đang nói thì ánh mắt như rơi vào khoảng không hư vô, nét mặt mơ màng tựa hồ chìm vào trong khoảng ký ức xa xăm.

Minh Nhị không nói gì.

Hai con ngựa vẫn bước chậm rãi, chỉ có tiếng vó ngựa lộc cộc.

Được hồi lâu, Minh Nhị bỗng dung mở miệng nói: “Phong Lan Tức trông ra ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’, Thu Trường Thiên trông ra ‘Bán nhân hoa’, ta sẽ dùng hạt sen này...” Hắn thu hồi hạt sen từ trong tay Lan Thất, “Ta sẽ trồng một cây bích liên hoa, cánh sen xanh biếc, nhị sen đỏ thắm.”

Lan Thất ngăn người nhìn hân, sau một lúc lâu, nàng mỉm cười: “Được, ta chờ bích liên hoa của ngươi.”

‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ trồng tám năm, ‘Bán nhân hoa’ trồng mười tám năm, thế còn ‘Bích liên hoa’ sẽ trồng bao lâu đây?

* * *

END.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 75: Pn4. ước định

Hôm nay là một buổi sáng trong lành mà tĩnh lặng.

“Aaaaaaaaaa!!!”

Bỗng một tiếng hét kinh thiên động địa vang vọng ngọn Thiên Bích sơn.

“Sur phụ! Không xong! Đại sư huynh bị Ảnh đạo trộm đi rồi!”

Trong Thiên Bích cung thâm nghiêm nhả lệ, tất cả các đệ tử Thiên Bích phái vừa tỉnh hay chưa tỉnh đều bị một câu nói này mà chấn tỉnh hoàn toàn, đều khoác áo đá cửa mà ra, đuổi theo người đang la hét thẳng đến đại điện.

Mà sư phụ của bọn họ, chương môn đương nhiệm của Thiên Bích phái – Quý Trang vốn đang nhàn nhã bưng một chén trà, nhưng lúc này, toàn bộ một chén trà thơm kia đã vào miệng chiếc áo đạo bào màu xám tro.

“Sư phụ, việc lớn không hay rồi! Đại sư huynh bị Ảnh đạo trộm đi rồi! Người xem, đây là Ảnh đạo để lại.” Đồ đệ thờ hồn hển cầm tờ giấy trong tay đưa đến trước mặt sư phụ.

Quý Trang tiếp nhận, mở ra.

Gửi Thiên Bích phái:

Ta được nghe quý phái là kiếm phái đệ nhất võ lâm, kiếm pháp phong phú, kiếm chiêu kỳ diệu, võ lâm không đâu sánh bằng. Cho nên ta muốn lấy kiếm phổ thiên hạ vô song của quý phái cất vào kho bảo, do đó đặc biệt tới kiếm các của quý phái tìm tòi, nhưng kiếm phổ quá nhiều khiến một người ta đây không thể lấy hết được, điều này khiến ta cực kỳ bối rối. Lại nghe danh đại đệ tử Nhâm Kỳ của quý phái là tuyệt đại kỳ tài đã luyện thành năm mươi bộ kiếm pháp, quả thật chính là cuốn ‘Kiếm phổ’ sống, vì vậy ta đã mang người đi cùng, đợi ta hết hứng thì sẽ hoàn trả. Đừng nhớ đừng quấy rầy.

Ảnh đạo – Diệp Vô Ảnh.

“Sư phụ, làm sao bây giờ?” Đồ đệ báo tin vội vàng hỏi.

“Tên Ảnh đạo này thật to gan, đến cả Thiên Bích phái chúng ta mà cũng dám trộm!” Có đệ tử rống lên.

Trong điện, bởi vì vừa rời giường nên quần áo chúng đệ tử đều xốc xếch, song không ai để ý đến điều này mà đều hăng hái phát biểu ý kiến. Có người nói việc quan trọng nhất bây giờ là tìm đại sư huynh quay về; có người nói cần phải phát thiệp mời võ lâm, hiệu triệu quần hùng bắt tên Ảnh đạo phách lối này; cũng có người nói rằng sở thích của Ảnh đạo này thật là quái gở lắm sao, ngay cả người sống mà cũng trộm; còn có người thì chờ sư phụ quyết định.

Đối mặt với thần sắc lo lắng của chúng đệ tử trong điện, Quý Trang đưa tay búng lá trà trên áo, sau đó chậm rãi nói: “Không phải Ảnh đạo này đã nói ‘hết hứng thì sẽ hoàn trả’ sao, cho nên không có gì phải sốt ruột, dù sao cuối cùng cũng sẽ đưa trở lại.”

“Dạ?” Chúng đệ tử nghe xong ai nấy đều choáng váng.

“Không có gì phải lo lắng, các con đi làm việc của mình đi.” Quý Trang phát tay một cái, sau đó đứng dậy đi dùng bữa sáng.

Các đệ tử anh nhìn tôi một cái, tôi nhìn anh một cái, sừng sốt chốc lát, sau đó dưới sự hướng dẫn của Tam sư huynh, Ngũ sư huynh mà trở lại làm việc, người thì rửa mặt chải đầu, người thì luyện võ, người thì đá tạ. Dầu sao thì đại sư huynh là người mà sư phụ hao tổn vô số tâm huyết, nhưng nếu người đã không lo lắng, thì họ gấp cái gì.

Trong khi đó, trong một sơn động cách ngọn Thiên Bích không xa, Nhâm Kỳ được người ta giải huyệt ngủ, mơ mơ màng màng mở mắt.

Đập vào mắt đầu tiên là một đôi mắt xanh biếc, quang hoa tràn đầy, so với ngọc bích xuân thủy còn óng ánh sinh động hơn, tiếp đó lộ ra một khuôn mặt yêu mỹ tuyệt luân ngâm chứa ý cười nhàn nhạt, tựa hồ khá có hứng thú với mình.

“Tĩnh rồi?” Thanh âm kia thanh mị nhũn xương.

“Ừ.” Nhâm Kỳ chớp chớp mắt, ý thức dần tỉnh táo, khi thấy rõ người trước mắt thì lập tức nhảy dựng lên, song lại không thể nhảy lên được, thế mới phát hiện tứ chi mình không thể cử động, huyết đạo đã bị phong bế. Chỉ có điều bây giờ hân không rảnh quan tâm những thứ này, về mặt sừng sốt nhìn cô gái áo tím trước mặt: “Ngươi... ngươi... Lan Thất thiếu! Ngươi... sao ngươi lại trông thế này? Ngươi... ngươi là nữ tử?”

Người trước mắt tuy rằng trang phục bất đồng với quá khứ, nhưng đôi bích mâu cùng với dung nhan yêu mỹ kia chắc chắn không nhận sai được, chính là hôn thê của tiểu sư đệ – gia chủ Lan gia Lan Tàn Âm! Nằm đó trên núi Anh Sơn, tiểu sư đệ vì người bán nam bán nữ này mà khóc lớn một trận, đến cuối cùng, hắn vẫn không rõ người này rốt cuộc là nam hay nữ, nhưng lúc này... Với một thân nữ trang này, quả thật là dung hoa khiếp người, so với hai vị mỹ nhân nổi danh võ lâm Thu Hoành Ba, Hoa Phù Sơ chỉ có hơn chứ không kém.

“Ta là nữ tử, tự nhiên sẽ trông như thế này.” Lan Thất bày vẻ mặt đương nhiên.

“Người... người là nữ tử thật?” Nhâm Kỳ vẫn còn chút hồ nghi. Dù sao lúc ở trên núi Anh Sơn tiểu sư đệ đã nói, người này khi vận nam trang thì nói mình là nam, vận nữ trang thì nói mình là nữ.

Lan Thất chớp chớp bích mâu, vô cùng thật thà nói: “Hay Nhâm thế huynh muốn ta cời y phục để xác minh chân thật?” Nói xong bàn tay phủ bên hông tựa hồ định tháo thắt lưng cời y phục.

Mặt Nhâm Kỳ tức thì đỏ gay, ngăn lại nói: “Đừng... ta tin.” Mắt lại nhìn Lan Thất một vòng, thấy tư thái nàng yêu kiều nào giống một nam tử.

“Nhâm thế huynh tin là tốt rồi.” Lan Thất mỉm cười, xoay xoay ngọc phiến trong tay.

“Tại sao ta lại ở chỗ này?” Nhâm Kỳ hỏi. Hắn bị Lan Thất dọa một phen mà tỉnh hẳn, lúc này hồi phục tinh thần rồi mới nhớ vừa nãy mình còn ngủ ngon trong phòng, sao bây giờ lại ở đây, hơn nữa còn không thể động dậy.

“Bởi vì ta trộm Nhâm thế huynh đến đây đây.” Lan Thất mở ngọc phiến soạn soạn, đáp hết sức tự nhiên, cười hết sức yêu nhiên mỉa mai.

“Ồ?” Nhâm Kỳ sững sốt, “Trộm ư?” Hắn hơi nghi ngờ liệu có phải mình còn trong mộng hay không, bằng không sao lại nghe được lời nói hoang đường như vậy.

“Đúng vậy.” Lan Thất cười híp mắt nhìn hắn, “Nhâm thế huynh chính là bảo bối trân quý nhất của Thiên Bích phái, cho nên ta mới có ý đến đây trộm huynh.”

Sau khi Minh Nhị và nàng quay về từ Mặc Châu, hai người quyết định muốn giang hồ sóng êm biển lặng này thỉnh thoảng phải trào vài đóa bọt sóng nhỏ, cho nên tiếp tục sự nghiệp to lớn là ‘Lấy trộm bảo vật độc nhất vô nhị của các gia các phái’.

Một ngày này, hai người đến Phong Châu, bỗng nghĩ đến võ lâm danh môn Thiên Bích phái không phải ở trên núi Thiên Bích đấy sao, mà bảo vật độc nhất vô nhị trong Thiên Bích cung là gì chứ?

Hai người cân nhắc một phen, sau đó Lan Thất nghĩ đến Nhâm Kỳ.

Nơi đây từng là hành cung của hoàng thất Phong quốc, khẳng định bảo vật trong Thiên Bích cung không ít, nhưng nếu bàn về độc nhất vô nhị, phóng nhân khắp võ lâm, kể cả phóng nhân đến mấy chục năm sau, chỉ sợ vị Nhâm Kỳ đã ăn thật nhiều Phụng y đan đến mức công lực thâm hậu bách độc bất xâm, chưa đến ba mươi mà đã luyện thành năm mươi bộ kiếm pháp mới là đặc biệt nhất, mà bảo bối trân quý nhất của Thiên Bích phái khẳng định cũng chính là vị chương môn đệ tử này. Kết quả là, hai người hạ quyết tâm muốn trộm Nhâm Kỳ ra khỏi núi Thiên Bích. Chỉ vương Thiên Bích phái lâm cao thủ nhất lưu, huống chi còn có một nhân vật nổi danh ngang hàng với Minh Không – Quý Trang, cho nên hai người liền thừa dịp trước khi trời tờ mờ sáng, đêm vẫn còn tối đen, người vẫn còn ngủ ngon mà lặng lẽ len vào Thiên Bích cung, trộm vị Nhâm Kỳ đang ngủ say này đi.

Mà Nhâm Kỳ nghe xong lời của nàng thì đực ra: “Trộm ta? Trộm ta làm gì?” Lẽ nào Lan Thất thực sự là yêu quái muốn ăn thịt uống máu người sống?

“Cái này...” Lan Thất vừa nghe lời này, khép ngọc phiến lại chống lên cằm, bích mâu nhìn Nhâm Kỳ từ trên xuống dưới tựa hồ đang nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này vậy.

Nhâm Kỳ bị nàng nhìn nhất thời da đầu tê dại.

Lan Thất vừa thấy phản ứng của hắn, không khỏi trong lòng khẽ động, khuôn mặt hiện lên nét cười yêu dị nhân nhạ: “Thì ra trông Nhâm thế huynh cũng rất xinh đẹp nhỉ, thế mà trước đây ta lại không nhận ra.”

Bị đôi bích mâu kia quét qua trên dưới, Nhâm Kỳ đã thoáng run lên, đến khi nghe những lời này chợt cảm thấy sống lưng phát lạnh: “Người... người muốn làm gì?”

Lan Thất mỉm môi cười, đôi bích mâu sáng rực tựa sao kim, ngọc phiến trong tay duỗi ra nâng cằm Nhâm Kỳ, vừa tà vừa mỉa mà nói: “Đương nhiên là... thái dương bổ âm”

Nhâm Kỳ trở mặt.

Lan Thất mỉm cười.

“Thái... thái... thái dương bổ âm sao?!” Sau một lúc lâu trong động mới vang lên thanh âm biến điệu của Nhâm Kỳ.

“Đúng vậy.” Lan Thất cười rất vui vẻ, nhìn Nhâm Kỳ chằm chằm, đôi bích mâu sáng quắc khiếp người tựa như có thể lột hết từng lớp áo bào của hắn vậy, “Nhâm thế huynh vẫn còn là đồng tử (*trai to*), vậy càng bổ dưỡng hơn nữa.”

Kết quả là, vị sư huynh của Ninh Lăng thật thà – Nhâm Kỳ đại thật thà bị dọa sồn da gà cả người, hoảng sợ trừng mắt nhìn Lan Thất: “Người... người là hôn thê của tiểu sư đệ, người không thể... không thể làm chuyện này được!”

Lan Thất nghe lời này bất vì sở động, ngọc phiến dọc theo cằm Nhâm Kỳ dần trượt xuống dưới, vừa cười vừa nói: “Ninh Lăng tự nhiên là chính thất của ta, nói đến mới nhớ bản thiếu đã có mười bảy vị phu nhân, nếu kể cả hôm nay thì vừa hay cũng đủ mười bảy vị hôn phu rồi.”

“Người... người thân là người đứng đầu một phái... dĩ nhiên...” Ngọc phiến lạnh lạnh, cứ hễ trượt xuống dưới một chút, Nhâm Kỳ lại căng thẳng thêm một phần. Hắn vốn đang ngủ nên trên người chỉ mặc một bộ trung y xanh nhạt thật mỏng, đến khi ngọc phiến của Lan Thất đẩy vạt áo để lộ lồng ngực thì, hắn đã vã mồ hôi như mưa, vội vàng kêu lên: “Người... người mau dừng tay!”

Lan Thất nhìn lồng ngực rắn chắc của người luyện võ trước mặt, âm thầm so sánh với Minh Nhị, sau đó phát hiện Giả Tiên dường như đẹp hơn, không khỏi âm thầm bĩu môi, nhưng mơ hồ có chút vui vẻ. Bích mẫu yêu kiều nhìn Nhâm Kỳ, khuôn mặt tươi cười vô tội: “Nhâm thể huynh, ngươi sợ gì chứ?”

“Ta... ngại...” Nhâm Kỳ lắp bắp.

Đúng lúc này, ngoài động vang lên tiếng bước chân, sau đó một người đi vào, thanh sam như hà, diện như mỹ ngọc, tuy rằng một tay xách bó củi, một tay xách con gà rừng nhưng vẫn đề lộ tư thái thông dong ưu nhã, có thể có phong phạm như vậy dĩ nhiên chính là Trích Tiên Minh Nhị.

“A, Minh Nhị công tử! Nhanh cứu ta!” Nhâm Kỳ vừa thấy hấn nhất thời như thấy thần tiên.

Minh Nhị nhìn hai người, thấy ngọc phiến của Lan Thất đặt trên khuôn ngực lõa lồ của Nhâm Kỳ, trong đôi ngươi mệnh mạng của Minh Nhị lóe lên gì đó. Hấn đặt củi xuống đất, sau đó nhỏ lông rửa sạch con gà trong tay rồi ném cho Lan Thất.

“Nhị công tử, sao ngươi cũng ở đây? Lễ nào cũng bị nàng... bắt đến... bắt đến...” Câu nói kế tiếp Nhâm Kỳ không thể thốt thành lời. Hấn thầm nghĩ với phong tư của Minh Nhị công tử, lúc này xuất hiện ở đây phỏng chừng cũng là bị Lan Thất dùng thủ đoạn bắt đến để làm loại chuyện đó. Về phần nghi ngờ hai người là đồng mưu, đối mặt với Trích Tiên Minh Nhị, hấn nghĩ cũng không nghĩ đến.

“Thái dương bồ âm” Lan Thất bên cạnh cười tùm tùm bỏ sung lời hấn, sau đó đứng dậy đón lấy con gà Minh Nhị ném tới. Gà chưa tới tay, một luồng mùi tanh của máu và thịt đã xông vào mũi, trong nháy mắt, Lan Thất chợt cảm thấy ngực cuộn cuộn, không chút suy nghĩ ném trả gà rừng lại cho Minh Nhị.

Minh Nhị vội vàng chụp lấy, xong xuôi đã thấy Lan Thất bước nhanh qua một bên chống vách đá nôn mửa. Nhưng đã qua một đêm, trong bụng chẳng còn gì, nôn vài lần vẫn không phun ra được gì, chỉ là nôn khan.

Đối với phản ứng đó của Lan Thất, Nhâm Kỳ khó hiểu, Minh Nhị cũng không hiểu.

“Sao thế?” Minh Nhị đi tới.

“Đừng tới đây!” Lan Thất ngửi thấy mùi tanh vội kêu lên, “Ngươi ném gà xa ra, ta ngại khó chịu.”

Minh Nhị nhìn gà trong tay, sau đó ném lên đồng củi, lại đổ nước trong túi rửa sạch tay, lúc này mới đến cạnh Lan Thất: “Có chuyện gì thế?”

“Không biết, chỉ là ngửi mùi đã muốn nôn.” Lan Thất vỗ vỗ ngực tựa lên vách đá, sắc mặt hơi trắng tái, đối với tình trạng vừa rồi chính nàng cũng mơ màng không hiểu rõ.

Minh Nhị nhìn thần sắc của nàng, bất giác nhớ lại trước đây từng xem qua vài dòng trong sách thuốc, nhất thời trong lòng khẽ động, kéo tay nàng qua, đầu ngón tay đặt lên mạch đập của nàng. Chỉ chốc lát, mặt hấn kinh sắc, ngược mắt nhìn Lan Thất không nói một lời.

“Thế nào?” Lan Thất nghi hoặc. Từ khi quen biết Minh Nhị đến nay nàng chưa từng thấy qua đáng vẻ lúng búng của hấn như bây giờ.

“Ngươi...” Thần sắc của Minh Nhị vô cùng quái dị.

“Hửm?” Lan Thất nhướn mày.

“Ngươi... có.” Minh Nhị ấp a ấp úng.

Lan Thất ngẩn ra, tựa hồ vẫn không hiểu.

Minh Nhị nhìn nàng, không nói gì.

Sau đó, Lan Thất tỉnh ngộ, nhất thời sắc mặt thoáng hồng, thoáng xanh, thoáng trắng, cuối cùng trừng mắt nhìn Minh Nhị, há miệng, nhưng một lát vẫn không thốt nên lời, cũng không biết phải nói gì.

Lúc này hai người đều hiểu, nhưng cũng đều không phân rõ rốt cuộc trong lòng là cảm giác gì, chỉ cảm thấy hoang mang rối loạn không biết làm thế nào.

Từ sau lần ở Mặc Châu, hai người đều không phải là người câu nệ lễ pháp, dọc đường đi đồng hành đồng túc khó tránh thường cùng triền miên, nhưng hai người lại chưa từng nghĩ đến sẽ xảy ra bức sự này, chỉ vì chưa từng để trong lòng, cũng chưa từng lo lắng qua!

“Có gì cơ?” Nhâm Kỳ thấy bầu không khí quái dị giữa hai người không nhịn được hỏi.

Lan Thất quay đầu nhìn Nhâm Kỳ, sau đó rũ mắt nhìn bụng của mình, một lát thanh âm bình tĩnh đến mức gần như đồ dẫn vang lên: “Ta có hài tử rồi.”

“Hả?” Nhâm Kỳ đầu tiên là sững sốt, đợi phản ứng kịp, nhất thời kêu lên: “Ngươi... ngại là hôn thê của tiểu sư đệ, sao ngươi... sao ngươi... có hài tử của người khác được?” Bằng hiểu biết của hấn đối với tiểu sư đệ, hấn đương nhiên rõ hài tử trong bụng Lan Thất không phải của đệ ấy, huống hồ người như Lan Thất...

Lan Thất nhìn bụng của mình, tâm tư vẫn còn trong khiếp sợ, không để ý đến lời Nhâm Kỳ.

Mà Minh Nhị cũng đồng dạng còn đang khiếp sợ.

Vì vậy trong động lâm vào yên tĩnh.

Hồi lâu, thanh âm của Nhâm Kỳ vang lên lần nữa, lúc này rõ ràng mà kiên định: “Lan... Lan cô nương, mặc dù ta không biết ngươi đối với hôn sự của hai nhà Ninh, Lan thế nào, nhưng ta biết tiểu sư đệ xác thực là thật tâm thật lòng với ngươi. Nhưng ngươi làm như vậy, là đặt hấn ở chỗ nào?” Năm đó sau khi từ Đông Hải đảo trở về, hấn liền nhận ra tiểu sư đệ đối với Lan Thất tình cảm thâm chủng (*tình cảm rất sâu*).

Lan Thất quay đầu nhìn hấn, thần sắc vẫn thẫn thờ.

Lúc này Nhâm Kỳ đã sớm quên tình cảnh của mình, chỉ cảm thấy bất bình cho tiểu sư đệ: “Lan cô nương, tiểu sư đệ ta là một người thật thà, nếu người đã yêu người khác, vậy hãy giải trừ hôn ước với tiểu sư đệ đi.”

Lan Thất nghe vậy im lặng, bích mâu sâu thẳm.

Khuôn mặt Nhâm Kỳ nhìn nàng đầy trang nghiêm, đợi câu trả lời của nàng.

Hồi lâu, Lan Thất rút từ trong tay áo một cây ngân thương lớn chừng bàn tay, vung tay lên một cái, ngân thương cắm vào vách động, bích mâu nhìn Nhâm Kỳ tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chẳng nói gì cả, chỉ xoay người rời đi.

Nhâm Kỳ thấy thế ngăn ra.

Mà Minh Nhị vẫn lặng im nhìn ngân thương trên vách động, hơi cong môi, mơ hồ cười, khi mắt thấy bóng lưng Lan Thất biến mất ngoài cửa động, Minh Nhị vội vàng đến cạnh Nhâm Kỳ giải huyết đạo cho hắn: “Nhâm sư huynh, đắc tội rồi.” Sau khi bỏ lại một câu như vậy, thân ảnh nhoáng lên đuổi theo Lan Thất.

Mà trong động, Nhâm Kỳ nhìn thạch động trống trải an tĩnh tựa hồ vừa rồi chỉ là một giấc mộng, nhưng khi khởi động tay chân lại truyền đến cảm giác đau nhức nói cho hắn biết đây không phải mộng, lại ngẩng đầu nhìn lên thì thấy ngay cây ngân thương cắm trên vách động.

Kiểu dáng của ngân thương này chính là ngân thương gia truyền của Ninh gia, cho nên hắn biết thương này nhất định có liên quan đến tiểu sư đệ, gờ tay lên toan rút ra, nhưng vừa nghĩ lại, lại thôi. Hắn đoán Lan Thất không đưa thương cho hắn, cũng không nói lời gì với hắn, chỉ cắm thương này lên vách động, nhất định vì muốn hắn đem hành động vừa rồi của nàng nói cho tiểu sư đệ.

Mấy tháng sau, Nhâm Kỳ dẫn Ninh Lăng vừa hồi sơn đến sơn động.

Khi Ninh Lăng nhìn thấy ngân thương cắm trên vách động, tức thì sắc mặt trắng nhợt, đứng lặng ngơ ngác nhìn.

Vì vậy Nhâm Kỳ nghĩ, có phải đây là ý giải trừ hôn ước hay không? Cho nên tiểu sư đệ mới khổ sở?

Chỉ có điều khi Ninh Lăng rời đi thì vẫn không rút ngân thương kia xuống mà vẫn lưu lại trong sơn động. Cho dù Nhâm Kỳ hỏi gì hắn chỉ trầm mặc không nói. Từ đó về sau, rất nhiều năm sau, nhiều lần Nhâm Kỳ thấy tiểu sư đệ một thân một mình đến sơn động nhìn ngân thương trên vách động, có lúc đứng ngẩn một lát, lại có lúc đứng ngẩn cả nửa ngày.

Mà ngân thương cắm trong vách động, là một nút thắt trong lòng Nhâm Kỳ.

Rất nhiều năm sau, hắn vô tình gặp được Lan Thất, khi đó hắn đã là một vị chương môn chưởng chạc lão luyện của Thiên Bích phái, cho nên có thể thông dong mà ứng đối với Bích Yêu. Vì vậy hắn hỏi nàng, lưu lại ngân thương trong động là có ý gì? Nếu giải trừ hôn ước, vì sao không trực tiếp nói ra, như vậy sẽ không đến mức tiểu sư đệ bao năm vẫn một mình nắm giữ hôn ước ấy.

Khi đó, Lan Thất vẫn với đôi bích mâu yêu dị như xưa nghe vậy không trả lời hắn ngay, mà ngăn ra chốc lát. Chỉ vì một khác kia, nàng nhớ lại rất nhiều năm trước đây, bọn họ từ Đông Hải trở về, khi mỗi người sắp đi một ngã, đôi mắt trong sáng như ánh mặt trời của thiếu niên kia mở to nhìn nàng, nói với nàng: “Suốt đời này ta sẽ luôn đối tốt với người, suốt đời này ta cũng sẽ không thay đổi, người hãy tin ta.”

Vì vậy, trước khi Nhâm Kỳ nghe được đáp án thì nghe thấy một tiếng thở dài xa xăm nặng nề. Đó là lần đầu tiên kể từ khi hắn quen biết Bích Yêu đến nay nhìn thấy nét thương cảm trên khuôn mặt yêu nữ ấy.

Lan Thất nói: “Nhâm thế huynh, ta lưu lại tín vật trong động, cũng như lưu lại ước định kia trong động, ta đã buông tay, còn về Ninh Lăng, nắm hay buông là do hắn quyết định, nếu tình ý của hắn đã dứt thì có thể tự lấy ngân thương rồi kết duyên với những nữ tử khác; nhưng nếu hắn vẫn chấp nhất với lời hứa, mà ta lại tự tay đưa trả ngân thương cho hắn, đó chính là hành động vũ nhục hắn, là hành động thương tổn hắn. Cho nên, ta chỉ cần để ngân thương lại nơi đó, trong lòng hắn cũng đã rõ ràng. Hắn có thể buông, ta cũng vui mừng; nhưng nếu không thể, cả đời này ta cứ nắm mãi trong tim hắn thì có sao đâu. Có người, cầu không được có thể suốt đời đau thương, nhưng có người, không cần cầu được chỉ cần cất giữ trong tim là đã đủ rồi.”

Nhâm Kỳ nghe vậy ngăn ra. Hắn hỏi tường lại tiểu sư đệ những năm gần đây, tiểu tử ngốc ngây thơ năm nào nay đã là một đại hiệp được người người trên giang hồ kính ngưỡng, tuy rằng bao năm qua vẫn một thân một mình nhưng không hề thấy hắn bi thương lạnh lẽo, mà khi hắn hành hiệp trượng nghĩa, ánh mắt sáng trong, thần thái an bình.

“Cả đời này của ta, gặp qua người nào, làm qua chuyện gì, ta chẳng bao giờ hối hận. Thế nhưng đối với Ninh Lăng... ta cả đời áy náy.”

Một lời sau cùng của Lan Thất Nhâm Kỳ nhớ kỹ, nhưng cả đời này, hắn chưa từng nói qua với Ninh Lăng. Hắn nghĩ, tiểu sư đệ không cần biết.

Trên đời này, có người suốt đời giữ gìn một ước định, cả đời chỉ đặt một người trong lòng, như thế thôi cũng đã thỏa mãn hạnh phúc rồi.

* * *

END.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 76: Pn5. hoa âm

Có một sự thay đổi nhỏ trong xưng hô!

Tháng tám đã sang nhưng sâu trong Thanh trùng son vẫn ấm áp như mùa xuân, gió thổi nhẹ, hoa lê như tuyết.

Liệt Sĩ Phong và Vân Vô Nhai xuyên qua con đường đầy cánh hoa bay, lướt qua hồ nước trong vắt, vượt qua rừng cây mướt mát, cuối cùng cũng đến Lê hoa trùng.

“Mấy tháng qua không nghe thấy tin tức của hai người bọn họ, lẽ nào là ẩn cư ở chỗ này?” Liệt Sĩ Phong nhìn chằm chằm đằng trước, nói.

“Nơi này thật không tệ.” Vân Vô Nhai đưa mắt quan sát bốn phía. Nếu không có người nhà Lan gia chỉ dẫn, e bọn họ thật không thể biết trong ngọn Thanh trùng son còn có một chốn bồng lai tiên cảnh thế này.

“Lê hoa trùng? Tên gì quái thế.” Liệt Sĩ Phong nhìn phía trước, nói.

Dưới bóng cây lê đằng trước dựng thẳng một tấm bia đá cao ba thước, trên bia khắc ba chữ khải tiêu sái ‘Lê hoa trùng’ màu mực, bên cạnh lại có ba chữ cuồng thảo ‘Nhập giả tử’ (*Vào ắt chết*) đỏ tươi như máu, cuồng ngạo đến mức phảng phất một con mãnh thú giương nanh múa vuốt.

“Đi thôi.” Vân Vô Nhai cất bước đi vào, “Nếu người hai nhà Minh, Lan đều nói gia chủ bọn họ ở chỗ này, vậy đợi gặp bọn họ tự nhiên sẽ biết.”

Hai người đi sâu vào rừng hoa lê, đi ước chừng hai dặm thì nghe tiếng nước róc rách, đi chốc nữa thì trước mắt sáng ngời.

Trong rừng hoa lê trắng muốt trập trùng hơn tuyết, vách núi xanh biếc dựng đứng sừng sững, một dòng suối róc rách chảy xuống từ khe núi, chảy vào cái hồ nho nhỏ dưới chân núi, trên mặt hồ lơ lửng một lớp hoa lê, một chiếc cầu gỗ vòng cung bắc ngang qua hồ, trước hồ có một bàn đu dây, sau bàn đu dây là một tòa trúc lâu khéo léo.

Hai người nhìn cảnh vật như tranh vẽ trước mắt, ba màu xanh ngắt, trắng muốt, vàng nhạt điểm xuyên vào nhau nhuộm màu không khí tĩnh lặng xuất trần.

Mà trong cảnh như tranh này lại có hai người càng như tranh hơn nữa.

Dưới cây lê cạnh hồ đặt một chiếc bàn tròn, Lan Thất ngồi sau bàn đang rù mắt nhìn bàn cờ trên bàn, trông nàng có vẻ trầm tư hoàn toàn không biết có người đến. Lúc này tóc nàng xõa tung, váy lụa quét đất, dung nhan tuyệt thế; mà bên cạnh nàng, Minh Nhị vận một bộ bạch y đứng đối diện với hồ, khoe môi ân chứa ý cười dịu dàng nhàn nhạt, chăm chú nhìn nàng.

Liệt Sĩ Phong, Vân Vô Nhai thấy thế nhất thời ngẩn ra, hai người này có thể hòa hợp đến như vậy sao?

Đúng lúc này, Minh Nhị ngẩng đầu lên, nhìn thấy hai người, khẽ gật đầu tựa hồ đã sớm biết hai người đến.

“A! Ta nghĩ xong rồi!” Lan Thất đang cúi đầu trầm tư bỗng dưng kêu lên một tiếng, rồi chia tay ra đặt một quân cờ xuống bàn, “Ngươi xem, ta hạ ở chỗ này chẳng phải là được rồi sao?”

Minh Nhị quay đầu nhìn thoáng qua bàn cờ, sau đó đầu ngón tay nhón lấy một quân cờ hạ xuống.

Lan Thất nhìn thế cục bàn cờ, khuôn mặt vừa có chút vui mừng lập tức hóa thành hư không, ngẩng đầu cầu giận trừng Minh Nhị: “Ta suy nghĩ hồi lâu, ngươi thoảng cái giết ta chết sạch, đáng hận!” Đang khi nói chuyện thì nắm một tay đánh lên người Minh Nhị.

Minh Nhị cũng không tránh, mặc cho nắm tay nàng đánh lên người hấn, lắc đầu thờ dài nói: “Tài đánh cờ của nàng thực sự quá kém.” Liếc mắt thoáng thấy một cánh hoa lê đậu trên tóc nàng, vì vậy rất tự nhiên đưa tay gỡ cánh hoa xuống, mà Lan Thất cũng không hề né tránh động tác kia.

Liệt Sĩ Phong, Vân Vô Nhai lập tức choáng váng. Theo như hiểu biết trước đây của bọn họ, hai người này chụm lại nếu không phải châm chọc khiêu khích cũng là tranh đấu gay gắt, mà giờ khắc này... thấy ngôn hành cử chỉ hai người lộ ra vẻ thân mật không bình thường, hai người sao có thể không kinh ngạc cho được. Chỉ có điều sau khi kinh ngạc qua đi, ngẫm lại trước đây lại cảm thấy tất cả tựa hồ đều có thể lý giải, hôm nay cũng chỉ thuận lý thành chương mà thôi.

Minh Nhị gạt cánh hoa, ngẩng đầu nhìn Liệt Sĩ Phong, Vân Vô Nhai đang đứng ngây người: “Liệt huynh, Vân huynh mời đến đây ngồi.”

Lan Thất nghe được lời này mới ngẩng đầu lên, khi thấy Liệt Sĩ Phong cùng Vân Vô Nhai trung vẻ mặt kinh dị mà nhìn hai người, nhớ lại chuyện vừa rồi, trên mặt không biết cảm giác thế nào, nhưng trong lòng lại hơi xấu hổ, vội vàng giành trước nói: “Sao hai người lại cùng tới thế này?”

Liệt Sĩ Phong vừa bước tới vừa nói: “Hai năm qua ta cùng Vân huynh kết bạn đồng hành du tẩu khắp thiên hạ, cùng nhau bàn về võ đạo hết sức tâm đắc.”

“Hừm?” Bích mâu Lan Thất đảo một vòng, ánh mắt nhìn Liệt Sĩ Phong lộ ra một tia giảo quyết, “Một mỹ nhân như Hoa Phù Sơ ngươi không thích, thế mà lại tìm một nam nhân mà kết bạn.”

Nghe xong lời ấy, Vân Vô Nhai nhướn mày nhìn thoáng qua Lan Thất, sau đó vẻ mặt đạm nhạt không bình luận gì.

Mà Liệt tam gia đối với khiêu khích, trêu chọc của Lan Thất trước nay cũng chẳng thêm để ý, lúc này đương nhiên cũng lơ đi như không nghe thấy, chỉ nhìn Minh Nhị, nói: “Năm qua các ngươi tuyệt tích giang hồ, vì sao lại ở chỗ này? Lẽ nào các ngươi dự định từ nay về sau rời khỏi giang hồ quy ẩn nơi này?”

Minh Nhị liếc mắt nhìn Lan Thất một cái, sau đó đưa tay che miệng ho nhẹ một tiếng, rồi mới dùng một giọng qua loa nói: “Nơi này là cư địa của sư phụ nàng, chúng ta chỉ ở đây tĩnh dưỡng mấy tháng.”

Tĩnh dưỡng?

Liệt Sĩ Phong hoài nghi, Vân Vô Nhai vô cùng kinh ngạc.

Tĩnh dưỡng? Ai cần tĩnh dưỡng? Hai người đều đưa mắt đánh giá Minh Nhị, Lan Thất, thấy hai người bọn họ không có vẻ bị thương, cũng không như mang bệnh nặng

trong người, vậy sao phải tình duyên?

Dưới ánh mắt của Liệt Sĩ Phong, Vân Vô Nhai, Lan Thất vẫn rũ mầu nhàn nhã thường thức ván cờ, còn Minh Nhị lại lần thứ hai ho nhẹ một tiếng, sau đó hỏi: “Nghe Minh Anh đưa tin Liệt huynh đang tìm chúng ta, không biết là có chuyện gì?”

Vừa nghe Minh Nhị hỏi như vậy, Liệt Sĩ Phong lập tức ném hết nghi vấn ra sau đầu, ánh mắt lấp lánh nhìn chòng chọc Minh Nhị, Lan Thất: “Ta đã luyện thành chiêu thứ chín.”

Minh Nhị, Lan Thất nghe vậy trong lòng sinh ra dự cảm không tốt.

Quả nhiên, Liệt Sĩ Phong tiếp tục nói: “Lúc này đao pháp của ta đã đại thành, phóng mắt khắp giang hồ duy chỉ có các người có thể đánh với ta.”

Minh Nhị, Lan Thất nhìn nhau một cái, lắc đầu, trong đáy lòng cùng thán: Đúng là tên võ si!

“Các người cũng nên thực hiện lời hứa năm đó trên núi Anh Sơn rồi.” Ánh mắt Liệt Sĩ Phong sắc lẹm như đao. Năm đó trong đại hội trên núi Anh Sơn, Minh Nhị đã chính miệng hứa hẹn khi hai bên đạt đến võ công tối đỉnh thì sẽ là lúc quyết phân thắng bại.

Bị ánh mắt sắc quắc của Liệt tam gia chiếu tướng, Nhị công tử ưu nhã như tiên lại ho nhẹ tiếng nữa, sau đó uyển chuyển nói: “Liệt huynh, võ nghệ của Vân thiếu chủ so với hai ta chỉ có cao chứ không có thấp, sao người không cùng huynh ấy luận bàn một phen.”

“Đã so qua, ta thắng.” Liệt tam gia đáp rất dứt khoát.

Hừm? Minh Nhị, Lan Thất đồng thời nhìn về phía Vân Vô Nhai.

Vân thiếu chủ nhàn nhã ngồi xuống trước bàn, nói: “Trong lúc tỷ thí, Liệt huynh không bị thương chút nào, còn thái dương tại hạ bị đứt một sợi tóc.” Nói xong hắn không đợi chủ nhân chào hỏi đã nhấc ấm trà trên bàn chấm cho mình một chén.

Nghe được lời này, đuôi mày Minh Nhị, Lan Thất đều giật giật, quay đầu nhìn Liệt Sĩ Phong. Xem ra đao pháp của gã võ si này đã đạt đến cực đỉnh, nếu tỷ đấu với hắn, dù thắng hay thua tất cũng một chết người, chả có tí ích lợi gì cả.

Liệt Sĩ Phong ngheên đón hai người: “Khi nào chúng ta tỷ thí?” Nhìn tư thế của hắn tựa hồ chỉ hận không thể tỷ thí tại chỗ ngay lập tức.

Nghe xong lời này của hắn, Minh Nhị trầm mặc, nét mặt tỏ vẻ khó xử, còn Lan Thất đảo tròn đôi ngươi.

Liệt Sĩ Phong nhìn thần sắc của bọn họ, nhất thời mày nhăn lại, còn chưa kịp mở miệng thì Lan Thất đã lên tiếng.

“Liệt huynh, người đến thật không đúng lúc, bây giờ chúng ta không thể so chiêu với người được.” Nàng nói xong cười nhẹ, chỉ có điều đôi bích mâu lại ảm ước vài phần quý dị.

“Nói thế là ý gì?” Liệt Sĩ Phong nhìn thẳng nàng, kỳ thực từ lúc gặp mặt tới nay, hắn đã cảm thấy công lực, tính khí của nàng khác xa với một Lan Thất thiếu trước kia luôn đề phòng người khác, cũng luôn khiến người khác sợ hãi, “Lẽ nào người bị nội thương rất nặng?”

Lan Thất lắc đầu, dáng tươi cười không thay đổi.

Liệt Sĩ Phong quan sát nàng một lát nhưng vẫn không nhận ra duyên cớ, sau đó rất tự nhiên mà đưa mắt nhìn sang Minh Nhị. Lan Thất không nói, nhưng Minh Nhị chắc biết.

Vì vậy Minh Nhị công tử lại lần thứ tư che miệng ho nhẹ, sau đó khá mập mờ nói: “Hiện nay thân thể nàng bất tiện.”

Liệt Sĩ Phong lại liếc mắt nhìn Lan Thất, vẫn không hiểu rõ đầu cua tai nheo thế nào, có điều hắn cũng lười truy vấn, chỉ nhìn chòng chọc Minh Nhị, nói: “Người.” Bây giờ tuy rằng công lực của Lan Thất không ở trạng thái toàn thịnh, nhưng công lực của Minh Nhị công tử lại có tiến bộ so với hai năm trước, điểm này hắn đã sớm nhìn ra.

“Chuyện này...” Minh Nhị công tử bày vẻ bất đắc dĩ, “Trong lòng tại hạ có chuyện không chuyên tâm, bây giờ cho dù có tỷ thí cùng Liệt huynh tất sẽ bại không nghi ngờ, mà thứ nghĩ Liệt Huynh có thắng cũng không thấy anh hùng.”

Bị cả hai người bọn họ từ chối, Liệt tam gia không nhịn được mày rậm cau chặt: “Có ý gì?”

Vân Vô Nhai bên cạnh vốn một mực bày vẻ chuyện không liên quan đến mình mà nhàn nhã thưởng thức trà, lúc này cũng tò mò liếc mắt sang đây.

Về bất đắc dĩ trên mặt Minh nhị tựa hồ càng sâu thêm một phần, nghiêng đầu nhìn về phía Lan Thất.

Lan Thất vẫn cúi đầu hết sức chuyên chú nghịch quân cờ, định bụng khoanh tay ngồi xem Nhị công tử sẽ ứng phó thế nào.

Thấy nàng bày ra một vẻ không thêm quan tâm, lại thấy Liệt Sĩ Phong bày ra một vẻ không kiên nhẫn tựa hồ lập tức rút đao chém ngay, Nhị công tử lại gơ tay che miệng ho khan một tiếng, khi đang suy nghĩ nên trả lời thế nào thì bỗng nghe tiếng bước chân truyền đến.

“Cô nương, canh dùng được rồi.” Một người phụ nữ trung niên mặc trang phục hầu già bưng một bát canh đi đến. “Canh cá này dùng lửa nhỏ đun trong ba canh giờ, rất thơm rất bổ đấy.” Bà vừa nói vừa múc canh ra chén sau đó đặt trước mặt Lan Thất.

Đây là canh cá tuyết bạch, hương thơm phảng phất bốn phía khiến người ta chỉ muốn ăn ngay, nhưng Lan Thất lại tỏ vẻ chán ghét nhùi mày.

Bà hầu già không khỏi khuyên bảo: “Cô nương, dù cô không thích nhưng canh này rất tốt cho đứa bé, nào nhanh uống đi.”

Đứa bé?

Liệt Sĩ Phong, Vân Vô Nhai hai mặt nhìn nhau.

Đưa bé gì cơ?

“Thứ này tanh lắm, không uống.” Lan Thất quay đầu không nhìn canh cá.

Bà hầu không khỏi nhìn Minh Nhị.

Nhị công tử giờ tay lên sờ cái trán, sau đó tự mình tiếp nhận canh cá đưa đến trước mặt Lan Thất, lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng: “Canh cá này để nguội càng tanh hơn nữa, nhân lúc còn nóng nàng nhanh uống đi.”

Lan Thất quay đầu, mày vẫn nhíu chặt hiển nhiên là không muốn uống.

Minh Nhị múc một thìa canh đưa đến bên môi nàng: “Nàng cứ xem như đây là canh rồng sữa phượng mà uống.”

Lan Thất nghe xong lời này không khỏi bật cười: “Thế người đi bắt rồng phượng về nấu canh đi.” Giọng nói tựa như không thèm, nhưng vẫn há miệng nhận thìa canh, sau đó đưa tay bưng chén canh hộp vài hộp đã xong.

“Nếu nàng muốn uống canh rồng sữa phượng thật, hôm nào ta sẽ vào hoàng cung tìm hoàng đế hoàng hậu cắt một miếng thịt về nấu canh cho nàng là được.” Nhị công tử vẫn bày tư thái ưu nhã, thanh âm nhã nhặn, lời nói vẫn đậm phong khinh nhưng lại khiến kẻ khác sồn gai ốc.

“Không chỉ thế, lần sau nhất định phải đoạt lại bản cờ trong Dục Long các ngay trước mặt tên họ Phong!” Lan Thất hừ mũi nói. Cũng không biết vì nàng thật sự yêu thích mà nhớ mãi không quên bản cờ kia, hay là vì bị Phong Di Bạch cản trở chuyện tốt mà buồn bực mãi không thôi.

“Được, dù nàng muốn cướp ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’ của hần ta cũng giúp nàng.” Minh Nhị công tử nắm lòng nguyên tắc không chấp nhận với cô nàng hi nộ vô thường này mà chuyện gì cũng một mực chiều theo.

Bên kia, Liệt Sĩ Phong, Vân Vô Nhai còn đang lơ mơ với hai chữ ‘Đưa bé’, lúc này nghe đoạn đối thoại vừa ngọt vừa chua của hai người, nhất thời đều không tự chủ mà nổi cá da gà. Chỉ có điều hai người kia vẫn hết sức tự nhiên, tựa hồ họ đã thế này rất nhiều năm rồi.

Thấy Lan Thất đã uống xong chén canh, bà hầu lại nói: “Cô nương, hôm nay cô đã ngồi ở chỗ này hai canh giờ rồi, hay là tôi điu cô đi vòng vòng một lúc, bằng không đến lúc sinh sẽ mệt lắm đấy.”

Lan Thất gật đầu, đưa tay cho bà hầu đỡ dậy, Minh Nhị bên cạnh cũng đưa tay đỡ nàng.

Nàng vừa đứng dậy, Liệt tam gia – người mà dù trời long đất lở cũng không biến sắc, Vân thiếu chủ – người mà vạn sự đều có thể thông dong ứng đối, thời khắc ấy thế mà mặt ai nấy đều đều khiếp sợ.

Lúc trước Lan Thất ngồi trước bàn có khăn trải bàn che lại, nhưng lúc này nàng vừa đứng dậy lập tức thân hình bại lộ.

Liệt tam gia chỉ vào cái bụng tròn vo của Lan Thất, nói cà lăm: “Người... người... người... đây là mang thai đứa bé?!”

Liệt tam gia vừa lên tiếng, Vân thiếu chủ lập tức ép nuốt xuống tiếng kinh hô đã vọt lên đến họng, nhưng biểu tình kinh ngạc trên mặt lại không kịp thu liễm ngay.

Hai người không cảm thấy ngạc nhiên khi thấy Lan Thất mặc trang phục nữ nhân, nhưng lúc này bỗng dưng thấy Lan Thất triều trước đây phong lưu tà mị là thế mà nay mang một cái bụng tròn vo, thử hỏi sao hai người không khiếp sợ cho được?

Ngày ấy ở Thiên Bích sơn, khi Lan Thất biết mình mang thai, trong lòng nàng cực kỳ mâu thuẫn, hầu như muốn lập tức bỏ nó. Nhưng trong nháy mắt ý niệm đó vừa nảy sinh, trong đầu bỗng hiện lên thân ảnh của Phượng Duệ, nhất thời lòng buồn phiền không thôi. Sau đó bất giác lại nghĩ tới Ninh Lăng, hần thiện lương như thế, nếu biết nàng có hài tử nhất định sẽ rất vui mừng; nhưng nếu biết nàng bỏ hài tử, tất nhiên sẽ ngốc nghếch mà tiếc hận, thương tâm vì nàng. Nghĩ tới những điều này, tâm nàng xưa nay lãnh khốc liền do dự, đi tới chân núi, đưa mắt nhìn quanh, không biết nên bước về hướng nào, tựa hồ bước một bước sẽ quyết định tất cả, mà bước một bước này xong liệu ngày sau nàng có hối hay không? Có hận hay không?

Minh Nhị vẫn trầm mặc theo bên cạnh, lúc đó bỗng khẽ thở dài một tiếng, nói: “Ta biết chúng ta tuyệt đối không hợp làm cha mẹ, cho nên người muốn làm gì ta sẽ không ngăn cản, chỉ là...”

Nghe giọng nói đặc biệt mềm nhẹ của Minh Nhị, Lan Thất không khỏi nghiêng đầu nhìn hần, thì thấy đôi mắt vốn luôn phủ sương kia giờ khắc này trong suốt như nước, phản chiếu bóng ánh nàng rõ ràng.

“Cả đời này, ta người chỉ cần cùng nhau làm bạn, ta không quan tâm bất kỳ cái gì khác, chỉ cần người bình an là tốt rồi.” Thanh âm của Minh Nhị bình tĩnh đến mức gần như lãnh khốc, nhưng ánh mắt nhìn nàng lại tràn đầy ấm áp.

Hần không thêm đề ý cốt nhục, nhưng hần lo lắng nếu nàng bỏ đứa bé đi sẽ nguy hiểm đến mình. Một khắc ấy, nhìn người kia, trong lòng Lan Thất ấm áp, sau đó trầm mặc đứng lặng. Thật lâu sau, nàng vứt bỏ tâm tình mờ mịt, đưa ra quyết định, lấy tư thái yêu dị hào hiệp của Lan Thất thiếu nói: “Từ thời khắc này trở đi, ta ở nơi nào, người phải ở nơi ấy.”

Bọn họ hiểu rõ đối phương, hần biết lời này của nàng là có ý gì, nàng cũng biết hần hiểu lời nàng. Cho dù là phòng bị, hay là dựa dẫm, việc nàng đã nói, hần liền cười đáp ứng.

Bởi vì, cho dù thế sự thay đổi vô thường, cho dù trong lòng bọn họ lạnh lùng ích kỷ âm hiểm bao nhiêu, bọn họ đều đã nhận định, đối phương chính là người sẽ cùng mình làm bạn sống hết quãng đời còn lại, cho dù có gây tổn thương cho nhau, cuộc đời này dứt khoát không thay đổi.

Lan Thất dù tiêu sái nhưng cũng không chịu mang theo cái bụng tròn vo xuất hiện trước mặt mọi người trên giang hồ, cho nên mới nương ẩn trong Lê hoa trùng, Minh Nhị dĩ nhiên cũng theo cạnh nàng, vì vậy mấy tháng qua người trên giang hồ không ai nghe thấy tin tức của hai người. Mà Liệt Sĩ Phong vừa luyện thành tuyệt chiêu thì lập tức đi tìm hai người tỷ thí võ công, song cũng không tìm được, cuối cùng đành phải tìm đến thân tín đặc lực của hai nhà. Minh Anh, Lan Đồng biết vị Liệt tam gia này không

gống với người bình thường cho nên mới xin chỉ thị của gia chủ. Minh Nhị, Lan Thất nghĩ với tính tình của Liệt Sí Phong, nếu hai người không ra mặt, chỉ sợ để lâu hắn sẽ dùng võ lực mà cưỡng bách, khi đó hai nhà Minh, Lan không có ai là đối thủ của hắn, cho nên mới để bọn họ chỉ dẫn hắn đến đây.

Mà Lan Thất vốn thấy Liệt Sí Phong biết chuyện mình mang thai, trong lòng đang không được tự nhiên, nhưng lúc này thấy thần sắc của hắn cùng Vân Vô Nhai hoảng hốt như vậy, nhất thời nằng lại cảm thấy đáng giá, buồn bán lời.

Chỉ có điều nằng đắc ý không lâu, Liệt tam gia lại lên tiếng cảm khái: “Thì ra ngươi cũng sẽ sinh con à!”

Lan Thất nghe vậy lập tức phản bác: “Bản thiếu...” Nhưng lời vừa ra khỏi miệng lại thấy không thích hợp, vì vậy đổi giọng: “Thiên hạ này có chuyện gì mà ta làm không được?”

Liệt tam gia không thêm đề ý lời của Lan Thất, suy nghĩ của hắn đang tập trung sang một vấn đề khác, hắn quan sát Lan Thất trên dưới một phen, một lúc sau nói: “Lấy căn cốt của ngươi, đứa bé sinh ra nhất định cốt cách thanh kỳ, nếu được bồi dưỡng tốt nữa, tương lai thành tựu võ học nhất định trò giỏi hơn thầy, hậu sinh khả úy.”

Ba người ở đây nghe xong lời này của Liệt tam gia nhất thời chẳng biết nói gì.

“Liệt huynh, ngươi có thể đừng lúc nào cũng chỉ nghĩ đến võ học được không?” Lan Thất than thở, “Đầu óc ngươi có thể nghĩ đến những thứ bình thường như vàng bạc châu báu, quyền thế mỹ nhân hay không?”

Nhưng Liệt tam gia dường như không nghe thấy lời của nằng, lại bật thốt ra một câu khiến ba người không chỉ không biết phải nói gì mà còn nổi đầy gân xanh.

“Nếu ngươi đã sinh con, vậy cũng sinh cho ta một đứa đi. Lấy căn cốt của hai ta, đứa nhỏ sinh ra nhất định là thiên chất vô song, lại thêm chúng ta dốc lòng bồi dưỡng từ nhỏ, truyền thụ võ nghệ của hai nhà ta ngươi, như vậy hẳn chắn chắn sẽ trở thành cao thủ đệ nhất thiên hạ.”

Lời này vừa ra, Vân Vô Nhai che mặt. Liệt Sí Phong này là một tên võ si hắn đã sớm biết, nhưng thế này thì quá si rồi! Lời này... lời này mà hắn cũng nói ra cho được.

Mà sau khi Liệt Sí Phong nói xong, chỉ cảm thấy sau đầu lạnh tê, không khỏi nhận thấy một tia sát ý, nhất thời trở tay cầm đao đồng thời nhanh chóng xoay người, song lại chỉ nhìn thấy vẻ mặt như cười như không của Minh Nhị, trong lòng không khỏi đánh một cái đột, loáng thoáng cảm thấy là lạ đâu đó.

Mà Lan Thất sau khi thoáng giật mình liền đẩy bà hầu đang sừng sờ bên cạnh ra, sau đó chậm rãi đi đến trước mặt Liệt Sí Phong, cười vô cùng xinh đẹp quyến rũ: “Đề nghị của Liệt huynh nghe cũng rất thú vị, chọn ngày không bằng gặp ngày, chúng ta...”

“Khụ khụ!”

Lời của Lan Thất đột nhiên bị một tiếng ho khan cắt đứt, nằng quay đầu nhìn khuôn mặt Minh Nhị đang treo nụ cười nhạt cùng ánh mắt cao thâm khó lường, bĩu môi: “Ngươi ho gì chứ, hôm nay ngươi ho không biết bao nhiêu lần rồi đấy.”

“Hừm” Minh Nhị đáp qua loa một tiếng, đáng tuổi cười không đổi, ánh mắt cũng không đổi.

Trong lòng Lan Thất không khỏi đánh thót, nhưng lại không cam lòng cúi đầu, vì vậy bích mâu trùng Liệt Sí Phong: “Hay cho Liệt Sí Phong ngươi, bản thiếu... Bản cô nương đường đường là gia chủ Lan gia, thế mà ngươi dám vũ nhục, bồi họ danh dự của bản cô nương, ngươi nói xem, phải bồi thường thế nào đây?”

Liệt Sí Phong dù si thế nào chẳng nữa thì lúc này cũng đã ngộ ra, không cần đoán cũng biết thai nhi trong bụng Lan Thất nhất định là của Minh Nhị, mà ẩn theo luận lý thế tục mà nói, lời kia của hắn quả thực khinh bạc vô lễ. Chỉ có điều Lan Thất yêu tà chưa bao giờ chiếm được chút tiện nghi gì từ hắn, cho nên hắn lại thuận miệng bỏ lại một câu: “Ngươi yêu danh khắp thiên hạ thì còn danh dự gì mà nói, huống chi ngươi chưa cưới đã mang thai, đó chẳng phải còn thêm cái danh dâm phụ.” Tức thì Lan Thất nghẹn họng không nói được gì.

“Liệt huynh,” Bỗng nhiên Minh Nhị mở miệng, vẫn nở nụ cười nhạt, “Có cái gọi là đến nhà tức là khách, mà khách đến thăm cũng nên mang theo chút lễ gặp mặt.” Đòi ngươi mệnh mang kia thoáng lướt trên lưng Liệt Sí Phong lại khiến lưng hắn rét lạnh, “Sí nhật đao của ngươi là bảo đao vô lâm, chỉ bằng hôm nay hãy để lại đây đi.”

Động tác thường thức trà của Vân Vô Nhai dừng lại, sau đó đặt chén trà xuống dõng mắt nhìn sang, trong mắt có vẻ mong đợi. Không biết hôm nay có được may mắn trông thấy hai vị tuyệt đại cao thủ đương thời quyết đấu?

Liệt Sí Phong trầm mặc nhìn Minh Nhị.

Thần sắc Minh Nhị thản nhiên nhìn Liệt Sí Phong.

Lan Thất thoáng kinh ngạc nhìn Minh Nhị, trong lòng lại tựa như bị một chiếc lông chim phốt qua, khóe môi không tự chủ cong lên lộ ra một nụ cười tựa như mây đêm dày đặc trầm kín.

Liệt Sí Phong cùng Minh Nhị mặt đối mặt hồi lâu, sau đó trên khuôn mặt lạnh lùng như lưỡi đao lộ ra một nụ cười cực nhạt mà lại chân thật: “Các ngươi vậy mà...” Hắn khề thờ dài một tiếng rồi không nói tiếp nữa, sau đó đưa tay rút bảo đao trên lưng xuống, “Được, sí nhật đao này sẽ tặng cho các ngươi, điều kiện là hài tử của các ngươi vô luận là nam hay nữ đều phải làm đồ đệ của ta, đợi khi hắn mười hai tuổi thì ta sẽ đến đón hắn.” Dứt lời nhẹ nhàng phóng một cái, bảo đao độc nhất vô nhị trên đời liền nằm gọn trong tay Minh Nhị.

Phản ứng này của hắn thật quá ngoài dự đoán của mọi người, ba người không khỏi nhướn mày nhìn hắn.

“Ta chạy mấy ngày đường rồi, nhanh, chuẩn bị cho ta chút gì ăn với nước nóng tắm rửa nữa.” Liệt Sí Phong lại quay đầu phân phó bà hầu đang đứng sững người một bên.

Lời này của hắn vừa ra, Vân Vô Nhai tiếp tục thưởng trà, tiện thể nhìn vắn cờ đánh chưa xong nhưng không còn cách nào cứu vãn trên bàn. Lan Thất mừng khắp khỏi thông thả đến cạnh Minh Nhị muốn xem bảo đao, nhưng Minh Nhị nói nặng lắm đừng cầm, sau đó nắm tay nằng tản bộ vào rừng lê. Trong lúc đó bà hầu cũng đã dẫn Liệt tam gia vào trúc lâm.

Một làn gió nhẹ lướt qua, hoa tung cánh đậu đầy đất.

Lê trùng như họa, nhân vật kỳ tuyệt.

Tháng mười hai, Lan Thất hạ sinh một nam anh.

Sau khi đứa bé một tuổi được đưa đến Phong Vụ phái.

Cũng từ khi đó, môn nhân Phong Vụ phái mới phát hiện thiếu chương môn của bọn họ, Phượng Duệ sư huynh trước giờ luôn lạnh lùng thế mà lại là một người ôn nhu từ ái như vậy, đối với đứa bé có thể nói là tựa như châu như bảo, đồng thời đặt tên cho đứa bé là Hoa Âm.

Khi đứa bé được tám tuổi, Ninh Lăng đến Phong Vụ phái, khi đó hắn đã trở thành người đứng đầu võ lâm.

Dưới ý của cửu phụ (cậu), đứa bé bái Ninh Lăng làm nghĩa phụ (cha nuôi), từ đó đổi sang họ Ninh, sau đó theo Ninh Lăng về Thiên Bích phái, ở đó tròn bốn năm.

Năm Ninh Hoa Âm mười hai tuổi, Liệt Sĩ Phong ấn theo ước định với Minh Nhị, Lan Thất đến Thiên Bích phái nhận đồ đệ của hắn. Từ sau đó, Ninh Hoa Âm theo Liệt Sĩ Phong ngao du chân trời góc biển đồng thời tu hành võ nghệ, đến năm mười tám tuổi thì, Liệt Sĩ Phong rời cậu mà đi.

Ninh Hoa Âm mười tám tuổi bước vào giang hồ, chuyện đầu tiên cậu làm đó chính là tìm kiếm phụ mẫu của mình. Các trưởng bối Phượng Duệ, Ninh Lăng chưa từng giấu diếm gì cậu, cho nên từ nhỏ cậu đã biết phụ mẫu thân sinh của mình chính là ‘Trích Tiên’ Minh Hoa Nghiêm và ‘Bích Yêu’ Lan Tần Âm đại danh鼎鼎 trên giang hồ.

Mà Minh Nhị, Lan Thất vẫn quy ẩn không xuất hiện, bọn họ du tẩu trời nam đất bắc không thấy tung tích, khi hợp khi phân, tiểu ngao giang hồ, trong chốn võ lâm luôn luôn xuất hiện nhưng câu chuyện về hai người bọn họ khiến kẻ khác trở mặt ghen hờn, dờ khóc dờ cười, chần chừ không lời. Bọn họ cả đời không hứa hẹn nhân duyên, nhưng người người trên giang hồ đều tự hiểu không cần nói: Bích Yêu, Trích Tiên là bạn lữ.

Mà mặc cho Ninh Hoa Âm muốn gặp phụ mẫu thế nào, mặc cho cậu thông minh ra sao, võ nghệ cao cường nhường nào... vẫn luôn luôn chậm một bước. Lần gần đây nhất, cậu đã nghe được một tiếng cười thanh mị cùng một tiếng thở dài nhẹ khẽ.

Người trên giang hồ cũng dần biết được thân thế của cậu, nhưng chưa từng có ai dám dị nghị. Khi hành tẩu giang hồ, người hai nhà Minh, Lan cũng vô cùng quan tâm cậu, nhưng cũng chưa từng nhận cậu.

Năm Ninh Hoa Âm hai mươi bốn tuổi thì gặp một cô nương họ Phong vác một thanh kiếm đi khắp nơi tìm người luận võ, nói là phụng lệnh cha muốn chiêu một người có nhân phẩm tài mạo võ công hạng nhất để về làm con rể. Cậu cùng vị Phong cô nương kia đại chiến bảy ngày bảy đêm, kết quả bất phân thắng bại, ngược lại hai bên tặng tín vật đính ước cho nhau. Cậu đưa Phong cô nương túi gấm mà năm mười chín tuổi nghĩa phụ cho cậu, bên trong có bảy lá kim điệp, trên mỗi đầu lá có khắc một chữ ‘Âm’. Phong cô nương cho cậu một đoá hoa hoa tươi thơm ngát với hai màu đen trắng nở trên cùng một cuống đặt trong chiếc hộp hàn ngọc, nói với cậu đây là ‘Lan Nhân Bích Nguyệt’.

Năm ấy, Phong Vụ phái đón nhận chuyện vui đầu tiên kể từ khi lập phái đến nay.

Hôm đó, sương mù dày đặc vờn quanh ngọn Vụ sơn, quần hùng giang hồ tề tụ đông đủ cùng chung vui với ngày đại hi của ngoại sinh chương môn Phong Vụ phái, nghĩa tử của võ lâm chi chủ, môn nhân của Thiên Bích phái, truyền nhân của Sĩ nhật thần đao Liệt tam gia.

Vừa mới hoàn tất ba lễ, bỗng có người đưa tới một phần hạ lễ.

Đó là 1 cái bình ngọc bích cao một thước, trong bình cắm một cành tịnh đề liên (sen nở cùng cuống), trên đầu cánh hoa trắng muốt điểm xuyên một vòng xanh biếc nhân nhạn, nhụy hoa đỏ thắm như son.

Một khắc kia, Ninh Hoa Âm đột nhiên ý thức được phần lễ này là ai đưa, cậu đưa mắt đảo quanh bốn phía, trông thấy trên ngọn núi đối diện có hai thân ảnh một tím một xanh đứng thẳng, tay áo tung bay, sương mù vờn quanh, phảng phất thân tiên. Một thoáng kia, cậu biết hai người kia là ai, cậu cùng tân nương bái hai người một bái từ đằng xa, lúc ngẩng đầu lên, cậu cất giọng gọi: “Cha, mẹ!”

Trên ngọn núi đối diện tựa hồ vọng đến hai tiếng, vừa như nhận, vừa như thán.

Tính cách của Ninh Hoa Âm không như cha cũng không như mẹ của cậu. Cậu thông minh hiền lành, tuy thân thế bất phàm, võ công cao tuyệt, nhưng thanh bạch đạm bạc, khiêm tốn nhã nhặn, không hề kiêu ngạo, dù chưa từng thế khuyên võ lâm như phụ mẫu nhưng khắp thiên hạ ai nấy đều kính ngưỡng, cả đời ở cạnh thân nhân, phu thê ân ái, hết sức hạnh phúc mỹ mãn.

Nếu nhất định phải nói ra một việc tiếc nuối trong cuộc đời, thì có lẽ đó chính là cậu chưa từng được nhìn thấy mặt phụ mẫu thân sinh, cuối cùng cả đời chỉ nghe được tên được chuyện... được tiếng của phụ mẫu.

* * *

END.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 77: Pn. ăn tết [1]

Hôm nay là Giáng sinh, là một ngày lễ ngoại nhập khá phổ biến ở Trung Quốc trong thế kỷ 21, vì vậy mà vài người trong “Khu trọ Đông Hoàng” cũng rục rịch chạy theo

xu hướng đón ngày lễ Tây này.

Phong Tịch đưa chân ngọc đá đá Phong Tức đang nằm trên ghế sofa, “Lễ Giáng sinh này cũng xem như là ngang với Tết Âm lịch của chúng ta, em nghĩ chúng ta cũng nên xem trọng, tổ chức linh đình tí.”

Phong Tức công tử đưa một tay lên chống má, mắt thì vẫn dán vào màn hình tivi xem bản tin kinh tế tài chính, hết tin khủng hoảng tài chính, rồi đến tình hình thế giới đang tốt lên, vừa hay để anh có thể thừa nước đục câu thêm càng nhiều cá. Nghe xong lời này, Phong công tử nhướn đôi mày dài, mắt phượng liếc sang: “Thế em muốn làm như nào?”

Phong Tịch cười híp mắt đáp: “Chúng ta đến Cửu La son trang ăn một bữa nhé, chỗ đấy không hổ là nhà hàng năm sao, đầu bếp trưởng – Cửu Vi tiên sinh ấy, tài nghệ đúng là...” Nói đến đây, cô nuốt xuống một ngụm nước bọt, “Hơn nữa Cửu vi tiên sinh có tiếng là người sở hữu sắc đẹp thay com, chúng ta đến đó ăn, chỉ cần chi một mà được hưởng tận hai.”

Phong Tức công tử nghe xong thì vẫn tỏ ra ung dung nhàn nhã, cầm ly cà phê đen trên bàn từ từ thưởng thức, uống xong mới thuận miệng đáp: “Thế em đi đi. Trời lạnh như này anh chẳng muốn ra ngoài, lần trước Kiều Cần đi công tác ở Tô Châu về có mang cho một chai rượu ô mai, anh định hôm nay làm món thịt bò sốt rượu ô mai để đón lễ đấy.”

Phong Tịch nghe xong, tức thì tỏ ra dịu dàng hiền hậu mà kéo Phong công tử rời khỏi ghế, “Anh nói gì thế chứ, chúng ta là vợ chồng, sao có chuyện em đi hưởng thụ một mình còn để anh ăn lẻ cô đơn được. Nào, nhanh đi nấu com đi, em cũng không ra ngoài nữa, em quyết định sẽ ăn thịt bò sốt rượu ô mai với anh, vợ chồng vốn phải cùng nhau đồng cam cộng khổ mà, nhỉ?!”

“Thật không đấy?” Khóe đôi mắt phượng dài của Phong công tử hơi nhếch lên, “Nhưng Cửu La son trang có người sở hữu sắc đẹp thay com đấy, không đi không tiếc à?”

“Hơ hơ, em đùa thôi đùa thôi.” Phong Tịch đưa tay vuốt vuốt khuôn mặt xinh như ngọc của Phong công tử, rồi nói tiếp với vẻ đắm đuối, “Nếu bàn về sắc đẹp, thế giới này nào ai có thể sánh với Lan Tức công tử nhà chúng ta chứ.”

“Thật thế à?” Phong công tử nhếch nhếch khóe môi, mắt phượng lấp lánh như ánh sáng lóe trong đêm.

Phong Tịch tức thì hiểu ý, cất cao giọng đáp: “Đương nhiên rồi, đến cả Ngọc công tử dạo lần trước chỉ cần một lời đã khiến cả Liên hiệp quốc phải ngậm miệng cũng chẳng bằng được anh.”

“Ồ.” Phong công tử khẽ gật đầu, đứng dậy đi vào phòng bếp, “Nếu có hai người, vậy thêm món Ngọc lân hương yêu* nữa nhé?”

**Món ăn nổi tiếng của tỉnh Hồ Nam (chưa biết dịch sang tên tiếng Việt thế nào).*

“Được được.” Phong Tịch cực kỳ ngoan ngoãn chạy theo, lấy tạp dề mặc vào cho anh, “Nào, đừng làm bẩn đấy, cái này là lông cừu Omani đấy nhé, trông anh mặc vào còn đẹp hơn cả model kia. Thêm món cá pecca sốt cà nhé.”

“Ừ.” Phong công tử rất hưởng thụ mà xát xát tay lên cái tạp dề trắng như tuyết, “Thêm món canh đậu hủ Tây Thi nữa là đủ rồi nhì.”

“Ừ.” Phong Tịch mặt mày rạng rỡ.

“Àm!” Bỗng dưới lầu truyền đến một tiếng vang thật lớn khiến tim gan hai người đánh thót.

“Minh Hoa Nghiêm! Anh dám đốt lò của bản thiếu thế à! Bản thiếu độc chết anh!” Tiếp đó vang lên một tiếng hét to vọng cả khu nhà.

“Thanh niên đúng là nóng nảy quá.” Phong Tịch lắc đầu cảm thán.

Rồi lại nhìn vị Phong công tử trước mặt đang mặc tạp dề in hình con chuột mà vẫn ung dung cao quý, trong lòng không khỏi đắc ý. Anh chàng nhà mình dù ra nhà khách vào nhà bếp đều luôn giữ vững hình tượng đàn ông chất lượng cả trong lẫn ngoài, còn cái gã Minh Nhị công tử dưới lầu kia thì, bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rữa... Ha ha ha!

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 78: Pn. ăn tết [2]

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lan Tàn Âm, Minh Hoa Nghiêm là sinh viên năm cuối trường Đại học Lan Nhân, cả hai đều là nhân vật thuộc dạng tiếng tăm lừng lẫy trong trường, một được phong danh ‘Trích Tiên’, còn một người là ‘Bích Yêu’, người hâm mộ vô số kẻ.

Nhưng dù hô mưa gọi gió thế nào thì cũng không thay đổi được một sự thực, rằng hai người vẫn chỉ là học sinh sinh viên. Tuy gia thế phú quý, nhưng người nhà lo rằng nuông chiều sẽ sinh bao tính xấu hoang đàng, cho nên chỉ cung tiền vừa đủ để không phải chết đói. Mà cả hai đều là người thích hưởng thụ, không thể chịu được cuộc sống sáu người chen chúc một phòng ký túc, cũng không chấp nhận được việc sống trong căn phòng trọ nhỏ hẹp bình dân, cho nên ‘Khu trọ Đồng Hoàng’ gần trường này trở thành lựa chọn hàng đầu của cả hai. Có điều nơi đây là khu nhà cao cấp nổi tiếng dù đồng đất cấp tám cũng không sập, lẽ dĩ nhiên tiền thuê sẽ rất đắt rồi, mà túi tiền hai người thì lại eo hẹp, cho nên chỉ đành thuê chung.

Ban đầu khi cả hai đồng ý thuê chung thì đều có suy nghĩ riêng cả rồi.

Minh Nhị công tử là một người ‘đẹp người đẹp nét’, cộng thêm gia thế hiển hách, ở trường là sinh viên xuất sắc, cho nên trước lời sau kéo bao nhiêu sự tỷ, sự muội hâm mộ, mỗi ngày thư tình, tỏ tình, trà bánh nối liền không dứt. Nhị công tử dù không chịu nổi quá nhiều, nhưng vì để duy trì hình tượng Trích Tiên hoàn mỹ mà không thể tỏ ra tí khó chịu nào với nhóm hoa tươi nhí thắm được, đã thế lúc nào cũng phải trưng ra bộ mặt tươi cười thân thiện. Lâu ngày, mặt mày thần kinh mệt mỏi quá độ, đứng vào lúc này thì gặp được Lan Tàn Âm đang tìm người thuê chung nhà.

Ban đầu cậu nghĩ rằng nếu thuê chung với nữ sinh, nam nữ ở chung một phòng ắt hẳn sẽ nảy sinh điều tiếng, người ngoài nhìn vào chả nhẽ không nghĩ hai người là một đôi, tới lúc đó tự nhiên cậu sẽ được yên bình. Nhưng nào ngờ, Lan Tàn Âm này sở hữu một đôi mắt xanh hiem thấy, tướng mạo thì yêu mỹ tà mị, cá tính thì phong lưu đa tình, ăn mặc thì như đàn ông con trai, đứng hàng thứ bảy trong nhà nên được gọi là “Thất thiếu”, chính những điều đó đã kéo theo vô số trai gái trong sân trường quý mọp dưới chân cô. Từ ngày đầu ở chung cậu đã có kế hoạch cùng cô ra cửa, cùng cô vào trường, kết quả hy vọng yên bình của cậu trông đầu chẳng thấy, chỉ thấy sóng xô gió dập càng lớn.

Nguyên nhân là—

Khi cậu cùng Lan Thất xuất hiện trong bộ đồ con trai, thì một đám cả nam lẫn nữ sẽ vây quanh bọn họ mà trầm trồ “Đam mỹ kia! Yêu quá đi!” Còn kèm theo một đồng thuật ngữ gì mà “Phúc hắc công yêu mỹ thụ”, rồi là “Yêu tà công tao nhả thụ”. Thật không hiểu nổi.

Còn khi cậu cùng Lan Thất xuất hiện trong trang phục nữ, thì bàn dân ắt hẳn sẽ chia làm hai phái, phái nam thì si mê nhìn Lan Thất, đồng thời mang theo cái nhìn thù hận với cậu. Còn phái nữ thì lại là chửi chửi khóc mà nhìn cậu, đồng thời cũng nhìn Lan Thất với ánh mắt đầy oán hận, gió tà bay vù vù khắp bốn phía.

Nói tóm lại là, càng ngày chỉ có càng náo nhiệt, chứ chả thấy có dấu hiệu nào gọi là sóng êm biển lặng cả.

Cuối cùng Nhị công tử hoàn mỹ vô khuyết cũng đành bất lực thừa nhận, đây quả là một sai lầm của cậu.

Về phần Lan Tàn Âm, lúc đầu mới gặp gã thuê chung này thấy cũng hài lòng lắm.

Thứ nhất, tên này toàn thân cao thấp sạch sẽ đẹp đẽ, có lẽ là một tên theo chủ nghĩa hoàn hảo, mà người theo chủ nghĩa hoàn hảo thì chắc chắn là người ưa sạch, cho nên việc phân công vệ sinh ắt hẳn chẳng cần suy nghĩ một đầu, biết đâu tên này còn mắc bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, cuối cùng bao thầu hết việc nhà việc cửa.

Thứ hai, tên này đứng hạng nhất trong trường, vậy sau này tất thấy các cuộc thi lớn nhỏ đều có chỗ để dựa rồi.

Thứ ba, tên này là Chủ tịch Hội học sinh, vậy sau này muốn có phúc lợi gì cũng dễ dàng rồi.

Thứ tư, tên này tướng mạo đẹp đẽ, không những được ngắm no mắt, mà đợi sau khi tung ra tin tức hai người “Ồ chung”, lẽ nào không dẫn đến một tràng sóng to gió lớn? Ất hẳn độ nổi tiếng của mình sẽ càng tăng, như vậy lần bầu Chủ tịch Hội sinh viên sau cũng sẽ tăng thêm một phần thắng rồi.

—

Dựa vào các ưu điểm đã liệt kê trên, Lan Tàn Âm đồng ý thuê chung. Nhưng từ sau khi thuê chung cô mới thấu tỏ câu nói ‘Đừng nhìn mặt mà bắt hình dong’, mới sâu sắc lĩnh hội được thế nào gọi là ‘Bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa’.

Minh Nhị công tử đúng là có mắc bệnh sạch sẽ, thế nhưng, quần áo sạch đẹp trên người cậu ta là công lao của tiệm giặt ủi. Thêm nữa cậu là con em nhà thế gia, là người thừa kế tương lai của gia tộc, chung quy các trường bồi dưỡng chú trọng truyền dạy tư duy thủ lĩnh cho cậu ta, chứ không quan tâm đến việc bồi dưỡng phát triển tứ chi, mà Nhị công tử từ khi sinh ra đến trước khi vào Đại học vẫn luôn ăn nằm ở nhà, hết thấy mọi việc đều đã có giúp việc làm cả, mười đầu ngón tay cậu ta nào từng dính qua nước mùa xuân. Có điều Nhị công tử với tư cách là một anh tài của thế kỷ mới, rất là dân chủ, khi Lan Thất đề nghị “Phân công mỗi người làm vệ sinh vào các thứ ba năm bảy, hai tư sáu, chủ nhật làm chung” thì cậu đồng ý rất là sáng khoái.

Nhưng sau khi chứng kiến khả năng nội trợ của Nhị công tử, Thất thiếu đành phải kết luận “Hết gây họa, lại đến hoang phí”.

Gây họa: Đập vỡ không biết bao nhiêu chai lọ trong nhà, nhà bếp, nhà tắm thì lênh láng nước, gây nên một trận lũ lụt không lớn không nhỏ.

Hoang phí: Ban đầu khi lau nhà, Nhị công tử dùng luôn một hộp khăn giấy sạch để lau, sau nhờ Thất thiếu bày vẽ “Dùng khăn lông ấy”, Nhị công tử liền khệ nệ mua về luôn một tá khăn xanh sạch đẹp mới tinh tươm, trực tiếp dùng khăn đấy lau sàn, thấy khăn bẩn thì ném ngay vào thùng rác, cứ thế chưa quá nửa tiếng, mười hai chiếc khăn nằm lộn thõm trong thùng rác. Điều này khiến cho Thất thiếu vốn từng trải qua cuộc sống cực khổ khi còn bé đau lòng không thôi, lại tiếp tục báo cậu khăn lông có thể sử dụng nhiều lần, chỉ cần dùng nước giặt sạch là được. Nào ngờ Nhị công tử đáp rằng, khăn đã dùng dính nhiều vi khuẩn bụi bặm, bản thế sao dùng lại được.

Cuối cùng, vì vấn đề vệ sinh, an toàn của khu trọ, Thất thiếu đành nghĩ cách khác, mỗi tháng cô sẽ thu 500NDT để nhận thầu luôn phần công việc của Nhị công tử.

Về phần thi cử, phúc lợi, một người ích kỷ đến mức ngấm vào tận xương tủy như cậu ta liệu sẽ đồng ý giao chiếc ngai vàng mang danh đệ nhất cho người khác, trao phúc lợi vào tay người khác sao? Đáp án chắc chắn là KHÔNG rồi.

Duy có một điều Thất thiếu không tính sai, đó là tin tức “Ồ chung” vừa truyền ra, quả nhiên dẫn đến một tràng sóng to gió lớn, nổi tiếng đến mức từ hiệu trưởng cho tới nhân viên vệ sinh, từ sư huynh sư tỷ cho tới sư đệ sư muội, không một ai không biết. Chỉ có điều cùng với sự nổi tiếng vùn vụt của cô, thì độ nổi tiếng của cậu ta cũng tăng theo, vị trí Chủ tịch Hội sinh viên cuối cùng vẫn nằm trong tay “Giả Tiên”.

Cứ thế, hai người đầu đầu đá đá nhau mà đã bước vào năm “Ồ chung” thứ tư, cũng là cùng nhau đón cái lễ Giáng sinh thứ tư.

Hôm nay trong trường vốn có tổ chức hoạt động, vốn hai người là nhân vật phong vân thì không vắng mặt được, nhưng sau ba lần chịu nỗi khổ bị bao vây kín mít, hai người không muốn làm tiêu điểm cho người ta chú ý nữa, vì vậy cả hai đều quyết định làm tổ ở nhà. Chỉ có điều đến trưa thì bắt đầu có điện thoại gọi đến, sau đó hai người luân phiên xuống lầu, khi về trong tay hoặc nhiều hoặc ít cầm theo một, hai, ba, bốn món quà không giống nhau. Mở ra xem thì, từ áo lông, khăn quàng cổ, bao tay, thú bông đến com hộp, bánh ngọt, kẹo ngọt, nói chung là không thiếu thứ gì.

Trong phòng khách, quả cáp của cả hai chất làm một đống, hai bên liếc mắt nhìn nhau, sau đó chanh chua nói mát, “Không tệ, trông ngon quá nhỉ.”

Đến buổi tối, người tặng đều đã đi chơi hoặc có hẹn, người nhận thì bó gối trong phòng khách xem TV thật nhàm chán. Sau đấy có bắn phá hoa, hai người liền đến cạnh

cửa sổ sát đất, ngắm từng tràng pháo hoa nổ rộ rực rỡ giữa không trung.

“Thứ gì chỉ xuất hiện trong chớp mắt rồi biến mất luôn đặc biệt đẹp đẽ.” Lan Thất cảm khái, rồi ngồi bệt xuống trước cửa sổ.

Minh Nhị đã ngồi từ trước, “Ít khóc gió than mưa đi, chẳng phải người ta hay nói chớp mắt mới là mãi mãi sao.”

Hai người ngồi đối lưng, cách nhau một khoảng.

Một lát sau, Lan Thất dựa lưng vào Minh Nhị, “Sao anh không về nhà ăn tết.”

Khoảnh khắc lưng chạm lưng, hai người đều cảm nhận được một thoáng ấm áp.

Minh Nhị trầm mặc một lát, mới đáp: “Ngay cả Tết Ta còn chẳng về, huống chi chỉ là Tết Tây.” Dừng một lát, mới hỏi: “Còn cậu?”

Lan Thất chỉ “Ừ” một tiếng chứ không đáp. Nhưng hai người xuất thân như nhau nên hẳn đã hiểu rõ, bởi vậy cũng chẳng cần nói nhiều làm gì.

Hai người ngồi im, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Ngoài kia, pháo hoa vẫn nổ từng tràng giòn giã, ánh đèn nê-ông lấp lánh muôn màu, quang cảnh vô cùng rực rỡ náo nhiệt.

Chẳng hay từ lúc nào, lưng hai người đã dựa vào nhau, cảm giác ấm áp truyền qua tấm lưng, từ từ len lỏi vào tim vào phổi, vì vậy cả hai tiếp tục duy trì tư thế dựa lưng, nghiêng đầu, đến khi mỏi thì ngửa dựa lên vai đối phương, tư thế này tựa như đôi uyên ương.

Không biết ngồi bao lâu, cuối cùng Lan Thất vỗ vỗ vai Minh Nhị, “Đói bụng.”

“Ra ngoài ăn?” Minh Nhị hỏi.

“Người đồng lắm” Lan Thất đáp.

“Vậy cậu nấu đi.” Minh Nhị đáp lại.

“Không muốn động.” Lan Thất đáp lại nữa.

Vì vậy hai người đều quay đầu nhìn đồng quà chồng chất trong phòng khách.

“Vào chọn vài cái hâm nóng lên đi.” Lan Thất đẩy đẩy Minh Nhị.

Minh Nhị đứng dậy, nhặt đại vài túi trong đồng quà của mình, cũng nhặt thêm mấy túi bên phía Lan Thất, xong đầu đuôi thì đi vào phòng bếp. Đặt túi lên bàn, lấy từ trong một túi ra hai quả trứng gà, trên vỏ vẽ hình chibi của Thất thiếu trong bộ đồ con trai. Cậu quyết định mình sẽ ăn hai quả trứng này, vì vậy mở lò vì sổng bỏ trứng vào. Nhị công tử sau bao phen được Thất thiếu giảng dạy cũng đã hiểu sơ thể nào gọi là tiết kiệm, vì vậy khi thấy cả cái lò to như vậy mà chỉ có hai quả trứng bé tí teo thì thật là lãng phí. Cho nên Nhị công tử thuận tay cầm một bọc giấy khác, khi thấy bên trong là mấy cánh gà chiên vàng óng thì bỏ ngay cả bọc giấy lẫn cánh gà vào lò. Xong đầu đuôi thì nghĩ, bây giờ đang là mùa đông, ăn nóng mới ngon, cho nên chỉnh thời gian lên tận mười phút.

Trong lúc chờ đợi chi bằng pha thêm một bình cà phê. Tuy rằng việc nhà, việc bếp của Nhị công tử chẳng ra gì, nhưng pha cà phê thì cũng không tệ. Nghĩ rằng lát nữa hai người vừa được ăn gà ngon, vừa được uống cà phê thơm sực nức, lại có pháo hoa nổ bùng đoàng ngoài cửa sổ, đúng là vừa có không khí lễ hội, vừa có không khí gia đình. Gia đình — nghĩ đến người đang ngồi trong phòng khách kia, nghĩ đến hai chữ này mà dùng cho bọn họ, bất giác bên môi Nhị công tử lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, quyết định pha loại cappuccino mà cô thích.

Bất chợt có tiếng “Xì xèo xì xèo”, ngay sau đó là một tiếng nổ “Ầm”, Minh Nhị chấn động tinh thần, hồi lâu vẫn đứng đực không phản ứng, chuyện quái gì đây?

Lan Thất đang ở trong phòng khách nghe thấy tiếng nổ lập tức vọt vào phòng bếp.

“Minh Hoa Nghiêm! Anh dám đốt lò của bản thiếu thế à! Bản thiếu độc chết anh!”

Cùng lúc quát, cô cũng nhanh tay ngắt nguồn điện, mở lò vì sổng ra, dập lửa, động tác nhanh nhẹn lưu loát.

“Sao lại cháy thế?” Nhị công tử hết sức khó hiểu, “Là chất lượng lò có vấn đề à?”

Lan Thất bỗng nhiên quay đầu, nghiêng răng kèn kẹt, “Bỏ vô trứng vào lò đun nóng sẽ gây nổ, anh không biết à?! Thức ăn dầu mỡ đun nóng ở nhiệt độ cao sẽ gây cháy, anh không biết à?!”

“Không biết.” Nhị công tử đáp chắc nịch, “Cậu đã từng nói qua đâu.”

“Tôi chưa nói qua... Tôi chưa nói qua!” Thất thiếu lửa giận phừng phừng, ngón tay dài chỉ thẳng vào Nhị công tử, “Đây là kiến thức phổ thông! Anh ngu lắm! Sinh viên xuất sắc gì chứ! Hạng nhất gì chứ! Anh tài toàn năng năm mười năm khó gặp gì chứ! Thật ra chỉ là một khúc cùi mực!”

“Reng reng reng! Reng reng reng!”

Bất chợt tiếng điện thoại trong phòng khách vang lên cứu nguy cho Nhị công tử.

Là điện thoại của vợ chồng Hoàng Triều ở lầu trên gọi đến mời bọn họ sang cùng đón lễ.

Sau khi đặt điện thoại xuống, Lan Thất đổi giận thành cười.

“Đến nhà họ đón Giáng sinh, thế nào cũng có bào ngư vây cá để ăn!”

Ngọc lân hương yêu

Cá pecca sốt cà

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 79: Pn. ăn tết [3]

Hôn nhân giữa Hoàng Triều và Hoa Thuần Nhiên vẫn luôn là một giai thoại của thành phố, được ca tụng là một mối lương duyên trời định.

Hôm nay nhân lễ Giáng sinh, hai người quyết định đặt một bao sường ở Cửu La sơn trang, ăn một bữa năm sao, cũng nhân dịp đó mà tặng quà cho nhau. Hoàng Triều tặng cho Hoa Thuần Nhiên một sợi dây chuyền Cartier*, dưới ánh đèn tỏa ra ánh sáng lung linh như những ánh sao. Hoa Thuần Nhiên thì tặng lại anh một chiếc ghim cài bạch ngọc nạm vàng, khi cài lên cả vật làm cho đôi mắt nâu vàng của anh càng trở lên xán lạn.

**Cartier: là một nhà sản xuất đồ trang sức và đồng hồ xa xỉ của Pháp.*

Hai người nhận quà rồi trao nhau nụ hôn ngọt ngào, trong lúc ăn uống cũng gấp rau rót rượu cho nhau, hình ảnh vợ chồng ân ái khiến nhân viên phục vụ trầm trồ không ngớt, quả là một đôi bích nhân trai tài gái sắc. Sau khi dùng cơm xong, hai người lái xe về nhà. Bỗng dừng từ nơi đèn đuốc rực rỡ về lại ngôi nhà rộng rãi trống trải, hai người không khỏi cảm thấy buồn tẻ, mà đêm thì còn rất dài, bèn nảy ra ý tưởng tổ chức một bữa tiệc nho nhỏ.

“Hay bọn mình gọi bạn bè, hàng xóm đến nhà đón lễ chung đi.” Hoa Thuần Nhiên đề nghị.

“Ừ.” Hoàng Triều gật đầu, “Mấy ngày trước Hoàng Vũ đến có đem tới mấy giò cánh gà Orléans đúng không, thế mình mở tiệc nướng đi, gọi mọi người đến cùng nướng chắc chắn sẽ rất vui.”

Thế là hai vợ chồng trước gọi đến công ty gia đình nhờ giúp chuẩn bị mọi thứ cần thiết, xong đâu đấy mới chia nhau gọi bạn bè, hàng xóm sang.

Đối với ngày lễ Tây này, người Trung Quốc cũng không xem trọng cho lắm, cho nên rất nhiều người đều làm tổ ở nhà, sau khi nhận điện thoại thì đều đáp sẽ đến.

Đến đầu tiên là vợ chồng Hoàng Vũ và Thu Cừ Sương, trông đầu tóc hai người đều dựng cao lên, có lẽ vừa đua xe trên đường cao tốc về. Cả hai vừa vào cửa liền vào ngay thư phòng của Hoàng Triều, bảo rằng đợi mọi người đến đông đủ hãy gọi họ ra, giờ thì chơi game đã.

Tiếp đó là Lan Thất, Minh Nhị. Vừa vào cửa, Lan Thất đã réo lên: “Ôi đói chết mất! Có gì ăn không?” Sau đó sai bước đến thẳng cái bàn dài. Minh Nhị theo sau cười nhả nhặn, giải thích: “Lò vi sóng trong nhà bị hư nên chúng tôi chưa ăn cơm.”

Hoa Thuần Nhiên tỏ ý đã hiểu, mỉm cười, “Bên đó có bánh ngọt, nước trái cây, trước hai người ăn tạm đỡ đói, chờ mọi người đến đông đủ thì nướng gà nữa.”

Nhị công tử ung dung bước đến bàn dài.

Chuông cửa lại vang lên, lần này là Phong Tịch và Phong Tức.

“Thuần Nhiên, mới mấy ngày không gặp mà trông cô lại càng xinh đẹp nữa rồi.” Phong Tịch vừa thấy Hoa Thuần Nhiên thì tiến đến ôm một cái.

“Trông cô còn có tinh thần hơn ấy.” Hoa Thuần Nhiên cười duyên ôm lại cô.

“Mời vào, mọi người cứ tự nhiên.” Hoàng Triều và Phong Tức bắt tay gật đầu chào nhau. Trong công việc hai người là đối thủ, giành hợp đồng, giành khách hàng, giành nhà đầu tư, giành nhân viên,... không nhân nhượng, nhưng trong ngày thường, hai người chẳng ngại ngồi cùng nhau uống ly cà phê chuyện trò đôi câu.

Tiếp có người đến nữa, đó là Phượng Tê Ngô – Thiên hậu giới ca dân. Trước cô lên tiếng chào vợ chồng Phong Tức, sau đó ngồi xuống ghé sô pha nhắm mắt nghỉ ngơi. Nhớ hồi cô mới ra mắt từng được Phong Tịch giúp đỡ một hai, bởi đó mà đem lòng yêu anh, khi đó Phong công tử chưa kết hôn, song trong lòng cũng chỉ có mình Phong Tịch. Dù Phượng cô nương có tính cảm sâu sắc, song cũng không thể chen vào làm người thứ ba, vì vậy buồn lòng rút lui, chấp nhận làm bạn bè. Qua mấy năm, giờ Phượng cô nương đã là Thiên hậu sáng như mặt trời ban trưa, đồng thời cũng trở thành bạn thân của vợ chồng Phong Tức. Phàm công ty anh có lễ cất bằng, tiệc tùng, từ thiện gì, chỉ cần mở miệng, cô hết lòng góp mặt.

Tiếp nữa là vợ chồng Tiêu Tuyết Không, Quân Phẩm Ngọc. Quân Phẩm Ngọc mang thai đã sáu tháng, cho nên sau khi vào nhà Tiêu Tuyết Không liền đỡ vợ ngồi xuống cái ghế sô pha lớn nhất, thoải mái nhất, rồi bung hoa quả nước ép cho vợ, quả là ông chồng đứng chuẩn nhị thập tứ hiếu*.

**Nhị thập tứ hiếu (chữ Hán: 二十四孝) là một tác phẩm trong văn học Trung Hoa kể lại sự tích của 24 tấm gương hiếu thảo do Quách Cư Nghiệp (có sách ghi Quách Cư Kinh 郭居敬, bính âm: Guō Jūjìng) vào thời nhà Nguyên biên soạn. Ông nổi tiếng là một người con hiếu thảo, và sau khi cha mất ông đã xuất bản quyển này. Hầu hết các người con hiếu thảo là nam giới báo hiếu cho mẹ già. Các câu chuyện được kể lại xảy ra từ thời Thuấn Đế đến đời ông.*

Kinh kong~, chuông cửa lại vang, lần này là Hàn Phác. Năm mươi tuổi cậu trở thành trẻ mồ côi, rồi được Phong Tịch trợ dưỡng, giờ đã là một học sinh lớp 12 tuổi tú cao gầy. Cậu vừa vào cửa đã lao thẳng đến chỗ Phong Tịch, “Chị em nhớ chị quá, chị chẳng tới thăm em.”

“Ôi, Phác nhi lại cao hơn rồi này.” Phong Tịch đưa tay sờ sờ đầu cậu. Cô thương cậu như em ruột của mình.

Cửa vẫn chưa đóng, lại có hai thiếu niên tiến vào, là Vũ Văn Lạc và Ninh Lăng. Hai người vừa vào nhà, Vũ Văn Lạc lập tức ngồi xuống cạnh Phượng Tê Ngô, chuẩn bị mọi móc tin tức bất quát của giới giải trí, còn Ninh Lăng đưa mắt nhìn quanh, vừa thấy Lan Thất, chân liền bác gác đi về phía cô.

Sau còn có thêm Phong Thần Tuyết, hai anh em Thu Ý Đình, Thu Ý Điều. Lúc này thì trong phòng đã có mấy người đẹp. Cái đẹp Lan Thất là tà dị yêu mỹ khiến người ta hãi hùng, vừa yêu lại vừa sợ; cái đẹp của Phong Tịch là tiêu sái tú dật khiến ta cảm thấy thư thái vui vẻ không thôi; cái đẹp của Hoa Thuần Nhiên là rực rỡ lộng lẫy khiến người ta giật mình tán thán không ngớt; cái đẹp của Phượng Tê Ngô là lạnh lùng mà dịu dàng khiến người ta không dám đến gần nhưng vẫn sinh lòng mến mộ. Còn cái đẹp của Phong Thần Tuyết là thanh đến cùng cực tình đến vô tận khiến người ta cảm thấy tâm hồn thanh tịnh an tĩnh. Ánh đèn Kim Tượng* Yên Vân Tôn sau khi gặp nàng đã từng nói một câu rất nổi tiếng: “Nhìn nàng, linh hồn tôi như được tẩy sạch.”

**Kim Tượng là giải thưởng điện ảnh nổi tiếng nhất của điện ảnh Hồng Kông và là một trong những giải thưởng điện ảnh uy tín của châu Á. Được lập ra năm 1982, giải thưởng được trao hàng năm vào tháng 4 để ghi nhận những đóng góp xuất sắc trên mọi lĩnh vực của ngành công nghiệp điện ảnh Hoa ngữ như đạo diễn, diễn xuất, kịch bản và quay phim.*

Sau khi Phong Thần Tuyết vào cửa, Phong Tịch vừa thấy liền giơ tay chào, “Thần Tuyết, bên này.” Phong Thần Tuyết mỉm cười với cô, ánh mắt đảo qua Phong Tức

đang ung dung tự đắc và Hàn Phác đang trừng mắt hung tợn bên cạnh, cuối cùng quyết định không đến gần lửa mà đi tới ngồi xuống cái ghế gần ban công. Anh em họ Thu thì một người bưng nước một người bưng bánh trái ngồi xuống hai bên cạnh cô. Ba người ngồi chung một chỗ, Thu Ý Đình và Phong Thần Tuyết thảnh thơi trò chuyện vài câu, không khí rất thân mật; còn Thu Ý Điều thì hầu như không nói gì, song hai người vẫn thảnh thơi nhìn nhau, trao nhau nụ cười mỉm, cái đó gọi là thâm hiểu trong lòng, là thâm giao cách cảm. Ba người bọn họ là thanh mai trúc mã, hiện đều là sinh viên năm hai trường Đại học Thiên Hà. Hoàng Triều đã tiếp xúc với anh em họ mấy lần, cũng có ý mời họ gia nhập tập đoàn Hoàng thị, còn Phong Thần Tuyết hiện là người phát ngôn của công ty du lịch của Phong Tịch.

Hai cô gái họ Phong đều thích du lịch, nhờ thế mà quen biết nhau trong một chuyến đi nào đó, sau Phong Tịch liền mời cô chụp một bộ ảnh quảng cáo cho công ty của mình. Phong Thần Tuyết vốn là con gái riêng của một ông lớn nào đó, vì muốn thoát khỏi sự ràng buộc của gia tộc, tự lực cánh sinh nên đồng ý. Công việc quảng cáo này cũng mang lại cho cô thu nhập khá, đồng thời cũng mang lại lợi nhuận lớn cho công ty Phong Tịch, hai người hợp tác rất vui vẻ, cuối cùng quyết định đợi Phong Tuyết tốt nghiệp sẽ đến đây làm việc luôn.

Tiếp đó lại có khách đến nữa. Đó là huấn luyện viên thể hình được khen là có phong phạm đàn ông nhất khu trọ Đồng Hoàng – Yến Doanh Châu, người mẫu Tu Cửu Dung đẹp trai tuấn tú mà lại hay ngượng ngùng, ngôi sao mới của bộ môn ballet Bạch Lang Hoa – biệt danh ‘Cồng chửi’...

Hoàng Triều thấy khách đã đầy phòng song vẫn cảm thấy thiếu thiếu, quay trái quay phải một hồi mới nhớ... À, đúng rồi! Vội vàng móc điện thoại ra, “Alo, Vô Duyên à, cậu đang ở đâu đấy, Thụy Sĩ hả? Sao, về rồi à? Nhanh đến nhà tôi đi, bọn tôi mở tiệc nướng. Không, là hàng xóm, bạn bè cả thôi, cậu biết hết đấy. Được.”

Chỉ chốc lát sau, quan ngoại giao Ngọc Vô Duyên đến.

“Vô Duyên, anh về rồi à, sáng em còn thấy anh trên TV mà.” Phong Tịch vừa thấy anh liền vui vẻ ra đón.

“Vừa về lúc chiều, gần đây em khỏe không?” Ngọc Vô Duyên ôm cô một cái.

“Vẫn khỏe ạ. Mà anh phải bay đi bay lại nhiều, nhớ chú ý an toàn đấy.” Kết thúc cái ôm, tay Phong Tịch vẫn đặt trên cánh tay của Ngọc Vô Duyên.

“Chào mừng trở về.” Phong Tức đưa tay bắt tay với Ngọc Vô Duyên, thuận tiện tách Phong Tịch ra.

Nhớ hồi Phong Tịch còn là thiếu nữ xuân xanh từng vô cùng ngưỡng mộ sư huynh Ngọc Vô Duyên, mà tình cảm ngưỡng mộ này dù đã hơn mười năm nhưng chỉ như mới một ngày, đến nay chưa từng thay đổi. Phong công tử dù chẳng bao giờ thể hiện ra, song trong lòng ngập tràn dấm chua hay không thì chỉ có anh và người có tâm nhãn biết.

Thấy mọi người đã đến đầy đủ, Hoàng Triều bèn vỗ vỗ tay, “Đại tiệc thịt nướng bắt đầu.”

Mọi người di chuyển đến giữa phòng khách, ở đây đã sớm được nhân viên công ty gia chính lót một tấm thảm chống cháy, trên đặt lò nướng, nguyên liệu nấu ăn, gia vị cũng đã chuẩn bị sẵn sàng...

Bởi vì hôm nay Cửa La son trang đông khách, đầu bếp trừ danh Cửu Vi không thể thoát thân nên trong trường hợp này, Phong Tức dễ dàng đoạt danh đệ nhất nướng của bữa tiệc. Anh nhanh chóng nướng xong hai cánh gà rồi đưa cho Phong Tịch để ngồi đợi này giờ bên cạnh.

“Thơm quá!” Phong Tịch nhận gà, một cánh cho vào miệng, một cánh đưa cho Ngọc Vô Duyên, “Vô Duyên, cho anh này.” Ngọc công tử mỉm cười nhận lấy. Phong công tử không hề tỏ ra khó chịu gì, vẻ mặt vẫn điềm nhiên nướng gà, chỉ có điều cánh thứ ba thì đưa cho Phụng Tê Ngô đang ngồi đối diện. Phong Tịch dường như không thấy, dùng sức nhai xương gà.

Hàn Phác thấy vậy liền nhanh chóng lật lại hai cánh gà trong tay, sau đó đưa cho Phong Tịch một cái, “Chị, hai cái này chúng ta mỗi người một cái.”

“Được, chỉ có Hàn Phác là ngoan.” Phong Tịch nhận lấy rồi xoa đầu cậu một cái.

“Chị, em có thể cắn cước rồi, em lớn rồi.” Đôi mắt cậu sáng quắc nhìn cô, ẩn sâu bên trong là vô số lời chực trào, song Phong Tịch chỉ cúi đầu gặm gà, không chú ý.

Anh em họ Thu nướng xong cánh gà đều đưa cho Phong Thần Tuyết, cô nói tiếng cảm ơn rồi nhận cả hai. Sau đó hai anh em lại nướng tiếp, lần này thì, “Ý Điều, cho em này.” “Anh cả, cho anh này.” Hai người cùng lúc đưa gà sang, sau đó mỉm cười nhận lấy, nhìn hai anh em bọn họ khiến Hoàng Vũ liên tục nhìn Hoàng Triều mấy lần.

Trong tay Hoàng Triều có một cánh gà, sổng nhẵn rỗng.

Trong tay Hoa Thuần Nhiên cũng có một cánh gà, sổng nhẵn rỗng.

Ánh mắt hai vợ chồng nhìn chăm chăm Yến Doanh Châu, trong tay anh là bốn cánh gà nướng cùng lúc. Mắt thấy có hai cánh đã vàng ươm, hương thơm ngào ngạt, vợ chồng kia đồng thời vươn tay, “Doanh Châu, để tôi lấy giúp anh.” Một tay nhận lấy cánh gà trong tay huấn luyện viên Yến, một tay đưa cánh gà sổng sang.

Anh Yến chỉ cười, tay buông, tay nhận.

Trong tay Lan Thất còn đang cầm miếng bánh ga tô, Ninh Lăng, Minh Nhị cũng vừa nướng xong một cánh gà, cả hai đồng thời đưa tới trước mặt Lan Thất, cái khác là của Ninh Lăng thì ngoài cháy sém trong mềm, còn của Minh Nhị thì một mặt cháy đen một mặt sổng nhẵn. Dĩ nhiên Lan Thất nhận gà của Ninh Lăng. Minh Nhị điềm nhiên đặt lại cánh gà lên vỉ, lát sau mặt kia cũng cháy đen.

Phong Tịch ngồi đối diện thấy vậy mới quan tâm nhắc nhở: “Đề cháy ăn bị ung thư đó.”

Minh Nhị nghe thế ngừng tay, ngẩng đầu mỉm cười với cô.

“May mà một cánh gà cậu cũng nướng không xong.” Phong Tịch lại nói, “Không thì tôi sẽ nghi ngờ cậu là con riêng bên ngoài của gã này rồi.” Nghiêng đầu liếc nhìn Phong Tức, “Nụ cười quá giống đi.”

Hoa Thuần Nhiên ngồi đối diện nghe vậy quay đầu nhìn thoáng qua: “Không giống, khí chất này tôi lại thấy rất giống Vô Duyên.”

“Ừ, tôi cũng cảm thấy diện mạo khí chất rất giống Vô Duyên.” Phụng Tê Ngô bên cạnh cũng lên tiếng tán thành.

“Sao giống được.” Hoàng Triều phản bác, anh từ hồi học sinh đã rất kính trọng ngưỡng mộ vị sư huynh này, rồi khi gây dựng sự nghiệp còn từng được Ngọc Vô Duyên giúp đỡ, vì vậy tình cảm đối với anh ta vừa là thầy vừa là bạn, lẽ dĩ nhiên phải bảo vệ tăng bốc người ta hơn, “Cậu ta không bằng một phần của Vô Duyên nữa.”

Nét cười trên mặt Minh Nhị công tử đã có phần cứng lại.

“Không giống mới tốt, nếu giống chẳng lẽ lại muốn trở thành một tên vô tâm vô tình như vậy sao.” Lan Thất bên cạnh đưa tay lấy cánh gà cháy đen trong tay cậu để qua một bên, “Cậu định ăn cái này rồi nửa đêm bắt bắt thiếu công đến bệnh viện đây hả.” Nói xong đưa cánh gà nướng vàng óng trong tay cho cậu, “Ăn cái này đi.”

Kết quả là, Nhị công tử nghiêng đầu nhìn Lan Thất khẽ cười.

Từ đầu đến cuối, quan ngoại giao Ngọc chỉ mỉm cười độ lượng đứng một bên thưởng thức ly rượu vang cùng cánh gà trong tay.

Quân Phẩm Ngọc đối diện thấy Nhị công tử cười, không khỏi tán thưởng: “Nụ cười này đúng đẹp như tranh.”

Thu Cửu Suong nghe xong, mới nói: “Phẩm Ngọc, nếu bản vẽ đẹp như tranh thì người bên cạnh cô mới thật là mi mục như họa, cô cứ nhìn người đó nhiều vào, đảm bảo sau này sinh được một mỹ nhân tuyệt sắc.” Cô còn cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘mỹ nhân’.

Tiểu Tuyết Không nghe xong chỉ kéo vợ lại gần, “Đừng nhìn bên kia nữa, không lại sinh ra một đứa tomboy thì khổ.”

Thu Cửu Suong nghe vậy nổi giận, “Hoàng Vũ, thôi lừa mạnh hơn nữa đi, em không tin không thiếu rui được người tuyệt.”

Hoàng Vũ nhìn trái nhìn phải một chút, một bên là áo quần, một bên là tay chân, cân nhắc một hồi, cuối cùng thấy rằng áo quần mùa đông quan trọng hơn, vì vậy cầm cánh gà đã cắn một nửa trong tay đưa cho vợ, “Đừng nhìn bên kia kéo sau lại sinh ra một con sáo đá.”

“Ha ha ha...” Phong Tịch nở nụ cười, nhìn biến hoá trong mắt Tiểu Tuyết Không, “Tuyết Không à, qua đây với tôi này, tôi không ngại sau này sinh một mỹ nhân tóc trắng mắt xanh đâu.”

“Nhưng anh ngại.” Bỗng bên tai truyền đến một giọng nói lạnh lùng.

“Ha ha...” Phong Tịch cười gượng hai tiếng, “Vô Duyên, buổi phát biểu lần trước của anh ở Liên Hiệp Quốc em cảm thấy rất thú vị, nào, chúng ta qua bên kia nói chuyện đi.” Nói xong cô đứng dậy kéo Ngọc Vô Duyên đi.

“Thật là nhiều tin tức quá.” Là một tân sinh viên khoa văn, Vũ Văn Lạc đã sớm luyện thành bản lĩnh mất tỉnh tai thính hóng chuyện bốn phương tám hướng, một bên vừa ăn cánh gà Ninh Lăng nướng, một bên cùng trò chuyện với ngôi sao ballet Bạch Lang Hoa, đương nhiên đôi tay cũng không rảnh rang, một cầm gà, một cầm bút tốc kí.

Ninh Lăng vẫn im lặng nướng gà, thỉnh thoảng sẽ quay qua nhìn Lan Thất một cái, chỉ cần thấy trong tay cô trống không, lập tức đưa cánh gà đã nướng xong qua. Bấy giờ thấy cô ăn xong bốn năm cánh gà, đoán chừng khát nước rồi, bèn đứng dậy lấy một ly nước trái cây, nhưng vừa đưa tới đã bị Nhị công tử đón lấy, “Khát quá, để tôi uống trước, lát tôi rót lại cho.” Uống cạn một hơi rồi đứng dậy rót đầy một ly nước chanh cho Lan Thất, mà cũng phải nói thêm, không biết đây là Nhị công tử tiết kiệm hay là không biết phải đổi một cái ly khác.

Ninh Lăng im lặng không nói gì, im lặng tiếp tục nướng gà, bất chợt Lan Thất đưa một cánh gà đến bên miệng cậu, “Thấy cậu chưa ăn miếng nào, nhanh, ăn đi.” Kết quả là, Ninh Lăng hai tay bận bịu khuôn mặt đỏ bừng cắn một bên mép cánh, chỉ cảm thấy hương vị ngọt ngào không gì sánh được. Nhị công tử ngồi bên nhìn không chớp mắt, có vẻ hết sức chăm chú với cánh gà đã hơi bốc khói trong tay.

“Cửu Dung, anh xem cậu ta cũng hay đồ mặt y anh kia.” Bạch Lang Hoa đối diện thấy vậy liền cắn cắn tai Tu Cửu Dung, khẽ nói. Nhưng lời này ấy mà làm mặt anh ửng hồng như hoa đào tháng ba, đẹp như ráng mây màu. “Tôi... Tôi phải tìm Phong tổng bàn mấy chuyện đây.” Vừa nói vừa đứng dậy đi về phía Phong Tịch, sau đó mọi người liền thấy Tu công tử mặt mày đỏ ửng mặt đầy ngưỡng mộ lắng nghe tổng giám đốc Phong Tịch nói.

“Kìng kong ~ kìng kong ~!” Chuông cửa lại vang, Ngọc Vô Duyên đứng gần nhất liền ra mở cửa.

“Hello everybody Merry christmas!”

Đó là một người cao lớn tuấn lãng sở hữu đôi mắt không kém đôi hoa đào của Hoàng Vũ, chính là siêu sao điện ảnh phải chạy mấy vòng mới thoát ra được đến đây – Yến Văn Tôn.

“Mau vào đi, cánh gà sắp hết rồi kia.” Hoàng Vũ luôn có mối quan hệ tốt với anh nhanh chóng chào hỏi.

“Không vội, trước để tôi chào hỏi mấy vị mỹ nhân đã nào.” Yến Văn Tôn phong độ tiêu sái đến trước mặt Phong Tịch, “Nữ vương bệ hạ, thần lại được gặp ngài, vô cùng vinh hạnh.” Mười năm trước Phong Tịch từng tham gia đóng bộ phim điện ảnh “Thả Thỉ Thiên Hạ”, vai diễn của cô là một nữ vương, khi đó Yến Văn Tôn còn là một cậu thiếu niên chỉ sắm một vai ‘tép riu’ trong đoàn thiết kỵ mười vạn quân của cô.

“Văn Tôn à, hôm qua xem bộ phim của anh đóng cùng hai đại mỹ nhân Thu Hoàn Ba và Hoa Phù Sơ, diễn phúc của anh không tệ đâu.” Phong Tịch cười híp mắt nhìn anh.

“Cũng chỉ là công việc thôi, hạ thần đối với nữ vương bệ hạ ngài mới là chân thành thật tâm, nhật nguyệt có thể chứng giám.” Anh vừa cúi người vừa cầm tay cô hôn nhẹ một cái, nào ngờ hôn phải cánh gà. Ngắc đần, đối diện là nụ cười ung dung tao nhã của Phong công tử, “Vừa nướng xong, nhân lúc còn nóng ăn đi.” Nói xong ôm lấy eo Phong Tịch, “Chúng ta khiêu vũ đi.”

Tiếng nhạc lãng mạn vang lên réo rắt, đó là do Ngọc công tử mở.

“Chúng ta cũng khiêu vũ đi.” Bạch Lang Hoa kéo Tu Cửu Dung.

Yến công tử bình tĩnh mà cầm cánh gà chào hỏi những người khác.

“Thuần Nhiên, gắng sinh vui vẻ.” Thành công hôn nhẹ Hoa Thuần Nhiên một cái, khi đó Hoàng Triều đang bận bàn chuyện khủng hoảng tài chính ảnh hưởng đến công ty anh thế nào với Ngọc Vô Duyên.

“Tê Ngô, gắng sinh vui vẻ.” Rồi lại nắm tay ngọc thon dài của mỹ nhân lạnh lùng Phụng Tê Ngô.

“Thất thiếu, hôm nay gặp lại phong thái cô vẫn như trước đây, hôm khác chúng ta cùng đi uống rượu nhé.” Tay đưa qua định ôm một cái thì chạm phải ánh mắt Nhị công tử quét qua, Yên công tử đành chuyển từ ôm sang vỗ vỗ vai.

“Phẩm Ngọc, cô là bác sĩ xinh đẹp nhất, cũng là thai phụ xinh đẹp nhất.”

“Cửu Sương, cô vẫn oai phong hiên ngang như ngày nào, nếu cảnh sát ai cũng như cô, vậy chắc chắn tất cả tội phạm đều chủ động đến đồn rồi.”

Bắt chuyện xong một vòng, cuối cùng đến trước mặt Phong Thần Tuyết, nửa quỳ, một tay đặt trước ngực, dáng vẻ rõ là lễ tiết quý tộc châu Âu, “Công chúa của tôi, tôi có thể mời nàng nhảy một điệu không?”

Vừa dứt lời, tiếng nhạc cũng vừa tắt, sau đó tất cả mọi người nhìn Yên Công Tử tay giờ cánh gà, chân nửa quỳ trên mặt đất.

“Ha ha ha...”

Trong tiếng cười, âm nhạc lại vang lên lần nữa, là bài “Ngày hôm qua lại đến”, nhất thời trong phòng khách im ắng hẳn.

Giữa tiếng nhạc vương vấn ưu thương, ánh mắt Phong Tịch và Ngọc Vô Duyên chạm nhau, cả hai đều mỉm cười.

Không ai khiêu vũ, chỉ lẳng lặng lắng nghe, ánh mắt mọi người gặp nhau giữa không trung, sau đó rời đi, trong không khí len lỏi một loại hơi thở diệu kì như chưa như ngọt.

Tiếng chuông từ phía xa xa truyền đến, giáng sinh qua rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 80: [LN.BN] Vô Đề [End]

Rất nhiều rất nhiều năm sau đó, rất nhiều rất nhiều người đều đã trở thành thiên cổ, và nơi địa phủ mọi người ngồi quây làm một bàn trà.

“Ninh Lăng à, kiếp này làm khổ ngươi, bản thiếu quả thực rất áy náy, kiếp sau...” Lan Thất còn chưa nói hết, Minh Nhị đã ngắt lời: “Kiếp sau chúng ta sẽ tìm giúp ngươi một cô gái tốt, sẽ tìm giúp ngươi một mối hôn sự tốt.”

“Chuyện này...” Ninh Lăng gãi gãi đầu, “Hai vị không cần để trong lòng. Ta nghe A Nguyệt nói, bây giờ Thiên triều đã bị độc vật xâm chiếm khắp nơi, đất đai không còn thuộc về con người nữa. Mà Diêm Vương bảo ta khi còn sống tích rất nhiều công đức cho nên cho phép ta chọn chỗ, kiếp sau ta định đầu thai trên sao Thổ, chắc không gặp được các ngươi rồi.”

“Ồ, thật thế à?”

Mọi người kinh ngạc.

“Ừm... Hoành Ba, chúng ta đầu thai lên sao Kim đi.” Vũ Văn Lạc nói.

Thu Hoành Ba mỉm cười gật đầu, thủy mị dịu dàng, “Chàng đi đâu ta đi theo đó.”

“Hoành Ba...” Vũ Văn Lạc kích động cầm lấy tay vợ.

Hai vợ chồng không coi ai ra gì mà thắm thiết nhìn nhau, khiến mọi người ngồi bên nổi đầy da gà, đồng thời cũng hâm mộ đôi vợ chồng tình thâm này.

Tiếp đó Hoa Phù Sơ trực tiếp hỏi Mai Hồng Minh, “Ta muốn đầu thai lên sao Hoả, ngươi có đi không?”

“Ừm, đi thôi.” Mai Hồng Minh đứng dậy.

“Này, trà còn chưa uống xong mà, ngươi vội cái gì.” Hoa Phù Sơ đưa tay kéo Mai Hồng Minh ngồi lại trên ghế, lời nói có vẻ rất bất mãn, nhưng trong ánh mắt lại ngọt ngào như mật.

“Ngươi muốn đầu thai ở đâu?” Liệt tam gia hỏi Văn thiếu chủ.

“Chắc sao Thủy, nơi đó hẳn có rất nhiều nước, ta sinh ở biển lớn ở biển, không rời nước được.” Văn thiếu chủ đáp.

“Ồ.” Liệt tam gia gật đầu.

“Hay ngươi đi với ta luôn? Đến lúc đó chúng ta lại tiếp tục luận bàn võ nghệ.” Văn thiếu chủ trầm nghĩ một mình ở sao Thủy cũng nhàm chán lắm.

“Cũng được.” Liệt tam gia chỉ cần có người luyện võ cùng là thỏa mãn.

“Nghĩa phụ, sư phụ, hai người đều có chỗ để đi, thế còn con?” Ninh Hoa Âm dù đang hỏi Ninh Lăng, Liệt tam gia, song ánh mắt lại liếc sang Lan Thất, Minh Nhị.

Nghe thế Ninh Lăng vốn tốt bụng bèn hỏi: “Âm Âm, cô định đi đâu?”

Bích mâu Lan Thất khẽ chuyển, đôi mắt ấy vẫn đầy vẻ mỉa mai, “Bản thiếu định đầu thai lên Mặt Trăng.”

“Vậy chúng ta cùng đi nhé.” Ninh Hoa Âm lập tức đưa tay phải cầm ống tay áo Minh Nhị, tay trái kéo ống tay áo Lan Thất.

Lan Thất không nói gì, chỉ phe phẩy ngọc phiến, nét mặt tỏ vẻ thích thú.

“Vì sao lại đến Mặt Trăng, nghe A Nguyệt nói ở đó khắp nơi đều là hổ.” Vũ Văn Lạc hỏi.

Lan Thất chớp chớp mắt, “Bởi vì sẽ thường xuyên có vài con khi trời lên Trăng, có thể trêu chọc bọn chúng lấy làm vui. Quan trọng nhất là... có thể dùng ánh trăng trừng phạt các ngươi!”

“Á?” Vũ Văn Lạc kinh hãi, lập tức nghĩ đến việc có nên đầu thai đến một hành tinh khác hay không?

Đúng lúc này, Diêm Vương tới, “Chư vị, bản vương dù muốn để mọi người uống trà thêm chút nữa, nhưng mà canh giờ đã đến, không thể để trễ được.”

Thế là mọi người đứng dậy.

“Chờ một chút, xem xong Thánh Chiến đã rồi đi.” Ninh Hoa Âm đứng trước mấy vị tính không chịu động.

Bạn đang đọc truyện *Lan Nhân. Bích Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.